

Tà Y Ma phi của Nhiếp Chính Vương

Contents

Tà Y Ma phi của Nhiếp Chính Vương	3
1. Mở Đầu	3
2. Q.i – Chương 01	4
3. Q.i – Chương 02	6
4. Q.i – Chương 03	8
5. Q.i – Chương 04	9
6. Q.i – Chương 05	11
7. Q.i – Chương 06	13
8. Q.i – Chương 07	15
9. Q.i – Chương 08	16
10. Q.i – Chương 09	18
11. Q.i – Chương 10	20
12. Q.i – Chương 11	22
13. Q.i – Chương 12	24
14. Q.i – Chương 13	25
15. Q.i – Chương 14	27
16. Q.i – Chương 15	29
17. Q.i – Chương 16	31
18. Q.i – Chương 17	33
19. Q.i – Chương 18	35
20. Q.i – Chương 19	37
21. Q.i – Chương 20	39
22. Q.i – Chương 21	41
23. Q.i – Chương 22	43
24. Q.i – Chương 23	45
25. Q.i – Chương 24	46
26. Q.i – Chương 25	48
27. Q.i – Chương 26	50
28. Q.i – Chương 27	52
29. Q.i – Chương 28	54
30. Q.i – Chương 29	56
31. Q.i – Chương 30	58
32. Q.i – Chương 31	60
33. Q.i – Chương 32	62
34. Q.i – Chương 33	64
35. Q.i – Chương 34	66
36. Q.i – Chương 35	67
37. Q.i – Chương 36	69
38. Q.i – Chương 38	72
39. Q.i – Chương 39	74
40. Q.i – Chương 40	77
41. Q.i – Chương 41	79

42. Q.i – Chương 42	82
43. Q.i – Chương 43	84
44. Q.i – Chương 44	86
45. Q.i – Chương 45	89
46. Q.i – Chương 46	92
47. Q.i – Chương 47	95
48. Q.i – Chương 48	98
49. Q.i – Chương 49	101
50. Q.i – Chương 50	104
51. Q.i – Chương 51	107
52. Q.i – Chương 52	109
53. Q.i – Chương 53	112
54. Q.i – Chương 54	115
55. Q.ii – Chương 01	119
56. Q.ii – Chương 02	122
57. Q.ii – Chương 03	126
58. Q.ii – Chương 04	129
59. Q.ii – Chương 05	133
60. Q.ii – Chương 06	136
61. Q.ii – Chương 07	139
62. Q.ii – Chương 08	142
63. Q.ii – Chương 09	145
64. Q.ii – Chương 10	148
65. Q.ii – Chương 11	152
66. Q.ii – Chương 12	155
67. Q.ii – Chương 13	158
68. Q.ii – Chương 14	162
69. Q.ii – Chương 15	165
70. Q.ii – Chương 16	168
71. Q.ii – Chương 17	185
72. Q.ii – Chương 18	195
73. Q.ii – Chương 19	205
74. Q.ii – Chương 20	216
75. Q.ii – Chương 21	227
76. Q.ii – Chương 22	238
77. Q.ii – Chương 23	248
78. Q.ii – Chương 24	253
79. Q.ii – Chương 25	258
80. Q.ii – Chương 26	263
81. Q.ii – Chương 27	273
82. Q.ii – Chương 28	284
83. Q.ii – Chương 29	294
84. Q.ii – Chương 30	304
85. Q.ii – Chương 31	314
86. Q.ii – Chương 32	322
87. Q.ii – Chương 33	329
88. Q.ii – Chương 34	336
89. Q.ii – Chương 35	340
90. Q.ii – Chương 36	346
91. Q.ii – Chương 37	350
92. Q.ii – Chương 38	360
93. Q.ii – Chương 39	370
94. Q.ii – Chương 40	379
95. Q.iii – Chương 01	384

96. Q.iii – Chương 02	388
97. Q.iii – Chương 03	392
98. Q.iii – Chương 04	402
99. Q.iii – Chương 05	412
100. Q.iii – Chương 06	423
101. Q.iii – Chương 07	432
102. Q.iii – Chương 08	441
103. Q.iii – Chương 09	452
104. Q.iii – Chương 10	462
105. Q.iii – Chương 11	467
106. Q.iii – Chương 12	478
107. Q.iii – Chương 13 – Hoàn	487

Tà Y Ma phi của Nhiếp Chính Vương

Giới thiệu

Nàng__ Tà Y là người thế kỷ hai mươi mốt, làm mưa làm gió trong cả hai giới hắc bạch đạo, lạnh lùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-y-ma-phi-cua-nhiiep-chinh-vuong>

1. Mở Đầu

Đoạn ngắn nhất:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: “Nữ nhi Trấn quốc Tướng quân U Tà, dịu dàng hiền thực, trí tuệ hơn người, quả thật là tiểu thư khuê các nổi bật, đặc biệt ban thưởng là ‘Lan U công chúa’, ngày hôm đó phải đến Phong Mâu quốc hòa thân với Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương, khâm thử!”

“Thần, tạ chủ long ân “

“Quản gia, lập tức phái người tiến đến Diệp Thành đưa đại tiểu thư hồi phủ!”

“Ân, tướng quân!”

Đoạn ngắn nhì:

Ngày đại hôn, Nhiếp Chính Vương Phong Mâu quốc Liệt Hỏa Kinh Thương đã đi biên cảnh bình định chiến loạn.

Bốn chữ cứng cáp hữu lực “Nhiếp Chính Vương phủ” ở dưới nắng vàng càng thêm rạng rỡ, “Vương phi đi đường ngày đêm chắc đã mệt mỏi, Vương Gia nhà ta đã đi đến biên cảnh bình định chiến loạn, không tiếp đón Vương Phi được, xin Vương Phi thứ lỗi!” Hồn Thiên, Hồn Ảnh hai người vừa nói xong, bốn phía một

mảnh yên tĩnh, sau đó một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong hỉ kiệu truyền ra “Không ngại” .

“Nghe nói không, Phong Mậu quốc Chiến Thần Nhiếp Chính Vương trước mặt tứ quốc tuyên bố cuộc đời này chỉ thú một người này làm Phi”

“Còn có a, nghe nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoa Lộng Ảnh trước kia nhục mạ Nhiếp Chính Vương Phi, liền bị Nhiếp Chính Vương móc hai mắt!”

“Cái này cũng không tính cái gì, các ngươi biết không, Nhiếp Chính Vương Phi là chủ nhân phía sau của Lưu Ly trai a!”

Đoạn ngắn tam:

Rèm lụa tung bay, một mỗ nam tuần mỹ đến cực điểm đang ủy khuất nhìn người bên cạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng .

“Tà Nhi, thời gian ba tháng đã qua, có thể chứ?” Dứt lời, nữ nhân nhả mây liễu nói “Ta thương người hạ”, sau đó không để cho nam nhân này từ chối đã xoay người mà lên.

Một cái nam nhân tuần mỹ đến vô cùng đang đứng khoanh tay ở ngoài cửa phòng, khớp xương bàn tay giờ phút này gắt gao nắm chặt, đó là biểu hiện của việc hắn đang lo âu cùng bất an.

Đoạn ngắn tứ:

“Mẫu thân, nghe nói thiếu trang chủ Long Tứ Thiên của Ngự Long sơn trang là nam nhân tuyệt đỉnh yêu nghiệt nha “

“Đúng vậy mẫu thân, còn có Vụ Ảnh Khuynh Thành lạnh lùng như băng kia cũng là nam nhân hiếm có trong thiên hạ ” hai tiểu nam hài phấn điều ngọc trác vây quanh mỹ nữ đang dựa ở trên xích đu lải nhải.

Đột nhiên, một cái thân ảnh cao lớn lửa giận ngập trời xuất hiện ở phía sau bọn họ, mà hai tiểu nam hài kia vẫn không hề phát hiện, vẫn cao hứng như trước nói, trong giây lát, lại phát hiện chính mình không đứng trên mặt đất , sợ hãi quay đầu nhìn lại, đến khi nhìn rõ người đằng sau là ai lại lập tức nín nọt nói: “Phụ thân, người đến đây lúc nào a”, “Chết tiệt, hai thằng nhóc này, dám đục khoét chân tường của lão tử!” Vừa dứt lời hai thân ảnh nhỏ lập tức bay ra ngoài cửa.

2. Q.i – Chương 01

QUYỂN 1: LĂNG THIÊN ĐẠI LỤC, PHƯỢNG ẨN TRỜI CAO

Chương 1: Tức Mặc U Tà

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Một tòa đại điện u ám thật lớn ở trên đỉnh núi, một thân ảnh màu bạc tựa như u linh đi xuyên qua mây mù, chỉ thấy những nơi nàng đi qua đều để lại tàn ảnh, có thể thấy được khinh công người này cao ra sao, rốt cục, thân ảnh ngân y kia cũng đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, gió thổi qua, làn váy khẽ bay, ba ngàn tóc đen phía sau tung bay, bóng dáng xuất trần như tiên.

Đột nhiên, hai nữ tử xinh đẹp mặc phần y xuất hiện, quỳ một chân xuống đối với bóng dáng nữ tử mặc ngân y kia, sắc mặt hai người đều vô cùng cung kính: “Cung chủ”!

Nữ tử ngân y đang ngẩng nhìn mây mù phía xa trên đỉnh núi, mâu quang thâm thúy nói “Có tin tức gì rồi.”

Nghe vậy hai nàng phần y liếc nhìn nhau, do dự một chút, sau đó trầm miệng một lời nói, “Khởi bẩm cung chủ, từ Nguyệt Thần quốc truyền đến tin tức, quốc quân đã hạ chỉ đầu hàng, lệnh cho Cung chủ đi đến Phong Mậu Quốc thành thân với nhiếp chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương!”

Nghe được lời nói hai người, thân ảnh ngân y nữ tử thoáng động một chút, sau đó lại khôi phục thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt, xoay người lại, mà khi hai phần y nữ tử nhìn đến dung nhan của nàng liền sửng sốt một lát, sau đó trong mắt hai người lại tràn đầy ảo não, vì sao mỗi lần nhìn thấy hình dáng Cung chủ bọn họ đều ngây ngốc chứ, ai bảo bộ dạng Cung chủ của các nàng đẹp như vậy đây.

Chỉ thấy khi nữ tử kia xoay người làn tóc bay theo làn gió, da thịt trắng như tuyết, lông mi dài mà dày, một đôi mắt màu hổ phách sáng như ánh trăng, nhìn không rõ thần sắc, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng cao ngạo, mắt sâu không thấy đáy tràn đầy bình tĩnh, mũi tinh xảo lung linh, đôi môi đỏ kiêu diễm ướt át. Khuôn mặt tinh xảo khiến người ta hít thở không thông, không dám tới gần, nhưng lại làm cho người ta không thể không trầm luân trong đó.

“Trở về chuẩn bị, ngày mai khởi hành đi Nguyệt Thần quốc”,

“Vâng, cung chủ!”, Nói xong hai người liền biến mất không thấy, con ngươi Tức Mặc U Tà hơi nheo lại, sờ lên chiếc vòng bằng ngọc lưu ly trên cổ tay, cả chiếc vòng có màu u lam như bảo thạch, hoa văn mang đậm phong cách cổ xưa.

Nàng thực ra cũng không phải Tức Mặc U Tà chân chính, nàng là người thế kỷ hai mươi một Tà Y Mặc U Tà, nhưng vì chiếc vòng tay này mà nàng đã đi đến đại lục Lăng Thiên, một đất nước không có trong lịch sử năm năm rồi.

Bây giờ đang ở trong người con gái của Trần Quốc đại tướng quân Nguyệt Thần Quốc – Tức Mặc U Tà, nhưng mà Tức Mặc U Tà này bởi vì từ nhỏ ăn nhầm phục hủ hình đan mà diện mạo trở nên xấu xí, đến nỗi ở phủ Trần quốc tướng quân thường xuyên bị thứ nữ khi dễ, ngày thường tính cách lại nhất gan yếu đuối.

Bởi vậy không được phụ thân sủng ái, bị ghét bỏ đưa đến tận đây, đưa đến Diệp thành cách kinh thành ngàn dặm để tự sinh tự diệt, lúc trên đường đi lại mắc bệnh nặng, không được chữa trị mà chết. Mà dung nhan xấu xí của Tức Mặc U Tà đều bị mọi người biết là do hai người muội muội là thứ nữ nói ra.

Liệt Hỏa Kinh Thương? Phong Mâu Chiến Thần Nhiếp Chính Vương tự xưng lại bị hòa thân với một nữ nhân xấu xí? Xem ra nội tình của Phong Mâu quốc cũng không yên ổn. Vậy là đem nàng trở thành quân cờ? Người không phạm ta ta không phạm người, nếu những người khác đều đem nàng trở thành quân cờ, mà nàng lại tiếp tục ẩn nhẫn thì chẳng phải xin lỗi cái danh hiệu Tà Y này sao?

Đại lục Lăng Thiên, ai mạnh thì người đó đứng đầu, tất cả mọi người trên đại lục này đều tu luyện nội lực.

Nhưng mà tu luyện nội lực cũng là vấn đề nan giải, mà Tức Mặc U Tà tới mười tuổi còn chưa thức tỉnh được nội lực, đây cũng là nguyên nhân bị người ta ngược đãi ở phủ tướng quân, cái tên phế vật cũng bởi vậy mà có.

Đại lục Lăng Thiên, tứ đại đế quốc đều kìm hãm nhau mà duy trì: Phong Mâu Quốc có binh lực mạnh mà vang danh tứ quốc, có Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương danh tiếng lẫy lừng được gọi là Chiến Thần Vương gia, nội công lực thần bí khó lường không người nào có thể bằng được, quanh năm dùng mặt nạ màu bạc, nên không người biết dung mạo hắc đẹp hay xấu, có người nói hắc tuấn mỹ như thần, có người lại nói mặt hắc xấu như quỷ, dù vậy vẫn là phụ quân mà nữ tử tứ quốc cạnh tranh nhau giành lấy, nhưng hắc lại không gần nữ sắc, nghe nói chỉ cần là nữ tử gần hắc ba thước thì phải chết, trước giờ chưa từng có ngoại lệ!

Mà Hoa Tàn quốc là đất nước nữ tôn, dùng kỳ xạ nổi tiếng tứ quốc, nghe đồn nữ tử của Hoa Tàn quốc cầm kỳ thư họa cưới ngựa bắn tên không gì không giỏi, trong đó người nổi bật nhất là Nữ Hoàng Hoa Lộng Ảnh cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà Hoa Lộng Ảnh mặc dù đã quá tuổi cập kê, lại chưa lập gia đình, chỉ vì nàng sau khi gặp qua thiên hạ đệ nhất mỹ nam ma chủ Ma Vực Minh Thiên Tầm đã tuyên bố, thiên hạ này, chỉ có hắc mới cùng nàng ta xứng đôi!

Tuyệt Phong quốc vì vị trí toàn núi, thiên thời địa lợi, quanh năm tuyết rơi không ngừng, dễ thủ khó công, mà địa phương lạnh nhất Tuyệt Phong quốc là núi Thần Sơn băng tuyết, nghe nói thần y nổi tiếng đại lục Vụ Ảnh Khuynh Thành sống ở trên núi băng tuyết này, được gọi là “Ngọc công tử”, kỳ thật thực lực cũng khó có thể khó lường được, là thiên hạ đệ nhị mỹ nam chỉ xếp sau ma chủ Minh Thiên Tầm.

Còn Nguyệt Thần quốc nơi Tức Mặc U Tà sống lại lấy giàu có và đông đúc vang danh, bởi vì khí hậu bốn mùa mát mẻ như xuân khiến nó trở thành nơi thu hút khách nhân tới thăm quan, mà Thái Tử Tây Việt lại tuổi trẻ đầy hứa hẹn, gần mười chín tuổi đã có nội lực kinh người, là một thiên tài hiếm có trong đại lục, vì vậy nên có thể giữ vững ngôi vị Thái Tử nhiều năm.

Càng làm cho người ta kinh ngạc là, từ nhỏ Tức Mặc U Tà ở trong cung yến gặp được Tây Việt, về sau dưới đáy lòng âm thầm thích hẳn, nhưng không nghĩ hẳn lại thích thiên hạ đệ nhất tài nữ Tức Mặc Văn nguyệt là thứ muội của Tức Mặc U Tà.

U Tà nâng mắt nhìn về phía xa, dung nhan tinh xảo mà trong trẻo lạnh lùng lại cười khẽ một tiếng, chính mình cũng đã ở trong này nhiều năm, cũng nên đi ra ngoài rồi, tỷ tỷ là xấu nữ gả đi xa, không biết muội muội nhà mình sẽ đưa lên phần lễ vật như thế nào đây? Dù sao lúc trước Tức Mặc U Tà và nàng ta cùng thích một người, hiện tại nàng bị bức gả đi xa chắc chắn nàng ta không ngại ngừng mà châm chọc nàng đâu.

Không phải trong mấy quyển tiểu thuyết xuyên không nàng từng đọc kiếp trước viết về những thứ nữ khi dễ nữ chính khiến người ta giận sôi lên sao? Hơn nữa đây là diễn viên thật thì nên thưởng thức một chút. Không ngờ vì chiếc vòng ngọc lưu ly này mà nàng lạc đến đây, không phải là nên cho bọn họ một vài kiến thức sao. Nghĩ đến đây, U Tà có chút mong đợi, hơn nữa nàng cũng có chút tò mò với vị hôn phu kia của mình nữa.

3. Q.i – Chương 02

Chương 2: Trở về kinh đô, khắp thành ồ lên

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Chạng vạng ngày hôm sau, U Tà mang theo hai nữ tử mặc phần y đi đến Diệp Thành để đợi người mà phủ Trấn quốc tướng quân phái tới. Không bao lâu sau, người mà phủ Trấn quốc tướng quân phái tới đã đi đến Diệp thành.

Người được phái tới hoảng sợ nhìn thoáng qua nữ tử đang lạnh nhạt ngồi trên ghế chủ thượng, dọa hấn thiếu chút nữa quay người chạy trốn chết, nhưng khi suy nghĩ đến thánh chỉ vàng óng kia, kiên trì xoay người cung kính nói, “Đại tiểu thư, Quốc quân hạ lệnh, phong ngài là ‘công chúa Lan U’, sau đó khởi hành đi Phong Mậu quốc hòa thân với nhiếp chính vương, tướng quân sai ta đến đón tiểu thư hồi phủ để đợi gả!”

U Tà nâng mi mắt lên nhìn lướt qua người vừa tới, lạnh nhạt nói, “Đi thôi”, thái độ lạnh nhạt như thế khiến cho người ta không kịp thích ứng, càng làm cho người mà phủ Tướng quân phái tới lo sợ, tuy rằng dung nhan đại tiểu thư rất xấu làm cho người ta sợ hãi, nhưng khí chất này sợ là những tiểu thư bình thường không thể bằng được.

Vì không muốn trên đường đi trở thành mục tiêu để người khác chú ý, nên từ lúc lên đường đến Diệp thành, U Tà liền khôi phục dung nhan xấu xí trước kia, hiện tại trên gương mặt trắng nõn của U Tà có đầy tàn nhang, chỉ chít nốt nhỏ đậm màu, ngũ quan vô cùng bình thường, không chỗ nào đẹp cả, đây cũng là lý do mà người nọ bị dọa đến giật mình.

Trấn quốc đại tướng quân Tức Mặc Hoành tuy rằng đã ở tuổi trung niên, nhưng khi trẻ tuổi cũng là mỹ nam tử khó gặp, mà phu nhân hồi đó cũng là một mỹ nữ được vô số người theo đuổi, thế nhưng hai người này lại sinh ra Đại tiểu thư vô cùng xấu? Thật sự là khiến cho người ta kinh ngạc vô cùng, cũng khó trách tướng quân và phu nhân lại không thích đại tiểu thư.

Nhị tiểu thư là Tức Mặc Văn Nguyệt tuy là thứ nữ, nhưng lại là đệ nhất tài nữ của đại lục Lăng Thiên, mới mười sáu tuổi, nội lực tu luyện khá cao, lớn lên lại xinh xắn.

Tam tiểu thư là Tức Mặc Văn Tinh và Nhị tiểu thư là cùng một mẫu thân sinh ra, tuy không có tài hoa như nhị tiểu thư, nhưng là nữ nhi võ công cao cường nhất tướng phủ, khi mười bốn tuổi đã bộc lộ ra thiên phú nội lực kinh người, người sánh được chỉ có đệ nhất mỹ nữ Hoa Lộng Ảnh, đồng thời cũng là nữ nhi mà

tướng quân yêu thích nhất, cùng so sánh với hai vị tiểu thư này, thì đại tiểu thư lại rất bình thường, khó trách không được sủng ái.

Ngồi bên trong xe ngựa hai người Hàn Mai và Thanh Lan nhìn Túc Mặc U Tà đang nhắm mắt dưỡng thần, “Tiểu thư, bây giờ phải về kinh đô, sao một chút cảm giác mà tiểu thư cũng đều không có vậy?” Thanh Lan có chút tò mò hỏi, bởi vì phải về kinh đô, cho nên hai người đều thay đổi xưng hô, gọi là tiểu thư thay vì cung chủ.

“Ám U Cung” mà Túc Mặc U Tà sáng lập ra được năm năm ở trên giang hồ có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, tuy rằng thời gian Ám U cung xuất hiện ở trên giang hồ không dài, nhưng do dùng thủ đoạn tàn nhẫn mạnh mẽ mà đứng vững vàng, ở trên giang hồ cũng chiếm một địa vị không thể bỏ qua, mà thủ hạ sát thủ lại lập ra một chuỗi các cửa hàng tổ chức buôn bán trải rộng khắp đại lục Lăng Thiên, không người nào dám đối đầu, cùng với Ma Vực được gọi là “Tuyệt thế song hùng”!

Mọi người đều biết thủ hạ đắc lực bên người cung chủ Ám U cung có tất cả bốn người, đều là nữ tử, được gọi là Hàn Mai, Thanh Lan, Nhã Trúc và Đạm Cúc, bốn người này không chỉ có võ công cao cường còn là giai nhân thanh tú, hơn nữa mỗi người đều có một sở trường riêng.

Hàn Mai tinh thông y thuật, mặc dù không thể so sánh với thần y Vụ Ảnh Khuynh Thành, nhưng cũng ít người có thể theo kịp.

Thanh Lan ở trong việc buôn bán lại rất có tài hoa, có thể nói các cửa hàng buôn bán trên danh nghĩa Ám U cung đều là do nàng quản lý.

Mà Nhã Trúc ở việc thêu thùa lại có thiên phú kinh người, cửa hàng mà bán những quần áo, khăn tay do nàng thêu ra đều bán rất chạy.

Lại nói tiếp Đạm Cúc, việc của nàng là đơn giản nhất, phụ trách chủ yếu chính là thức ăn cho Túc Mặc U Tà, đồ ăn nàng làm ra thật sự khiến cho người ta lưu luyến quên về, chứng thêm ăn tăng nhanh!

Bốn người các nàng đều là cô nhi mà năm năm trước Túc Mặc U Tà cứu trở về gia nhập Ám U cung, đối với nàng có thể nói là vô cùng trung thành, bây giờ đi theo nàng là Hàn Mai cùng Thanh Lan, Nhã Trúc và Đạm Cúc đều ở Ám U cung sắp xếp tất cả, sau khi xong việc sẽ tới tìm các nàng.

Rất nhanh, xe ngựa liền về tới kinh đô Nguyệt Thần quốc, nơi nơi đều là một mảnh phồn hoa, nhộn nhịp, không hổ danh là giàu có và đông đúc nổi tiếng tứ quốc.

Khi nhìn thấy xe ngựa của phủ Trấn quốc tướng quân thì tất cả mọi người trong kinh đô đều biết, đại tiểu thư không được sủng của phủ Trấn quốc tướng quân hồi kinh!

Tin tức này không thể không làm ọi người khiếp sợ, nghe nói đại tiểu thư phủ tướng quân Túc Mặc U Tà này từ nhỏ đã xấu xí vô cùng, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú mọi thứ đều không thông, mười tuổi mà không có chút nội lực nào, chính là một bao cỏ, nhưng mà không biết Quốc quân bị làm sao lại phong nàng làm công chúa, và đi thành thân với nhiếp chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương vang danh thiên hạ, đây là tin tức có bao nhiêu châm chọc, cũng là một trò cười cho người của tứ quốc.

“Đại tiểu thư hồi phủ!”, Khi U Tà xuống xe ngựa, bảo vệ đứng ở cửa lập tức hô lớn vào bên trong phủ, không bao lâu sau, một người có thân ảnh cao lớn uy mãnh dẫn theo một đám nữ quyến đi ra cửa, mắt đẹp của U Tà khẽ nheo lại, đánh giá nam nhân trước mắt này, mặc dù đã qua tuổi trung niên, cũng không khó để biết được hình dáng khi tuổi còn trẻ đã vô cùng anh tuấn, một đôi mắt màu hổ phách nhưng lại mang sát khí mười phần, không hổ là Trấn quốc đại tướng quân chinh chiến nhiều năm trên sa trường!

U Tà chậm rãi đi vào, đứng trước mặt Túc Mặc Honh thanh lãnh gọi “Phụ thân”, Túc Mặc Hoàn cũng đang đánh giá nữ nhi trước mắt mà chính hắn cũng gần như quên mất này, tuy rằng bộ dạng trước đây của nàng không thể ra ngoài, nhưng vì sao lớn lên lại càng khó coi hơn thế này?

Lập tức cũng không có cách nào cho nàng một sắc mặt hòa nhã được, hẳn đường đường là tướng quân của một quốc gia, nhưng nữ nhi này một điểm cũng không giống hắn, không có nội lực, cầm kỳ thư họa thi từ ca phú mọi thứ đều không biết, thực là một vệt dơ trong cuộc đời hắn! Quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn phu nhân Vân Thu Thủy đang đứng phía sau, nữ nhi người sinh thật tốt!

Sau đó không thèm nhìn U Tà mà xoay người vào phủ, Vân Thu Thủy cũng bởi vì bị phu quân nhà mình cảm tức, cũng lạnh lùng nhìn thoáng qua U Tà sau đó xoay người vào phủ, U Tà nhìn đến đây không khỏi cười lạnh, có cha mẹ như vậy, thà không có còn hơn, nữ nhi của mình mà lại ghét bỏ đến như vậy, chắc chắn, thật là không biết nếu như U Tà kia còn sống, có thể sẽ thương tâm đến chết hay không?

4. Q.i – Chương 03

Chương 3: Gặp phải ám sát, Hồn Lãng Hồn Trạch

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Nhìn hai gia chủ đều rời đi, nhị phu nhân liền mang theo tiểu nữ nhi Tức Mặc Văn Tinh đến nhìn U Tà, “U Tà à, con cũng đừng trách tướng quân, hôm nay tâm tình người không tốt lắm, con đi đường chắc cũng đã mệt mỏi, vào phủ nghỉ ngơi đi”, Nói xong che miệng cười, dẫn Tức Mặc Văn Tinh về mặt khinh thường đi vào phủ.

Đại phu nhân cũng chỉ có một nữ nhi là Tức Mặc U Tà, mà có con như thế thà không có còn hơn, hai nữ nhi của mình, một là thiên hạ đệ nhất tài nữ cùng với thái tử Tây Việt Tiêu tình đầu ý hợp, về sau sẽ là mẫu nghi thiên hạ. Còn một đứa lại có thiên phú nội lực kinh người, ngày sau tìm phu quân thì không thể là người tầm thường được.

Ha ha, cái gì mà đại phu nhân, chiếm vị trí chủ mẫu cả đời, kết cục cuối cùng còn không phải là con cũng không còn? Gã cho Phong Mậu nhiếp chính vương thì như thế nào, làm nhiếp chính vương phi còn chưa biết có thể sống qua được đêm tân hôn hay không đâu.

“Tiểu thư, bọn họ thật sự là quá đáng!”, Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thanh Lan tràn đầy tức giận, “Đúng đó, thân phận tiểu thư thế nào chứ, bọn họ làm sao có thể lớn mật như vậy!”, Ngay cả Hàn Mai tính tình luôn lạnh nhạt giờ phút này cũng cắn chặt răng, hận không thể đi lên hung hăng đánh bọn họ, nhìn vẻ mặt hai tiểu nha đầu giờ phút này, khóe miệng U Tà khẽ cười, không nói gì, mang người tiến vào phủ.

“Thanh nhĩ cư” là nơi mà Tức Mặc U Tà sau khi hồi phủ ở lại, mặc dù không phải là nơi tráng lệ, nhưng cũng u tĩnh, bên ngoài toàn cây trúc, nhưng thật ra là địa phương tốt. Dù sao giờ phút này U Tà được Quốc quân ngự phong là “công chúa Lan U”, nếu ở chỗ quá kém, thì sẽ bị mọi người chê cười, Trấn quốc đại tướng quân cũng không phải là kẻ mẫn phu chỉ biết chém giết.

“Tiểu thư, Nhã Trúc cùng Đạm Cúc truyền đến tin tức nói: Mọi người ở Âm U cung tất cả đều mạnh khỏe, hai người họ rất nhanh sẽ đến phủ tướng quân”, Hàn Mai bẩm báo tình hình mới nhất cho U Tà đang nằm nghỉ ngơi trên xích đu, Tức Mặc U Tà mở mắt đẹp thản nhiên ừ một tiếng.

Lúc này Thanh Lan bưng một mâm điểm tâm tinh xảo đi đến trước mặt hai người, miệng còn than thở .

“Rõ ràng ta làm đều rất thành tâm, nhưng thế nào cũng vẫn không bằng điểm tâm do Đạm Cúc làm”.

Hàn Mai nhìn Thanh Lan trêu ghẹo nói, “Nếu người làm điểm tâm ngon hơn Đạm Cúc thì có phải sẽ không mở cửa hàng nữa không?”.

“Cái gì, cho dù không mở cửa hàng cũng không sao, có tiểu thư ở đây còn sợ không kiếm được tiền à?”.

Hai người bọn họ ta một câu người một lời, U Tà nhìn các nàng không khỏi cười ra tiếng, Hàn Mai và Thanh Lan nhìn biểu tình không thèm để ý của U Tà, trong mắt tràn đầy cảm kích cùng sùng bái, đây là tiểu thư của các nàng đó, đối với các nàng chưa từng phân biệt chủ tớ, là chủ tử tốt nhất trên thế giới.

Màn đêm tối đen, ánh trăng sáng rực một góc trời, tiếng côn trùng kêu vang vọng bốn phía.

Vốn đang nằm ở trên giường, U Tà mở mạnh hai tròng mắt, đúng lúc này, hai bóng đen từ ngoài cửa sổ bay vào, không chút do dự đánh úp về phía U Tà đang nằm trên giường, động tĩnh này đã quấy nhiễu Hàn Mai

và Thanh Lan ngủ ở gian ngoài, hai người rất nhanh đi vào phòng ngủ của U Tà, liền nhìn thấy hai hắc y nhân đang tấn công tiểu thư nhà mình.

Hai người giận dữ vô cùng, lập tức lấy khí thế sét đánh đánh về phía hai hắc y nhân kia, mà hai hắc y nhân cũng kinh hãi, sao bọn họ lại không biết đại tiểu thư của Trấn quốc tướng quân có hai thị nữ giỏi võ công như vậy?

Bốn người đánh nhau không phân thắng bại, U Tà khê vận nội lực, trong nháy mắt hai gã hắc y nhân té ngã trên mặt đất, Hàn Mai và Thanh Lan thu nội lực lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai hắc y nhân, dám ám sát tiểu thư của các nàng, rõ là sợ mình sống lâu đây mà.

Vạch miếng vải màu đen che mặt xuống, hai gương mặt tuấn dật xuất trần, trên gương mặt tuấn dật kia tràn đầy khinh thường cùng lạnh băng, Thanh Lan vừa nhìn thấy hai hắc y nhân kia dám khinh thường chủ tử nhà mình, liền đi lên cho hai gã hai bạt tai, hai người bị đánh trừng mắt nhìn Thanh Lan: “Trừng cái gì mà trừng, người dám trừng nữa ta liền móc mắt người ra!”, Thanh Lan cũng là người không dễ chọc.

Nhìn biểu tình của hai gã hắc y nhân. Trong lòng U Tà đã hiểu rõ, chính nàng là một bao cớ phế vật, mà Liệt Hỏa Kinh Thương là chiến thần nhiếp chính vương trẻ tuổi, dù thế nào cũng thấy hai người không hợp, hiện tại bởi vì quốc quân hai nước ban ra thánh chỉ mà phải ở cùng nhau, thế nào cũng có người không chấp nhận việc này.

“Giết chúng ta đi”, Hai gã hắc y nhân lạnh lùng nói, dù bị bắt cũng không lộ ra biểu tình sợ hãi, cầu xin tha thứ, chỉ vô cùng lạnh lùng.

“Thủ hạ Liệt Hỏa Kinh Thương”, U Tà thản nhiên liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thanh âm lạnh lùng mà trong trẻo bay vào trong tai hai người, Hồn Lãng cùng Hồn Trạch đều kinh hãi, bọn họ là nghe mọi người nói về đại tiểu thư nên không nhịn được mới ra tay, bây giờ bọn họ đã biết đại tiểu thư này không phải là người tầm thường, chỉ một chiêu đã đánh ngã hai bọn hắc thì sao là phế vật bao cớ được?

Lời Tức Mặc U Tà vừa nói ra làm suy nghĩ trong lòng bọn họ càng thêm chắc chắn, ngừng đầu đánh giá nữ tử không có cảm xúc gì trước mặt, tuy dung mạo bình thường xấu xí, nhưng khí chất lạnh nhạt này cũng không thể khinh thường.

Nghe được lời U Tà nói, Hàn Mai và Thanh Lan lại càng phát ra tức giận ngập trời, Liệt Hỏa Kinh Thương chết tiệt, tiểu thư các nàng còn chưa ghét bỏ hắc, thế mà hắc dám phái người tới giết người diệt khẩu? Nghĩ đến đây càng không thể cho Hồn Lãng Hồn Trạch sắc mặt hoà nhã được.

“Tiểu thư, bọn họ lại dám phái người đến ám sát, người muốn giết bọn họ hay không!”, Thanh âm Hàn Mai lạnh lùng nói, ở trong màn đêm yên tĩnh càng thêm đáng sợ thị huyết, nhưng Hồn Lãng và Hồn Trạch nghe thấy nữ tử mặt không đổi sắc nói ra những lời tàn nhẫn như thế thì lại càng không dám xem thường đại tiểu thư của phủ Trấn quốc tướng quân!

Bọn họ vốn là vì chủ tử, không chịu được nữ tử như vậy lấy chủ tử mình nên phần nộ đến mất lý trí, mới giấu chủ tử đến ám sát đại tiểu thư của phủ Trấn quốc tướng quân, chỉ cần nàng chết thì sẽ không có chuyện liên hôn.

“Giữ lại”, U Tà thản nhiên nói xong không để ý tới mấy người kia, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Hàn Mai và Thanh Lan căm tức nhìn Hồn Lãng và Hồn Trạch, hừ, ta sẽ cho các người sống thêm mấy ngày nữa.

5. Q.i – Chương 04

Chương 4: Hòa thân hoãn lại, Tức Mặc Văn nguyệt

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Ngày thứ hai, ánh mặt trời âm áp chiếu vào bên trong “Thanh nhĩ cư”, U Tà nằm nghiêng ở trên xích đu, trong tay cầm một quyển sách cổ, bộ dáng thanh thản, ánh chiều tà chiếu lên trên người nàng, lại làm cho người ta xem nhẹ bộ mặt xấu kinh người kia.

Mà Hồn Lăng và Hồn Trạch đang ở trong viện nhỏ cỏ, thấy một màn như vậy lại đột nhiên cảm thấy, đại tiểu thư Trần quốc tướng quân cùng chủ tử bọn hắn vô cùng xứng đôi.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư, thánh chỉ đến, tướng quân bảo người lập tức đi đến trước đại sảnh”, Quản gia sốt ruột giục bước chân đi vào “Thanh nhĩ cư” gọi U Tà, có chút ai oán nói, vừa nghe thánh chỉ đến người nào cũng ba chân bốn cẳng đi đến đại sảnh.

U Tà chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ làn váy mới chậm rãi đi đến đại sảnh, mang theo Hàn Mai cùng Thanh Lan, toàn bộ quá trình nghe có thánh chỉ đến cũng không lộ ra vẻ mặt vội vàng xao động cùng sợ hãi, một màn này làm cho Hồn Lăng cùng Hồn Trạch âm thầm tán thưởng.

Bên trong đại sảnh, liếc mắt một cái đã nhìn thấy toàn là đầu người, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, không dám nói một lời.

Lần này tất cả mọi người trong phủ tướng quân đều tập trung ở đây, bao gồm Tứ Mặc Văn nguyệt lần trước đi “thư viện Hi Hòa” học tập, nữ tử ở đại lục Lăng Thiên không giống nữ tử Trung Quốc cổ đại chỉ biết ở nhà giúp chồng dạy con, nữ tử cũng có thể đi học.

“Thư viện Hi Hòa” chính là thư viện của nữ tử ở Nguyệt Thần quốc, thư viện ở đây là do hoàng đế từ thời khai quốc của Nguyệt Thần quốc lập ra vì công chúa được sủng ái nhất “công chúa Ngu Hi”, đến nay đã được hơn trăm năm.

Tứ Mặc U Tà đi vào bên trong đại sảnh, lẳng lặng đứng, ở trong đám người nổi bật vô cùng. Tứ Mặc Hoàn nhìn U Tà không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, không khỏi nổi giận nói, “U Tà, còn không nhanh quỳ xuống tiếp chỉ!”

Tứ Mặc U Tà mắt diếc tai ngơ, vẫn như trước đứng yên ở bên trong đại sảnh, mà Hàn Mai và Thanh Lan cũng lẳng lặng đứng ở phía sau nàng, điều này làm ất thái giám tổng quản đến tuyên chỉ không khỏi biến sắc, nguyên vốn tưởng rằng vị đại tiểu thư này mặc dù không tài vô mạo, nhưng cấp bậc lễ nghĩa tối thiểu cũng phải có, không ngờ lại lớn mật như thế!

“Lớn mật! Cưng nhiên dám miệt thị hoàng uy như thế!”, Thái giám tổng quản nổi giận lớn tiếng nói, nghe vậy U Tà nhẹ nhàng nâng mắt nhìn gã, thái giám tổng quản nhìn đến phượng mâu màu hổ phách kia thì thân hình bỗng run lên, đó là một đôi mắt lạnh lùng cao ngạo, bình tĩnh không chút cảm xúc giống người thường.

Nhưng chính như thế, lại làm cho gã sợ hãi không thôi, gã ở trong cung đã sớm quen nhìn mặt hoàng thân quốc thích mà làm việc. Lập tức gã cũng không dám kiên trì, bởi vì gã biết nếu cố bắt đại tiểu thư tiếp chỉ, thì sợ là hôm nay gã không bước ra được khỏi phủ Trần quốc tướng quân!

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hiện tại hoàng thái hậu Phong Mâu mất, việc hòa thân lùi lại ba tháng sau, mong công chúa Lan U dùng ba tháng này chuẩn bị kỹ việc hòa thân, khâm thử”, Thái giám tổng quản nói xong lập tức đem thánh chỉ đưa vào trong tay Tứ Mặc Hoàn đang quỳ trước mặt, mang theo thị vệ nhanh chóng hồi cung.

Không chỉ công chúa Lan U đáng sợ, ánh mắt hai nàng thị nữ đều làm cho gã đổ mồ hôi lạnh, nếu không nhanh hồi cung, gã thực sợ chính mình cứ như vậy ngắt xỉu mất.

Thánh chỉ đã tuyên xong rồi, U Tà liền mang Hàn Mai và Thanh Lan đi về “Thanh nhĩ cư”, một chút cũng không để ý tới sắc mặt xanh mét của Tứ Mặc Hoàn ở phía sau.

U Tà trở lại “Thanh nhĩ cư” tiếp tục cầm sách nằm ở trên xích đu, bình thản vô cùng, mà sắc mặt Hàn Mai và Thanh Lan lại rất vui mừng, điều này khiến cho Hồn Lăng và Hồn Trạch có chút tò mò, nội dung thánh chỉ viết gì? Có thể làm cho hai nha đầu lãnh khốc thị huyết kia cao hứng như vậy?

Hồn Lăng vẫn luôn lớn mật mở miệng hỏi “Cô nương, người vì sao lại cao hứng như thế?”, Thanh Lan nghe vậy nhướn mày, nhìn nhìn nam nhân mặt mũi bầm dập kia, tùy tiện nói, “Hoàng thái hậu của Phong Mâu

chết cũng thật đúng lúc, ba tháng sau tiểu thư nhà ta mới phải đi Phong Mâu quốc hòa thân, ha ha ha”, Nghe xong lời nói của nàng, sắc mặt Hồn Lăng và Hồn Trạch kinh hãi nhìn nhau, hoàng thái hậu chết rồi?

“Tỷ tỷ, muội muội mới từ học viện trở về, không kịp vấn an tỷ tỷ, hy vọng tỷ tỷ không trách muội”, Một thanh âm ôn nhu tinh tế từ ngoài viện truyền đến.

U Tà nheo lại hai mắt nhìn về phía người vừa tới, bên trong là xiêm y màu hồng nhạt, bên ngoài khoác sa y màu trắng, lộ ra đường cong cơ thể, có thể nhìn thấy xương quai xanh, tà váy nhẹ nhàng lay động, mái tóc ba ngàn sợi được dây cột tóc buộc lên, làm cho dáng đi càng thêm ung dung dịu dàng, trâm cài hình con bướm, một vài sợi tóc xòa ở trước ngực, trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt diễm lệ, thật đúng là một mỹ nhân hiếm có, là Túc Mặc Văn Nguyệt?

“Muội muội không cần phải đến đây”, Thanh âm trong trẻo lạnh lùng làm cho Túc Mặc Văn nguyệt sửng sốt, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt bình thường xấu xí kia thì trong lòng chán ghét vô cùng, tuy thanh âm dễ nghe như vậy nhưng nàng ta vẫn cảm thấy ghê tởm cùng khinh thường.

“Ba tháng sau tỷ tỷ sẽ phải gả sang Phong Mâu, xem ra là không kịp tham gia đại hôn của muội muội cùng thái tử điện hạ rồi”, Khi nói xong những lời này trên mặt Túc Mặc Văn Nguyệt khẽ ửng đỏ, như tân nương sắp gả.

Nghe được lời của nàng ta, U Tà vẫn mặt không chút cảm xúc như trước, “Vậy thì tỷ tỷ chúc muội muội cùng thái tử điện hạ trăm năm hảo hợp”, nghe vậy Túc Mặc Văn nguyệt nhú lông mày lại, không đúng, nàng không phải là vô cùng thích Tiêu sao? Vậy thần thái hiện tại là như thế nào?

“Tỷ tỷ, người đã sáu năm không gặp thái tử điện hạ rồi nhỉ? Chẳng lẽ không muốn trước khi đi Phong Mâu quốc gặp mặt thái tử điện hạ một lần?”, Túc Mặc Văn Nguyệt ý vị thâm trường nói, Hồn Lăng Hồn Trạch nhìn nhau, chẳng lẽ vương phi tương lai này còn có quan hệ với thái tử Nguyệt Thần quốc?

“Ồ, lời này của muội muội là ý gì, chẳng lẽ trong lòng muội muội có ý tưởng gì khác?” Khóe miệng U Tà khẽ nhếch nhìn thoáng qua Túc Mặc Văn Nguyệt.

Mà Túc Mặc Văn Nguyệt nghe nói như thế vội ho một tiếng, “Không phải như vậy đâu tỷ tỷ, muội muội không có ý tứ khác, dù sao năm đó tỷ tỷ cũng rất ái mộ thái tử điện hạ mà”, Hàn Mai và Thanh Lan nghe nói như thế liền nổi giận, nàng ta dám vũ nhục thanh danh của tiểu thư, muốn chết.

“Xin nhị tiểu thư ăn nói cẩn thận”, Hàn Mai lớn tiếng lạnh lùng nói, làm cho Túc Mặc Văn Nguyệt cả kinh, thị nữ bên người Túc Mặc U Tà sao lại hung hãn đến như vậy? U Tà nhắm mắt dưỡng thần không để ý tới nàng ta, lập tức Túc Mặc Văn Nguyệt xanh mặt, phát tay áo rời đi.

6. Q.i – Chương 05

Chương 5: Hồn Thiên Hồn Ảnh, hội bách hoa tới

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Từ ngày Túc Mặc Văn Nguyệt nói móc U Tà không có kết quả, sau đó liền không còn bước vào “Thanh nhã cư” nữa bước, mà Túc Mặc Văn Tinh lại tu luyện cả ngày, không có thời gian tìm đến nàng gây phiền toái, bởi vậy U Tà vô cùng nhàn nhã, tự tại.

Ở phủ nhiếp chính Vương của Phong Mâu quốc, Hồn Thiên và Hồn Ảnh lại không được thoải mái như vậy, Hồn Lăng và Hồn Trạch đi Nguyệt Thần quốc đã hơn mười ngày, nhưng lại không có chút tin tức nào, lấy thực lực của bọn họ tỉ lệ gặp nạn là vô cùng thấp nhưng vì sao lâu như vậy vẫn không có chút tin tức gì? Chẳng lẽ thực sự đã xảy ra chuyện?

Nghĩ đến đây, tâm hai người lại bọn hấn lại như kiến bò trên chảo nóng, bốn người bọn họ cùng nhau lớn lên, vì chủ tử làm việc, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, thì bọn họ nên làm gì bây giờ?

Ngay tại thời điểm mà Hồn Thiên và Hồn Ảnh còn đang do dự, trong thư phòng của Liệt Hỏa Kinh Thương truyền ra từng đợt thanh âm trầm chọc: “Kinh Thương à, không nghĩ tới ta chỉ đi có nửa năm, lúc trở về người lại sắp thành thân, nếu Lê Âm biết chuyện có thể sẽ trực tiếp đi giết tân nương không đây?” Vừa dứt lời, thì có tiếng một đồ vật nặng rơi xuống đất.

Bên trong thư phòng, có một nam tử yêu nghiệt mặc hồng y, đang đứng trên mặt đất, oa oa kêu to: “Liệt Hỏa Kinh Thương, người thật độc!”, Bàn tay vỗ lên mặt bàn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, bàn tay hoàn mỹ như ngọc, lại không có chút nữ tính nào. Trong lòng bàn tay có vết chai nhẹ do cầm kiếm nhiều năm mà thành.

“Hỏa Liên Túy” Thanh âm từ tính mà lạnh lùng, thanh âm tràn đầy cảnh cáo, làm cho hồng y nam tử lập tức không nói nữa.

Nâng mắt nhìn lên, chỉ thấy hồng y nam tử kia một đầu tóc dài đỏ sậm, không được buộc lên mà thả rối tung ở sau người, tơ lụa bóng loáng thuộc vào loại tốt nhất, lông mi thanh tú như nữ tử, đôi mắt màu đỏ sậm làm người ta hồn xiêu phách lạc, khóe môi chu ra, cười như không cười, da thịt trắng nõn, càng làm tăng thêm mấy phần phong tình.

“Được rồi, ta không nói nữa”.

Mà sau khi hai người Hồn Thiên Hồn Ảnh do dự hồi lâu, rốt cục đã hạ quyết tâm, đi đến bên ngoài thư phòng của Liệt Hỏa Kinh Thương .

“Chủ tử, chúng ta có việc bẩm báo!”, Vừa dứt lời cửa thư phòng đã bị một trận gió từ ống tay áo mở ra. Liệt Hỏa Kinh Thương không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, tình cảnh làm cho Hồn Thiên và Hồn Ảnh hai mắt nhìn nhau.

“Chủ tử, mấy ngày trước, vì chuyện đại tiểu thư của Trấn quốc tướng quân ở Nguyệt Thần, mà Hồn Lăng và Hồn Trạch cảm thấy vô cùng phẫn nộ, bất bình nên đã giấu chủ tử đi đến Nguyệt Thần quốc, nhưng đã hơn mười ngày mà vẫn chưa có chút tin tức nào, giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.”

Hai người nói xong thật cẩn thận nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Kinh Thương đang ngồi ở trên, tròng khí cường đại làm cho người ta đổ mồ hôi lạnh, mà Hỏa Liên Túy lại là vui sướng khi người khác gặp họa, cười nói: “Kinh Thương à, người còn không nhanh chạy đến Nguyệt Thần quốc mà nhìn xem nhiếp chính vương phi tương lai của người đi? Nói không chừng bây giờ thi thể đã lạnh rồi đấy.”

Mọi thanh âm trong phòng đột nhiên biến mất, nam tử đang dựa vào ghế khẽ nheo mắt lại, lông mi thật dài rủ xuống che đi tia lạnh lùng vừa xuất hiện trong mắt, ngẩng mặt lên là một đôi mắt thật đẹp khiến người ta trầm mê trong đó.

“Lễ hội bách hoa của Nguyệt Thần sắp đến chưa?” Thanh âm từ tính lãnh mị vang lên bên tai mỗi người, Hồn Thiên và Hồn Ảnh liếc mắt nhìn nhau, bây giờ chủ tử không phải nên hung hăng trừng phạt bọn họ, sau đó đi đến Nguyệt Thần à? Nhưng sao bây giờ lại hỏi cái vấn đề không đâu như thế này?

Nhưng hai người một chút cũng không dám chần chừ, “Vâng, chủ tử, rằm tháng sau chính là hội bách hoa mỗi năm được tổ chức một lần ở Nguyệt Thần quốc”, “Lễ hội Bách hoa chương lần này lấy thân phận Phong Mậu quốc tiến đến Nguyệt Thần”, Nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, Hồn Thiên và Hồn Ảnh cũng không dám nhiều lời, lập tức rời khỏi thư phòng.

Mà sau khi bọn họ lui ra ngoài, sắc mặt Hỏa Liên Túy lập tức nghiêm túc nói: “Có thể chế trụ được Hồn Lăng Hồn Trạch thì đại tiểu thư của Trấn quốc tướng quân Nguyệt Thần quốc cũng không giống như lời đồn đại, tại sao ta lại không biết đại lục Lăng Thiên có người thần bí nguy hiểm như vậy xuất hiện nhỉ?”

“Nguy hiểm hay không nguy hiểm, chỉ cần đến Nguyệt Thần là biết” Nghĩ đến đây, khóe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ cong lên.

“Tiểu thư, rằm tháng sau chính là lễ hội Bách hoa chương mà Nguyệt Thần quốc tổ chức mỗi năm một lần đó!” Về mặt Thanh Lan tò mò nói.

Bởi vì bốn mùa ở Nguyệt Thần quốc như mùa xuân, cho nên mỗi lần đến ngày Bách hoa chương trăm hoa sẽ đua nở, cảnh đẹp không sao tả được, vì vậy Bách hoa chương là ngày hội vui nhất của Nguyệt Thần quốc.

Đến ngày đó, người dân của Nguyệt Thần quốc sẽ giết heo, làm một bàn toàn đồ ăn ngon, ở cổng treo đầy hoa, để chúc mừng hội Bách hoa chương.

Mà tối hôm hội Bách hoa chương đó lại vô cùng náo nhiệt bởi người của tứ quốc đều sẽ tham gia. Đèn đuốc sáng trưng, toàn bộ kinh thành treo đầy đèn màu, lúc này, thanh niên tài tuấn và tiểu thư khuê các trong kinh thành toàn bộ đều đổ xô ra đường để thả hoa đăng, chơi đồ đèn.

Kỳ thật lễ hội bách hoa này là một buổi thân cận yến, nếu công tử coi trọng tiểu thư nhà nào thì có thể tặng hoa đăng, nếu đối phương tiếp nhận, thì sau đó nhà trai sẽ chọn ngày thích hợp đến nhà cầu hôn.

Nghĩ đến đây, trong mắt U Tà cũng xẹt qua một tia hứng thú, thì ra cổ đại cũng có chuyện thú vị như thả đèn, đoán chữ thế này.

“Bách hoa chương này cũng thực thú vị.”

“Đúng vậy tiểu thư, nghe nói, tối hôm đó ở quảng trường trong thành, đều cử hành hoa đăng hội.”

Hội đèn lồng này sẽ có phần thi tài nghệ, thắng lợi thì không chỉ có được danh hiệu đệ nhất tài nữ, còn được người đến từ sơn trang Ngự Long chế tạo ột cây đèn độc nhất vô nhị, hơn nữa mỗi năm đều là những cây đèn khác nhau, và tất cả đều vô giá.

“Đúng vậy đúng vậy, năm trước người chiến thắng trong trò chơi đèn lồng ở bách hoa hội chính là Túc Mặc Văn Nguyệt, nàng ta được tặng ‘hoa đăng Trúc lam’, khoe khoang mỗi ngày đều thả ở trong sân, giống như là sợ người ta không biết ấy”, Thanh Lan có chút khinh thường nói.

7. Q.i – Chương 06

Chương 6: Bách hoa hội đèn lồng, Nguyệt Thần sơ ngộ

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Thời gian trôi qua như cuồng phong, hôm nay đã là lễ hội Bách hoa chương của Nguyệt Thần quốc mỗi năm tổ chức một lần, hôm nay mùi hoa bốn phía tràn ngập Nguyệt Thần quốc, chim hót bên tai không ngừng, làm cho tâm tình người ta đều vô cùng sung sướng.

“Tiểu thư, tiểu thư, bên ngoài rất náo nhiệt đó!” Thanh Lan suốt ngày ở bên tai U Tà nói về lễ hội ngày hôm nay, mà Hàn Mai tính tình vốn lạnh nhạt bây giờ lại là vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Có thể là bị hai người lây nhiễm, khóe miệng U Tà cũng khẽ cong lên “Buổi tối đi nhìn hoa đăng”, Một câu nói làm cho tâm tình Hàn Mai và Thanh Lan cao hứng vô cùng.

Pháo nổ liên tục đến tận chạng vạng mới thoảng ngừng lại, mà lúc này, tại đường ngã tư kinh thành còn náo nhiệt hơn so với ban ngày, người đến người đi, trên tay mỗi người đều là những chiếc hoa đăng đẹp nhất.

Còn có không ít gã tiểu thương đang hét to không ngừng, hai bên đường treo đầy đủ kiểu dáng các loại hoa đăng, bên trên viết những câu đối, dân chúng túm năm tụm ba thảo luận câu đối, mặt mỗi người đều tràn đầy vui vẻ.

Giờ phút này, trong đám người trên ngã tư đường xuất hiện thân ảnh mặc váy dài màu bạc, đeo một chiếc khăn che mặt màu bạc, chỉ lộ ra đôi mắt màu hổ phách, dáng người yếu điệu mỏng lung làm cho người qua đường đều quay lại nhìn, có không ít nam tử muốn tiến lên làm quen, nhưng đều bị hai tròng khí cường đại từ hai thị nữ bên người phát ra, sợ hãi không dám tiến lên.

“Tiểu thư, tối hôm nay thật là náo nhiệt” Từ lúc ra khỏi phủ tướng quân, Thanh Lan liền giống như chim sẻ cứ riu ra riu rít, Hàn Mai cũng tò mò nhìn đông nhìn tây.

Ngay lúc mấy người bọn họ đang hưng trí bừng bừng ngắm hoa đăng, thì một tiếng kêu lo lắng hoảng sợ vang lên: “Bảo Nhi à, mau tránh ra, Bảo Nhi!” .

U Tà nâng mắt nhìn lại, đập vào mắt chính là một chiếc xe ngựa xa hoa đến cực điểm đang lao ra từ trong đám người, vẻ mặt dân chúng đều hoảng sợ, sau đó liền né tránh, trong đó có một tiểu hài tử tầm ba tuổi vẻ mặt hoang mang, vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, nghe tiếng quát của mẫu thân liền khóc lớn.

Mắt của Thanh Lan và Hàn Mai đều nhắm lại, khoảng cách xa như vậy, với công lực của bọn họ thì không cứu được tiểu hài tử kia.

Nhưng có một thân ảnh màu bạc nhanh nhẹn bay đến, nhanh đến mức mọi người chỉ nhìn thấy tàn ảnh, cùng lúc đó từ một hướng khác, một thân ảnh huyết sắc cũng hướng phía tiểu hài tử bay đi. Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, U Tà cùng thân ảnh huyết sắc kia đồng thời ôm lấy đứa nhỏ, phi thân bay lên, rời xa xe ngựa kia.

Mà ngay lập tức Hồn Thiên và Hồn Ảnh cũng vọt lên, hung hăng đá một cước làm con ngựa kia ngã lăn ra, xe ngựa cũng lập tức đổ xuống đất. Con người màu hổ phách của U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhau, lập tức đem đứa nhỏ trả lại ấu thân của nó.

“Cảm ơn, cảm ơn hai vị ân nhân, các người đúng là người tốt”, Mẫu thân của đứa nhỏ mặt đầy nước mắt nói cảm ơn, gắt gao ôm đứa nhỏ vào trong lòng.

Một màn trước mắt ấm áp như vậy, con người màu hổ phách của U Tà vẫn trong trẻo, lạnh lùng nhưng thêm một chút mỉm cười. Mà tia cười nhẹ trong đáy mắt của U Tà đã bị Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn rõ, nữ tử này nhìn thấy một màn như vậy liền lộ ra tươi cười, nữ tử này thật là... đáng yêu nha.

“Lớn mật, cư nhiên dám cư xử như thế với bản công chúa!”, Đúng lúc này, một thanh âm ngang bướng từ trong xe ngựa truyền ra, U Tà nghe vậy nhíu mày, a, hóa ra là công chúa?

Chỉ thấy một thân ảnh chật vật từ trong xe đi ra, một thân váy đỏ như lửa, vô cùng chói mắt, hoa văn trùng trùng điệp điệp, búi tóc tinh xảo, trên đầu cắm trâm cài phù dung âm ngọc, nhưng giờ phút này thì như lung lay sắp rơi, đầu tóc rối tung giống như người điên, mà khuôn mặt vốn nhỏ nhắn kiêu mỵ dễ nhìn thì giờ phút này vì phẫn nộ mà gần như vụn vỡ.

Lúc Mộc Hoàn Hi ngẩng đầu lên nhìn hai người kia, một là nữ tử mặc ngân y che mặt, khí chất như tiên, thanh nhã nhưng trong trẻo lạnh lùng làm người ta không dám vấy bẩn. Nam tử kia thì một thân huyết y mang theo mặt nạ màu bạc, khí chất cao quý tựa như thần, phát ra khí chất vương giả nồng đậm làm người ta không dám nhìn thẳng, hai người một ngân y một huyết y đứng chung một chỗ vô cùng chói mắt nhưng cũng rất hài hòa.

Nhưng giờ phút này, Mộc Hoàn Hi cũng không nghĩ nhiều đến việc hai người có xứng hay không, sắc mặt bỗng tái nhợt như tờ giấy, kia là nhiếp chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương của Phong Mâu quốc?!

Cái mặt nạ này thực sự quá chói mắt, mỗi lần nàng xuất môn hoàng huynh đều dặn dò nàng không thể trêu chọc hắn, nếu không sẽ liên lụy đến Tuyết Phong quốc. Lần này, nàng thật vất vả mới xin được hoàng huynh cho phép đến tham dự lễ hội Bách hoa chương, không ngờ lại đụng phải sát thần này, nàng lập tức hối hận.

“Nhiếp... Nhiếp chính vương, bản cung, không... Không phải, ta... Ta không cố ý!”, Cả người Mộc Hoàn Hi run run lắp bắp nói, mà nghe được lời nói như thế, mặt U Tà cũng không đổi sắc, vừa rồi nàng cũng đã biết nam nhân đeo mặt nạ này chính là vị hôn phu của mình – Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Nếu bốn vương rảnh thì sẽ đến Tuyết Phong, cùng phụ hoàng người nói chuyện một chút”, Thanh âm lãnh liệt từ tính vừa dứt lời, lập tức Mộc Hoàn Hi liền hôn mê bất tỉnh. Mà con người Túc Mặc U Tà trong trẻo lạnh lùng, thần nhiên liếc nhìn nam tử trước mắt, sau đó liền mang theo Hàn Mai và Thanh Lan xoay người rời đi.

Đôi mắt hẹp dài của Liệt Hỏa Kinh Thương xuất hiện một ý cười không dễ phát hiện, nữ tử này thật thú vị, có thể cùng hắn đồng thời cứu đứa nhỏ, chỉ sợ nội lực đã cường hãn đến cực điểm, mà ở trong đại lục Lăng Thiên này, những người có nội lực cường hãn như thế chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng không nói tới nữ tử trẻ tuổi như vậy nhưng lại có nội lực làm người ta sợ hãi?

Mà Hồn Thiên và Hồn Ảnh nhìn ý cười trong mắt chủ tử nhà mình chợt lóe lên rồi biến mất, khiến cho bọn họ vô cùng sợ hãi, chủ tử tự nhiên lại nở nụ cười? Chẳng lẽ chủ tử coi trọng nữ tử ngân y vừa rồi?

Nghe đến đây, hai người nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu, không có khả năng, thân phận chủ tử tôn quý như vậy, sao lại coi trọng một nữ tử đến hình dạng còn không nhìn rõ, nhưng mà nữ tử vừa rồi đứng cách chủ tử chưa đến ba thước đi?

8. Q.i – Chương 07

Chương 7: Hoa đăng đại tái, lưu nguyệt thiên hạ

Edit:Minh Nguyệt Linh Nhi

“Đến giờ tý rồi, giờ tý rồi, mọi người nhanh đi đến quảng trường thôi.”

“Đúng vậy, mọi người mau đi thôi, chiếm vị trí tốt.”

Ngay khi Thanh Lan và Hàn Mai đang riu ra riu rít thảo luận về Liệt Hỏa Kinh Thương, thì từng đợt tiếng nói lớn nhỏ vang lên bên tai, U Tà nhíu mày, đến giờ tý ? Hàng năm, hội đèn lồng không phải là bắt đầu giờ tí à?

Nghe nói lần này có không ít người nổi danh ở tứ quốc tham gia, hy vọng có thể dành được một trong hai danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử hoặc thiên hạ đệ nhất tài nữ, mà hội đèn lồng năm ngoái không có đệ nhất tài tử, chỉ có đệ nhất tài nữ là Tức Mặc Văn Nguyệt.

“Tiểu thư à, chúng ta đi xem hội đèn lồng kia đi!”, Thanh Lan mở to mắt nhìn U Tà, U Tà nhìn bộ dạng đáng yêu của Thanh Lan, không khỏi mỉm cười, hai nhà đầu kia ở Âm U cung đã năm năm, chắc đã lâu không được xem mấy trò này, “Đi thôi”, Nói xong mang theo Hàn Mai và Thanh Lan đi đến quảng trường.

Đến quảng trường, mọi người đã sớm tụ tập đông vô cùng, ngay cả gốc cây cũng đã có người ngồi, bất luận là già trẻ, nam nữ, tất cả đều đang ôn lại kỹ năng để tỷ nữa có thể biểu diễn.

Hàn Mai và Thanh Lan cùng dùng nội lực uy áp bốn phía, mở ra một đường thông suốt đến trước đài cao nơi diễn ra hội đèn lồng, mà trên đài hoa đăng dùng làm phần thưởng để tỷ thí lần này bị một miếng vải đen che phủ, làm cho người ta không thấy được rõ.

Giờ phút này, ánh trăng sáng tỏ một vòng thật lớn phía chân, người của sơn trang Ngự Long đứng trên đài nói: “Cảm ơn mọi người đã đến cổ vũ cho lễ hoa đăng năm nay, những người tham gia lần này đều là những người có thân phận tôn quý của bốn nước, trong đó có thiếu trang chủ của sơn trang Ngự Long ta.”

Vừa dứt lời, một thân ảnh xuất hiện ở trên đài, chỉ thấy người nọ một thân kim sắc, tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan như điêu khắc, có mái tóc dày, đôi lông mày kiếm, một đôi mắt đào hoa dài nhỏ làm cho người ta có cảm giác vô cùng lạnh mị, khiến người ta không tự chủ được trầm luân trong đôi mắt đó, mũi thẳng cao, môi đỏ mọng có độ dày vừa phải, thật sự là một nam tử yêu nghiệt hiếm có trong thiên hạ này.

“Các vị, chiếc đèn mà hôm nay sơn trang Ngự Long ta mang đến có tên là ‘Lưu nguyệt thiên hạ’, so với những đèn lồng trước đó thì tinh xảo gấp trăm lần, bắc đèn được làm từ dạ minh châu vô giá, cho nên chính ta cũng không nhìn được mà đăng ký tham gia.”

Trong lời nói của Long Tứ Thiên còn có chút vui đùa, cộng thêm vẻ ngoài tuấn mỹ yêu nghiệt, thoáng chốc đã bắt được tâm của vô số tiểu thư, gia thế hiển hách, vẻ ngoài đẹp trai, như thế nào cũng là một phu quân trong mơ.

Sơn trang Ngự Long, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, là danh môn chính phái số một chiếm vị trí hết sức quan trọng, mà trang chủ lại là vô lâm minh chủ, trang chủ phu nhân thì là muội muội của nữ hoàng Hoa Tàn quốc, gia thế hiển hách như vậy thì các thiếu nữ không động tâm sao được?

Long Tứ Thiên vừa nói xong, tự trong đám người liền có hai người ăn mặc đẹp đẽ quý giá đi ra, có nam có nữ khí thế của mỗi người đều bất phàm, trong đó có hai muội muội của U Tà chính là Tức Mặc Văn Nguyệt và Tức Mặc Văn Tinh.

“Ha ha ha, nghe Long thiếu trang chủ nói như thế, ta thật là chờ mong nha”, Nam tử y phục hoa lệ đứng bên cạnh Tức Mặc Văn Nguyệt nói.

Đôi mắt U Tà có chút nheo lại, nhìn về phía người nọ, dáng người cao gầy tuấn tú, quần áo là loại tơ lụa bằng lam tốt nhất, bên trên có hoa văn là trúc, đường viền tuyết trắng cùng với trăm ngọc dương chi, rõ ràng là một hình ảnh công tử hoa lệ, gương mặt cũng thuộc loại anh tuấn phi phàm, mặc dù luôn tươi cười ôn nhu nhưng vẫn cảm giác có vẻ âm trầm, lạnh lẽ.

Sau khi nhìn hẩn xong, con người màu hổ phách của U Tà chợt lóe, Tây Việt Tiêu? Thì ra là nam tử mà nguyên chủ ái mộ từ nhỏ, cũng là người mà Tức Mặc Văn Nguyệt thích- thái tử của Nguyệt Thần.

Long Tứ Thiên nhíu mày nhìn về phía hẩn, “Đâu có đâu có, chỉ mong lát nữa thái tử điện hạ thủ hạ lưu tình”, Dứt lời, Tức Mặc Văn nguyệt vốn đang đứng ở một bên liền tỉnh tở nói, “Làm sao có thể, là Long thiếu chủ phải thủ hạ lưu tình mới đúng”, Mặc dù ngữ khí rất ôn nhu, quần áo cũng là loại đẹp đẽ, nhưng đôi mắt lại vô cùng cao ngạo làm người ta chướng mắt đến cực điểm, mất đi ấn tượng tốt.

Người vẫn luôn đi theo Tức Mặc Văn Nguyệt-Tức Mặc Văn Tinh lại im lặng không nói một tiếng nào, chỉ nhìn Long Tứ Thiên, trong ánh mắt đó tràn ngập ôn nhu và ngưỡng mộ, U Tà liền hiểu rõ, hóa ra nàng ta sớm đã có ý với Long Tứ Thiên.

Ngay tại khi U Tà đang nhìn đánh giá mọi người, Long Tứ Thiên có cảm giác có người đang dùng ánh mắt đánh giá mình, liền nhìn lại, đập vào mắt chính là một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng màu hổ phách, ở dưới ánh trắng càng có vẻ chói mắt.

Long Tứ Thiên nhìn đôi mắt đẹp của U Tà liền sửng sốt, mà Tức Mặc Văn Tinh vốn luôn nhìn chăm chăm hẩn, lại thấy hẩn nhìn chăm chăm chỗ khác liền liếc mắt nhìn qua, không ngờ lọt vào mắt chính là một nữ tử! Dáng người thần bí, mỏng lưng?

Lập tức, ngọn lửa ghen tị bốc lên cao vút, đôi mắt hận không thể khoét một lỗ thật lớn trên người U Tà, liền lớn tiếng lạnh nhạt nói: “Vị cô nương này, sao không lên đài, mọi người cùng nhau tỷ thí?!", Lời vừa dứt, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung vào người U Tà.

Mà Tức Mặc U Tà vốn đang định bảo Hàn Mai và Thanh Lan sớm thu lại khí tức trên người, nhưng lại bị Tức Mặc Văn Tinh gọi lên, giọng điệu lớn vô cùng.

U Tà không mở miệng, chỉ nâng mắt nhìn lướt qua mọi người, lại nhìn thấy ánh mắt cao ngạo cùng khinh thường của Tức Mặc Văn Nguyệt, khóe môi ở dưới khăn che mặt khẽ nâng lên, nếu vậy sao nàng không chơi đùa một chút?

“Được, nếu đã muốn tỷ thí thì sẽ phải có người thắng người thua, vậy hôm nay người nào thua thì sẽ học cầu kều đi, ngay ở trước mặt mọi người.”, Con người của U Tà tràn đầy thâm thúy, làm cho người ta nhìn không thấu, đoán không ra, nhưng thanh âm lại trong trẻo lạnh lùng, mát mẻ nhẹ nhàng như gió, như ngọc, khiến mọi người sửng sốt một hồi.

Tuy là thanh âm bình thản, nhưng nội dung nói ra lại làm cho người ta kinh ngạc, tất cả các cô nương ở đây đều chưa lấy chồng, nếu thua phải học cầu kều, chẳng phải là làm hôn phu tương lai hổ thẹn? Mà nghe nói như thế, sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh lập tức trắng xanh, nhưng khi thấy ánh mắt của Long Tứ Thiên vẫn nhìn U Tà, nàng ta hung hăng cắn môi nói: “Được, thua học cầu kều!”

9. Q.i – Chương 08

Chương 8: Phân tổ tỷ thí, U Tà Kinh Thương

Edit:Minh Nguyệt Linh Nhi

Tức Mặc Văn Tinh vừa mới nói xong, liền có tiếng vỗ tay vang lên “Được, nếu như vị cô nương này cùng với Văn Tinh cô nương đã cao hứng như thế thì Tứ Thiên cũng xin ra nhập.” Về mặt Long Tứ Thiên đầy vẻ hứng thú, muốn tham gia cuộc thi.

“Tốt, nếu Long thiếu chủ đã tham gia, thì Tiêu cũng tham gia”, Thái tử của Nguyệt Thần – Tây Việt Tiêu về mặt ôn nhuận nói, nhìn người trong lòng của mình cũng đã tham gia, Tức Mặc Văn Nguyệt cũng ngượng ngùng, lập tức thông báo cũng tham gia. Nghe vậy, con người U Tà càng phát ra thâm thúy, ta chính là đang chờ người tham gia.

“Ngày xưa mọi người đều là một người một tổ, nghĩ đến cũng chán, bách hoa hội đèn lồng lần này, chúng ta hai người một tổ như thế nào?”, Long Tứ Thiên vừa mới nói xong, một thanh âm lãnh mị bá khí từ trong đám người truyền ra, “Được, bốn vương cũng cảm thấy hứng thú”.

Sau khi thanh âm vang lên, một thân ảnh huyết sắc phi thân lên trên đài, đeo mặt nạ màu bạc, chỉ lẳng lẳng đứng nhưng khí chất vương giả vẫn vô hình chung phát ra, tư thế oai hùng kia làm cho không ít thiếu nữ ở đây đỏ mặt. Mà con người của Long Tứ Thiên và Tây Việt Tiêu đồng loạt nhíu lại, trong lòng hiện lên cảnh giác, nhưng bọn hắn cũng không dám quang minh chính đại chống lại chiến thần nhiếp chính vương của Phong Mâu quốc.

“Phong Mâu nhiếp chính vương có thể đến Nguyệt Thần quốc ta, Tiêu thật sự cảm thấy vô cùng vinh hạnh”, Là thái tử Nguyệt Thần, Tây Việt Tiêu lập tức khách khí nói với Liệt Hỏa Kinh Thương, mà Kinh Thương lại thản nhiên liếc mắt nhìn Tây Việt Tiêu một cái, sau đó nhìn bóng dáng dưới đài của U Tà nói:

“Cô nương sao còn chưa lên đài?” Nghe vậy sắc mặt mọi người trên đài với người dân xung quanh đều hiểu rõ, thì ra nhiếp chính vương vốn tâm tình bất định, thị huyết vô tình lên đài là vì cô nương kia.

Đáy mắt Tức Mặc Văn Nguyệt xẹt qua một tia vui sướng khi người khác gặp họa, đúng như nàng nghĩ, người ta đường đường là một nhiếp chính vương làm sao có thể tình nguyện lấy một nữ tử phế vật vô nhan? Bây giờ, người quái dị vẫn còn đang ở trong phủ, mà nhiếp chính vương lại vượt qua ngàn dặm để đến đây tìm bông hoa khác, đối mặt với nữ nhân kia thực sự là bản mất.

U Tà nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương thì con người chợt lóe, khẽ bước từng bước lên đài, Tức Mặc Văn Tinh nhìn thấy như vậy thì trong mắt chợt lóe lên tia khinh thường, trào phúng.

“Cô nương chắc không phải giống tỷ tỷ ruột của ta – Tức Mặc U Tà ngay cả một chút nội lực cũng không có đấy chứ? Ở đại lục Lăng Thiên, những người dân bình thường cũng có nội lực, vậy mà Tức Mặc U Tà mười tuổi rồi còn không có chút nội lực nào, đúng là phế vật, bị người đời phỉ nhổ và khinh thường.”

Quả nhiên, nghe được lời nói như thế, trong mắt dân chúng xung quanh đều xẹt qua tia khinh thường, chính Tây Việt Tiêu cũng xẹt qua một tia chán ghét trong mắt, còn Long Tứ Thiên thì nhíu mày, nhìn U Tà mà trong mắt đã xuất hiện tia đau lòng, Liệt Hỏa Kinh Thương thì mặt không đổi sắc, đôi mắt thâm thúy đen như tuyền nhìn về phía Tức Mặc Văn Tinh, làm cho sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh lập tức trắng bệch.

Nàng cư nhiên quên mất hắn – tỷ phu tương lai, lãnh khốc thị huyết vẫn còn ở nơi này, ngay lập tức Tức Mặc Văn Tinh nhìn Long Tứ Thiên mong hắn có thể an ủi nàng, chỉ cần một ánh mắt thôi nàng cũng thấy thỏa mãn rồi.

Nhưng mà khi nhìn đến thì thấy hắn đang nhìn phế vật không có nội lực kia! Nàng làm sao có thể chấp nhận được? Hung hăng nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt nhưng lại không cảm thấy đau đớn, đôi mắt phẫn nộ trừng U Tà.

Mà Tức Mặc Văn Tinh vẫn không biết, Liệt Hỏa Kinh Thương phẫn nộ không phải vì nàng nói Tức Mặc U Tà là phế vật, hắn phẫn nộ bởi vì nàng dám vũ nhục nữ tử có đôi mắt màu hổ phách kia! Hắn không cho phép, người trong thiên hạ có đôi mắt hổ phách là vô cùng ít, nói không chừng nàng chính là người hắn muốn tìm, đã tìm hơn mười năm, mỗi lần đều là thất vọng mà trở về, nhưng hắn sẽ không buông tay, nữ tử kia từ nhỏ đã xâm nhập vào tâm của hắn.

U Tà nghe được lời nói của Tức Mặc Văn Tinh trong mắt xẹt qua tia cười lạnh, là muối muối nàng, thế nhưng ở bên ngoài công khai chửi bới tỷ tỷ. Các người đã khinh thường ta như thế, thì tí nữa đừng trách ta vô tình.

“Tốt lắm, chúng ta phân tổ thôi”, Long Tứ Thiên vừa nói xong, một thanh âm bá đạo vang lên, “Bổn vương cùng nàng một tổ”, Long Tứ Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu, ai bảo hấn chậm chân hơn người ta đây?

Cuối cùng tổng cộng có 4 tổ, U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương một tổ, Túc Mặc Văn Tinh và Long Tứ Thiên một tổ, Túc Mặc Văn Nguyệt và Tây Việt Tiêu một tổ, còn một tổ là con gái của thái phó nổi danh – Liễu Niệm Tinh và con trai thừa tướng Trương Tử Khiêm.

“Được rồi, nếu các vị đã phân tổ xong, như vậy ta tuyên bố các mục tỷ thí, thứ nhất là thi phú, hai là nội lực và ba là đoán đèn. Chỉ cần thắng được hai trong ba hạng mục là chiến thắng, người thắng có thể có được danh hiệu đệ nhất tài nữ và đệ nhất tài tử, ngoài ra còn được tặng ‘Lưu Nguyệt thiên hạ’ ” Người được sơn trang Ngự Long phái tới lớn tiếng nói, trong thanh âm cũng chứa tò mò, Bách hoa hội đèn lồng lần này so với trước đây thì kích thích vô cùng.

Đôi mắt U Tà vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, không mang theo một chút cảm xúc, thần nhiên, giống như đội nào thắng thua cũng không thêm để ý, mà thần thái này rơi vào trong mắt Túc Mặc Văn Nguyệt và Túc Mặc Văn Tinh chính là biến thành sợ hãi, trên mặt không thêm để ý, còn không phải là biết mình sẽ thua sao?

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn đến đôi mắt màu hổ phách đang bình thản đến cực điểm kia cũng tò mò, chẳng lẽ nàng thật sự không lo lắng? Hay là nói nàng đối với mình vô cùng tự tin sẽ thắng được những người này?

Ba vòng tỷ thí, đối với vòng thi nội lực chắc chắn sẽ đứng nhất không cần phải nói. Hấn biết nếu nàng ra tay khẳng định nhất, hơn nữa hấn cũng không biết tài hoa của nàng như thế nào, lạnh nhạt như thế chỉ sợ đã định liệu trước, hấn không tin một nữ tử có khí chất như thế lại là một phế vật được.

10. Q.i – Chương 09

Chương 9: Mọi người kinh hãi, mới lộ đường kiếm

Edit:Minh Nguyệt Linh Nhi *.*

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu vòng tỷ thí thứ nhất, phú thi! Mà nội dung phú thi lần này sẽ khác với ngày trước, không phải là đề tài tùy ý, lần này viết về lễ hội bách hoa chương và ngày thất tịch, thời gian là một nén nhang, sau khi mọi người nghĩ ra sẽ viết lên giấy rồi đưa cho ta”.

Giờ phút này, bốn tổ liền đứng thành hình tam giác, trên bàn trước mặt mỗi tổ đều là giấy, bút và mực.

Mà nghe nói như thế, sắc mặt Túc Mặc Văn Nguyệt nhất thời trắng bệch, nếu là thi liên quan đến thất tịch thì nàng đã lâu không có đọc qua? Nghĩ đến đây liền hung hăng trừng mắt nhìn U Tà, nếu không phải vì nàng ta và nhiếp chính vương đột nhiên tham gia, thì người ta đã không làm ra nhiều trò như vậy, chết tiệt!

Trên khán đài một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài thanh âm cúi đầu thảo luận, chỉ có tổ của U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương là tổ sắc mặt vẫn như thường, cũng không có thảo luận, ngay tại lúc hương sắp cháy hết, U Tà mới cầm bút viết lên trên giấy, sau khi viết xong, ánh mắt của Liệt Hỏa Kinh Thương dừng lại trên giấy, không bao lâu, sắc mặt liền tràn đầy sợ hãi cùng tán thưởng.

Thời gian một nén nhang qua đi.

“Tốt lắm, chư vị, đã hết giờ ” Người của sơn trang Ngự Long phái đến, đi tới tổ của Túc Mặc Văn Nguyệt đầu tiên, chỉ thấy trên tờ giấy trắng kia có dòng chữ thanh tú, rõ ràng là do Túc Mặc Văn Nguyệt tự tay viết.

“Yên tiêu Vi Nguyệt đạm trường không

Ngân hà thu kỳ vạn cổ cùng

Mấy phần hoan tình cùng cách hận

Hàng năm cũng lúc này tiêu trung.”,

Những câu thơ này quả thật là tuyệt đỉnh, thực là siêu việt. Mà dưới đài cũng là vang lên từng đợt khen ngợi, Túc Mặc Văn Nguyệt kiêu ngạo ngẩng cao đầu, vô cùng tự phụ.

Theo sau đó là Túc Mặc Văn Tinh cùng Long Tứ Thiên ,

“Một đạo cầu Hỉ Thước hoành miếu miếu

Ngàn thanh ngọc bội quá lạnh canh

Biệt ly còn có kinh năm khách

Trướng vọng không bằng hà cổ tinh.”

Khi vừa đọc thơ xong, ở dưới khán đài không khỏi vang lên tiếng ồ kinh ngạc, xem ra Bách hoa hội đèn lồng lần này thật là ngoạn hổ tàng long, những câu thơ hôm nay quả thực rất hay.

Rồi sau đó tổ của Liễu Niệm Tình và Trương Tử Khiêm chủ động rút lui, tuy hai người đều rất có tài hoa, nhưng ở đây toàn ngoạn hổ tàng long, bọn họ thực sự không có khả năng thắng được.

Cuối cùng là tổ U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương, mà khi người của Ngự Long sơn trang nhìn thấy dòng chữ trên tờ giấy thì sợ hãi.

Vừa nãy tận mắt hẳn thấy bài thi này là do chính tay cô nương che mặt kia viết, nhưng đây là phong văn của bậc đế vương, chữ viết cứng cáp hữu lực, làm lòng người phát ra rung động mạnh mẽ. Câu văn hiện ra thiên quân vạn mã đang đạp gió cười mây, chỉ bằng một câu văn lại có thể miêu tả được như vậy?

“Tiêm vân làm khéo, phi tinh truyền hận, ngân hà xa xôi ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thắng lại nhân gian vô số.

Nhu tình như nước, ngày cưới như mộng, nhấn cổ cầu Hỉ Thước đường về!

Hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ!”

Vừa dứt lời, bốn phía im lặng không một tiếng động, tất cả mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong câu thơ, không bao lâu sau một trận tán thưởng truyền đến, tiếng vỗ tay vang vọng.

“Ha ha, hay, Hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ! Đúng là một nữ tử kỳ tài!”, Long Tứ Thiên vô cùng tán thưởng, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chính Tây Việt Tiêu giờ phút này cũng là vẻ mặt tán thưởng, hẳn sao lại không biết ở Nguyệt Thần quốc có nữ tử tài hoa hơn người như vậy?!

Mà những câu thơ của U Tà viết khi rơi vào trong mắt hai người, sự tán thưởng và ý cười đều biến mất không thấy, chỉ còn lại sự ngưng trọng, sợ hãi, có thể viết ra những câu thơ đầy cuồng vọng, bá khí như vậy thì phải là một người vô cùng tài hoa, nếu như được nàng tương trợ, vậy thì sẽ rất may mắn.

Ánh mắt Liệt Hỏa Kinh Thương nheo lại, nàng không phải là phế vật, chỉ cần có chất xúc tác thì nàng sẽ hóa phượng hoàng! Nữ tử như vậy trong thiên hạ này rất hiếm, nếu nàng có gương mặt tuyệt đẹp thì sợ sẽ làm cho tứ quốc rung chuyển, tranh nhau cướp đoạt.

“Như vậy phần phú thi thì cô nương này cùng nhiếp chính vương dành chiến thắng! Bây giờ là phần thi thứ hai nội lực!”, Vừa dứt lời, mấy người còn lại đều liếc nhìn nhau, tỷ thí cùng chiến thần Liệt Hỏa Kinh Thương-nội lực thần bí khó lường. Nhìn ra được sự e ngại trong mắt mấy người đó, U Tà thần nhiên liếc mắt, sau đó lạnh lùng nói: “Trực tiếp tỷ thí vòng thi cuối cùng đi” .

Có thể không cần đánh nhau với Liệt Hỏa Kinh Thương, hai tổ còn lại đều gật đầu đồng ý, mà Liệt Hỏa Kinh Thương chỉ nhún mày chứ không nói.

“Được, vậy thì vòng ba: Đoán đồ đèn, trên đài sẽ có mười cái đèn để mỗi tổ đoán, trong thời gian một nén nhang, tổ nào đoán đúng nhiều nhất sẽ thắng!” Vừa nói xong, trên bàn mỗi tổ đều có một tờ giấy, phải viết tên từng cái đèn lồng lên giấy trong thời gian một nén nhang.

Điều này làm cho hai tổ Túc Mặc Văn Nguyệt và Túc Mặc Văn Tinh đều nhún mày lại, lập tức vừa nhìn những đèn lồng mới được thắp nến vừa đoán, còn hai người U Tà và Kinh Thương không hề gấp chút nào.

“Chẳng lẽ cô nương kia lại không đoán được một chiếc đèn lồng nào? Như vậy không phải là sẽ liên lụy tới Vương gia sao?” Nhìn trên đài thấy U Tà không nhìn đèn lồng, Hồn Thiên mở miệng than thở nói, nhưng không ngờ lại bị Hàn Mai đứng không xa nghe thấy.

Hàn Mai lập tức giận dữ, nói: “Câm miệng của người lại, cẩn thận không bỗng cô nương không khách khí với người đâu!” Nghe được lời nói như vậy, Hồn Thiên vô cùng ngạc nhiên, nghe thấy lời nói của hắn, chỉ sợ nội lực sẽ cực cao, tuổi trẻ như vậy mà đã có nội lực thuộc hàng cao thủ, thiên phú đều có thể so sánh cùng bốn người bọn hắn.

Mà nghe được lời nói của nàng thì hắn biết nàng là thị nữ của nữ tử trên đài kia. Chỉ là thị nữ mà cũng đã thuộc hàng cao thủ hiếm thấy? Vậy thì thế lực đằng sau của nữ tử trên đài kia tuyệt đối không thể khinh thường!

“Cô nương, tại hạ không phải là cố ý, mong cô nương thứ lỗi!” Hồn Thiên nghĩ nghĩ, xong hướng Hàn Mai xin lỗi chân thành, ai ngờ Hàn Mai chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý đến Hồn Thiên, Hồn Thiên sờ sờ mũi, chẳng lẽ bộ dạng của hắn xấu vậy sao? Hắn nhớ rõ là khi ở Ma Vực hay là phủ Nhiếp Chính Vương thì có không ít cô nương ái mộ hắn mà? Sao mới vừa đi ra khỏi Phong Mậu quốc lại thay đổi như vậy?

Lập tức, Hồn Thiên quay sang, liếc nhìn Hàn Mai một cái, nhưng cái liếc mắt này lại làm Hồn Thiên ngăn người, một thân hồng nhạt màu hoa sen, tà váy dài thướt tha, thắt lưng nhỏ nhắn, cơ thể mềm mại, nõn nà, khí chất thoát tục. Hắn đã gặp qua không ít thị nữ, nhưng hắn chưa thấy qua thị nữ nào thanh nhã thoát tục như vậy!

11. Q.i – Chương 10

Chương 10: Đệ nhất tài nữ, trừng trị muội muội

Edit:Minh Nguyệt Linh Nhi ^__^

Hàn Mai cảm nhận được ánh mắt của Hồn Thiên, lập tức quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hồn Thiên, “Nhìn cái gì vậy, dám nhìn nữa, bỗng cô nương móc mắt của người ra!” Hồn Thiên cảm thấy thật vô tội, người nào vừa rồi cảm thấy nàng thanh lệ thoát tục? Khẳng định không phải là hắn.

Nhìn bộ dáng khổ sở, nhíu mi đoán của hai tổ Túc Mặc Văn Nguyệt và Túc Mặc Văn Tinh, dân chúng đều tò mò không thôi, xem ra phần đồ đèn năm nay rất khó, nhưng vì sao ngân y nữ tử kia và nhiếp chính vương không thèm nhìn một chút nào vậy?

“Người vì sao không xem đèn?” Nhìn U Tà vẫn một bộ dáng bình tĩnh như nước, Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi tò mò mà hỏi. Nghe thấy câu hỏi, U Tà nâng mắt lên nhìn lướt qua những chiếc đèn lồng trên bàn kia, lạnh nhạt nói: “Đang suy nghĩ chuyện khác, quên xem” Nghe được lời nói như vậy, tận sâu trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương xuất hiện ý cười, cô nương này thật là thành thực.

Mắt U Tà quét qua vài lần những chiếc đèn lồng trên bàn xa kia, lập tức viết đáp án vào giấy, từng chiếc từng chiếc một. Khi Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn những đáp án trên giấy kia không khỏi ngạc nhiên, những đáp án này với đáp án hắn nghĩ ra giống nhau như đúc, nữ tử này quả nhiên không phải người bình thường, tài hoa như vậy nam tử cũng không dám so sánh.

Thời gian một nén nhang đã trôi qua, người chủ trì của sơn trang Ngự Long cũng mở miệng: “Thời gian một nén nhang đã hết”.

Sau đó lấy đáp án đã chuẩn bị từ trước ra so với đáp án của các tổ, tổ Túc Mặc Văn Nguyệt trả lời đúng chín cái, tổ Túc Mặc Văn Tinh tám cái, lần này đúng là ngọa hổ tàng long, mà tổ của U Tà và Kinh Thương mười cái đều đúng!

“Không có khả năng, không có khả năng, nàng ta nhất định là đã biết trước đáp án!” Khi nghe được đáp án sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh lập tức trắng bệch, điên cuồng kêu lên, làm sao có thể, nàng làm sao có thể ở trước mặt hần học cầu kên, không thể được!

Cũng như vậy Tức Mặc Văn Nguyệt hung hăng nắm chặt tay, gắt gao cắn môi dưới, tuy rằng nàng cùng Tây Việt Tiêu đã đính ước, nhưng nếu bây giờ ở trước mặt dân chúng học cầu kên, thì về sau cho dù gả được vào trong hoàng thất thì đây cũng sẽ thành chuyện cười!

Nghe được lời nói của hai người, sắc mặt dân chúng đều là hèn mọn, vừa rồi tỷ thí bọn hần đều nhìn, nói người ta biết trước đáp án chẳng phải nói mất bọn họ có vấn đề sao?

Nếu nói sơn trang Ngự Long như thế thì vì sao họ không nói trước đáp án cho thiếu trang chủ của bọn họ mà lại cấp ột người ngoài? Cái này lại càng không thể, rõ ràng là ngân y cô nương kia tài hoa hơn người mới đúng.

“Hai vị cô nương là đang nghi ngờ sơn trang Ngự Long ta?!” Sắc mặt Long Tứ Thiên lập tức lạnh đi, tuy rằng hần cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng hần tin tưởng nữ tử có đôi mắt đẹp kia thực sự là một tài nữ.

Mà ngay tại lúc mọi người im lặng không nói gì, Tức Mặc Văn Nguyệt lại giống như đã biết cái gì đó, đôi mắt mở lớn, sắc mặt trắng bệch, nâng ngón tay lên chỉ U Tà, lắp bắp nói: “Người. . . Người là. . . Người chính là Tức Mặc U Tà!” .

Vừa rồi, nàng đã cảm thấy dáng người của nữ tử này rất giống với phế vật, nhưng không xác định, vừa rồi lo sợ phải học cầu kên nhìn xuống phía dưới liền thấy Thanh Lan và Hàn Mai, thì đã chứng minh suy nghĩ của nàng là đúng.

Nữ tử tài hoa như vậy lại có thể là phế vật kia-Tức Mặc U Tà?!

Mà khi mọi người xung quanh nghe được lời nói của nàng ta thì đều ngạc nhiên mở to mắt nhìn, Tức Mặc U Tà? Đồng tử của Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi co rụt lại, nhìn nữ tử mang khăn che mặt kia, tuy trên trán nàng không có vết chu sa, nhưng ánh mắt màu hổ phách kia cùng Khi Nhi giống nhau vô cùng!

U Tà nhìn bộ dạng không thể tin được của Tức Mặc Văn Nguyệt và Tức Mặc Văn Tinh thì mày liễu khẽ nhíu, sau đó thuận tay tháo khăn che mặt xuống, thản nhiên nói: “Ta là Tức Mặc U Tà, thì sao?”

“Ta đã thắng? Vậy nhóm các người học cầu kên đi” Khi mọi người nhìn đến khuôn mặt xấu xí của Tức Mặc U Tà thì mới tin tưởng lời nói của Tức Mặc Văn Nguyệt, hóa ra lần này danh hiệu đệ nhất tài nữ đã thuộc về đại tiểu thư của phủ Trần quốc tướng quân!

Vào lúc U Tà cởi khăn che mặt xuống, con người vốn kỳ vọng của Liệt Hỏa Kinh Thương lại hiện lên tia thất vọng, không phải nàng, tuy sự việc đã trôi qua hơn mười năm, nhưng hần vẫn còn nhớ rõ dung nhan của nàng, Tức Mặc U Tà không phải là nàng!

Sắc mặt Tức Mặc Văn Nguyệt và Tức Mặc Văn Tinh trắng bệch nhìn quanh bốn phía, dân chúng xung quanh thấy các nàng chậm chạp không mở miệng, không khỏi lớn tiếng ồn ào nói:

“Này, nghe đồn đại tiểu thư của phủ Trần quốc tướng quân vốn không tài vô mạo, nhưng hôm nay tỷ thí ở trước mặt mọi người, đã chứng minh nàng tài hoa hơn người, nhóm các người đã thua sao còn không mau học cầu kên đi!”

“Vậy thì, nói không chừng trước kia cũng là do hai người muội muội ác độc này đi ra ngoài nói xấu tỷ tỷ nhà mình nha!”

“Nha, Lý Nhị, những lời người nói cũng có đạo lý đấy” Dân chúng xung quanh người một câu ta một lời, làm ặt của Văn Nguyệt cùng Văn Tinh đen sì lại.

Đôi mắt Tức Mặc Văn Nguyệt nhìn về phía Tây Việt Tiêu, mà giờ phút này sắc mặt của Tây Việt Tiêu cũng không tốt, nhưng vẫn nói, “U Tà, các nàng dù sao cũng là muội muội của người, lần này có thể nể mặt ta tha cho các nàng không?”.

Nghe vậy, đôi mắt của Tức Mặc U Tà liếc hần một cái, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Chúng ta không quen biết, sao lại nói với Tức Mặc U Tà ta như vậy, người là ai, ta vì sao phải nể mặt người, muội

muội ư? Các nàng có bao giờ xem ta là tỷ tỷ chưa?” Vừa dứt lời, sắc mặt Tây Việt Tiêu xanh mét, hần chưa từng tưởng tượng được, một nữ tử đã từng ái mộ hần lại có ngạo khí bậc này!

Mà Long Tứ Thiên cũng không vì Tức Mặc Văn Tinh mà mở miệng. Trước ánh mắt của mọi người, hai nàng xấu hổ vô cùng, hung hăng trừng mắt nhìn U Tà, sắc mặt trắng bệch, sau đó hai người lập tức che mặt, lấy khăn lau nước mắt, vội chạy đi, rời khỏi quảng trường, theo sau các nàng là thanh âm cười ha ha của dân chúng.

“Tức Mặc cô nương, muốn ta kêu không?”, Long Tứ Thiên nhìn U Tà hỏi, mà U Tà lại thản nhiên quét mắt liếc hần một cái, sau đó xoay người rời đi.

12. Q.i – Chương 11

Chương 11: Thanh tư tuyệt ngạo, cổ độc phát tác

Edit: Minh Nguyệt Linh Nhi

Nhìn thân ảnh màu bạc kia đi xa, trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương hiện lên một tia không rõ tên.

Giờ phút này đồng tử Long Tứ Thiên cũng co rút mạnh, ngân y nữ tử kia hóa ra là người bị truyền đi khắp tứ quốc đại tiểu thư của phủ Trấn quốc tướng quân?!

Là người mà cảm kỳ thư họa thi từ ca phú mọi thứ không thông, nữ tử bao cô?!

Là người đã qua mười tuổi còn chưa có nội lực, phế vật xấu nữ? !

Là người giờ phút này sắp được gả sang Phong Mâu quốc?

Bây giờ, trong lòng Long Tứ Thiên đang loạn một vòng, kỳ thật mặc kệ nàng là ai, trong lòng hần chỉ để ý chuyện nàng sắp thành thân thôi!

Tây Việt Tiêu khiếp sợ nhìn bóng dáng của nữ tử tài hoa kia, tay nắm chặt lại, đây thực sự là xấu nha đầu năm đó đuổi theo hần? Tại sao hần lại không biết được nàng tài hoa như thế? Nếu hần biết, thì dù dung nhan nàng ta có xấu như thế nào hần cũng sẽ đưa vào hậu cung để trợ giúp mình một phen, hơn nữa nàng còn là con của chính thất-thân phận tôn quý vô cùng! Bây giờ lại có danh hiệu Đệ nhất tài nữ! Nắm chặt quyền nhìn dáng người nữ tử trác tuyệt kia, đây là xấu nha đầu năm đó đuổi theo hần? Sao hần lại không biết nàng là đầy bụng kinh luân như vậy chứ?

Đêm khuya, trăng sáng rực một vòng phía chân trời.

Thanh nhã cư, phủ Trấn quốc tướng quân.

Sau khi từ hội đèn lồng trở về, Tức Mặc U Tà ăn thêm một chút, xong tắm rửa nhưng chưa đi ngủ, nàng khoác áo choàng màu trắng nằm trên xích đu ở trong viện, mà Hàn Mai cùng Thanh Lan thì đứng ở phía sau U Tà. Ánh trăng chiếu lên mặt U Tà vẫn trong trẻo lạnh lùng mà thanh thản, giờ phút này gương mặt làm cho người ta sợ hãi kia lại không còn cảm giác dữ tợn nữa, mà lại có vẻ nhu hòa.

Gió thu nhẹ thổi, những chiếc lá trúc trong viện nhẹ nhàng rung động.

“Xuất hiện đi” Thanh âm lạnh nhạt của Tức Mặc U Tà vang lên, vừa dứt lời, ba thân ảnh liền xuất hiện trong viện, người đi đầu chính là Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Hai thủ hạ của Bồn vương đã ham chơi chạy đến nơi này của cô nương, cô nương có thể cho ta gặp mặt được không?” Thanh âm lãnh mị từ tính vang lên trong đêm khuya yên tĩnh, làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh hơn một nhịp” Nhiếp chính vương không nên nói giỡn? Ở nơi này của ta không có hai thủ hạ ham chơi nào cả, chỉ có hai thích khách không muốn sống mà thôi” Thanh âm U Tà thản nhiên không mang theo một tia cảm xúc, làm cho người ta không đoán được nàng đang nghĩ cái gì, người như vậy mới thật là đáng sợ.

Nhìn bộ dáng thanh thần, lạnh lùng của Tức Mặc U Tà, con người Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia mà chính hắn cũng không biết tên, nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất.

“Cô nương, Vương gia nhà ta đã tự mình đến đây, người còn muốn như thế nào?” Hồn Thiên có chút táo bạo nói.

Lúc này, Hàn Mai đang đứng ở phía sau U Tà nổi giận nói: “Người muốn chết sao? Dám nói chuyện cùng tiểu thư nhà ta như thế!”

Vừa dứt lời, một đạo ánh sáng đã chém đến, Hồn Thiên kinh hãi, vội vàng né tránh. Sau đó cũng không dám mở miệng nữa, ngoan ngoãn đứng ở phía sau Liệt Hỏa Kinh Thương, Hồn Thiên kinh ngạc sao vương gia nhà hắn lại dùng ánh mắt lạnh như vậy nhìn hắn chứ? Hắn làm sai cái gì sao?

“Muốn chuộc bọn họ, lấy vạn lượng hoàng kim đến đây” U Tà không chút để ý tới Hồn Thiên, vẫn lạnh nhạt nằm ở trên xích đu như trước, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ nhếch đôi lông mày kiêu lên, “Được, vạn lượng hoàng kim bốn vương sẽ đưa tới”

“Thanh Lan, đem bọn họ giao cho nhiếp chính vương” U Tà nói xong, Thanh Lan hung hăng trừng mắt nhìn Hồn Thiên một cái, sau đó xoay người vào phòng rồi ra hai nam tử mặt mũi bầm dập không nhìn rõ bộ dáng, xong lại hung hăng đá hai người bọn họ đến chân Hồn Thiên Hồn Ảnh.

Thấy một màn như vậy, khóe mắt Hồn Thiên Hồn Ảnh khẽ giật, này... Đây là Hồn Lăng và Hồn Trạch?... Nữ nhân này sao có thể nóng tính như thế? Mà khi Hồn Lăng nhìn thấy ý tứ trong mắt hai người này thì khóc không ra nước mắt, cái này tính là gì, các người còn chưa rõ thủ đoạn của các nàng đâu! Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng sưng sốt một chút, khóe miệng khẽ rút một cái không thể nhận ra.

“Người đã trả, mong nhiếp chính vương nhớ đưa vàng đến đây, đêm đã khuya, không tiện.”

Ngay khi Liệt Hỏa Kinh Thương chuẩn bị mang theo bốn người rời đi, lại có biến cố nổi lên, “Ồ.Ồ...” Một tiếng kêu đau đớn truyền đến, bốn người Hồn Thiên quá sợ hãi, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng, kỳ quái, rõ ràng là chưa tới đêm trăng tròn mà!

Mà chân khí trong người Liệt Hỏa Kinh Thương đang chạy toán loạn, trong bụng như sắp vỡ ra từng khúc một, đau đến nhất thời găm nhẹ: “Đáng chết!”, động tĩnh này làm cho U Tà nâng mắt nhìn lướt qua, con người cũng lập tức co rụt lại, môi đỏ mọng khẽ mở: “Phệ tâm cổ”, khi nghe nàng nói như thế, mấy người Hồn Thiên sưng sốt, nàng làm sao biết?

Lập tức, Hồn Thiên cũng bất chấp tất cả, ôm quyền quỳ gối trước mặt U Tà, trầm giọng nói: “Cô nương, nếu người có thể cứu được vương gia thì Hồn Thiên sẽ làm mọi việc để báo đáp cô nương cho dù có phải vượt qua núi lửa sông sâu cũng không chối từ!”

Sau khi U Tà nói ra ba chữ kia lại khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt. Nghe được lời nói này, U Tà quay ra liếc nhìn Hồn Thiên một cái: “Phiền toái, không muốn cứu” Nói xong chuẩn bị mang theo Hàn Mai và Thanh Lan trở về phòng, không một chút do dự.

Cơn đau của Liệt Hỏa Kinh Thương đã xâm nhập vào trong xương tủy, sắp mất đi lý trí, “Phệ tâm cổ” lần này lại phát tác trước, bây giờ lại không ở Phong Mâu quốc, không có người ức chế ma tâm ở bên cạnh, chính hắn đã sắp bị ma hóa.

Mặt bốn người Hồn Thiên vô cùng đau khổ, cho dù không muốn nhưng vương gia nhà hắn cũng là phu quân tương lai của nàng, nàng cũng nên ra tay cứu chứ? Giống như hiểu được ý nghĩ của mấy người kia mà U Tà dừng bước, thở dài một tiếng, “Phệ tâm cổ” nếu không ức chế được, người kia sẽ bị ma hóa, sau đó sẽ không ngừng giết người cho đến rạng sáng, mặc dù nàng không phải người tốt, nhưng cũng không đành lòng nhìn những người vô tội chết.

Nhìn thấy U Tà dừng bước, mấy người Hồn Thiên cơ hồ vui đến phát khóc “Nâng hắn đem vào phòng”, Nói xong đã đem Hàn Mai và Thanh Lan vào trong phòng.

13. Q.i – Chương 12

Chương 12: Vòng ngọc lưu ly hiện ra tuyệt thế y thuật.

Editor : Tiểu Vy Nhi

Đám người Hồn Thiên đem Liệt Hỏa Kinh Thương nâng vào trong phòng, đặt ở nhuyễn tháp (giường êm).

“Các người đi ra ngoài” Thanh âm của U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm mạc nói, mà đám người Hồn Thiên lo lắng không muốn để một mình Liệt Hỏa Kinh Thương ở tại chỗ này, ngoan cố do dự nhìn về phía U Tà.

Mà Hàn Mai cùng Thanh Lan thấy một màn tính tình như vậy liền lên tiếng, “Kêu các người đi ra ngoài thì liền đi ra ngoài đi, nhiều lời làm cái gì! Tiểu thư nhà ta đã nói sẽ cứu hắc ! Nếu không tin thì lập tức mang hắc rời khỏi đây a!”. Đám người Hồn Thiên nghe thấy như thế cũng không dám lại nói thêm cái gì, xoay người ra khỏi khuê phòng.

U Tà nhìn nam nhân đang nằm ở trên nhuyễn tháp , bạc môi lộ ra ở dưới mặt nạ màu bạc bởi vì cổ độc phát tác mà tái nhợt không chút huyết sắc, hay bàn tay hoàn mỹ gắt gao nắm chặt nắm đấm ở bên người, giờ phút này hắc đã có chút áp chế không được cổ đang rục rịch, nếu là lại xâm nhập một chút vào tim, sẽ bị ma hóa.

U Tà lại là một chút cũng không vội, song chưởng vung lên, trong tay liền xuất hiện một cái hộp gỗ, bàn tay tinh tế trắng nõn mở ra, một loạt ngân châm sáng loáng dày đặc được sắp xếp gọn gàng ở trong hộp, nhìn thấy chúng làm cho da đầu người khác có chút run lên.

Trong tay U Tà vận nội lực màu bạc, điều khiển ngân châm tự bên trong hộp bay ra, sau đó chuẩn xác tự cắm vào đại huyết trên người của Liệt Hỏa Kinh Thương, không hề lệch lạc, y thuật cao thâm như thế thật sự là kinh hải thể tục, sợ là so với thần y Vụ Ảnh Khuynh Thành chỉ có hơn chứ không kém!

Một trăm lẻ tám cây ngân châm vững vàng cắm xuống trên người Liệt Hỏa Kinh Thương, một dòng khí tập kích thẳng đến cổ độc trong cơ thể hắc, lúc này, Liệt Hỏa Kinh Thương đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng hắc lại áp chế thân thể, một chút cũng không có hiển lộ ra.

Xem đến đây, trong phương mâu của U Tà hiện lên một tia tán thưởng, ngân châm nhập thể, khắc chế cổ độc, thống khổ này nàng đúng là có trải qua , có thể nhẫn nhịn đến cổ họng không phát ra một tiếng đau đớn như vậy, quả nhiên không hổ là Chiến thần Nhiếp chính vương kinh hải sa trường!

Cổ độc đã bị khắc chế, chỉ phải chờ tới hừng đông là có thể thu hồi ngân châm, hiện tại cần dùng đến một phương thuốc để tạm thời ức chế cổ độc trong cơ thể hắc. Suy nghĩ đến đây, hai mắt U Tà có chút nhắm lại, theo ý niệm đi vào trong một mảnh dược viên, dược viên này mệnh mệnh bát ngát, dược liệu phong phú đến cực điểm.

Không bao lâu, U Tà mở choàng mắt, trên bàn bên cạnh đã xuất hiện thất tinh hải đường, huyết lê, tô phương hoa, hạc châu cùng hơn mười loại dược liệu trân quý dược liệu.

Nhìn dược liệu trên bàn, con người U Tà thâm thúy, kiếp trước từ nhỏ nàng cũng đã có được vòng ngọc lưu ly, nhưng lại không biết từ đâu mà có, hơn nữa nàng rất sớm đã phát hiện vòng ngọc lưu ly này không giống bình thường.

Trong vòng tay thế nhưng lại có dấu một mảnh dược viên thật lớn, trong dược viên dược liệu trân quý nhiều đến không xuể, quả thực là dùng mãi không kiệt, cũng bởi vì như thế, nàng đối hai loại độc thuật-y thuật cảm thấy hết sức hứng thú, cũng tạo nên tiếng vang lớn ở thế kỷ hai mươi mốt Tà Y_Mặc U Tà!

Đem dược liệu giao cho Hàn Mai, phân phó nàng như thế nào hầm chế dược liệu sau liền quay về phòng, giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương đã bình tĩnh trở lại, lâm vào trạng thái hôn mê.

Hai con người U Tà thâm thúy quét qua hắc rồi liếc mắt một cái, mới vừa rồi nàng thay hắc bắt mạch , “Phệ tâm cổ” này là mười mấy năm trước đã bị hạ, nói cách khác đêm trăng tròn hàng năm hắc đều đã trải

qua loại đau đớn thấu tim gan này, là ai lại hạ độc thủ đối với một cái tiểu hài tử đây chứ, hoàng thất quả nhiên là một nơi không mấy tốt đẹp gì.

“Phệ tâm cổ” không thể dùng được để giải trừ tận gốc, chỉ có thể tìm được thân thể mà huyết cổ kí sinh, sau đem dùng nó dẫn “Phệ tâm cổ” ra mới có thể, nhưng nếu là cả đời cũng không biết người mà huyết cổ kí sinh là ai, như vậy đó chẳng phải là “Phệ tâm cổ” sẽ đem tâm căn phá hủy như không còn, sau đó khô kiệt mà chết!

Liệt Hỏa Kinh Thương một người khí phách trác tuyệt, nam nhi tuyệt thế trong thiên hạ như vậy, sợ là sống không được bao lâu. Nghĩ đến đây, trong lòng U Tà xẹt qua một tia đau đớn rất nhỏ đủ để có thể bỏ qua.

“Tiểu thư, được đã hầm xong rồi.”, đúng lúc này thanh âm Hàn Mai từ ngoài cửa truyền đến, “Vào đi”, U Tà vẫn thản nhiên như trước không mang theo một tia cảm xúc, điều này làm cho đám người Hồn Thiên kinh ngạc tưởng có phải hay không trên thế giới này căn bản là không có gì có thể làm cho nàng kích động hoặc là bị thương.

Nhưng mà bọn họ không biết là, lúc cái người sủng nàng, bảo hộ nàng, nam tử khiến nàng ưng thuận cả đời nhất thế một đôi nhân, lại ở nàng trước mặt rơi xuống vách núi sâu vạn trượng kia là lúc, thần thái của nàng sẽ làm cho người ta rung động đến mức nào! Đương nhiên, chuyện này là chuyện phía sau a!.

Lúc đám người Hồn Thiên nhìn thấy người đang nằm ở trên nhuyễn tháp đã khôi phục bình tĩnh Liệt Hỏa Kinh Thương kia, hai tròng mắt mở to tràn đầy không dám tin vào mắt mình. Trong quá khứ, lúc Vương gia bị “Phệ tâm cổ” phát tác là lúc, đều là Hỏa thiếu chủ dùng Huyền Băng Thiết ngàn năm tạo ra xiềng xích đem Vương gia nhốt ở mật thất, thanh âm thê lương thị huyết điên cuồng hét lên làm cho người ta kinh hãi.

Vài cái người bọn họ khi đó đều canh giữ ở ngoài cửa mật thất, nghe thanh âm xiềng xích tha động kia, bọn họ vốn nam nhi cứng rắn như thiết cũng không cầm nổi rơi lệ. Vương gia của bọn họ có được thân phận tôn quý nhất trên thế giới cùng thế lực cường đại nhất, lại phải chịu thống khổ do “Phệ tâm cổ” dày vò như thế, nếu không phải cái lão bà chết tiết kia, thì sao lại phải chịu khổ như vậy, vì mệnh lệnh của vương gia mà không thể trực tiếp giết nàng, đây là loại chuyện thống khổ cỡ nào a!

“Cho Vương gia của các người uống hết đi”, nghe vậy khóe miệng Hồn Thiên khóe miệng run run, này là như thế nào đây? Nhưng cũng chỉ có thể nghe lệnh, gượng ép hồi lâu rốt cục mới cho Liệt Hỏa Kinh Thương uống hết một chén được xuống.

“Vương phi, người có phải hay không biết cách cứu Vương gia? !”, sau khi uống xong được, vẫn luôn im lặng không lên tiếng Hồn Ảnh nói, mà hai chữ “Vương phi” cũng là làm cho lông mày U Tà nhẹ nhàng nhướn lên, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói “Giết người mà ‘Phệ huyết cổ’ kí sinh trong cơ thể”. Nghe được lời nói của U Tà bốn người Hồn Thiên đều là nắm chặt nắm đấm, cũng lại không lên tiếng.

Sau đó mấy người lại liếc nhau, Vương phi giống như có y thuật xuất thần nhập hóa cùng tài hoa kinh thế tuyệt luân, vì sao phải giấu đi để thế nhân truyền tiếng xấu không chịu nổi như vậy? Nếu là giả đến Phong Mâu quốc, vậy sau này Vương gia có phải hay không sẽ không phải chịu đau đớn thấu tim gan như vậy nữa? Nghĩ đến đây sắc mặt mấy người đều là lộ vẻ vui mừng.

Mà sắc mặt không che lấp được vui sướng này làm cho Hàn Mai cùng Thanh Lan lạnh mặt, dừng tưởng rằng các nàng không biết bốn người bọn họ đang suy nghĩ cái gì, muốn đánh chủ ý lên người tiểu thư của các nàng? Nằm mơ đi!

14. Q.i – Chương 13

Chương 13: Nhã Trúc, Đạm Cúc đến.

Edit & Beta : Tiểu Vy Nhi

Rạng sáng ngày thứ hai, Liệt Hỏa Kinh Thương mạnh mẽ mở ra cặp mắt sắc bén kia, không nghĩ tới đối diện lại là một đôi phượng mâu lạnh lùng màu Hồ Phách, lập tức cả kinh. Hôm qua cổ độc trong người hắn phát tác, sau đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Túc Mặc U Tà lại ở chỗ này? Nhưng mà U Tà đang nhìn thẳng vào mắt của hắn, mày liễu khẽ nhếch lên rồi lại bình thản, lạnh nhạt nói, “Ánh mắt của người” .

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy phản ứng lại, là được thủy đã hết tác dụng, ánh mắt hắn đã khôi phục màu gốc, nhưng mà nhìn phượng mâu của Túc Mặc U Tà, bên trong thực sự là bình tĩnh hờ hững, một chút cũng không có kinh ngạc hoặc là sợ hãi, trào phúng.

Từ nhỏ hắn bởi vì đôi mắt có màu xanh lục này mà bị người đời sợ hãi, chỉ cần nhìn thấy màu mắt của hắn ai nấy đều sợ hãi la to, chỉ có mẫu hậu cùng phụ hoàng nói với hắn, đôi mắt hắn là độc nhất vô nhị, không cần phải quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Đã từng có một đôi đồng tử màu Hồ Phách trong suốt như nước, mà chủ nhân của đôi mắt màu Hồ Phách đó khi nhìn thấy hai tròng mắt màu xanh lục của hắn chỉ khẽ cong khóe miệng lên, bàn tay nhỏ nhắn vui sướng xoa hai mắt của mình, trừ bỏ phụ vương và mẫu hậu thì nàng là người duy nhất thích đôi mắt của hắn, nàng cũng chính là Vương phi mà mẫu hậu đã định cho hắn từ nhỏ!

Nhưng từ sau khi nàng biến mất, Liệt Hỏa Kinh Thương hay dùng được thủy che lại hai tròng mắt màu xanh lục của mình, lại dùng mặt nạ che đi gương mặt, chỉ có khi sử dụng cái thân phận kia mới có thể khôi phục dung mạo. Nhưng mà giờ phút này, nữ tử này, tuy nàng diện mạo xấu xí nhưng lại đồng dạng có được đôi đồng tử màu Hồ Phách, trong mắt của nàng không có cười nhạo, châm chọc, cùng sợ hãi, chỉ có lạnh nhạt, nàng thực không sợ hãi hắn!

“Ta làm sao có thể không có việc gì vậy?” Bình phục lại nội tâm đang rung động, thanh âm từ tính khàn khàn vang lên, mà lúc này ngoài cửa mấy người Hồn Thiên nghe được tiếng nói lập tức vọt vào, cao hứng hô lớn: “Vương gia, là Vương phi cứu người!”, mà vừa hăm được trở về Hàn Mai cả giận nói: “Nói gì đó, không cần kêu tiểu thư nhà ta là Vương phi!” .

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy cả kinh, “Phệ tâm cổ” hắn chịu được hơn mười năm, cũng là không có người nào có thể chế trụ nó, chính là ngay cả người ở nơi kia cũng không có phương pháp, nhưng mà giờ phút này, nữ tử này cư nhiên có thể?

Ngay khi Liệt Hỏa Kinh Thương đang sâu sắc cảm thấy kinh ngạc là lúc, Thanh Lan mang khuôn mặt tươi cười chạy vào thở hồng hộc nói: “Tiểu thư, tiểu thư, Nhã Trúc cùng Đạm Cúc đến rồi!” .

Nghe nói như thế trên mặt U Tà cũng phẳng phát thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng, khóe miệng có chút gợi lên một độ cong thật nhỏ, điều này làm cho bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh quá sợ hãi, có thể làm cho Vương phi của bọn họ lộ ra thần thái như vậy rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lập tức cũng là tò mò, dài cổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ thấy hai nữ tử kiều diễm như hoa từ bên ngoài “Thanh nhã cư” đang đi đến, một nữ tử một thân la quần xanh biếc, sắc mặt mềm mại, đôi mắt tràn đầy kích động, mà một nữ tử khác một thân quần áo màu vàng tươi tắn, đôi mắt to ngập nước cũng tràn đầy hưng phấn, nhanh nhẹn, đáng yêu.

Hoàng sam nữ tử (nữ tử váy vàng) còn chưa đi tới cửa phòng miệng liền hô lớn: “Tiểu thư, ta rất nhớ người a.” Thanh âm thanh thúy như tiếng chim sơn ca làm cho người ta không tự chủ được mà quên hết phiền não, Hồn Ảnh nhất thời ngẩn mặt ra, nữ tử này thật đáng yêu.

“Cúc nhi, sao mấy tháng không gặp người vẫn nghịch ngợm như vậy?” Hàn Mai giờ phút này cũng lộ ra vẻ mặt trêu ghẹo cười nói.

“Nói cái gì đâu, ta nào có? !” . Nói xong liền đánh úp về phía U Tà, thân hình U Tà chợt lóe, Đạm Cúc lao đảo một cái cư nhiên ngã ngay lên người Hồn Ảnh còn đang sững sờ, lúc này tất cả mọi người đều bị chấn kinh rồi, đây là cái tình huống gì vậy?

“Ha ha ha, Cúc nhi người thật không biết xấu hổ, cư nhiên ngã lên người một đại nam nhân!”, Thanh Lan giờ phút này không khách khí cười to, còn U Tà lúc này cũng là mày liễu nhướn lại, hứng trí nhìn hai người.

Mà trái lại, Đạm Cúc lại hào phóng, không chút để ý đứng dậy vỗ vỗ làn váy, đôi mắt to tràn đầy vô tội nhìn Hồn Ảnh vẫn đang ngã trên mặt đất như cũ nói : “Uy, tiểu tử kia, có muốn ta kéo ngươi một phen?” .

Nhất thời, thần trí đang du sơn ngoạn thủy bên ngoài của Hồn Ảnh bị kéo trở về thần, bên tai sụu một chút biến thành đỏ bừng, làm cho ba người Hồn Thiên lại được một phen trên ghẹo.

“Mai nhi, ngươi cũng đừng cười nàng nữa, cúc nhi vì muốn gặp tiểu thư đã thực liều mạng làm việc đấy.” Nhã Trúc nói, mà lúc này U Tà cũng đã khôi phục thần thái nói : “Đến đây là tốt rồi” .

Từ ngày Nhã Trúc cùng Đạm Cúc đến tướng quân phủ, Liệt Hỏa Kinh Thương liền mang theo bốn người Hồn Thiên ly khai.

Hôm nay bên trong “Thanh nhã cư” lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến_Tây Việt Tiêu!

“U Tà, qua mấy ngày nữa, ngươi sẽ gả đến Phong Mâu quốc, ngươi không hối hận chứ?” .

Tức Mặc U Tà nghe nói như thế mới chậm rãi mở con ngươi, thản nhiên nói, “Ta đã nói rồi, chúng ta không quen, mời người kêu ta là Tức Mặc U Tà” .

“Ngươi! Được, Tức Mặc U Tà! Muội muội của ngươi_Tức Mặc Văn Nguyệt sẽ gả cho ta làm phi, ngươi sợ là không kịp tham gia, hôm nay ta chính là đến báo cho ngươi biết một tiếng!” .

Mà ở Tây Việt Tiêu vừa dứt lời, một đạo thanh âm lạnh lùng bá khí truyền đến: “Nếu là muội muội ái phi của bốn vương đại hôn, vậy bốn vương liền cùng Tà Nhi lưu lại một chút tham gia thành hôn lễ, việc hòa thân không vội” .

Nghe nói như thế, U Tà đăm đăm quay người lại, liếc mắt một cái nhưng chưa mở miệng, nàng vốn là không tính sẽ gả qua đó, tại sao lại phải hối hận, lưu lại tham gia hôn lễ của Tức Mặc Văn Nguyệt, đúng là nàng đã suy nghĩ đến. Dù sao cũng là người gián tiếp hại chết chủ nhân của thân thể này, đương nhiên là nên tặng cho nàng ta một phần “Đại lễ” mới phải.

Mà nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, sắc mặt Tây Việt Tiêu xanh mét, dù là ai nghĩ đến nữ tử từng ái mộ chính mình cư nhiên lại gả cho người mà so với chính mình càng vĩ đại gấp mấy lần, cái loại đối nghịch này, sợ là ai cũng đều không chấp nhận được.

“Vậy cảm ơn Nhiếp Chính Vương cùng ‘Vương phi’ !”, nói đoạn hấn hung hăng phất tay áo rời khỏi tướng quân phủ. Hôm nay hấn vội vàng mà đến chỉ là vì muốn biết suy nghĩ trong lòng Tức Mặc U Tà, nếu là có thể, lưu lại nàng làm sủng phi cũng tốt, một nữ tử tài hoa như thế bỏ qua thật là đáng tiếc a.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đã khôi phục trầm mặc, nhìn thoáng qua U Tà sau đó cũng xoay người rời đi. Hôm nay nghe được Hồn Thiên nói Tây Việt Tiêu đến tìm nàng, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy dị thường phiền chán, không dưới mấy lần muốn ức chế suy nghĩ trong lòng, nhưng lại kìm lòng không đậu mà chạy đến tướng quân phủ. Nghĩ đến đây mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương nhướn cao, không phải là chính mình bị bệnh rồi chứ? Như thế nào lại không thể khắc chế được cảm xúc của chính mình như vậy?

15. Q.i – Chương 14

Chương 14: Lưu Ly trai, hai nữ phân tranh.

Edit & Beta : Tiểu Vy Nhi

Rất nhanh, ngay sau hội bách hoa, Nguyệt Thần quốc liền nghênh đón một hỉ sự khiến khắp chốn mừng vui, đó là thái tử Tây Việt Tiêu đại hôn!

Khắp tứ quốc đều là phái người tới tham gia, hôn lễ long trọng chưa từng có, mà chuyện Thái tử phi_Trần quốc đại tướng quân chỉ thứ nữ Tức Mặc Văn Nguyệt ở hội bách hoa bị thua phải sửa tiếng chó cũng là vì

chuyện đại hôn mà bị người khác nhắc tới, bởi vậy phong ba cuộn cuộn bên trong Nguyệt Thần quốc, hôn lễ này chỉ sợ cũng sẽ cực vì thú vị .

Mà bởi vì muốn tham gia đại hôn của Thái tử, cho nên thiên kim tiểu thư gia đình giàu có người người thi nhau chạy đến “Lưu Ly trai”, muốn ở trong hôn lễ mình trở nên xinh đẹp áp đảo bốn phương, nghe nói lần này những người do tứ quốc cử đến tham gia hôn lễ đều là những người tôn quý nhất, nếu là được nhìn trúng, cho dù không được một cái hoàng phi, tốt xấu gì cũng có thể gả ột cái nhà giàu vừa lòng đẹp ý!

“Lưu Ly trai” từ lâu năm trước đã thịnh hành ở Lăng Thiên đại lục, khắp tứ quốc mọi người đều biết đến nơi này, chỉ vì thiết kế ở đây vô cùng độc đáo không giống với cửa hàng trang sức bình thường khác, ở trong mỗi quốc gia đều có một cửa tiệm này.

Mà bên trong mỗi cửa tiệm “Lưu Ly trai” đều là chia làm hai tầng, tầng thứ nhất là bày bán vô số kiện y phục rực rỡ, mỗi kiện đều là độc nhất vô nhị, là chuyên dùng để mặc tham gia một số yến hội trọng yếu, khách đến sẽ không cần bởi vì mặc giống những người khác mà phiền não.

Mà bên trong tầng thứ hai lại là trang sức châu báu làm cho người ta hoa cả mắt, đơn giản tới trăm hoa mai trăm, trăm cái nhỏ cũng có, mà rườm rà đến cả mũ phượng có rèm che cũng có. Nhưng không thể phủ nhận rằng mỗi một món đều phá lệ mới mẻ độc đáo, đi khắp cả Lăng Thiên đại lục cũng chưa từng nhìn thấy hình thức như vậy, cùng với y phục giống nhau, đều là độc nhất vô nhị, bởi vậy mỗi một món trang sức châu báu đều bị nâng đến giá trên trời.

Cũng có một cái gọi là “Hội viên”, chỉ nghe ở “Lưu Ly trai” số tiền bỏ ra mua y phục đạt tới một vạn lượng hoàng kim sau sẽ được làm một “Hội viên”, mới có thể có được thẻ bài, như vậy là có thể mua được trọn bộ y phục cùng với trang sức do “Lưu Ly trai” độc chế.

Nghe nói trong “Lưu Ly trai” có một bộ trấn trai chi bảo, tên là “Phượng ngọc lưu ly” giá trị không thể đánh giá, chỉ có một số ít người nhìn thấy một lần, thì đều là người có thân phận cao quý, nhưng là sau khi nhìn thấy trấn trai chi bảo kia, bộ mặt đều đại ra, sau đó điên cuồng cống tiền, chỉ vì muốn có thể lại được vào nội các của “Lưu Ly trai”, liếc mắt một cái nhìn vật tuyệt thế kia!

Bởi vậy “Lưu Ly trai” chính là nơi mà mọi người yêu thích nhất, lại đồng thời cũng làm cho vô số người nhắc đến là khiếp sợ, bất kể lag một thứ đồ nào trong trai này đều đủ để ột ít quan viên trung đẳng táng gia bại sản!

Mà người cũng như thế, chủ nhân đứng phía sau “Lưu Ly trai” cũng là làm cho người trong thiên hạ sùng bái mà suy đoán, có người nói chủ nhân đứng phía sau là một mỹ nam tuần mỹ khó thấy trong thiên hạ, lại có người nói chủ nhân đứng phía sau kỳ thật là một nữ tử khuynh thành tuyệt mỹ.... Tóm lại, người ta đưa ra đủ mọi suy đoán, nhưng không thể hoài nghi một điều là, chủ nhân đứng sau “Lưu Ly trai” này chắc chắn là phú khả địch quốc!

Nhưng mà mọi người không có nghĩ đến, năm năm trước đồng thời thịnh hành đại lục không chỉ có riêng một cái “Lưu Ly trai”, còn có thanh lâu tên “Túy Ly các” khiến cho vô số công tử đại gia vùng tiền như rác; lầu tên “Lưu nước miêng uyển” với thức ăn mới mẻ độc đáo kỳ lạ hấp dẫn thực khách. Người ta suy đi cũng không nghĩ lại, nếu là mọi người biết được chủ nhân đứng sau ba cái nơi này kiếm một đấu kim tiền ở Lăng Thiên đại lục này là cùng một nhân, thì chắc chắn là sẽ chấn kinh toàn bộ bách tính tứ quốc rồi!

Hôm nay “Lưu Ly trai” so với ngày thường càng thêm náo nhiệt, chỉ vì đại hôn của Nguyệt Thần thái tử, mà tất cả tiểu thư khuê các đều tụ tập đến đây mua thêm ỉnh một kiện y phục sang trọng để tham gia đại hôn của Thái tử!

Đại sảnh “Lưu Ly trai”, các vị tiểu thư khuê các ngày thường quan hệ vô cùng tốt thì lúc này đều là gương cung bặt kiếm, chỉ vì có thể chọn cho chính mình một kiện y phục vừa ý. Nhưng nếu là trùng hợp hai người đồng thời thích một bộ, vậy liền ồn ào kêu trưởng bối đến, thế lực nhà ai lớn hơn một chút thì có thể chiếm được.

“Tỷ tỷ, hôm nay đến chọn lựa trang sức dùng trong ngày đại hôn, nhất định phải cẩn thận một chút mới được”. Tức Mặc Văn Tinh lôi kéo Tức Mặc Văn Nguyệt ở trong Lưu Ly trai đi tới đi lui, cuối cùng lọt vào mắt các nàng chính là một bộ trang sức tên “Thu tư hoa thước”, toàn bộ một thân trắng noãn, không hề tỳ vết nào, vừa nhìn liền thấy là vật bất phàm.

Hạnh mâu của Túc Mặc Văn Nguyệt tràn đầy vui sướng sáng rực, bộ trang sức này cùng giá y đặc chế của nàng quả thực là trời tạo một đôi!

Nhưng ngay khi Túc Mặc Văn Nguyệt chuẩn bị lấy bộ “Thu tư hoa thước” này, một đạo thanh âm kiêu ngạo truyền đến: “Dừng tay, bộ trang sức này bản cung muốn!”. Nói xong cũng không chờ Túc Mặc Văn Nguyệt phản ứng, liền phân phó thị nữ đứng sau đi đến mang tới.

Cũng không ngờ Túc Mặc Văn Tinh lại trực tiếp bắt lấy cổ tay của thị nữ kia, sau đó một tiếng “rắc” truyền đến, thị nữ liền phát ra tiếng kêu thê thảm. “Bộ trang sức này là chúng ta nhìn trúng trước! Ta xem ai dám động!”.

Một màn kinh biến này làm cho Mộc Hoàn Hi giận dữ: “Lớn mật, cứ nhiên dám la hét với bản cung, người là cái thá gì vậy?!”.

“Hừ, ta thế nhưng chính là Thái tử phi! Còn người là cái thá gì vậy?”. Túc Mặc Văn Nguyệt nghe được lời nói của Mộc Hoàn Hi cũng nổi giận. Nàng lập tức chính là Thái tử phi rồi, tương lai lại là một quốc gia chi mẫu, vậy mà có người cứ nhiên dám bắt kính với nàng?!

“Thái tử phi? Người là thái tử phi của nước nào, bản cung đường đường trưởng công chúa của Tuyệt Phong quốc, có thể để ột cái “Thái tử phi” không biết tên như người trên chợ sao?!”.

Mới vừa rồi bởi vì phần nộ nên Túc Mặc Văn Nguyệt cùng Túc Mặc Văn Tinh cũng không có chú ý đến xưng hô của nàng, gây ra một chút mới phản ứng lại, hai người khiếp sợ liếc nhau. Sau đó trong lòng Túc Mặc Văn Nguyệt nghĩ, chính mình lập tức chính là Thái tử phi danh chính ngôn thuận, lại phải sợ một cái công chúa còn chưa dứt sữa sao? Quả thực là chê cười!

“Ta chính là Nguyệt Thần Thái tử phi, người chỉ là công chúa của một nước cứ nhiên cũng dám vô lễ với ta?!” , Túc Mặc Văn Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Hoàn Hi, mà Mộc Hoàn Hi cũng không cam chịu yếu thế, trực tiếp tiến lên cho Túc Mặc Văn Nguyệt một cái tát.

“Người. . . Người cứ nhiên dám đánh ta?!” . Lập tức, Túc Mặc Văn Nguyệt cũng đáp lại Mộc Hoàn Hi một cái tát, mà Túc Mặc Văn Tinh thấy tỷ tỷ nhà mình bị đánh, cũng rất giận dữ, đánh thẳng tới Mộc Hoàn Hi. Nội lực màu cam nhất thời tràn ra bốn phía, toàn bộ đại sảnh hỗn loạn đến cực điểm.

“Dừng tay, ai dám dả thương muội muội của ta?!” Ngay tại khi trong Lưu Ly trai đang hỗn loạn không tưởng tượng được, một đạo thanh âm lạnh lẽo phần nộ truyền đến!

16. Q.i – Chương 15

Chương 15: Tuyệt Phong Thái tử, nhất kiến định bằng hữu.

Edit & Beta : Tiểu Vy Nhi

Kèm theo đó còn là một đạo nội lực màu lục bén nhọn phóng thẳng tới, trực tiếp đánh bay Túc Mặc Văn Tinh cùng Túc Mặc Văn Nguyệt, mà Mộc Hoàn Hi nghe thấy thanh âm đó thì mừng rỡ kêu lên: “Hoàng huynh, hoàng huynh người mau tới, nơi này có hai cái điều phụ cứ nhiên dám đánh ta!”.

Mà hai người Túc Mặc Văn Nguyệt và Túc Mặc Văn Tinh sắc mặt xanh mét nhìn về phía người tới, nhất thời sửng sốt, chỉ thấy vẻ mặt của nam tử kia lãnh liệt tức giận, một thân bạch sắc trường bào, ống tay áo rộng dùng sợi chỉ kim sắc mềm mại thêu những đóa hoa linh động tưởng chừng tùy thời đều có thể nở rộ ra, dung mạo thanh tú mà đậm mực, làn da trắng nõn, một đôi con ngươi đen nghiêm nghị tựa hàn tinh uy thế, cái mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, từng đường nét trên gương mặt như được cắt gọt rất tỉ mỉ, góc cạnh rõ ràng nhưng lại không mất đi vẻ ôn nhu, một thân áo trắng càng tôn lên dáng người cao ngất của hắn, thật sự là phong độ mà chỉ mỹ nam mới có a!

Mộc Lăng Phong nhìn muội muội nhà mình bị đánh, lập tức giận dữ, nàng chính là muội muội ruột thịt cùng chung mẫu tử với hắn, từ nhỏ hắn chính là sủng nịch ở lòng bàn tay quàng thì sợ ngã, ngâm trong

miệng sợ tan. Hiện tại chẳng qua là đến Nguyệt Thần này tham gia một cái hôn lễ mà cư nhiên lại bị nhân đánh?

“Các người là người nào? !”, Mộc Lăng Phong lớn tiếng chất vấn quát, ngữ khí lãnh liệt không khỏi làm Tức Mặc Văn Nguyệt rung mình một cái đáp : “Ta. . . Ta là Nguyệt Thần Thái tử phi tương lai !” Nghĩ tới Tây Việt Tiên, Tức Mặc Văn Nguyệt lập tức lại có chút lo lắng, bất quá chỉ là Thái tử của một quốc gia khác, ở trong địa bàn của Nguyệt Thần quốc, nàng không tin bọn họ dám làm gì nàng!

Mà nghe nói như thế, Mộc Lăng Phong liếc mắt một cái đánh giá Tức Mặc Văn Nguyệt, sau đó hần chán ghét lắc lắc đầu, nữ tử như vậy cư nhiên lại là Nguyệt Thần Thái tử phi? Cũng may hần không phải vì tham gia hôn lễ của Nguyệt Thần thái tử mà đến, bằng không nhất định sẽ hối hận mà chết. Lần này hần đến Nguyệt Thần, bất quá là nghe Hoàn Hi nói không lâu trước đã không cẩn thận va chạm với Phong Mậu Nhiếp Chính Vương_Liệt Hỏa Kinh Thương mà thôi.

“Thì ra người chính là người ở hội đèn lồng Bách hoa thua phải kêu tiếng của cầu kia_thứ nữ Trần quốc tướng quân phủ? !” Mộc Hoàn Hi nghe được lời nói của Tức Mặc Văn Nguyệt thì khinh thường trào phúng bĩu môi, mà nghe câu nói đó bọn người Tức Mặc Văn Nguyệt giống như bị người chọc trúng chỗ đau, la lớn: “Ta. . . Ta sẽ không bỏ qua cho người!” .

Mộc Lăng Phong nghe được lời muội muội nhà mình nói, chính là có chút ngạc nhiên, Ngựa của hần phi nhanh ngày đêm không nghỉ để tới Nguyệt Thần cũng không có chú ý đến lời đồn đại của dân chúng. Nhưng kỳ thật hần có nghe nói về chuyện Thiên hạ đệ nhất tài nữ đổi người rồi. Bất quá mặc kệ nàng có thân phận gì, hôm nay cư nhiên có người dám đánh muội muội của hần, như vậy cho dù có là hoàng hậu hần cũng không bận tâm!

Lập tức trực tiếp đem hai người kia trói lại một chỗ từ trên lầu ném xuống, sau đó liền ra lệnh cho ám vệ : “Cầm lấy dây thừng, mang theo hai cái cô nương học sửa tiếng cầu này dạo khắp phố đi!” Thanh âm lãnh lệ vang vọng toàn bộ Lưu Ly trai.

Lời này làm cho U Tà đang nữ phần nam trang tiến đến sững sốt, nàng là vì Liệt Hỏa Kinh Thương tặng cho nàng một vụn lượng hoàng kim, nghĩ đến đã lâu không có đến kiểm toán, lại không ngờ có thể nhìn thấy một trò hay như vậy, bất quá Tuyết Phong Thái tử_Mộc Lăng Phong này quả thực giống như đồn đãi, lạnh nhạt tùy hứng, không sai.

Mà đi theo chủ tử đến đây_Thanh Lan cùng Đàm Cúc liền không nín được, nghe thấy hần nói như thế lập tức phá lên cười ha ha. Đàm Cúc nhưng là đã nghe Hàn Mai cùng Thanh Lan nói qua, kia chính là hai người Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh thường ngày luôn tìm tiểu thư nhà mình gây phiền toái.

Hừ, nếu không phải tiểu thư nói hiện tại không phải thời cơ tốt để ra tay, nàng nhất định đã rút gân lột da các nàng mới có thể giải mối hận trong lòng, cư nhiên dám tìm tiểu thư mà nàng tối sùng bái để gây phiền toái, thật là ngại sống thời gian quá dài rồi mà!

Nghe được tiếng cười, Mộc Lăng Phong quay đầu nhìn lại, hần nghĩ Vụ Ảnh Khuynh Thành mà hần đã từng gặp đã là mỹ nam hiếm có trong thiên hạ, thật không ngờ hôm nay cư nhiên có thể nhìn đến một người so với Vụ Ảnh Khuynh Thành còn là nam tử tuyệt sắc hơn nữa.

Chỉ thấy nam tử đang đứng yên ở đằng kia sắc mặt trong trắng nhưng lạnh lùng, không có chút cảm xúc, một thân cẩm bào màu tím đậm, nội bào lộ ra một bông hoa đâm bụi màu bạc được thêu tinh tế, tóc đen khẽ bay, lộ ra một nốt chu sa yêu diễm trên trán, một đôi mắt phượng màu Hồ Phách sáng như ngọc lưu ly tinh xảo tuyệt mỹ trên khuôn mặt, cái mũi thanh tú, môi mỏng như nước, dung mạo như họa, mỹ đến không giống người thường.

Hơn nữa phong thái kia lơ đãng toát ra khí chất cao quý thanh nhã lại làm cho người ta kinh diễm đến không thốt lên lời, nhưng mà loại này nam tử siêu việt như vậy, loại vẻ đẹp siêu việt kinh hãi thế tục khiến cho người ta không dám nhìn lâu, giống như nếu liếc mắt nhìn hần nhiều thêm một cái thì chính là vũ nhục đối với hần.

Mộc Hoàn Hi nhìn U Tà cũng là quên mất thân phận của mình lớn tiếng ồn ào : “Hoàng huynh hoàng huynh, mau nhìn a, hần cư nhiên so với Khuynh Thành ca ca còn mỹ hơn a!” Nghe được lời nói của muội

muội, Mộc Lăng Phong mới hồi phục tinh thần lại, chứ không phải là vị này chính là thiên hạ đệ mỹ nam Ma chủ Ma Vực_Minh Thiên Tầm sao?

Di, cũng không đúng a, thiên hạ đồn đãi Minh Thiên Tầm không phải có đôi mắt màu lục sao? ! Nam tử này thế nhưng lại là một đôi đồng tử màu Hồ Phách a, hửn sao lại không biết Lăng Thiên đại lục từ khi nào lại xuất hiện một vị nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy nhỉ?

“Vị công tử này, tại hạ Mộc Lăng Phong!” Nhìn U Tà lập tức ôm quyền nói, mà nghe nói như thế hai mắt U Tà lại thâm sâu một chút, Mộc Lăng Phong rất là hợp khẩu vị của nàng, lập tức thần nhiên gật gật đầu, lạnh nhạt nói: “Tại hạ Mặc Tà” .

“Mặc huynh tới đây có chuyện gì muốn làm sao? Có cần Lăng Phong làm bạn đường thì xin công tử không cần khách khí!” Nhìn khuôn mặt tuần tú đang tươi cười của Mộc Lăng Phong, Tức Mặc U Tà nhẹ nhàng gật đầu, khoe miệng giơ lên một chút độ cong.

Nghe nói vị Thái tử này khinh thường ngôi vị hoàng đế, người muốn giao hảo cùng hửn, cũng không cần so đo thân phận cao thấp, chỉ cần hửn nhìn người thuận mắt, chính là kẻ cả ăn mỳ đều có thể cùng hửn làm bằng hữu, tính tình này, quả thật không sai, đáng để kết giao bằng hữu!

“Mộc huynh khách khí, ta bất quá chỉ là dạo chơi đến đây thôi” U Tà lạnh nhạt nói, mà nghe nói như thế Mộc Hoàn Hi chớp chớp hai mắt, hiểu kỳ nói: “Tà ca ca, người lớn lên so với Khuynh Thành ca ca còn mỹ hơn a!” .

U Tà ngẩng đầu nhìn Mộc Hoàn Hi, lần trước ở hội đèn lồng Bách hoa cũng không có nhìn kỹ nàng, hôm nay vừa thấy quả nhiên xứng đáng một câu “kiều diễm như hoa”, cùng Mộc Lăng Phong có vài phần tương tự.

Hai bên tóc dài đen nhánh cẩn thận buông xuống hai vai, thần sắc ôn nhu, làm cho người ta sinh lòng yêu thích mà thương tiếc, làn da trắng nõn như trứng gà bóc, đôi mắt long lanh ửng ực nước tựa như biết nói, đôi môi anh đào đặt trên làn da trắng nõn càng thêm xinh đẹp, một đôi má núm đồng tiền trên hai má, nhẹ nhàng cười, núm đồng tiền ở hai má như ẩn như hiện, thật sự là hảo đáng yêu.

Từ trong đáy lòng Mộc Hoàn Hi này thế nhưng thật ra không xấu, chính là nàng sinh ra đã mang thân phận tôn quý, lại thêm được sủng nịch tận trời, mới có thể sinh ra tính khí kiêu ngạo, ương ngạnh như vậy.

17. Q.i – Chương 16

Chương 16

Editor : Minh Nguyệt Linh Nhi

Beta : Vy Nhi

“Phải không?” U Tà thần nhiên nói một câu, loại khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh nhã này lại làm cho Mộc Hoàn Hi riu ra riu rít nói: “Tà ca ca, ngay cả khí chất của huynh cũng vô cùng giống Khuynh Thành ca ca! Huynh không phải là huynh đệ của hửn chứ?” .

Nghe vậy, lông mày U Tà khẽ nhíu: “Vụ Ảnh Khuynh Thành? Ta cùng với hửn chưa từng gặp mặt” .

“Không quan hệ sao, nếu lần sau Tà ca ca đến Tuyết Phong, vậy tới tìm ta, ta mang người đi tìm Khuynh Thành ca ca!” .

Nghe nói vậy U Tà mới thật sự liếc nhìn Mộc Hoàn Hi một cái, cô công chúa này thật nhiệt tình. Vụ Ảnh Khuynh Thành? Nàng đối với nam tử băng sơn đang ẩn cư này có chút hứng thú, nếu sau này có cơ hội, nhất định phải kết bạn một phen, cùng thảo luận về y thuật.

“Hảo” Lúc này U Tà đối với Mộc Hoàn Hi đã có thiện cảm hơn trước. “Mộc huynh, ta có việc, đi trước” Thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng nói xong liền mang Thanh Lan và Đạm Cúc rời khỏi Lưu Ly

traí. Không thể trách nàng đối với người khác lạnh lùng, tính tình nàng căn bản vốn là thế, tưởng nhiệt tình nhưng cũng không phải nhiệt tình.

Mộc Lăng Phong mỉm cười đối với bóng dáng đang rời đi của U Tà, sau lắc lắc đầu, tên tiểu tử này so với Khuynh Thành còn trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn. Sau đó, quay mặt sang nhìn Mộc Hoàn Hi nói : “Hi Nhi, người sao lại hồ nháo như thế, đầu tiên là va chạm Phong Mâu Nhiếp Chính vương, hiện tại lại cùng Nguyệt Thần Thái tử phi gây sự ở Lưu Ly trai, khi nào mới để cho ta bớt lo một chút đây?” .

Mà nghe nói như thế, Mộc Hoàn Hi vô tội chấp tay sau lưng, cúi đầu, dùng mũi chân đá đá, mở miệng than thở nói: “Nhiếp Chính vương đã không để ý, còn hai điều phụ kia rõ ràng là bọn họ động thủ trước, cũng không phải ta sai.” .

“Người còn dám nói!” Vừa dứt lời Mộc Hoàn Hi lè lưỡi, đi qua lắc lắc cánh tay Mộc Lăng Phong, nhu thuận nói: “Hoàng huynh, ta biết sai rồi còn không được sao, ta hối hận, chúng ta đi Lưu Nước Miếng Uyển dùng bữa đi?” .

Nhìn muội muội nhà mình mở to đôi mắt to tròn nhìn mình lấy lòng, Mộc Lăng Phong bắt đắc dĩ lắc lắc đầu: “Người a”. Aizz, tính tình hoàng muội của mình thành ra như thế này, thật không biết về sau còn gây ra chuyện gì, bất quá mặc kệ như thế nào, hấn đều sẽ vì nàng mà giải quyết tất cả.

Nhưng mà Mộc Lăng Phong không biết rằng, mọi chuyện mà Mộc Hoàn Hi gây ra đều ngoài dự tính của hấn, nếu hôm nay hấn không kết giao với U Tà, thì sau này cũng không có vị nữ hoàng đệ nhất Tuyết Phong_“Hoàn đế” !

“Thái tử, Thái tử không tốt , Thái tử phi ở Lưu Ly trai cùng Hoàn Hi công chúa của Tuyết Phong gây sự, sau bị Tuyết Phong Thái tử trối lại bắt đi dạo phố!” Sắc mặt thị vệ kinh hãi chạy vào trước mặt Tây Việt Tiêu nói.

“Cái gì! Ở Lưu Ly trai gây chuyện ?! Còn bị Tuyết Phong Thái tử trối đi dạo phố? Nàng rốt cục là muốn làm cái gì? Còn thấy sự tình chưa đủ lớn sao? ” Nghe được lời nói của thị vệ , sắc mặt Tây Việt Tiêu lập tức xanh mét, phần nộ quát, nhưng mà lập tức cũng chưa nghĩ ra được cách gì, vội vàng chuẩn bị đại lễ đến Lưu Ly trai cùng Hành sử quán bồi tội, hai địa phương này hấn không thể đắc tội.

Lại nói Lưu Ly trai kia, hai năm trước đã xuất hiện sự kiện Vương gia của Hoa Tàn quốc đến đó gây sự, mọi người đều nghĩ chuyện sẽ không thể giải quyết được, vì dù sao thương nhân sẽ không cùng quan đầu, huống chi kia là hoàng thất.

Nhưng ai ngờ chủ nhân đằng sau của Lưu Ly trai không hành sự theo lẽ thường, trong một đêm huyết tẩy phủ Vương gia Hoa Tàn quốc, còn kiêu ngạo vô cùng lấy máu viết lên trên tường dòng chữ : “Lưu Ly trai, phạm ta tất phải trả bằng máu!”, Sự việc đó oanh động tứ quốc, sau đó không có người nào dám đến khiêu khích nữa.

Mà Mộc Lăng Phong là Tuyết Phong Thái tử tuy không có hoàng quyền, tính tình lạnh nhạt, nhưng sủng muội thành si cả tứ quốc đều biết, nếu mà động đến muội muội mà hấn yêu thương điên cuồng kia, sợ rằng mọi chuyện cũng không dễ giải quyết như vậy.

Nghĩ đến đây Tây Việt Tiêu thấp giọng rủa một tiếng, nữ nhân chết tiệt này, toàn gây ra phiền toái!

Sau sự kiện ở Lưu Ly trai cũng không còn người nào đề cập, đại hôn của Thái tử Tây Việt Tiêu cũng nhanh chóng mà đến.

Ngày này, Tây Việt Tiêu một thân hỉ phục hồng bào thêu hỉ văn tượng trưng cho thân phận Thái Tử của hấn, chân mang một đôi giày màu đen, tóc đen được búi trên đỉnh đầu, một bộ bạch ngọc tinh xảo phát quang được gắn vào trên tóc, hai bên bạch ngọc có một sợi dây màu đỏ rủ xuống, mặt mày tươi cười nhẹ nhàng như gió xuân, cũng là một nam tử thanh tú tuấn đạt.

Lần trước Túc Mặc Văn Nguyệt sau khi gây chuyện, đã nhu thuận hướng hấn nhận sai, dù sao cũng đã quen biết nhiều năm, hấn cũng không phải người bạc tình, bất quá chỉ là một cái Phi vị mà thôi.

Hôm nay, Trấn quốc tướng quân phủ phá lệ náo nhiệt vô cùng, xung quanh đều là màu đỏ, chỉ có “Thanh nhâ cư” vẫn thanh nhâ yên tĩnh như cũ. “Hàn Mai, chuẩn bị đại lễ tặng cho ‘Muội muội’ ?” Thanh âm

trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, sau đó là vài âm thanh cười trộm, Hàn Mai khụ khụ nói: “Đương nhiên , nàng chính là ‘Đích thân muối muối’ của tiểu thư mà !” Nói xong cũng là không nhịn được mà cười ra tiếng.

Hôm nay Tức Mặc Văn Nguyệt một thân hỉ phục đỏ chói, mặt hồng hồng như cánh hoa đào, kiều diễm khả ái, giờ phút này bởi vì sắp gả cho người trong lòng Tây Việt Tiêu mà tâm tình nàng vô cùng tốt.

Chẳng qua khi nhìn tới vòng tay Thượng ngọc bích của Lưu Ly trai đưa đến. Mặt lộ vẻ dữ tợn, chết tiệt, nếu không phải là công chúa Tuyết Phong kia, hôm nay chắc chắn nàng sẽ càng thêm xinh đẹp , nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nữ nhân kia , còn có phế vật kia, nếu không phải tại nàng, nàng sao lại phải học kêu tiếng cầu, bị người đời cười nhạo, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho phế vật kia!

Sau đó Tức Mặc Văn Nguyệt được Tức Mặc Hoành nâng tới trước kiệu hoa, mà Lý Mi Liên thì lấy tay gạt nước mắt, ghen ngào nói: “Nguyệt Nhi, gả qua đó rồi nhất định phải hảo hảo hầu hạ Thái tử điện hạ, giúp chồng dạy con” Nhưng mà trong mắt lại tràn đầy đắc ý nhìn lướt qua Vân Thu Thủy đứng ở một bên, ha ha, nữ nhi của ta lập tức sẽ là Thái tử phi, Hoàng hậu tương lai, người lấy cái gì cùng ta tranh đây!

Vân Thu Thủy nhìn đến ánh mắt miệt thị cùng đắc ý kia, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, sau đó nắm chặt nắm đấm, vốn tưởng rằng nữ nhân kia là thiên hạ tuyệt mỹ, ngày sau nữ nhi tất sẽ kiều diễm khuynh thành. Thật không ngờ, nàng ta lớn lên lại có loại phúc đức này. Hiện tại lại hại nàng cư nhiên bị một tiểu cái thiếp trào phúng!

18. Q.i – Chương 17

Chương 17: Sóng vai mà đứng, thập phần ăn ý

Editor : Minh Nguyệt Linh Nhi

Beta : Vy Nhi

“Nương, người yên tâm đi, ta sẽ ” Sắc mặt của Tức Mặc Văn Nguyệt dấu ở dưới khăn voan đang vô cùng sung sướng, nhưng lời nói ra lại giống như đang nức nở, giống nữ nhân bình thường không nở rời xa mẫu thân.

Đội ngũ đón dâu vô cùng lớn mạnh, trên đường nổ đầy pháo, thổi nhạc suốt một đường đến hoàng cung. Dọc theo đường đi có vô số người dân đứng xem, không ngừng tranh nhau đứng trước để xem.

Ở hai bên đường có đội thị vệ duy trì trật tự, phòng ngừa đám người hỗn loạn, bên trong đám người không ngừng vang lên những tiếng trầm trồ khen ngợi cùng chúc mừng:”Chúc Thái tử cùng Thái tử phi trăm năm hảo hợp. . .”

Không bao lâu, đội ngũ đón dâu đã đi tới cửa cung, kiệu được nâng trực tiếp về phía Đông Cung, giữa trưa chờ khách đến rồi đến điện Phụng Thiên tiến hành nghi lễ bái đường.

Lúc này, trong hoàng cung cũng không giống bình thường được canh giữ vô cùng sâm nghiêm, vẻ mặt mỗi người đều lộ rõ ý cười, Thái tử của bọn họ sẽ là phu quân vô cùng tốt, không ghét bỏ địa vị Thái Tử phi chỉ là con thứ, ngược lại thú nàng làm chính phi, đây là loại chuyện vinh quang cỡ nào a!

Mà giờ phút này, trong Trấn quốc tướng quân phủ các tân khách đều khen ngợi Tức Mặc Hoành, đưa đến lễ vật lớn. Tướng quân người ta có ba nữ nhi, có hai nữ nhi đều được gả vào hoàng gia, quyền thế như vậy thì làm sao bọn họ lại không nịnh bợ cho được chứ, mà mặt Tức Mặc Hoành cũng đầy tươi cười, tướng quân phủ bọn họ có một người sắp làm hoàng hậu, quang vinh vô cùng, tổ tiên tích đức a!

Sau khi các tân khách đều đi tới hoàng cung, chuẩn bị tham gia cung yến , Tức Mặc Hoành phân phó hạ nhân thu dọn lại phủ, sau đó mang theo Đại phu nhân Vân Thu Thủy, Nhị phu nhân Lý Mi Liên cùng tiểu nữ nhi Tức Mặc Văn Tinh ngồi kiệu đi đến hoàng cung, cư nhiên lại quên mất nữ nhi Tức Mặc U Tà!

Nhã Trúc đem tình huống nói cho U Tà, mặt U Tà cũng không đổi sắc, loại tình huống này nàng đã sớm biết, nhưng mà bốn nha đầu bên người đều bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

U Tà mang theo bốn người ngồi kiệu đi đến hoàng cung, nhìn phương hướng hoàng cung khoe môi khẽ nhếch lên một độ cong ý vị sâu xa, Tức Mặc Văn Nguyệt, chỉ sợ đây sẽ là một ngày khó quên nhất trong cuộc đời của người.

Thời gian giữa trưa cũng đến rất nhanh, sứ giả tam quốc đều đã đến Nguyệt Thần quốc, duy chỉ có sứ giả của Hoa Tàn Quốc cùng với Phong Mâu quốc là chưa vào điện, nghe nói sứ giả lần này đại diện cho Hoa Tàn quốc là nữ hoàng tương lai Hoa Lộng Ảnh – thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Còn sứ giả của Phong Mâu quốc là chiến thần lãnh liệt thị huyết – Nhiếp Chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương! Hai vị này đều là người quan trọng!

Mộc Lăng Phong ngồi ở ghế trên, Mộc Hoàn Hi cũng thái độ ngoan ngoãn khác thường ngồi ở bên cạnh Mộc Lăng Phong, thỉnh thoảng còn tò mò đánh giá bốn phía, hoàng cung Nguyệt Thần cùng với hoàng cung Tuyết Phong không giống nhau một chút nào, xa hoa như thế, quả nhiên là quốc gia giàu có nhất tứ quốc.

Mà Mộc Lăng Phong lại nhìn chằm chằm cửa ra vào, hẳn đi đến Nguyệt Thần quốc, là muốn hướng Nhiếp Chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương của Phong Mâu quốc nói lời xin lỗi, mặt khác để nhìn mặt thiên hạ đệ nhất tài nữ Tức Mặc U Tà.

U Tà cũng không nghĩ tới đến cửa cung lại gặp phải Liệt Hỏa Kinh Thương, quần áo hôm nay của U Tà là Nhã Trúc tự tay làm, một bộ tử y, mặc dù không có khăn che mặt, hé ra dung nhan xấu xí đến cực điểm, làm người qua đường liên tiếp quay đầu lại nói nhỏ.

Nhưng không nghĩ hôm nay, quần áo Liệt Hỏa Kinh Thương cũng là cẩm bào tử y, vẫn đeo mặt nạ như trước, nhưng kỳ quái là, hai người đứng chung một chỗ lại vô cùng hài hòa.

Hai người liếc nhìn nhau, không nói tiếng nào, sóng vai đi về phía điện Phụng Thiên, mà khi Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà, trong con ngươi thâm thúy kia xẹt qua một tia ý cười không dễ phát hiện, mấy ngày gần đây từ Phong Mâu truyền đến tin tức, gọi hắn về nước nghị sự, nhưng không biết làm sao, hắn lại muốn cùng nàng tham gia đại hôn của thái tử Nguyệt Thần xong mới rời đi, nổi lòng như vậy chính hắn cũng không biết tại sao?

Không bao lâu, từ ngoài cửa truyền đến thanh âm thái giám thông báo ” Nhiếp Chính vương Phong Mâu quốc cùng Vương phi tương lai đến !”

Dứt lời, bên trong đại điện vốn đang ồn ào lại một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều vô cùng ăn ý quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở cửa ra vào xuất hiện hai thân ảnh, một bóng người cao lớn tuấn kiệt bên cạnh là thân ảnh nhỏ nhắn ngạo nghễ, hai người giơ tay nhắc chân đều lộ ra một khí chất cao quý bất phàm, tuy nói rằng mặt kia làm người ta có chút hoảng sợ, mặt của nam tử cũng bị che lại, nhưng chính vì vậy lại trông vô cùng hài hòa, giống như hai người từ nhỏ được sinh ra để cùng nhau đứng sóng đôi!

Sớm nghe nói Nhiếp Chính vương Phong Mâu từ nhỏ đã vô cùng chán ghét nữ tử, lại gần hắn ba thước tất phải chết, thế nhưng đây là tình huống gì? Hai người sóng vai bước vào? Chẳng lẽ Nhiếp Chính vương tâm tình bất định này lại thích Vương phi tương lai kia rồi sao?! Nhưng mà khi mọi người nhìn đến gương mặt U Tà thì lại không hèn mà cùng lắc đầu, thân là nam tử nhìn mặt này một cái là đủ rồi, càng đừng nói là thích.

Nhưng mà cũng không có người nào dám nghị luận, bọn họ cũng không phải ngại mạng mình quá dài. Sát thân này vẫn là không nên chọc. Mà khi Mộc Lăng Phong nhìn đến hai người kia, trong con ngươi chợt lóe, vì sao hắn lại thấy thân hình của Nhiếp Chính Vương phi tương lai này cùng người nọ rất giống?

Nhưng lại lắc lắc đầu, xem ra chính hắn khi đi đến Nguyệt Thần không quen khí hậu a, cứ nhiên hắn lại nghĩ ra một chuyện tuyệt đối không thể xảy ra như vậy.

Lập tức đứng lên hướng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đang đi tới, ôm quyền nói: “Nhiếp Chính vương, tại hạ là Mộc Lăng Phong của Tuyết Phong quốc, mấy tháng trước muội muội có mạo phạm Nhiếp Chính vương, hy vọng người không để ý!” .

Sắc mặt Mộc Lăng Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, nam tử trước mắt này, là người mà hắn kính trọng trong đời, số lượng người hắn kính trọng không nhiều lắm, ai ba tuổi có thể văn bảy tuổi có thể võ? Ai mười tuổi có thể ra sa trường làm quân địch nghe tin đã sợ mất mật? Ai mười ba tuổi có thể trở thành Chiến thần làm tứ quốc kinh sợ? Hắn cũng không hy vọng Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ khai đao với Tuyết Phong quốc!

Mà con người sắc bén của Liệt Hỏa Kinh Thương liếc mắt nhìn Mộc Lăng Phong, môi bạc khẽ mở: “Không ngại”. Thanh âm từ tính đậm mạc lại làm cho Mộc Lăng Phong run lên, ánh mắt vừa rồi lại mang theo khí thế cường đại, quả thực làm cho hắn thở không nổi, đây chính là phong thái của Chiến thần a!

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe nói thái tử Tuyết Phong này coi thường hoàng quyền, vì vậy mới nói chuyện với hắn, bằng không thì hắn ngay cả một ánh mắt cũng đừng mong nhận được! Đôi mắt màu Hổ Phách của U Tà nhìn thoáng qua Mộc Lăng Phong và Liệt Hỏa Kinh Thương đang ngồi ở ghế trên.

19. Q.i – Chương 18

Chương 18: Đệ nhất mỹ nhân, hôn lễ kinh biến

Edit & Beta : Vy Nhi

Ngay khi Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà vừa mới ngồi xuống sau, thanh âm của thái giám trông coi bên ngoài đại điện lại truyền đến: “Hoa Tàn quốc đích hoàng nữ đến!” Một tiếng này cũng giống như sấm nổ rền vang khắp đại điện, ánh mắt của mọi người lại ngưng tụ tại cửa đại điện, liền ngay cả U Tà giờ phút này cũng là hơi nheo mắt lại, nhưng chưa nhướn mày, mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại mặt không đổi sắc, một mình uống rượu.

Trái lại Mộc Hoàn Hi lại là tò mò nhìn về phía ngoài điện, người này từ nhỏ mỹ danh đã truyền khắp thiên hạ_trưởng công chúa của Hoa Tàn quốc_Hoa Lộng Ảnh khiến nàng nghe nói qua không ít, nhưng vẫn chưa gặp qua, lần này cứ nhiên lại tới tham gia hôn lễ của Nguyệt Thần Thái tử, thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

Mà thân ảnh từ cửa đi vào cũng không làm cho người ta thất vọng, chỉ thấy nàng kia một thân váy dài màu trắng thướt tha, trên ống tay áo thùng thình thêu những đóa hoa linh lan màu lam, trên c kéo dài chừng một trượng lụa mỏng mềm mại, trên búi tóc cao cao ở đỉnh đầu cắm một cây trâm Thất bảo san hô, khuôn mặt vô cùng diễm lệ, làn da trắng nõn nà, trong suốt như bạch ngọc, mặt mày chỉ tô điểm một chút phấn son hồng nhạt cũng đủ làm siêu lòng người, quả nhiên có phong phạm của Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, một đôi mắt như hoa đào mị hoặc, lại nghiêm nghị sinh uy, cộng thêm khí chất hoàng gia, nàng quả thật khiến người ta chỉ nhìn một cái liền thỏa mãn không còn gì để nói a!

Có người nhãn lực tốt liền nhìn ra Thất bảo san hô trâm trên đầu nàng, cứ nhiên là cực phẩm mà mấy ngày trước đây Lưu Ly trai mới tung ra_”San ngọc hoàng y”, lập tức kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, ngày đó cây trâm này bị bao nhiêu tiểu thư khuê các tranh đoạt, thì ra người cuối cùng đoạt được cứ nhiên là vị Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này! Bất quá trâm này cũng xác thực rất xứng với nàng!

Hoa Lộng Ảnh nhìn ánh mắt kinh diễm của mọi người, nhưng không có lộ ra chút cảm xúc, tiến đến ngồi ở ghế trên, trong cả quá trình cũng không có lộ ra chút cảm xúc. Mà Mộc Hoàn Hi nhìn thấy vị công chúa này xong cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, phải biết rằng ngày ấy nàng nhìn thấy Tà ca ca nhưng là so với nàng này đều mỹ gấp trăm lần cũng không hết đâu!

Hoa Lộng Ảnh ở ngồi xuống sau, ánh mắt không tự giác liếc về phía Liệt Hỏa Kinh Thương đang ngồi một bên, lúc nhìn đến cặp mắt lạnh lùng vô song kia thì lại âm thầm lắc lắc đầu. Vì sao vị Phong Mậu Nhiếp Chính vương này lại cho nàng cảm giác giống hần như thế? Hơn nữa theo tin tức mà chính mình thu được, vị Nhiếp Chính vương này quả thật cùng Minh Thiên Tầm có liên quan, nhưng cái liên hệ này là cái gì đây?

Nếu Liệt Hỏa Kinh Thương này đúng thật là Minh Thiên Tầm vậy nàng nên làm như thế nào? Chẳng lẽ để cho hấn cười cái người quái dị, phế vật của Nguyệt Thần quốc kia sao?

Nghĩ đến đây liền nhìn về phía Tức Mặc U Tà bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, cảm nhận được nàng kia cả người lạnh nhạt lại toát ra khí chất thiên tiên khiến nàng sửng sốt, nhưng lúc nhìn đến gương mặt nàng kia có chút làm cho người ta sợ hãi thì nàng lại đem chút ghen tị nhỏ ở trong đáy lòng kia che giấu đi. Bộ dạng dọa người như thế, cho dù khí chất như lan (ý nói khí chất cao quý) thì cũng như thế nào? Còn không phải gương mặt vẫn là không thể nhìn nổi sao?

“Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Thanh âm này gọi lại suy nghĩ của Hoa Lộ Ảnh cùng mọi người ở đây, cùng nhau xoay người hành lễ, nhưng mà bên trong toàn bộ đại diện như vậy, hai cái thân ảnh lạnh nhạt mà ngồi trong đám người đang quỳ hành lễ kia có vẻ lại rất nổi trội.

Nguyệt Thần hoàng đế vừa định tức giận, nhưng khi nhìn đến ánh mắt chột lóe sau lớp mặt nạ màu bạc che mặt kia, mặt lại lộ vẻ uy nghiêm nói: “Các vị miễn lễ, hôm nay sứ giả tam quốc đến Nguyệt Thần ta, trăm rất là cao hứng, mọi người không cần giữ lễ tiết, đều ngồi đi!” (*Vy Nhi: Thật là lời nói chỉ để tô vẽ mà thôi, hành lễ xong rồi mới nói không cần giữ lễ a! Sao k nói sớm đi, còn bày đặt. @.@)

Dứt lời tất cả mọi người đều ngồi xuống, mà Thái tử Tây Việt Tiêu cùng Thái tử phi Tức Mặc Văn Nguyệt cũng đi vào bên trong đại điện, hai cái cung nữ đỡ Tức Mặc Văn Nguyệt vừa chuẩn bị cùng Tây Việt Tiêu làm lễ bái đường, dị biến nổi lên.

Một đạo thanh âm kiêu ngạo, tự đại trong điện vang lên: “Không được hành lễ, bản công chúa coi trọng hấn!” Thanh âm này làm ọi người sắc mặt kinh hãi, mà Tức Mặc Văn Nguyệt lại trực tiếp xóc lên khăn voan cheu hỉ phụng trên đầu.

Mà Tây Việt Tiêu cũng bởi vì dị biến này mà có chút hơi thất thần, Mộc Hoàn Hi nhìn Tây Việt Tiêu một thân hỉ phục vô cùng tuần dật, mặt lộ vẻ thập phần kiên định, nàng không phải chưa từng thấy qua người tuần mỹ hơn so với Tây Việt Tiêu, ví dụ như Khuynh Thành ca ca cùng Tà ca ca, hay ngay cả hoàng huynh đều tuần mỹ hơn so với hấn.

Nhưng tự nàng cũng hiểu được, loại nam tử phong hoa tuyệt đại giống như Tà ca ca cùng Khuynh Thành ca ca, không phải là loại nàng có thể mơ tưởng, mà tên Nguyệt Thần Thái tử đang đứng trên đại điện này rất hợp nàng ý, dù sao lần này trở về Tuyết Phong, mẫu hậu cũng muốn nàng tuyển phò mã, chẳng thà gả cho Nguyệt Thần Thái tử – Tây Việt tiêu còn tốt hơn!

Hơn nữa nàng xem Tức Mặc Văn Nguyệt kia rất là không vừa mắt, không phải nàng ta luôn cao ngạo rằng mình là Thái tử phi sao? Vậy nàng liền đoạt tước vị Thái tử phi đó, xem nàng ta còn kiêu ngạo như thế nào nữa đây!

Mà Mộc Lăng Phong cũng là kinh hãi, muội muội nhà mình đây là muốn gây lên phong ba gì nữa đây?! Nhưng mà khi hấn nhìn đến ánh mắt chân thật của Mộc Hoàn Hi, mới quay đầu nhìn về phía Tây Việt Tiêu trong điện.

Người này bề ngoài thật là tuần dật, hơi thở cũng ôn nhuận như ngọc, nhưng không biết vì sao lại cho hấn một loại cảm giác âm ngoan, nghĩ đến đây hấn không khỏi nhú nhú mày. Nhưng chỉ cần là muội muội nhà mình thích, hấn chính là quyết ủng hộ, ngày sau tin rằng hấn ta cũng không dám cô phụ muội muội!

“Hoàng thượng, hoàng muội của ta chính là công chúa được sủng ái nhất của Tuyết Phong Quốc, nói vậy cũng có thể xứng đôi với Thái tử. Chi bằng, để cho hai quốc chúng ta trọn đời giao hảo, kết thành thông gia người thấy như thế nào? !”, Giờ phút này, Mộc Lăng Phong lại khôi phục thái độ uy nghiêm của hoàng thất, mở lời với Hoàng thượng, Hoàng hậu ở trên điện.

Mà Nguyệt Thần Hoàng cùng Hoàng hậu cũng là bị tình huống bất thành tình này làm cho không biết làm sao, nhưng đang nghe thấy “Hai quốc trọn đời giao hảo”, liền lấy bạo thần sắc, lập tức cũng là mừng rỡ nói: “Đó là tự nhiên, công chúa cùng hoàng nhi của thật sự là trai tài gái sắc. Tốt lắm! Vậy hôn lễ hôm nay hủy bỏ!” .

Nhưng mà lúc này Tức Mặc Văn Nguyệt cả kinh nói: “Hoàng thượng, vậy nữ nhi của ta thì làm sao bây giờ?” .

Lời này vừa mới dứt, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm hoảng sợ đến cực điểm của thị vệ cấp báo: “Hoàng. . . Hoàng thượng. . . Không tốt , Đạp lỗ tộc ở Bắc cảnh xâm phạm, đã chiếm được ba tòa thành trì!” .

Nghe vậy Hoàng thượng cao cao tại thượng cả kinh trực tiếp từ Long ỷ đứng lên, giận dữ hét: “Cái gì! Không phải mấy ngày trước còn muốn quy hàng quốc gia của ta sao? ! Tại sao có thể như vậy!” .

Hữu tướng ngày thường cùng Túc Mặc Hoành không hợp, lập tức thở dài nói: “Hoàng thượng, thứ nữ của Túc Mặc tướng quân này sợ là đã đắc tội thần linh, mới có thể ngay trong ngày đại hôn lại dẫn quân địch đến phạm!” Lời này vừa nói ra, toàn bộ đại thần đều tùm lại xì xào to nhỏ.

20. Q.i – Chương 19

Chương 19: Biếm chi làm thiếp, thu tư hoa thước

Edit & Beta : Vy Nhi

Còn Hoàng thượng lại trợn mắt tức giận chỉ thẳng vào Túc Mặc Văn Nguyệt đã gần như đứng hình nói: ” Chi nữ của Túc Mặc Đại tướng quân_ Văn Nguyệt, biếm chi làm thiếp!” Bị hạ xuống làm thị thiếp, ngay cả thứ phi nàng cũng không được làm sao?. Thiếp chính là người tùy thời có thể dùng để chiêu đãi tân khách a !

Túc Mặc Văn Nguyệt nhất thời thê lương khóc rống lên, mà Tây Việt Tiêu cũng vẫn như cũ không có đi an ủi nàng một câu: “Phụ hoàng, Đạp lỗ đến phạm, Nhi thần nguyện tự mình thượng chiến giết địch!” .

“Không, Hoàng nhi, phụ hoàng tự mình thượng chiến!” Nguyệt Thần Hoàng đế kiên định nói.

“Cái gì. . . Không thể a phụ hoàng, phụ hoàng thân thể ngàn vàng, người sao có thể đi ra chiến trường được? !” Tây Việt Tiêu vội vàng nói, nhưng mà trong mắt lại là xẹt qua một đạo tinh quang.

“Đúng vậy Hoàng thượng, Hoàng thượng không thể đi a!” Toàn bộ đại thần nghe vậy đều phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch nói.

Mà sứ giả tứ quốc đều là hai mặt nhìn nhau, ngày Nguyệt Thần Thái tử đại hôn thế nhưng lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, thật không biết thứ nữ của Trần quốc tướng quân phủ kia là cái yêu nữ gì đây? Nghĩ đến đây về mặt tất cả mọi người đều khinh thường trào phúng nhìn Túc Mặc Văn Nguyệt đang ôm mặt khóc nức nở.

Trận kinh biến trong hôn lễ này làm cho khóe miệng U Tà có chút nhếch lên một cái độ cong, bất quá một tràng kinh biến tại đây_ Mộc Hoàn Hi xem như một cái ngoài dự tính. Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến đại lễ mà nàng muốn tặng uôi muối nhà mình, ngược lại càng giống như dẹt hoa trên gấm a! Từ phi làm thiếp, lại được cái danh xưng họa thủy, việc này coi như là đã trút giận thay cho Túc Mặc U Tà thật sự đi.

Chính mình kiếp trước thân là Tà Y, tuy rằng tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng quái đản, nhưng là có oán tất báo. Nếu chính mình đã ở trong cái thân thể này, vậy oán kia đương nhiên nàng phải báo. Nếu không phải Túc Mặc Văn Nguyệt âm thầm hạ độc thủ, Túc Mặc U Tà sẽ không cư nhiên bị hủy dung, vậy đương nhiên sẽ không bị trục xuất đến Diệp thành xa xôi.

Nàng kêu Hàn Mai lấy danh Âm U cung dâng mưu lược cho Đạp lỗ tộc lấy này đến đoạt được ba tòa thành trì. Việc như vậy xảy ra ngay trong đại hôn, Túc Mặc Văn Nguyệt tự nhiên sẽ bị người trong thiên hạ coi là yêu nữ họa thủy. Nếu nàng ta muốn làm Hoàng hậu, vậy nàng liền đập nát mộng Hoàng hậu của nàng ta!

Bất quá, thật là đáng tiếc cho Mộc Hoàn Hi, Tây Việt Tiêu_người này bề ngoài ôn nhuận, kì thực nội tâm tàn nhẫn không chỉ gấp trăm lần. Lần này Đạp lỗ đến xâm phạm Nguyệt Thần, Quốc quân tự mình mặc giáp ra trận, đây chính là một thời cơ thật tốt để đoạt vị, chỉ cần làm cho Nguyệt Thần hoàng chết trên chiến trường, vậy thì Tây Việt Tiêu liền quang minh chính đại mà kế vị rồi.

Từ xưa đến nay, sát huynh giết cha đoạt vị nhiều đếm không xuể, vì ngôi vị Hoàng đế, sợ là Tây Việt Tiêu chuyện gì cũng có thể làm ra được. Chỉ cần Nguyệt Thần hoàng chết sớm một ngày, hắn sẽ có thể sớm hơn một ngày ngồi lên vị trí cao thượng kia !

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương đối mặt với một loạt biến hóa vậy rồi vẫn như cũ mặt không đổi sắc. Nhưng lúc nhìn thấy khoe miệng U Tà giờ lên một chút độ cong, mày kiếm khẽ động. Thì ra hết thảy mọi chuyện đều là cô nàng này nhúng tay vào, nghĩ đến đây ánh mắt Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia sùng nịch mà ngay cả chính hắn đều cũng không ý thức được.

Rất nhanh Hoàng thượng liền rời khỏi trước tiên, chuẩn bị kế hoạch tự mình ra trận. Một cái hôn lễ vốn là chuyện đại tốt, lúc này lại là hỗn loạn không chịu nổi, âm thanh hoảng sợ, tiếng khóc hòa cùng tiếng đàm phán nghị luận vang lên không dứt.

Mà lúc này Hàn Mai cũng động , cầm trên tay một cái hộp hoa lệ, đi tới trước mặt Túc Mặc Văn Nguyệt đã khóc đỏ bừng mắt nói: “Nhị tiểu thư, đây là lễ vật mừng hôn lễ mà tiểu thư nhà ta chuẩn bị cho người.” Nói xong liền mở ra hòm, bạch quang chói mắt từ bên trong hộp phóng xuất ra, cả vật thể toàn thân bạch ngọc đẹp không sao tả xiết. Đây không phải là ngày ấy Túc Mặc Văn Nguyệt cùng Mộc Hoàn Hi tranh đoạt _Thu tư hoa thược thì còn cái gì vào đây nữa?

Mà giờ phút này, Túc Mặc Văn Nguyệt mở to con mắt đỏ bừng của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Thu tư hoa thược trong tay Hàn Mai. U Tà nhìn đến đây con người chợt lóe, liền ghé vào bên tai Đạm Cúc nói nhỏ một câu gì đó, khiến Đạm Cúc che miệng cười một tiếng đi tới bên người Hàn Mai.

“Tiểu thư nói, Thu tư hoa thược này vốn là lễ vật tặng cho Thái tử phi , nếu hiện tại Nhị tiểu thư đã không còn là Thái tử phi , như vậy hiện tại đành phải tặng cho Thái tử phi là Hoàn Hi công chúa rồi ” .

Túc Mặc Văn Nguyệt nghe vậy hung hăng siết chặt nắm đấm, móng tay đâm thẳng vào thịt cũng không thấy đau đớn. “Thái tử phi” ba chữ này đã trở thành nỗi đau lớn nhất của nàng, nay tỷ nữ chết tiết này cư nhiên dám lặp đi lặp lại nhiều lần để khiêu khích nàng!

Mà Mộc Hoàn Hi nghe được lời Đạm Cúc nói, xong vẫn có chút không dám tin nhìn về phía U Tà, nàng đối với vị Nhiếp Chính Vương phi này kỳ thật rất là sùng bái , gả ột cái nam tử khủng bố như vậy mà không chút nào sợ hãi, còn lạnh nhạt như thế, thật sự là một kỳ nữ !

Nghe thấy nàng tặng Thu tư hoa thược ình, Mộc Hoàn Hi lại vui vẻ nói: “Nhiếp Chính Vương phi, đa tạ lễ vật của người, ta thực thích!” Hàn Mai đem hộp đưa cho Mộc Hoàn Hi rồi trở về bên người U Tà.

Mà nhìn thấy một màn như vậy, Túc Mặc Văn Nguyệt hung hăng cắn chặt môi đến bật máu, đôi mắt dày đặc đáng sợ nhìn chằm chằm U Tà, nàng ta đây là đang nhục mạ mình sao? ! Ta nhất định sẽ không bỏ qua các người, nhất định sẽ không! Ta muốn đem tất cả sỉ nhục của ngày hôm nay hoàn trả cho các nàng gấp bội !

Ngay tại thời điểm Túc Mặc Văn Nguyệt đang oán hận, âm thanh lãnh khốc của Tây Việt Tiêu truyền đến: “Người đâu, đưa nàng hồi phủ Thái tử .” Nói xong cũng không thèm liếc mắt một cái nhìn Túc Mặc Văn Nguyệt, lập tức đi tới chỗ Mộc Hoàn Hi: “Công chúa hôm nay sợ là mệt mỏi, sớm trở về nghỉ tạm đi, việc hôn lễ qua mấy ngày lại bàn tiếp.” Sắc mặt ôn nhu như nước.

Mà Mộc Hoàn Hi cũng gật gật đầu, cùng hoàng huynh nhà mình rời khỏi đại điện, U Tà thấy nhân vật trọng yếu đều đã rời đi, lập tức cũng là mang theo bốn người Hàn Mai rời khỏi bên trong đại điện, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng liền theo sát sau.

—Trên đường hồi Tương quân phủ—

“Tiểu thư, hôm nay thật sự là rất phấn khích , làm cho Túc Mặc Văn Nguyệt kiêu ngạo kia được một bài học đáng đời, ha ha ha” Thanh Lan cao hứng nói.

Mà Nhã Trúc cũng là sửa lại thái độ ôn nhu người giận nói: “Đúng vậy, nữ nhân kia tự cho là có thể lên làm Thái tử phi, bây giờ thì thật là thảm đi, n cái sườn phi cũng không được làm!” .

Nhìn bộ dạng riu ra riu rít của bốn nha đầu, U Tà có chút buồn cười, các nàng kích động như vậy sao?

Xem ra là từ lúc rời khỏi Âm U cung, lâu rồi không có khi dễ người khác, chân tay ngứa ngáy. Một khi đã như vậy, vậy thì chi bằng mấy ngày này để các nàng nhúng tay vào làm cái chuyện tốt này đi, ở Hoa Tàn phát hiện một khoáng mạch, cũng nên thu về rồi.

21. Q.i – Chương 20

Chương 20: Kinh Thương về nước, đi đến Hoa Tàn.

Edit & Beta : Vy Nhi

Bóng đêm thâm trầm như mực, U Tà khoan chân ngồi ở trên giường, từ khi đến đây nội lực đã dừng lại nửa năm không có tu luyện, cũng nên thử một chút xem có thể đột phá hay không. Lập tức tập trung tinh lực, đem toàn bộ nội lực ngưng tụ thành một điểm rồi hung hăng đánh tới vách tường, nhất thời oanh một tiếng.

Khí thể mạnh mẽ hiện ra, nội lực cường đại uy thế như vậy, ở toàn bộ đại lục này tuyệt không quá năm người. Năm ấy mười bảy tuổi đã có được nội lực cao thâm như thế, đây quả thực là chuyện làm cho người ta sợ hãi đến cỡ nào a? !

Ngay tại khi U Tà bình ổn nội lực trong cơ thể, một trận tiếng đàn truyền đến, mang theo khí thể cuộn cuộn của thiên quân vạn mã, lại mang theo bá khí của thương long rời bến, U Tà đột ngột mở to con người màu Hồ Phách, tự trong phòng ngủ đi ra ngoài viện.

Theo tiếng đàn nhìn lại, chỉ thấy trong viện một cái thân ảnh đầy bá khí tùy ý nguời dưới dưới tàng cây, một thân cầm y huyền sắc, mặt nạ màu bạc lóe ra, đôi đồng tử thâm thúy, sống mũi cao thẳng, cánh môi mỏng manh nhếch lên, cái cằm tròn bóng trắng nõn làm cho người ta phải trầm mê không thôi.

Trong tay hắn ôm một cây Huyết ngọc cầm (cây đàn ngọc màu đỏ), huyết cầm đậm bạc lóe kim sắc, mà ngón tay thon dài của Liệt Hỏa Kinh Thương hoàn mỹ đến cực điểm ở trên huyết cầm hoa động , không biết từ khi nào gió mát thổi qua, lọn tóc trên trán bị gió cuốn bay đi, ở trong không trung vẽ ra một đường cong duyên dáng.

Chợt thấy trong nháy mắt, tư thái của hắn trầm tĩnh tao nhã, giống như một loại tư thế dài đằng đẳng, giống như hắn không thể nói rõ hết thấy cảm xúc, nhưng mà tất cả mọi thứ đối với hắn tựa hồ đều trở nên không hề trọng yếu, không hề tranh cãi âm ỉ, giống như thiên địa trong lúc đó chỉ có một mình hắn mà thôi.

. .

Giống như là nghe được động tĩnh, tiếng đàn hoàn toàn dừng lại, Liệt Hỏa Kinh Thương quay đầu đối mặt với đôi đồng tử Hồ Phách cách hắn mấy thước, hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau vài giây, sau đó thân ảnh Liệt Hỏa Kinh Thương đột nhiên biến mất không thấy, độc lưu lại bốn chữ phiêu ở giữa không trung: “Ta phải trở về” .

Nghe vậy đôi mắt phượng màu Hồ Phách của U Tà hiện lên vài tia cảm xúc không tên, hắn không quản đêm khuya đến đây chỉ là vì nói với mình hắn phải về Phong Mậu quốc thôi sao? Nàng sao không biết là quan hệ của bọn họ khi nào lại tốt như vậy rồi chứ ? Nhưng vì sao tim của nàng lại đập nhanh như vậy?

Chờ ở bên ngoài Tướng quân phủ_mấy người Hồn Thiên nói nhỏ:

“Hồn Ảnh, người nói chủ tử đây là làm sao vậy? Như thế nào ba ngày thì hai lần chạy tới Tướng quân phủ chứ?”

“Đúng vậy, liền ngay cả trở về cũng đều phải nói với Vương phi?”

“Thật kỳ quái , chủ tử không phải đối với nữ tử nào cũng đều lạnh lùng sao? Hoa Lộng Ảnh kia không phải chính là một cái ví dụ đó sao?”

“Đều câm miệng, chủ tử đây là đã yêu thương Vương phi !” Về mặt Hồn Ảnh hé ra lạnh lẽo. Nếu suy nghĩ một chút thì sẽ nhận ra, nhưng mà lời này vừa nói ra cũng là làm cho ba người khác quá sợ hãi rồi. Chủ tử của bọn họ là người hoàn mỹ tôn quý như vậy cư nhiên lại yêu thương một người sao? ! Thật làm cho người ta khó mà tin được !

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương ở trên đường về Phong Mậu quốc cũng là nhú mảy, vì sao gần đây chính mình lại khác thường như thế? Không phải đã xác định nàng không phải là nàng ấy hay sao? Nhưng vì sao lại không thể không chế được nổi lòng của chính mình như thế? Chẳng lẽ chỉ là vì một đôi đồng tử Hồ Phách thôi sao?

Còn U Tà cũng có chút cảm xúc phạm phùng, phân phó mấy người Hàn Mai chuẩn bị nước tắm cho tốt, chuẩn bị tắm rửa xong đi ngủ.

Trong phòng đặt một cái thùng tắm thật to, phía trên thùng tắm nổi lơ lửng những cánh hoa tiên diễm, mà giờ phút này U Tà buồn bực ngâm mình ở trong nước , có chút tức giận cảm xúc vừa mới biến hóa của chính mình, sau lập tức từ trong nước bay ra, kéo theo những cánh hoa cũng bay ra, xẹt qua giữa không trung, hình thành hoa vũ.

Mà một vết bớt hình hoa đỏ tươi yêu diễm xuất hiện ở trong tâm mắt, từ phía sau lưng U Tà uốn lượn tới chỗ xương quai xanh, từng cánh hoa hiện ra rõ ràng rành mạch, đó chính là một đóa Bỉ ngạn hoa! (Bỉ ngạn hoa hay còn gọi là hoa mạn đà la, hay mạn châu sa hoa. Là loài hoa thể hiện cho sự quyến rũ bí ẩn của người phụ nữ)

U Tà cũng là nhìn vết bớt hình hoa trên người, đưa tay sờ sờ vẫn thấy nó bóng loáng dị thường, giống như chính là từ trong làn da hiện ra, một chút cũng không giống như vết bớt bình thường, lại cũng không phải hình xăm, cái bớt này là từ nhỏ đã có .

Cũng không nghĩ nhiều như vậy, U Tà tắm rửa xong liền đi ngủ. Nếu là Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy được vết bớt của U Tà chắc chắn là sẽ mừng rỡ như điên.

Hừng đông ngày thứ hai, U Tà đã kêu bốn người Hàn Mai đến : “Hàn Mai, thu thập hành lý, chúng ta đi đến Hoa Tàn quốc” Nghe vậy đôi mi thanh tú của Nhã Trúc khẽ động, có chút vui vẻ nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ là muốn tới Hoa Tàn quốc thu mấy viên đá sáng long lạnh đó sao? !” .

U Tà thản nhiên gật gật đầu, nguyên bản nàng vốn không cho phép ai đi cùng, nhưng là trải qua cảm xúc biến hóa của mình tới qua, đột nhiên nghĩ đến một hoàn cảnh khác liền thay đổi tâm tình, cho nên quyết định dẫn các nàng cùng nhau đi đến Hoa Tàn quốc.

Hai năm trước, khi nàng đến Hoa Tàn quốc để xử lý cái tên Vương gia kiêu ngạo đến cực điểm kia, nàng liền phát hiện phía trên một ngọn núi ở trong địa bàn Hoa Tàn quốc có một chỗ có quặng kim cương! Nếu là đem kim cương đó tạo ra thành trang sức, tất sẽ oanh động Lăng Thiên đại lục!

Mà nghe được U Tà muốn dẫn các nàng cùng đi đến Hoa Tàn quốc, mấy người đều là cao hứng đi sửa sang hành lý. Hai năm trước nhìn thấy mấy tảng đá sáng long lạnh này, tiểu thư đã nói sẽ dùng những viên đá này làm lễ vật cho các nàng, nhưng mà vẫn đều không có thời gian. Lần này rốt cục có thể đi rồi, tiểu thư tặng lễ vật a, các nàng thế nhưng thực là chờ mong a!

Không quá mấy ngày, ở bên trong hoàng thành Hoa Tàn quốc xuất hiện năm thân ảnh. Dẫn đầu là một nữ tử một thân xiêm y dẹt gấm trắng như tuyết, trên gấu váy thêu rất nhiều đóa hoa lan nhỏ, lộ ra gương mặt xinh đẹp, trên trán điểm một nốt chu sa tiên diễm hình đóa hoa mai, mà tâm hoa lại đỏ tươi yêu mị như máu, xinh đẹp không giống bình thường. Đôi đồng tử đen thâm tràn đầy hờ hững trong trẻo nhưng lạnh lùng, một đầu tóc dài trút xuống xuống bên vai. Mặc dù không phải tuyệt mỹ, nhưng khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng lại thanh nhã này cũng đủ làm cho người ta liên tiếp ngoái đầu nhìn lại.

Mà phía sau nàng kia là bốn nữ tử, người người diện mạo đều thanh tú, y phục phân biệt là bốn loại màu sắc khác nhau, nhưng người người khí chất đều là bất đồng, mỗi người mỗi vẻ tú lệ khác nhau.....

22. Q.i – Chương 21

Chương 21: Vấn đề lương thảo, Ma chủ Ma Vực.

Edit & Beta: Vy Nhi

Liệt Hỏa Kinh Thương vừa trở lại Phong Mâu quốc, đã bị quốc quân Liệt Hỏa Vô Tình tuyên đến thư phòng. Nhìn dáng người trác tuyệt của Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương, trong con ngươi của Liệt Hỏa Vô Tình hiện lên một tia ghen tị không dễ phát hiện, sau đó lại mặt mày tươi cười nói: “Trẫm còn tưởng rằng hoàng thúc muốn ở Nguyệt Thần luôn chứ.”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn như trước mặt không đổi sắc, lạnh lùng nói: “Truyền ta trở về có chuyện gì?” Nhìn thấy vẻ mặt hắc không chút thay đổi, thân hình Liệt Hỏa Vô Tình run lên, đối với vị Hoàng thúc này hắn vẫn cực sợ hãi, lập tức cũng không dám dài dòng.

“Trẫm lần này truyền Hoàng thúc trở về là muốn cùng Hoàng thúc thương lượng đại sự. Sơn Man xâm chiếm, quốc khố trống không, lương thảo không đủ chính là vấn đề.” Nghe vậy mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương nhăn lại, quốc khố trống không? Chuyện này đối với một quốc gia mà nói chính là một vấn đề nghiêm trọng đến cỡ nào a!

Nhưng mà hiện tại nghiêm trọng nhất vẫn là lương thảo không đủ. Sơn Man xâm chiếm nếu mà không có lương thảo, vậy binh lính sẽ đói bụng, quân tâm dao động. Vậy Đô thành phía nam liền không trấn thủ được, như vậy sẽ có bao nhiêu dân chúng phải chịu khổ đây? Phong Mâu quốc chính là tâm huyết nửa đời của phụ hoàng, nếu là không trấn thủ được, vậy thì hắn thật hổ thẹn với phụ hoàng!

Phong Mâu quốc Nhiếp Chính Vương – Liệt Hỏa Kinh Thương chính là đứa con mà tiên hoàng sủng ái nhất, lúc băng hà trong di chiếu cũng là truyền ngôi cho hắn. Nhưng tiếc rằng Liệt Hỏa Kinh Thương không có lòng với ngôi vị hoàng đế, cuối cùng chúng đại thần đành đưa hắn lên vị trí Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người này, phụ tá cháu là Liệt Hỏa Vô Tình. Thân mẫu của quốc quân Liệt Hỏa Vô Tình mấy tháng trước đã tạ thế, mà vị Hoàng tổ mẫu – Trầm Thanh Nhu này lại lên nắm đại quyền.

Liệt Hỏa Kinh Thương chính là lạnh lùng nói: “Chuyện này ta sẽ xử lý.” Nói xong liền rời khỏi Nghị hòa điện, mà Liệt Hỏa Vô Tình nhìn bóng dáng hắn rời đi con ngươi liền xẹt qua một tia tàn nhẫn sắc lạnh, sau đó vội vàng hướng tới Phượng Nghi cung của Hoàng tổ mẫu – Trầm Thanh Nhu mà đi.

“Hoàng tổ mẫu, hắn đã rời đi rồi!” Liệt Hỏa Vô Tình cung kính đối với Hoàng Thái Hậu ung dung, đẹp dễ quý phái đang nằm nghiêng ở nghêu ngáp (giường êm) nói. Chỉ thấy phụ nhân trên tháp kia hé ra gương mặt được trang điểm tỉ mỉ phi thường quyến rũ, móng tay đỏ tươi như máu, một thân y bào đỏ rực, mắt phượng có chút nhắm lại, lắng nghe chuyện tình mà Liệt Hỏa Vô Tình bẩm báo, lập tức lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, Liệt Hỏa Kinh Thương?

Nghĩ đến cái tên này đáy mắt Trầm Thanh Nhu xẹt qua một tia âm ngoan kiên định tràn ngập sát ý, vốn tưởng rằng thay hắn chọn một cái nữ tử thanh danh cực xấu làm phi thì có thể mượn việc này vũ nhục hắn một phen. Thật không ngờ hắn đối với chuyện này cứ nhiên lại không biểu hiện ra chút bất mãn, điều này làm cho Trầm Thanh Nhu rất là căm tức.

Tiếp theo liền hướng về phía hư không hô: “Phong, lần này không tiếc hết thảy đại giới theo dõi Liệt Hỏa Kinh Thương tru sát hắn cho ta!” Thanh âm lạnh lẽo như phát ra từ tận chín tầng địa ngục làm cho không khí xung quanh cũng lạnh đi vài phần, trong không gian liền run lên một chút sau đó lại khôi phục bình tĩnh!

Khóe miệng Trầm Thanh Nhu cười tràn đầy đắc ý. Liệt Hỏa Kinh Thương, mười lăm năm trước ta có thể giết được ả tiện nhân kia, mười mấy năm sau ta cũng có thể giống như trước, có thể giết được người! Lần này ta muốn người có mọc cánh cũng thoát không nổi! Ha ha ha, Hỏa Uyển Hình, người nên cảm tạ ta sẽ đưa hắn xuống gặp người sớm như vậy đi!

Trở lại Nhiếp Chính Vương phủ, mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương nhăn lại. Nếu muốn trong thời gian ngắn nhất gom đủ lương thảo, sợ là phải tìm đến Âm U cung kia rồi! Tuy rằng người khác không biết, nhưng đều là môn phái có địa vị cao nhất trên giang hồ, hắn biết người đứng đầu Âm U cung đó chính là chủ tử phía sau của Lưu Ly trai khiếp sợ tứ quốc kia!

Nhắc tới người đứng đầu Âm U cung – Mặc U, hẳn lại cực kì tán thưởng. Có thể chỉ trong vòng năm năm đã sáng lập lên một đại môn phái uy danh như thế, còn có ngày kiếm kim tiền hàng đống – Lưu Ly trai. Thân là nữ tử, lại có được tài hoa hơn người, bá khí nghiêm nghị như vậy.

“Hồn Trạch, mau đi điều tra Âm U Cung chủ hiện đang ở nơi nào! Trước bữa tối ta phải nghe được đáp án!”. “Dạ, chủ tử!” Mọi người đều biết dưới chướng của Ma chủ Ma Vực cũng giống với Âm U Cung chủ, cũng sở hữu bốn gã đại tướng, nhưng đều là nam tử, hơn nữa cũng là ai ai cũng có sở trường riêng.

Sở trường của Hồn Thiên là ám khí, chưa bao giờ thất thủ. Hồn Ảnh am hiểu nhất là kỹ thuật ẩn nấp, ám sát mà không người nào có thể theo kịp hẳn. Còn Hồn Lăng lại ở trong phương diện dụng độc rất có tài hoa thiên phú. Hồn Trạch thì am hiểu thu thập tin tức, hơn nữa đều là vô cùng chính xác! Nếu nói “Hỗ tướng dưới vô khuyến binh”* thì đó chính là bọn họ! (* ý là dưới chướng tướng tài không thể không có trợ thủ đắc lực)

Đến bữa tối, Hồn Trạch rốt cục đã trở về: “Chủ tử, thuộc hạ tra xét được Âm U Cung chủ lúc này đang ở Hoa Tàn quốc, nhưng là đến đó làm gì thì thuộc hạ không biết!” Nghe vậy con người Liệt Hỏa Kinh Thương thâm thúy, đứng thẳng lên.

“Chuẩn bị đi đến Hoa Tàn quốc!” .

“Dạ, chủ tử!” .

Ở bên trong Hoa Tàn quốc, U Tà mang theo bốn người Hàn Mai đã thăm dò được. Hoa Tàn quốc là nữ tôn quốc, địa vị của nữ tử tại quốc gia này ớn xa nam tử; ở quốc gia này chỉ cần là nữ tử có thân phận có địa vị đều có thể thú nhiều hôn phu.

Nhưng là chỉ có Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, danh xưng Hoa Tàn quốc đích hoàng nữ – Hoa Lộng Ảnh là tuyên bố chỉ thú nhất phu, đó chính là vị thần bí khó lường, Thiên hạ đệ nhất mỹ nam – Minh Thiên Tầm kia. Nghe đồn Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm thị huyết vô tình, tâm ngoan thủ lạt, thần bí khó lường, vì vậy mới có được danh xưng Ma chủ.

Minh Thiên Tầm? Người này thế nhưng thật ra lại khiến U Tà cảm thấy cực kì hứng thú. Bị thiên hạ truyền là Ma chủ sát thần như thế, nếu là có thể, nàng thật muốn gặp một lần để xem vị Thiên hạ đệ nhất mỹ nam này rốt cuộc là bộ dạng ra sao, vì về bộ dạng của hắn, thiên hạ đều đồn đại vô cùng kì diệu.

Nghe nói người đã từng gặp qua hắn đều là một mắt tròng trường đại ra không nói nên lời. Mà dấu hiệu rõ rệt nhất để nhận ra hắn chính là một đôi đồng tử Thương Lục sắc hiếm thấy. Nghĩ đến đôi đồng tử của U Tà co rút lại, Thương Lục sắc? Lúc đó cái tên Liệt Hỏa Kinh Thương kia chẳng phải ánh mắt Thương Lục sắc sao? Chẳng lẽ. . .

Nghĩ đến tận đây, U Tà không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nam nhân thân phận tôn quý, phong tư trác tuyệt kia nếu là thật sự ngày thường lại lộ ra dung nhan làm cho người ta như si như say nữa, vậy thì thật sự là nam nhan họa thủy!

Nhưng là U Tà cũng không ngẫm lại chính nàng, chỉ là lấy thân phận Cung chủ của Âm U cung thôi cũng đủ để so sánh với Thái tử một quốc rồi, chứ càng không cần nói đến thể lực dưới chướng của nàng hoàn toàn đủ để chấn động toàn bộ cửa hàng buôn bán ở khắp Lăng Thiên đại lục này. Hơn nữa không phải dung nhan thực sự của chính nàng nếu lộ ra cũng đủ để chấn động thiên hạ, khuynh quốc khuynh thành đó sao?

“Cung chủ, chúng ta khi nào đi Thanh phong nhai?” Trước khi tiến vào trong Hoa Tàn quốc, bốn người Hàn Mai đã bắt đầu kêu U Tà là Cung chủ, mà Thanh phong nhai chính là chỗ có chứa kho báu kia!

“Đến đây cũng đã ba ngày rồi, cũng nên đi thôi.” U Tà thần nhiên nói xong, thân mình tựa như một con gió vút đi xa, lưu lại bốn người Hàn Mai vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn người nhìn ta, ta nhìn người, thực lực của Cung chủ cư nhiên lại tiến thêm một bậc a.

Ai, có một cái chủ tử tựa như thiên tư yêu nghiệt như vậy cũng là một loại phiền não a. Xem ra các nàng phải càng thêm cố gắng rồi, vạn lần không thể bị Cung chủ dọa mới được! Tiếp theo bốn người cũng là rất nhanh liền đuổi theo U Tà.

23. Q.i – Chương 22

Chương 22: Thanh phong nhai, Ma chủ Ma Vực.

Edit & Beta : Vy Nhi

Trong hoàng cung Hoa tàn _ “Lạc Hà cung” là một tòa tẩm cung kim bích huy hoàng, một nữ tử mạo mỹ khuynh thành đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp cao quý, lẳng lặng nghe ám vệ báo cáo chuyện tình đã tra xét được trong mấy ngày qua, có liên quan đến Minh Thiên Tầm.

“Công chúa, thuộc hạ mấy ngày trước ở Phong Mâu quốc đã điều tra được, Ma chủ Ma Vực_Minh Thiên Tầm sẽ đến Hoa Tàn quốc!” Nghe vậy Hoa Lộng Ảnh trực tiếp nhảy dựng từ nhuyễn tháp lên, sắc mặt mừng rỡ như điên.

“Người nói cái gì? ! Người nói hắn sẽ đến Hoa Tàn? !” .

“Dạ, công chúa, tin tức này là từ bên trong Ma Vực truyền ra , tuyệt đối sẽ không sai!” Nghe nói như thế, đôi mắt phượng hẹp dài của Hoa Lộng Ảnh lập tức chột lóe.

“Mau truyền lệnh xuống, chú ý chặt chẽ những người gần đây nhất đã đến Hoa Tàn quốc! Nếu như nhìn thân ảnh Minh Thiên Tầm, lập tức chạy đến nói cho bản cung biết!” .

“Dạ, công chúa, thuộc hạ tuân mệnh!” Ám vệ kia lập tức cũng không dám dừng lại, rất nhanh liền rời khỏi Lạc Hà cung, vị công chúa này bề ngoài xinh đẹp tựa thiên tiên, kì thực nội tâm có biết bao ngoan độc, cũng chỉ có chúng ám vệ như bọn họ mới biết được.

Giờ phút này, trên đỉnh Thanh phong nhai ở ngoại ô Hoa Tàn quốc đứng sừng sững một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng là khí chất phi phàm, người thường khó có thể sánh bằng được!Đó chính là người đã tới chỗ khoáng mạch – Túc Mặc U Tà!

“Cung chủ, mấy tảng đá sáng long lanh này thật là đẹp mắt, nhưng là hảo cứng! ” Trong tay Thanh Lan một khối ngọc xanh nho nhỏ liền có chút hưng phấn nói.

“Ừm, thứ này tên là kim cương, có thể chế tác ra rất nhiều trang sức đẹp.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh nhã của U Tà vang lên ở phía trên vách núi đen lại dường như có vẻ rất là huyền ảo.

“Vậy chẳng phải là Lưu Ly trai lại có thể kiếm được thêm một món hời lớn rồi hay sao?” Hai mắt Thanh Lan sáng long lanh giống như kim cương trong tay nàng vậy. Cung chủ thật sự là người tối có tài hoa ở trên đời này mà!

Rất nhiều quặng khoáng mạch bên trong có chứa kim cương đã bị U Tà toàn bộ đều thu vào bên trong Ngọc lưu ly vòng tay, bốn người Hàn Mai đều biết vòng tay thần bí này của U Tà có thể cất trữ bảo vật.

Bởi vì lúc trước, khi gặp được Hàn Mai, Hàn Mai vừa vặn là đang lưu lạc trong rừng bị một loại độc xà kịch độc cắn phải, độc tố cơ hồ đã xâm nhập vào bên trong ngũ tạng, cuối cùng cũng là U Tà dùng một cây ngân đao chữa khỏi chỗ bị cắn kia, rồi sau đó U Tà trước mặt Hàn Mai, từ trong trống rỗng xuất ra vài cọng được liệu hi hữu (hiếm có), cuối cùng mới cứu được Hàn Mai một cái mạng!

Từ sau đó, Hàn Mai liền đi theo U Tà , mà chuyện về Ngọc lưu ly vòng tay, Hàn Mai cũng tuyệt không nói lộ ra ngoài dù chỉ nửa câu. Thanh Lan, Nhã Trúc cùng Đạm Cúc, ba người đương nhiên cũng giống như Hàn Mai, tuyệt đối sẽ không phản bội U Tà, vì vậy bí mật về Ngọc lưu ly vòng tay của U Tà mấy người các nàng cũng đều biết rõ ràng.

Mà bởi vì U Tà đem đại bí mật như vậy nói cho các nàng, đã làm cho vài cái nha đầu cảm động không thôi. Có thể gặp được một chủ tử tốt như thế, thật sự là phúc khí mà các nàng tu luyện mấy đời mới được!

“Cung chủ! Ám U cung truyền đến tin tức: Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm muốn gặp cung chủ một lần!” Trong tay Hàn Mai cầm tin tức vừa mới từ Ám U cung truyền tới, có chút nghi hoặc nói. Ám U cung mặc dù cùng Ma Vực được đặt song song là “Tuyệt thế song hùng”, nhưng là vẫn chưa từng cùng xuất hiện

một lúc a, hai bên đều là việc ai người đó làm, từ xưa đến này không hề phát sinh qua va chạm, cũng không có giao hảo qua, vậy nay... đây là cái tình huống gì?

Mà U Tà nghe tin tức như thế cũng là sững sốt, tiếp theo chính là trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Không cần hoài nghi, người đã đến đây rồi.” Nói xong, mấy đạo thân ảnh liền xuất hiện ở trên Thanh phong nhai.

U Tà nhìn mấy người đột nhiên xuất hiện này, nhẹ nhàng nhíu mày, có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà biết được chỗ ở của nàng, xem ra Ma Vực này quả thực danh bất hư truyền, nàng thật muốn nhìn xem Thiên hạ đệ nhất mỹ nam này rốt cuộc có phải là Liệt Hỏa Kinh Thương hay không!

Phượng mâu màu Hổ Phách lạnh lùng nhìn về phía nam tử cầm đầu, lập tức ngay cả một người luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng như Tức Mặc U Tà cũng không kiềm chế được mà sững sốt một lát.

Chỉ thấy nam tử cầm đầu kia một thân y bào tử kim, gấu áo bị cuồng phong trên đỉnh núi thổi nháy múa ở sau người hắn, cả người toát ra khí thế tựa như thần thánh. Cái gì ngọc thụ lâm phong, quang hoa vạn tượng, tựa như mỹ ngọc, cái gì cao quý như tiên, tuyệt mỹ xuất trần, dường như những từ ngữ hoa lệ nhất trên thế giới dùng ở trên người nam tử trước mắt này đều có vẻ cằn cỗi vô lực!

Làn da trắng nõn, các đường nét góc cạnh trên mặt đều rõ ràng mà thâm thúy, giống như điêu khắc, mày kiếm tà tà bay vào thái dương hạ xuống vài sợi tóc đen tuyền, lông mi dài mà cong, tiếp theo cặp mắt lục sắc xanh biếc cực kỳ hiếm thấy tràn đầy lạnh lùng, thâm thúy sâu thẳm như động không đáy, làm cho người ta liếc mắt một cái sẽ không thể kiềm chế mà trầm luân trong đó, mũi cao anh tuấn, môi mỏng đậm mạt như nước, gương mặt phiêu miểu tuyệt luân!

Mà quanh thân hắn tỏa ra khí thế đế vương, bá khí tôn quý, tựa như chúa tể cường đại nhất trong thiên địa, giờ tay nhắc chân đều mang theo khí chất duy ngã độc tôn, khiến người ta phải tôn kính mà trầm luân!

Một khắc kia khi nhìn thấy hắn kia, cảm nhận được khí thế tỏa ra quanh thân hắn, U Tà liền xác định suy nghĩ trong lòng, hắn chính là người được thể nhân tôn xưng là Ma chủ, thiên hạ đệ nhất mỹ nam – Minh Thiên Tầm, cũng chính là người kinh sợ sa trường, Chiến thần Nhiếp Chính Vương – Liệt Hỏa Kinh Thương!

U Tà đại ra một lát sau liền phục hồi tinh thần lại, mà bốn người Hàn Mai cũng giống như U Tà, trước kia cả ngày nhìn khuôn mặt yêu nghiệt khuynh thành của chủ tử nhà mình, giờ phút này đổi thành một khuôn mặt khác, cũng chỉ khiến thị giác của các nàng nháy mắt rung động thôi, cũng không đủ để làm cho các nàng trầm mê trong đó, nếu là trước khi gặp qua Cung chủ nhà mình mà nhìn thấy nam nhân này, sợ là các nàng cũng sẽ đại ra quên hô hấp.

Nhìn đến vài nữ nhân khuôn mặt bình thản nơi này, chỉ có vị nữ tử cầm đầu kia còn có chút tư sắc, chẳng lẽ đây chính là Cung chủ Âm U cung – Mặc U trong truyền thuyết? !

Mấy người Hồn Thiên nhìn thấy vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, bọn họ còn tưởng rằng Cung chủ Âm U cung là một nữ tử đủ để so sánh với chủ tử nhà mình chứ, thật không ngờ lại có bộ dáng này. Bất quá nhìn thấy mấy người U Tà khi thất dung mạo chủ tử nhà mình chỉ đại ra một lát liền phục hồi tinh thần lại, mấy người Hồn Thiên không khỏi âm thầm tán thưởng, thật không hổ là Âm U cung sánh ngang với Ma Vực bọn họ!

Mà khi nhìn thấy U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương mặt không đổi sắc, chỉ là trong nháy mắt trong lòng hắn lại hiện lên một tia quen thuộc, nhưng cũng bị hắn xem nhẹ, nhìn nữ tử trước mặt này, thanh âm từ tính lãnh mị vang lên, “Mặc U cung chủ, bản tôn có cộc sinh ý muốn cùng ngươi thương thảo”.

Nghe vậy đáy mắt U Tà xẹt qua một tia hứng thú, sinh ý? Nam nhân này gấp rút về nước liền là vì này cộc sinh ý đó sao?

Lập tức U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, “Ma chủ khách khí, nói. . .”, nhưng mà còn chưa nói xong, con ngươi liền vô cùng lạnh liệt, đồng thời con ngươi lục sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này cũng là hiện lên một tia thị huyết, đáng chết, xem ra là hắn hồi lâu không ra tay, làm cho ai đó quên mất tính tình tàn nhẫn lãnh huyết của hắn rồi!

24. Q.i – Chương 23

Chương 23: Độc nhân tử sĩ, cùng rơi xuống vực.

Nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình đột nhiên thay đổi, bốn người Hàn Mai cùng bốn người Hồn Thiên sắc mặt cũng lập tức nghiêm túc, cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía, từ trong rừng cây vang lên vô số tiếng động, một lát sau, từ trong rừng cây nhảy ra vô số hắc y nhân, lúc bọn họ đi ra, một trận khí huyết tinh dày đặc xuất hiện trong không khí, đồng tử Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà đồng thời co rụt lại, tử sĩ !

Nhưng mà U Tà lại nghĩ thấy được trong không khí có độc khí nhẹ nhẹ, lập tức hồ hững nói: “ Độc nhân tử sĩ”, loại ngữ khí đậm mạc trong trẻo nhưng lạnh lùng này tại thời điểm trong không khí đang giương cung bạt kiếm có vẻ rất là đột ngột.

Mà mấy người Hàn Mai lại kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm, khi còn ở trong Âm U cung cung chủ đã nói qua cho các nàng vài vấn đề liên quan đến tử sĩ đặc biệt, như là tử sĩ hủ thi, u linh tử sĩ, còn có độc nhân tử sĩ!

Độc nhân tử sĩ chính là những người từ nhỏ ngâm mình trong độc lớn lên, phải chịu thống khổ mà người thường không thể chịu được, tử sĩ càng mạnh thì lý trí càng bị tẩm ăn sạch sẽ, sau đó lại ngâm mình trong nọc độc, từ đó trở thành độc nhân tử sĩ, nhưng mà muốn bồi dưỡng được một đám độc nhân tử sĩ như vậy, thì tiền lực cùng nhân lực phải bỏ ra tuyệt đối sẽ làm người đời hoảng sợ!

Giờ phút này U Tà cũng có chút ngưng trọng nhìn lướt qua hơn một trăm độc nhân tử sĩ, nếu là chỉ có nàng và Liệt Hỏa Kinh Thương, thì hơn trăm tên độc nhân tử sĩ này không đủ gây cho nàng sợ hãi, nhưng ở phía sau lại có thêm mấy người Hàn Mai và Hồn Thiên, sợ rằng sẽ không đơn giản như vậy!

Mà giờ phút này khí thế quanh người Liệt Hỏa Kinh Thương bỗng nhiên lãnh liệt, đem U Tà ra sau người, hôm nay nếu không phải do hắn, thì cung chủ Âm U cung cùng thủ hạ của nàng sẽ không gặp kiếp nạn này, cho dù hôm nay hắn tử, chắc chắn hắn sẽ bảo hộ nàng!

U Tà có chút ngốc lăng nhìn nam tử che ở phía trước mặt mình. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, chưa từng có người nào không chút do dự đem nàng bảo hộ ở phía sau, nhận thức của mọi người xung quanh đem nàng trở thành không gì không làm được, chưa từng có người nào nghĩ tới nàng cũng cần có người bảo hộ.

Nghĩ đến tận đây con người U Tà chợt lóe, hôm nay hắn mấy lần rung động, sau này còn gặp gỡ nhiều lần, lần này liền vì hắn đem nàng bảo hộ ở phía sau, làm nàng có cảm giác rung động duy nhất từ trước đến giờ!

“Hàn Mai Thanh Lan đi bên phải, Nhã Trúc Đạm Cúc đi bên trái, ta sẽ tách ra một đường cho các người, lập tức đi! “, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói xong, một đường khí tức nội lực cường đại hướng đến đám độc nhân tử sĩ kia, bọn hắn là độc nhân, như vậy không thể tiếp xúc thân thể, nếu không sẽ bị độc tố xâm nhập mà chết.

Bởi vậy chỉ có thể dùng nội lực chống lại, nhưng nội lực dù sao cũng có giới hạn, mà số lượng tử sĩ lại quá mức khổng lồ! Chỉ có thể nghĩ cách để mấy người Hàn Mai đi trước, như vậy mới có thể có đường sống!

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chọn phương pháp giống như vậy ấy người Hồn Thiên rời đi trước, thấy chính mình trở thành gánh nặng của chủ tử tám người Hồn Thiên Hàn Mai đều lộ vẻ mặt chua xót, tuy rằng nghĩ không đi, nhưng đây là cơ hội mà chủ tử phải tổn hao nội lực để đổi lấy, bọn họ nếu không rời đi, thì chẳng phải là đã uống phí tâm ý của chủ tử sao?!

Bọn họ tin tưởng chủ tử nhà mình chắc chắn có thể hóa hiểm thành lành, bởi vì chủ tử bọn họ, không phải phạm nhân, mà là thần trong lòng bọn hắn!

Bởi vì mục tiêu của tử sĩ là Liệt Hỏa Kinh Thương, cho nên mấy người Hồn Thiên Hàn Mai thuận lợi rời khỏi vòng vây, cũng không có bị vây lại, nhưng mà U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương bị vây bên trong hơn trăm tên độc nhân tử sĩ, mới vừa rồi vì tám người bọn họ mở ra một đường đã hao phí rất nhiều nội lực, tử sĩ này thực sự làm cho người ta kinh hãi, ngay lập tức tám người liền bay đi tìm người đến giải cứu.

U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương sau khi dùng nội lực nhiều như vậy vẫn không đổi, con người chợt lóe, quả nhiên không hổ là ma chủ, Liệt Hỏa Kinh Thương này quả thực là sâu không lường được, hơn trăm tên độc nhân tử sĩ càng ngày càng ít đi, mà U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương do nội lực bị tiêu hao nhanh chóng, sắc mặt có chút trắng bệch.

Nhưng mà đúng lúc này, dị biến nổi lên, một đoàn sát thủ hắc y nhân hướng phía hai người mà bay đến, con người U Tà nheo lại, xem ra người sau màn ngày hôm nay hạ quyết tâm muốn giết chết Thượng Quan Nguyệt Nguyệt, chính nàng sợ rằng hôm nay cũng khó chạy thoát.

Chạy đến tận đây, sau lưng là vách đá, U Tà nhìn xuống rồi nói với Liệt Hỏa Kinh Thương với âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Nhảy xuống đi”, vừa nói xong Liệt Hỏa Kinh Thương không có chút do dự nào ôm lấy thắt lưng U Tà, thả người nhảy xuống.

U Tà bị Liệt Hỏa Kinh Thương ôm vào trong ngực có chút sững sờ, không phải nói là thăng nhai này chán ghét nữ nhân sao? Hay là nói hẳn không có coi nàng là nữ nhân?

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng vô cùng kinh ngạc, vì sao tại thời điểm kia hẳn lại theo bản năng ôm nàng vào trong ngực? Chẳng lẽ bên trong người hẳn cũng chứa chất chứa tính phong lưu?

Mấy ngày trước đây là đối với đại tiểu thư tướng quân phủ của Nguyệt Thần quốc- Tức Mặc U Tà có suy nghĩ không bình thường, hôm nay lại trực tiếp ôm lấy thân hình của cung chủ Âm U cung?

Nghĩ đến đây, lòng mày Liệt Hỏa Kinh Thương hung hăng nhú lại, làm sao có thể? Thế này chẳng phải xin lỗi tiểu Vương Phi? Bàn tay đang ôm U Tà lập tức buông ra.

Mà ở thời điểm hẳn buông tay, U Tà đã khôi phục thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững như cũ, tự nhiên rơi xuống, may mà vách đá này cũng không đặc biệt cao, mà hai người lại có một thân nội lực cao cường, cho nên sau khi rơi xuống cũng không bị thương tổn gì, cái khó chính là khi bay lên có chút khó khăn, bởi vì vách đá này thẳng đứng, hơn nữa cực nhẵn không có điểm dừng chân, căn bản không có khả năng bay lên được.

Dưới vách đá này khắp nơi đều là những bộ xương khô, xem ra số người mất mạng ở nơi này cũng không ít, hơn nữa xung quanh đây toàn bộ đều là màu lục, từng rừng cây đều đứng sừng sững, xa xa tràn ngập sương mù, U Tà cau mày, dưới đây sợ rằng lại có thể lực nào đó, nàng phải càng thêm cẩn thận.

Hai người sóng vai tìm kiếm lối ra, dần dần mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống, nhưng là xung quanh vẫn một mảnh yên tĩnh, con người U Tà càng phát ra cảnh giác cao độ, thường là càng yên tĩnh lại càng nguy hiểm.

Kiếp trước nàng là Tà Y, thường xuyên chạy vào trong rừng, độc trùng mãnh thú gặp được nhiều không đếm xuể, nên nàng biết rõ càng là địa phương yên tĩnh, lại càng có phong ba mãnh liệt!

25. Q.i – Chương 24

Chương 24: Vực thăm kinh hồn, bá chủ cây cối.

Edit & Beta : Vy Nhi

Đám cây cối này từ bên ngoài nhìn vào tựa hồ cũng không có gì đặc biệt, lại mang theo cảm giác loáng thoáng âm trầm.

Khi tiến vào sâu trong cây cối cũng làm cho người ta có một loại cảm giác “Sơn cùng thủy tận không một con đường, hi vọng lại rất mong manh”. B nơi này bên ngoài khắp nơi phủ kín những bộ xương khô, nhưng bên trong cây cối vây quanh lại làm cho người ta mở rở ngáy tầm mắt. Bướm lượn thành đàn nhảy múa, những đóa hoa đủ loại màu sắc hình dạng tranh nhau khoe sắc, lắng tai nghe còn có thể nghe được tiếng nước chảy leng keng thùng thùng.

Nơi này nhìn như một nơi tiên cảnh bình thường, nhưng lại không có lấy một tia chim hót, cái này gây cho hai người một loại cảm giác kì quái. Cảnh sắc đẹp như vậy nhưng lại không có tiếng chim hót, loại cảm giác này thập phần không tốt, thậm chí là làm cho người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

Nghĩ đến đó, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều là hung hăng nhíu mày, loại sai biệt này thật sự quá lớn, không chấp nhận được khiến người ta không thể không nghi ngờ. Lập tức U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Rất không tầm thường, cẩn thận” mà Liệt Hỏa Kinh Thương thì sững sốt, sau đó cũng nói: “Ừm, ta biết” .

Không biết vì sao, chính mình đối với sự quan tâm này của nàng tựa hồ rất là hưởng thụ. Mà trong lòng U Tà cũng là kinh ngạc một chút, chẳng lẽ chỉ vì cảm giác kì lạ mà vừa rồi hắn đem chính mình bảo hộ ở sau lưng kia, chính mình cứ nhiên liền coi hắn trở thành người một nhà mà quan tâm ?

Nghĩ nghĩ thêm cũng nghĩ không ra là vì cái nguyên cớ gì, U Tà lại đem ánh mắt đặt lên những đóa hoa tiên diễm ở quanh thân, sau đó sắc mặt khẽ biến, mỗi một đóa này đều có một nhụy hoa lớn như vậy, màu sắc cực kì diễm lệ, hơn nữa tản ra hương khí dụ hoặc lòng người nhẹ nhàng.....thực nhân hoa (hoa ăn thịt)! Tuy rằng so với thực nhân hoa ở thế kỷ hai mươi mốt thì có khác biệt rất lớn, nhưng là không thể phủ nhận, chỗ của hai người hiện tại thì hoa tương tự vẫn phải có.

Tiếp đó U Tà liền tùy ý nhặt lên một cành cây, dùng cành cây đó ném qua đóa hoa diễm lệ kia, lại chỉ thấy hoa tâm rất nhanh khép lại, gắt gao đem cành cây khóa lại bên trong hoa tâm, còn từ giữa phát ra âm thanh “Kèo kẹt kẹt”, thật...thật làm cho người ta mao cốt tung nhiên.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương thấy một màn như vậy liền rút ra một cây nhuyễn kiếm (kiếm mềm dẻo có thể uốn lại đeo ở bên hông giống thất lưng vậy) ở bên hông, mang theo U Tà hướng bên trong đám cây cối mà đi đến. Đột nhiên thân kiếm run lên, con người Liệt Hỏa Kinh Thương neho lại, một cỗ nội lực theo thân kiếm rơi vào mũi kiếm, nhanh chóng tức tốc xoay tròn, hung hăng vung lên. Hai người quay đầu nhìn lại, vài miếng đóa hoa theo kiếm khí rơi xuống, mũi kiếm còn lưu lại nhiều giọt chất lỏng lục sắc.

Thế nhân đều biết, thiên hạ đệ nhất mỹ nam, Ma chủ Ma Vực_Minh Thiên Tầm có hai loại vũ khí. Một tên là “Huyết tàn ma cầm”, cả vật thể đỏ tươi như máu, dây huyền cầm cũng là kim sắc, lấy âm làm công, giết người trong vô hình; mà một vũ khí khác tên là “Lăng ngân kiếm”, kiếm này cả vật thể trong suốt, dài ngắn tùy ý người dụng kiếm, cũng là sắc bén vô cùng!

Trong tay áo U Tà bắn ra một phen ngân đao nàng luôn mang bên người, nếu như có người thế kỷ hai mươi mốt nhìn thấy, tất sẽ nhận ra, này không phải đao giải phẫu ở bệnh viện lại là cái gì? Nhưng mà đao giải phẫu này của U Tà cũng là lấy băng thiết mà tạo, bạc như nhuận, lợi như mũi nhọn! (ý nói trắng bóng sáng loáng, sắc nhọn vô cùng)

Đột nhiên lưỡng đạo mũi nhọn lục sắc hướng hai người cấp tốc bay tới, U Tà cầm trong tay ngân đao rất nhanh chém tới, hai đoạn dây dợ lục sắc này liền rơi trên mặt đất, thấy vậy U Tà hung hăng nhíu mày, hấp huyết đẳng (cây hút máu người)?

Thanh phong nhai này rốt cuộc là chỗ nào? Như thế nào lại có thực nhân hoa lại còn hấp huyết đẳng, mấy thứ khủng bố đến cực điểm đó đều sinh trưởng ở trong này?

Khó trách bên ngoài này chất đầy xương khô của người, dụng tới bất cứ thứ gì tàn nhẫn thị huyết trong này, vậy thì thật sự thà rằng đói chết cũng không nguyện ý tiến vào trong đám cây cối này. Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn đoạn dây bị chặt đứt này cứ nhiên còn chảy ra máu tươi, lập tức kinh ngạc nhíu mày, đây đều là cái gì vậy, cứ nhiên còn có thể đổ máu?

Nhìn đến vẻ mặt của hắn, U Tà thần nhiên giải thích nói: “Hấp huyết đẳng” . Mà nghe nói như thế, trong đôi đồng tử thâm thúy lục sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một đạo suy nghĩ sâu xa: “Hắn tự nhận những thứ mà mình nhận thức đã rất nhiều, nhưng hôm nay Cung chủ Âm U cung này cũng là làm cho hắn đại khai nhãn giới, những thứ tàn nhẫn hiểm thấy gì đó nàng lại đều hiểu biết giống như đó là vật của mình. Kỳ nữ bực này thật sự là thiên hạ hiếm có!”

Hai người như trước hướng vào phía trong đi tới, lại không biết khi nào chung quanh yên tĩnh không có một tia động tĩnh, chính là hồ điệp cũng nhìn không thấy một con, bình tĩnh làm cho người ta cảm thấy quỷ dị. U Tà không khỏi có chút bất đắc dĩ nắm chặt ngân đao, sợ là đã đến cái lãnh địa của bá chủ cây cối rồi.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cảnh giác đánh giá chung quanh, đột nhiên thanh âm từ tính của Liệt Hỏa Kinh Thương truyền đến: “Xem, đây là cái gì?”. Thì ra ở cự ly cách hai người không xa có một mảng bụi gai từng sinh trưởng, nhưng là ở trung gian hình thành một con đường, giống như là đã bị rất nhiều người bước qua, nhưng tại nơi thâm lâm này, bên trong cũng không có khả năng xuất hiện nhiều người như vậy. . .

Hai người liếc nhau, cẩn thận vận khởi khinh công, đạp qua địa phương duy nhất có thể đặt chân giữa bụi gai từng này. Đi đến cuối bụi gai, hai người rơi xuống một đám cây cỏ cao chừng đầu gối, U Tà quay đầu nói với Liệt Hỏa Kinh Thương: “Người có cảm thấy con đường này rất là trơn nhẵn hay không, giống như là thời điểm cái gì đó đi qua đã lưu lại?”

Mà nghe nói như thế Liệt Hỏa Kinh Thương cũng là ngưng trọng gật gật đầu, con đường rộng lớn như thế, nếu thực sự là do cái gì đó đi qua lưu lại, vậy thì thật sự là quái vật to lớn khủng bố bậc nào đây?

Ngay tại khi hai người ngưng trọng nhìn chăm chăm bốn phía, một trận âm thanh sần sật cùng với tê tê rất nhỏ truyền đến.

Hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, U Tà nâng ngón tay hướng tới địa phương cách đó không xa, Liệt Hỏa Kinh Thương dựa theo nhìn lại, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng co rút. Chỉ thấy chỗ mà tầm mắt đang nhìn đến kia, nơi đó cây cối cao quá đầu gối, một cái thân ảnh ầm ầm hiện hiện màu đen cấp tốc thẳng tắp hướng hai người bên này mà chạy tới, bách thảo cúi đầu, lấy tư thế nghiêng về một bên mà nghênh đón bá chủ của chúng nó.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương dựa vào cùng một chỗ, đứng lên cảnh giác, cùng nhau nhìn về phương hướng hắc tuyến thẳng tắp mà đến, càng ngày càng gần, thân ảnh màu đen kia ở ánh sáng ban ngày chiếu rọi xuống lóe ra quang mang dày đặc, chiếu xạ ra một loại đẹp đẽ khác thường mỹ.

U Tà nhíu mày, nhìn thẳng chăm chăm vào hắc tuyến còn cách trăm mét, một con mãng xà tối đen, dài chừng mười thước, bề rộng chừng nửa thước.

“Tê —— tê —— “

Một tiếng xà âm thật dài rống lên, con mãng xà thật lớn kia đã đứng ngạo nghễ trước mặt hai người. à đầu cao ngạo ngẩng lên làm cho người ta mao cốt từng nhien, trong đôi mắt như chuông đồng của mãng xà tràn đầy thị huyết, hai cái loài người nhỏ bé này cư nhiên dám xâm nhập vào địa bàn của nó, quả thực muốn chết!

[*Vy Nhi : Oa oa oa....đến hồi kịch tính rồi a...Thương ca với Tà tỷ sẽ kẻ vai tác chiến....Hảo mong chờ a @@]

26. Q.i – Chương 25

Chương 25: Đại chiến cự mãng, hoa hình huyết nhớ.

Edit & Beta : Vy Nhi

Con người màu hổ phách của U Tà thâm thúy nhìn thoáng qua cự mãng màu đen kia, sau đó liền như bay đánh tới, ngân đao được ánh mặt trời chiếu rọi xuống hiện ra một đao mũi nhọn dày đặc!

Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức đem nội lực rót vào trong Lăng ngân kiếm, theo sau Tức Mặc U Tà cũng phi xông đến.

Nhưng mà cự mãng tối đen như mực kia tựa hồ căn bản không đem hai người để vào mắt, đuôi rắn đảo qua, một cỗ cuồng phong lập tức đánh tới phía U Tà, thân hình U Tà khê cuốn, thân hình an toàn ở giữa không trung rồi lại một lần nữa đứng ở trên lưng cự mãng.

Ngân đao sắc bén giống như cuồng phong hỗn loạn gào thét, hung hăng đâm tới thân thể cự mãng tối đen. Mà cùng thời khắc đó, kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đã đến trước mặt cự mãng, mũi kiếm ở trên người mãng xà xẹt qua, kích khởi từng đợt hỏa hoa (máu tươi) !

“Ngao —— “

Cự mãng rít gào một tiếng, thân thể hung hăng vung lên, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà ánh mắt biến đổi, nhất tề dừng lại.

“Thân thể cự mãng chắc nịch lại rất cứng rắn , cư nhiên chỉ có thể khiến nó xuất một ít máu tươi chứ không thể thương tổn nó!” Mây kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương nhả lại, kiếm khí ngưng tụ nhiều nội lực như vậy cư nhiên đều không phá được da của nó. Thanh phong nhai này làm sao lại có thể có một thứ làm cho người ta sợ hãi như vậy chứ?

Mây liễu của U Tà cũng là khê động, thứ này rốt cuộc là cái chủng loại mãng xà gì, ngân đao cư nhiên cũng không gây thương tổn được nó mấy may chút nào? !

Trên thân hình tối đen như mực bị U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương lưu lại hoa ngân, giờ phút này mãng xà cũng nổi giận, trong cặp mắt to lớn của cự mãng tràn đầy tức giận, cơ hồ có thể phun ra hỏa, hai cái nhân loại chết tiệt này cư nhiên dám ngạo mạn chọc vào làn da của nó, quả thực tội không thể tha thứ!

Cự mãng thét dài một tiếng, thân hình thật lớn “sưu” một tiếng đánh tới phía hai người, lực đạo càng trở nên hỗn loạn, này cho dù không chết cũng là muốn thoát mất mấy tầng da. Hai người lập tức hướng hai bên trái phải thoái lui. Cự mãng màu đen bộc phát trong không trung, thân hình thật lớn ở trên cỏ nhấc lên, chớp lóe cơ hồ làm cho đại địa đều bị chấn động, một phương cây cỏ đều bị bẻ gãy, liền thấy được một cái hố thật lớn cực kì xanh biếc ở trên cỏ.

Hai người ở hai bên hổ to liếc nhau, kinh ngạc nhú mày, năng lực công kích của thân thể nó lại cường hãn như thế, thực không phải chuyện khó giải quyết bình thường!

Hắc mãng đánh một kích không trúng, thân hình thật lớn từ trong hố cỏ lủi lên, nửa thân mình đều đứng thẳng ở không trung, U Tà chỉ cảm thấy tầm mắt tối sầm lại, một phương ánh chiều tà chiếu xuống toàn bộ đều bị cự mãng che khuất, mà thân thể kia hung hăng phóng về phía U Tà.

U Tà vừa thấy cự mãng đánh úp lại, lập tức xoay thân chín mươi độ, hướng một phương hướng khác thoái lui, cự mãng không từ bỏ đuổi theo, xung xoay người ở không trung. Liệt Hỏa Kinh Thương cầm trong tay kiếm quang vung về phía trước, trong nháy mắt đi ra sau lưng cự mãng.

Thân kiếm hàn quang vừa hiện, tầm mắt chớp lóang nhìn chằm chằm thân thể cự mãng, đột nhiên như ngừng lại một chút, hung hăng đâm tới thất tắc trên thân cự mãng, tiếc rằng, tuy là có thể đâm thủng, nhưng căn bản vẫn như trước không sát thương được nó!

“Ngao —— ô ——” cự mãng lập tức thê thảm thét dài, thân hình hung hăng nện trên mặt đất, một tia máu từ thất tắc rơi xuống, Liệt Hỏa Kinh Thương lấy một tốc độ cực nhanh đứng ở bên người U Tà, mây kiếm khê động: “Xem ra đánh rắn phải đánh giáp đầu quả nhiên là đạo lý mãi mãi không thay đổi a.” Mây liễu của U Tà cũng nhướn lên một cái, nhưng là giờ phút này hai người lại vẫn không có trầm tĩnh lại.

Vừa rồi cự mãng kia là bị U Tà đánh lạc hướng ở trước mắt nên mới có thể bất cẩn bị đâm bị thương thất tắc, kế tiếp sợ là sẽ không đơn giản như vậy. Những chỗ khác cứng rắn vô cùng, chỉ có thất tắc chính là tử huyệt của nó, nhưng nếu muốn lại đánh trúng nơi đó lần nữa chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy .

“Ngao —— ngao —— ” Cự mãng phản nộ rít gào lên tiếng động vang vọng phía tận chân trời, tại trong rừng cây yên tĩnh nơi đây có vẻ rất là đột ngột, nó cư nhiên bị thương? ! Nó tung hoành thâm sơn cùng cốc mấy trăm năm, cư nhiên bị một cái nhân loại nhỏ bé làm bị thương? Sỉ nhục!

Thân hình U Tà đột nhiên nhảy lên, cầm ngân đao trong tay làm bộ dẫn đầu đâm tới phía cự mãng. Cự mãng kia vừa thấy lập tức mở ra một mồm to đầy máu, mà U Tà ở giữa không trung không lùi mà còn tiến tới, đáy mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, chuẩn bị đối đầu cùng xà đầu kia.

Ở thời khắc chỉ mảnh treo chuông, tay trái bỗng nhiên giương lên trước mặt đầu rắn kia, một trận bột phấn rơi vào trong miệng cự mãng, đừng quên, năng chính là Tà Y độc y song tuyệt!

Cự mãng lại rít gào lên một tiếng, đầu rắn đang giương cao kia hung hăng đập trên mặt đất, toàn bộ thân hình xoay tròn một chỗ, nhưng trong nháy mắt cự mãng kia liền mở mạnh một đôi mắt lớn màu đồng đỏ, hôm nay nó dù có chết cũng muốn lôi bọn họ theo đem lưng!

Cái đuôi thật lớn hung hăng quét tới phía U Tà, U Tà cấp tốc lui về phía sau, nhưng chưa phát hiện trên mặt đất bị cõ lấp đầy là một cái hắc động, thân thể tựa hồ không xong nháy mắt mất đi cân bằng. Mà Liệt Hỏa Kinh Thương thấy một màn như vậy đồng tử thật mạnh co rút, lại hung hăng công kích tới cự mãng, nhưng mà cự mãng cũng là không để ý Liệt Hỏa Kinh Thương, cái đuôi to lớn mang theo một trận cuồng phong đá về phía U Tà.

U Tà cũng biến sắc, thân thể còn không có ổn định được mà cái đuôi to lớn kia đã muốn cấp tốc đánh đến phía sau, lập tức hung hăng đập vào lưng U Tà, U Tà lập tức chạy trốn về phía trước, tuy rằng tốc độ đã muốn cực nhanh, nhưng vẫn là bị đuôi kia đập trúng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống bụi gai từng.

Mà hai tròng mắt Liệt Hỏa Kinh Thương biến đổi mở lớn, lập tức giận dữ, lệ khí tràn lan ra nói: “Súc sinh, ngươi dám dẫm thương nàng? !” Quát lên một tiếng lớn, sát khí trên người nháy mắt phát ra, nội lực ngưng tụ đến mức tận cùng, thân hình nhảy lên, cùng đối kháng với cự mãng kia. Liếc mắt một cái nhìn về phía thất tác của nó, đầy mắt Liệt Hỏa Kinh Thương lạnh như hàn băng.

Lăng ngân kiếm trong tay liền biến đổi thành chủy thủ lớn nhỏ, khoe miệng gọi lên một chút ý cười thị huyết, hung hăng đâm xuyên qua thất tác của cự mãng, sau đó liền hung hăng rút ra, một mảng máu tươi nháy mắt phun tóe mà ra.

“Ngao ô ——” Một tiếng rên rỉ, cự mãng tối đen nhanh chóng quay cuồng dựng lên ở trên cỏ, nhất thời hướng một cái hắc động, thân thể mang theo một đường dài huyết sắc chạy trốn vào trong bụi cỏ, sinh mệnh nguy cấp, cự mãng tối đen rốt cục sức cùng lực kiệt, phịch một tiếng nện ở trên cỏ, khí tuyệt bỏ mình.

Sau đó Liệt Hỏa Kinh Thương cấp tốc đi đến bên người U Tà, nhưng mà ánh mắt cũng là ngây ngẩn cả người, y phục trên người U Tà bị bụi gai từng cắt qua, lộ ra huyết nhớ hình hoa ở trên lưng kia so với huyết còn đỏ tươi hơn!

Nhất thời trong đôi mắt lực sắc kia tràn đầy không dám tin, đau lòng cùng kích động, cúi đầu nỉ non: “Ta tìm được ngươi . . . Ta rốt cục tìm được ngươi. ” Sau đó không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của U Tà, hung hăng đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, cái ôm đó còn mang theo chút run rẩy nhẹ nhẹ, tuyên thệ rằng chủ nhân của nó thực kích động.

Cứ mặc bề ngoài của nàng không còn giống với trước đây, nhưng là cái gì cũng đều có thể thay đổi, duy nhất độc có vết huyết nhớ này là sẽ không thay đổi! Mẫu hậu từng nói qua, này huyết nhớ này là di truyền của tộc nhà nàng, bất luận như thế nào cũng đều không mờ đi được.

Giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương rốt cục cũng biết, vì sao lúc nhìn thấy nàng bị cự mãng gây thương tích hấn lại phần nộ như thế, hận không thể hủy thiên diệt địa, thì ra, nàng kỳ thật chính là nàng!

[*Vy Nhi: Oa oa...chúc mừng...*tung hoa* !!! Cuối cùng Thương ca cũng đã tìm được Tà tỷ rồi. “Truy thê lộ” này của Thương ca thật sự là hảo khổ a !!! Ai da...ơ mà đến cuối cùng cũng HE rồi...@@

27. Q.i – Chương 26

Chương 26: Ngược dòng chuyện cũ, biết được thân phận.

Edit & Beta : Vy Nhi

U Tà cũng không có đẩy Liệt Hỏa Kinh Thương ra, đôi con ngươi màu Hồ Phách thâm thúy mà xa xưa, nhìn phản ứng của hắn tựa hồ nhận thức vết huyết nhớ trên người chính mình, vậy có phải chuyện mà chính mình từng phỏng đoán kỳ thật là đúng hay không? !

Từ lúc tới Nguyệt Thần Tướng quân phủ, sau khi gặp qua Túc Mặc Hoành cùng Vân Thu Thủy, trong lòng U Tà đã bắt đầu hoài nghi, bởi vì bộ dạng của U Tà cùng hai người này cũng không có bất kỳ điểm nào tương tự, hơn nữa thái độ của Vân Thu Thủy cũng thật sự là quá mức khác thường, cho dù lại chán ghét nữ nhi của chính mình, nhưng cũng không có khả năng làm ra bộ dạng để cho nữ nhi của mình tự sinh tự diệt đến như vậy.

Cho nên chỉ có thể nói Vân Thu Thủy căn bản là biết Túc Mặc U Tà cũng không phải nữ nhi thân sinh của mình, nhưng Túc Mặc Hoành cũng là bị nàng giấu giếm!

Liệt Hỏa Kinh Thương bình ổn cảm xúc trong lòng, tự mình kể ra chuyện cũ: “ Khi ta bốn tuổi, có một ngày mẫu hậu ôm một cái nữ oa nhi một tuổi phần điều ngọc trác đi đến trước mặt ta, nói cho ta biết nữ oa nhi này là nữ nhi của một khuê trung tri kỷ (khuê nữ bạn thân từ nhỏ) của nàng, nhưng mà chỉ vì phụ mẫu của nó cũng không được mọi người chúc phúc, bị người ta đuổi giết, cho nên mới đem đứa nhỏ đưa đến nơi này để mẫu hậu thay nàng nuôi nấng. Nhưng là có một ngày ta cùng với phụ hoàng xuất cung tế tổ, đến khi hồi cung cho dù là thấy cũng chưa từng thấy qua mẫu hậu cùng nữ oa nhi kia.”

U Tà nghe nói như thế trong lòng hung hăng chấn động, tuy rằng nàng đã sớm đoán được sự tình không đơn giản, nhưng hiện tại nghe được như thế vẫn là cảm thấy khiếp sợ cùng kinh ngạc, thản nhiên nói: “Ta chính là nữ oa nhi kia?” .

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương dùng đôi đồng tử Thương Lục sắc thật sâu nhìn thoáng qua U Tà ở bên người, gật gật đầu: “Đúng vậy, tuy rằng bộ dạng của ngươi đã thay đổi, nhưng là vết huyết nhớ Bỉ ngân hoa trên người của ngươi căn bản không có khả năng tiêu trừ, bởi vì cái này là di truyền từ gia tộc của ngươi mà có, cho nên ta mới có thể nhận ra ngươi, mà không có chút hoài nghi.” .

Con người U Tà chợt lóe: “Ngươi biết thân phận phụ mẫu của ta?”. Đang nghe đến phụ mẫu của chính mình bị người ta đuổi giết, bất đắc dĩ đem chính mình đưa tới chỗ của bằng hữu, ở chỗ sâu thẳm từ tận đáy lòng liền cảm thấy đau nhói, nàng thật muốn nhìn xem rốt cuộc là ai dám đuổi giết phụ mẫu nàng. Nghĩ đến đây đôi con ngươi màu Hồ Phách của U Tà tràn đầy lệ khí.

Nhưng mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng là lắc lắc đầu: “Mẫu hậu vẫn chưa nói cho ta biết thân phận của cha mẹ ngươi, nhưng là có một người có lẽ sẽ biết!” .

Nghĩ đến người nọ trong con người của Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe lên thị huyết. Cái nữ nhân kia, chính mình vốn định phóng nàng một con ngựa, nếu nàng dám ra tay, còn làm hại người trong thiên hạ bị thương, vậy không nên trách hấn tâm ngoan thủ lạt. Chẳng sợ không moi được nơi ở mẫu hậu, giải không được phệ tâm cổ, hấn cũng nhất định phải đem nàng chém giết!

Cảm nhận được trên người Liệt Hỏa Kinh Thương bốc lên sát khí, U Tà có chút tò mò, là ai làm cho hấn phần nộ như thế: “Là ai?”, “Phong Mẫu Thái hoàng thái hậu_ Trầm Thanh Nhu” Nghe vậy U Tà kinh ngạc mày liễu nhướn cao, như thế nào lại liên quan đến một cái Thái hoàng thái hậu, nhưng mà không bao lâu ánh mắt liền xẹt qua một tia hiểu rõ, sợ lại là tranh đấu trong cung đình.

“Nàng vì sao sẽ biết phụ mẫu ta?” .

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương thu hồi sát khí nghiêm nghị kia, nhìn thoáng qua U Tà.

“Kỳ thật thế giới này cũng không chỉ có Lăng Thiên đại lục, còn có một địa phương khác tên là Di Thất đại lục, nhưng mà bởi vì địa thế của Di Thất đại lục cực kỳ thần bí, vì vậy Lăng Thiên đại lục cũng không có mấy người biết được, hơn nữa ở trong Di Thất đại lục, người nội lực cao thâm chỗ nào cũng có, mẫu hậu Hỏa Uyển Hình của ta là người Di Thất đại lục, ở trong mắt những người Di Thất đại lục, mọi người của Lăng Thiên đại lục là trên không thể bàn, dưới không để mắt, vì vậy ngoại công của ta cũng không đồng ý để mẫu hậu gả cho phụ hoàng.”

Nghe vậy đồng tử của U Tà co lại, Di Thất đại lục? ! Thì ra thế giới này thật sự rộng lớn vô ngần như thế, nhưng tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, con người U Tà chợt lóe: “Chẳng lẽ. . . Phụ mẫu của ta còn có cái Thái hoàng thái hậu kia là đến từ Di Thất đại lục? !” .

“Đúng vậy, Thái hoàng thái hậu Trầm Thanh Nhu vốn là ám vệ của ngoại công ta, được phái tới tìm mẫu hậu của ta trở về, vì vậy ở đại diện tuyển tú của phụ hoàng đem nữ nhi của Thừa tướng_ Trầm Thanh Nhu

thủ nhi đại chi, rồi lấy thân phận đó tiến vào hoàng cung, sau lại đối với phụ hoàng có tình ý, nhưng nhìn đến phụ hoàng độc sủng một mình mẫu hậu, ghen tỵ quá, nhân cơ hội ta cùng với phụ hoàng xuất cung tế tổ bức mẫu hậu ta rời đi!” .

Nói tới đây nắm đấm của Liệt Hỏa Kinh Thương gắt gao siết chặt cùng một chỗ, nhưng khi một đôi bàn tay nhỏ bé tinh tế trắng nõn đặt ở trên tay hần, cái phần nộ thị huyết gì trước đó tất cả đều biến mất không thấy.

“Nếu là người muốn tìm về mẫu hậu của người, như vậy có thể bắt tay vào điều tra từ Nguyệt Thần Trấn quốc Tướng quân phủ” .

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương kinh ngạc đánh giá U Tà: “Người là Tức Mặc U Tà?” Thì ra từ khi vừa nhìn thấy nàng hần liền cảm thấy một tia quen thuộc là vì nàng chính là Vương phi tương lai của hần_Tức Mặc U Tà? ! Chẳng lẽ trên đời thật sự có hai chữ “duyên phận” này sao?

Từ nhỏ mẫu hậu liền nói với chính mình nàng sẽ là Vương phi của chính mình, nhưng mà mười mấy năm trôi qua, Trầm Thanh Nhu vì vũ nhục cho hần, vì hần mà hỏi cưới một phế vật vô nhan cư nhiên lại chính là người mà trước đây mẫu hậu vì hần định ra Vương phi!

Nhưng mà nghĩ đến mười mấy năm qua, đáy lòng chính mình cư nhiên quá coi trọng việc bị người trào phúng chê cười, hần thật sự hận không thể giết chính mình. Nếu là chính mình sớm đi tìm được nàng, có phải hay không nàng sẽ không phải chịu nhiều cực khổ như vậy, nhưng là vì sao nàng lại là Cung chủ Âm U cung?

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Ta là Tức Mặc U Tà, Âm U cung cũng là do ta kiến tạo” Nghe nói như thế, tâm Liệt Hỏa Kinh Thương hung hăng co rút một chút đau đớn. Muốn thành lập ra một tổ chức, phải trả giá bao nhiêu hần là người biết rất rõ, hơn nữa nàng cư nhiên còn quen thuộc phương pháp sinh tồn dã ngoại như thế, nghĩ đến cũng là trải qua rất nhiều khổ cực!

Thế nhân đều là khinh thường trào phúng đích nữ của Nguyệt Thần Trấn quốc Đại tướng quân – Tức Mặc U Tà. Mặc dù sinh ra tôn quý, cũng là ngay cả hạ nhân cũng không bằng, nhưng ai lại biết bao cô phế vật, xấu nữ vô nhan trong miệng bọn họ đúng là so với công chúa hoàng thất còn muốn tôn quý gấp trăm lần. Kinh tài diễm diễm là nàng, hào quang sáng rực là nàng, tuyệt mỹ khuynh thành cũng là nàng!

Nàng không muốn bị thế nhân soi mói, vì vậy mới để cho cát bụi che lấp chính mình, nhưng nếu là thời bay lớp cát bụi này, nàng lại nở rộ ra quang hoa đến như thế nào đây? !

28. Q.i – Chương 27

Chương 27: Ngạo kiều hỏa hồ, Phượng Huyết Lãnh Nguyệt.

Edit & Beta: Vy Nhi

“Ta sẽ điều tra Nguyệt Thần Trấn quốc tướng quân phủ” Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà nói, trong lòng đột nhiên có chút cảm giác nói không nên lời. Trong vòng một ngày tìm được nữ tử mà chính mình từ nhỏ liền nhận định, còn có manh mối của mẫu hậu mất tích đã lâu.

“Phê tâm cổ của người là Thái hoàng thái hậu kia hạ?” .

“Ân, từ sau khi mẫu hậu mất tích, phụ hoàng liền buồn bực không vui, thẳng đến khi hần qua đời. Trầm Thanh Nhu rốt cuộc ức chế không được tà niệm thị huyết trong lòng, ở trên người ta hạ phê tâm cổ. Nhưng mà ta lại không biết phê huyết cổ ở trên người của ai, vì điều tra tung tích của mẫu hậu cùng nơi ẩn thân của phê huyết cổ cho nên mới không có xuống tay với Trầm Thanh Nhu. Nhưng là lần này nàng cư nhiên còn dám phái tử sĩ tiến đến đuổi giết, làm hại người vì giúp ta mà cùng nhau rơi vào Thanh phong nhai này, còn bị thương, nàng tử không đủ đền tội!” .

Nghe vậy trong lòng U Tà run lên, thì ra hấn tức giận như thế là vì chính mình bị thương? Hơn nữa cư nhiên không để ý phê tâm cổ trên người chính mình mà muốn giết nữ nhân kia. Nghĩ đến đây trong lòng U Tà xẹt qua một tia ám áp, một hạt mầm không biết tên đã mọc rễ dưới đáy lòng nàng, chỉ chờ một cái cơ hội chui ra từ dưới đất !

“Người không cần xúc động. Lần này trở về, ta sẽ đi đến Phong Mâu, điều tra chuyện của phụ mẫu ta, cũng sẽ tìm phương pháp giải cổ khác cho người.” Nghe vậy, trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương vui sướng không kèm chế được. Lúc nhìn thấy U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương chỉ biết nàng tất nhiên sẽ không gả đến Phong Mâu đi, lấy thủ đoạn cùng thế lực của nàng căn bản không cần nghe lệnh của bất luận kẻ nào, nhưng mà hiện tại nghe được nàng nguyện ý đến Phong Mâu, dù cho không phải vì hấn, nhưng chuyện này ít nhất cũng là một cái khởi đầu tốt đẹp không phải sao?

Ngay tại khi hai người ngược dòng hồi tưởng chuyện cũ, một đạo hồng quang như tia chớp nhanh chóng vọt lại đây, trực tiếp rơi vào trong lòng U Tà. Liệt Hỏa Kinh Thương vừa muốn động thủ cũng là bị U Tà ngăn lại, chỉ thấy nằm ở trong lòng U Tà là một cái tiểu hồ ly toàn thân màu lửa đỏ lớn cỡ bàn tay, nhưng lại có chín đuôi dài mịn tựa như nhung, đôi mắt to như trái nho đen nhánh lưu chuyển nhanh như tia chớp, bộ dáng có chút đáng yêu. [*Vy Nhi: ta nghĩ cái này chỉ là loại nho nhỏ đáng iu chứ không phải loại nho to oanh mà các nàng thường ăn đâu nhé !!!]

Ngón tay mảnh khảnh của U Tà vuốt ve tiểu hồ ly, chống lại nó cặp kia bằng trái nho kia, trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững nói: “Người muốn đi theo ta?” Nghe vậy tiểu hồ ly màu lửa đỏ lập tức riu ra riu rít gọi bầy, chín cái đuôi lay động đảo qua đảo lại, bộ dáng rất là buồn cười. Nhìn ra ý tứ mà nó biểu đạt, U Tà lại nói: “Muốn đi theo ta có thể, mang bọn ta đi ra ngoài” .

Dứt lời ánh mắt tiểu hồ ly dần đo xoay tròn vài vòng, tựa hồ đang lo lắng cái gì. Sau đó từ trong lòng U Tà nhảy xuống, cái miệng nhỏ nhắn giật giật góc váy của U Tà, tiếc rằng thân mình quá nhỏ, căn bản là kéo mãi vẫn không nhúc nhích mấy may, không khỏi có chút buồn bực chạy loạn vòng quanh. U Tà liền thấy vui vẻ, vật nhỏ này rất có linh tính a. Mà con người của Liệt Hỏa Kinh Thương lại nheo lại, sau đó giống như nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nói: “Phượng hỏa thần hồ!” .

Mà U Tà lại là lần đầu tiên nghe thấy cái tên như thế, không khỏi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Phượng hỏa thần hồ là một loại linh thú mà sách cổ ghi lại, thân mình nhỏ nhắn, toàn thân lửa đỏ, còn có chín đuôi, nhưng là loại hồ ly này từ rất lâu trước kia liền tuyệt tích. Thật không tưởng tượng được Thanh phong nhai này thế nhưng lại có thần vật như vậy.” Liệt Hỏa Kinh Thương nói xong, U Tà liền nhìn về phía tiểu hồ ly vẫn như cũ không ngừng đảo quanh, nhưng là cũng rõ ràng thấy được trong mắt tiểu hồ ly kia thập phần nhân tính hóa “Sắt” .

Đúng vậy, đó tuyệt đối là một loại tên là “Sắt” gì đó, nó chắc là nghe được lời Liệt Hỏa Kinh Thương nói, rất là đặc ý. U Tà cũng thật là thích vật nhỏ rất có linh tính này.

“Về sau người liền kêu Hỏa Hỏa, đi thôi.” Nghe được cái tên Hỏa Hỏa này, tiểu hồ ly ngẩn người, tiếp đó trong đôi mắt như trái nho kia tràn đầy ghét bỏ, nó thế nhưng chính là anh tuấn uy vũ_Phượng hỏa thần hồ, như thế nào có thể kêu một cái tên ngây thơ như thế, lập tức không vui.

Mà U Tà nhìn ra ý tứ của nó, khóe miệng gợi lên nụ cười nghiền ngẫm: “Không gọi Hỏa Hỏa, vậy kêu Thủy Thủy, chỉ có hai lựa chọn này thôi.” Nói xong tiểu hồ ly khóc không ra nước mắt, nó là một cái hỏa hồ, có thể nào lại kêu Thủy Thủy a ! Lập tức nhận mệnh nức nở một tiếng, dẫn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương hướng chỗ sâu nhất trong đám cây cối mà đi.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà, khóe miệng gợi lên một chút ý cười.

Rốt cục cũng đi tới chỗ sâu nhất, tiểu hồ ly kiêu ngạo nhảy đến trên vai U Tà, lại riu ra riu rít một phen, ý bảo nàng tiến vào trong sơn động phía trước, mà U Tà nhũm mày, vừa mới chuẩn bị đi vào, cũng là bị Liệt Hỏa Kinh Thương giành trước.

Nhìn thân ảnh cao lớn ở trước mặt kia, con người U Tà chợt lóe, hấn là sợ trong sơn động có cái gì nguy hiểm, cho nên chính mình liền đi vào trước. Hấn vì sao đối với nàng tốt như vậy? Nghĩ đến đây trái tim U Tà lại là đập nhanh vài phần, nhưng là lại bị thói quen ít tình thương của U Tà bỏ qua đi.

Đi vào trong động, một cỗ nhiệt khí đập vào mặt mà đến, khi tiến tới chỗ sâu nhất trong sơn động, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà liền giống như thân ở đang ở trong hỏa lò: “Xem, kia là cái gì?” Nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy trên một tảng đá trong động có đặt một cây cung ngọc mà cả vật thể đỏ tươi như máu!

“Đây là thứ mà Phượng hỏa thần hồ phải thủ hộ, hiện tại nó đã nhận thức ngươi là chủ nhân, như vậy huyết cung này chính là của ngươi.” Mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ nhướn lên nói, mà có chuyện là là tiểu hồ ly nghe vậy cũng ở trong lòng U Tà điểm điểm tiểu đầu.

U Tà vuốt ve nhung mao trên tiểu đầu của nó, đi đến trước mặt huyết cung, đưa tay cầm lấy. Một cỗ đau đớn nóng bỏng nhập tâm truyền đến, nhưng không quá lâu liền biến mất không thấy, uống phỉ trước đó một mảnh lo lắng. U Tà nhìn chỗ tay nắm cung kia có tùy ý đề bốn chữ bá khí “Phượng Huyết Lãnh Nguyệt”!

Thì ra cái chuôi cung này kêu Phượng Huyết Lãnh Nguyệt. Xem đến tận đây, U Tà khom lưng sờ sờ, môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Từ nay về sau, ngươi chính là vũ khí của Túc Mặc U Tà ta đây!” Giống như có thể cảm ứng được vậy, nó khẽ run rẩy một chút mà người khác khó có thể nhận ra được.

Từ đó về sau, một cái nữ tử một thân ngân y, trên đầu vai nằm một cái cửu vĩ hỏa hồ nho nhỏ có thể bỏ túi được, cầm trong tay huyết cung, mi tâm ngạo nghễ một chút chu sa; thân ảnh cuồng ngạo khắp cả đại lục, không người nào dám chĩa mũi nhọn vào nàng. Mà nàng lại trở thành cận tượng sùng bái của vô số cả trai lẫn gái. “Túc Mặc U Tà” bốn chữ này lại vang vọng toàn bộ đại lục, ai ai nghe thấy cũng đều phải run sợ!

29. Q.i – Chương 28

Chương 28: Hoa Lộng Ảnh thụ thương, trở về Nguyệt Thần.

Edit & Beta: Vy Nhi

Sau khi lấy được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, Hỏa Hỏa liền mang theo U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương men theo một con đường bí ẩn rời khỏi sơn cốc.

Mà trên đỉnh Thanh phong nhai giờ phút này rối loạn vô cùng. Bốn người Hàn Mai Thanh Lan đã tìm đến đây cả đám người của Âm U cung ở Hoa Tàn quốc, mà mấy người Hồn Thiên cũng là tìm đến đây phần đông người của Ma Vực. Hai phương nhân mã nơi nơi tìm kiếm chủ tử nhà mình, sắc mặt tám người giờ phút này tái nhợt, lòng giống như kiến bò trên chảo nóng, mà độc nhân tử sĩ này từ lâu đã biến mất không thấy.

“Mai Nhi, ngươi nói cung chủ sẽ không là rơi xuống sườn núi chứ?” Thanh Lan nhú mi nhìn về phía vách núi.

“Ân, chỉ có như vậy mới có thể tránh thoát được độc nhân tử sĩ!” Đạm Cúc nghe vậy liền chuẩn bị nhảy xuống đi tìm Cung chủ nhà mình, cuối cùng cũng là bị Hồn Ảnh giữ chặt.

“Ngươi yên tâm, Cung chủ của các ngươi cùng chủ tử của nhà ta ở cùng một chỗ nhất định là sẽ không có việc gì”.

“Ngươi làm sao mà biết? Nếu Cung chủ của chúng ta xảy ra chuyện gì ngươi bồi được hảo sao?!” Đạm Cúc giờ phút này bởi vì lo lắng U Tà mà phần nộ gầm nhẹ nói.

Nhã Trúc giờ phút này cũng là vẻ mặt lo lắng: “Cung chủ tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may!” Nói xong tiếp tục suất lĩnh mọi người lại đi tìm ở phía trước. Cứ như vậy, hai phương nhân mã một chút cũng không dám ngừng lại tìm Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Túc Mặc U Tà.

Mà bên kia U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương một hồi theo men theo con đường nhỏ, rốt cục cũng ra khỏi rừng cây ở vách núi, trước mắt ánh sáng tràn ngập mở. Nhưng mà khi hai người trở lại đô thành Hoa

Tàn quốc, một loạt thị vệ liền dàn hàng xông tới đem hai người vây quanh ở bên trong. Một cổ kiệu hoa lệ che kim sa được nâng đến trước mặt hai người.

Con người U Tà có chút nheo lại, nàng thể nhưng thật ra đã quên, Hoa Tàn quốc này còn có một Công chúa điện hạ thần thông quảng đại đâu. Cõi bộ dạng mê mẩn của nàng ta đối với Ma chủ Ma Vực_Minh Thiên Tầm, hôm nay bọn họ muốn rời đi sợ là vẫn phải tốn một chút thời gian a.

Quả nhiên, từ trong kiệu truyền ra một trận thanh âm mỉa mai hoặc lòng người: “Thiên Tầm, ngươi là đến thăm ta sao?” Ở trước mặt Minh Thiên Tầm, Hoa Lộ Ảnh nhưng là một chút cũng không dám tự cao tự đại.

Đừng nói là lấy tư thái thấp kém cùng hấn nói chuyện, vì hấn mà buông tha vị trí đích hoàng nữ này sợ là nàng cũng đều nguyện ý, cho dù không được làm Nữ hoàng, cũng có thể làm một cái Ma phi Ma Vực, lại có thể gả cho cái phu quân thiên hạ đệ nhất tuấn mỹ, cỡ sao mà không làm?

Mà nghe được thanh âm, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng là không nói được lời nào, mặt không chút đổi sắc, lôi kéo U Tà liền chuẩn bị rời đi.

Lúc này, một cái thân ảnh diễm lệ cao quý từ trong kiệu vọt ra, bởi vì quá mức kích động, kim trâm cài trên đầu liền va chạm leng keng một chàng: “Thiên Tầm, ngươi không cần đi” Tuy rằng rất sợ Minh Thiên Tầm rời đi, nhưng là Hoa Lộ Ảnh cũng là không dám tiến lên một bước.

Hoa Lộ Ảnh si mê nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương khuôn mặt ửng hồng thẹn thùng e lệ. “Hoa Tàn quốc Công chúa không phải là tùy tiện như thế chứ? Thế nhưng lại ban ngày ban mặt ở bên đường đùa giỡn nam nhân?” .

Một trận âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững truyền vào trong tai Hoa Lộ Ảnh, thế này mới gọi trở về suy nghĩ của nàng. Nhìn về phía U Tà, bất quá chỉ là một cái nữ nhân hơi chút có điểm tư sắc mà thôi, như thế nào theo kịp Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ là nàng cơ chứ?

Nhưng là lúc nhìn đến cánh tay của người trong lòng chính mình cư nhiên lôi kéo cánh tay của nữ nhân kia, sắc mặt đại biến!

“Thiên Tầm, làm sao có thể, ngươi làm sao có thể chạm vào nàng! Chẳng lẽ ngươi không cần ta, cũng là thích cái người quái dị không ra gì như vậy? !”

Lập tức khuôn mặt kiều diễm của Hoa Lộ Ảnh trở lên vặn vẹo, giống như một người đàn bà bình thường chanh chua bất kể thông dâm tại giường cãi lộn vậy, dẫn dắt chúng trên đường vây đến xem kịch. Lúc nhìn đến Công chúa bản quốc giống như một người đàn bà chanh chua, không có một chút thể diện hoàng gia tranh cãi ầm ĩ, thì đều là chỉ tỏ nói nhỏ.

“Ầm ỹ cái gì, còn ầm ỹ nữa bản cung tru di cửu tộc các ngươi!” Hoa Lộ Ảnh nghe được tiếng động quanh thân, trong cặp mắt như hoa đào tràn đầy sát ý, nhưng khi nhìn hướng Minh Thiên Tầm, một đôi mắt lại tràn đầy thần sắc mê ly.

“Ngươi nói ai là người quái dị?” Nhưng mà ngay tại khi Hoa Lộ Ảnh gần như điên cuồng, một thanh âm dày đặc lãnh khốc lại truyền vào bên tai của nàng, trong thanh âm kia tràn đầy lệ khí, giống như âm thanh vọng từ chín tầng địa ngục mà đến.

Lập tức Hoa Lộ Ảnh cũng là không hề biết sợ, ngược lại vẻ mặt vui sướng: “Thiên Tầm, ngươi rốt cục đã cùng ta nói chuyện, đây là câu đầu tiên ngươi nói cùng ta a .” Nói xong lập tức kêu thị nữ phía sau ghi lại trong danh sách.

U Tà nhìn Hoa Lộ Ảnh điên cuồng như thế không khỏi lắc lắc đầu. Lần đầu tiên gặp mặt nàng, vốn tưởng rằng Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ này còn có chút nên chuyện, nhưng hiện tại theo nàng xem ra, nữ nhân này căn bản chính là mê luyến Minh Thiên Tầm đến một loại gần như mê mẩn, sợ là vì hấn chuyện gì cũng đều có thể làm ra được đi.

Lập tức quay đầu nhìn về phía nam nhân bên người này, ngũ quan tinh xảo phẳng phất như được điêu khắc mà ra, bá khí đế vương giống như thần kính, thật đúng là có tiền vốn làm cho người ta mê.

Nhìn ánh mắt đánh giá của tiểu nữ nhân bên người này, Liệt Hỏa Kinh Thương liền biết được suy nghĩ trong lòng nàng, lập tức bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Mà Hoa Lộng Ảnh hiện giờ rất cực mới phản ứng lại câu hán vừa mới câu hỏi, nháy mắt lại phát cuồng.

“Chẳng lẽ nàng không phải người quái dị? Người vì sao muốn như thế bảo hộ nàng? ! Chẳng lẽ ta không tốt sao? Thân phận ta tôn quý, cầm kỳ thư họa – thi từ ca phú không gì không giỏi, tức thì bị phong làm Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vì sao, vì sao người liền không thể nhìn ta liếc mắt một cái?”

Thanh âm Hoa Lộng Ảnh thê lương mà thống khổ, nhưng mà cũng là làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương càng thêm chán ghét nhú mày, lãnh đạm nói: “Ồ trong mắt ta, nàng chỗ nào cũng đều hơn người!” .

Một câu này không chỉ có làm cho Hoa Lộng Ảnh sững sốt, chính là U Tà cũng có chút trợn tròn mắt, trong lòng dâng lên một chút vui sướng mà ngay cả chính mình cũng đều ức chế không được. Lúc nhận thấy được vui sướng này, mày liễu của U Tà hơi nhú, nàng đây là làm sao vậy?

Hoa Lộng Ảnh lại là lần đầu tiên chịu đả kích như vậy, lập tức thân mình lung lay vài cái, trực tiếp ngã ở trên người thị nữ phía sau, sắc mặt biến trắng bệch như tờ giấy. Sau đó ánh mắt phẫn hận như mũi nhọn chìa tới U Tà, chỉ hận không thể đem nàng rút gân lột da để giải mối hận trong lòng.

Mà ánh mắt này bị Hỏa Hỏa trên vai U Tà chú ý tới, lập tức nhe răng nhếch miệng, lộ ra một ngụm răng nanh sắc nhọn lóe ra dày đặc ngân quang; ô ô rống lên một tiếng. Mà bộ dạng của Hỏa Hỏa đáng sợ tới mức Hoa Lộng Ảnh hoảng sợ không thôi.

Nhưng mà đúng lúc này, một đạo thanh âm vui sướng truyền đến: “Cung chủ, Cung chủ!” Không bao lâu sau, một cái thân ảnh màu lục nhạt bay vọt tới, đó chính là Nhã Trúc, giờ phút này hốc mắt Nhã Trúc ửng đỏ, nước mắt long lanh như sắp rơi ra, nhìn U Tà hoàn hảo vô khuyết lại cực sung sướng mà khóc lên.

U Tà hồ hững an ủi nói: “Đừng khóc a, ta không phải không có việc gì sao.” Mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại nhìn bộ dạng trong trẻo nhưng lạnh lùng của U Tà mà lắc lắc đầu, cô nàng này sao đối với ai cũng đều trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy?

30. Q.i – Chương 29

Chương 29: Tới Lưu Tiên uyển, Hoàn Hi trúng độc.

Edit & Beta : Vy Nhi

Liệt Hỏa Kinh Thương đã không muốn tiếp tục ở lại Hoa Tàn, lập tức lôi kéo U Tà, thân hình chột lóe liền biến mất ở trước người Hoa Lộng Ảnh, mà Nhã Trúc cũng theo hai người cấp tốc rời đi.

Độc lưu lại một mình Hoa Lộng Ảnh ngã ngồi dưới đất cúi đầu nỉ non: “Minh Thiên Tầm, ta sẽ không buông tay, trừ phi ta chết, bằng không vĩnh viễn sẽ không!” Lời này giống như ma rủa phiêu ở trong không trung, tán đi không được.

Giờ phút này trên đường trở về Nguyệt Thần trên đường, chỉ có Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà mang theo mấy người Hàn Mai. Mà giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương lại khôi phục bộ dạng Chiến thần Nhiếp Chính Vương, U Tà cũng khôi phục bộ dạng của Túc Mặc Tướng quân phủ Đại tiểu thư_Túc Mặc U Tà.

“Cùng với ta bàn việc buôn bán, vậy đi Lưu Tiên uyển đi” Thanh âm của U Tà vẫn là trong trẻo nhưng lạnh lùng, đạm mạc không mang theo chút cảm xúc nào như trước.

“Hảo” Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không thèm để ý, hiện tại đã biết nàng chính là người mà mình muốn tìm, vậy thì những thứ khác cái gì cũng đều không trọng yếu bằng nàng được.

Không quá mấy ngày, mấy người liền đi tới chỗ Lưu Tiên uyển ở Nguyệt Thần quốc. Sau khi tiến vào bên trong, nơi nơi đều là tươi mát thanh nhã, trên vách tường treo một vài bức tranh chữ, hoàn cảnh này thật làm cho người ta tán thưởng không thôi, mãnh liệt thêm ăn.

Mà đang nhìn đến hết thấy mọi mặt nơi đây, con người Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe. Lưu Tiên uyển này cũng giống như Lưu Ly trai là từ năm năm trước liền hành khắp đại lục, chẳng lẽ. . . Nghĩ đến đây chính là lạnh nhạt như Liệt Hỏa Kinh Thương, giờ phút này trong con người cũng không thể kiềm chế hiện lên một tia thần sắc hoảng sợ.

Nếu là như thế, vậy thì có thể nghĩ nữ tử này ra sao đây, thật sự là không đơn giản, chính là “Kỳ nữ tử” ba chữ này chỉ sợ cũng không đủ để hình dung hết kinh tài diễm diễm của nàng đi? !

Đi tới bên trong nhĩ gian, Hàn Mai tự mình dâng trà lên, sau đó liền lui ra ngoài.

“Phong Mâu bị Sơn Man xâm chiếm, nhưng quốc khố hư không, không có lương thảo, ta nguyện lấy số tiền lớn mua lương thảo ở trong tay người.”

Nghe vậy U Tà khẽ nhướn mày liễu: “Việc này đơn giản, lương thảo trong tay thủ hạ của ta rất nhiều, cũng đủ cho người muốn.” Chuyện này không khỏi làm Liệt Hỏa Kinh Thương lại thêm ý thức được tài lực cùng thực lực của U Tà.

Hai người vừa mới đàm thoại sau, cửa lớn đã bị Thanh Lan đẩy tung ra: “Tiểu thư, Hoàn Hi công chúa trúng độc!”

Nghe vậy biểu tình U Tà vẫn như trước trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng. Đối với Mộc Hoàn Hi nàng vừa không chán ghét cũng chưa nói tới thích, nhưng là ca ca của nàng ấy Mộc Lăng Phong, nàng thế nhưng thật ra cực kỳ tán thưởng, một khi đã như vậy, vậy thì vẫn là nên cứu nàng một mạng cũng tốt lắm.

Con người thâm thúy của Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn chằm chằm U Tà nói: “Ta hỏi Phong Mâu, có lẽ phải tự thân đi đánh Sơn Man, ngày đại hôn không thể đến tiếp người, hy vọng người không cần tức giận.” Nói xong Liệt Hỏa Kinh Thương ở trong lòng lại nói thêm, sau ít hôm nữa, ta chắc chắn cho người một cái hôn lễ tối long trọng nhất!

Nghe vậy con người U Tà chợt lóe, thản nhiên nói: “Không có gì, ta sẽ không tức giận.” Nói xong mang theo mấy người Thanh Lan ly khai Lưu nước miếng uyển.

“Vì sao trúng độc.” Nghe thanh âm của chủ tử nhà mình trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề dao động.

Thanh Lan nói: “Nghe nói là Túc Mặc Văn Nguyệt kia hạ độc, giờ phút này đã bị điều tra ra. Nhưng cũng là Túc Mặc Hoàn vì nàng cầu tình, mà Thái tử Tây Việt Tiêu không muốn mất đi một phương thế lực của Trấn quốc tướng quân phủ này, vì vậy cũng không có nghiêm trị, chỉ nói nhốt nàng tư quá (sám hối) mấy ngày liền phóng xuất. Nhưng mà tiếc hận là công chúa trúng độc “Ngu mỹ nhân”, tất cả thái y đều là bó tay vô cách. Mà Mộc Thái tử quyết định mang nàng về Băng tuyết đỉnh ở Tuyết Phong để tìm Vụ Ảnh Khuynh Thành kia. Nhưng giờ phút này sợ là không kiên trì được đến khi về Tuyết Phong, cho nên Thanh Lan mới báo cho tiểu thư biết.”

Nghe vậy U Tà nhẹ nhàng gật đầu, con người thâm thúy nhìn xa xăm, hướng Hành sử quán mà đi. Giờ phút này Hành sử quán đã loạn thành một đoàn, tất cả thái y trong cung đều đi ra đi vào, Mộc Lăng Phong cả người bốc ra lãnh khí cơ hồ bị bọn họ xem như không tồn tại, liều mạng vì Mộc Hoàn Hi chữa trị.

Nhưng cuối cùng đều là sắc mặt tái nhợt lắc đầu, lần này nếu là Tuyết Phong Công chúa chết ở Nguyệt Thần quốc bọn họ, sợ là hai quốc sẽ khai chiến. Không phải bọn hắn không muốn trị liệu, chính là loại độc “Ngu mỹ nhân” này thiên hạ hiếm có, hơn nữa phương pháp điều chế giải được cũng đã sớm thất truyền, cái này kêu bọn hắn như thế nào chữa trị đây?

Lúc U Tà đi vào Hành sử quán, Mộc Lăng Phong ôm quyền nói: “Nhiếp chính Vương phi như thế nào đến đây?” Tuy rằng hắn cảm thấy vị Nhiếp Chính Vương phi này mặt mày cực kỳ giống Mặc Tà, nhưng là lại không xác định được, lập tức cũng không dám đại ý.

“Nghe nói Công chúa trúng độc, ta là đến trị liệu.” Nghe vậy đôi mắt Mộc Lăng Phong tràn đầy kinh ngạc cùng kinh hãi. Nghe nói vị Nhiếp Chính Vương phi này chính là Thiên hạ đệ nhất tài nữ, nói không chừng thật là biết y thuật đâu? !

Lập tức gật gù đầu mang theo U Tà đi tới bên trong phòng của Mộc Hoàn Hi, chỉ thấy giờ phút này Mộc Hoàn Hi đang nằm ở trên giường, hai tròng mắt nhắm chặt, sắc mặt hồng nhuận, một chút cũng không

giống như trứng độc. Nhưng là ở gáy lại sinh ra dấu vết nhẹ nhàng như vậy, lập tức U Tà nhú nhú mảy, quả thật là ngu mỹ nhân!

Ngu mỹ nhân, nghĩa đúng như tên, lại bình thường giống ngư mỹ nhân, người trúng độc liền ngủ say bất tỉnh, làn da sẽ sinh ra dấu vết như vậy bình thường. Hơn nữa cho dù chữa trị có tốt cách mấy, cũng là cả đời không thể hoài con nối dõi. Chuyện này đối với một cái nữ tử cổ đại mà nói là đại đả kích cỡ nào a .

“Người đi ra ngoài đi, có Thanh Lan ở lại đây là được rồi .” Nghe vậy Mộc Lăng Phong đau lòng nhìn thoáng qua Mộc Hoàn Hi đang nằm ở trên giường, cũng là nghe lời đi ra ngoài. U Tà xuất ra ngân châm, bịt kín huyết đạo của Mộc Hoàn Hi, phòng ngừa độc tố lan tràn.

Sau lại xuất ra một loạt dược liệu dùng để trị liệu ngu mỹ nhân, cũng một nàng kiếp trước xem sách thuốc nhiều đến không đếm xuể, bằng không thật đúng là không thể giải trừ loại độc ngu mỹ nhân này rồi!

Từ buổi trưa đến lúc mặt trời lặn, U Tà vẫn ở trong phòng Mộc Hoàn Hi, thẳng đến khi mặt trời lặn sâu về phía tây, U Tà mới ra khỏi phòng, thân hình có chút lay động, khuôn mặt làm cho người ta sợ hãi giờ phút này có chút trắng bệch, đây là nàng dùng nội lực trị độc mà thành, Thanh Lan đau lòng đỡ chủ tử nhà mình.

“Độc ngu mỹ nhân đã giải , chỉ cần uống thêm mấy ngày thuốc là có thể khỏi hẳn, nhưng ngày sau không thể hoài con nối dõi được .” Thanh âm của U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững như mây như gió từ xa xăm truyền vào trong tai Mộc Lăng Phong.

Nhưng mà một lát sau Mộc Lăng Phong nghiêm mặt, đối với U Tà ôm quyền nói: “Cảm tạ Nhiếp Chính Vương phi ! Ngày sau nếu có cái gì cần, Lăng Phong tự nhiên vượt lửa băng sông cũng sẽ không tiếc! Nhưng Lăng Phong có cái yêu cầu quá đáng, hy vọng Vương phi có thể đồng ý!” .

Nghe xong lời Mộc Lăng Phong nói, U Tà thản nhiên nhìn hắn một cái, không mang theo chút cảm xúc nói: “Ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào nàng không thể mang thai hài tử nối dõi tông đường được .” Lạnh lùng nói xong liền rời khỏi Hành sử quán.

Nàng là Tà Y, cứu người hoặc là không cứu người đều không cần lý do, nhưng hôm nay nàng thật có chút cảm khái, Mộc Hoàn Hi thật sự có một ca ca tốt lắm, cứu nàng không uống !

31. Q.i – Chương 30

Chương 30: Sính lễ giá trên trời, xa gần Phong Mâu

Edit & Beta : Vy Nhi

Trở lại bên trong Trấn quốc tướng quân phủ, trong phòng không có một chút biến hóa, nghĩ đến U Tà rời khỏi kinh đô Nguyệt Thần cũng đã nhiều ngày, vậy mà trong Tướng quân phủ cũng là không có một người phát hiện nàng không thấy. Từ điểm này đủ để nhìn ra sự lạnh bạc của mọi người trong Tướng quân phủ này.

Ngày thứ hai Mộc Hoàn Hi liền tỉnh, tự mình đến Trấn quốc tướng quân phủ hướng U Tà tỏ lòng biết ơn.

“Nhiếp Chính Vương phi, cảm ơn người đã cứu ta .” Từ sau khi trúng độc tỉnh lại, Mộc Hoàn Hi phảng phất như thay đổi thành một người khác, tính tình không hề nuông chiều ương ngạnh như vậy, ngược lại hiểu được ẩn nhẫn, hiểu được che dấu cảm xúc của chính mình.

“Không cần khách khí, ta cứu người chỉ là vì tâm tình hảo thôi .” U Tà mặt không đổi sắc, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, mà Mộc Hoàn Hi một chút cũng không để ý, trong hai tròng mắt tràn đầy cảm kích.

Tùy thời liền nghĩ đến Túc Mặc Văn Nguyệt, một tia tàn nhẫn hiện lên, U Tà nhìn tỉnh tỉnh Mộc Hoàn Hi giờ phút này đã đại biến, trong con ngươi hiện lên một chút tán thưởng. Trên thế giới này, dựa vào bất luận

kẻ nào đều là vô dụng, chỉ có chính mình kiên cường đứng lên mới có thể không bị người khác khi dễ, càng hơn nữa là thật chân chính biến thành cường đại.

Từ sau ngày Mộc Hoàn Hi tới thanh nhã cư, hết thấy lại quy về bình tĩnh, mà hôn lễ của Nguyệt Thần Thái tử Tây Việt Tiêu cùng Tuyết Phong Công chúa Mộc Hoàn Hi cũng là vội vàng cử hành xong. Nguyệt Thần hoàng bởi vì đang ở Đạp lỗ tộc xa xôi cho nên cũng không có tham gia hôn lễ.

Nhưng mà một ngày này Tướng quân phủ cũng là phá lệ náo nhiệt, bởi vì Phong Mâu quốc Nhiếp Chính Vương phái người đến đưa sinh lễ !

Tin tức này làm cho người người trong tứ quốc đều là kinh ngạc, Phong Mâu Nhiếp Chính Vương kia là một người ra sao a? Người kia thế nhưng là một vị chưa bao giờ bị đánh bại, có thể lấy một vạn binh mà ngăn cản mười vạn mà bất bại – Chiến thần!

Mà đích nữ của Nguyệt Thần Trấn quốc Tướng quân phủ kia lại là loại người nào? Đó là một cái mười tuổi nội lực cũng chưa thức tỉnh, diện mạo xấu xí vô cùng, bị gọi là phế vật vô nhân a!

Tướng việc liên hôn của hai người khi đó sẽ làm trò cười cho dân chúng tứ quốc lấy ra đàm luận, phế vật gả Chiến thần? Chuyện này quả thực chính là chê cười trong chê cười, mà nữ tử tứ quốc có ý với Phong Mâu Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương lần này đều là một phương nết tâm.

Hồn Lăng cùng Hồn Trạch cười hồng mã oanh liệt, phía sau đi theo vô số thiết vệ trật tự ngay ngắn, phía trên xa mã kia nâng sinh lễ quả thực muốn mù mắt mọi người. Sinh lễ thế nhưng là trực tiếp từ Trấn quốc Tướng quân phủ xếp hàng dài đến ngoại ô kinh đô Nguyệt Thần! Đây là loại chuyện tình đáng sợ đến cỡ nào a?

Quả thực là so với sinh lễ đế hoàng để cưới hoàng hậu còn muốn long trọng gấp vài lần có thừa! Lại có người liếc mắt nhìn thấy bên trong sinh lễ kia một đôi long phượng tôn ngọc, kim liên quỳnh bích, chẳng lẽ nói Phong Mâu Nhiếp Chính Vương kia đầu óc hỏng rồi sao? Cư nhiên đem vật báu vô giá đó ra làm sinh lễ cho phế vật vô nhân kia ? !

“Chúng ta đến nghênh đón Vương phi về nước !” Hồn Lăng Hồn Trạch hai người cao giọng hô to, dứt lời, thiết vệ trật tự ngay ngắn phía sau cũng là hô to: “Chúng ta đến nghênh đón Vương phi về nước !” Khí thế kia giống như mãnh hổ xổ lồng gầm thét, như thương long rời bến, thanh âm vang vọng toàn bộ Nguyệt Thần đế đô!

Ngay cả Tây Việt Tiêu trong hoàng cung cũng đều nghe được, lập tức sắc mặt xanh mét, khí thế này, chính là mấy ngày trước đây hân cười Mộc Hoàn Hi cũng đều không có, quả thực là kém quá xa!

Mà một ít thị vệ Nguyệt Thần lại sắc mặt hoảng sợ nhìn khoảng chừng ngàn tên thiết vệ kia, lập tức quá sợ hãi sắc mặt trắng bệch, kia. . . sẽ không phải là thủ hạ dưới tay Phong Mâu Chiến thần Nhiếp Chính Vương thiết vệ tiếng tăm lừng lẫy – “Huyết nhận” đi? !

Phải biết thủ hạ của Phong Mâu Chiến thần_Liệt Hỏa Kinh Thương có hơn một ngàn thiết vệ, tên là “Huyết nhận”, đi theo hân chinh chiến sa trường mấy năm, từng cái đều là thiết vệ boong boong tôi luyện từ máu mà ra, thập phần sát phạt, lấy một địch trăm tên tinh nhuệ! Nhưng bọn hân chỉ nghe theo mệnh lệnh của Nhiếp Chính Vương_Liệt Hỏa Kinh Thương! Không nghĩ tới hôm nay lại là dùng để làm thị vệ cưới hỏi? !

Nghĩ đến đây, khóe miệng bọn thị vệ Nguyệt Thần đều giật giật, đầy mặt xấu hổ!

Dân chúng quanh đó nghe được lời nói của Nguyệt Thần thị vệ, sau đó cũng là hoảng sợ đến cực điểm. Chẳng lẽ nói Phong Mâu Nhiếp Chính Vương – Liệt Hỏa Kinh Thương kia kỳ thật đối với Đại tiểu thư của Trấn quốc tướng quân phủ – Túc Mặc U Tà này là có ý? Vì vậy mới có thể lấy sinh lễ vô giá như thế thứ nàng về nước?

Mà vẫn như trước ở trong Tướng quân phủ dùng bữa_U Tà chính là sống sót một chút sau lại khôi phục thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiếp tục dùng bữa, quả nhiên vẫn là Đạm Cúc làm đồ ăn hợp khẩu vị của nàng.

Bốn người Hàn Mai lại tụ ở trong góc ồn ào :

“Xem ra Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương kia đối với tiểu thư là thật tâm !” Hàn Mai vuốt cằm cẩn thận nói.

“Ừm, ta cũng cảm thấy như thế, từ lần trước tiểu thư cùng Nhiếp Chính Vương kia từ dưới vách núi đi ra, ta liền cảm thấy không khí giữa hai người trong lúc đó trở nên có chút không bình thường !” Thanh Lan vẻ mặt bất quá, thần thái riu ra riu rít nói.

“Mặc kệ nó, dù sao chúng ta cũng sẽ cùng nhau theo đến Phong Mâu. Nếu là Nhiếp Chính Vương kia dám khi dễ tiểu thư, vậy thì chúng ta liền dẫn dắt Ấm U cùng đánh sập Ma Vực của hắn!” Đạm Cúc lại bá khí nghiêm nghị nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bởi vì kích động mà đỏ rực .

“Đúng vậy, nếu là Nhiếp Chính Vương kia dám có lỗi với tiểu thư, cùng lắm thì Lan Nhi trực tiếp phong tỏa toàn bộ buôn bán của Phong Mâu quốc, ta xem Phong Mâu quốc đó còn như thế nào khi dễ được tiểu thư!” Khuôn mặt ôn nhu của Nhã Trúc cũng là một phen chính khí, rất lạ lùng nói.

Bốn tiểu nha đầu riu ra riu rít, người một lời ta nhất ngữ, mà U Tà bất đắc dĩ xoa xoa đầu, vài cái nha đầu này a, có cần hưng phấn như thế hay không đây: “Mấy người các người, còn không sửa sang lại hành lý?” .

Nói xong vài cái nha đầu liền chạy nhanh đến sửa sang lại hành lý, kỳ thật hành lý cũng không nhiều, cho nên không bao lâu liền sửa sang lại tốt lắm. U Tà lại ngay cả giá y cũng chưa thay, trực tiếp đi ra ngoài Trấn quốc Tướng quân phủ. Điều này làm cho nguyên bản đang chờ ở ngoài cửa _Tức Mặc Hoành tức giận, nhưng mà bị Hồn Lăng, Hồn Trạch gắt gao nhìn chăm chăm, hắn cũng không dám nổi giận với U Tà.

Mà U Tà lại ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nhìn hắn cái nào, trực tiếp ngồi vào trong kiệu hoa. Mấy người Hàn Mai cũng là tư thế oai hùng hiên ngang lên ngựa, mà trong cả quá trình này, Tức Mặc Hoành cùng Vân Thu Thủy trực tiếp bị mọi người không nhìn đến. Mà Hồn Lăng, Hồn Trạch cũng không đem sinh lễ lưu lại, trực tiếp vì Vương phi của bọn họ nâng đi, bọn họ thế nhưng là đã nhìn ra, cái gì Đại tướng quân này đối với Vương phi của bọn họ một chút cũng không hảo!

Những thứ cần mang theo trở về cũng chính là bốn thị nữ Hàn Mai của Tức Mặc U Tà này chuẩn bị cho Vương phi, Tướng quân phủ này cư nhiên ngay cả một lượng bạc đồ cưới cũng đều không có chuẩn bị. Kỳ thật cũng không phải Tức Mặc Hoành không cho chuẩn bị đồ cưới, chính là Hồn Lăng, Hồn Trạch đến quá bất ngờ, không kịp chuẩn bị!

Lập tức chuyện của Tức Mặc U Tà lại trở thành chuyện mà người người trong tứ quốc bàn tán say sưa. Nhiếp Chính Vương lấy sinh lễ giá trên trời để cưới Đại tiểu thư phế vật vô nhan của Nguyệt Thần Trấn quốc Tướng quân phủ, mà Tướng quân phủ cũng là một lượng bạc đồ cưới đều không có. Liền ngay cả một kiện giá y cũng đều không có chuẩn bị. Lại càng lộ ra này đường đường là đích nữ ở trong Tướng quân phủ thâm đậm như thế nào, bất quá xem thái độ của Phong Mâu Nhiếp Chính Vương kia, nói vậy ngày lành của vị đại tiểu thư này thật muốn quá tốt rồi!

[*Vy Nhi: Aizz du,... hôn lễ lần này thực có chút thâm đậm a ~. Bất quá không sao hết, ngày sau Thương ca sẽ bù cho Tà tỷ một cái thịnh thế hôn lễ a ~ Thật là phần khích chờ mong nha !!! @@]

32. Q.i – Chương 31

Chương 31: Gặp phải ám sát, cường thế xuất trường.

Edit & beta : Vy Nhi

Ngay tại trên đường Tức Mặc U Tà gả đến Phong Mâu xa xôi, trong “Phượng Nghi cung” ở hoàng cung Phong Mâu truyền đến tiếng vang lách cách, sợ tới mức tất cả cung nữ ngoài điện sắc mặt đều trắng bệch bùm bùm run rẩy quỳ rạp xuống đất.

“Người nói cái gì?! Liệt Hỏa Kinh Thương là Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm? ! Con của cái tiện nhân kia cư nhiên không chỉ là Chiến thần, lại còn là Ma chủ Ma Vực tiếng tăm lừng lẫy – Minh Thiên Tầm? !” .

Giờ phút này gương mặt được trang điểm tỉ mỉ của Thái hoàng thái hậu Trầm Thanh Nhu kia tràn đầy vụn vẹo, đôi môi tô vẽ đỏ tươi như máu kia giờ này cũng trắng bệch không chút huyết sắc khiến người ta mao cốt từng nhien.

Mà thân thể một cái nam tử diện mạo thanh tú cũng là run nhè nhẹ quỳ trên mặt đất: “Dạ, thỉnh Thái hoàng thái hậu bớt giận!” .

“Phong Di! Lần này ta giao cho ngươi nhiều tử sĩ như vậy, thế nhưng bị chết vô số không nói, ngươi cư nhiên còn không có giết được Liệt Hỏa Kinh Thương? ! Hiện tại là chuyện gì đang xảy ra? Hẳn cư nhiên cầm lương thảo tự mình đi đến Sơn Man kháng địch, còn không quên đem Nguyệt Thần phế vật xấu nữ kia thú trở về? Chẳng lẽ đúng như người bên ngoài đồn đại hẳn có ý với Nguyệt Thần phế vật kia sao?” .

Đáng chết, vốn định mượn việc hôn lễ này nhục nhã hẳn, nhưng là đâu chứ? Hẳn cư nhiên lấy sính lễ giá trên trời, thiết vệ ‘Huyết nhận’ đến Nguyệt Thần thú phi ? ! Móng tay đỏ tươi của Trầm Thanh Nhu hung hăng cắm sâu vào thịt, trong lời nói mà nàng nói ra ẩn hàm đầy lệ khí, làm cho người ta hoảng sợ không thôi.

“Thái hoàng thái hậu bớt giận, nếu Liệt Hỏa Kinh Thương coi trọng phế vật Tức Mặc U Tà kia, thuộc hạ xin lĩnh mệnh đến giết nàng, như vậy cũng đủ để cho Liệt Hỏa Kinh Thương ở Sơn Man xa xôi đau lòng!” .

Nghe vậy con ngươi âm lạnh của Trầm Thanh Nhu chợt lóe, tiếp đó liền khôi phục thái độ tao nhã, nằm trên nhuyễn tháp cao quý. Tư thái tao nhã cùng toàn bộ cảnh tượng đổ vỡ tan tành trên đại điện kia hình thành hai cái hình ảnh cực kì đối lập, cặp môi đỏ mọng tiên diễm như máu mở miệng nói: “Nếu lần này lại thất bại, kết cục ngươi có biết ...” .

Nghe nói như thế, nam tử thanh tú tên Phong Di đang quỳ gối trên điện run lên, sắc mặt trắng bệch: “Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Thái hoàng thái hậu!” Nói xong ngay lập tức lui xuống.

“Phệ tâm cổ, ha ha ha, Hỏa Uyển Hình, nếu không thể sớm như vậy đưa con ngươi xuống gặp ngươi, như vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt , ha ha ha. . .” Tiếng cười cuồng vọng khắp trong ngoài Phượng Nghi cung, hồi lâu cũng không có phiêu tán đi...

“Hàn Mai, đến nơi nào rồi?” Ngồi ở trong kiệu hoa nhắm mắt dưỡng thần, U Tà chậm rãi mở mắt đẹp hồ hững hờ.

“Tiểu thư, đã ra khỏi địa bàn Nguyệt Thần quốc. ” Nghe vậy, ngồi trên trong kiệu, trong mắt U Tà hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa không rõ ý tứ, nhưng mà liền ngay sau đó, dị biến nổi lên.

“Người đâu, bảo hộ Vương phi! ” Về mặt Hồn Lãng xanh mét quá, hẳn cũng không biết được Tức Mặc U Tà chính là Cung chủ Âm U cung, chỉ biết U Tà cũng giống như những tiểu thư khác tay trái gà không chặt. Vì vậy rất là lo lắng rối rắm, có người đến ám sát, việc này chủ tử cũng đã dự liệu đến, cho nên mới để cho thiết vệ “Huyết nhận” đi theo hộ tống.

Nhất thời đa số thiết vệ dẫn cưới đều vây quanh ở trước kiệu hoa. Khi bọn họ đến Vương gia đã nói qua, muốn mang về một Vương phi lông tóc vô thương, bằng không nếu có chút sơ xảy, vậy thì đề đầu tới gặp! Vương gia tuy là đối với bọn họ nghiêm khắc, nhưng đây là lần đầu tiên nói với bọn họ nghiêm túc như thế. Bởi vậy bọn họ thế nhưng đều biết rằng Vương phi ngồi bên trong kiệu này chính là người trong trái tim của Vương gia.

Thiết vệ “Huyết nhận” có chút khinh thường Vương phi thanh danh cực kém này, hơn nữa lại là nữ tử tay trái gà không chặt, có thể nào xứng đôi với Vương gia anh minh thần võ tựa như thần đế của bọn họ chứ. Nhưng mà lại cũng không dám biểu hiện quá mức rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, Phong Di cùng Hồn Lãng Hồn Trạch đánh cùng nhau, ngàn tên hắc y ám vệ thân thủ không tầm thường cũng cùng thiết vệ “Huyết nhận” dây dưa cùng nhau. T Toàn bộ hiện trường cực kỳ hỗn loạn, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mà bốn người Hàn Mai cũng đều gia nhập vào đánh nhau.

Chỉ có U Tà lẳng lặng ngồi bên trong kiệu. Không quá lâu sau, thể lực của Phong Di có vẻ chống đỡ hết nổi, nhưng hẳn một chút cũng không để mình rơi vào thế hạ phong. Hẳn như thế nào không biết cái Nguyệt Thần phế vật kia lại có được bốn thị nữ lợi hại như thế chứ?

Lập tức nhìn những hắc y nhân lần lượt bị giết sạch, con người chợt lóe, hướng về phía trong rừng huyết một tiếng sáo.

Nhất thời chỉ thấy một số lượng lớn độc nhân tử sĩ từ trong rừng bay ra, bởi vì lần này được phái đến dẫn cưới là thiết vệ Huyết nhận, vì vậy Phong Di một chút cũng không dám qua loa. Trước hết để cho hắc y nhân tiêu hao phần lớn nội lực của bọn họ, sau đó liền kêu ra tử sĩ, lần này quyết làm cho bọn họ thi cốt vô tồn!

Nhìn đám độc nhân tử sĩ đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều là sắc mặt ngưng trọng. Mà Hồn Lăng Hồn Trạch cùng bốn người Hàn Mai cũng là sắc mặt xanh mét, lần trước chính là những người này, lần này cư nhiên còn dám đến ám sát tiểu thư, quả thực đáng chết!

Nhìn mặt mọi người biến sắc, trên mặt Phong Di xẹt qua một tia đắc ý. Có thể làm cho thiết vệ Huyết nhận kinh sợ tứ quốc cùng hai phụ tá đắc lực của Chiến thần Liệt Hỏa Kinh Thương sắc mặt đại biến, ha ha ha..., thật sự là tâm thần hảo sảng khoái a!

Nhưng mà không đợi hắn đắc ý, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước từ trong kiệu hoa truyền ra: “Ta là một người mang thù tất báo.” Dứt lời, một cái ngân y nữ tử diện mạo kỳ xấu từ trong kiệu đi ra. Vốn chỉ là một cái thân ảnh gầy yếu, lại không biết vì sao làm cho Phong Di có một loại áp lực như khi đối mặt với Liệt Hỏa Kinh Thương. Lập tức cũng không dám nhìn lâu, liền chỉ huy độc nhân tử sĩ xung phong liều chết xông lên.

Một đạo hồng quang hiện lên, chỉ thấy ngân y nữ tử kia giương lên trong tay một cây cung huyết ngọc, sừng sững đứng giữa không trung, khí thế giống như nữ hoàng làm cho người ta sùng bái, khiến cho Phong Di quá sợ hãi, nàng không phải phế vật sao? ! Làm sao có thể có được khí thế làm cho người ta sợ hãi như vậy, hắn có loại dự cảm, hôm nay chỉ sợ vốn cũng không thu được về, mà liền ngay cả chính hắn. . . Chỉ sợ cũng trở về không được!

33. Q.i – Chương 32

Chương 32: Cường thế chém giết, mới tới Phong Mâu.

Edit & Beta : Vy Nhi

Hồn Lăng Hồn Trạch có chút há hốc mồm nhìn Vương phi nhà mình, đây là cái tình huống gì? Liền ngay cả ngàn tên thiết vệ Huyết nhận quanh thân cũng đều trợn tròn mắt há hốc mồm, đây là cái “Phế vật” Vương phitruyền thuyết kia sao? !

Bốn người Hàn Mai lại là sùng bái nhìn tiểu thư nhà mình ở trước mắt, quả nhiên không hổ là tiểu thư!

U Tà bộc phát ra khí thế khiến đám độc nhân tử sĩ quanh thân sợ hãi đều lui lại cước bộ một chút, đôi con ngươi màu Hồ Phách có chút nheo lại, nhìn hơn hai trăm độc nhân tử sĩ ở phía dưới, không ai nói qua Tà Y nàng thực là người mang thù tất báo sao?

Tiếp đó bàn tay tinh tế trắng nõn nắm lấy Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, mắt đẹp híp lại giương cung về phía độc nhân tử sĩ ở dưới, ngón tay thon dài kéo căng dây cung. “Phanh” một tiếng, một cây khí tên kim sắc phá không mà ra, trực tiếp cắm ở trên người sáu gã tử sĩ, một giây sát sáu người!

U Tà tán thưởng sờ sờ Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, hôm nay nhất định để cho bọn họ có đến mà không có về!

Mà Hồn Lăng Hồn Trạch trực tiếp lão đảo té ngã trên đất một cái, ai có thể nói cho bọn họ biết vì sao... nội lực của Vương phi làm sao có thể cao thâm như thế a? ! Nhìn bộ dáng đại sát tứ phương của tiểu thư nhà mình, bốn người Hàn Mai lại xoa tay, dẫn theo nội lực nhằm phía đám người đến ám sát.

Phong Di sắc mặt trắng bệch nhìn độc nhân tử sĩ mà hắn cực khổ bồi dưỡng một đám rồi lại một đám ngã xuống đất, hoảng sợ nhìn nữ tử hiên ngang giữa không trung kia. Kế hoạch của Thái hoàng thái hậu sợ là

xuất hiện một cái dị biến rồi a, mọi người bên trong kế hoạch của nàng, thực lực sâu nhất chỉ sợ cũng chính là nữ tử diện mạo xấu xí này. Có nàng, kế hoạch của Thái hoàng thái hậu... khó mà thành a!

Không quá lâu sau, hơn hai trăm độc nhân tử sĩ đều bị giết hết hầu như không còn. Tuy rằng khí tên cũng là dùng nội lực, nhưng là lần này độc nhân tử sĩ cũng không có nhiều như lần trước, hơn nữa có được Phụng Huyết Lãnh Nguyệt, Tức Mặc U Tà có thể nói là như hổ thêm cánh, vì vậy nội lực cũng không có tiêu hao quá nghiêm trọng.

U Tà đứng cao giữa không trung, nhìn xuống Phong Di ở phía dưới sắc mặt trắng bệch, khoe miệng gọi lên một chút ý cười yếu ớt: “Kiếp sau, nhớ rõ Tức Mặc U Tà là người mang thù tăt báo.” Nói xong một đạo khí tên đâm thật sâu xuyên qua ngực Phong Di.

Nhưng mà khoe miệng Phong Di lại mang theo một chút nụ cười ý vị thâm trường, mở to hai mắt âm âm ngả xuống đất, từ nhỏ hắn đã bị Thái hoàng thái hậu bồi dưỡng, không biết bị bao nhiêu là khổ, kỳ thật, hắn hận a.

Hắn hận cái lão bà kia không để ý đến ý nguyện của hắn liền ép hắn cưỡng chế mang đi!

Hắn hận cái lão bà kia vì làm cho hắn không có bà con thân thích, vì nàng bán mạng mà giết chết song thân của chính mình!

Hắn hận cái lão bà kia hạ trung thành huyết cổ với hắn!

Ha ha ha, nữ tử tên Tức Mặc U Tà này sẽ là khắc tinh của nàng, nhất định sẽ như vậy! Thái hoàng thái hậu, kế hoạch của ngươi sợ là không thể thực hiện được rồi, ta ở dưới tuổi vàng chờ nhìn ngươi thất bại, ha ha ha...!

Nhìn Phong Di chết không nhắm mắt, con người thâm thúy của U Tà vẫn lạnh như băng, sau đó thản nhiên lắc lắc đầu, này cũng là một người đáng thương, nhưng là nàng cũng không phải người tốt, nếu dám xuống tay đối với nàng, vậy thì tất phải nhận tử mệnh!

“Thieu” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của U Tà truyền vào trong tai Hồn Lăng, Hồn Trạch vẫn đang ngốc lăng, hai người lập tức cung kính nói: “Dạ, Vương phi!” Lần trước ở phía trên Thanh phong nhai, bọn họ liền cảm thấy bốn thị nữ của Cung chủ Âm U cung kia rất giống với bốn thị nữ của Vương phi bọn họ, nhưng là cũng không dám xác định.

Sau khi chủ tử cùng Âm U Cung chủ trở về, chủ tử liền căn dặn bọn họ trước tiên trở về Phong Mâu chuẩn bị sinh lễ, vì vậy bọn họ cũng không biết thân phận Âm U Cung chủ của U Tà.

Hiện tại nhìn bốn người Hàn Mai một chút không tổn nội lực, khí thế cường thế thiên hạ cùng nội lực kim giai siêu cường của Vương phi nhà mình, bọn họ xem như đã biết, thì ra Vương phi nhà bọn họ cư nhiên chính là Cung chủ Âm U cung_Mặc U!

Trời a, một thân nữ tử có thể sáng tạo được thế lực có thể sánh cùng thế lực của Ma Vực, lại bị gọi là phế vật? Nữ tử tốt như vậy quả thật có thể xứng đôi với chủ tử nhà mình a! Hơn nữa nàng còn có kinh thế tài hoa, tuyệt đỉnh y thuật, hiện tại như thế nào lại cảm thấy là chủ tử của bọn họ kiểm được lời đầu chứ?

Chỉ hy vọng thời điểm trở lại Phong Mâu, Lê Âm tiểu thư kia đừng tới “Xuyên môn” (tới cửa phá phách), bằng không nhất định sẽ cùng Vương phi tranh đấu một phen. Bất quá lấy thực lực siêu cường của Vương phi mười bảy tuổi, Lê Âm kia thật đúng là không đủ xem vào mắt.

Sau đó, dọc theo đường đi đều là gió êm biển lặng, không mấy ngày liền đi tới Phong Mâu đế quốc! Phong Mâu cùng Nguyệt Thần không giống nhau, Phong Mâu cùng Hoa Tàn lại là tương tự. Có thể nói là quốc gia sinh trên lưng ngựa, nữ tử đều là tư thế oai hùng hiên ngang, một chút cũng không giống nữ tử Nguyệt Thần quốc như vậy, chỉ biết là đọc sách viết chữ, giúp chồng dạy con, nữ tử Phong Mâu này người người đều là thân thủ không tầm thường.

Dân chúng xung quanh tụ tập nhìn Nhiếp Chính Vương của quốc mình cưới vợ khoa trương như thế, đều là khe khẽ nói nhỏ, vây quanh xem náo nhiệt. Mặc kệ người mà Chiến thần của bọn họ thú là ai, thế nhưng chỉ cần là người trong lòng của Chiến thần, bọn họ đều sẽ ghi nhận!

Bởi vì Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương chính là thần trong lòng dân chúng Phong Mâu quốc, là người thủ hộ hạnh phúc an khang của bọn họ, vì vậy thê tử của hắn, bọn họ cũng chắc chắn công nhận!

Rốt cục cũng tới trước cửa Nhiếp Chính Vương phủ, bốn chữ cứng cáp hữu lực “Nhiếp Chính Vương phủ” vừa thấy liền biết chính là xuất phát từ tay Liệt Hỏa Kinh Thương, giờ phút này Hồn Thiên Hồn Ảnh đang đứng ở cửa.

“Vương phi đi đường ngày đêm chắc cũng đã mệt mỏi, Vương gia đã đến biên cảnh bình định chiến loạn, không rảnh quan tâm Vương phi, thỉnh Vương phi thứ lỗi!” Hai người Hồn Thiên, Hồn Ảnh vừa nói xong, bốn phía một mảnh yên tĩnh. Quả nhiên là người trong lòng của Vương gia a, liền ngay cả phụ tá đắc lực của hắn cũng đều cung kính như thế đối đãi!

Không bao lâu sau, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong hỉ khiếu truyền ra: “Không ngại” .

34. Q.i – Chương 33

Chương 33: Lộng Ảnh tìm thương, Mai Lan Trúc Cúc.

Edit & Beta: Vy Nhi

Ở Vương phủ đã đợi hai ngày, bên ngoài một mảnh yên tĩnh, Thái hoàng thái hậu kia cũng là không có chút động tĩnh, hết thấy yên tĩnh lại có chút quỷ dị không tầm thường.

Nhưng mà rốt cục một cái tin tức rung động lòng người truyền đến, đích hoàng nữ của Hoa Tàn quốc_Hoa Lộng Ảnh không biết từ đâu biết được Liệt Hỏa Kinh Thương chính là Minh Thiên Tầm, bản thân thể nhưng lại ngàn dặm xa xôi đi đến Sơn Man tìm hắn!

“Vương phi, người đừng hiểu lầm! Vương gia của chúng ta đối với nữ nhân kia căn bản là một chút tâm ý đều không có!” .

“Đúng vậy, nữ nhân kia là tự mình đa tình, trong lòng Vương gia của nhà ta chỉ đối với cái người từ nhỏ ở trong tâm hắn. . .” Hồn Lăng tính tình ngay thẳng, tùy tiện chuẩn bị nói ra, cũng là bị Hồn Thiên hung hăng đánh phải một cái, lời nói cũng bị nuốt vào trong bụng, trong con ngươi U Tà xẹt qua một tia nghi hoặc, nhưng là cũng không có hỏi nhiều.

“Đúng vậy, Vương phi người đừng lo lắng, Vương gia tuyệt không có khả năng cùng nữ nhân kia có cái gì !” Hồn Trạch buông lời thề son sắt nói.

U Tà nghe được tin tức này, không biết vì sao, trong lòng thế nhưng lại sinh ra một chút cảm giác lạ thường, không thoải mái nhẹ. Mây liễu có chút phiền chán nheo lại, nàng đây là làm sao vậy? Mà Nhã Trúc nhìn ra tiểu thư nhà mình có điểm không thích hợp, liền đuổi bốn người Hồn Thiên kéo đi ra ngoài, lập tức mở miệng “Tiểu thư, mấy tảng đá này không phải đã thu vào trong tay sao? Bốn người chúng ta thế nhưng thực là chờ mong tiểu thư tặng lễ vật đó!”

Nghe vậy mây liễu U Tà giãn ra, trở về xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng thực nhanh quên mấy kim cương mà ngày trước đây thu hồi từ Hoa Tàn quốc về. Lập tức ý niệm vừa chuyển, ở trong ngọc lưu ly vòng tay, cũng là còn có một cái tiểu thân ảnh toàn thân lửa đỏ hấp dẫn ánh mắt a.

Phượng hỏa thần hồ Hỏa Hỏa cư nhiên có thể tùy ý ra vào ngọc lưu ly vòng tay, từ khi phát hiện ra bảo bối này của chủ tử nhà mình, Hỏa Hỏa liền không chui ra, vẫn ở trong ngọc lưu ly vòng tay. Nhân chuyện này mới làm U Tà nhớ tới vật nhỏ Hỏa Hỏa này.

Ý niệm vừa động, kim cương đủ mọi màu sắc cùng với một cái tiểu thân ảnh cả thân lửa đỏ xuất hiện ở trên bàn, Hàn Mai, Thanh Lan cùng Đạm Cúc là lần đầu nhìn thấy Hỏa Hỏa, vì vậy là tò mò đánh giá.

Nhã Trúc lần trước ở Hoa Tàn quốc cũng đã thấy qua tiểu hồ ly nho nhỏ bỏ túi này, nhưng là lần trước cũng không có thời gian nhìn kỹ, hiện tại cũng là mở to hai mắt nhìn tiểu hồ ly khí thế ngất trời, cái bụng tròn hướng lên trời mà ngủ.

Dường như là cảm nhận được rất nhiều ánh mắt nóng rực nhìn nó, Hỏa Hỏa như thế mới chậm rì rì mở một đôi mắt to như trái nho ra, hai tay dụi dụi vòng vo vài cái, một chút cũng không để ý tới bốn người Hàn Mai, thân hình lóe lên một cái nhảy tới trên vai U Tà.

Dùng sức dùng chín cái đuôi nhung mao cọ cọ quanh cổ U Tà, trong mắt to tràn đầy nịnh nọt cùng lấy lòng. Cái tiểu tử này làm ấy người Hàn Mai tò mò không thôi, đây là cái giống tiểu hồ ly gì a , cư nhiên còn có linh tính như thế.

“Tiểu thư, đây là cái hồ ly gì a? Sao đáng yêu như vậy ?” Đạm Cúc vốn là tâm tính tiểu hài tử, lập tức ríu rít mở miệng nói. “Nó kêu Hỏa Hỏa, là tiểu sủng vật của ta.” U Tà nhìn bộ dạng làm nũng của Hỏa Hỏa bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu tử này đáng yêu như thế thực khiến nàng càng là thích a.

Lập tức vừa nghe, Thanh Lan trực tiếp nhắc Hỏa Hỏa lên, mà Hỏa Hỏa vốn định tức giận, nhưng là nhìn đến mấy người này cũng không có ác ý, hơn nữa lại là người của chủ tử nhà mình, cũng tùy theo chấp nhận. “Ha ha, Hỏa Hỏa a, tỷ tỷ tìm thịt cho người ăn nga .” Nói xong liền bị Thanh Lan, Đạm Cúc dẫn đi ra ngoài, mà Hàn Mai cùng Nhã Trúc bởi vì tò mò cũng theo đi.

Nhìn bộ dạng của bốn nha đầu kia, khóe miệng U Tà gợi lên một cái độ cong thật nhỏ, sau đó nhìn về phía kim cương đủ mọi màu sắc trên bàn, tay trái nhắc lên một viên, một phen ngân đao liền xuất hiện ở trong tay phải.

Chọn lựa một khối kim cương hồng nhạt, dùng ngân đao tinh tế tạo hình, không bao lâu, một cây hoa mai trăm ngạo nghễ liền xuất hiện ở trong tay U Tà, tiếp đó còn dùng ngân đao ở mai tâm khắc lại một chữ “Mai” nho nhỏ, nhưng chữ “Mai” nhỏ này cơ hồ là nhìn không thấy.

au đó một gốc cây hoa lan u lam, một cây gậy trúc xanh biếc cùng một bông cúc hoa vàng nhạt đều lần lượt xuất hiện ở trong tay U Tà, mỗi một cái đều là trông rất sống động, hơn nữa đều có khắc một chữ tương ứng: “Mai, Lan, Trúc, Cúc”

“Tiểu thư. . . Tiểu thư, Hỏa Hỏa thật sự là rất đáng yêu , cư nhiên còn biết ghét bỏ đâu. . . Ta vừa. . .” Nói còn chưa nói dứt, Thanh Lan đã bị hoa lan u lam trên bàn kia hấp dẫn ánh mắt, lập tức đem Hỏa Hỏa quăng đến trong lòng Đạm Cúc rồi xông đến, cầm lấy hoa lan kia vui vẻ nói: “Tiểu thư tiểu thư, đây là lễ vật mà người tặng cho bọn ta sao ?!” .

Đạm Cúc cũng là đem Hỏa Hỏa trong lòng quăng cho Nhã Trúc, rồi xông đến cầm lấy hoa cúc trên bàn tản ra hào quang màu vàng, vui sướng không thôi nhìn trái nhìn phải, Hàn Mai cũng là giống với hai người kia, cầm lấy hoa mai hồng nhạt trên mặt lộ vẻ vui sướng.

Nhã Trúc tuy rằng cũng muốn đi qua xem, nhưng là Hỏa Hỏa trong lòng đã không có người nào để có thể ném qua nữa. Hỏa Hỏa phát giác ý đồ của nàng, thập phần ghen ghét thả người nhảy đến trên vai U Tà. Nó đường đường là đỉnh đỉnh đại danh, anh tuấn thần võ_Phượng hỏa thần hồ, cư nhiên lại bị người ta ghét bỏ đến nước này! U Tà xoa xoa tiểu đầu của Hỏa Hỏa.

“Ừm, đây là lễ vật ta tặng cho các người .” Thanh âm thần nhiên không có chút dao động, cũng là làm ấy người Hàn Mai đỏ mặt, lễ vật này vừa thấy đã hiểu thực dụng tâm. Việc này đối với chủ tử mà nói cũng không có gì, nhưng là đối với các nàng mà nói thì thật không thể giải thích, có thể có một chủ tử tốt như vậy, các nàng thật sự không uống .

Cho dù vì nàng mà chết các nàng cũng sẽ không một chút nhú mày. Các nàng vốn là là cô nhi, nhưng là sau khi được U Tà mang về Âm U cung, các nàng mới biết, thì ra các nàng cũng có thể trở lên cường đại, các nàng cũng có thể trở thành người làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật_Âm U cung tứ đại hộ pháp. Chuyện này hết thấy đều là chủ tử cho, nàng chính là thần trong lòng các nàng, nữ hoàng không thể siêu việt hơn !

35. Q.i – Chương 34

Chương 34: Sơn Man công chúa, đi trước chiến trường.

Edit & Beta: Vy Nhi

“Vương phi, Vương phi không tốt! Công chúa nổi tiếng nhất Sơn Man_Tập Tề Nhĩ Mạt Lạp tự mình thượng chiến! Nói nguyên quy hàng Phong Mâu để quốc ta, nhưng sau đó cũng là muốn gả cho Vương gia. Nói là cái gì chỉ có người anh dũng giống như Vương gia mới xứng đôi với nàng_vị công chúa tôn quý nhất trên thảo nguyên này! Hoa Tàn quốc Hoa Lộng Ảnh công chúa đuổi tới chiến trường sau đó liền cùng Sơn Man công chúa đánh nhau! Sau hai người quyết định tỷ thí cưỡi ngựa bắn tên, ai thắng sẽ gả cho Vương gia!” .

Hồn Lăng, Hồn Trạch dạt cổ họng la lớn, khí thế kia có thể nói là rung động lòng người a, mà Thanh Lan giờ phút này nổi giận, chết tiệt, như thế nào lại có nhiều nữ nhân như vậy mơ ước tới phu quân của tiểu thư nhà nàng chứ? !

“Vậy Vương gia nhà người nói như thế nào! Nếu là dám thực có lỗi với tiểu thư nhà ta, thì Đạm Cúc ta dù có chết cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn!” Nghe vậy Hồn Ảnh sững sốt, lập tức mở miệng giải thích: “Vương gia của nhà ta nói, chỉ thú một người đó chính là Vương phi!” Nghe được lời Hồn Ảnh nói, Đạm Cúc lúc này mới không cam lòng bĩu môi.

Mà nghe nói như thế U Tà cũng là rung động, chỉ thú một người là nàng? Tiếp đó cũng là nhăn lại mày liễu, một Nhiếp Chính Vương thân phận tôn quý lại chỉ thú nhất phi, có thể tin sao?

Đúng lúc này, trong đầu nàng hiện lên một đôi đồng tử Thương lục sắc thâm thúy mà lại sâu nặng tình, thâm tình? ! Đúng vậy, giống như từ khi hắn biết mình chính là nữ tử mà mẫu hậu hắn chỉ định kia, ánh mắt nhìn chính mình vẫn mang theo thâm tình, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ hắn từ nhỏ chính là thích nàng? !

Nghĩ đến đây đôi đồng tử màu Hồ Phách của U Tà co rút lại, tràn đầy không dám tin, sau đó lại tràn đầy mê mang, kiếp trước kiếp này nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua chuyện tình yêu nam nữ, nàng cũng không biết kia là cái cảm giác gì, nhưng mà nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này?

Bá đạo, cường thế, lãnh khốc, thần bí, giống như từ nhỏ chính là thần để người ta kính ngưỡng, người như vậy xác thực rất khó khiến cho lòng người không động, nhưng mà chính mình đối với hắn rốt cuộc là cái cảm giác gì?

Lẽ nào chính mình đối với hắn thật sự không phải cảm giác yêu sao? Thân là Tà Y, nàng căn bản là sẽ không để ý cái người vô tội nào đó bị giết, nhưng là lúc ấy thấy hắn cổ độc phát tác, không phải ở trong lòng chính mình liền tìm lấy một cái cớ buồn cười đó sao?

Thanh phong nhai, chính mình nếu muốn chạy cũng là không phải không có khả năng, nhưng là vì sao lại lưu lại cùng hắn sống vai tác chiến? Dưới vách núi gấp phải cự mãng màu đen kia, đáy lòng lại nhẹ nhõm lo lắng là giả sao? Nghe được Hoa Lộng Ảnh đuổi theo Liệt Hỏa Kinh Thương mà đi đến Sơn Man, lại thấy khó hiểu phiền chán, hết thấy, hết thấy những cảm xúc này không phải vẫn là nàng sao?

Mấy người Hàn Mai cùng Hồn Thiên đều im ắng, một chút cũng không dám quấy rầy Tức Mặc U Tà khi thì cười yếu ớt, khi thì lắc đầu, khi thì lại nhíu mi. Nhưng mà không bao lâu sau, trong con ngươi màu Hồ Phách của U Tà xẹt qua một đạo ánh sáng, sau đó khóe miệng có chút giương lên một cái độ cong thật, mà xong lại khôi phục hờ hững.

Nhìn về phía Hàn Mai nói: “Thu thập hành lý, đi đến Sơn Man .” Tám chữ này làm cho bốn người Hồn Thiên liếc nhau, trong mắt tràn đầy vui sướng, Vương phi tốt như vậy, bọn họ thế nhưng thật sự muốn thay Vương phi trông chừng Vương gia nha!

Không mất bao lâu, Hồn Thiên đã chuẩn bị bảo mã tốt lắm ngày đi ngàn dặm. Hồn Lăng, Hồn Trạch, Thanh Lan, Nhã Trúc ở lại Vương phủ, mà bốn người khác đều đi theo U Tà tiến đến Sơn Man.

Dọc theo đường đi, ngân y của U Tà bị gió nhấc lên, tóc dài lại theo gió nhảy múa, khiến Hồn Thiên, Hồn Ảnh ở phía sau nhìn thấy ngơ ngác sững sốt. Phải nói là tư thế cưỡi ngựa của Vương phi nhà bọn họ cũng là tư thế oai hùng hiên ngang như thế, bóng dáng lại xa hoa, nhưng là vì sao diện mạo lại không nhìn được

như vậy chứ? Nhưng mà suy nghĩ mãi cũng không suy nghĩ ra được cái nguyên do gì, mặc kệ Vương phi lớn lên trông thế nào, vĩnh viễn là Vương phi của bọn hắn!

Hai ngày không ngừng không nghỉ rốt cục cũng tiến nhập biên cảnh Sơn Man, U Tà ngân sa che mặt, dáng người yếu điệu, thật sự làm cho không ít nam tử trên thảo nguyên liên tiếp ngoái đầu vọng tưởng, nhưng là quanh thân U Tà tản ra hơi thở lãnh liệt cũng làm cho người ta không dám tiến lại gần hơn một bước.

Dọc theo đường đi mọi người đều đang thảo luận chuyện tình xảy ra mấy ngày gần đây, cũng làm áy người U Tà hiểu biết thêm tính nghiêm trọng của tình huống.

“, tuy rằng vị Chiến thần điện hạ của đại lục kia thật là một nam tử hiếm có, nhưng là công chúa Mạt Lạp của chúng ta cũng không nên lấy tương lai tộc Sơn Man chúng ta ra làm tiền cược!” .

“Đúng vậy, theo ta thấy, chỉ có nam tử trên thảo nguyên chúng ta mới là hán tử thật sự! Cái tên bạch điện thư sinh đại lục này như thế nào có thể sánh được chứ?” .

“Nói đúng nha, Vương tử Tập Tề của tộc Sơn Man_Ứng Dực điện hạ chính là mỹ nam tử tiếng tăm lừng lẫy, người đại lục sao có thể sánh bằng? Vương tử của chúng ta lại nhiều năm chưa lập nhất phi, được xưng là nam tử tốt nhất chỉ thứ một người trên thảo nguyên! Đâu có giống như người đại lục này, một nam tử lại muốn thú nhiều nữ tử như vậy!” .

“Ai, các người cũng đừng nói lớn tiếng như vậy, nghe nói vị Chiến thần điện hạ kia tư thế oai hùng, hơn nữa lại làm ột vị công chúa nổi danh đại lục phải ngàn dặm xa xôi tới Sơn Man của chúng ta, nghe nói công chúa Mạt Lạp chúng ta muốn gả cho Chiến thần điện hạ, lập tức giận dữ, cùng công chúa của chúng ta đánh cược đại hôn a. Cái mà nữ tử này muốn thí thỉ chính là cưới ngựa bắn tên, ai thắng là có thể gả cho Chiến thần điện hạ kia!” .

“Nhưng là vị Chiến thần điện hạ kia không phải đã cưới vợ sao? Thế nhưng lại tuyên bố chỉ thú một người phi tử này thôi a” .

“Ai biết, dù sao chúng ta là tiểu dân chúng, có thể xem hoàng thất diễn cũng không phải không tốt a, tóm lại không đại chiến là được!” .

Nghe xong nhiều lời như vậy, trong mắt U Tà xẹt qua một tia hiểu rõ, lập tức nhớ tới gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Liệt Hỏa Kinh Thương kia. Quả nhiên là lam nhan họa thủy a, nàng là chính thất Vương phi còn sống, vậy mà hai nữ tử kia lại coi nàng như đã chết sao? !

Cưỡi ngựa bắn tên? Nghe qua giống như cũng có chút điểm ý tứ, nghe nói bộ tộc Sơn Man này có một trấn tộc chi mã, tên là Lôi Đình, mình tựa hồ cũng là thiếu một bảo mã thích hợp, không bằng liền chọn trúng Lôi Đình này như thế nào? !

36. Q.i – Chương 35

Chương 35: Công chúa chi tranh, chiến chi không cưới.

Edit + Beta : Minh Nguyệt Linh Nhi

Hoa Lộng Ảnh với Tập Tề Nhĩ Mạt Lạp sẽ tỷ thí vào ngày hôm nay, ở tại bên trong bãi săn của Sơn Man tộc!

“Hôm nay, công chúa Hoa Tàn quốc-Hoa Lộng Ảnh sẽ cùng ta- công chúa Sơn Man Tập Tề Nhĩ Mạt Lạp tỷ thí kỵ xạ ! Nếu ai thắng thì có thể tiến đến Phong Mâu! Thỉnh các vị đều đảm đương chức vụ trọng tài, như thế nào? !”, bên trong bãi săn , xung quanh có vô số vương tôn quý tộc ngồi.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn như trước mặt nạ màu bạc che đi dung nhan, lẳng lặng ngồi trên ghế bên cạnh Sơn Man vương, con người hơi nheo lại nhìn vào giữa sân, giống như hắn chỉ là người qua đường bình thường, hoàn toàn không có chút áy náy mặc dù vì hắn mà hai nữ tử kia lại giương cung bạt kiếm.

“Hảo! công chúa người hãy hung hăng giáo huấn công chúa địa lục kia đi!” .

“Đúng vậy, làm cho các nàng ở đại lục được mở mang kiến thức về tài kỹ xạ của người ở thảo nguyên chúng ta!” .

Xung quanh tiếng động ồn ào liên tiếp vang lên, mà Hoa Lộng Ảnh lại cong khóe miệng lên một cách tràn đầy khinh thường, nếu nàng là công chúa quốc gia khác sợ rằng sẽ thật sự bại dưới tay người thảo nguyên dã man này, nhưng mà nàng lại là hoàng nữ tôn quý của Hoa Tàn quốc, từ nhỏ đã đi học kỹ xạ, cùng nó lớn lên!

Hơn nữa Hoa Tàn của nàng vẫn lấy kỹ xạ mà nổi tiếng ở bốn quốc, trong quốc nữ tử người người ai cũng đều rất có bản lĩnh về kỹ xạ, mà nàng-Hoa Lộng Ảnh lại là thiên tài trong đó, vậy thì tại sao lại phải sợ những người này!

Nghĩ đến đây, ánh mắt si mê của Hoa Lộng Ảnh lại nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, nguyên lai thân phận của hắc tôn quý như thế, không chỉ là ma chủ Ma Vực, còn là Nhiếp chính vương của Phong Mâu quốc, dưới một người trên vạn người!

Đúng vậy, cũng chỉ có nam tử như vậy mới có thể xứng đôi với nàng-Hoa Lộng Ảnh, sau lần này, khi về nước nàng sẽ bảo mẫu hoàng hạ chỉ liên minh quốc tế với Phong Mâu! Ngày sau khi nàng đi lên ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ muốn một người nam tử duy ngã độc tôn kia!

Mà công chúa Tập Tề Nhĩ Mạt Lạp có một tư thế oai hùng hiên ngang, một thân da lông màu lửa đỏ, tóc dài bị thổi tung, bên cạnh còn cầm một cây linh vũ đỏ rực, một đôi mắt to sáng tràn đầy thâm tình nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, nam tử như vậy, trên thảo nguyên của nàng không thể có, ngay từ lần đầu tiên gặp hắc, nàng đã xác định, hắc nhất định phải là của nàng-Tập Tề Nhĩ Mạt Lạp!

Mà ở xa Liệt Hỏa Kinh Thương ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng bố thí cho các nàng, con người hơi nheo lại nhìn về phía vị trí của Phong Mâu quốc, khóe miệng khẽ cong lên một tia cười yếu ớt, nàng hẳn là đã thấy nhầm chán đi? Không biết hiện tại nàng đang làm gì?. Mà một màn cười yếu ớt này lại làm cho hai người Hoa Lộng Ảnh và Tập Tề Nhĩ Mạt Lạp như si như say, lập tức không thể khống chế mình mà si mê.

“Tốt lắm, hai vị công chúa đã chuẩn bị tốt ? Phong Mâu chiến thần hãy nhìn lại đây!”, Vừa dứt lời hai người giống như là gà bị cắt tiết, ánh mắt sáng quắc nhìn đối phương, tràn đầy chiến ý!

“Hảo, như vậy tỷ thí liền. . .”, nhưng mà ngay khi sứ giả Sơn Man kia còn chưa nói xong, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững tựa như một trận lôi vang vọng ở bên trong bãi săn Sơn Man. “Chậm đã”, không biết vì sao, nghe thanh âm như thế, mỗi người đều có thể cảm nhận được một trận khí thế cường đại đập vào mặt, hung hăng đè nén hô hấp của mỗi người.

Nhưng mà vốn đang nhìn về phương hướng Phong Mâu quốc-Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chấn động, thanh âm này....Sau đó không dám tin nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy đám người tự động tách ra thành một đường, xuất hiện một nữ tử đi tới, quần áo ngân y tựa thiên tiên, khăn che mặt màu bạc bị gió khẽ thổi, ngẫu nhiên lộ ra một góc mặt, lại làm cho những người Sơn Man đều đại ra không kiềm chế được.

Mái tóc dài ở sau người tùy ý khiêu vũ, nghịch ngợm giống như những linh tinh, một đôi phượng mâu màu hổ phách trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững.

Mâu quang thâm thúy của Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia mũi nhọn, Thân hình ngay lập tức đứng lên, nháy mắt đi đến bên người U Tà, trong thanh âm từ tính hơi khàn khan cùng run run nói: “Người. . . Người làm sao có thể đến đây?”, nghe vậy phượng mâu Tức Mặc U Tà xẹt qua một tia nghiêng ngẫm, thanh âm cũng không đổi vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, như trước thản nhiên nói , “Ta nếu như không đến, chẳng phải là để cho người ta đoạt mất phu quân của ta?” .

Mà nghe nàng nói như thế Liệt Hỏa Kinh Thương có chút ngốc lăng, sau đó con người thâm thúy tràn đầy vẻ không thể tin cùng mừng như điên, nàng. . . ý tứ của nàng là nàng có thể nhận hắc là sao?

Là như thế này sao? Nhất thời quanh thân Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy vui sướng, vốn đã chói mắt giờ phút này lại như thái dương rực rỡ, mà U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương giờ phút này đang vui vẻ giống như trẻ con, không biết vì sao đáy lòng lại có chút ấm áp, chỉ vì câu nói như vậy mà làm cho hắc cao hứng vậy sao?

Mà nghe nói như thế Hoa Lộng Ảnh và Táp Tề Nhĩ Mạt Lạp lại là vẻ mặt khinh thường nhìn về phía U Tà, trách không được phải mang theo cái khăn che mặt, nguyên lai nàng chính người quái dị và phé vật!

“Nếu Túc Mặc cô nương đã đến đây, vậy cũng làm cái trọng tài đi, dù sao việc này cùng người cũng là có quan hệ”, Sơn Man vương cũng có chút khinh thường nhìn U Tà.

Thử hỏi chiến thần vương phi này chính là một chút nội lực cũng không có, xấu nữ, hôm nay vừa nhìn thấy tuy là cùng lời đồn đãi có chút bất đồng, nhưng dùng khăn che mặt liền chứng minh nàng chỉ là một nữ tử có dung nhan xấu xí mà thôi, nam nhân nào không thích mỹ nữ? Cho dù là chiến thần Phong Mâu nhiếp chính vương e rằng cũng không ngoại lệ!

“Nha? Cùng ta có quan hệ? Xin hỏi Sơn Man vương là cùng ta quan hệ gì?” .

“Ha ha, Túc Mặc cô nương sẽ không phải giả ngu , người không phải chính là nghe được ngoại giới đồn lên mới đến sao? Phong Mâu chiến thần là nhân vật như thế nào, với Túc Mặc cô nương làm sao có thể xứng đôi ? Người liền xem giữa bãi săn có công chúa Hoa Tàn quốc và công chúa trong tộc của ta, người nào không phải là mỹ nhân xinh đẹp khả ái, nội lực cường đại?” .

Nghe vậy phượng mầu U Tà khẽ nheo lại một cách nguy hiểm, mà vui sướng quanh thân Liệt Hỏa Kinh Thương như nước biển rút lui, sau đó dâng lên sát khí nồng đậm, cả người lãnh lệ giống như sứ giả đến từ địa ngục, thanh âm lãnh liệt mang theo nội lực làm trong thâm tâm mọi người đều chấn động, khí huyết cuộn cuộn, có người không chịu được liền phun máu tươi.

“Ta-Liệt Hỏa Kinh Thương trong cuộc đời này chỉ thú một người là Túc Mặc U Tà làm vợ! Sơn Man người ta diệt thì đã sao? !” .

37. Q.i – Chương 36

Chương 36: Kinh thể hào đồ, kỵ xạ mới bắt đầu.

Edit + Beta : Minh Nguyệt Linh Nhi

Hai người Hoa Lộng Ảnh và Táp Tề Nhĩ Mạt Lạp chặt vật ngã xuống đất, mà U Tà bị Liệt Hỏa Kinh Thương ôm vào trong ngực, không cảm thấy chút không khỏe nào, ngược lại từ đáy lòng nổi lên vô vàn cảm động, giống như có một cái gì đó từ dưới đất chui lên, càng ngày càng lớn mạnh, mà bốn người Hàn Mai ở phía sau cũng được Liệt Hỏa Kinh Thương dùng nội lực che chở, vì vậy cũng không xảy ra chuyện gì.

Phượng mầu màu hổ phách của U Tà nâng lên nhìn thật sâu Liệt Hỏa Kinh Thương, ở cổ đại, chiến tranh đại biểu cái gì nàng biết, mà nam nhân trước mặt này, vì nàng, là vì nàng, cư nhiên lại thà rằng chinh chiến cũng không thỏa hiệp, nam tử như vậy, nàng-Túc Mặc U Tà cho dù tâm lãnh tình lạnh như thế nào đi nữa cũng không khỏi cảm động?

Mà sắc mặt Sơn Man vương cũng là trắng bệch té ngã ở trên vương tọa của mình, vị này chính là chiến thần Phong Mâu có nội lực sâu đến không lường được? Chỉ một câu nói đã làm cho đa số cư dân ở đây phun máu tươi?! Đây là loại nội lực kinh người thế nào a? thật sự là đáng sợ!

Giờ phút này Sơn Man vương có chút hối hận vì đã chinh chiến Phong Mâu , nhưng mà hối hận cũng đã không còn kịp rồi, Hoa Lộng Ảnh cùng Táp Tề Nhĩ Mạt Lạp vốn đang bị thương cũng dùng ánh mắt hung hăng trừng U Tà đang được Liệt Hỏa Kinh Thương ôm vào trong ngực.

Lập tức họ càng dùng ánh mắt si mê nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, nội lực sâu không lường được, hơn nữa lại là nam tử có thân phận tôn quý vô cùng, ai có thể chống cự ? !

U Tà lôi kéo bàn tay to hoàn mỹ của Liệt Hỏa Kinh Thương, hướng về phía hán nghịch ngợm trừng mắt, vốn là thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng lại thay đổi, làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương ngẩn người, sau đó lập tức cười khở, xem ra chính mình bị cô nàng này ghét rồi.

“Sơn Man vương, bốn vương phi cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nếu đã có người thích vương gia nhà ta, bốn vương phi cũng sẽ cấp cho các nàng một cơ hội, ta cùng với hai người các nàng sẽ cùng nhau tỷ thí kỹ xạ, như thế nào?” .

Nghe vậy nguyên bản vốn đang bưng bưng lửa giận vì không cam lòng Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp lập tức mở miệng, “Đây là người nói , không được đổi ý!” .

Mà con người U Tà chợt lóe, “Tự nhiên sẽ không đổi ý, nhưng là nếu đã muốn so sánh, chúng ta sẽ đánh cược như thế nào đây?” .

Hoa Lộng Ảnh tuy là đối Liệt Hỏa Kinh Thương tình cảm thập phần điên cuồng, nhưng cũng không phải là người không có đầu óc, lập tức có chút cảnh giác nhìn thoáng qua U Tà nói, “Cái gì?” .

“Các người đừng khấn trương, cá nếu là ta thắng ,thì công chúa Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp liền giao ra chi bảo trấn tộc Lô Đình của Sơn Man các người và quy hàng Phong Mâu, mà Hoa Lộng Ảnh công chúa, người liền đại diện thay cho Hoa Tàn quốc giao ra trấn quốc chi bảo Kim Lũ Y, tiền đặt cược này được chứ?”, thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc không có chút cảm xúc, giống như người vừa nói ra tiền cá cược kinh thiên động địa này không phải là từ trong miệng nàng nói ra.

Chi bảo trấn tộc của Sơn Man tộc là Lô Đình, nó có bộ lông tuyết trắng, ngang mi tâm có một chút màu son, có khả năng ngày đi vạn dặm, tính tình táo bạo, không người nào có thể làm nó phục tùng, được xưng là Chi vương thảo nguyên- Lô Đình!

Trấn quốc chi bảo Hoa Tàn quốc-Kim Lũ Y, đao thương bất nhập nước lửa bất xâm, chính là bảo y khó gặp!

Mà tất cả mọi người xung quanh đều là hút một ngụm lạnh khí, Hoa Lộng Ảnh và Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp sắc mặt lại trắng bệch, điều này làm sao có thể? !

“Này không công bằng! Chúng ta thua sẽ giao ra thứ trân quý như thế, vậy còn người? !”, Hoa Lộng Ảnh lạnh mặt cười hỏi, mà Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp cũng là một vẻ mặt khinh thường, nàng có cái gì có thể so sánh được với Lô Đình cùng Kim Lũ Y sao?

Nghe vậy Tức Mặc U Tà sờ sờ cằm, lời nói ra cũng đủ làm mọi người ở đây hoa mắt chóng mặt, thậm chí có người trực tiếp ngã xuống đất mà sùi bọt mép: “Ta à, ta cũng không có gì đáng giá , không bằng dùng Lưu Ly trai làm tiền cá cược đi” .

Cái gì mà kêu không có gì đáng giá ? Đây là chuyện cười khó coi cỡ nào? Kia là Lưu Ly trai a! Nếu quốc gia nào được Lưu Ly trai ủng hộ, vậy thì cho dù có chi tiêu thế nào cũng không hết được tiền tài a! Vậy thì binh lực cùng lương thảo còn sợ không đủ sao?

Cái này nếu so sánh với Kim Lũ Y hay Lô Đình đều đắt giá hơn nhiều! Sau khi mọi người hồi phục tinh thần lại, cái gì? Người đứng sau màn của Lưu Ly trai nổi tiếng cư nhiên lại là phế vật nổi tiếng hậu thế? Tin tức này quả thật làm ọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Mà Hoa Lộng Ảnh và Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp cũng choáng váng, sau đó Hoa Lộng Ảnh cũng không dám tin điên cuồng quát, “Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, người nói Lưu Ly trai là của người thì nó chính là của người sao?” .

U Tà biết hai người sẽ không tin, từ trong ống tay áo lấy ra một cái nhẫn, cầm trong tay thưởng thức, đến khi mọi người nhìn rõ đó là một chiếc nhẫn bằng ngọc màu đỏ thì tất cả đều cầm khẩu, nhẫn này chính là vật tượng trưng cho người đứng sau màn của Lưu Ly trai mà !

Lập tức tất cả mọi người đều tin, hóa ra phế vật này, chiến thần nhiếp vương phi thật sự là chủ tử của Lưu Ly trai đang thịnh hành tứ quốc kia!Chính là phú khả địch quốc, giờ phút này mọi người đều biết trong mắt U Tà mấy bảo vật kia đều là bình thường!

Nhưng điều này làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương lại lạnh mặt, đem U Tà gắt gao ôm vào trong ngực, con người sắc bén như chim ưng nhìn quét một vòng, tất cả mọi người đồng loạt cúi đầu, bọn họ không thấy, bọn họ cái gì cũng chưa làm.

U Tà có chút buồn cười liếc mắt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương một cái, “Hảo! Ta cá !”, Hoa Lộng Ảnh cắn răng một cái, hung hăng nói, mà Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp cũng đang xin chỉ thị Sơn Man vương, sau đó thấy hần gật gật đầu, Lưu Ly trai a, kia chính là Lưu Ly trai!

Huống chi là tỷ thí kỵ xạ thuật, nữ tử ở lứa tuổi đó thì căn bản không có địch thủ, cho dù phế vật không có nội lực kia làm chủ tử của Lưu Ly trai thì như thế nào, đến cuối cùng còn không phải đợi phu quân bồi thường?Ha ha ha!

Mà khi nhìn đến sắc mặt hai người kia, Hàn Mai và Đàm Cúc liếc nhau, sau đó dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Hoa Lộng Ảnh cùng Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp, thuật kỵ xạ của tiểu thư các nàng đừng nói là nữ tử, cho dù là nam tử ở độ tuổi đó đều là không có đối thủ, tùy tiện nói với các người hai câu,các người liền nhận, ai, thật sự là rất choáng váng nha.

Mà Hồn Thiên và Hồn Ảnh cũng có chút tò mò, vương phi là cung chủ Âm U cung, nội lực bí hiểm, chẳng lẽ thuật kỵ xạ cũng rất mạnh? Trời ơi, nếu thật sự là như thế, thật sự vương phi là nữ tử hoàn mỹ nhất trong đại lục, cũng may chủ tử nhà mình không ngại theo đuổi mỹ nhân, mới có thể ôm mỹ nhân về a!

“Được, một khi đã như vậy, các vị tỷ thí với khoảng cách là Ba mươi thước!” sắc mặt sứ giả Sơn Man có chút trắng bệch, lắp bắp nói, sợ chọc giận Liệt Hỏa Kinh Thương liền giết hần.

Ba mươi thước?

U Tà nhìn mười mũi tên trong tay mình, lại nhìn bia ngắm cách đó ba mươi thước, cái này nếu so với kiếp trước thì thật đúng là tiểu oa nhi mà thôi, thân là Tà Y, lạc thú lớn nhất của nàng, chính là phi đao.

Đang lúc U Tà nhìn mũi tên trong tay, thì Hoa Lộng Ảnh cùng Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp đã nắm chạy dây cương, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm nàng, a, xem ra lần tỷ thí này hai người đúng là tự tin tràn đầy a, bất quá thật sự là đáng tiếc, gặp phải nàng!

U Tà không chút để ý tới ánh mắt hai người, xoay người sải bước lên lưng ngựa mà Liệt Hỏa Kinh Thương vì nàng đưa đến, phong thái trác tuyệt, một thân ngân y, đồng tử màu hổ phách sâu không lường được, khí chất lại cao quý không thể chạm tới.

Nhìn Tức Mặc U Tà như vậy, con người Hoa Lộng Ảnh xẹt qua một tia ngoan lệ, này nữ tử. . . Thật đúng là một đối thủ lớn!

Ba người ở trong tầm mắt của mọi người, chậm rãi bắt đầu tỷ thí kỵ xạ!

Nhìn hai người kia đã sớm bắt đầu kỵ xạ, U Tà vẫn như cũ lạnh nhạt nhìn mũi tên trong tay, phi đao cũng ném tên hần là không khác biệt lắm đi? Nếu mọi người ở đây biết suy nghĩ trong lòng nàng, liệu có thể trực tiếp ngã xuống không dỗi hay không?

Mặc trang phục màu đỏ của Sơn Man tộc,công chúa Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp về mặt kiêu ngạo, từng mũi tên trong tay bay về phía hồng tâm, ngựa dừng lại ở nơi cách hồng tâm ba mươi thước, mười tên có tám tên bắn trúng hồng tâm, mọi người xung quanh liên tục hoan hô, khoảng cách ba mươi thước mà nói, đối với nữ tử đúng là có chút khó khăn, vậy mà có thể bắn được tám mũi tên trúng hồng tâm, cũng không hổ danh là công chúa nổi tiếng nhất thảo nguyên!

Chỉ thấy Hoa Lộng Ảnh cũng nhìn Tạp Tề Nhĩ Mạt Lạp cùng với U Tà đang ngồi trên lưng ngựa vẫn không nhúc nhích, đáy mắt xẹt qua một tia trào phúng, chỉ là tám tên mà thôi, vậy mà lại ngạo nhiên, thật sự là coi thường ta mà!

Còn có phế vật kia, vẫn ngồi không nhúc nhích thật sự là quá dọa người, nàng ta không phải là không biết cưỡi ngựa đi, nghĩ đến đây, sự trào phúng trong đáy mắt Hoa Lộng Ảnh càng phát ra rõ ràng.

Hừ, thật sự là hai nữ nhân ngu xuẩn!

38. Q.i – Chương 38

Chương 38: hình dáng hé lộ, trở về Phong Mâu.

Edit & Beta : Vy Nhi

“Mặt Lạp, không được vô lễ!” Một tiếng nói từ tính vang lên bên tai mọi người, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía xa xa kia Vương tử Sơn Man_Tập Tề Nhĩ Ứng Dực chậm rãi đi về phái U Tà.

“Ca ca!”, Tập Tề Nhĩ Mặt Lạp nghe vậy ỷ khuất rậm rậm chân, nàng nào có nói sai, vốn chính là xấu nữ, dựa vào cái gì mà không cho người ta nói , thật là quá đáng!

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại hơi nheo lại đôi con ngươi Thương lục sắc, ánh mắt của Vương tử Sơn Man này nhìn Tà Nhi làm cho hắn thực không thoải mái!

“Nhiếp Chính Vương diện hạ, Sơn Man ta nguyện trọn đời quy hàng Phong Mâu đế quốc, chỉ là nếu Vương muội của ta đã có ý với ngài, vậy thì chi bằng gả đến Phong Mâu, như vậy thân càng thêm thân, như thế nào? ! Mà vị Túc Mặc cô nương này cũng thật là vừa lòng bản điện hạ!”

Tập tề Nhĩ Ứng Dực vừa nói xong, toàn trường một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều hai mắt nhìn nhau.

Mà trong con ngươi của Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy hơi thở nguy hiểm, khóe miệng khẽ gợi lên một chút độ cong thị huyết. Túc Mặc cô nương? Vừa lòng? Dựa vào lời hắn vừa mới nói cũng đủ hiểu ý?

Chỉ trong một cái nháy mắt, một cây kiếm trong suốt liền xuất hiện trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương. Mà Tập Tề Nhĩ Ứng Dực Vương tử kia còn không kịp nói câu thứ hai, đầu cũng đã cúi xuống mặt đất, kinh diễm cùng tham lam trong ánh mắt hắn còn chưa kịp tán đi thì liền vĩnh viễn đứng hình!

Mà cái đầu kia liền cúi đến chân Tập Tề Mặt Lạp, Tập Tề Nhĩ Mặt Lạp đại ra một lát, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi lập tức choáng váng ngã xuống đất. Nàng làm sao có thể tin được ca ca vừa rồi còn răn dạy nàng chỉ trong một cái nháy mắt đã chết đây chứ? !

Toàn bộ bãi săn hỗn loạn đến cực điểm, tiếng kêu rên rỉ thảm thiết liên tiếp vang lên: “Điều cam miệng hết cho bốn vương!” Một tiếng gầm thét khí thế lãnh lệ nổ vang, toàn bộ bãi săn nhất thời im lặng nhưng lại có chút quỷ dị. Tất cả mọi người đều mở to hai mắt gắt gao ngậm chặt miệng, ngay cả Sơn Man Vương ở trên ghế cũng đều sợ tới mức té ngã trên đất, chỗ đứng quần còn chảy ra một chút gì đó ướt ướt.

Mùi máu tươi cùng vị thối rửa hòa vào cùng một chỗ, lại làm cho người ta chảy mồ hôi lạnh rùng rùng.

“Đây là giáo huấn mà bốn vương cấp cho Sơn Man các ngươi, lần sau nếu còn xâm chiếm Phong Mâu thì sẽ không chỉ đơn giản như thế này đâu !” Lời nói lạnh lẽo không chút câu lệ làm cho tất cả mọi người đều liên tục gật đầu. Bọn họ vừa rồi đều thấy rõ, nếu không phải Vương tử nhìn chằm chằm vào Vương phi nhà người ta, lại còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy thì sợ là cũng sẽ không chết. . .

Bọn họ tin tưởng rằng, vị Chiến thần này vì Vương phi của chính mình thật sự có thể diệt Sơn Man của bọn họ! Nữ tử che mặt kia rốt cuộc có mị lực gì a. . .

Hoa Lộng Ảnh cũng bị dọa ngây người, sớm đã dẫn theo ám vệ âm thầm rời khỏi Sơn Man tộc.

Mà Túc Mặc U Tà chớp mắt một cái, khóe miệng lập tức cong lên, nam nhân này quyết đoán như vậy, nàng thích!

“Có xứng đôi với hắn hay không cũng không phải do các ngươi định đoạt. Nhưng là tin vào lời đồn xằng bậy dù sao cũng không tốt. Dung mạo của bốn Vương phi tự nhận không chút dính dáng nào đến chữ xấu!” Nói xong, ngón tay tinh tế trắng nõn chạm đến đóa hoa cài thật nhỏ bên tai, ngân sa che mặt hạ xuống...

Mọi người bốn phía giống như hẹn trước vậy, toàn bộ không khí vang lên tiếng mọi người hít vào lãnh khí.

Chỉ thấy nữ tử đang đứng yên trong sân kia, xuất trần như tiên, khí thế ngạo nghễ mà đứng, phảng phất như tiên tử hạ phàm, làm người ta không dám nhìn gần!

Làn váy ngân y theo gió tung bay, một đầu tóc đen trút xuống, da dẻ nõn nà, hai tròng mắt màu Hồ Phách như một dòng suối trong mát cuốn hút, khí chất thanh nhã cao quý làm cho người ta lâm vào mê hồn, tự biết xấu hổ, không dám hé lời, xinh đẹp thanh nhã đến không kể xiết, cao quý tuyệt trần !

Sống lưng Liệt Hỏa Kinh Thương cứng đờ, tuy rằng biết nàng chính là người trước đây, nhưng mà khi nhìn thấy dung nhan chân chính của nàng, hẳn mới biết được, hết thảy tất cả đều chỉ là vì nàng chính là nàng!

Mà toàn bộ người Sơn Man này đều đã nói không nên lời. Một nữ tử như vậy, thật....thật là “Chết dưới hoa Mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”. “Xấu nhan” ? Rốt cuộc là người nào không có mắt mà truyền ra chứ?

Mà Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh cũng ngây người. Trách không được ngay cả bốn thị nữ thôi cũng đều tuyệt lệ như vậy, bởi vì Vương phi nhà bọn họ mới là mỹ nữ “Cười khuyh thành, lại cười khuyh quốc!” chân chính a .

Tuy rằng Vương phi căn bản không cười, nhưng thật là không có từ ngữ nào có thể hình dung ra được vẻ đẹp tuyệt mỹ này. Dung nhan tuyệt mỹ, khí thế trong trẻo nhưng lạnh lùng ngạo nghễ cũng thật là mỹ a ! Cái gì mà Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thật sự là rách giày cho Vương phi cũng không xứng!

Xem ra trên thế giới này thật sự chỉ có người như vậy mới có thể xứng đôi với chủ tử nhà bọn họ, Vương phi! Cũng tiếc là Hoa Lộng Ảnh kia đã sớm rời đi, bằng không nhất định là muốn học máu mà chết rồi?

U Tà kéo Liệt Hỏa Kinh Thương xoay người rời đi, mà Lôi Đình lại ngoan ngoãn đi theo phía sau U Tà.

“Nhớ rõ đem tấu thư vĩnh hàng trình đến Phong Mâu .” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững rơi vào tai Sơn Man Vương, Sơn Man Vương nhất thời đã sớm bị dọa ngốc lại trực tiếp ngắt đi ngắt đi.

Sau khi rời khỏi biên cảnh Sơn Man, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng bỏ mặt nạ màu bạc kia xuống, đôi con ngươi Thương lục sắc nhìn U Tà bên người, nữ tử này từ nhỏ đã ngụ ở trong lòng hắn, nhưng thật không tưởng tượng được sau khi lớn lên nàng lại diễm lệ kinh thế như vậy.

Bốn người Hàn Mai nhìn hai người đang sóng vai chậm bước ở phía trước mà thì thầm nói nhỏ.

“Uy, thích Vương gia của các người còn có ai mà chúng ta không biết hay không?” Đạm Cúc trừng đôi mắt to chất vấn Hồn Ảnh ở bên cạnh. Nếu tiểu thư nhà nàng đã có ý đối với Nhiếp Chính Vương kia, như vậy nàng nhất định phải tìm hiểu rõ ràng hết thảy mới được!

Mà Hồn Ảnh cũng suy nghĩ một chút, rồi không chút do dự nói: “Có, Lê Âm tiểu thư là thích Vương gia !”

Mà con người Hàn Mai cùng Đạm Cúc rung lên, Lê Âm tiểu thư lại là cái nhân vật hào môn nào nữa đây ?

Hồn Thiên có chút được đà nói: ” Lê Âm tiểu thư kia từ nhỏ liền thích Vương gia của chúng ta!”

Nghe vậy, lãnh khí từ người Hàn Mai cùng Đạm Cúc lại nhộn nhạo dâng lên, lại còn là từ nhỏ đã quen biết nhau? !

“Cái gì Lê Âm kia, bộ dạng xinh đẹp sao? Có thân phận gì? Tính cách thế nào? Vương gia nhà người đối với nàng như thế nào?” Đạm Cúc mở miệng liên hồi không ngừng nghỉ hỏi ra một đống vấn đề lớn, làm cho Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh có chút há hốc mồm.

“Nàng tuyệt đối không có mỹ bằng Vương phi, thân phận là tiểu thư của một đại gia tộc, tính cách thực ôn nhu, Vương gia đối với nàng rất là lạnh nhạt !” Hồn Ảnh há hốc mồm xong, lập tức trả lời một vấn đề rồi lại tiếp một vấn đề. Hồn Thiên nghe vậy kinh ngạc nhìn Hồn Ảnh, sau lại có chút suy tư nhìn Đạm Cúc, cuối cùng hiểu rõ, tựa tiểu phi tiểu gặt gặt đầu.

Hắn sao vậy, Hồn Ảnh vốn là người luôn mặt lạnh điềm tĩnh nhất trong số bốn người bọn hắn, vậy mà cái tên này hôm nay sao lại nghe lời như thế, hỏi hắn cái gì hắn liền nói cái đó. Thì ra là tiểu tử này xuân tâm nhộn nhạo a ! (ý nói là động tình đó nha)

Hàn Mai nhìn Hồn Thiên kia “Âm hiểm” cười, không chút nể mặt nện một quyền ở trên đầu Hồn Thiên. Cái tên này cười thành như vậy là có ý gì? Hẳn là cảm thấy cái gì Lê Âm kia so với tiểu thư nhà nàng tốt hơn sao?

Đạm Cúc nghe xong lời Hồn Ảnh nói liền sờ sờ cằm. Không mỹ bằng tiểu thư nhà nàng đó là khẳng định .

Tiểu thư của đại gia tộc? Tiểu thư nhà nàng trong tay nắm toàn bộ huyết mạch kinh tế của Lăng Thiên đại lục vô cùng tài phú, lại là Cung chủ Âm U cung a !

Tính cách ôn nhu? Tiểu thư nhà nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, ngạo thế vô song, tính tình là Thiên hạ độc nhất vô nhị a !

Vương gia đối với nàng rất lạnh nhạt? Tiểu thư nhà nàng chính là một câu cũng không nói, Vương gia cũng đã một mực thâm tình, sủng nịch cưng chiều !

Nghĩ chút như vậy, Đạm Cúc khoa trương cười cười. Nàng đã nói đó thôi, trên thế giới này không có ai là có thể so sánh được với tiểu thư nhà nàng. Cái gì mà Lê Âm tiểu thư, ở trước mặt tiểu thư nhà mình còn không phải là tự chuốc lấy xấu hổ sao? !

Không bao lâu, mấy người liền về tới Nhiếp Chính Vương phủ ở Phong Mâu quốc.

Ngay khi U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương vừa mới ngồi xuống, một đạo khẩu dụ của Thái hoàng thái hậu liền truyền đến: “Thái hoàng thái hậu tuyên Nhiếp Chính Vương phi tiến cung ngắm hoa!” .

Nghe được bốn chữ “Thái hoàng thái hậu”, toàn bộ không khí trong sảnh nháy mắt trầm xuống. Sắc mặt bốn người Hồn Thiên thâm trầm, sắc mặt bốn người Hàn Mai cũng là không tốt, tuyên tiểu thư tiến cung? Âm mưu chuyện gì đây a ?

Mà con người U Tà cũng là thâm sâu lại, ngắm hoa? Sợ là một hồi “hồng môn yến” đi. Những chuyện nàng đã làm ở Sơn Man tộc rất nhanh sẽ truyền về Phong Mâu, đến lúc đó nếu là Thái hoàng thái hậu kia nghe được, sẽ không đơn giản chỉ là ngắm hoa như vậy thôi đâu .

“Ta đi cùng người .” Ở trước mặt U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương không biết phải xưng hô với nàng như thế nào, lấy ta để xưng, lấy thê mà đối đãi.

Khóe miệng U Tà gợi lên một nụ cười ý vị thâm trường, nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phương hướng hoàng cung. Ngắm hoa sao, vậy thì hoa này nàng nhất định phải “Hảo hảo thưởng thức” a!

[*Vy Nhi: Lần này lão yêu bà tự mình xuất chương nha.....hảo phần khích đây...]

39. Q.i – Chương 39

Chương 39: Oanh oanh yến yến, tiếng đàn nở hoa cúc tím.

Edit & Beta : Vy Nhi

Thái hoàng thái hậu tuyên Nhiếp Chính Vương phi tiến cung ngắm hoa, tin tức này trong khoảng thời gian ngắn đã truyền khắp toàn bộ Phong Mâu đế quốc. Ai không biết Thái hoàng thái hậu là người hiền lành, lại chưa bao giờ ưu ái đối với phi tử hoặc tiểu thư nhà nào mà không hợp ý nàng. Cái vị Nhiếp Chính Vương phi này từ khi gả đến Phong Mâu liền vẫn không có động tĩnh gì, cuối cùng lại thành nhân vật mọi người bàn tán.

“Nếu là tiến cung gặp mặt Thái hoàng thái hậu, vậy thì không thể để mất cấp bậc lễ nghĩa. Công công chờ một lát, bẩm Vương phi vào phòng đối trang .” Tên thái giám đến tuyên chỉ sững sốt, ngắc đầu thật cẩn thận liếc qua Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn về phía U Tà: “Vương phi nói chi vậy, hửn là, hửn là . . .”

Nhưng mà lúc nhìn thấy nữ tử phong hoa tuyệt đại kia thì thất thần. Không phải đồn rằng vị Vương phi chủ tử này là nữ tử diện mạo xấu xí sao? Vậy thì giờ phút này nữ tử tuyệt mỹ đang đứng ở đại sảnh này là ai? !

Ngay kia thái giám kia nhìn đến xuất thần, một đạo ánh mắt ẩn hàm hàn khí liền quét về phía hắn, thái giám sợ tới mức vội vàng cúi thấp đầu, sắc mặt trắng bệch, thân mình lại lạnh run. U Tà cũng không thêm để ý, mang theo bốn người Hàn Mai về phòng đổi trang.

“Tiểu thư, Thái hoàng thái hậu nhất định là chẳng có cái ý tốt gì a!” .

“Đúng vậy tiểu thư, Thái hoàng thái hậu kia còn tuyên không ít nữ tử đã từng có tâm với Nhiếp Chính Vương tiến cung a!” .

“Hừ, không phải là muốn cho tiểu thư một đòn ra oai phủ đầu thôi sao, nằm mơ!” .

“Tiểu thư, hôm nay sẽ mặc bộ y phục ngân vũ mà Nhã Trúc vừa mới làm ra đi!” .

Nghe vậy, khoe miệng Tức Mặc U Tà có chút cong lên, lập tức gật gật đầu, muốn đánh đòn ra oai phủ đầu với nàng? Vậy cũng phải xem xem bà ta có làm được hay không!

Một thân váy dài màu ngân bạch, cổ tay áo thêu hoa sen màu lam nhạt, kim tuyến vàng vẽ ra mây đám mây nhỏ long lánh.

Một đôi đồng tử màu Hồ Phách cao ngạo, lạnh lùng như băng, lông mi dày đậm cong cong lên, cái trán trơn bóng no đủ như ngọc, cái mũi cao thẳng xinh đẹp, đôi môi anh đào mỏng mà hồng nhuận sáng bóng, da thịt vô cùng mịn màng như trứng gà bóc.

Bốn người Hàn Mai ngơ ngác nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng.

Đi ra đại sảnh, Liệt Hỏa Kinh Thương sửng sốt, lập tức cầm trong tay áo choàng cẩn thận khoác lên người U Tà: “Cũng đã nhập thu, thời tiết cũng có chút chuyển lạnh.” Con người U Tà chợt lóe, khoe miệng cong lên: “Đừng lo lắng” .

Mang theo hai người Thanh Lan cùng Đạm Cúc bước theo lên xe ngựa, thời điểm cách hoàng cung càng ngày càng gần cũng là cách nơi đây tiếng cười nháo tự do càng ngày càng xa xôi. U Tà cảm thấy bốn phía đều giống nhau là tường cao, nặng nề nói không nên lời, mây liễu có chút nhàn lại.

Hoàng cung, từ xưa đến nay đều là cái nơi chon vùi xương cốt.

Tiến vào trong cung, U Tà cảm nhận được hơi thở sâm nghiêm tràn ngập bốn phía, hoàng cung Phong Mâu khác hẳn với Nguyệt Thần. Nguyệt Thần kim bích huy hoàng, không có chút cảm giác hùng vĩ, mà khắp nơi Phong Mâu lại bày ra khí thế uy nghiêm cứng rắn không thể địch nổi!

Một cổ cổ hương khí xông vào mũi, U Tà bị thái giám kia dẫn qua một con đường mòn tăm tối, càng đi càng trống trải. Ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy chỗ kia thật nhiều loại hoa giống như hoa giấy, mùi thơm phác mũi; cúc hoa kiêu diễm nở rộ cả hoa viên, đua nhau khoe sắc cũng giống như những nữ nhân trong hậu cung này vậy.

Nhưng mà U Tà lại bị một chút sắc tím hấp dẫn, chỉ thấy trong đám hoa cúc rực rỡ kia có một gốc hoa cúc tím nụ hoa vẫn còn e ấp, hoa cúc tím kia giống như nữ vương ngạo thế mà đứng, phong tư tuyệt đại!

“Đã sớm nghe nói Thái phó chi nữ Ôn Lam cầm nghệ vô song, không biết hôm nay có thể hân hạnh được nghe hay không?” U Tà thu hồi ánh mắt, nhìn theo tiếng nói vừa phát ra, chỉ thấy trong lương đình cách đó không xa có một đám người.

Ngồi ở chính giữa là một nữ nhân toàn thân phượng bào đỏ rực, một đôi mắt tràn đầy hòa ái, trên gương mặt được trang điểm tỉ mỉ tràn đầy tươi cười, hai tròng mắt có chút nheo lại, người đó chính là Thái hoàng thái hậu .

Khi U Tà đi vào đình, chỉ thấy một nữ tử nổi bật nhất, dung nhan như họa, gương mặt như một đoá phù dung, ánh mắt sáng sủa như thu thủy, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, lại làm cho người ta có cảm giác là một tiểu thư khuê các dịu dàng.

Tiếng ca của nàng du dương uyển chuyển, giống như vang vọng ba ngày, dư âm còn không dứt. Nhưng hấp dẫn người khác hơn cả chính là cầm kỹ của nàng, cầm kỹ của nàng một câu không ta hết, nó tựa như dòng nước chảy xiết cuộn cuộn khó tả, từng giọt hiền ngang...

Một khúc kết thúc, mọi người tựa hồ còn đắm chìm trong đó, không nghĩ rằng cầm đã dứt. Thái giám kia cũng là có mắt nhìn người, đúng lúc lớn tiếng hô: “Nhiếp Chính Vương phi đến !” .

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía U Tà, nhất thời quanh thân một mảnh yên tĩnh, tiếp đó không hẹn mà đến là tiếng mọi người liên tiếp đổ rút lãnh khí. Nữ tử bên ngoài đình kia ngạo nghễ mà đứng, váy dài ngân y thanh nhã đứng giữa một bầy oanh oanh yến yến lại toát ra vẻ vô cùng thanh lệ.

Thái hoàng thái hậu Trầm Thanh Nhu neho mắt phượng lại, đánh giá U Tà, Nhiếp Chính Vương phi đây sao? ! Không phải nói Đại tiểu thư của Nguyệt Thần Trấn quốc Tướng quân phủ là cái nữ tử xấu nhan sao? ! Đây là có chuyện gì!

Trong con ngươi xẹt qua một tia ngoan lệ, nhưng không có qua được mắt phượng lạnh như băng của U Tà. Thái hoàng thái hậu này quả thật là người tâm ngoan thủ lật, có thể lấy dung mạo của một người khác mà sống ẩn nhẫn tạm bợ hơn hai mươi năm, như vậy tuyệt đối không phải là hạng người có thể khinh thường?

Mà Ôn Lam nhìn U Tà xong, trong mắt cũng là hiện lên một tia điên cuồng ghen tị. Dựa vào cái gì mà nữ nhân này có thể gả cho Nhiếp Chính Vương điện hạ, dựa vào cái gì mà nữ nhân này lớn lên lại có được dung mạo xinh đẹp đến thế? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì.....? !

U Tà thản nhiên nói: “Thái hoàng thái hậu” nhưng chưa hành lễ cũng không vấn an. Trong mắt Trầm Thanh Nhu lệ khí chợt lóe lên rồi lại biến mất, sau đó giống như lơ đãng nói: “U Tà đến đây, ngồi đi, những người đó đều là nữ tử mà ai gia phi thường yêu thích, mọi người đều làm quen đi” .

Ôn Lam nghe vậy khóe miệng cong lên, vẻ mặt nhu hòa nói: “Nghe nói Nhiếp Chính Vương phi chính là Thiên hạ đệ nhất tài nữ, Ôn Lam cả gan, không biết có thể cảm phiền Vương phi gảy một khúc, để cho ta được kiến thức một chút phóng thái của Thiên hạ đệ nhất tài nữ ?” . [*Vy Nhi: Ai za.....cái nữ nhân này sao lại nóng vội muốn tranh đấu như vậy chứ. Muốn xấu mặt Tà tỷ sao, nằm mơ đi.....J]

U Tà nghe vậy, trong mắt phượng màu Hồ Phách xẹt qua một tia thâm thúy, nhìn đám nữ tử quanh thân tất cả đều là một bộ biểu tình muốn xem kịch vui. Thái hoàng thái hậu kia cũng là vẻ mặt ý vị thâm trường. Ánh mắt khinh thường, tò mò, hèn mọn cùng vui sướng khi người khác gặp họa không hẹn mà cùng ngưng tụ trên người U Tà.

Lập tức sờ sờ cằm, lạnh nhạt nói: “Như vậy a, không biết Ôn Lam cô nương có thể đem cằm cho ta mượn dùng hay không? ” .

Ôn Lam nghe vậy sững sốt, nàng chẳng lẽ còn dám so? Khấp Phong Mâu này ai chẳng biết, Ôn Lam nàng được xưng là “Cầm tiên”, cầm nghệ cao siêu không thể thấy được chút khuyết điểm. Tuy nói Túc Mặc U Tà là Thiên hạ đệ nhất tài nữ, nhưng là ở phương diện cầm nghệ tuyệt đối không có khả năng lại có người còn có cầm kỹ cao hơn Ôn Lam nàng!

Ôn Lam lập tức cười đưa cằm trong tay cho U Tà, nàng thật muốn xem xem Thiên hạ đệ nhất tài nữ này có điểm nào hơn người.

U Tà nhìn nhìn cây đàn trong tay, đem đàn đặt lên đùi, ngón tay tinh tế mà duyên dáng tựa như khiêu vũ trên dây đàn, thuần thực sinh động như mây bay nước chảy. Mí mắt buông xuống, hàng lông mi thật dài kia ở trên đôi mắt tinh xảo hình thành một độ cong dịu hoặc lòng người. Những người quanh nàng đều bất tri bất giác bị tiếng đàn hấp dẫn, người hòa cùng âm nghe mà say mê.

Ánh mặt trời chiếu xuống dây đàn tạo thành một vầng sáng kim sắc lấp lánh, tiếng đàn tựa như thiên âm làm cho người nghe như si như say. Tất cả mọi người giống như không thể tự kiềm chế mà lâm vào một khung cảnh hài hòa mà ấm áp.

“Oa, mau nhìn a, mau nhìn a, hoa cúc tím nở!” .

“Kỳ cảnh a, thật sự là rất kỳ lạ ! Nhiếp Chính Vương phi thật là lợi hại!” .

“Đúng vậy, hoa cúc tím kia thế nhưng chính là chân bảo ‘Nhiễm cúc’ được tiến cống cho quốc chúng ta. Nghe nói hoa cúc tím này mãi không tàn, một năm bốn mùa đều là nụ hoa e ấp, chưa bao giờ nở ra, hôm nay cư nhiên bởi vì tiếng đàn của Nhiếp Chính Vương phi mà nở? !”

“...” Xung quanh đủ loại tiếng nói riu ra riu rít làm cho những nữ tử ở đây phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía bên trong hoa viên, chỉ thấy hoa cúc tím kia vốn vẫn là nụ hoa e ấp thế nhưng thực sự nở rộ !

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, có thể làm cho hoa cúc tím nghe thấy tiếng đàn mà nở ra, cầm nghệ bậc này thật sự là làm cho người ta không thể theo kịp!

Mà còn Ôn Lam thì sắc mặt trắng bệch giật lùi hai bước, làm sao có thể? !

Qua hồi lâu, một khúc rất cực chấm dứt, nhưng mà dư âm vẫn còn quanh quẩn bên tai mọi người, khó có thể tiêu tán.

Càng làm cho người người khiếp sợ là, hoa cúc tím trong hoa viên kia thế nhưng khi tiếng đàn kết thúc lại dần dần khép lại, lại biến thành bộ dạng nụ hoa e ấp, thật sự là kỳ cảnh vạn năm khó gặp a!

“Ha ha ha, thật sự là kỳ nữ! Cầm nghệ bậc này thật làm cho người ta lưu luyến không quên!” Một đạo thanh âm tán thưởng mang theo true chọc truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh màu vàng sáng chói thông thả bước đến!

Phong Mâu quân chủ, Liệt Hỏa Vô Tình!

40. Q.i – Chương 40

Chương 40: Sóng gió này chưa qua, sóng gió khác lại khởi.

Edit + Beta : Minh Nguyệt Linh Nhi

U Tà nâng mâu, Liệt Hỏa Vô Tình nhìn thân ảnh rực rỡ ở giữa không trung, một màu bạc chói mắt làm động lòng người.

Bộ mặt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lạnh nhạt, phong tư tuyệt thế.

Trong mắt Liệt Hỏa Vô Tình đa tình đào hoa xẹt qua một tia kinh diễm, nhưng ngay sau đó lại là điên cuồng ghen tị.

Hắn nghe nói hoàng tổ mẫu tuyên nhiếp chính vương phi tiến cung ngắm hoa, thế nên mới vội vàng chạy tới muốn chế nhạo nữ nhân được đồn là phế vật kia một phen, ai ngờ vừa đến liền nhìn thấy một màn như vậy.? !

Liệt Hỏa Kinh Thương, từ nhỏ đã danh chấn tứ quốc, mọi người nhắc tới hai chữ “Phong Mâu”, liền nghĩ ngay đến Liệt Hỏa Kinh Thương! Mà hắn đâu? Thân là đế quốc Phong Mâu, là quân chủ cao cao tại thượng, nhưng lại vĩnh viễn bị mọi người quên đi, mà ngay cả vị trí cao cao tại thượng này cũng là do Liệt Hỏa Kinh Thương tặng lại cho hắn!

Lần hoàng tổ mẫu vì hắn ban hôn với nữ tử không chịu nổi như vậy, ai cũng đều không thể biết cảm giác trong lòng hắn, bởi vì hắn cao húng mà quên mất tên kia là Liệt Hỏa Kinh Thương, là người làm sao để cho người khác nắm trong tay?

Hắn không phản đối, chính là khinh th thôi, khinh thường hắn-Liệt Hỏa Vô Tình, khinh thường nàng-thái hoàng thái hậu, muốn khống chế hắn? Quả thực là si tâm vọng tưởng, nếu không phải nam nhân kia trúng Phệ Tâm cổ, thì Phong Mâu này còn có hắn cùng hoàng tổ mẫu sao?

Nghĩ đến đây, Liệt Hỏa Vô Tình lại lạnh nhạt nhìn về phía U Tà xuất trần, trong mắt xẹt qua một tia trầm tư, nữ tử bậc này, cho nàng địa vị quốc gia chi mẫu vẫn là vũ nhục nàng, vậy thì vị trí nhiếp chính vương phi kia sao có thể sánh với nàng?

Nhưng mà, chỉ cần nàng nghĩ, chỉ cần nàng muốn, chính là khuấy động Lăng Thiên đại lục cũng chỉ là khoảng cách thôi.

Trọng yếu không phải là ở cái địa vị gì, trọng yếu chính là người ở trên địa vị đó là ai.

Tất cả mọi người đều đứng dậy hướng Liệt Hỏa Vô Tình hành lễ, nhưng mà U Tà vẫn ngồi lẳng lẳng như trước, đôi phượng màu hồng phách thâm thúy nhìn lướt qua Liệt Hỏa Vô Tình, có cảm giác mặt hấn dị thường tuấn mỹ, một đôi mắt đào hoa dài nhỏ tràn ngập đa tình, cái mũi cao thẳng, độ dày đôi môi đỏ mọng vừa phải, vị này chính là quân chủ Phong Mâu, lời đồn từ bên ngoài nói chung cũng đúng.

Liệt Hỏa Vô Tình, có thể nói là đế quốc có nhiều người tình nhất tứ quốc, nhưng cũng là người tuyệt đối vô tình, từ chi nữ thừa tướng, tới hoa khôi thanh lâu, đều có thể ở trong hậu cung chiếm một chức vị nào đó.

Liệt Hỏa Vô Tình, bề ngoài phóng đảng không kèm chế được, coi như cùng với Phong Mâu quốc không chút quan hệ, bình thường nhiếp chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương mới là chánh chủ, nhưng mà thủ đoạn thâm của hắn lại tàn nhẫn đến vô cùng, cùng với hoàng thái hậu thâm độc đúng là chân truyền.

Liệt Hỏa Vô Tình, tuy đa tình lại vô tình, lại cùng với Hoàng quý phi ôn nhu là thanh mai trúc mã, tình thâm, bởi vậy, Phong Mâu quốc mặc dù vô hậu, hiện tại Hoàng quý phi ôn nhu là đứng đầu hậu cung, có thể thấy được người này cũng là một người rất có tâm kế.

Nhìn U Tà mặt không có bộ dạng sợ hãi khi gặp biến, mâu trung Liệt Hỏa Vô Tình xẹt qua một chút âm sắc.

“Miễn lễ bình thân, trẫm nghe nói nhiếp chính vương phi có kỹ năng cầm làm cho hoa cúc tím nở ra, vậy trẫm sẽ đem bông hoa cúc màu tím hiếm có này tặng cho nhiếp chính vương phi !”, khóe miệng Liệt Hỏa Vô Tình khẽ cười nói.

U Tà đứng lên, nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Vô Tình, lạnh nhạt nói, “Tạ hoàng thượng”, vẫn như cũ chưa hành lễ, nhưng mà Liệt Hỏa Vô Tình cũng không giận, ngược lại càng thêm thương thức U Tà.

“Khởi bẩm thái hoàng thái hậu, Tử Cẩm Cao đã làm xong”, đúng lúc này, một mama sắc mặt nghiêm túc nói nhỏ bên tai thái hoàng thái hậu.

Nghe vậy mâu trung thái hoàng thái hậu xẹt qua một tia thâm thúy, sau đó về mặt lại tươi cười nói, “Tử Cẩm Cao a, đây chính là điểm tâm mà ai gia yêu thích nhất, hôm nay mọi người đều đến đây nếm thử đi.”

Sau đó một cung nữ liền bưng một mâm điểm tâm bộ dáng tinh xảo đi vào trong đình, nữ tử xung quanh vừa nhìn thấy Tử Cẩm Cao, chứng thêm ăn lập tức nổi lên, lập tức cầm lấy nó nhấm nháp.

Mà U Tà vẫn bất động như cũ, thản nhiên nhìn thoáng qua chỗ ngồi của thái hoàng thái hậu, Trầm Thanh Nhu nhìn thấy U Tà bất động, mâu trung chột lóe qua tia lãnh lệ thật sắc làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà lại có người đi tìm phiền toái.

“Nhiếp chính vương phi, thái hoàng thái hậu ban cho điểm tâm, vì sao ngươi không nhấm nháp, không phải là ngươi đối với thái hoàng thái hậu có cái gì bất mãn chứ? !” Một nữ tử mặc lam y thường ngày hay đi giao hảo, trợn mắt mở to nhìn U Tà nói.

Nữ nhân này lại dám đoạt đi nổi bật của nàng, lại còn nhiều lần không quỳ xuống, ngông nghênh bậc này, thật là làm cho người ta muốn đánh!

Khóe miệng Thái hoàng thái hậu cong lên cười một chút ý vị thâm trường cười, mà khóe miệng U Tà cũng có cong lên một chút độ cong thật nhỏ. Độ cong thật nhỏ cũng chính là ngón ngữ, ngón tay tinh tế trắng nõn cầm một khối điểm tâm lên để vào trong miệng.

Sau đó liền nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Hương vị tốt lắm”, mà thái hoàng thái hậu thấy nàng ăn điểm tâm, liền phân phó cung nữ bên cạnh rót một ly trà đưa cho U Tà, thái độ quan tâm bậc này làm nữ tử xung quanh vô cùng ghen tỵ, thái hoàng thái hậu tuy thường xuyên gọi các nàng vào cung, nhưng mà chưa từng đối xử với ai như vậy.

“U Tà mau nếm thử, đây là trà hoa nhĩem cúc thượng đẳng được các nước cống nộp”, nghe được ý tứ trong lời nói của thái hoàng thái hậu, con ngươi U Tà nheo lại, bưng chén trà kia lên khẽ nhấp một ngụm: “Điểm tâm cùng trà hoa, tốt lắm”, trong lời nói chứa vài ý tứ khác làm cho thái hoàng thái hậu rung mình, nàng đã biết cái gì? !

“Thái hoàng thái hậu đối với U Tà tốt như thế, U Tà cũng nên hoàn lễ lại mới đúng, Đạm Cúc, đem ‘Phượng uyển thanh hoa’ của Lưu Ly trai cấp cho thái hoàng thái hậu” .

“Là, vương phi”, sắc mặt Đạm Cúc trầm ỉn cầm hộp gấm trong tay đưa ama bên người thái hoàng thái hậu bên, sau đó lui về bên người U Tà.

Vừa nghe ba chữ “Lưu Ly trai”, nữ tử xung quanh đều tập chung nhìn chăm chăm hộp gấm kia, vật nào của Lưu Ly trai cũng là bảo vật vô giá, nhiếp chính vương phi khi gả đến Phong Mậu chưa từng mang chút đồ cưới nào, có thể mua được đồ ở Lưu Ly trai, xem ra làm nhiếp chính vương phi quả nhiên là có nhiều tiền!

Sắc mặt mọi người lập tức chuyển sang ghen tỵ với U Tà, không phải chỉ là có gương mặt đẹp thôi sao, vậy mà lại có thể gả ột người uy phong lẫm liệt, bá khí tùy ý như vậy làm nương tử!

Thái hoàng thái hậu cũng lập tức cả kinh, vật của Lưu Ly trai nàng rất là thích, lập tức liền nhận lấy hộp gấm trong tay mama bên cạnh, nhìn đến cây trâm hình phượng tinh xảo cao nhã, làm nàng sung sướng vô cùng, nhưng mà con người cũng xẹt qua một tia cảnh giác.

Nữ tử này không đơn giản! Lần trước phái Phong đi đi ám sát nàng, đem theo nhiều tử sĩ như vậy, nhưng cuối cùng lại không có tin tức nào, hơn nữa có thể giấu mình dưới hình dạng của một phế vật xấu xí lâu như vậy, tuyệt đối khoong thể khinh thường!

Nhưng mà lại không phát hiện ra chỗ nào không ổn, “ quà này của U Tà, ai gia rất thích”

Nhìn thái hoàng thái hậu tay cầm hộp gấm, con người U Tà thâm thúy, “Thái hoàng thái hậu, sắc trời đã tối, trước khi đi vương gia đã dặn ta đi sớm trở về”, nghe được lời nói như vậy con người Liệt Hỏa Vô Tình xẹt qua một tia ngoan lệ.

Mà sắc mặt thái hoàng thái hậu cũng tối sầm lại, nhưng ngay sau đó lại cười nói, “Quả nhiên là tân hôn, đi thôi đi thôi, ai gia cũng mệt mỏi, trở về đi”, nói xong đã đứng dậy bám để mama dẫn về Phượng Nghi cung.

U Tà sau khi đi ra ngoài, liền phun ra một ngụm máu tươi làm cho Thanh Lan và Đạm Cúc bị dọa một trận hoảng sợ.

“Tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy!” , hốc mắt của Thanh Lan hồng hồng lớn tiếng hô.

“Đáng chết, khẳng định là điểm tâm kia có vấn đề! Ta sẽ đi giết lão yêu bà kia!” . Đạm Cúc cũng vô cùng giận dữ, nước mắt dâng lên, sắp trào ra ngoài.

U Tà xuất ra ngân châm che lại huyết đạo, mở đôi mắt đẹp ra nói, “Không có gì, chỉ là tiểu độc thôi”, nói xong Thanh Lan và Đạm Cúc mới định thần lại, đúng vậy, tiểu thư của các nàng chính là độc y song tuyệt!

“Tiểu thư không có việc gì là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết”, Đạm Cúc xoa xoa nước mắt nói.

Khóe miệng U Tà cong lên, khóe miệng vẫn còn vết máu làm cho có vẻ vô cùng yêu diễm, dám hạ độc nàng, bà ta sẽ phải chịu nổi thống khổ gấp vạn lần như thế.

Thái hoàng thái hậu, người hãy hảo hảo mà hưởng thụ cảm giác đau đớn toàn thân, toàn tâm đi.

41. Q.i – Chương 41

Chương 41: Võ lâm đại hội, Bích U độc châu.

Edit + Beta : Minh Nguyệt Linh Nhi

Tử Cầm cao là từ Tử Cầm hoa chế tạo mà ra. Tử Cầm hoa không độc, hơn nữa còn có tác dụng an thần, nhưng mà nếu dùng chung nó với một loại hoa gì đó, nó sẽ trở thành kịch độc.

Trở lại Nhiếp Chính Vương phủ, độc trong cơ thể U Tà đã muốn bình ổn, chỉ cần uống thuốc liền khỏi.

Từ sau khi U Tà vào cung Liệt Hỏa Kinh Thương liền lẳng lặng, vẫn không nhúc nhích, nhưng hơi thở quanh thân lại lạnh lẽo làm cho bốn người Hồn Thiên thỉnh thoảng phát run. Chủ tử tức giận, thật đáng sợ.

Khi U Tà vừa mới bước vào cửa Nhiếp Chính Vương phủ, đôi mắt của Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã đứng bên người U Tà, xem qua xem lại một vòng cũng không phát hiện ra điều gì đáng lo ngại, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ta không sao, không cần lo lắng” Khi U Tà nói những lời này, một trận huyết tinh rất nhỏ bay vào chóp mũi Liệt Hỏa Kinh Thương, nhất thời, một cỗ sát khí nồng đậm bao phủ toàn bộ Nhiếp Chính Vương phủ.

“Người bị thương? !” Âm thanh gầm nhẹ hàm chứa lệ khí làm cho tất cả mọi người chấn động, mắt phượng của U Tà cũng sững sốt, sau đó liền lôi kéo tay Liệt Hỏa Kinh Thương: “Ta không sao, người hẳn là nên lo lắng cho vị ở trong cung kia kìa “.

“Nàng dám làm người bị thương! Nàng đáng chết !” Nhưng mà nghe xong lời nói của U Tà, lệ khí của Liệt Hỏa Kinh Thương lại càng thêm dày đặc hơn, xoay người hướng phía hoàng cung mà đi, U Tà lập tức kéo hẳn lại.

Phệ huyết cổ không biết ở trên người ai, nếu giờ phút này giết chết nữ nhân kia, như vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng sẽ không cứu được.

Hơn nữa Thái hoàng thái hậu Trần Thanh Nhu từ thiện hòa ái mọi người đều biết, nếu là cứ như vậy mà giết nàng, sợ là sẽ làm nhiều người tức giận, sẽ mất nhiều hơn được.

“Người đừng lo lắng” Bốn chữ có phần ôn nhu này làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương dần dần áp chế được sát khí, đem bàn tay to vuốt ve gương mặt tinh xảo của U Tà: “Thù này, ta nhớ kỹ !” .

Liệt Hỏa Kinh Thương đi đến Ma Vực xử lý một số việc, sau đó U Tà mang theo bốn người Hàn Mai trở về phòng: “ Tiểu thư, võ lâm đại hội năm năm mới tổ chức một lần, người có muốn tới không? ” Hàn Mai kích động nói.

Nghe vậy đôi mắt đẹp của U Tà hơi nheo lại, võ lâm đại hội?

“Đúng vậy tiểu thư, hơn nữa võ lâm đại hội lần này nếu ai đoạt được chức võ lâm minh chủ còn có thể đoạt được bảo vật! ” Thanh Lan có chút thần thần bí bí nói.

Thứ mà có thể khiến cho U Tà hứng thú, có thể được Thanh Lan nói thành bảo vật, thì vật đó cũng chính là vật bất phàm.

Nhìn tiểu thư nhà mình có điểm hứng thú với bảo vật, Thanh Lan liền nói: “Võ lâm minh chủ lần này sẽ nhận được Bích U độc châu!” .

Nghe vậy con người màu Hồ Phách của Tức Mặc U Tà xẹt qua một chút cân nhắc, Bích U độc châu? !

Bích U độc châu, có khả năng giải được trăm loại độc, đặt ở trên người bách độc bất xâm, là một bảo vật khó gặp!

“Chuẩn bị đi, lấy thân phận là Âm U cung đi đến võ lâm đại hội!” Trong mắt U Tà hiện lên một chút ý cười không dễ phát hiện, có Bích U độc châu, như vậy cỗ độc của Liệt Hỏa Kinh Thương có thể áp chế rồi !

“Ân, tiểu thư!” Nghe được lời nói như thế bốn người Hàn Mai có chút kinh ngạc, tuy nói Bích U độc châu quả thật là thứ tốt, nhưng mà cũng không có khả năng hấp dẫn được lực chú ý của tiểu thư a, hiện tại đây là cái tình huống gì? !

Địa giới Ma Vực, phía trên đại điện u ám.

“Ma chủ, có người dùng vạn lượng hoàng kim muốn lấy mạng của Ma phi!” Người nói chuyện chính là phụ tá đắc lực của ma chủ Minh Thiên Tâm – “Âm” .

Từ lúc Liệt Hỏa Kinh Thương cưới Tức Mặc U Tà, toàn bộ trên dưới Ma Vực đều tôn xưng Tức Mặc U Tà là Ma phi, bất luận bên ngoài đồn đãi như thế nào, chỉ cần là người mà Ma chủ nhận định, vậy người kia sẽ là Ma phi không thể nghi ngờ, càng không có việc chống đối !

Nghe nói như thế, con người thâm thúy màu lục của Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia sát khí, lãnh liệt nói: “Ai?” .

“Khởi bẩm Ma chủ, là sườn phi của thái tử Nguyệt Thần quốc_Tức Mặc Văn Nguyệt! ” Sau khi Tức Mặc Văn Nguyệt hại Mộc Hoàn Hi, việc điều tra không có kết quả liền được thả ra, Tây Việt Tiêu nể tình năm năm tình cảm, cùng với nàng liền đem nàng phong làm sườn phi, như vậy cũng có thể làm cho Trấn quốc Đại tướng quân chuyên tâm phụ tá cho hắn!

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương thâm trầm suy tư một chút, muốn giết Tà Nhi của hắn? Có ý tứ, Tức Mặc Văn Nguyệt, nghe nói từ nhỏ nàng ta luôn nhục mạ Tà Nhi, cái này xem như là thù mới hận cũ cùng nhau tính luôn đi ? !

“Chuyện này các ngươi không cần để ý tới, còn có chuyện gì” .

“Bẩm ma chủ, võ lâm đại hội năm năm tổ chức một lần chuẩn bị khai mạc, người có muốn đi hay không? ” .

Nghe vậy con người lục sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương thâm trầm: “Đi, vì sao lại không đi? !” .

Lăng Thiên đại lục năm một trăm bảy mươi ba, là một cái thời buổi rối loạn.

Đích nữ Tức Mặc U Tà của Trấn quốc tướng quân Nguyệt Thần quốc không tài vô mạo mọi người đều biết, nhưng lại ngoài ý muốn của mọi người đạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất tài nữ, lại khiến cho Nhiếp Chính Vương Phong Mâu quốc lấy sinh lễ giá trên trời cưới về, tin tức này làm cho bao nhiêu người đấm ngực dậm chân buồn bực không thôi.

Sau đó Nhiếp Chính Vương, Chiến thần Phong Mâu_Liệt Hỏa Kinh Thương đi đến Sơn Man đàm phán chiến loạn, tân Nhiếp Chính Vương phi vừa vào cửa một mình một phòng! Tin tức này làm cho vô số nữ nhân mừng rỡ.

Hoa Lộng Ảnh từng tuyên bố chỉ cần Thiên hạ đệ nhất mỹ nam_Minh Thiên Tầm nhưng lại đi theo Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương đến Sơn Man, tin tức này làm cho vô số người cười nhạt, đệ nhất mỹ nhân cũng không hơn gì, nói chung cũng là người đa tình, còn không phải cũng thay nam nhân như thay áo sao? Nhưng thật ra đế quân Phong Mâu cũng là người tương tự như vậy.

Nhiếp Chính Vương phi của Phong mâu đế quốc_Tức Mặc U Tà, vì truy phu mà đến Sơn Man. Ở Sơn Man gây náo động, cái gì mà bao cổ, phế vật, vô nhan thế nhưng lại là một người đủ mê hoặc thể nhân !

Nhiếp Chính Vương phi Phong Mâu_Tức Mặc U Tà lấy việc cá cược dùng cường thế cùng quyết đoán làm cho Sơn Man trọn đời quy hàng Phong Mâu đế quốc, cũng vừa lấy được chí bảo của Sơn Man tộc cùng Hoa Tàn quốc. Càng ngạc nhiên hơn là sau khi dung nhan hiện thế, danh xưng Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân lập tức đổi chủ, mỹ danh Tức Mặc U Tà chấn động thiên hạ, thiên hạ mọi người đều muốn xem, nhìn đến dung nhan tuyệt mỹ này!

Nhưng mà càng làm cho lòng người rung động, từng là bao cổ phế vật, nữ tử vô nhan, hiện nay lại là Thiên hạ đệ nhất nữ tử, là người đứng sau Lưu Ly trai nổi tiếng tứ quốc! Nhất thời, mọi người trong nhân gian đều khóc không ra nước mắt, vì viên minh châu lại tướng gỗ mục. Trong đó có người lại hối hận thay cho thái tử Tây Việt Tiêu của Nguyệt Thần! Còn có người cực kỳ hâm mộ Liệt Hỏa Kinh Thương, có thể thú một nữ nhân tài mao song toàn như vậy về làm nương tử, hạnh phúc vô cùng!

Thái hoàng thái hậu Phong Mâu quốc cũng cực kỳ thích Nhiếp Chính Vương phi_Tức Mặc U Tà, gọi nàng tiến cung ngắm hoa. Mà ở đó Nhiếp Chính Vương phi lại gảy một khúc nhạc khiến cho quốc hoa là hoa cúc tím nở rộ, tiếng đàn dẫn dắt người ta vào kỳ cảnh đặc biệt hiếm có, thể nhân gọi Nhiếp Chính Vương phi_Tức Mặc U Tà là thần nữ hạ phàm!

Quân chủ Nguyệt Thần quốc chết trận, cả quốc bị thống, thái tử Tây Việt Tiêu lấy thế sét đánh không kịp bịp tai liền đăng cơ, vì tiên hoàng giữ đạo hiếu, ba năm sẽ không tuyển tú! Thái tử phi Mộc Uyển Hi lên ngôi hoàng hậu, độc quản lục cung, có thể sánh vai thì chỉ có Nhị tiểu thư của Trấn quốc tướng quân_Tức Mặc Văn Nguyệt, hiện nay là người đứng đầu tứ phi!

Đại hội võ lâm năm năm tổ chức một lần sắp tới, con trai của võ lâm minh chủ tiền nhiệm_Long Tứ Thiên lại một lần nữa trở thành đề tài của mọi người, bởi vì nếu là nữ tử đạt được chức võ lâm minh chủ thì sẽ kết hôn cùng với Long Tứ Thiên. Bởi vậy nữ tử trong tứ quốc đều rục rịch, mà “Bích U độc châu” cũng làm cho vô số người thèm muốn. Cho nên đại hội võ lâm năm nay trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người!

Tứ quốc đều có sự rung chuyển, lại không người nào hiểu và biết được nguyên nhân.

42. Q.i – Chương 42

Chương 42: Ngự Long sơn trang, quần long tụ hội.

Edit + Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

“A.....đáng chết!” Giờ phút này bên trong Phụng Nghi cung của Phong Mâu quốc, Thái hoàng thái hậu vốn đoan trang ôn thiện lúc này lại đầu tóc hỗn độn, đổ đầy mồ hôi lạnh, khuôn mặt vốn được trang điểm rất tỉ mỉ, đẹp đẽ giờ phút này lại tràn đầy tơ máu, con ngươi tràn ngập lệ khí trợn to, xem ra hẳn là hoảng sợ không nhỏ!

Khi trở lại Phụng Nghi cung vẫn mạnh khỏe, nhưng vì sao khi đêm dài lại cứ nhiên đau đớn vô cùng ?!

Thái hoàng thái hậu Trầm Thanh Nhu neho con người đáng sợ lại, hồi tưởng lại mọi việc xảy ra ngày hôm nay, khả năng duy nhất chỉ có thể là do cây trâm của Túc Mặc U Tà!

Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu lại bạo phát đập bàn kêu lên: “Chết tiết Hỏa Uyển Hinh! Chết thì chết cứ nhiên lại còn lưu lại một cái nghiệt chủng tai họa như vậy! Nay lại cười một cái tiện nhân tâm cơ sâu thẳm khó lường như thế, ta thề, mỗi hộc hôm nay các ngươi nhất định phải trả bằng máu !” Từng tiếng âm lãnh dày đặc phiêu đảng trong không khí, vang vọng rất lâu chưa hề tiêu tán...

Nàng có từng nghĩ, nếu không phải là do nàng cố ý tứ hôn, Túc Mặc U Tà_nữ tử hoàn mỹ như thế sao lại có thể gả đến Phong Mâu? Nếu không phải là do nàng hạ độc Túc Mặc U Tà trước thì làm sao phải chịu loại thống khổ bậc này.

Ngày thứ hai, sau khi U Tà thắng lớn ở Sơn Man, danh tiếng đã truyền khắp tứ quốc, truyền vào tai Thái hoàng thái hậu Trầm Thanh Nhu, trong Phụng Nghi cung liền truyền ra tin tức: “Thái hoàng thái hậu nhiệm phong hàn, nghỉ mấy ngày, bất luận kẻ nào cũng không được phép đến quấy rầy!” .

U Tà ở Nhiếp Chính Vương phủ nghe tin tức này nở nụ cười ý vị thâm trường, độc nàng đã dùng nàng muốn nhìn xem người nào có thể giải? !

“Tà Nhi, ngươi muốn đi đại hội võ lâm? !” Liệt Hỏa Kinh Thương biết U Tà muốn đi đại hội võ lâm liền cảm thấy kinh ngạc, tuy nói dựa vào thanh danh của Ám U cung thì tham gia cũng không phải chuyện kỳ quái. Nhưng mà người Ám U cung làm việc luôn luôn kín cẩn, cũng không bại lộ nhân thủ, nhưng mà lần này lại tham gia đại hội võ lâm?

“Ân, ta sẽ đi “. Thanh âm trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng như trước bay vào bên tai Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe nói lần này nếu đoạt được chức võ lâm minh chủ liền đạt được một viên bách độc bất xâm Bích U độc châu, chẳng lẽ Tà Nhi là vì nó mà đi? Chẳng lẽ độc m lão yêu bà kia hạ vẫn chưa giải được? !

Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương thất kinh, chạy nhanh đến kiểm tra U Tà xem có cái gì không ổn không, lập tức hận không thể bay ngay đến Ngự Long sơn trang đoạt lấy Bích U độc châu kia.

U Tà nhìn đôi đồng tử lục sắc đang bối rối của Liệt Hỏa Kinh Thương, sững sốt một chút liền biết suy nghĩ trong lòng hẳn, hốc mắt có chút nóng nóng, ngốc tử này chẳng lẽ chưa bao giờ vì chính mình suy nghĩ sao?

“Người đừng lo lắng, lần này ta quả thật là vì Bích U độc châu kia mà đi, nhưng ta không trúng độc ” Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới bớt lo lắng, nếu Tà Nhi có việc, hẳn nhất định sẽ san bằng Phụng Nghi cung, làm cho cái lão yêu bà kia xương cốt cũng không còn, như vậy đã là quá tiện nghi cho nàng ta rồi !

“Tà Nhi nếu muốn, cứ nói với ta là được, ta nhất định vì ngươi mà mang tới !” Khi nói chuyện này ngữ khí Liệt Hỏa Kinh Thương không có chút phật phùng, giống như vô số người có nội lực thâm hậu trong giang hồ tất cả đều là con kiến, hẳn mang theo một cỗ bá khí tung hoành thiên hạ!

U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, trong lòng đột nhiên có chút thỏa mãn, nam tử như thế, cũng là của nàng!

“Thương, thiên hạ này ngươi có muốn không?” U Tà cảm thụ được Liệt Hỏa Kinh Thương có khí chất của thiên hạ đế vương, nên không khỏi khẽ mở miệng hỏi.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ sững sốt, không nói gì, dùng ngón tay thon dài khẽ chạm lên khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ của U Tà, khóe miệng khẽ cười. U Tà có chút khó hiểu nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Lúc này tại môn đình của Ngự Long sơn trang đã vô cùng đông khách, người trên giang hồ đều đã đến, chuẩn bị tham gia đại hội võ lâm.

Mà giờ phút này tại chân núi Ngự Long sơn trang có một hàng mấy người thật nổi bật, một nữ tử tuyệt sắc đi trước phía sau có bốn nữ tử che mặt, năm người cười năm tuần mã nhắm t hănghướng Ngự Long sơn trang mà đến.

Nữ tử đi đầu tuyệt mỹ giống như thiên tiên giáng phàm, giữa mi tâm có một nốt chu sa đỏ rực, con ngươi màu Hồ Phách tràn đầy lạnh lùng, cái mũi cao thẳng tinh xảo, môi anh đào mềm mại như nước, một thân ngân y, bộ dáng kia làm cho những nam tử đang nghỉ chân đại ra.

Mà nữ tử này đúng là người đi tới tham gia đại hội võ lâm trước_Tức Mặc U Tà, mà bốn nữ tử che mặt phía sau chính là Hàn Mai, Thanh Lan, Nhã Trúc, Đạm Cúc không thể nghi ngờ.

Chung quanh tiếng nghị luận liên tiếp vang lên.

“Đẹp quá, nữ tử này là thế lực nào trong giang hồ? ! Thật sự rất là đẹp a ” .

“Đúng vậy, không biết so với người vừa đạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân_Tức Mặc U Tà thì như thế nào? ” .

“Ta xem A Hữu à, bộ dáng của nữ tử này có thể làm cho bao nhiêu người thần hồn điên đảo a, ta đoán nữ tử này cũng phải sánh ngang với Tức Mặc U Tà mới đúng” .

“Bất quá cho dù phải chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phải phong lưu ” .

“Ta nói người biết, tẩu tử cách vách nhà ta có dì của muội muội có con làm hạ nhân ở trong phủ Nhiếp Chính Vương ! Theo như hần nói Nhiếp Chính Vương phi_Tức Mặc U Tà mỹ đến mức không giống phàm nhân a !” .

“...” Dân chúng xung quanh Ngự Long sơn trang nói nhỏ, nhưng vẫn truyền vào trong tai U Tà, khóe miệng tinh xảo của U Tà khẽ cong lên một chút không dễ nhận ra!

“Cô nương, cô nương xin chờ !” Một đạo thanh âm dồn dập truyền vào trong tai, mấy người U Tà dừng ngựa lại, không bao lâu, một đoàn người đã đuổi đến trước mặt U Tà.

Con người U Tà có chút nheo lại, nhìn nam tử trước mặt, thập phần thanh tú, khí chất tao nhã.

Đại hội võ lâm lần này U Tà đi trước, mà Liệt Hỏa Kinh Thương mấy ngày nữa mới đến.

“Có chuyện gì? !” Hàn Mai chặn trước người U Tà, con người lạnh lùng nói.

“Cô nương, cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ cũng không có ác ý, chính là chủ tử nhà ta lần đầu đi vào Ngự Long sơn trang, muốn cùng cô nương đồng hành thôi .” Tiểu đồng thanh tú hơi ngượng ngập nói.

“Chủ tử nhà ta không đồng hành cùng người khác !” Thanh Lan cũng lạnh nhạt nói, không có chút do dự.

“Khụ khụ. . . Khụ, cô nương đừng. . . Đừng nóng giận, là do tại hạ đường đột .” Một đạo tiếng động thanh nhã truyền đến, U Tà nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam tử tuần mã áo xanh đang được đỡ từ kiệu ra, sắc mặt trắng bệch, khí lực nói chuyện cũng rất yếu, hiển nhiên là dấu hiệu của bệnh lâu đã ngấm vào xương tủy.

“Hơi thở không xong, cước bộ vô lực, hít thở hỗn hển, bệnh tận xương tủy, nếu không trị liệu, tử .” U Tà thần nhiên nói, mà nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Liên kinh ngạc nâng mắt, ngay cả huynh trưởng cũng không chữa khỏi cho hần, mà nữ tử này chỉ cần liếc mắt liền đoán ra bệnh tình của hần?!

Mà tiểu đồng kia lại kích động quỳ rạp xuống đất “Cô nương, nếu cô nương có thể cứu công tử nhà ta, Băng Tuyết đỉnh sẽ nợ cô nương một đại ân tình !” .

Nghe vậy U Tà lại liếc mắt đánh giá nam tử đang đứng bên cạnh kiệu kia, hẳn không phải Vụ Ảnh Khuynh Thành ! Vụ Ảnh Khuynh Thành là một người trong trẻo nhưng lạnh lùng quái đản nổi tiếng hậu thế, mà nam tử này mặc dù cũng có khí chất lạnh như băng, nhưng lại thiện lương có lẽ, không có một chút quái đản nào.

Nếu không phải Vụ Ảnh Khuynh Thành, vậy thì cũng là người có liên quan tới Vụ Ảnh Khuynh Thành, có thể làm cho Băng Tuyết đỉnh thiếu nàng một cái đại ân tình, vụ mua bán này có lời.

“Hừ, chỉ là có khuôn mặt đẹp thôi, thật sự nghĩ rằng chính mình là một thần y sao ?!” Đúng lúc này, một đạo thanh âm chói tai của nữ nhân truyền đến. Khóe miệng U Tà khẽ nhếch lên, a, người quen đến đây.

43. Q.i – Chương 43

Chương 43: Vụ Ảnh Khuynh Liên, Tứ Thiên động tình.

Edit & Beta : Vy Nhi

Người vừa lên tiếng không phải là muội muội cùng một mẹ sinh ra của Túc Mặc Văn Nguyệt – Túc Mặc Văn Tinh sao? !

Ở đại hội võ lâm mà nhìn thấy nàng cũng không kỳ quái, bởi vì nếu là nữ tử có thể đoạt được chức võ lâm minh chủ là có thể gả cho Long Tứ Thiên. Túc Mặc Văn Tinh đối với Long Tứ Thiên có tình, nàng không đến mới kỳ quái.

Nhưng mà nữ tử không có thân phận địa vị trên giang hồ thì không thể tham gia võ lâm đại hội !

Sư phó của Túc Mặc Văn Tinh chính là Các chủ Huyết sát các trên giang hồ, mà nàng chính là đồ đệ truyền của bà. Hơn nữa nàng còn rất có thiên phú tu luyện nội lực, địa vị cực cao, bởi vậy nàng được Túc Mặc Hoành cực kỳ sủng ái.

“Ta như thế nào không cần người ngoài như người nói” U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng thản nhiên nói, một chút cảm xúc biến hóa cũng không có.

Túc Mặc Văn Tinh nghe vậy sắc mặt xanh mét, nữ nhân này nếu tham gia đại hội võ lâm, câu dẫn Tứ Thiên ca ca vậy phải làm sao bây giờ?! Hơn nữa lại có một đôi mắt cùng với Túc Mặc U Tà giống nhau như đúc, chết tiệt thật!

Phế vật kia xa gả đến tận Phong Mâu, vốn nghĩ rằng nàng khẳng định sẽ không thể sống quá đêm tân hôn. Ai ngờ, Nhiếp Chính Vương kia cứ nhiên lại đối với nàng tốt như thế? Hiện tại, thiên hạ lại đồn đại rằng nàng chính là cái gì Thiên hạ đệ nhất nữ tử nữa....Nàng mới không thèm tin đâu ! Một cái phế vật, một người quái dị thì có thể tốt đến như thế nào được chứ? Mọi người trên đời này đều mù hết rồi sao? Thật là hết nói nổi.!

Nàng chính là người của Huyết sát các, nữ nhân kia nhất định là không có năng lực, cũng không phải là người có thể lực lớn gì .

“Bốn cô nương là người của Huyết sát các, người cứ nhiên dám vô lễ? !” Nghĩ đến điểm này, Túc Mặc Văn Tinh lớn tiếng mở miệng, nhưng mà U Tà cũng vẫn mặt không đổi sắc, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt như trước. Mà trái lại bốn người Hàn Mai vốn đang che mặt, nhưng nếu nhìn kỹ, khẳng định có thể nhìn ra trong mắt các nàng đầy miệt thị cùng trào phúng.

Túc Mặc Văn Tinh nhìn đoàn người U Tà vẫn chưa lên tiếng, lập tức nghĩ rằng bọn họ đã bị mình đoán trúng, trong mắt liền càng thêm khinh thường. Chỉ là một nữ tử lớn lên có phần xinh đẹp mặt thôi, nếu muốn làm con dâu của Ngự Long sơn trang cũng không phải chỉ cần có chút nhan sắc là có thể , “Hừ” !

“Vị cô nương này, khụ khụ khụ. . . Huyết. . . Huyết sát các thì như thế nào? Lấy đâu ra khí thể bức người như vậy? Khụ. . . Ta nếu nguyện ý thì dù cho người đó là ai thì cũng không quan hệ gì đến người!” Vụ Ảnh Khuynh Liêm nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

“Người. . .” ! Tức Mặc Văn Tinh giận dữ, vừa định mở miệng cả giận mắng, ai ngờ liền bị tùy tùng phía sau ngăn cản: “Văn Tinh tiểu thư thỉnh cân nhắc, Bằng tuyết đỉnh không phải là Huyết sát các chúng ta có thể trêu chọc được đâu” .

Nghe vậy Tức Mặc Văn Tinh phần hận trừng mắt liếc tùy tùng kia một cái, xong cũng không nói gì. Nàng tuy rằng xúc động nhưng vẫn không phải ngu xuẩn. Bằng tuyết đỉnh quả thật thần bí khó lường, Vụ Ảnh Khuynh Thành kia lại không nên trêu chọc. Trước khi được gả vào Ngự Long sơn trang, nàng vẫn là không nên gây chuyện thì tốt hơn.

Tức Mặc Văn Tinh lập tức trào phúng nhìn U Tà vài lần, tiếp đó liền mang theo mấy người phía sau đi đến Ngự Long sơn trang. Mỗi lần đại hội vô lâm đều được tổ chức ở Ngự Long sơn trang, chuyện này không khỏi làm Tức Mặc Văn Tinh nở rộ hoa tâm.

Nếu như có thể đi vào Ngự Long sơn trang, như vậy sẽ có thể gần Tứ Thiên hơn một chút rồi. Nghĩ đến đây vẻ mặt Tức Mặc Văn Tinh thẹn thùng, quả nhiên là tư thái của tiểu nữ nhi không sai vào đâu được.

U Tà thâm thúy nhìn bóng dáng Tức Mặc Văn Tinh, tiếp đó quay đầu nhìn về phía Vụ Ảnh Khuynh Liên: “Ta có thể trị cho người, nhưng phải đợi qua đại hội vô lâm đã.”

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Liên sững sốt, xong liền mỉm cười gật gật đầu. Vị cô nương này xem ra thật không phải người tầm thường, cư nhiên thật sự có thể nắm chắc sẽ trị khỏi cho hần? !

Lần này xuống núi là hần giấu huynh trưởng Vụ Ảnh Khuynh Thành. Huynh trưởng trị liệu cho hần nhiều năm, mà bệnh của hần vẫn không hề thuyên giảm, liên lụy huynh trưởng.

Mười mấy năm trước, sư phó cứu về một phụ nhân mỹ mạo xinh đẹp, thân thể bị trúng kịch độc, bị người khác đem bỏ ở vùng hoang vu dã ngoại. Trị liệu không bao lâu sư phó liền qua đời, mà phụ nhân kia cũng mê man mười mấy năm qua. Huynh trưởng vẫn vì kịch độc trong người phụ nhân kia mà hao tổn tinh thần, cho nên lần này hần mới quyết định xuống núi cướp lấy Bích U độc châu.

Thật không ngờ cư nhiên lại gặp được nữ tử tuyệt sắc này, nàng lại còn có thể chữa khỏi căn bệnh đã đưa theo hần nhiều năm! Như vậy thì từ nay về sau hần sẽ không phải liên lụy đến huynh trưởng nữa, càng có thể chứng minh được rằng hần cũng không phải một phế nhân.

Nghĩ đến đây Vụ Ảnh Khuynh Liên có chút kích động, toàn thân run lên nhè nhẹ. Mà tiểu đồng kia cũng là quá mức kích động mà rơi lệ, bệnh của công tử rất cực cũng có thể trị tốt, như vậy đại công tử cũng không phải lo lắng !

U Tà vừa dứt lời liền mang theo bốn người Hàn Mai đi vào Ngự Long sơn trang. Lần này lấy thân phận Cung chủ Âm U cung mà đến, đương nhiên sẽ ở tại nội viện.

Toàn bộ môn hạ của Ngự Long sơn trang đều ngơ ngác nhìn thân ảnh của U Tà. Cung chủ Âm U cung là tiên nữ sao?

Giờ phút này U Tà đang ngồi ở trong phòng nghỉ tới bệnh tình Vụ Ảnh Khuynh Liên, nhìn hần như vậy hiển nhiên là mắc bệnh hen suyễn từ nhỏ!

Bệnh này ở hiện đại có thuốc để trị liệu, nhưng mà ở cái thời cổ đại lạc hậu này, muốn trị khỏi được thì quả là khó càng thêm khó a...Những dược liệu cần thiết có lẽ ở đại lục này căn bản là không tồn tại, nhưng đối với vòng tay ngọc lưu ly mà nói, chút dược liệu đó quả thật rất đơn giản.

Nhưng mà U Tà cũng phát hiện bệnh tình của Vụ Ảnh Khuynh Liên rất là nghiêm trọng, phải có một loại linh vật làm thuốc dẫn mới có thể “thuốc đến bệnh trừ” (ý nói thuốc vào là bệnh khỏi ngay đó !). Nghĩ đến như vậy U Tà nghiêm nghị nhíu mi, linh vật. . .

Tiếp đó đôi con ngươi màu hổ phách chợt lóe, một sủng vật nhỏ nhắn toàn thân màu lửa đỏ liền xuất hiện ở trên tay U Tà.

Hai ngón tay U Tà chọc chọc Hỏa Hỏa, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới. Trong ánh mắt thâm trầm kia mang theo vài phần tà ác khiến Hỏa Hỏa sợ tới mức lập tức chít chít gọi loạn, hai cái tiểu móng vuốt không ngừng cào loạn ở trong không trung.

Sau khi U Tà đánh giá xong liền trực tiếp đem Hỏa Hỏa đặt ở trên vai, sau đó gật gật đầu. Hỏa Hỏa là thần hồ thượng cổ, rất có linh tính, như vậy thì liền dùng một chút huyết của nó để làm thuốc dẫn đi. Hỏa Hỏa không khỏi rung mình một cái, thân thể nhỏ không thể kiềm chế được cũng run lên.

Trong Ngự Long sơn trang, một nam tử y bào kim sắc, khuôn mặt tuấn mỹ đang múa kiếm. Lực đạo cường đại, kiếm phong (giống kiếm khí đó nhé) hỗn loạn làm cho lá cây liên tiếp rơi xuống, không bao lâu mặt đất đã phủ kín một lượt lá cây.

“Thiên Nhi. . .” Một phụ nhân tướng mạo hiền hậu nhú mi, sắc mặt lo lắng nhìn Long Tứ Thiên đang điên cuồng múa kiếm. Phụ nhân kia chính là hoàng muội ruột của nữ hoàng Hoa Tàn quốc, phụ nhân của vô lâm minh chủ – Hoa Dung! Cũng chính là mẫu thân thân sinh của Long Tứ Thiên.

Từ sau hội đèn lồng bách hoa của Nguyệt Thần quốc, Long Tứ Thiên trở lại Ngự Long sơn trang, Hoa Dung liền phát hiện con trai của mình thực không thích hợp.

Luôn có vẻ mặc danh kỳ diệu (không thể hiểu nổi), thần bí khó lường. Hoặc là điên cuồng múa kiếm như muốn phát tiết cái gì đó, hoặc là lại trầm mặc không nói, khi thì cười khổ khi thì thống khổ nhíu mày.

Thân là người từng trải, nàng đương nhiên nhìn ra con đã yêu thương người khác, nhưng lại yêu phải một cái nữ tử không nên yêu. Nhưng Long Tứ Thiên lại luôn nhốt bản thân ở trong thế giới của chính mình, cái gì cũng không nói.

Hoa Dung không biết phải làm sao, lại lo lắng cho con, cho nên mới lợi dụng đại hội vô lâm lần này tuyên bố: “Nếu là nữ tử đoạt được vị trí vô lâm minh chủ kỳ này, liền có thể gả vào Ngự Long sơn trang!”

Giờ phút này Long Tứ Thiên một chút cũng không để ý tới Hoa Dung, trong đầu vẫn hồi tưởng đến ngân y nữ tử trong hội đèn lồng bách hoa kia. Mắt phượng màu Hồ Phách trong trẻo nhưng lạnh lùng dường như đã khắc sâu vào đáy lòng hắn không thể xóa nhòa !

Sau khi hắn trở lại Ngự Long sơn trang, ngày tư đêm tưởng nhớ tới nàng, hắn lúc này mới hiểu được, thì ra chỉ là liếc mắt một cái, nàng đã in sâu vào tâm trí của hắn. Chỉ trách duyên phận cho ta gặp nàng quá muộn, nàng đã định là thê tử của người khác!

Nhắm mắt thống khổ, nếu như hắn sớm phát hiện thứ tình cảm mông lung này, kết cục có phải sẽ khác đi hay không? !

Đại hội vô lâm lần này vì hắn tuyển thê, hắn cũng đã biết. Sớm biết không có kết quả, không bằng sớm quên đi, như vậy cũng tốt, không phải sao?

Nhưng là vì sao, vì sao trong lòng hắn vẫn có chút chờ mong? Chờ mong nàng có thể nhớ đến mình, chờ mong nàng có thể cho hắn một cơ hội để biểu đạt tình cảm trong lòng, chờ mong. . . Nàng có thể đến.

Long Tứ Thiên nghiêm nghị mở mạnh con ngươi, đáy lòng thâm hạ quyết tâm. Nếu như đại hội vô lâm lần này nàng đến, như vậy lần này hắn nhất định sẽ không buông tay. Dù cho đối thủ chính là Liệt Hỏa Kinh Thương rạng danh thiên hạ kia hắn cũng quyết không từ bỏ nàng!....

44. Q.i – Chương 44

Chương 44: Đại hội đột kích, sinh lễ long tiên.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Đại hội vô lâm bắt tri bắt giác yên lặng tới.

Ngày hôm đó, gió thu nhẹ thổi, thời tiết vô cùng tốt, nơi diễn ra võ lâm đại hội là vùng núi ngoại ô phía sau Ngự Long sơn trang.

Ba tầng trong, ba tầng ngoài to như vậy thế mà lại đứng đầy người, U Tà cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên đứng ở tầng ngoài cùng.

Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng không nói gì với tiểu đồng, nhưng tiểu đồng lại hiểu ngay í, hướng về phía đám người dùng nội lực nói: “Băng tuyết đỉnh đến —— “

Một tiếng này truyền đi rất xa,. Nghe thấy tiếng nói như thế, tất cả mọi người lập tức dẹp sang 2 bên tạo thành một đường đi rộng thênh thang. Vụ Ảnh Khuynh Liên có chút xấu hổ, khụ khụ hai tiếng, khoe miệng tươi cười nói: “Mặc cô nương, thỉnh” .

Ở chung nhiều ngày, Vụ Ảnh Khuynh Liên đã kể lại hết tiền sử bệnh tình của mình, cho nên mới gọi là Mặc cô nương thay vì U Tà.

Hai người đi vào tầng trong cùng, nơi đó có một loạt các vị trí, đều là vì những thế lực có danh tiếng trên giang hồ mà chuẩn bị, mà Băng Tuyết đỉnh là địa phương thần bí nhất của Lăng Thiên đại lục, danh tiếng của Vụ Ảnh khuynh Thành lại danh chấn thiên hạ, Vụ Ảnh Khuynh Liên cùng với U Tà ngồi phía trước tất cả mọi người.

Mà Tức Mặc Văn Tinh vốn đến sớm, sắc mặt lại xanh mét, ngồi ở hàng thứ hai, chết tiệt, chẳng qua chỉ là một người không có thế lực, hiện tại lại ngồi ở vị trí trước mặt nàng ta? !

Mọi người xung quanh nhìn U Tà cùng với Vụ Ảnh Khuynh Liên, đều vô cùng nghi hoặc, nam tử áo xanh kia là ai? Tự xưng là người của Băng tuyết đỉnh nhưng lại không phải Vụ Ảnh thần y, nhưng mà tiểu đồng bên người kia là Dược Liệt, trên giang hồ cũng có không ít người gặp hắn đi cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành, cho nên mọi người cũng không nghi ngờ việc bọn họ đến từ Băng tuyết đỉnh là có đúng hay không?

Nhưng mà khi ánh mắt của mọi người dừng lại trên mặt U Tà đều hít một ngụm khí lạnh, nữ tử tuyệt sắc kia là ai? Có người từng gặp qua Hoa Lộng Ảnh đều so sánh hai người một chút, nhưng mà kết quả cuối cùng đều là, nữ tử xinh đẹp này là ai, so với Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân còn đẹp hơn bảy phần? !

Bị mọi người dùng ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm, mặt U Tà vẫn không đổi sắc, con người màu hổ phách có chút thâm thúy, bốn người Hàn Mai nhất thời lạnh mặt, nổi giận lớn tiếng nói: “Quản kỹ mắt chó của các người đi !” .

Nghe được lời nói như thế mọi người xung quanh không ai dám nhìn nữa, nàng kia cùng với Băng tuyết đỉnh có liên quan, là người bọn hắn không thể nhúng chàm? Nhưng nàng ta thật là mỹ đến vô cùng, chẳng lẽ Vụ Ảnh Khuynh Thành là nữ nhân?

Nghĩ đến đây tất cả mọi người đều âm thầm gật gật đầu, Vụ Ảnh Khuynh Thành là mỹ nam đứng hàng thứ hai trong đại lục, phẩm chất đương nhiên không phải bàn, bằng không vô số nữ tử muốn gả cho hắn đều đã được như nguyện, trong đó tiểu thư khuê các , công chúa muốn gả cho hắn nhiều không đếm xuể, đến công chúa Liệt Hỏa Vô Tâm của Phong Mâu quốc còn khua chiêng gõ trống đòi gả cho hắn.

Công chúa Liệt Hỏa Vô Tâm vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Vụ Ảnh Khuynh Thành nhưng không có kết quả, có thể nói là “hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”, thật giống với việc Hoa Lộng Ảnh theo đuổi Thiên hạ đệ nhất mỹ nam-Minh Thiên Tâm .

Mọi người xung quanh đều bắt đầu dĩ thử dài, nam tử tốt trên đời nhiều lắm, Vụ Ảnh Khuynh Thành lại là nam tử như vậy, chắc chắn thế tử phải là một người tuyệt sắc, tất nhiên sẽ không để ý đến công chúa Liệt Hỏa Vô Tâm có nhan sắc vô cùng bình thường kia.

Giờ phút này U Tà cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên không có thời gian để ý xem suy nghĩ của những người xung quanh, bởi vì võ lâm minh chủ Long Ung đã ra trình diện!

Chỉ thấy giờ phút nam nhân đứng trên đài, khuôn mặt oai hùng bất phàm, mắt hổ, là người có khí khái trong giang hồ, quả nhiên, không hổ danh là võ lâm minh chủ !

Mà phía sau hắn là một người mặc quần áo kim y, sắc mặt hắn có chút suy sụp, Long Tứ Thiên. U Tà nhìn lướt qua Long Tứ Thiên một cái liền dời ánh mắt, nàng cùng với nam tử này không thân quen.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Liên lại cùng Long Tứ Thiên gật gật đầu, xem ra hai người này có quen biết.

Khi ánh mắt Long Tứ Thiên dừng lại trên người U Tà, ngồi bên cạnh Vụ Ảnh Khuynh Liên, lưng hần khê run lên, cặp mắt màu hổ phách trong trẻo lạnh lùng nhưng hờ hững! Nhất định không sai, là nàng, thật sự là nàng!

Tuy rằng bộ dáng khác trước, nhưng là khí chất phi phàm cùng với nàng giống nhau y đúc! Nghĩ đến đây con người Long Tứ Thiên lập tức sáng lên, một chút ưu thương suy sụp vừa rồi hoàn toàn biến mất, nàng đến đây, nàng thật sự đến đây, ha ha ha!

Đạm Cúc nhìn thoáng qua sắc mặt đại biến của Long Tứ Thiên, lại nhìn nhìn U Tà, như hiểu ra được cái gì đó, liền nghiêng người che chắn trước mặt U Tà, khoe miệng sau chiếc khăn che mặt khê nhếch lên giống như một con tiểu hồ ly, chết tiệt, nam nhân kia dám có tình ý với tiểu thư nhà nàng!

U Tà có chút kỳ quái nhìn động tác của Đạm Cúc, nhưng cũng không nói gì, cũng không chú ý cảm xúc của Long Tứ Thiên.

Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng kinh ngạc nhú mày, theo sau đó liền kinh ngạc nhìn người bên cạnh U Tà, con người xẹt qua một t không rõ cảm xúc gì đó, nhưng cũng có tán thưởng, nữ tử bậc này, quả thật làm cho người ta không thể không chế tâm của chính mình, Long Tứ Thiên kia động tâm cũng là điều dễ hiểu.

“Đại hội võ lâm năm nay vẫn tuân theo thể lệ của mọi năm, lão phu sẽ không nhiều lời, nói như vậy các vị cũng đã rõ ràng rồi. ” .

Nói xong nhìn lướt qua phía dưới một lượt, tất cả mọi người im lặng nghiêng tai lắng nghe.

Con người U Tà có chút nheo lại, võ lâm minh chủ quả nhiên là trong ngoài không đồng nhất, nội lực rất mạnh.

“Hôm nay người thắng, không chỉ có được vị trí minh chủ võ lâm cùng Bích U Độc châu, nếu là nữ tử đoạt được vị trí này, liền được gả cho con ta _Long Tứ Thiên, sinh lễ sẽ là trân bảo tuyệt thế ‘Long Tiên’ !” .

Lời này vừa nói ra mọi người liền ồ lên, ngay cả người đã nhìn quen trân bảo là U Tà cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên đều nhú mày. “Long Tiên” ý cũng như tên, là một cái roi, cũng là bảo vật tổ truyền của Long gia, nghe nói có uy lực rất mạnh, không vũ khí nào dám tỷ thí với nó.

“Oa, đã được gia nhập Long gia lại còn được bảo vật nổi tiếng ra truyền “ Long tiên” ?!”. Một nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp xấu hổ nhìn Long Tứ Thiên ở phía trên lôi đài, vừa có thể gả chon am tử hoàn mỹ vừa có được bảo vật.

“Đúng vậy, may mắn là lần này ta đến, bằng không nhất định sẽ hối hận đến chết” Lại là một nữ tử anh khí nói.

“...” Nhất thời, những tiếng động nghị luận liên tiếp vang lên, Long Ứng nhìn phía dưới, âm thầm gật đầu, con người quét qua hai vị trí để trống, chính là vì Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm cùng với Cung chủ Âm U cung mà chuẩn bị. Cũng không biết hai đại siêu cường kia có đến hay không, đối với vị cung chủ lấy thủ đoạn trong vòng năm năm mà có thể ổn định và lớn mạnh trong giang hồ như thế, làm hần tò mò vô cùng.

Sau đó nhìn con đứng bên người, bất đắc dĩ thở dài, hần cũng là nghe phu nhân nói chuyện của con. Cung chủ Âm U cung là kỳ nữ trăm năm khó gặp, nếu cùng Thiên Nhi ở một chỗ thì thật là vô cùng xứng đôi.

Âm thầm gật đầu, giang hồ lưu truyền Cung chủ Âm U cung là một người ít ra mặt, vô cùng thần bí, mới mười tám tuổi, tuổi như thế mà có thể dùng thủ đoạn phát triển Âm U cung như thế, tuyệt đối là nữ tử không thể khinh thường.

Long Tứ Thiên nghe tiếng nghị luận chung quanh mặt lại không đổi sắc, khoe miệng vẫn như cũ lộ ý cười, nàng đến là vì Bích U Độc châu, như vậy nàng phải đoạt được chức võ lâm minh chủ!

Mà U Tà lại thản nhiên nhìn xung quanh, quả nhiên trong số những người tham gia nữ tử chiếm đa số, đều mặc những bộ váy đẹp đẽ, thật là không biết đến để tham gia tỷ võ hay là tuyển tú nữa.

Giống như cảm nhận được một ánh mắt dừng lại ở trên người mình quá lâu, mày liễu U Tà có chút nhếch lên, theo ánh mắt liền nhìn thấy Long Tứ Thiên, con người màu hổ phách chợt lóe, là hắn?!

U Tà sờ sờ cằm, cẩn thận hồi tưởng lại, nàng cùng hắn cũng không phải gặp mặt nhiều đi? Sau đó con người vốn lạnh lùng, càng thêm lạnh, thái độ hờ hững, lạnh như băng làm cho Long Tứ Thiên có chút sững sốt, sau đó cười khổ một tiếng, đem ánh mắt dời đi, sau đó lại tràn đầy tin twng, bất luận thái độ của nàng như thế nào, lần này hắn nhất định sẽ không bỏ lỡ! giống nhau cùng hắn cũng từng có nhiều cùng xuất hiện đi?

Tức Mặc Văn Tinh thập phần tự tin, lần này nàng đã có chuẩn bị mà đến, nhất định không để ai đoạt trước, ánh mắt thâm tình nhìn Long Tứ Thiên đang trên đài, con người tràn đầy si mê, nhưng lại dùng ánh mắt âm lãnh nhìn lướt qua nữ tử xung quanh, khóe miệng gợi lên một chút ý cười tàn nhẫn, muốn gả cho Tứ Thiên ca ca, ha ha ha, quả thực nằm mơ!

U Tà chú ý tới ánh mắt của Tức Mặc Văn Tinh, con người chợt lóe, khóe miệng cũng gợi lên một chút ý vị thâm trường, Tức Mặc Văn Tinh đối với Long tứ Thiên tình cảm sâu đậm, nàng vô cùng hứng thú, đại hội vô lâm lần này thực sự là quá mức thú vị.

Con người màu hổ phách nhìn về phương hướng Phong Mâu quốc, một chút tưởng niệm chợt lóe qua, hắn như thế nào còn chưa đến đây.

“Trời ạ, ta đã từng nhìn thấy nàng!” Vào lúc U Tà đang hết sức suy tư, một đạo âm thanh đột ngột vang lên.

Tất cả mọi người là nhìn chăm chăm vào người nọ, sau đó lại nhìn U Tà, có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra. Mà người kia lại có thể nhận thức được nàng, mọi người đều ngẩn người, nàng ta là người của băng tuyết đỉnh, tiểu tử này làm sao có thể nhận thức?

“Nàng. . . Nàng chính là Phong Mâu Nhiếp Chính Vương phi – Tức Mặc U Tà! Ta ở Sơn Man đã từng thấy nàng , Nhiếp Chính Vương phi này vô cùng lợi hại !” Tiểu tử này cũng không để ý đến ánh mắt xung quanh, cười ngây ngô sờ đầu, bởi vì hắn có huynh đệ là đương sai ở Sơn Man, cho nên ngày tỷ thí kỳ xạ ở bãi săn, may mắn hắn nhìn thấy được hình dáng của U Tà.

Hoàng thất cùng giang hồ luôn luôn là nước song không phạm nước giếng, nếu như một nữ tử có thân phận Vương phi xuất hiện ở bên trong giang hồ, vậy thì mọi chuyện lại càng thêm phức tạp....

Nghe được lời nói như vậy, xung quanh một mảnh yên tĩnh, đều nghĩ xem lời này có chuẩn xác hay không, khi Hàn Mai chuẩn bị nói ra thân phận Cung chủ Âm U cung.

Đúng lúc này một đạo thanh âm lãnh liệt tà mị vang vọng ở bên tai mọi người: “Nàng là Ma phi của bản tôn !”

45. Q.i – Chương 45

Chương 45: Ma Vực Ma phi.

Edit & beta : Vy Nhi

Nghe thấy thanh âm như thế, tất cả mọi người đều cả kinh, lập tức nhìn về phía phát ra thanh âm đó. . .

Chỉ thấy nam tử kia lăng không mà đến, khoác trên người bộ cảm y màu bạc, gương mặt mị hoặc chúng sinh, một đôi đồng tử lục sắc ma mị đến cực điểm, khí thế bá đạo của bậc đế vương, sắc bén vô tình!

Hàng lông mi dài cong giống như đôi cánh của con bướm đen đang đậu trên hồ nước, mang theo vẻ đẹp tuyệt luân không giống người thường. Cái mũi cao thẳng, cánh môi mỏng manh thần nhiên gợi lên một độ cong tuyệt mỹ, sắc môi hồng nhuận sáng bóng mê người, khóe miệng hé ra mang theo một phong cách đặc biệt rất riêng. Tuyệt đại sát phạt cùng tôn quý, giống như toàn bộ thiên hạ đều phải thần phục dưới chân hắn, mà hắn đã được định sẵn là kẻ đứng trên đỉnh vinh quang !

Ngũ quan vô cùng khéo léo xinh xắn, hào quang chói lọi, giơ tay nhắc chân đều là bá khí hủy thiên diệt địa !

Mọi người giờ phút này đều quên cả hô hấp, ba chữ “Minh Thiên Tầm” lập tức xuất hiện ở trong đầu mọi người. Một người nam nhân như vậy lại được xưng là “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam”, danh hiệu này đều thật là vũ nhục đối với hắn!

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại chút không để ý tới ánh mắt của mọi người, lẳng không một cái, thân ảnh liền bay tới bên người U Tà.

“Tà Nhi, ta đến đây” Năm chữ mang theo ôn nhu tới độ cuồng phong cũng không thể tiêu tán, giống như nam nhân bá khí lãnh lệ vừa mới xuất hiện kia thực không phải là hắn vậy. U Tà nâng mắt nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, khóe miệng gợi lên một nụ cười tuyệt mỹ khuynh thành.

Tất cả mọi người ở đây đều bị một màn xảy ra trước mắt dọa sợ đến ngây người. Hai thân ảnh ngân y đứng yên ở nơi đó, nam tử vẻ mặt nhu tình nhìn nàng kia, mà nàng kia cũng là khóe miệng mỉm cười nhìn nam tử. . .

Ngay cả nhiều năm về sau, mọi người ở đây cũng chưa từng quên một màn này.

Long Tứ Thiên nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, lại nhìn nhìn U Tà, giống như hiểu được cái gì, đáy mắt liền xẹt qua một tia đau xót.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng đại ra. Thiên hạ đệ nhất mỹ nam, Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm cư nhiên là người yêu của Mặc cô nương? !

“Đến đây là tốt rồi” Thanh âm vốn trong trẻo, lạnh lùng lại ẩn chứa vài tia ấm áp làm cho khóe môi Liệt Hỏa Kinh Thương có chút cong lên.

Mà Long Ưng cũng phi thường kinh ngạc, liền cũng không quản U Tà có phải Phong Mâu Nhiếp Chính Vương phi hay không, lập tức đi xuống lôi đài, đến bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, hai tay ôm quyền nói: “Ma chủ mời lên trên, Long Ưng có chút thất lễ thỉnh Ma chủ thứ lỗi ” .

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhìn Long Ưng, thanh âm từ tính lãnh liệt nói: “Minh chủ không cần đa lễ” Nói xong trên trán Long Ưng liền lưu lại vài giọt mồ hôi lạnh. Đứng ở bên người Ma chủ, hắn cảm thấy có một loại cảm giác sắp hít thở không thông mất. Tiếp đó lại nhìn nhìn U Tà sắc mặt lạnh nhạt như nước, vẻ mặt khâm phục, vẫn là Ma phi này lợi hại a!

Ma chủ Minh Thiên Tầm nói nữ tử tuyệt sắc kia chính là Ma phi của hắn, tin tức này đương nhiên là làm ọi người gạt bóbồn chữ “Nhiếp Chính Vương phi” ra sau đầu.

“Trời ạ, nữ tử tuyệt sắc kia cư nhiên là Ma phi của Ma chủ, quả rất bất khả tư nghị a (không thể tưởng tượng nổi)” .

“Đúng vậy a, ta nói Ma chủ như thế nào lại đối với Hoa Lộng Ảnh kia không có hứng thú được chứ, thì ra là Ma phi của người ta so với nàng không chỉ mỹ gấp trăm lần đâu a” !

“Bất quá, người xem hai người này quả thật rất xứng đôi a” !

“Còn dám nhìn loạn, người không sợ Ma chủ chém người sao? Nhưng mà Ma chủ cùng Ma phi quả thực là một cặp xứng đôi nhất Lãng Thiên đại lục này. “

“...” Chung quanh tất cả mọi người thì thầm nói nhỏ, cảm khái vạn phần.

Còn Tức Mặc Văn Tinh lại là hung hăng nắm chặt tay quyền, một nữ tử vô danh tiểu tốt cư nhiên lại là nữ nhân của Ma chủ Minh Thiên Tầm sao? Điều này làm cho Tức Mặc Văn Tinh tự nhận tôn quý không khỏi có loại cảm giác như nuốt phải ruồi bọ. Bất quá sau đó nghĩ đến nàng sẽ không có khả năng thích Long Tứ Thiên mới tạm thời bình tĩnh lại.

“Đại hội võ lâm hiện tại bắt đầu!” .

Long Ưng vừa mới nói xong liền có người lên đài , còn có không ít người ở dưới đài hung hỏ xoay cổ tay.

Trong khi mọi người trên đài đánh đến thần trí mơ màng thì Liệt Hỏa Kinh Thương lại không thêm liếc mắt bóc nho cho U Tà. Bốn người Hồn Thiên nhìn chủ tử nhà mình khí thế ngất trời không khỏi khóc không ra nước mắt. Từ khi rời khỏi Ma Vực đi đến đại hội vô lâm, chủ tử đột nhiên nói mang theo chút đồ ăn gì đó, sợ Vương phi xem đánh nhau sẽ rất nhàm chán.

“Uy, chủ tử của các người thật cẩn thận a, còn biết mang đồ ăn cho tiểu thư nhà chúng ta. ” Thanh Lan nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, thật sự là càng xem càng vừa lòng, cùng tiểu thư nhà nàng thật sự là rất xứng !

“Đó là đương nhiên, chủ tử chúng ta đối với Ma phi đó chính là tốt đến không thể tốt hơn được nữa!” Hồn Lăng đỉnh đạc nói.

“Chủ tử các người thật sự là không tồi, được rồi, Đạm Cúc ta đây liền nhận thức hần là nam nhân của tiểu thư nhà ta!” Đạm Cúc nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương đang cẩn thận bóc vỏ nho cho U Tà cũng vừa lòng gật gật đầu, tiểu thư nhà nàng chính là nữ tử hoàn mỹ nhất thiên hạ, nên được sủng ái như vậy.

“...” Tám người người một câu ta một câu nói thật cao hứng, phấn chấn.

“Tà Nhi, đợi ta đi lấy Bích U độc châu về cho người a !” Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà sủng nịch nói.

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương ôn nhu như vậy, U Tà không khỏi có chút thất thần. Nàng cũng không phải Tức Mặc U Tà chân chính, như vậy ôn nhu này của hần là không đúng rồi, đó không phải dành cho nàng? Nghĩ đến đây trái tim U Tà không tự chủ được co rút một chút, thật đau đến không tưởng được.

“Thương, nếu ta không phải Tức Mặc U Tà người sẽ như thế nào?” U Tà cụp mi, không tự chủ mở miệng nói.

Nghe vậy ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt xanh biếc của Liệt Hỏa Kinh Thương hiện lên một chút cảm xúc không tên. Từ lúc ở Thanh Phong nhai trở về hần đã có chút hoài nghi, một nữ nhi của Đại tướng quân như thế nào lại có thể hiểu rõ được phương pháp dã ngoại sinh tồn, sau khi điều tra hần còn biết, nàng ở tại Tướng quân phủ kia còn không bằng một hạ nhân, hần lúc ấy đã nghĩ tiến đến muốn diệt toàn bộ Trấn quốc tướng quân phủ của Nguyệt Thần.

Sau lại xác định, nàng không phải nàng, hoặc là nói nàng cũng không phải thật sự là nàng! Một nữ nhi ở Tướng quân phủ luôn không được sủng ái, cho đến tận sau khi bị đưa đến Diệp thành xa xôi mới đại biến, chuyện này phải giải thích như thế nào đây? Hần biết nàng có bí mật của chính mình, nhưng là hần không vội, chỉ cần nàng nguyện ý nói hần sẽ nguyện lắng nghe, nếu nàng không muốn nói hần cũng sẽ không ép buộc.

Hiện tại nàng hỏi ra lời này, đã thể hiện rằng kỳ thật trong lòng nàng cũng là có hần, không phải sao?

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhìn cặp phượng mâu màu hổ phách kia có chút không xác định, lại có chút... sợ hãi, trong lòng cũng là hung hăng đau một chút, nhẹ nhàng lau đi nước nho còn đọng trên khóe miệng U Tà, ghé sát vào bên tai U Tà và nói: “Tà Nhi, từ sau lần ở Thanh Phong nhai ta chỉ biết, ta yêu người, chính là người, dù trên trời cao hay dưới hoàng tuyền, cả đời nhất thế một đôi nhân” .

Nghe nói như thế con người màu hổ phách của U Tà nhìn sâu vào con người xanh biếc tràn đầy thâm tình kia, hần đã biết cái gì?

Ngay sau đó con người của U Tà lại kích động, hần là đang nói cho nàng, người hần yêu chính là nàng ở Thanh Phong nhai phải không?

Đáy lòng có cái gì đó đột nhiên bùng nổ, U Tà tựa vào vai Liệt Hỏa Kinh Thương, cúi đầu nói: “Nguyện cả đời một lòng, bạc đầu không phân cách” Nghe vậy lưng Liệt Hỏa Kinh Thương cứng đờ, khóe miệng lập tức gợi lên một độ cong thật nồng đậm.

“Oa, mau nhìn mau nhìn, Ma chủ hảo sủng Ma phi a” .

“Đúng vậy a, còn tự tay bóc nho cho Ma phi, nếu về sau phu quân của ta cũng đối với ta như vậy thì thật tốt!” .

“Ma phi thật sự hảo hạnh phúc a, có một vị hôn phu như vậy thật sự là không uổng một đời ” .

“...” Tất cả mọi người quanh thân đều nghị luận không ngớt, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Long Tứ Thiên chưa sót cười cười, có phải hẳn thật sự không còn cơ hội ? Vốn dĩ tưởng rằng tính tình nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy là không có khả năng sẽ đi thích người khác. Nhưng mà hiện tại phải chăng đã rất rõ ràng rằng trong lòng của nàng có hẳn, hơn nữa cả đời này cũng chỉ có hẳn?

Con người của Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng lóe lên, hai người đều là người tài giỏi trong thiên hạ, có thể cùng nhau sống vai đứng ở nơi cao nhất cũng là một loại hạnh phúc.

Ánh mắt Tức Mặc Văn Tinh xẹt qua một tia ghen tị, sau đó khinh thường cười mỉa một tiếng nhưng cũng vẫn chưa lên tiếng.

U Tà nâng mắt lên quan sát lôi đài, cũng đã không sai biệt lắm .

Đứng lên cất từng bước một đi lên lôi đài, thân ảnh màu bạc kia lập tức khiến ọi người nhìn chăm chú. Mà U Tà cũng không để tâm đến những tiếng hút không khí liên tiếp kia, vẫn nhàn nhã như cũ đi tới.

Tất cả mọi người đều hai mắt nhìn nhau, Ma phi đây là làm sao vậy? Như thế nào lại lên lôi đài ? !

Liệt Hỏa Kinh Thương mặt không đổi sắc, nàng muốn chính mình đi lấy Bích U độc châu hẳn sẽ không ngăn, chỉ cần nàng muốn là tốt rồi. Nếu đoạt được vị trí minh chủ, hẳn cũng không tin có người dám thú Vương phi của hẳn. Nghĩ đến đây con người sắc bén lập tức quét qua Long Ứng ở trên đài, làm cho Long Ứng kia lại chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh. Hẳn sao lại cảm thấy chức vị võ lâm minh chủ này hẳn làm quả thực nghẹn khuất chứ?

Mà sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh cũng lập tức đại biến: “Không thể, người làm sao có thể lên đài? !” .

Nghe vậy U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Ta vì sao không thể lên đài?” .

“Người. . . Người là Ma Vực Ma phi, làm sao có thể lên đài tham gia đại hội võ lâm? !” Tức Mặc Văn Tinh sắc mặt xanh mét, xé cổ họng hét lớn.

“Nga? Ma Vực Ma phi không thể tham gia đại hội võ lâm?” U Tà nhẹ nhàng nhắm mắt làm như đang tự hỏi, sau đó con người hồ phách chợt lóe, ngẩng đầu nhìn Tức Mặc Văn Tinh nói: “Ma Vực Ma phi không thể tham gia, như vậy Cung chủ Âm U cung thì có thể tham gia hay không đây?” .

Lời vừa thốt ra mọi người ngồi đầy liền ồ lên, CƯng chủ Âm U cung? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây tất cả mọi người đều hoảng hốt, Ma phi của Ma chủ Ma Vực cư nhiên chính là Cung chủ Âm U cung ? !

(*Vy Nhi: cái đồ nữ nhân chết bầm ! Đáng đời nhà ngươi a! Giờ biết Tà tỷ lợi hại chưa? Hahaha Vậy mà ngươi còn dám dỏ trò hề tiện nữa chứ, ngươi...chết chắc rồi !

~ Mong chờ phần sau, kịch hay đừng bỏ lỡ nha !!!)

46. Q.i – Chương 46

Chương 46: Thủ đoạn tàn nhẫn, đi đến Tuyết Phong.

Edit & Beta : Vy Nhi

Nghe vậy, Tức Mặc Văn Tinh điên cuồng rống giận “Không có khả năng, làm sao có thể, tuyệt đối không có khả năng, không có khả năng!” .

Mà Hàn Mai khinh thường nhìn Tức Mặc Văn Tinh, đem lệnh bài đỏ rực đại biểu cho thân phận Âm U cung giơ lên trước mặt mọi người. Tất cả mọi người đều lặng thinh, kia quả thật là lệnh bài Âm U cung, Ma phi thực chính là Cung chủ Âm U cung – Mặc u!

Thấy được lệnh bài đỏ rực sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh lập tức trắng bạch, hung hăng nắm chặt tay quyền, hai tròng mắt ngoan độc nhìn U Tà. Dựa vào cái gì nàng lớn lên lại có được gương mặt xinh đẹp nhường này? Dựa vào cái gì nàng có thể có được một phu quân hoàn mỹ đến cực điểm? Dựa vào cái gì nàng lại chính là Cung chủ Âm U cung? ! Đáng chết a!

Long Tứ Thiên cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên nghe vậy lại không hề chú ý giữ hình tượng, hai mắt mở to đại ra. Muốn nói nàng là Ma phi của Ma Vực cũng có người sẽ tin, dù sao mỹ mạo của Tức Mặc U Tà cũng là phi thường khuynh thành. Nhưng hiện tại lại nói nàng là CƯng chủ Âm U cung? ! Thật không dám tin ? !

Âm U cung, trên giang hồ không ai không biết, không ai không hiểu. Tổ chức này trong vòng năm năm qua luôn là đề tài đàm luận nóng hổi nhất ở khắp quán trà, tửu lâu lớn nhỏ ở Lăng Thiên đại lục .

Mà Cung chủ Âm U cung – Mặc U, thần bí đến cực điểm, không ai biết nàng võ công nội lực cao bao nhiêu, không ai biết nàng thủ đoạn cao bao nhiêu, sau bao năm chỉ biết rằng Cung chủ Âm U cung – Mặc u là một nữ tử, hơn nữa còn là một cô gái!

Cái tên Mặc U này, lại truyền khắp trên giang hồ, một cô gái lại có thể một tay sáng lập nên Âm U cung đủ để so sánh với môn phái lớn mạnh nhất – Ma Vực, kỳ thật thủ đoạn thật khiến người ta khâm phục!

Mà ngày nay, cô gái thần bí đến cực điểm này lại gây ọi người một trận kinh động mạnh mẽ. Nàng không chỉ là Cung chủ Âm U cung – Mặc U, mà hơn nữa còn là Ma Vực Ma phi, mỹ nam thị huyết tàn nhẫn Minh Thiên Tầm không ngờ lại chính là phu quân của nàng!

Một nữ tử như vậy, khuynh thành tuyệt sắc, thế lực ngấp trời, kinh tài diễm diễm, thế gian sợ cũng chỉ có Ma Vực Ma chủ – Minh Thiên Tầm, hoặc Phong Mâu chiến thần Nhiếp Chính Vương – Liệt Hỏa Kinh Thương mới có thể xứng đôi với nàng đi. . . Bất quá Phong Mâu chiến thần đã cưới vợ, cho nên chỉ có Ma chủ Minh Thiên Tầm mới xứng đôi cùng Mặc U cung chủ.

Nghĩ đến đây tất cả mọi người đều gật gật đầu, đúng vậy, hai cái người cùng cường hãn như vậy nên ở cùng một chỗ.

Nữ tử làm đối thủ của U Tà là đệ tử giỏi nhất của Điệp phái – Nguyễn Quỳnh, mà Điệp phái xuất hiện trên giang hồ cũng đã mấy chục năm, cùng Huyết sát các chính là một phương thế lực tương đương.

Giờ phút này Nguyễn Quỳnh sắc mặt đại biến, thân mình lắc lư, hận không thể cứ như vậy mà ngất xỉu luôn cho rồi, nhưng trong lòng lại ôm may mắn, tuy nói Âm U cung rất lợi hại, nhưng là Mặc U Cung chủ này trên giang hồ cũng chưa từng nghe qua người ta nói nàng lợi hại, lớn lên mỹ mạo xinh đẹp như vậy, sợ cũng chỉ là một cái gồi thêu hoa mà thôi.

Nghĩ đến đây nàng kia có chút lo lắng, đôi mắt hổ phách của U Tà dừng trên người nàng liếc mắt một cái liền biết suy nghĩ trong lòng của nàng ta, khoe miệng hơi gợi lên một độ cong rất nhỏ, trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững nói: “Có thể bắt đầu” .

“Vậy thỉnh cung chủ thủ hạ lưu tình ——” .

Nữ tử trên lời dài nói câu mở màn xong liền bắt đầu triển khai công kích, cây roi trong tay hung hăng hướng U Tà đánh tới, cây roi mang theo một cỗ lực đạo mạnh mẽ, U Tà nheo con ngươi nguy hiểm lại, đây là muốn bị hủy mặt của nàng sao?

Mà đôi mắt xanh lục của Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia thị huyết, nghĩ thẳng Tà Nhi của hắn là có thể gả vào Ngự Long sơn trang sao? Là có thể ngăn cản lửa giận của hắn ư? Vọng tưởng hoang đường !

Trong lòng Nguyễn Quỳnh quả thật là nghĩ như vậy, nếu như có thể thắng được Cung chủ Âm U cung là có thể kinh sợ mọi người, đến lúc đó nàng nếu như có thể được gả vào Ngự Long sơn trang, vậy thì Ma chủ Minh Thiên Tầm kia nói thế nào cũng không dám gây bất lợi đối với nàng.

Nghĩ đến đây Nguyễn Quỳnh lại hung hăng nhìn chằm chằm khuôn mặt U Tà, lớn lên xinh đẹp đến nhường này thật sự là làm cho người ta đổ kị, không bằng hủy đi, ha ha ha!

Đối lập diễn ra trên lời dài, bên này đằng đằng sát khí, bên kia lại như vân đạm phong khinh.

Thân mình U Tà vẫn không nhúc nhích, chỉ thản nhiên nhìn Nguyễn Quỳnh đang lao thẳng tới trước mặt nàng, tâm mọi người đều là căng thẳng tột độ, từ trước tới nay chưa từng thấy qua tình huống như vậy trên lôi đài.

Ngay khi roi kia sắp sửa đánh xuống trên mặt U Tà, lúc tất cả mọi người chung quanh thở dài là lúc, U Tà động, đón cây roi gào thét mà đến, bàn tay tinh tế trắng nõn nâng lên, mạnh mẽ bắt lấy cây roi kia.

Còn chưa bao giờ thấy có người lại ngênh chiến như vậy, Nguyễn Quỳnh kinh ngạc một chút. Khóe miệng U Tà gợi lên một chút tà mị cười, năm ngón tay ngưng tụ một tầng nội lực, roi kia đã bị U Tà thoải mái mà chop lấy trong tay, năm ngón tay có chút dùng sức, roi kia lập tức hóa thành bột phấn trong tay U Tà. . .

Cùng trong lúc đó, nhất thời tay trái U Tà bóp chặt cái cổ Nguyễn Quỳnh, nhìn Nguyễn Quỳnh hoảng sợ khuôn mặt tái nhợt, U Tà cúi người nhỏ giọng ở bên tai nàng: “Đối ta có sát ý, ta theo sẽ không bỏ qua” Nói xong, chỉ nghe một tiếng “Rắc” thanh thúy, trên mặt Nguyễn Quỳnh hồi hận cùng hoảng sợ liền như vậy mà ngưng tụ.

Thấy một màn vừa xảy ra, sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh trắng bệch, kinh hoảng không thôi, Nguyễn Quỳnh kia ngày thường bởi vì cùng thích Long Tứ Thiên giống nàng, cho nên luôncùng nàng đối nghịch, thân thủ cả hai người đều không hề thua kém, nhưng mà cư nhiên một chiêu liền bị đánh bại? !

Nhưng sau đó Tức Mặc Văn Tinh lại nghĩ tới nàng chính con bài chưa lật, có chút lo lắng, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lẳng lặng ngồi xuống, chỉ chờ cơ hội cuối cùng liền lên lôi đài, mộng đẹp làm thiếu phu nhân Ngự Long sơn trang của nàng lập tức sẽ được thực hiện !

Thủ đoạn tàn nhẫn không chút lưu tình của U Tà làm cho toàn bộ những người muốn lên lôi đài chùn bước, nhưng mà cũng không phải không ai dám lên sân khấu. Tốp năm tốp ba lần lượt kéo lên sân khấu, nhưng U Tà cũng đều không có hạ sát thủ, thủ đoạn vừa mới kinh sợ lòng người kia làm cho những người lên lôi đài đều ôm thái độ dò xét, tự nhiên sẽ không còn không biết tự lượng sức mình mà nổi sát niệm đối với U Tà.

Những người dưới lôi đài khó hiểu, bọn họ còn tưởng rằng Cung chủ Âm U cung này cùng phu quân của nàng thủ đoạn giống nhau, tàn nhẫn vô tình, đây là cái tình huống gì a?

Có thể nhìn ra tín hiệu U Tà, Long Tứ Thiên cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng là âm thầm thở dài, nữ tử thiện lương tựa Linh Lung như vậy có thể nào không khiến người ta trầm luân chứ? Mà khóe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng có chút cong lên, đây là người con gái hần yêu a, cuộc đời này có nàng yêu thương, còn cầu mong gì hơn.

Trên Băng tuyết đỉnh ở Tuyết Phong quốc, một nam tử toàn thân áo trắng đứng thẳng trên đỉnh núi, nhìn về phương hướng Ngự Long sơn trang, tuyết lớn bay lả tả xuống, bóng dáng nam tử áo trắng kia lại càng thêm phần mờ mông lung.

Thực lực bí hiểm của U Tà cuối cùng làm cho tất cả mọi người đều không dám tiến lên.

“Nếu không có ai đến khiêu chiến Mặc U cung chủ, vậy thì lão phu liền tuyên bố ——” .

“Chờ một chút” .

Lời còn chưa nói xong, Tức Mặc Văn Tinh nhin không được, phi thân một cái đi tới trên lôi đài.

“Huyết sát các Văn Tinh xin chỉ giáo!” Hai tròng mắt Tức Mặc Văn Tinh chợt lóe một tia ngoan lệ rồi biến mất ngay lập tức.

Con người U Tà có chút nheo lại, tựa tiểu phi tiểu cười: “Bắt đầu đi” .

Tức Mặc Văn Tinh xuất ra trường kiếm liền xông thẳng về phía U Tà, mà quanh thân U Tà tựa như là bị cái gì bao phủ, kiếm khí mạnh mẽ Tức Mặc Văn Tinh không thể lại gần được. Nhìn thái độ của U Tà rõ ràng là đang đùa giỡn nàng đây mà, Tức Mặc Văn Tinh lửa giận ngập trời, sau đó khóe miệng gợi lên một độ cong âm lãnh như có như không.

Một bên ống tay áo của Tức Mặc Văn Tinh, một vệt sáng như băng thâm hiểm phóng đến U Tà, kỳ thực mau lẹ vô cùng. U Tà rung mình một cái, kia là cái gì?

Mà U Tà vừa định xoay người né tránh, liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

Nâng mắt nhìn lên, liền nhìn thấy một cặp mắt lục sắc xanh biếc, sau đó phập một tiếng, giống như có cái gì đó nhập vào da thịt, làm cho U Tà cả kinh, mà sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương cũng lập tức trắng bạch, nhưng thân hình lại bất động, vẫn như trước gắt gao che chở U Tà. (*Vy Nhi: cái con mụ chết tiệt kia dám dở trò, thật tức chết ta mất a !)

“Mau thả ta ra, kia là cái gì, là cái gì? !” U Tà cuồng nộ gầm nhẹ, thanh âm hỗn loạn ẩn chứa biết bao là lo lắng.

“Băng huyết ảnh!” Liệt Hỏa Kinh Thương còn chưa mở miệng, Vụ Ảnh Khuynh Liên liền hoảng sợ rời bước đi đến lùi dài, sắc mặt kinh hãi nói.

Nghe vậy ánh mắt U Tà cũng xẹt qua một tia không dám tin, băng huyết ảnh?

Đồn rằng băng huyết ảnh là một loại sinh vật siêu việt trên thế gian, không ai biết nó là cái gì, nhưng mà thứ này lại cực kỳ tàn nhẫn. Lúc sinh ra đã được nuôi dưỡng ở trong cơ thể người, chỉ nghe mệnh lệnh của ký chủ, nuôi dưỡng khó nhọc trăm năm mới có thể tạo ra một con.

Băng huyết ảnh giống như độc lại không phải độc, giống như cổ lại không phải cổ, nhưng nếu như người nào bị băng huyết ảnh nhập vào cơ thể, trong vòng ba tháng ruột gan sẽ đứt đoạn từng khúc mà chết. Cũng vì như thế nên bị thể người đời coi là cấm vật, ai ngờ giờ phút này lại xuất hiện ở tại đại hội võ lâm.

Băng huyết ảnh nếu như rời khỏi ký chủ nhập vào thân thể người khác sẽ không bị tiêu tán, hơn nữa sẽ vẫn nghe theo ký chủ từ từ cắn nuốt cơ thể người ấy, trừ phi có người cam tâm tình nguyện vì người nọ chịu đau đớn do băng huyết ảnh nhập thể, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Liệt Hỏa Kinh Thương không chút do dự che chở U Tà.

Mà giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương dĩ nhiên đóng băng tận xương tủy, cả người đều tản ra hơi thở lạnh như băng.

U Tà phần nộ phóng ra nội lực, mượn đó đoạt lấy Bích U độc châu, sau đó đặt ở trên người Liệt Hỏa Kinh Thương: “Hồn Thiên Hàn Mai, lập tức dẫn hắn trở về!” U Tà tỉnh táo lại, nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương đã dần không còn ý thức, cúi người hôn mạnh lên môi hắn: “Chờ ta trở lại!” .

Tiếp đó U Tà kéo Vụ Ảnh Khuynh Liên đi đến Băng tuyết đỉnh, bởi vì phương pháp duy nhất giải trừ băng tuyết ảnh nhập thể chính là bảo vật của Băng Tuyết đỉnh – Băng liên.

“Tức Mặc Văn Tinh, hảo hảo hưởng thụ ngày cuối cùng đi, người cùng Tức Mặc gia, một người ta cũng sẽ tuyệt đối không. . . Buông tha!” Giờ phút này tiếng nói của U Tà tịch mịch lãnh liệt giống như sứ giả đến từ địa ngục, trong lời nói nói ra cũng không còn trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà là mang theo sát khí thị huyết nồng đậm. Nghe vậy Tức Mặc Văn Tinh rung mình liên tục, sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất, nằng. . . Nằng là. . .

47. Q.i – Chương 47

Chương 47: Băng tuyết đỉnh, Vụ Ảnh Khuynh Thành.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh vô cùng hoảng sợ té ngã trên mặt đất, nhìn bóng dáng rời đi của U Tà mà thất thần hồi lâu...

Băng huyết ảnh là đồ của Các chủ Huyết Sát các, bởi vì cực kỳ yêu thích thiên phú cùng trí tuệ mạnh mẽ của đồ nhi -Tức Mặc Văn Tinh, nên cố tình đem nó đưa cho nàng, Băng huyết ảnh vẫn luôn tồn tại trong thân thể của Tức Mặc Văn Tinh, cùng nàng sinh hoạt trong Tượng quân phủ hơn mười năm mà mọi người không ai hay biết.

Bấy ngày sau, U Tà cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên rốt cục cũng tiến vào bên trong Tuyết Phong quốc.

“Mặc cô nương, Băng liên kia là bảo vật của Băng Tuyết đỉnh, sợ rằng đại ca của ta sẽ không dễ dàng đưa nó cho người. “, Vụ Ảnh Khuynh Liên có chút lo lắng nói.

Nghe vậy cước bộ U Tà cũng không ó dừng lại, “ Mang ta đi”, Vụ Ảnh Khuynh Liên nhìn thái độ hồ hững lãnh liệt của U Tà, bất đắc dĩ thở dài, liền theo sau U Tà đi về phía Băng Tuyết đỉnh.

Băng Tuyết đỉnh, quanh năm có đại tuyết, nơi nơi đều là một màu trắng xoá.

Vào bên trong, đi dạo đã lâu, một tòa băng ốc lớn xuất hiện trong tầm mắt của U Tà.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Liên dẫn U Tà vào băng ốc, Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không có ở trong phòng, “Khụ khụ. . . Mặc cô nương, người đợi một lát, ta sẽ bảo Được Liệt đi tìm đại ca của ta” .

U Tà nghe vậy thần nhiên gật đầu, mà Được Liệt liền đi ra ngoài tìm Vụ Ảnh Khuynh Thành.

“Người thân bệnh nặng như vậy vì sao lại tham gia đại hội võ lâm, người muốn Bích U độc châu? “, U Tà nhìn sắc mặt có chút không tốt của Vụ Ảnh Khuynh Liên, không khỏi mở miệng hỏi nói.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Liên lại cười khổ, “Người có điều không biết, trước đây mười mấy năm, sư phụ của chúng ta từng xuống núi dạo chơi, lại ngoài ý muốn mang về một nữ tử thân trúng kịch độc, sư phụ chữa trị cho nàng không bao lâu liền cười hạc về trời (ý nói qua đời đó) , đại ca ta cũng không từ bỏ, cố hết sức cứu chữa, nhưng mà đã hơn mười năm vẫn không có kết quả.”

Con người U Tà có chút nheo lại, “ Nữ tử kia, hiện tại thế nào? ” .

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Liên giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, liền kích động nói: “Đúng rồi, cô nương người giỏi y thuật, nói không chừng có thể chữa khỏi cho người phụ nữ kia! Từ lúc nàng ta được sư phụ cứu về vẫn lâm vào trạng thái ngủ say, bất luận như thế nào cũng không có dấu hiệu tỉnh lại ” .

U Tà giờ phút này có chút hứng thú, ngủ say không tỉnh? Không phải là người thực vật sao?

“Ta có thể đi xem. . .”, U Tà còn chưa dứt lời, đã bị một đạo thanh âm lạnh như băng đánh gãy, “Khuynh Liên, sao người lại mang ngoại nhân trở về?”

U Tà nghe tiếng nhìn lại, đã thấy trước cửa phòng có một nam tử, áo trắng như tuyết, một đầu tóc đen chưa buộc, đồ xuống, hàng lông mi dài, một đôi mắt đẹp dài không có cảm xúc, dung nhan ở trong đại tuyết càng thêm phiêu miểu, người này mỹ đến cực hạn, khó phân biệt là nam hay nữ, thần thái trong trẻo nhưng lạnh lùng, phảng phất giống như một trích tiên nam tử.

Con người U Tà có chút nheo lại , Vụ Ảnh Khuynh Thành?

“Đại ca, đây là Mặc cô nương, nàng có việc nên đến”, Vụ Ảnh Khuynh Liên cả kinh liền ho nhẹ một chút, sắc mặt có chút trắng bệch, khóe miệng cười cười nói.

Vụ Ảnh Khuynh Thành nghe vậy liền nhìn về phía U Tà, con người có chút cảm xúc liền bị kìm hãm lại, chỉ trong một lát liền khôi phục lạnh nhạt, “Có việc gì?” .

“Nghe nói thần y Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không chữa khỏi cho đệ đệ của mình có phải không?” Thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững không mang theo một chút phập phồng, mà lại không chút để ý đến lời nói của nàng lại làm cho lưng Vụ Ảnh Khuynh Thành run lên.

Một bên Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng vô cùng sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ cười khổ, hẳn không hiểu vì sao Mặc cô nương lại không có chút lo lắng nào, hóa ra nàng đã sớm có ý kiến đến làm giao dịch.

“Chuyện gì, nói .” Thanh âm Vụ Ảnh Khuynh Thành lạnh như băng lại giống như nước suối làm người ta không nhận được mà trầm luân trong đó, quả nhiên không hổ danh là người làm cho phần đông nữ tử trong thiên hạ truy tìm.

“Băng Liên”, U Tà không chút do dự nói, nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn thật sâu vào U Tà vài lần, môi bạc nhếch lên, “Hảo, nếu người có thể chữa khỏi cho Khuynh Liên, Băng Liên ta liền cho người” .

U Tà đã sớm chuẩn bị hết đồ đưa cho Vụ Ảnh Khuynh Thành: “Đây là mấy pho dược, sớm muộn gì cũng hồi phục, phối hợp với bình máu nguyên chất làm thuốc dẫn, bệnh liền khỏi.” .

Chỉ thấy trong tay U Tà trừ bỏ một ít dược liệu, còn cầm một cái bình thủy tinh trong suốt, bên trong là chất lỏng màu đỏ, xinh đẹp đến cực điểm. Mà giờ phút này, ở bên trong vòng tay Ngọc lưu ly, Hỏa Hỏa đang ôm chân kêu thảm, trong lòng không khỏi chỉ trích U Tà.

Nhìn dược liệu trong tay, Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không nói nhiều, liền lấy Băng Liên giao cho U Tà nói, “Băng Liên, khi xuống núi cũng chỉ có thể sử dụng trong vòng ba ngày.” Hắn không sợ nàng lừa hắn, nếu là chữa không khỏi cho Khuynh Liên, tự nhiên hắn sẽ tìm đòi lại trên người nàng một vật bằng giá trị.

Nghe vậy mày liễu của U Tà không khỏi nhếch lên, ba ngày? Từ Băng tuyết đỉnh đi về Phong Mâu cũng phải mất ít nhất là bảy ngày, Băng Liên lại ba ngày đã héo tàn, vậy thì còn dùng được vào việc gì?

Sau đó, như nghĩ đến cái gì, U Tà nâng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Đa tạ đã báo cho ta biết, không biết có thể cho ta gặp mặt người mà sư phụ ngươi cứu trở về vào mười năm trước một lần không?” .

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn nàng.

Sau đó, U Tà liền rời khỏi băng động, đứng ở bên ngoài động Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn U Tà đang đi ra liền lạnh như băng hỏi, “Ngươi có thể cứu?” Người phụ nữ mà sư phụ cứu về, bất luận như thế nào hắn cũng sẽ không buông tay.

U Tà nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành, người phụ nữ kia thân trúng kịch độc, nếu không phải được đặt trên giường băng hiếm thấy, thì cũng không có khả năng ngủ sâu hơn mười năm mà không chết.

“Có thể trị ” Nói xong cũng không để ý tới Vụ Ảnh Khuynh Thành, liền phi thân rời khỏi Băng tuyết đỉnh.

Vụ Ảnh Khuynh Thành nghe được ba chữ “Có thể trị” liền sửng sốt, sau đó ức chế cảm xúc kích động trong lòng, nhìn bóng dáng U Tà rời đi. Thế nhân đều biết hắn là Thần y – Vụ Ảnh Khuynh Thành, nhưng mà họ lại không biết, thân nhân của hắn, hắn lại không cứu chữa được, người sư phụ cứu về hắn cũng không cứu chữa được, vậy thì danh hiệu Thần y hắn còn cần làm gì?

Nhưng mà hôm nay nữ tử này lại cho hắn hy vọng, nàng có thể cứu trị cho thân nhân của hắn, cũng có thể cứu trị người mà hắn đã nghiên cứu trị liệu mười năm, điều này làm cho hắn không thể không kích động.

Hoàng cung Hoa Tàn quốc.

“Ngươi nói cái gì, tuyệt đối không thể, tất cả các ngươi đều cút xuống đi, cút xuống đi!” Sau đó từ bên trong “Lạc Hà cung” truyền ra một trận tiếng động âm thanh do đồ sứ rơi xuống đất.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũ- Hoa Lộ Ảnh, giờ phút này đầu tóc hỗn loạn, trâm cài trên đầu cũng lung lay sắp đổ, mặt cười vắn vẹo, hiển nhiên là bộ dạng của một người đàn bà chanh chua, làm người ta nhìn mà sinh ác cảm.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đổi chủ? Ha ha ha, đáng chết a, chẳng lẽ người trong thiên hạ đều mù hết sao? Tức Mặc U Tà kia làm sao có thể là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? !” Từ Sơn Man trở về, còn phải đem Kim Lũ Y đưa đến Phong Mâu, mẫu hoàng đã không hài lòng, bây giờ ngay cả danh hiệu đệ nhất mỹ nhân cũng đánh mất?

Hôm nay nếu không phải nàng nghe được thanh âm các cung nữ nói nhỏ với nhau, nàng sẽ còn không biết tin tức này, nàng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đã mấy năm, nay lại nghe tin Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đổi chủ? Tin tức này quả thật như tát vào mặt nàng mà!

Sau đó bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Công chúa, ám vệ đến bẩm báo tin tức của đại hội võ lâm ” .

Ánh mắt Hoa Lộ Ảnh chợt lóe, sửa sang lại một chút dung nhan sau đó liền thản nhiên nằm ở trên ghế quý phi: “Tiến vào” .

Một ám vệ hắc y đi vào, nhìn Hoa Lộ Ảnh nằm ở trên ghế quý phi, thân hình khẽ run lên sau đó quỳ rạp xuống đất: “Bẩm công chúa, Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm ở võ lâm đại hội ngang nhiên tuyên bố Cung chủ Âm U cung – Mặc U là Ma phi.. của hắn!” .

Nghe vậy Hoa Lộ Ảnh cũng không có kích động tức giận mắng, chính là híp đôi mắt đẹp lại, ở Sơn Man nàng đã rất rõ ràng, Thiên Tầm đối Tức Mặc U Tà là vô cùng tốt , làm sao có thể nhanh như vậy liền thay đổi thích người khác?

“Bộ dáng của cung chủ Âm U cung ra sao?”, trong đầu Hoa Lộng Ảnh đột nhiên hiện lên chút gì đó, không khỏi có chút ngoan lệ hỏi, tuyệt đối không thể như vậy, tuyệt đối sẽ không, nàng ta chính là một cái phế vật mà thôi, phế vật!

“Nghe đồn cng chủ Âm U cung kia cực kỳ mỹ, thiên hạ truyền lại, Ma chủ Minh Thiên Tầm cùng Ma phi – Mặc U là hai người xứng đôi nhất ở Lăng Thiên đại lục, hơn nữa, ma chủ cực kỳ sủng ái vị Ma phi kia, không chỉ tự mình uy nài ăn nò, hơn nữa vì Ma phi kia mà hắn cũng không để ý tính mạng mình mà ngăn cản Huyết Ảnh!” .

“Cái gì? ! Người nói cái gì? !” Hoa Lộng Ảnh rốt cuộc cũng không kìm chế được cảm xúc, đứng dậy giận dữ nói.

Vô cùng mỹ? Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân – Tức Mặc U Tà?

Cực kỳ sủng ái nàng, ngang nhiên uy nài ăn nò trước mặt mọi người? Không để ý tính mạng của mình, vì nàng ngăn cản Huyết Ảnh?

Làm sao có thể, điều này làm sao có thể? !

Sau khi phân phó ám vệ rời đi, Hoa Lộng Ảnh ngã ngồi trên ghế, con người đột nhiên trở nên điên cuồng, Minh Thiên Tầm, ta yêu người như thế, sao người lại đối xử với ta như thế, thế nhân đều biết uy danh hiển hách của Chiến Thần Phong Mâu, Ma chủ Minh Thiên Tầm huyết sát thành tính trong giang hồ là như thế nào?

Nghĩ đến đây, con người Hoa Lộng Ảnh xẹt qua một tia âm lãnh, người đã bắt nạt với ta như thế, vậy thì đừng trách ta bắt nạt người!

(*Vy Nhi : Ồ.....lại thêm một con thiêu thân muốn lao đầu tìm chết a.)

48. Q.i – Chương 48

Chương 48: Kinh Thương thức tỉnh, Lê Âm sơ hiện.

Edit & beta : Vy Nhi

Giờ phút này, “Phượng nghi cung” Phong Mâu quốc cũng đại loạn.

Thái hoàng thái hậu trúng độc đã lâu một chút cũng không thấy chuyển biến tốt, toàn bộ thái y đều tìm không ra được nguyên nhân, mà chính bản thân Trầm Thanh Nhu cũng là vô kế khả thi (không nghĩ được biện pháp khả thi), vốn tưởng rằng tiện nhân kia hạ độc dễ giải, ai ngờ lại bá đạo như thế!

Giờ phút này Trầm Thanh Nhu nằm ở trên giường, con người tràn đầy âm ngoan, miệng thì nguyên rủa: “Tức Mặc U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua các ngươi , tuyệt đối sẽ không!” .

Ở trên đường tốc độ U Tà cực nhanh, bốn ngày sau rốt cục đã về tới Nhiếp Chính Vương phủ Phong Mâu quốc .

“Vương phi, người rốt cục đã trở lại!” Hồn Thiên nhìn thấy U Tà liền mừng rỡ, Vương phi rốt cục đã trở lại, vậy chứng tỏ đã lấy được Băng liên!

“Tiểu thư! Không xảy ra chuyện gì chứ? !” Thanh Lan nhìn sắc mặt U Tà có chút tái nhợt, nhin không được lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, có phải hay không quá mệt mỏi rồi, chi bằng người đi nghỉ ngơi một lát trước đi?” Nhã Trúc nhìn U Tà cũng lo lắng mở miệng khuyên.

“Ta không sao, mang ta đi” U Tà mặt không đổi sắc, lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững giống như không hề có chút không khoẻ.

Mấy người không thể xoay chuyển được nàng, đành liếc mắt nhìn nhau rồi mang U Tà đi tới phòng của Liệt Hỏa Kinh Thương.

U Tà có chút loạng choạng đi tới trước giường, chỉ thấy trên khuôn mặt tuần tú của Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy băng sương, cả người đều tản ra hơi thở lạnh băng thấu tận xương tủy.

Lập tức U Tà cũng không mở miệng, trực tiếp xuất ra ngân đao cắt qua cổ tay, sau đó liền đem huyết nhỏ lên trên môi Liệt Hỏa Kinh Thương.

Mà thấy một màn như vậy, nháy mắt mấy người trong phòng đều hoảng sợ.

“Tiểu thư, người đang làm gì vậy? !” Đạm Cúc dẫn đầu chạy đến bên cạnh U Tà muốn ngăn cản nàng, nhưng lại là bị Hồn Ảnh ngăn cản, chỉ thấy Hồn Ảnh giọng khàn khàn, ánh mắt có chút ướt át nói: “Vương. . . Vương phi là đang cứu Vương gia. . .” .

Nghe vậy Hồn Trạch cũng nói: “Đúng vậy, nghe đồn Băng liên của Băng Tuyết đỉnh chỉ có thể bảo tồn trong vòng ba ngày. Vương. . . Vương phi đã nuốt vào Băng liên, lấy máu chính mình làm thuốc dẫn cứu Vương gia” .

Nghe nói như thế, tất cả mọi người trong phòng đều lặng im. Hai người này, một người vì nàng mà ngay cả mạng cũng không cần, mà một người lại vì hân mà xả thân cứu trị...

Dòng máu đỏ tươi cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong miệng Liệt Hỏa Kinh Thương, cho đến tận khi băng sương trên mặt hân, trên người dần dần lui đi, nhiệt độ cơ thể cũng khôi phục bình thường, khuôn mặt tuần tú cũng dần hồng nhuận U Tà mới chậm rãi thu tay lại.

Đứng lên nhìn Băng huyết ảnh trong người Liệt Hỏa Kinh Thương đã được giải, khoe miệng trắng bệch có chút gợi lên một cái độ cong yếu ớt, thân mình ngã xuống.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Mấy người trong phòng liền trở nên hỗn loạn, nâng U Tà đặt nằm bên người Liệt Hỏa Kinh Thương xong, Hàn Mai cũng lập tức bắt mạch cho U Tà vừa té xỉu.

“Tiểu thư không có trở ngại, chỉ là mấy ngày liền gấp rút trở về, nước cũng khôn kịp uống, nay lại mất máu quá nhiều, cho nên mới ngất xỉu.” Thăm mạch xong, Hàn Mai mới phục hồi tinh thần lại nói với mọi người.

Nghe vậy tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thật tốt quá Vương phi không có việc gì, bằng không Vương gia tỉnh lại còn không giết bọn họ mới lạ?

“Ta muốn mau mau đi làm điểm tâm, chẳng may lúc tiểu thư tỉnh lại không có thứ gì ăn thì làm sao bây giờ.” Đạm Cúc nói xong liền hấp tấp chạy tới phòng ăn. Nhất thời tất cả mọi người đầu đầy hắc tuyến, kỳ thật tiểu thư vừa mới ngủ a, muốn tỉnh cũng phải đến ngày thứ hai, người hiện tại làm cho ai ăn?

Đêm khuya, Liệt Hỏa Kinh Thương từ từ chuyển tỉnh, mở mạnh đôi đồng tử lạnh như băng màu lục biếc, tay đột nhiên chạm đến cái gì đó, quay đầu nhìn lại chỉ thấy U Tà đang nằm ở bên người hân, con người Liệt Hỏa Kinh Thương nheo lại, sau đó lại tràn đầy nhu tình nhìn U Tà.

Nhưng khi tầm mắt chạm đến miệng vết thương đã được băng lại trên cổ tay U Tà, con người liền tối sầm lại, sau đó dường như nghĩ ra điều gì đó, liền đem U Tà gắt gao ôm vào trong ngực, thanh âm có chút run run: “Đứa ngốc, nếu như sau này nàng vì ta mà bị thương, như vậy ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho nàng, ta sẽ bảo hộ nàng, cuộc đời này chỉ có mình nàng là thê tử, không mong gì hơn” .

Không hiểu vì sao, ngày xưa nghĩ tới bản thân mình sẽ vì phê tâm cổ mà chết, trong lòng có chăng chỉ là phần nợ cùng thị huyết, nhưng hiện tại trong lòng đều là bi thương cùng không cam lòng. Nếu như hân chết đi, ai sẽ bảo hộ bảo bối của hân? Người khác sao?

Nghĩ đến đây con người Liệt Hỏa Kinh Thương run lên, người khác sao? Hân lo lắng.

Lưu luyến, ôn nhu nhìn U Tà an ổn ngủ trong lòng hân, nếu đã lo lắng như vậy, hân nhất định phải sống sót bằng mọi, bất chấp tất cả!

Sáng sớm ngày thứ hai, U Tà liền mở phượng mâu, liếc mắt một cái liền thấy được đôi mắt màu lục biếc đang nhìn nàng tràn đầy thâm tình.

“Tà Nhi, người tỉnh, có đói bụng không? Hồn Thiên, đem thức ăn tiến vào!” Nhìn U Tà tỉnh, Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức lạnh lùng mở miệng kêu người đang đợi ngoài cửa.

Mấy người Hồn Thiên đợi hồi lâu cũng không thấy Vương gia trừng phạt, hẳn cũng biết bọn họ không phải thất trách, chỉ là vô phương mới phải đứng nhìn Tà Nhi lấy máu làm thuốc dẫn cứu hẳn?

Dứt lời, Hồn Thiên liền vể mặt áy náy bưng một khay thức ăn thơm phức đi đến. Liệt Hỏa Kinh Thương lấy một chén cháo, sau đó một thìa lại một thìa dứt cho U Tà ăn, nhìn đến Hồn Thiên vẫn còn đứng đợi ở một bên, đôi mắt lạnh lùng đảo qua, Hồn Thiên xoay một cái liền xông ra ngoài, ánh mắt Vương gia vừa rồi thật là khủng khiếp a!

Nhìn cảnh đó, khóe miệng U Tà gợi lên một chút ý cười nghiền ngẫm, nam nhân này như thế nào lại giống như là tiểu hài tử vậy chứ?

Uống xong chén cháo, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nói: “Thương, ngày sinh của người kia ở trong cung cũng sắp tới phải không?” .

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sững sốt, rồi gật gật đầu, nhìn U Tà ý vị thâm trường cười, không khỏi có chút bất đắc dĩ. Cô nàng này a, khi vừa mới bắt đầu nhìn thấy nàng còn cho rằng nàng đối với người khác đều lạnh lùng vô tình, nay sao lại thích “chỉnh” người khác như thế a.

“Thương, nhớ rõ ngày sinh này hãy đem hết thấy tất cả những người cần đến phải đến, ta phải mau mau ngoạn một phen a, nếu là thiếu người nào thì thực không thú vị ” Phượng mẫu U Tà xẹt qua một tia sát khí lãnh liệt, Tức Mặc gia? Tiến vào Phong Mẫu, ta liền cho các người tới được mà đi không được! Trầm Thanh Nhu? Lần này ta sẽ cấp cho người một cái sinh thần mà cả đời khó quên a? !

“Hảo, Tà Nhi thích là tốt rồi” Liệt Hỏa Kinh Thương sững nịch nhìn U Tà, nàng muốn ngoạn vậy để nàng thoải mái ngoạn a, huống chi những người trong Tức Mặc gia, hẳn cũng có vài món nợ muốn cùng tính với bọn họ!

“Vương gia, Vương gia...” Ngay lúc U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nói xong chuyện sinh thần của Trầm Thanh Nhu, Hồn Lăng đột nhiên hét lớn vọt tiến vào, sau đó lại nhìn thoáng qua U Tà nằm ở trên giường, có chút do dự. . .

Nhìn biểu tình của Hồn Lăng, mày liễu U Tà khẽ nhú, sau lại nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, không phải lại là người theo đuổi người đuổi tới tận cửa chứ ?

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng rất là vô tội nhìn U Tà, ta thực trong sạch.

“Nói, chuyện gì!” Liệt Hỏa Kinh Thương lạnh lùng hỏi.

“Vương gia. . . Lê. . . Lê Âm tiểu thư đến!” Hồn Lăng nhìn biểu tình lãnh khốc của Liệt Hỏa Kinh Thương cùng ý cười nghiền ngẫm của U Tà, nhất thời rụt cổ lại, lớn tiếng mở miệng nói, rất có một loại trắng sãi hào sảng, chuẩn bị tư thế sẵn sàng một đi không trở lại!

Kì thực ở trong lòng Hồn Lăng đang rơi lệ, vì sao Lê Âm tiểu thư đến đây lại kêu hẳn đi bẩm báo chứ. . .

Mà giờ phút này ba người Hồn Thiên lại tụ ở trong góc yên lặng vì Hồn Lăng cầu nguyện, sự tình lừng lẫy như vậy, không thể không vì Hồn Lăng mà cầu phúc a.

Bốn người Hàn Mai nhìn nữ tử đang ngồi trong đại sảnh, con người đều đồng loạt nheo lại, đây là Lê Âm tiểu thư đó sao?

Bộ dạng thực bình thường, khí chất thực bình thường, y phục thực bình thường, thị nữ thực bình thường. . . Không có một chút hơn người nào a!

Lê Âm tiểu thư? Nghe vậy U Tà nghiền ngẫm nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Người ra ngoài trước đi.” Thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương giống như mệnh lệnh đặc xá vậy, Hồn Lăng mạnh lập tức xông ra ngoài, không dám có chút tạm dừng, giống như là phía sau có quỷ đuổi theo vậy.

Nhìn bộ dáng kia của Hồn Lãng, Liệt Hỏa Kinh Thương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó nhìn U Tà, khoe miệng mỉm cười: “Phong Lê Âm, Đại tiểu thư Phong gia của Di Thất đại lục, ta cũng không biết vì sao nàng luôn đi đến Lăng Thiên đại lục” .

Nghe vậy U Tà có chút suy nghĩ sâu xa nói: “Nếu mọi người ở Di Thất đại lục có thể đến nơi đây, vậy năm đó ngoại công của ngươi vì sao lại phải phải ám vệ Trầm Thanh Nhu đến?” .

“Tà Nhi, kỳ thật ở Di Thất đại lục có một loại quy chế, phạm là qua tuổi song thập (20 tuổi) thì không thể đi đến Lăng Thiên đại lục, nếu không sẽ bị một thế lực thần bí ở Di Thất đại lục tiêu diệt” .

“Thế lực thần bí?” Nghe đến đó U Tà liền có chút hứng thú, thế lực thần bí? Xem ra thế giới này còn có rất nhiều điều mà nàng không biết a, còn có phụ mẫu nàng, chờ giải quyết xong mọi chuyện ở Lăng Thiên đại lục, nàng nhất định phải đi Di Thất đại lục tra xét rõ ràng!

“Ân, thế lực này không ai biết gọi là gì, không ai biết nội tình của bọn họ, điều duy nhất biết được chính là bọn họ quả thật rất cường đại, không người nào dám khiêu chiến đến quyền uy của bọn họ .” Liệt Hỏa Kinh Thương ngưng thần nói.

“Tiểu thư, ngươi tỉnh dậy sao? Chúng ta tiến vào giúp tiểu thư đổi trang được không?” Hàn Mai nhẹ nhàng gõ cửa, tuy nói Lê Âm tiểu thư kia không mỹ được như tiểu thư nhà nàng, nhưng là thua nhân không thua trận, nhất định phải cấp cho nàng một đòn ra oai phủ đầu mới được!

“Tà Nhi, nàng chuẩn bị trước đi, ta ở bên ngoài chờ nàng.” Nói xong Liệt Hỏa Kinh Thương liền nhẹ bước ra ngoài, nhưng vẫn chưa rời đi, mà thật sự đứng ở cửa chờ U Tà.

Nhìn thấy như vậy Đạm Cúc tán thưởng gật gật đầu, hảo, nên như vậy, phải cho cái gì Lê Âm kia ở nơi đó hảo chờ một phen mới được.

Mà giờ phút này Phong Lê Âm ngồi ở bên trong đại sảnh, đôi tay hoàn mỹ ở trong ống tay áo hung hăng nắm chặt, tuy rằng trước đây Kinh Thương ca ca cũng để cho nàng phải chờ hồi lâu, nhưng là hôm nay xem chừng thời gian cũng đã lâu lắm rồi!

Nếu không phải nghe thuộc hạ bẩm báo Kinh Thương ca ca thú phi, nàng cũng sẽ không ức chế như thế, nhịn không được chạy đến đây tra xét rõ ràng, nhưng khi nàng đi vào Lăng Thiên đại lục, đến tận cùng điều nàng nghe được lại là cái gì? !

Đệ nhất mỹ nữ Lăng Thiên đại lục – Tức Mặc U Tà? Diễm lệ tuyệt thế, độc nhất vô nhị?

Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm cực sủng vị Ma phi này? !

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phong Lê Âm xẹt qua một tia thâm thúy cùng âm u, Tức Mặc U Tà? Ta muốn xem xem ngươi có chỗ nào hơn người chứ? Đệ nhất mỹ nữ, ta lại càng muốn biết ngươi có cái gì tốt a!

(*Vy Nhi: A hahaha....tiểu tam đã xuất hiện rồi a. Cơ mà trận đầu đã bị Tà tỷ đánh cho thảm bại rồi. Hảo chờ đi a !!!)

49. Q.i – Chương 49

Chương 49: Lần đầu giao phong, đạt được toàn thắng.

Edit : Minh Nguyệt Linh Nhi

Beta : Vy Nhi

“Tiểu thư a, Lê Âm kia cái gì cũng kém tiểu thư quá xa!” Đạm Cúc bĩu môi có chút khinh thường nói.

“Đúng vậy tiểu thư, còn có thị nữ của nàng ta, bộ dáng mắt cao hơn đầu, thực làm cho người ta nhìn mà muốn đá mấy phát.” Hàn Mai cũng lú lú nói.

“Hôm nay tiểu thư sẽ mặc Kim缕 y Hoa Tàn quốc đi!” Nhã Trúc nhìn U Tà, ánh mắt sáng quắc nói, Kim缕 y kia nàng nghiên cứu đã lâu, đã biết được dùng nguyên liệu gì để chế tạo, như vậy sau này sẽ có ngàn vạn Kim缕 y xuất hiện, ha ha ha !

“Đúng rồi, còn có cái này, tiểu thư à, người đội cái này đi!” Thanh Lan từ trên bàn trang điểm lấy ra một viên kim cương, hai mắt tỏa ánh sáng nói, tiểu thư lần đầu tiên mang cái này, khẳng định mỹ đến ngây người!

U Tà nhìn bốn nha đầu lú rú, có chút bất đắc dĩ vuốt vuốt trán nói, “Các người không cần bởi vì muốn để cho nàng ta chờ lâu một chút mà không động thủ, ta cũng mệt mỏi.” Nghe vậy bốn người Hàn Mai liếc nhau, ngượng ngùng sờ sờ đầu, như vậy cũng bị nhìn thấu, không hổ là tiểu thư của các nàng.

Lập tức cũng không kéo dài thời gian, bắt đầu trang điểm cho U Tà.

Liệt Hỏa Kinh Thương đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lãnh lẹ, người Túc Mặc gia, đáng chết!

Hắn đã từng phái người điều tra chuyện tình mười mấy năm gần đây, tin tức thu được cũng không ngoài dự đoán. Túc Mặc gia, hắn nếu như không làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn thì quá hổ thẹn với mẫu thân hắn.

Từ lúc từ Thanh Phong nhai trở về, Liệt Hỏa Kinh Thương liền phái người đến Nguyệt Thần quốc điều tra nơi Hỏa Văn Hình rơi xuống, nhưng mà cái tin tức kia khó có thể làm cho người ta chấp nhận được.

Mười mấy năm trước, Trầm Thanh Nhu thừa lúc Liệt Hỏa Diễm mang theo Liệt Hỏa Kinh Thương xuất cung tế tổ, liền mua chuộc nha hoàn bên người của Hỏa Uyển Hình, đối với Hỏa Uyển Hình hạ kịch độc, sau đó lại lo lắng kế này không thành, cho nên liền phái người đuổi giết, mà Hỏa Uyển Hình liền ôm U Tà đặt vào một cái xe ngựa gần đó và đánh nó chạy đi, không nghĩ tới nó lại đi vào bên trong Nguyệt Thần quốc.

Mấy ngày liền Hỏa Uyển Hình chưa từng ăn cơm nay lại trúng kịch độc, cũng lo lắng cho U Tà không chịu nổi cơn ba, bắt tri bắt giác đi đến Trấn quốc tướng quân phủ, ai ngờ cũng vào ngày hôm ấy, Túc Mặc Hoàn đang ở biên giới trấn thủ, phu nhân Vân Thu Thủy lại sinh nở, nhưng nữ nhi bất hạnh chết non.

Nàng ta gả nhập tướng quân phủ đã hơn mười năm nhưng một đứa nhỏ cũng không có, lần này thật vất vả mới hoài thai nhưng lại chết non, chịu không nổi đả kích như vậy, Vân Thu Thủy lửa giận công tâm liền chạy ra khỏi phủ, lại thấy được Hỏa Uyển Hình đang hấp hối nhưng vẫn ôm U Tà, vốn không muốn để ý tới, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo như họa của U Tà liền dừng bước.

Lại nhìn nhìn Hỏa Uyển Hình, liền biết tiểu oa nhi này sau khi lớn lên sẽ khuynh quốc khuynh thành, nữ tử thì cần cái gì? Không phải là võ công nội lực, cũng không phải là nữ công gia chánh, mà là có khuôn mặt xinh đẹp!

Sau khi gả vào tướng quân phủ nàng đã biết điều này, có khuôn mặt xinh đẹp mới có thể giữ phu quân ở bên người mình, mà không phải sợ hãi suốt ngày đi nạp thiếp!

Lập tức Vân Thu Thủy cũng không quan tâm, liền đoạt đi U Tà, mà Hỏa Uyển Hình tức giận công tâm, liền cùng Vân Thu Thủy tranh cướp, tuy rằng Vân Thu Thủy vừa sinh nở, nhưng Hỏa Uyển Hình đã trúng kịch độc căn bản không phải là đối thủ của Vân Thu Thủy, Vân Thu Thủy ôm U Tà đi về phía tướng quân phủ về mặt âm ngoan nhìn Hỏa Uyển Hình đang hấp hối.

Xem quần áo nàng mặc hoa lệ như thế, sợ là phu nhân của người giàu có nào đó, nếu mà nàng ta không chết, sợ rằng sau này sẽ gặp rất nhiều phiền toái? Nghĩ đến đây, Vân Thu Thủy liền vội vàng đi vào trong phủ.

Từ lúc chạy ra khỏi hoàng cung, Hỏa Uyển Hình đã đem phượng bào ném đi, nếu không sẽ hấp dẫn quá nhiều ánh mắt của người khác, những người đuổi giết kia chẳng phải liếc mắt là liền thấy được nàng? Nếu như giờ phút này, Hỏa Uyển Hình mặc phượng bào, thì có lẽ lá gan của Vân Thu Thủy sẽ không lớn như vậy đi.

Chỉ trong chớp lát, liền có mấy gia đình từ trong tướng quân phủ đi ra, nâng Hỏa Uyển Hình lên, ném ra ngoài ô Nguyệt Thần quốc, còn hành hung không ít, sợ nàng sống lại.

Nghĩ đến đây, bàn tay Liệt Hỏa Kinh Thương gắt gao nắm chặt, mẫu hậu! Túc Mặc gia, một người hán cũng sẽ không bỏ qua!

Nghe được âm thanh mở cửa ở phía sau, Liệt Hỏa Kinh Thương liền khôi phục trạng thái bình thường quay đầu nhìn lại, lập tức ngậy ra một lát.

Chỉ thấy nữ tử đi ra kia, một thân kim sắc váy dài, cổ tay áo thêu nhiều đóa tường vân, da thịt trắng như tuyết, một đầu tóc đen tùy ý thả lỏng, cái trán trơn bóng như một viên ngọc lục, hổ phách lạnh lùng hờ hững không mang theo một tia cảm xúc, mũi cao lung linh khéo léo, đôi môi anh đào mềm mại như nước, dùng một câu chim sa cá lặn cũng không thể hình dung hết?

Phải nói Vân Thu Thủy kia đã có được một bảo bối, nhưng lại không đối đãi tốt với bảo bối này, nay không biết nhìn thấy bộ dáng này của U Tà thì sẽ như thế nào? Khẳng định là nếu biết như vậy sẽ chẳng đối xử với U Tà như thế đi.

“Tà Nhi, rất đẹp!” Liệt Hỏa Kinh Thương mở miệng nói, trong lòng thấy vui vui liền ca ngợi, mà lời nói này lại bị Phong Lê Âm nghe được.

“Kinh Thương ca ca!” Bốn chữ ôn nhu như nước bay vào trong tai mấy người, phá vỡ giây phút yên tĩnh.

U Tà cũng không cảm thấy bị quấy rầy, con người vẫn như cũ, nhẹ giọng nói: “Chàng cảm thấy đẹp là tốt rồi.” Một màn tình chàng ý thiếp này thu vào trong mắt Phong Lê Âm lại chói mắt cỡ nào, lại nhìn đến dung nhan tuyệt đẹp của U Tà, thì vô cùng ghen tỵ, sắc mặt cũng trở nên xanh mét, trên thế gian này sao lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy?!

Mà U Tà ngẩng đầu nhìn nữ tử đứng cách bọn họ ba thước kia, một thân váy dài màu lam nhạt, vạt áo rậm rạp nước biển ảnh mây, khuôn mặt giống như phù dung, mày liễu, mi dài, mắt hạnh, đôi môi đỏ tươi bởi vì phấn nộ mà mím chặt, nhưng thật ra cũng là một nữ tử tuyệt sắc, nhìn ra được nàng ta cũng trang điểm vô cùng tỉ mỉ, xem ra nữ tử này vô cùng yêu thích Thương.

Chính là trong một lát, Phong Lê Âm liền khôi phục thần thái ôn nhu như nước, giống như hết thấy cảm xúc vừa rồi chỉ là giả, con người U Tà chợt lóe, khóe miệng có chút cong lên, nữ tử này... còn giống một đối thủ.

“Kêu ta Liệt Hỏa Kinh Thương” Đối mặt với nữ tử tuyệt sắc như thế mà sắc mặt vẫn lãnh liệt, không có một chút cảm xúc dao động nào thì có lẽ chỉ có một mình Liệt Hỏa Kinh Thương mà thôi.

Mà Phong Lê Âm ủy khuất mím môi, không tình nguyện nhưng lại không hề mở miệng cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nói chuyện, mà là hướng U Tà nói, “Tỷ tỷ chẳng lẽ chính là Vương phi của Kinh Thương ca ca sao? Ai. . . Kia nếu là người mà Kinh Thương ca ca thích trở về thì nên làm thế nào bây giờ?” Khi nói chuyện Phong Lê Âm còn này ra bộ dáng lo lắng cho Liệt Hỏa Kinh Thương.

Con người U Tà chợt lóe, “Phong cô nương, người hình như nhớ lầm rồi, nếu ta nhớ không nhầm, cô nương bây giờ là mười chín tuổi, còn ta vừa mới được mười bảy tuổi, sao lại gọi ta là tỷ tỷ? Có phải hay không có chút không đúng, huống hồ người hán thích trở về thì sao nào?” Người hán thích không phải là nàng sao, tưởng sẽ ly gián được tình cảm của bọn họ ư? Thật sự là buồn cười đến cực điểm.

Nghe nói như thế, trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia sùng nịch, cười cười, mà bốn người Hàn Mai lại không nể mặt bật cười một tiếng, tiểu thư nói rất đúng nha, tuổi lớn như vậy mà lại không biết xấu hổ.

Sắc mặt Phong Lê Âm nhất thời trắng bạch, thị nữ sau lưng nàng không vui, lập tức giơ tay chỉ vào Nhã Trúc mà quát: : “Người làm cái gì vậy, cứ nhiên dám cười nhạo tiểu thư nhà ta!” Xem bốn thị nữ của nàng ta, một người so với một người càng không dễ chọc, chỉ có nữ tử này là có bộ dáng nhu nhược dễ bắt nạt.

Mà bốn người Hàn Mai liếc nhau, bày ra bộ dáng không tưởng tượng nổi, đồng loạt lui về sau, cười như không cười nhìn thị nữ của Phong Lê Âm, nghĩ sẽ khi dễ được Nhã Trúc sao, vậy người liền....tự cầu phúc đi.

Mà U Tà cũng có chút ý vị thâm trường nở một nụ cười lôi kéo Liệt Hỏa Kinh Thương tránh sang một bên, con người Phong Lê Âm chợt lóe, xẹt qua một tia âm mưu, nếu hiện tại không thể động thủ với người, như

vậy thị nữ của người... Nàng liền không khách khí, cho thị nữ phía sau một ánh mắt, cũng tránh sang một bên.

“Ta vì sao không dám, người là cái gì vậy, dám chỉ trỏ với ta? !” Con người Nhã Trúc lạnh lùng, năm ngón tay vung lên, nhất thời năm mươi ngân châm theo hoa liền xuất hiện trong tay Nhã Trúc.

Thị nữ kia nhìn ngân châm trong tay Nhã Trúc tỏa ra hào quang, sắc mặt cả kinh, sau đó nghĩ đến tiểu thư nàng ta ở Lăng Thiên đại lục chỉ là bao cỏ, vậy thì có gì e ngại?

Nhưng mà khi năm mươi ngân châm hướng nàng ta bay tới, thị nữ kia mới biết áp lực như thế nào. Không biết vì sao, khi ngân châm kia bay đến nàng ta lại không thể cử động, lập tức cái gì cũng không quan tâm hướng về phía Phong Lê Âm kêu to: “Tiểu thư, các nàng biết yêu thuật, mau cứu ta a” .

Nội lực áp chế, chỉ có nội lực ới có thể áp chế nội lực thấp, nhưng muốn cho thị nữ kia tin tưởng ở Lăng Thiên đại lục còn có nha đầu so với nàng cường đại hơn thì không thể nào, cho nên liền xem nhẹ vấn đề này, khẳng định là do “Yêu Thuật”.

Mà Phong Lê Âm cũng là nhìn ra điểm này, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh, nàng thật ra đã xem thường những người bên cạnh nàng ta

Nhưng mà cũng vẫn chưa mở miệng, phé vật, nàng phải cho nàng ta mất mặt!

Mà năm mươi cái ngân châm kia tức thì bị Nhã Trúc dùng nội lực khống chế chỉ ở trên mặt thị nữ kia theo vài đóa hoa, nếu nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy hai câu nhỏ: “Câu dẫn phu quân của tiểu thư ta, ta sẽ bán người vô kỹ viện.” ! (*Vy Nhi: Ta kết cái câu này chết mất thôi....Nhã Trúc a Nhã Trúc, sao tỷ lại đáng iu vậy chứ.)

Nhìn thấy hai câu này, sắc mặt Phong Lê Âm đen kịt, vội vàng lấy cơ thân thể không được khỏe mà cáo từ, mang theo thị nữ kia rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ. Mà bọn người Hàn Mai thì lại cười ha ha, quả nhiên là Nhã Trúc, đây chính là kết cục đám khi dễ nàng.

U Tà nhìn bóng dáng rời đi của Phong Lê Âm, tròn mắt hổ phách chột lóe, muốn đánh chủ ý lên nam nhân nàng xem trọng? Nàng sẽ phụng bồi!

50. Q.i – Chương 50

Chương 50: Tự hội Phong mâu, kim cương xuất thế.

Edit & Beta: Vy Nhi

Sinh thần của Thái hoàng thái hậu uy vọng khắp Phong Mâu quốc sắp đến, các quốc gia đều là phái hoàng tử công chúa thân phận tôn quý đến chúc mừng.

“Cái gì? Yêu cầu Túc Mặc gia của chúng ta đều phải đến Phong Mâu?” Lúc này trong Trấn quốc tướng quân phủ Nguyệt Thần quốc, Túc Mặc Văn Tinh nghe được tin tức mà Túc Mặc Hoành mang từ trong cung về, lập tức mở miệng rít gào nói.

Túc Mặc Hoành nhìn nữ nhi mà mình sủng ái nhất, có chút khó hiểu, Phong Mâu đề nghị kêu Túc Mặc gia của bọn họ đều phải đến, đây chính là vinh hạnh cỡ nào a. Nhưng không hiểu sao sau khi trở về từ đại hội võ lâm lần trước, Tinh Nhi liền trở nên thất kinh như vậy chứ?

“Tinh Nhi người làm sao vậy? Có chuyện gì nói cho phụ thân” Lập tức cũng không nghĩ nhiều, mau chóng chạy tới trấn an bảo bối nữ nhi của mình.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Túc Mặc Hoành, Túc Mặc Văn Tinh không mở miệng được: “Phụ thân, ta muốn tiến cung gặp tỷ tỷ” .

“Hảo, phụ thân lập tức chuẩn bị kiệu” Nói xong Tức Mặc Hoàn liền vội vàng đi chuẩn bị, có thể nói sủng Tức Mặc Văn Tinh tận trời.

Mà Văn Thu Thủy đứng ở một bên hai tay cũng là gắt gao siết chặt lại, nghĩ tới Tức Mặc U Tà đang ở Phong Mâu, sắc mặt có chút trắng bệch, vốn tưởng rằng cả phả đời này sẽ không phải gặp lại nàng, nhưng lần này lại như thế? Chẳng lẽ nàng phát hiện cái gì? !

~Hoàng cung Nguyệt Thần, bên trong “Lâm Nguyệt cung”.

“Người nói cái gì? ! Cái phế vật Tức Mặc U Tà là Cung chủ Âm U cung lừng lẫy giang hồ? Lại còn là Ma phi của Ma chủ Ma Vực? !” Trong Lâm Nguyệt cung truyền ra thanh âm tức giận khó tin, không phải là Tức Mặc Văn Nguyệt thì còn người nào.

Giờ phút này Tức Mặc Văn Nguyệt vắn tóc cao đầu, trâm cài màu bạc kêu leng keng, một thân hoa phục Quý phi, cả người tỏa nắng đến cực điểm, nhưng khi nghe đến lời nói của Tức Mặc Văn Tinh thì bản chất dịu dàng đại biến.

Khó trách. . . Khó trách mấy tháng trước nàng phái người đi mua sát thủ Ma Vực ám sát Tức Mặc U Tà lại không có kết quả. Thì ra cái phế vật kia lại là người che dấu thâm sâu nhất? ! Điều này nàng làm sao có thể chấp nhận được chứ! Vốn dĩ ở trong cung cấm này bị tiện nhân Mộc Uyển Hi kia áp chế đã đủ làm cho nàng căm tức, nay cư nhiên lại nghe được một tin tức như vậy nữa!

“Đúng vậy tỷ tỷ, khi ta ở đại hội võ lâm biết được tin tức này cũng không thể tin được, nhưng cái ánh mắt kia cái giọng nói kia, thật sự rất giống nàng!” Giờ phút này sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh tái nhợt, trong đầu vẫn hiện lên câu nói của U Tà trước khi đi đến Băng tuyết đỉnh.

“Chỉ là giống thôi không phải sao, phải đến chứng thật mới được, đi Phong Mâu đế quốc? ! Hảo, ta đây muốn xem tiện nhân kia có cái bản lĩnh gì a, Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ cùng Thiên hạ đệ nhất tài nữ, thật sự là chê cười!” Tức Mặc Văn Nguyệt lúc này vẻ mặt đầy âm mưu. Nàng hiện tại là Hoàng quý phi, làm sao có thể sợ một cái Nhiếp Chính Vương phi chứ, nàng cũng không tin nàng ta dám gây bất lợi gì với nàng.

Con người ta sống trên đời thường quen thói xấu, khi địa vị cao rồi sẽ quên mất vị trí của chính mình. Giờ đây Tức Mặc U Tà không chỉ là một Nhiếp Chính Vương phi đơn giản như thế a. Sợ là Tức Mặc Văn Nguyệt đã quên “Nhiếp Chính Vương” Liệt Hỏa Kinh Thương là người như thế nào.

~~ Bên trong thư phòng Nguyệt Thần hoàng cung.

“Tức Mặc U Tà, Thiên hạ đệ nhất nữ tử” Giờ phút này Tây Việt Tiêu ngời ở trong thư phòng vuốt cằm thì thảo luận, lại nghĩ tới việc trước kia Tức Mặc U Tà mang bộ dạng xấu xí theo đuổi hắn, trong lòng không khỏi hạ một cái quyết tâm.

Nếu như có thể có nàng bên cạnh hiệp trợ hắn sóng vai thiên hạ, chẳng phải là dệt hoa trên gấm?

——Thọ yến của Thái hoàng thái hậu Phong Mâu quốc cũng đến cận kề.

Hôm nay Phong Mâu đế quốc phá lệ náo nhiệt, chỉ vì người tam quốc khác đều tề tụ ở tại Phong Mâu, cũng là bởi vậy mà “Lưu nước miếng uyển” này khách khứa ngồi đầy.

“Uy, nghe nói không, ở đại hội võ lâm Ma chủ Ma Vực cao siêu hiện thân a” .

“Đã sớm biết, hơn nữa Cung chủ Âm U cung kia cũng là xuất hiện.”

“Chuyện này thì tính cái rắm gì, Cung chủ Âm U cung kia thế nhưng lại chính là Ma phi của Ma Vực a! Thân phận đó, thật sự là nữ tử bình thường không thể sánh được” .

“Ai, cũng không biết đích hoàng nữ của Hoa Tàn quốc – Hoa Lộng Ảnh kia hiện tại đang có tâm tình gì?” .

“Ha ha, kia còn có thể là tâm tình gì đây, khẳng định là thương tâm muốn chết, phu quân trong mộng cưới người khác, mà lại còn thú người đoạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của nàng. Nhưng cũng đúng thôi, giang hồ cùng hoàng thất làm sao có thể ở cùng một chỗ, ý nghĩ kỳ lạ đó bỏ đi thôi” .

“Lần này thọ yến của Thái hoàng thái hậu a, không ít người nổi danh tứ quốc đều đến chúc mừng, chúng ta lại có thể xem hoàng thất diễn trò, việc này đối với mấy người tiểu dân chúng ta mà nói cũng là lạc thú a” .

“Đúng vậy. A đúng rồi, còn có người đứng đầu Lưu Ly trai kia – Nhiếp Chính Vương phi của chúng ta, gần đây lại bày ra một thứ tên là ‘Kim cương’ gì đó, nghe nói nó thật là đẹp a, lại còn phát sáng long lanh a ” .

“Đúng vậy, đúng vậy. Ta vinh hạnh được thấy một lần, thứ đó thật xứng với một từ “hoa lệ” a, nghĩ lại, nường tử của ta theo ta lâu như vậy mà ta cũng chưa tặng cho nàng được đồ tốt như vậy. Bất quá ta nói Nhiếp Chính Vương phi của chúng ta, nàng quả thực là tài nữ ” .

“ ... ”

“Tiểu thư, kim cương mới vừa đem bán ở Lưu Ly trai liền bị người người đồ xô cướp đoạt không còn một mảnh a!” Thanh Lan khoe mắt mẫn nguyền lóe sáng nói.

U Tà nghe vậy cũng chỉ thản nhiên gật gật đầu, loại tình huống này từ quả đúng như dự kiến của nàng.

“Hàn Mai, đem ‘Phượng ngọc lưu ly’ tới đây ” Khoe miệng U Tà cong lên một chút ý vị thâm trường nói với Hàn Mai, mà Hàn Mai nghe vậy lại sưng sốt, xong cũng lĩnh mệnh tiến đến.

“Tiểu thư, chẳng lẽ người muốn mặc ‘Phượng ngọc lưu ly’ ?” Nghĩ đến đây, đôi mắt Nhã Trúc tỏa sáng. Phượng ngọc lưu ly chính là tiểu thư tự tay thêu, điều nàng chờ mong nhất chính là tiểu thư có thể mặc vào, đáng tiếc lại không cơ hội.

“Mặc, đương nhiên phải mặc, không mặc chẳng phải là rất không thú vị sao? Thanh Lan, truyền tin tức ra ngoài, ba ngày sau ‘Túy ly các’ tổ chức một hồi thịnh yến ” .

“Dạ, tiểu thư!” Nghe nói như thế Thanh Lan cao hứng phấn chấn đi truyền tin tức . Tiểu thư thật sự là quá thông minh, thừa dịp sinh thần của cái lão bà Thái hoàng thái hậu kia, tứ quốc đều tụ tập ở Phong Mâu, vậy thì Túy ly các lại có thể bội thu một phen a, ha ha ha.

Ba ngày chớp mắt đã qua, tối nay tại Phong Mâu quốc, “Túy ly các” phá lệ náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, không ít quý nhân, quan to đều đã đặt trước ình một chỗ ngồi tốt từ ba ngày trước. Nghe nói đêm nay Túy ly các tổ chức một buổi thịnh yến, như thế nào có thể không làm cho người ta động tâm được a.

Có thể đi vào Túy ly các, người nào không phải kẻ vong tiền như rác? Hơn nữa toàn bộ nữ tử trong Túy ly các đều là xinh đẹp như hoa, thanh lệ tuyệt mỹ. Nếu như có thể chuộc thân một người, thì dù có phải cho nàng vị trí chính thê cũng đều cam tâm tình nguyện a!

Có thể đi vào Túy ly các chính là một loại hãnh diện tượng trưng cho thân phận, vì vậy toàn bộ những người tự nhận là có chút của cải đều là lấy việc có thể đi vào Túy ly các làm vinh quang. Mà bởi vì sinh thần của Thái hoàng thái hậu sắp đến, tất cả quan khách tứ quốc đều tụ tập tại đây.

“Công tử, nghe nói chủ nhân sau màn của Túy ly các đêm nay cũng sẽ đến!” Giờ phút này Tây Việt Tiêu đang ngồi ở bên trong một gian dành cho khách quý trên lầu hai đánh giá những người quần áo hoa lệ tới lui dưới lầu, nghe ám vệ phía sau báo cáo.

Nếu như lần này hẳn tự mình đến đây có thể gặp mặt U Tà cũng là một chuyện rất may mắn, dù sao U Tà cũng là người chủ nhân sau màn của Lưu Ly trai ngày kiếm đầu bạc, mà Túy ly các này so với Lưu Ly trai lại chỉ có hơn chứ không kém. Nếu như có thể mượn sức của người đứng sau Túy ly các, vậy thì thống nhất toàn bộ Lăng Thiên đại lục chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? !

Nghĩ đến đây, Tây Việt Tiêu liền nổi lên tham lam, nhưng sau đó nghĩ đến Lưu Ly trai cùng Túy ly các đều nổi danh từ năm năm trước, trong lòng rung mình, chẳng lẽ... Nhưng mà nghĩ đến cái khả năng này chính hắn cũng lắc lắc đầu, làm sao có thể?

Có thể có Lưu Ly trai cũng đã không phải nữ tử bình thường có thể sánh được, nếu còn có Túy ly các? Trên đời này làm sao có thể có một nữ nhân như vậy? Tuyệt đối không có khả năng.

Giờ phút này U Tà đã sớm phần nam trang, cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng nhau đi tới một gian phòng xa hoa nhất toàn bộ Túy ly các, lại có tâm nhìn tốt nhất!

“Tà Nhi, đêm nay tới đây là có chuyện gì sao?” Đi vào Túy ly các Liệt Hỏa Kinh Thương cũng có chút cảm thấy tò mò cùng kinh ngạc.

“Thương, đêm nay ta sẽ tặng người một món quà ” U Tà có chút thần bí nói, lời này lại làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương tràn ngập tò mò, nhưng mà cũng không gắng hỏi. Nếu là tặng hần, đêm nay chẳng phải sẽ biết sao, hần cũng không phải người cổ chấp.

Không bao lâu, tú bà liền xuất hiện ở trên đài cao. Nếu so Túy ly các cùng với các thanh lâu khác có điểm khác biệt, thì đó chính là tú bà của Túy ly các này cũng không phải người đẹp hết thời, mà là một mỹ nhân có gương mặt thanh lệ a !

Tú bà này tên là “Ly Nhã”, cùng với Túy ly các cũng là đặc biệt tuyệt vời như nhau, nhưng mà nàng cũng đã nói nàng không phải chủ tử của Túy ly các. Nhắc tới “Ly Nhã” kia cũng coi như một kỳ nữ, không sợ hoàng quyền không sợ quan uy, võ công cũng thực rất tốt.

Ly Nhã dùng ánh mắt hướng lên lầu ba, phòng U Tà hỏi một chút đã bắt đầu hay chưa, nhìn thấy U Tà gật đầu, lúc này mới mở miệng nói: “Ly Nhã rất đa tạ chư vị đã đến Túy ly các, biểu diễn đêm nay tất cả đều là chủ tử nhà ta an bài, mà những nữ tử biểu diễn đều được tuyển chọn tinh tế, hy vọng mọi người tán thưởng !” .

51. Q.i – Chương 51

Chương 51: Nhãn tình nhân, sinhthần tới.

Editor : Bạch

Beta: Vy Nhi

Ly Nhã vừa dứt lời, có không ít mỹ nữ xinh đẹp động lòng người lên đài, nhưng khác với bình thường, các nàng đều mặc giống nhau, khuôn mặt tươi cười, trong tay cầm những cây gậy gỗ dài và nhỏ, trên mỗi cây gậy còn đặt một cái chén nhỏ!

Đây là biểu diễn gì? Thực mới mẻ, lập tức tất cả mọi người đều nghị luận, cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng cảm thấy thú vị, quay đầu nhìn người bên cạnh mặt không đổi sắc, vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng, lập tức trong lòng lại có loại cảm giác nói không nên lời, nữ tử này, là thê tử của hần.

Không bao lâu, các cô nương trên đài bắt đầu làm ra rất nhiều động tác tốc độ nhanh, nhưng những cái chén kia cũng vẫn như cũ không rơi, khiến tất cả mọi người càng thấy kỳ lạ, không hổ là biểu diễn của Túy Ly Các, thật sự khiến các thanh lâu khác không thể so với!

Màn biểu diễn qua một đoạn nhạc, lại có một hắc y nhân kỳ quái xuất hiện, trên đầu đội mũ của Lưu Ly trai.

Lập tức ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn, chăm chú nhìn chằm chằm phía trên đài, sợ bỏ lỡ cái gì.

Chỉ thấy trên đài, trước mặt hắc y nhân đặt một cái thùng gỗ, bên trong là một nữ tử xinh đẹp khả ái, rồi sau đó hắc y nhân phủ lên mặt thùng một miếng vải đen lớn, sau đó khoa tay vài cái, biến hóa gì cũng không có, mọi người thốn thức không thôi.

Nhưng một thanh âm như tiếng chuông bạc vọng lại xuống từ lầu hai: “Ta ở trong này” Nghe vậy tất cả mọi người đều đại ra đồng loạt nhìn về phía lầu hai, quả nhiên, nữ tử vừa nãy nằm trong thùng không biết khi nào thì rời đến lầu hai?

Chẳng lẽ hắc y nhân kia biết pháp thuật? Khi họ nhìn về phía trên đài thì lại là một màn biểu diễn khác, sau đó xuất hiện không ít các loại biểu diễn kỳ kỳ quái quái, làm ọi người đại khai nhãn giới.

Cuối cùng bình thường một chút, chỉ là các mỹ nữ ca múa bình thường mà thôi. Sau khi vũ cơ lui xuống, Ly Nhã đi lên đài, trong tay bưng một cái khay, bên trên phủ một miếng vải đen, làm cho người ta không biết đó là cái gì, nhưng thực sự hấp dẫn mọi người, đều muốn nhìn một chút coi trên khay kia là bảo vật gì.

Dù sao bên trong Túy Ly Các cái gì cũng đều vô giá, cho dù chỉ là cái bàn, cũng là bàn được làm từ gỗ đàn hương tốt nhất, những chén bát kia hoàn toàn đều làm từ bạc, căn bản không cần lo lắng sẽ trúng độc.

“Các vị tân khách, sau những màn biểu diễn này, là trọng điểm của đêm nay, trong khay trên tay ta có một vật, Túy Ly Các của chúng ta chỉ có một trăm đôi, mời ra giá!”.

Dứt lời, toàn bộ Túy Ly Các đột nhiên tối đen, đèn đuốc đều là bị tắt, mọi người lập tức trở nên sợ hãi, nhưng bọn họ chưa kịp phản ứng, ánh sáng ngũ sắc chói mắt liền xuất hiện từ trên đài.

Ánh sáng ngũ sắc xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy tấm vải đen trên khay trong tay Ly Nhã đã bị nhấc lên, mà ánh sáng long lánh kia chính là từ vật trong tay nàng phát ra!

“Các vị, cái này gọi là Khâm Phục Lữ Nhẫn! Chính là do Lưu Ly trai dùng kim cương chế thành, thế nhân đều nói nhất phu nhiều thê, nhưng mà chủ tử của chúng ta lại chỉ yêu cả đời nhất thê một đôi nhân, thứ này chính là vì những đôi tình nhân trong thiên hạ mà chế thành!” Ly Nhã đồng dạng nói.

Nói xong kích động ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng lầu ba, chủ tử của các nàng thật sự là người lợi hại nhất trên thế gian!

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn đồ vật trên đài, ánh mắt có chút lóe lên rồi nhìn về phía U Tà, đây là thứ nàng muốn tặng cho hắn sao?

Nhìn biểu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương, khóe miệng U Tà có chút gợi lên, lấy ra một cái hộp gỗ, hộp gỗ mở ra, bên trong xuất hiện một đôi nhẫn một lớn một nhỏ, hình dạng nhẫn là hỏa diễm, màu sắc là kim cương lam sâu thẳm.

U Tà cầm lấy cái nhẫn lớn chỉ vào bên trong nói: “Thương, trong này có khắc bốn chữ ‘Tức Mặc U Tà’ ”.

Liệt Hỏa Kinh Thương cúi đầu nhìn lại, quả nhiên, mặt trong nhẫn có khắc bốn chữ rồng bay phượng múa, không phải do U Tà thì là ai? U Tà nói xong kéo qua bàn tay trái hoàn mỹ của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhẫn không lớn không nhỏ vừa vặn ngón áp út của Liệt Hỏa Kinh Thương!

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương thoáng kinh ngạc, U Tà liền biết người thời đại này không biết ý nghĩa của việc mang nhẫn ở ngón áp út, lập tức mở miệng giải thích: “Cái này gọi là ngón áp út, đeo nhẫn lên liền vĩnh viễn sẽ không chia lìa, bởi vì khoảng của nó và trái tim là gần nhất”.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy nhìn U Tà thật sâu, từ hộp gỗ cầm lấy cái nhẫn còn lại, mặt trong nhẫn kia cũng có khắc bốn chữ “Liệt Hỏa Kinh Thương”, tiếp theo đem nhẫn lồng vào ngón áp út tay trái của U Tà.

Hai người nhìn nhau cười, mà dưới lầu từ lâu đã âm ỹ rầm trời, liên tiếp vang lên thanh âm trả giá, vì một đôi nhẫn mà mặt đỏ tía tai, có người là vì lấy lòng phu nhân nhà mình, có người là vì lấy lòng tiểu thiếp, có người lại là vì mua làm lễ vật.

Tóm lại vì đủ loại lý do, tất cả mọi người tranh nhau ra giá, giống như sợ bị người khác cướp đi.

Mà Tây Việt Tiêu nghe xong lời Ly Nhã nói, trong lòng vừa động, liền kêu tùy tùng phía sau xuống mua, xem ra U Tà cùng người đứng đầu Lưu Ly Trai và chủ nhân Túy Ly Các có quen biết, như vậy rất tốt!

Nếu hắn mua một đôi tặng cho U Tà, nhất định có thể khiến nàng vui vẻ, như vậy ngày nàng cùng hắn trở về liền gần hơn!

Một hồi bán nhẫn tình nhân cứ như vậy đi qua, hôm nay rốt cục nghênh đón sinh thần của Phong Mâu Thái hoàng thái hậu!

Phong Mâu hoàng cung.

Địa điểm tổ chức yến hội là ngự hoa viên, bây giờ đã là vào mùa đông, thời tiết có chút lạnh, mà Hàn mai trong ngự hoa viên cũng ngạo nghễ nở rộ, hồng nhạt, trắng, vàng, thậm chí lục nhạt, khung cảnh đẹp đến nỗi không sao tả xiết.

Giờ phút này trong ngự hoa viên, toàn bộ cung nữ cùng thái giám đều bận rộn lục tục chuẩn bị những gì cần dùng cho cung yến.

Mà giờ phút này trong Nhiếp Chính Vương phủ lại là một mảnh bình tĩnh, cung yến diễn ra vào buổi trưa, cho nên giờ phút này U Tà đang ngồi trong nhà làm bánh hoa mai.

“Tà Nhi, ta phải đi tiếp đãi đoàn sứ thần tam quốc, đến trưa ta sẽ bảo Hồn Thiên tới đón nàng nhập cung” Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà nói.

“Ừm, hảo, ta đã biết, đúng rồi, hôm nay ta cũng sẽ tặng lễ vật cho chàng” Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương khơi mào mây kiếm, mặt mày đều tràn đầy ý cười, “Hảo, chỉ cần là nàng tặng, ta đều thích!” .

Đám người Hồn Thiên, Hàn Mai nhìn chủ tử nhà mình nùng tình mặt ý, đều là nhịn không được phen cái ánh mắt, người ta một đám độc thân còn ở nơi này, như thế nào có thể như vậy chứ.

Nhưng mà nghĩ đến đây, Hồn Thiên lại nhìn về phía Hàn Mai, đến khi nhìn trên mặt nàng không rõ biểu tình, cười khổ lắc lắc đầu, xem ra đường tình thực bất bệch.

Mà Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó lại nhanh chóng đem tầm mắt chuyển đi, giống như vừa mới ăn ý như thế không phải hai người.

Mà Hồn Lăng cùng Hồn Trạch liếc nhau, đồng loạt nhìn về phía Nhã Trúc cùng Thanh Lan ở đối diện, sau đó lại là có chút không biết làm sao để chuyển tầm mắt.

Mà U Tà thấy được biểu tình của mọi người, lập tức ý vị thâm trường cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hai người đều xẹt qua ý cười, U Tà sờ sờ cằm, nhìn nhìn đám người Hồn Thiên, xem ra làm hồng nương cũng không tệ.

Liệt Hỏa Kinh Thương mang theo bốn người Hồn Thiên rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, tiến đến cửa cung tiếp đãi sứ thần tam quốc, ngồi trên lưng ngựa Liệt Hỏa Kinh Thương khoe miệng mỉm cười sờ sờ mặt nạ màu bạc trên mặt, đáy mắt xẹt qua một tia thâm thúy.

U Tà nhìn bóng dáng Liệt Hỏa Kinh Thương rời đi, khoe miệng cũng là mỉm cười, hôm nay hẳn là sẽ rất thú vị.

(*Vy Nhi: Một hồi yến tiệc kịch tính sắp diễn ra a....Thú vị...Mời các nàng cùng thưởng thức nga....:)

52. Q.i – Chương 52

Chương 52: Cung yến đột kích, tặng lễ phong ba.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Giờ phút này tại ngự hoa viên trong hoàng cung Phong Mậu quốc, tiếng lá trúc rì rào không ngừng vang lên bên tai, đại thần trong triều cùng các phu nhân đều có mặt từ sớm, không ít tiểu thư khuê nữ túm năm tụm ba cùng một chỗ.

“Lam Nhi, nghe nói hôm nay sẽ có không ít công tử, hoàng tử và công chúa tôn quý đến từ tam quốc đâu.” Trầm Dĩnh ngồi bên cạnh Ôn Lam thoáng kích động nói, Trầm Dĩnh – nàng ta chính là cháu gái ngoại của Tả tướng, cũng chính là chất nữ của thái hậu Trầm Thanh Nhu.

Nhưng mà Ôn Lam lại có chút không yên lòng, chỉ đến khi thân thủ của Trầm Dĩnh khẽ huých vào nàng, Ôn Lam mới lấy lại tinh thần, “Làm sao vậy Dĩnh Nhi?”.

Nhìn bạn thân lớn lên từ nhỏ cùng với mình có bộ dáng kia, Trầm Dĩnh đau lòng nhíu mày, sau đó độc ác mở miệng nói: “Lam Nhi, người yên tâm, nếu Tức Mặc U Tà kia dám làm xấu mặt người, ta đây nhất định sẽ cho nàng ta xấu mặt!”.

Nhìn Trầm Dĩnh vì mình mà tức giận, khoe miệng Ôn Lam mới chậm rãi khẽ cười, sau lần ngắm hoa lần trước, nàng liền bị bệnh nặng một thời gian, cho đến mấy ngày gần đây mới tốt nên một chút.

Hôm nay tham gia cung yến, nên nàng mới có chút thất thần, bất quá nếu so về vũ với nàng cùng Đinh Nhi, có chút thú vị, nghĩ đến đây đáy mắt Ôn Lam xẹt qua một tia ngoan độc.

Buổi trưa dần dần tiến đến, không ít phi tần trong cung đều đã có mặt, nhiều phi tần đứng cùng một chỗ thì đương nhiên sẽ không quên có chuyện xảy ra.

“Ai, Hoàng quý phi kia thật sự được sủng ái nhất ở hậu cung bây giờ a, giờ phút này còn chưa có mặt, sợ là sẽ cùng hoàng thượng xuất hiện đi” Tần phi một thân diễm lệ nhưng mở miệng lại đầy ghen tỵ.

“Đúng rồi Nhu muội muội, Hoàng quý phi sinh ra cao quý, lại xinh đẹp như vậy, nếu không được hoàng thượng sủng ái thì mới kỳ quái a” Người nói chuyện với Tần phi có dung mạo yêu mị, rất có bộ dáng của họa quốc, nàng ta sinh ra ở thanh lâu, bị Liệt Hỏa Vô Tình mang về cung, tự nhiên đối với Tần phi sinh ra đã cao quý vô cùng ghen tỵ.

“Hôm nay là sinh thần của Thái hoàng thái hậu, tứ quốc sẽ cho người đưa lên lễ vật, nếu lễ vật quá bình thường, sẽ không tránh khỏi bị chê cười, mặt mũi đối với phi tần các nàng là vô cùng quan trọng.

Lần này là sinh thần Thái hoàng thái hậu, tứ quốc sẽ cho người đưa lên lễ vật, nếu lễ vật quá bình thường, sẽ không tránh khỏi bị chê cười, mặt mũi đối với phi tần các nàng là vô cùng quan trọng.

“Muội muội lo lắng nhiều rồi, ta tự nhiên sẽ chuẩn bị tốt lắm, lễ vật của ta là do phụ thân mang từ biên cương về”. Một phi tần đắc ý sờ sờ đầu, nàng ta giống như là sợ người khác không biết nhà mình có tiền vậy.

Các phi tần khác nhìn nhau, sau đó đều tản ra túm năm tụm ba, không để ý tới phi tần đắc ý tự phụ kia nữa.

“Nguyệt Thần quốc để quân cùng Hoàng quý phi đến ——!”

“Hoa Tàn quốc đích hoàng nữ đến ——!”

“Tuyệt Phong quốc thái tử đến ——!”

Từng đạo thanh âm tiêm tể truyền đến, lại làm cho ngự hoa viên biến thành một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Người đi vào ngự hoa viên đầu tiên một thân cẩm tú – Tây Việt Tiều, mà bên người hần là Tức Mặc Văn Nguyệt đẹp đẽ quý phái đến cực điểm, nhưng mà giờ phút này Tức Mặc Văn Nguyệt không giống quá khứ được nuông chiều, mà là bộ dạng mẫu nghi thiên hạ làm cho người ta nhìn thật chán ghét.

Mà theo sát sau đó chính là Hoa Lộng Ảnh, giờ phút này Hoa Lộng Ảnh vẫn như trước quần áo trắng, trên đỉnh đầu đội một vương miện nho nhỏ, quanh thân tràn ngập ưu thương, là cho người xem đau lòng không thôi, khuôn mặt xinh đẹp kia giờ phút này có chút ảm đạm.

Mọi người nhìn thấy đều liếc nhau, sau đó không hẹn mà cùng lắc lắc đầu, xem ra lời đồn đãi kia là thật, thị huyết đến vô tình thiên hạ đệ nhất mỹ nam Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm quả nhiên là có Ma phi, ai, thật sự là đáng tiếc cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngày xưa.

Mà Mộc Lăng Phong giờ phút này quần áo xanh, sắc mặt lạnh nhạt như nước, không có bộ dạng sủng muội đến điên cuồng, giờ phút này hần rất ra dáng hoàng tử của một quốc gia.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, mà một nhà Tức Mặc Hoàn cũng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tây Việt Tiều.

“Nhiếp Chính Vương đến ——!”

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng tự nhiên đi tới Ngự hoa viên, một thân quần áo huyền y, gió xung quanh nhẹ nhàng thổi, trên mặt vẫn như trước hé ra mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra đôi môi mỏng mà đẹp.

Hoa Lộng Ảnh nâng mâu nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn thấy hần không đem lực chú ý dừng ở trên người nàng một giây nào, bàn tay ở dưới gầm bàn nhẹ nhàng nắm chặt, người đối với ta vô tình vậy thì đừng trách ta vô nghĩa, yến hội lần này ta nhất định cho người thân bại danh liệt!

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn lướt qua một đám người, khoe miệng khê cong lên một độ cong trào phúng.

Giờ phút này tại Phượng Nghi cung, Trầm Thanh Nhu quần áo hoa lệ, đầu đội kim quan, gơ tay nhắc chân đều mang phong thái nữ nhân tôn quý nhất của Phong Mậu quốc, đầu ngón tay khê cầm một đóa hoa kiêu diễm, đầy mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, ngón tay hung ác, đóa hoa kiêu diễm trong nháy mắt nát vụn.

“Tức Mặc U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương, lần này ta tuyệt đối không thất thủ!” Trầm Thanh Nhu thì thào tự nói trong hỗn loạn ồn ào, làm cho thị nữ ngoài điện một trận run rẩy.

“Hoàng thượng giá lâm ——!”

“Thái hoàng thái hậu giá lâm ——!”

“Hoàng quý phi giá lâm ——!”

Nghe thấy lời này, thân hình tất cả mọi người quỳ xuống phủ phục hô: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hoàng thái hậu thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế, Quý phi nương nương thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế!”

Tây Việt Tiêu cùng Liệt Hỏa Vô Tình đều là đế, chỉ cần nhẹ nhàng gật đầu, mà Tức Mặc Văn Nguyệt là Quý phi của Tây Việt Tiêu, cũng chỉ nhẹ nhàng hành lễ.

Hoa Lộng Ảnh thân là Nhất Quốc công chúa cũng không có quỳ gối, Mộc Lăng Phong đứng dậy hướng Liệt Hỏa Vô Tình gật gật đầu.

Mà trái lại Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn như trước ngồi ở vị trí trên cao, khớp xương bàn tay rõ ràng cầm chén rượu, ngón tay khê khê xoay, mâu trung xẹt qua một tia thâm thúy.

Vị nhiếp chính vương tính cách luôn luôn quái đản lãnh lệ mọi người đều biết, tự nhiên không có người không muốn sống mà nói hấn .

“Các vị xin đứng lên, hôm nay là sinh thần của hoàng tổ mẫu ta, chư vị tùy ý vui chơi!” Trên mặt Liệt Hỏa Vô Tình mang theo ý cười nhìn mọi người nói.

“Đúng vậy, hôm nay là sinh thần của ai gia, các vị đường xa mà đến, hy vọng có thể vui đùa cao hứng” Khuôn mặt Trầm Thanh Nhu tràn đầy hòa ái nói, nghe vậy mọi người ở đây đều gật gật đầu, Thái hoàng thái hậu không hổ là người cực kì có uy vọng, sánh vai cùng với tam đế vương.

Mà Trầm Thanh Nhu liếc mắt nhìn toàn trường một cái, nhìn thấy vị trí bên người Liệt Hỏa Kinh Thương trống không, sắc mặt nhất thời đen lại, hôm nay là sinh thần của nàng, vậy mà Tức Mặc U Tà cư nhiên lại dám không đến, quả thực là không đem nàng để vào trong mắt.

“Dĩnh Nhi chúc Thái hoàng thái hậu phúc như đông hải, thọ tựa Nam Sơn!” Tay Trầm Dĩnh cầm hộp gấm mặt đầy ý cười nhìn Trầm Thanh Nhu nói.

Ánh mắt Trầm Thanh Nhu xẹt qua một tia thâm thúy, sau đó liền bày ra bộ mặt từ ái, tươi cười nói: “Vãn là Dĩnh Nhi có tâm, mau tới ngồi bên người ai gia ” .

Trầm Dĩnh nghe vậy tươi cười càng thêm đậm, cầm hộp gấm đi đến bên người Trầm Thanh Nhu, đem hộp gấm mở ra, chỉ thấy bên trong đặt một gốc san hô trong suốt đỏ tươi, khi nhìn thấy san hô, tiếng mọi người hút không khí liên tiếp vang lên, hải vực ở Lăng Thiên đại lục cực nhỏ, vậy mà có thể tìm thấy một gốc san hô quý hiếm như thế, có thể thấy được đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư để tìm kiếm a.

Mà sắc mặt Trầm Thanh Nhu cũng lập tức nhu hòa, sờ sờ mái tóc: “Ai gia thực thích, Dĩnh Nhi lo lắng nhiều rồi ” .

Trầm Dĩnh biết thời cơ đã đến, liền hướng về phía Ôn Lam nháy mắt, Ôn Lam khi nhìn đến ánh mắt đó, liền âm thầm gật đầu, sau đó đứng dậy, trong tay Ôn Lam cũng cầm một cái hộp làm lễ, như vậy chắc cũng phải vật bình thường, mọi người đều nhướn cổ lên muốn nhìn thấy rõ ràng.

“Ôn Lam chúc Thái hoàng thái hậu phúc thọ an khang, vạn thọ vô biên!” Sau đó Ôn Lam liền mở cái hộp ra, một viên Dạ minh châu to tròn mượt mà xuất hiện, dạ minh châu này có thể so sánh với Đế quân quan Thượng long châu, có thể thấy được vật này xa hoa cỡ nào.

Âm thanh nghị luận, tán thưởng liên tiếp vang lên, mà con người Trầm Thanh Nhu cũng sáng ngời: “Lam Nhi có tâm, ai gia cũng thực là thích lễ vật này.” Nghe được lời nói ấy, trong lòng Ôn Lam liền vui vẻ. “Con có nghe qua Dạ minh châu có thể dưỡng nhan, làm cho phúc thọ kéo dài”.

“Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Nhi quả thực rất ngọt, vậy thì Lam Nhi hãy vì ai gia mà đàn một bản đi” Thấy vậy sắc mặt Ôn Lam nhất thời trắng bạch, nhưng cũng nhu thuận gật đầu, trong lòng thì lại phần hận không thôi, nếu không phải tại Tức Mặc U Tà, giờ phút này danh hiệu cầm tiên cũng sẽ không phải là áp lực chê cười nàng!

Ánh mắt Trầm Thanh Nhu xẹt qua tia mỉm cười, mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng có chút ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Trầm Thanh Nhu, sau đó sờ sờ chiếc cầm trơn bóng của mình, nhìn ra cửa, Tà Nhi của hắn cũng nên đến đây rồi. . .

Còn không đợi hắn nghĩ nhiều, một đạo thanh âm thông báo vang lên đánh vỡ bầu không khí im lặng.

“Nhiếp Chính Vương phi đến ——!”

Nghe nói như thế, bộ mặt mọi người đều thay đổi, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa của Ngự hoa viên, nhất thời không dám tin, hâm mộ ghen tị, sợ hãi than, ca ngợi, rất nhiều ánh mắt với vô số biểu cảm đều tập trung trên người có bộ dáng phong hoa tuyệt đại trong thiên hạ, đang đứng tại cửa...

53. Q.i – Chương 53

Chương 53: Thân phận cho sáng tỏ, mọi người khiêu khích.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Chỉ thấy nữ tử đang đi tới một thân hồng y yêu dã, bộ hồng y kia làm lộ nửa cánh tay, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh được cổ thượng có ấn kí hình hoa quấn quanh, váy dài tới cặp mắt cá chân, không ngắn quá, không dài quá, và váy có chút phát phờ.

Làn da trắng nõn như tuyết, cái trán trơn bóng ở giữa có nốt chu sa, một đôi hồ phách tràn đầy thâm thúy cùng am hiểu sâu, chiếc mũi lung linh nhanh nhạy, môi anh đào mềm mại như nước, dung mạo như họa, mỹ không giống phàm nhân bình thường.

Ánh nắng giờ Ngọ chiếu trên người nàng, vì nàng tạo thành một vòng sáng bao phủ, lơ đãng toát ra khí chất cao quý cùng thanh nhã làm người ta kinh diễm không nói lên lời.

Liệt Hỏa Kinh Thương lần đầu nhìn thấy U Tà mặc đồ đỏ cũng đã biết, nhưng bây giờ vẫn không kiềm chế được, trong mắt xẹt qua một chút kinh diễm, sau đó khóe miệng có chút cong lên, đứng dậy đi tới bên người U Tà, nắm tay nàng ngồi xuống.

Mà Hoa Lộng Ảnh nhìn thấy bộ dạng cùng khí chất của Tức Mặc U Tà, kinh ngạc trừng lớn con người, trong lòng xẹt qua một tia âm ngoan, hóa ra thể nhân đồn đại đều là sự thật, nàng ta trước kia đã nguy trang!

Tức Mặc Văn Nguyệt nhìn bộ dáng Tức Mặc U Tà liền ngây ngốc, sau đó nhìn Tây Việt Tiêu bên người đang dùng ánh mắt si mê nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, Tức Mặc U Tà dừng trách ta đối với người vô tình!

Tức Mặc Văn Tinh nhìn thấy bộ dáng của Tức Mặc U Tà thì sắc mặt lập tức trắng nhợt, cư nhiên lại là thật, thật sự là nàng, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, nghĩ đến đây Tức Mặc Văn Tinh liền cúi gầm mặt xuống muốn như người bình thường.

Con người Văn Thu Thủy co rút lại, nhìn U Tà, rồi đột nhiên sắc môi trắng bệnh, tuy rằng nàng cùng phụ nhân mười mấy năm trước không giống nhau, nhưng mà tạo hóa này, lại gả cho Nhiếp Chính Vương

đỉnh đỉnh đại danh, nếu sau này nàng ta biết chuyện mười mấy năm trước, vậy thì nhất định sẽ không tha cho nàng!

Nghĩ đến đây da đầu Vân Thu Thủy cũng run lên, trái lại Tức Mặc Hoàn thì sau khi kinh ngạc một phen liền chuyển thành tràn đầy vui sướng, nữ nhi nhà mình rốt cục cũng biến đẹp, nói như vậy thì sau này Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ vô cùng săn sóc Tức Mặc gia!

Mà Mộc Lăng Phong có chút đại ra một lát sau đó chính là mừng như điên, là hân? Mặc Tà! Lần trước từ biệt ở Nguyệt Thần Lưu Ly trai hân cảm thấy dường như đã gặp qua Mặc Tà, thì ra hân đúng là nàng! Chẳng lẽ lần trước nàng thế nhưng lại cứu Uyển Hi, nàng thế nhưng chính là Mặc Tà!

Mà Ôn Lam vốn là muốn dâng tặng lễ vật, ánh mắt của mọi người lại bị Tức Mặc U Tà cướp đi, hơn nữa lần trước quá tiết, Ôn Lam lập tức kỳ quái nói: “Nhiếp Chính Vương phi đến thật ra thực ‘Sớm’ a, làm cho Hoàng thượng cùng Thái hoàng thái hậu chờ lâu như thế, buồn cười? !”

Nghe vậy U Tà nâng mắt nhìn về phía Ôn Lam, nhưng chưa nói gì, mà Liệt Hỏa Kinh Thương đã âm lệ mở miệng: “Vương phi của Bồn vương còn không tới phiên người khác nói!” .

Dứt lời một đạo nội lực trực tiếp đánh vào một bên cánh tay của Ôn Lam, sắc mặt Ôn Lam lập tức trắng bệch, hét to một tiếng liền ngã đi, đám tiểu thư khuê các cùng các Tần phi xung quanh nhìn đến cánh tay máu chảy đầm đìa kia, đều là la hét ầm ầm.

Nghe tiếng la hét chói tai này, mày liễu của U Tà khẽ nhú lại, thấy thế Liệt Hỏa Kinh Thương liền ném một cái chén xuống đất: “Đều câm miệng cho bồn vương, nếu kinh động đến Vương phi của bồn vương, bồn vương sẽ làm cho các người mãi mãi không mở miệng được!” .

“A a, Nhiếp Chính Vương không khỏi quá mức bừa bãi, dám đối với muội muội của bản cung hạ độc thủ?!” Từ trên ghế đứng dậy – Ôn Nhiêu nổi giận nói, không có một chút nào phong thái Hoàng quý phi của một quốc, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà lạnh nhạt ngồi, nhìn bộ dạng của Ôn Nhiêu, ánh mắt xẹt qua một tia chán ghét.

Tất cả mọi người đều sợ hãi che miệng lại, sợ phát ra âm thanh nào đó, làm kinh động đến Nhiếp Chính Vương phi, Nhiếp Chính Vương đã nói là làm, mặc kệ người có thân phận gì đi nữa, nếu là trêu chọc hân, thì hoàng đế hân cũng không để vào mắt!

Mà Hoa Lộng Ảnh nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương sùng nịnh Tức Mặc U Tà như thế, bàn tay gắt gao siết chặt, móng tay sắc nhọn đâm vào thịt, máu tươi theo đó chảy xuống, nói không nên lời.

Hoa Lộng Ảnh đứng mạnh lên, tay chỉ về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, lớn tiếng mở miệng nói, “Minh Thiên Tầm, không ngờ người lại làm cho ta thất vọng như vậy?!”

Nghe vậy tất cả mọi người đều hoảng hốt, nhất tề nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, mà nghe nói như thế Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không có một chút cảm xúc, U Tà cũng lẳng lặng ngồi ăn điểm tâm, còn quay đầu đối với Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Thương, điểm tâm này không thể ăn a ” .

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy, ngón tay khẽ xoa xoa vụn bánh điểm tâm trên khóe miệng của U Tà sủng nịch nói: “Không muốn ăn thì đừng ăn nữa. ” .

Nhất thời tất cả mọi người có chút nghi hoặc nhìn về phía Hoa Lộng Ảnh, sau đó hai mặt nhìn nhau, công chúa Hoa Tàn quốc này không phải điên rồi chứ? Nhiếp Chính Vương Phong Mâu quốc của bọn họ sao có thể là người làm cho giang hồ lo sợ, thị sát vô tình, Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm chứ?!

Nhưng mà Liệt Hỏa Kinh Thương nói một câu làm ọi người lại lâm vào hoảng sợ: “Ta không biết người” Thanh âm lãnh lệ, năm chữ cứ như vậy truyền vào trong tai Hoa Lộng Ảnh, thân hình Hoa Lộng Ảnh lập tức lao đảo, sau đó liền té ngã trên mặt đất.

Mà khớp xương ngón tay thon dài của Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng tháo bỏ lớp mặt nạ ra, hé ra một khuôn mặt tuần tú vô cùng, mà con ngươi vốn đang đen liền khôi phục lại màu lục.

Tiếng hút không khí liên tiếp vang lên, trời ạ, thật sự là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam – Minh Thiên Tầm!

Sau khi đại ra một lúc tất cả mọi người lại liếc nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, một Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng cư nhiên lại là đại ma đầu giết người không ghê tay trong giang hồ? Giờ phút này người trong tam quốc đều có mặt ở đây, nếu bị truyền ra ngoài, Phong Mâu bọn họ sẽ gặp chuyện mất!

Mà Trầm Dĩnh khi nhìn đến bộ dạng của Liệt Hỏa Kinh Thương, tâm không thể không chế được, không khỏi đập bùm bùm.

Sau đó nhìn đến U Tà mỹ mạo khuynh thành vẫn lạnh nhạt ngồi, ánh mắt xẹt qua một tia âm mưu, chỗ bên cạnh nam tử kia phải là nàng mới đúng! (*Linh Nhi: Lại thêm 1 cô bánh bèo)

“Nhiếp Chính Vương phi, nếu như mọi người đều đã tặng lễ, không biết Vương phi muốn xuất ra cái gì để chúc mừng sinh thần của Thái hoàng thái hậu?!” Trầm Dĩnh có chút ngoan lệ mở miệng, mà trong mắt Trầm Thanh Nhu xẹt qua một tia thâm thúy.

Lập tức suy nghĩ của mọi người được gọi trở lại, mọi người đồng loạt nhìn U Tà, lúc trước ở đại hội vô lâm đồn đại, dung mạo cung chủ Ấm U cung tuyệt sắc khuynh thành, lại là Ma phi của Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm?!

Mạo mỹ khuynh thành. . . Sẽ không phải là... Giờ phút này nữ tử ngồi ở bên cạnh Nhiếp Chính Vương kia chính là Cung chủ Ấm U cung – Mặc U?!

Mà U Tà nghe vậy nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương bên cạnh, khóe miệng có chút cong lên một nửa, môi đỏ mọng khẽ mở: “Hàn Mai, đem lễ vật đưa lên”. Nghe nói như thế, Hàn Mai vốn đứng yên ở đằng sau U Tà liền đi lên phía trước, cầm hộp gỗ trong tay đưa ama bên người Thái hoàng thái hậu.

Con người Trầm Thanh Nhu chợt lóe, hướng mama kia ném một cái ánh mắt, sau đó mama kia liền mở hộp gỗ ra, một bộ phượng bào hoa lệ đến cực điểm xuất hiện, phượng bào đó đỏ tươi, trên mặt con thêu một con phượng hoàng vô cùng tinh tế, giữa đôi mắt của phượng hoàng còn được khảm một viên kim cương lờ lờ sáng.

Bộ quần áo đẹp dễ mà quý giá, Hàn Mai mở miệng nói: “Phượng bào này có tên là ‘Uyển Nhã Hình Phượng’, là Lưu Ly trai ta kêu ba trăm hai mươi vị tú nương, ba ngày liên tiếp không ngừng nghỉ chế tạo ra, mỗi một đường may đều là dùng tơ vàng thêu nên, giá trị liền thành, không thể đo lường!”.

Nghe vậy tất cả mọi người đều sợ hãi, sau đó liền nhìn nhìn U Tà, sau lại gật gật đầu, quả nhiên không hổ là chủ nhân sau màn của Lưu Ly trai, của cải này thực sự không thể đo lường, phượng bào này thực sự là xa hoa đến cực điểm.

Mà khi nghe được bốn chữ “Uyển Nhã Hình Phượng”, sắc mặt Trầm Thanh Nhu nhất thời trắng bạch, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, Tức Mặc U Tà, người muốn nói cho ta biết chỉ có Hỏa Uyển Hình mới chân chính là người đứng đầu hậu cung sao, là phượng hoàng chân chính sao?!

Liệt Hỏa Kinh Thương khi nhìn đến phượng bào này cũng là sửng sốt, sau đó cầm lấy tay U Tà, trong mắt xẹt qua một tia cảm động, đây là Tà Nhi của hắn, là tình cảm mà hắn trân trọng nhất trong cuộc đời này.

Trầm Dĩnh nhìn thấy U Tà xuất ra vật vô giá như thế, yết hầu tắc nghẹn như vừa nuốt phải một con ruồi nặng, “Hừ, bất quá là ỷ vào mình là chủ nhân của Lưu Ly trai thôi, có cái gì đáng khoe!”, Trầm Dĩnh ghen ghét mở miệng.

Mà U Tà nghe vậy lại thản nhiên gật gật đầu, “Đúng vậy, bốn vương phi ỷ vào mình là chủ nhân của Lưu Ly trai thì sao?”

“Hừ, thật sự là chê cười, thế nhưng người lại thật sự dám thừa nhận, nếu không có Lưu Ly trai, người cũng chỉ là một bao cỏ mà thôi!”, Trầm Dĩnh không thể chịu được bộ dạng lạnh nhạt của U Tà, hung hăng lớn tiếng mở miệng nói.

Mà nghe vậy, con người Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia sát khí, vừa muốn mở miệng đã bị U Tà chặn lại.

“Chẳng lẽ bốn vương phi lại không thừa nhận được sao? Nếu đã không tính Lưu Ly trai, bốn vương phi còn có Túy Ly các cùng Lưu Nước Miếng uyển nữa.” U Tà chớp chớp con ngươi, có chút vô tội nói.

Mà nghe nói như thế, hai mắt Trầm Dĩnh mở to, hoảng sợ không kiềm chế được, làm sao có thể, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Con người của Trầm Thanh Nhu ngồi bên cạnh Trầm Dĩnh cũng co rụt, khó trách... Khó trách nàng liên tiếp phái người đến ám sát nhưng lại không thành công, thì ra là bị nữ tử che dấu thâm sâu này lừa gạt! Nếu có nàng ở bên cạnh, vậy thì việc loại bỏ Liệt Hỏa Kinh Thương càng thêm khó khăn, chuyện xấu, đây thực sự là một chuyện vô cùng xấu!

Nghĩ đến đây con người Trầm Thanh Nhu hung hăng híp lại, mặc kệ như thế nào, nàng cũng nhất định phải loại bỏ hai người này!

Mà hô hấp Hoa Lộng Ảnh cũng là bị kiềm hãm, sau đó là cười khổ, nếu thật sự là như thế, thì nàng coi nàng ta là cái gai trong thịt cũng không khỏi quá mức buồn cười, nhưng trong lòng lại chậm rãi dâng lên phần hận cùng oán trách trời đất.

Dựa vào cái gì nàng ta có bộ dáng xinh đẹp như vậy? Dựa vào cái gì nàng ta có thể gả cho nam nhân xuất sắc như thế? Dựa vào cái gì nàng ta lại có nhiều thế lực như vậy? Tất cả dựa vào cái gì? Nàng không phục, ông trời không công bằng, không công bằng!

Đồng tử Tức Mặc Văn Nguyệt mở lớn, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, từ nhỏ đến lớn đều bị nàng gọi là phế vật thì làm sao có thể lực lớn đến như vậy? Nhưng mà mới qua bao lâu, một cái bao cỏ phế vật vô nhân lại biến thành Thiên hạ đệ nhất nữ tử?

Mà giờ phút này hai tròng mắt của Tức Mặc Văn Tinh lại tràn đầy hối hận, thế lực của nàng ta càng nhiều, vậy thì tỷ lệ Tức Mặc gia bị diệt vong càng cao, hết thấy đều không quan trọng, nàng chỉ muốn Tức Mặc gia không xảy ra chuyện gì thôi!

Giờ phút này, trong ánh mắt của Tây Việt Tiêu và Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy ham muốn giữ lấy, nữ tử như thế, nếu nàng muốn thống nhất Lăng Thiên đại lục thì sẽ dễ như trở bàn tay mà thôi!

Sau khi mấy lời nói của U Tà qua đi, chúng đại thần hận không thể hôn mê đi, thọ yến lần này thực là làm cho tâm bọn họ không chịu nổi, vừa rồi Nhiếp Chính Vương là Ma chủ Ma Vực, sau đó Nhiếp Chính Vương phi lại là Cung chủ Âm U cung cùng Ma phi Ma Vực, tất cả những chuyện này hợp lại, liền trở thành chủ tử có thế lực lớn nhất!

Nếu Nhiếp Chính Vương Phong Mâu quốc cùng Nhiếp Chính Vương phi ở cùng một chỗ, như vậy thì đại lục sắp được thống nhất rồi!

“Sinh thần Thái hoàng thái hậu, Dĩnh Nhi nguyện hiến vũ trợ húng, không biết Nhiếp Chính Vương phi có dám so tài cùng ta?! ” Trầm Dĩnh tức giận trừng lớn con mắt, hôm nay nàng nhất định phải làm Tức Mặc U Tà bẽ mặt!(*Vy Nhi: Nằm mơ a...Thật là tiểu tam mà còn k biết tự lượng sức. . Tự cầu phúc đi !!! ^^

54. Q.i – Chương 54

Chương 54: Nhất vũ khuynh thành, cử binh thiên hạ.

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Nghe được lời nói của Trầm Dĩnh mảy liễu của U Tà khê nhướn lên, sau đó sờ sờ cằm, nàng vốn vì Liệt Hỏa Kinh Thương mà chuẩn bị một điệu múa, hiện tại lại có người dùng cách này để khiêu khích nàng?

U Tà nghĩ nghĩ, khéo miệng khê gợi lên một chút không dễ nhận ra: “Bốn vương phi cũng đã nhiều năm chưa từng khiêu vũ, hôm nay vừa vận luyện tập để giãn gân cốt” Nói xong nhìn về phía Trầm Dĩnh, mà Trầm Dĩnh lại bị ánh mắt thâm trường của U Tà dọa cho phát run.

“Hừ. . . Ai. . . Ai chẳng biết người từ nhỏ đã bắt tài vô năng, kia. . . Kia danh xưng Thiên hạ đệ nhất tài nữ còn không biết thực hư là như thế nào !” Sắc mặt Trầm Đình trắng bệch, run rẩy nói.

Mà U Tà cũng không thèm để ý, sau đó nhìn Trầm Đình, ý bảo nàng ta có thể trước bắt đầu.

Mà Trầm Đình cũng lấy lại thần sắc, đắc ý nở nụ cười, nàng cùng với Ôn Lam ở Phong Mâu quốc được gọi là song tuyệt, cảm tình vô cùng tốt, hôm nay nàng nhất định phải làm cho Tức Mặc U Tà kia không thể rời khỏi, vì Lam Nhi báo thù, và giải mối hận trong lòng nàng!

Trầm Đình vừa mới chuẩn bị nhảy, U Tà lại khê mở miệng nói: “ Đợi chút, nếu đã là tỷ thí, vậy thì sẽ có thắng có thua, nếu là người thua thì người phải làm gì đây?”.

Nghe vậy Trầm Đình cười khinh một tiếng, nàng thua? Khiêu vũ? Thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

“Hừ, người muốn thế nào cũng được!” Trầm Đình cũng không phải tự phụ, từ nhỏ nàng đã được dạy khiêu vũ, mười mấy năm bồi dưỡng thì làm sao có chút lo lắng được?

Nghe vậy, ánh mắt U Tà xẹt qua một tia thâm thúy: “ Nếu người thua.... Vậy thì đầu người liền lưu lại đi” Dám coi nàng là quả hồng mềm để người khác tùy ý nắn bóp, nếu nàng không rắn đe, sợ rằng sau này sẽ có nhiều chuyện vớ vẩn đến tìm nàng đi.

Nghe vậy cước bộ Trầm Đình run lên, mặt đen kịt, đầu....? Nếu như không có đầu... nghĩ đến cảnh tượng kia, Trầm Đình có chút hối hận vì đã đòi tỷ thí với U Tà nhưng bây giờ đang có rất nhiều ánh mắt nhìn nàng, nàng không muốn cũng phải đồng ý.

“Hảo, so . . . So liền so! Nếu như người thua vị trí Nhiếp Chính Vương phi kia sẽ là của ta, như thế nào?” Ánh mắt có chút si mê nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Kinh Thương, mà U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương bên cạnh vẫn ngồi vững như núi thái sơn, liền rung mình một phát, lại dám đánh chủ ý lên người nam nhân của nàng?

“Hảo, nếu ta thua, vị trí Nhiếp Chính Vương phi này liền là của người” Ngón tay mảnh khảnh của U Tà khê sờ sờ vào chiếc chén bên cạnh, sắc mặt lạnh nhạt như nước nói.

Bởi vì vốn là chuẩn bị khiêu vũ, cho nên trước khi đến hoàng cung Trầm Đình đã mặc vũ y bên trong. Nàng ta đã chuẩn bị tốt lắm, theo giai điệu, dáng người duyên dáng, ống tay áo khê bay, eo nhỏ dong đưa, theo âm nhạc dáng người khê chuyển động, giống như một con bướm đang múa.

Tất cả mọi người đều tán thưởng không thôi, sau đó dùng ánh mắt thương hại mà nhìn U Tà, vị trí Nhiếp Chính Vương phi tốt thế nhưng lại sắp bị đoạt mất, thật sự là đáng thương.

Sau đó mọi người lại nghĩ đến thân phận của U Tà, ánh mắt lại chuyển thành sáng quắc, nếu nàng không còn là Nhiếp Chính Vương phi, thì tất cả bọn họ không phải là có cơ hội hay sao?

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cảm nhận được ánh mắt của mọi người, dòng khí lạnh lẽo quanh thân lập tức phát ra, con ngươi lục sắc lạnh như băng nhìn lướt qua tất cả mọi người, khớp xương nổi rõ nắm chặt lấy bàn tay của U Tà.

Nhất thời mọi người ở đây bị dọa cho sợ hãi, làm sao bọn họ có thể quên một pho tượng sát thần vẫn còn ở đây, nữ nhân của Ma chủ Ma Vực không phải là người bọn họ dễ dàng mơ ước?!

Nhạc kết thúc, Trầm Đình ngoái đầu nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương ngại ngùng cười, nhanh nhẹn xoay người đi xuống.

” Vũ của ta đã xong, mời Nhiếp Chính Vương phi lên sân khấu” Trầm Đình lộ vẻ đắc ý nhìn U Tà, vũ đạo hôm nay của nàng so với trước đó còn đẹp hơn, nàng cũng không tin nữ nhân này lại có thể thắng nàng! Haha, vị trí Nhiếp Chính Vương phi nhất định sẽ là của nàng rồi!

Nghe vậy U Tà liền ghé vào tai Liệt Hỏa Kinh Thương nói: “Thương, hảo hảo mà xem lễ vật ta chuẩn bị cho người a” .

Nghe được U Tà nói, môi của Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ nhếch lên, dung nhan tuấn mỹ lập tức giống như tiên hạ phàm, con người U Tà nhất thời đen lại, nhéo nhéo mặt của Liệt Hỏa Kinh Thương: “ Không cho cười ”.

Nói xong U Tà liền đi tới bên người Nhã Trúc, nghe được ba chữ kia Liệt Hỏa Kinh Thương cũng sửng sốt, sau đó cười càng thêm thoải mái.

Nhã Trúc mở hộp gấm trong tay ra, một đôi lụa đỏ như máu của Nghê Thường xuất hiện.

Ngón tay mảnh khảnh của U Tà giơ lên, vòng tay Ngọc Lưu Ly liền hiện ra, sắc mặt những người từng vung tiền như rác nếu đã từng gặp qua vòng tay Ngọc Lưu Ly đều bị kiểm hãm, Ngọc Lưu Ly này giống như là được chế tạo riêng vì nàng.

U Tà nhìn thoáng qua biểu tình của mọi người, đem ánh mắt nhìn lại về phía Liệt Hỏa Kinh Thương , khoe miệng khẽ nhếch, môi đào khẽ mở nói: “Điệu múa này có tên là ‘ Cười Thiên’!”.

Nói xong U Tà liền bay người về phía vườn hoa mai.

Vườn hoa mai phía dưới, một cái thân ảnh đỏ bừng phía trên, mỉm cười một chút cũng làm run lòng người, từng bước vũ mang theo loại ngạo khí bất phàm!

Trong tay hai dải lụa đỏ vũ động càng lúc càng nhanh, cước bộ lại làm cho người ta nhìn xem hoa cả mắt, đúng lúc này tiếng đàn bắt chợt vang lên, thế nhưng mọi người cũng chẳng thêm bận tâm là ai đang tấu, tay áo khẽ vung mềm mại như nước chảy mây trôi, vô số cánh hoa mai tung bay trong ánh nắng rực rỡ, phiêu lãng lay động, toàn bộ Ngự hoa viên đều mê mang chìm đắm trong cả biển hoa.

Tiếng đàn nhanh hơn, dáng người U Tà vũ động cũng càng lúc càng nhanh, bàn tay trắng nõn như ngọc uyển chuyển lưu luyến, làn váy tung bay, lưu quang phi vũ (ánh sáng lấp lánh vờn quanh), cả người giống như một bông hoa rực rỡ biệt trần thế, mông lung mờ ảo, bước vũ chớp động xinh đẹp, vừa gần trong gang tấc nhưng lại tựa hồ xa đến không thể nhận ra.

Trong Ngự hoa viên, mỗi người đều giống như ngây ngốc, ánh mắt dõi theo thân ảnh càng vũ càng mau trên vườn mai kia, ánh mắt đều không nỡ chớp mắt một cái, sợ rằng chỉ một cái nháy mắt thôi người trên vườn mai kia sẽ biến mất vậy.

Một điệu vũ kết thúc, người trên vườn mai khẽ vung tay lên, những cánh hoa mai đủ mọi màu sắc liền tung bay hình thành dòng chữ: “Ký quân nhất vũ, loạn thế khói lửa, cả đời nhất thế một đôi nhân” .

Xong U Tà liền đứng ở trong mưa hoa xinh đẹp, cùng Liệt Hỏa Kinh Thương xa xa tương đối, thản nhiên cười, khiến ngay cả đóa hoa cũng mất đi nhan sắc.

Tự ngày ấy, bốn chữ “Túc Mặc U Tà” cũng giống như bản thân của nàng liền trở thành thần thoại khắp Lăng Thiên đại lục.

Qua rất lâu sau đó mọi người mới hồi phục tinh thần lại, nhìn U Tà ánh mắt đột nhiên đều trở nên sùng kính như vậy, không biết vì sao, nàng vừa mới vũ như vậy, thật giống như một tiên tử lãng không mà đến, lạnh nhạt xuất trần.

Trầm Dĩnh giờ phút này sắc mặt trắng bệch ngã ngã xuống đất, chỉ chốc lát lại cười ha hả, thị vệ cầm đao liền trực tiếp kết thúc sinh mạng nàng ta, nhưng mà thấy một màn như vậy U Tà vẫn như trước mặt không đổi sắc.

Trầm Dĩnh đời này chính là dựa vào vũ đạo để sinh tồn, nhưng mà U Tà lại đánh nát điểm tựa của nàng, năng lực hèn kém như vậy, dù cho hiện tại không chết, cũng sống không được bao lâu. Bất luận ở đâu trên thế gian này, cuối cùng có thể sống , đều chính là cường giả!

Mà Trầm Thanh Nhu nhìn thoáng qua thi thể Trầm Dĩnh, trong con ngươi xẹt qua một tia tàn nhẫn, trước cho người đắc ý, đợi đến lúc đó ta liền xem người còn có thể náo loạn như thế nữa hay không !

“Ha ha ha, hay ột điệu vũ ‘Cười thiên’, U Tà quả thực không giống những nữ tử tầm thường !” Tây Việt Tiêu vẻ mặt tươi cười nói.

“Kêu ta Túc Mặc U Tà” Mà U Tà cũng vẫn mặt không đổi sắc, chỉ là mặt mày hiện lên trong trắng nhưng lạnh lùng nói.

Mà nghe nói như thế sắc mặt Tây Việt Tiêu khê biến, hung hăng siết chặt nắm tay, Túc Mặc Văn Nguyệt nhìn Tây Việt Tiêu bị U Tà kia nhục nhã, lập tức phẫn nộ, đứng lên liền chửi ầm lên: “Phế vật, người lại dám ăn nói như thế với vua của một nước!”

Nghe vậy khoe miệng U Tà gọi lên một chút độ cong trào phúng, chính là chớp mắt liền đi tới bên cạnh Túc Mặc Văn Nguyệt: “Đối hẩn như vậy thì như thế nào? Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho người sao?”, U Tà dứt lời, Túc Mặc Văn Nguyệt lập tức mở to hai tròng mắt té ngã trên đất, dưới chân tràn đầy máu tươi.

“Người. . . Người đã làm gì ta? Làm gì? !” Một bên Tây Việt Tiêu nhìn bộ dạng Túc Mặc Văn Nguyệt con người chợt lóe, nhưng chưa mở miệng, nếu như vậy mà có thể làm cho U Tà hết giận theo hẩn trở về, cũng đáng lắm.

U Tà lạnh con người nói: “Làm gì? Tâm nguyện kiêu ngạo nhất của người không phải trở thành một quốc gia chi mẫu sao? Ta đây không biết Nguyệt Thần sẽ thừa nhận một quốc gia chi mẫu không thể để trứng hay không a ” .

Nghe thế Túc Mặc Văn Nguyệt không chịu nổi đả kích lớn như vậy lập tức hôn mê.

Mà Túc Mặc Hoàn cũng giận dữ ra tiếng: “Nghịch súc, người cư nhiên dám làm như thế với thân muội muội (muội muội ruột) của chính mình thân sao? !”

Nghe vậy U Tà xuy cười một tiếng: “Nghịch súc? Thân muội muội? Thân muội muội chính là từ nhỏ đã đánh mất ta? Thân muội muội chính là bên ngoài huyễn hoặc thanh danh của ta? Thân muội muội chính là phái người đi muốn lấy mạng của ta? Hay ột ‘Thân muội muội’ ! Người cho là toàn bộ Túc Mặc gia của người có thể thoát được? Người hãy hỏi một chút xem hảo phu nhân của người đã làm ra cái chuyện gì? “

Liệt Hỏa Kinh Thương đứng ở bên cạnh U Tà, lạnh mặt nhìn một nhà Túc Mặc gia, tay quyền nắm chặt, ánh mắt xẹt qua một tia sát khí, mẫu hậu!

Nghe vậy Túc Mặc Hoàn nhìn về phía Vân Thu Thủy, mà Vân Thu Thủy mặt đen như than té ngã trên đất, cũng không dám mở miệng, ấp úng cái gì đó đến nỗi nói không nên lời. Túc Mặc Hoàn trong lòng run lên, cái tiện nhân này thật sự đã làm chuyện gì? !

Nhưng mà còn không đợi Túc Mặc Hoàn lên tiếng, Hoa Lộng Ảnh giống như bị đả kích, như người điên chạy đến chỉ vào mặt U Tà mà mắng: “Người là yêu quái, người nhất định là yêu quái, Thiên Tầm, chàng xem, Thiên Tầm cách xa nàng ta một chút đi ” .

Nghe vậy khoe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương gọi lên một chút độ cong lãnh liệt thị huyết, hai đạo kiếm khí vừa chuyển, mặt đẹp của Hoa Lộng Ảnh lập tức bị móc ra. Tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang lên, đệ nhất mỹ nhân ngày xưa giờ phút này đúng là ngay cả một nữ tử bình thường cũng không bằng được.

Thủ đoạn của Liệt Hỏa Kinh Thương làm cho bốn phía lâm vào một mảnh yên tĩnh, trưởng Hoàng nữ của Hoa Tàn quốc mà Nhiếp Chính Vương cũng dám động thủ, còn có chuyện gì hẩn không dám đây? !

Mà Vân Thu Thủy lại sợ tới mức lạnh run, chỉ chốc lát hai mắt mở to, bị dọa đến toát mồ hôi lạnh mà chết, Túc Mặc Văn Tinh gắt gao ôm miệng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Mà Túc Mặc Hoàn dường như chỉ trong nháy mắt mà đã già đi đến mấy chục tuổi, vẫn ngơ ngác không nhúc nhích. Trấn quốc đại tướng quân của một nước giờ phút này thế nhưng cũng chỉ như một ông lão bình thường. Lúc trước hẩn cũng từng hoài nghi Túc Mặc U Tà không phải là nữ nhi của hẩn, nhưng mà hiện tại nhìn thấy Vân Thu Thủy chết, hẩn đã hiểu được, thì ra nàng thật sự không phải nữ nhi của hẩn.

Ba người nữ nhi, một người không phải của hẩn, một người cả đời không thể sinh dục, sau đó nhìn về phía Túc Mặc Văn Tinh lắc lắc đầu, một người khác chỉ sợ về sau cũng sẽ mãi mãi tồn tại một bóng ma trong tâm hồn, Túc Mặc gia vốn tốt đẹp nhất thời đều tan nát hết cả.

Giờ phút này những cánh hoa mai rơi xuống Ngự hoa viên đột nhiên trở nên có chút dày đặc. Trầm Thanh Nhu giữ vẻ mặt âm trầm ngồi, tay Liệt Hỏa Vô Tình có chút run rẩy, kinh hãi không thôi, Tây Việt Tiêu

cũng là có chút sợ hãi, thậm chí thực hối hận đã đi đến Phong Mâu, mà Mộc Lăng Phong tuy rằng cũng có chút kinh hãi, nhưng lại vẫn như trước mặt không đổi sắc ngồi yên tại chỗ.

Tam quốc đối đầu, ngoại trừ Tuyết Phong ra, hai quốc khác đều vô cùng thâm thâm.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn tình cảnh này, đôi đồng tử lục sắc lóe ra nhìn thẳng đôi mắt màu hổ phách của U Tà: “Tà Nhi, người từng hỏi ta thiên hạ này ta có muốn hay không, hôm nay đáp án của ta chính là, thiên hạ này, ta muốn!”

Nghe vậy U Tà sửng sốt, nhưng sau đó khóe miệng có chút gợi lên: “Chỉ cần người muốn, ta liền theo người chinh chiến thiên hạ!” .

“Ha ha ha, Hảo! Chư vị ba ngày sau Ma Vực ta sẽ lấy thiên lễ cưới Ma phi, nhớ rõ đến lúc đó trình diện. Hảo hảo hưởng thụ thời gian ba ngày này, ba ngày sau, Liệt Hỏa Kinh Thương ta sẽ khởi binh chinh phạt Lăng Thiên đại lục!” Thanh âm từ tính lãnh liệt thị huyết (lạnh lùng đầy sát khí) giống như ma âm quay cuồng ở khắp Ngự hoa viên thật lâu cũng chưa tiêu tán. . .

(*Vy Nhi:.....AAA...Vậy là sắp có một hồi đại hôn long trọng đây a. Ta hảo hảo chờ mong cả hai người cùng khoe tài phú nha. Các nàng có ai mong ngóng như ta không đây???)

55. Q.ii – Chương 01

Quyển II: PHỤNG VŨ CỨU THIÊN, OANH CHẤN GIANG HỒ

Chương 1: Luyện ngục Phong Mâu, ngoạn thị vô song.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Nghe những lời nói như thế sắc mặt Liệt Hỏa Vô Tình, Tây Việt Tiêu cùng Mộc Lăng Phong đều biến đổi, nhưng không giống nhau, sắc mặt Liệt Hỏa Vô Tình cùng Tây Việt Tiêu thì đen như màu đất, bàn tay gắt gao nắm chặt, lại không dám mở miệng chất vấn.

Mà sắc mặt Mộc Lăng Phong trắng bệch, trong đầu ngàn vạn câu hỏi, sau đó liền khôi phục bình thường, khóe miệng còn cong lên một chút, nếu Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương đi chinh chiến thiên hạ, bên người lại có Tức Mặc U Tà, bất luận giãy dụa như thế nào cũng là vô vọng, hẳn sẽ ở Tuyết Phong chờ họ đến, chỉ cần bọn họ không làm thương tổn đến một dân chúng nào của Tuyết Phong, như thế mọi việc đều tùy họ.

“Ha ha ha... Thống nhất Lăng Thiên đại lục? Cũng phải nhìn xem người còn có cơ hội này hay không đã!” Trầm Thanh Nhu rút cục không hề che dấu bộ mặt thật của chính mình nữa, ngón tay giơ lên tháo xuống lớp mặt nạ, hé ra gương mặt bà lão xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Con người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà có chút nheo lại nhìn về phía Trầm Thanh Nhu, có chút kinh ngạc, nàng ta cứ nhiên đeo mặt nạ, chẳng lẽ còn có cái gì ... Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà khê liếc nhau, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác cùng thận trọng, lão bà này, không đơn giản!

Giống như là thấy được biểu tình của hai người, đôi môi đỏ tươi của Trầm Thanh Nhu cong lên, sau đó sờ sờ móng tay đỏ như máu của mình nói: “Hiện tại mới cảm giác được không phải đã muộn sao? Người muốn thiên hạ này, ta đây sẽ không cho người như ý, ha ha ha!”

Đứng gần Trầm Thanh Nhu nhất là Liệt Hỏa Vô Tình, sắc mặt hoảng sợ lập tức ngã ngồi trên đất nhìn Trầm Thanh Nhu lấp bắp nói: “ Người ...Người là ai?!” Nghe vậy con người Trầm Thanh Nhu khê nheo lại nhìn về phía Liệt Hỏa Vô Tình: “ Tôn nhi ngoan, như thế nào lại không nhận ra tổ mẫu của mình thế? Ta chính là tổ mẫu của người, cũng chính là Trầm Thanh Nhu đây”

Nghe nói vậy, Liệt Hỏa Vô Tình lại là có chút hồ đồ, nhưng nhìn biểu cảm của Trầm Thanh Nhu cũng biết nàng quả thật là tổ mẫu của hắn, cũng sẽ không làm hắn bị thương, nghĩ như vậy hắn mới thoáng yên lòng.

Mà những người ở đây sắc mặt đại biến, lại không biết phải làm sao, chỉ dám từng bước, từng bước trốn sau lưng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà, bọn họ có ngốc đi nữa cũng hiểu được chuyện này không đơn giản như vậy.

“Còn chờ cái gì, còn không mau ra hết cho ta!” Thanh âm Trầm Thanh Nhu lạnh lạnh đáng sợ rơi vào trong tai mọi người, làm tất cả kinh ngạc không thôi, cả người lạnh run, bầu trời xuất hiện vô số cánh hoa mai làm cho không khí có chút quỷ dị.

Một trận âm thanh đình tai nhức óc phá không mà đến đập vào trong tai mọi người, con ngươi của U Tà nhìn lại, đồng tử nhất thời co rút, người đứng xung quanh lại lớn tiếng gào khóc kêu la, tiếng hét không khí liên tiếp vang lên.

Chỉ thấy những thứ đang phá không mà đến kia chính là những tử sĩ ! Khi bọn hắn tiến vào ngự hoa viên, một trận mùi hủ thi theo gió bay đến, làm cho người ta nhợn nhạo, có chút không chịu nổi mà nôn ra một trận.

Con ngươi U Tà lạnh lùng , đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói, “Hủ thi tử sĩ”, nghe vậy bốn người Hàn Mai không dám tin, nhìn nhau.

Từng gặp “độc nhân tử sĩ” ở Thanh Phong nhai đã thấy đủ lợi hại , nhưng mà lúc này lại là “Hủ thi tử sĩ”, tiểu thư cũng từng giảng qua cho các nàng biết về nó, nghe nói loại tử sĩ này đao thương bất nhập, giết không chết, độc bất tử, điểm yếu duy nhất chính là điểm giữa nhân trung!

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe được lời nói của U Tà, con ngươi cũng co rút lại. “ Hủ thi tử sĩ” này hắn đã từng nhìn thấy ở một cuốn sách cổ, truyền thuyết của nhiều năm trước, có một quốc gia tên là “ Lâu Thiên”, để quân của quốc này bởi vì trêu ghẹo vô số bụi hoa, sau từ bỏ một nữ tử thuộc cổ tộc quỷ dị, cả quốc liền bị vô số “ Hủ thi tử sĩ” ba ngày ba đêm giết hại, một quốc lớn như vậy liền bị xóa sổ!

Trầm Thanh Nhu nghe được lời nói của U Tà liền nâng mắt nhìn lướt qua, “ Người thật ra biết rất nhiều đấy, ta không thể không thừa nhận ngươi quả thực rất xứng với danh xưng “Thiên hạ đệ nhất nữ tử”, bất luận là về võ công hay tài hoa đều không có người nào địch nổi ngươi, cũng bởi vì cái này, mà hôm nay ngươi buộc phải chết ở chỗ này!”

Nghe vậy, mày liễu của U Tà khẽ nhếch lên nhìn về phía Trầm Thanh Nhu, khóe miệng khẽ cong lên nói, “Phải không? Ngươi cho là từng này Hủ thi tử sĩ có thể làm cho ta mất mạng được sao? Ý nghĩ này không khỏi quá kỳ lạ đi.”

Nghe nói thế, trong lòng Trầm Thanh Nhu không khỏi lộp bộp, sau đó liền thay thế sắc mặt lo lắng thành cười nhạt, “ Cho dù ngươi có tài hoa như thế nào, trăm năm nay chưa có người nào nhìn ra được tử huyết của Hủ thi tử sĩ, tiểu nha đầu ngươi hơn mười tuổi thì biết cái gì mà mệnh mạng?!”

Nghe vậy phượng mâu màu hổ phách của U Tà khẽ run, sau đó thanh âm trong trẻo lạnh lùng hờ hững liền vang lên đánh vỡ ảo tưởng trong lòng Trầm Thanh Nhu: “ Tiếc là ta quả thật biết, chứ vị ở đây nếu muốn bảo toàn mạng sống, vậy hãy dùng kiếm đâm vào nhân trung của tử sĩ!”

Nghe nói thế, trong lòng Trầm Thanh Nhu khẽ rung mình, tử huyết của đám hủ thi tử sĩ này nàng trong một lần lơ đãng mới biết được, huống hồ ở Lăng Thiên đại lục không có ai bồi dưỡng tử sĩ kia, vậy làm sao mà nha đầu kia biết được?!

Nhìn Trầm Thanh Nhu có chút phát run, bốn người Hàn Mai không khỏi trào phúng liếc nàng ta một cái, dám tính kẻ tiểu thư của các nàng quả thật là đáng chê cười!

Trong một lát này, đám thủ hạ tử sĩ đã hướng về phía đám người U Tà mà đánh úp lại, xuống tay tàn nhẫn, người nào không đánh trúng nhân trung của tử sĩ liền bị nó làm cho tan nát, nhất thời tứ chi đứt đoạn nằm rải rác toàn bộ Ngự hoa viên, máu chảy thành sông, hoàng cung Phong Mâu giống như một mảnh luyện ngục.

Mà đột nhiên khoe miệng Trầm Thanh Nhu cong lên một độ cong quỷ dị, thừa dịp U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương đang cùng Hủ thi tử sĩ dây dưa, liền dẫn theo Liệt Hỏa Vô Tình rời khỏi Ngự hoa viên, lưu lại trong không trung câu nói: “ Túc Mặc U Tà lần này ta nhường cho ngươi, cũng coi như là một bữa ăn sáng ta tặng ngươi đi, tiếp theo... Ha ha ha”

U Tà muốn đuổi theo hỏi Phệ huyết Cổ ở trên người ai, nhưng Trầm Thanh Nhu đã mang theo Liệt Hỏa Vô Tình biến mất không thấy đâu, không khỏi làm cho U Tà thất vọng, nhưng cũng không lo ngại, hiện tại trên người Liệt Hỏa Kinh Thương đã có Bích Độc U Châu, Phệ tâm cổ phát tác cũng không đáng lo, lần gặp tiếp theo, nàng sẽ khiến cho Trầm Thanh Nhu có đến mà không có về!

Con ngươi U Tà phát lạnh, ý niệm vừa động, chớp mắt một cái Phượng Huyết Lân Nguyệt liền xuất hiện trong tay, mà Hỏa Hỏa cũng theo đó đi ra, nhìn đến xung quanh toàn là hủ thi tử sĩ, lập tức ghét bỏ hươu móng vuốt, sau đó liền hóa thành một đạo hồng quang lao vào đám hủ thi tử sĩ, nơi nào nó đi qua, tất cả các hủ thi tử sĩ đều ngã không dậy nổi.

Thấy một màn như vậy, con ngươi U Tà chợt lóe, khoe miệng khê cười, xem ra vật nhỏ này cũng không vô dụng như vậy, sau đó liền đem Phượng Huyết Lân Nguyệt đi vào giữa không trung, từng đợt khí tên bay ra, tất cả đều trúng nhân trung tử sĩ, làm mọi người tán thưởng không thôi.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn đến phu nhân của mình thần uy như thế, khoe miệng không khỏi cười cười, tùy tay cầm Huyết Tàn ma cầm đi đến bên người U Tà, hai người nhìn nhau cười, nhất thời tiếng đàn cùng khí tên bay ra ngoài, hủ thi tử sĩ lần lượt ngã xuống.

Chúng đại thần Phong Mâu đều quay lại nhìn nhau, Nhiếp Chính Vương cùng Nhiếp Chính Vương phi nhà mình thật sự rất là lợi hại!

Mộc Lăng Phong nhìn hai người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Túc Mặc U Tà đang đóng vai mà đứng, không khỏi cười lắc đầu, hai người họ ở cùng một chỗ, Lăng Thiên đại lục thống nhất xem ra sẽ rất nhanh thôi.

Lúc mọi người ở đây cùng hủ thi tử sĩ chém giết, thì Tây Việt Tiêu đã sớm mang theo một nhà Túc Mặc Hoành trốn trở về Nguyệt Thần quốc, con ngươi U Tà khê neo lại, gọi lên một chút ý vị thâm trường, Nguyệt Thần quốc? Không bằng mượn ngươi bắt đầu trước đi!

Rất nhanh, toàn bộ hủ thi tử sĩ liền chết hết. Những người bị thương đều đi chữa thương.

Sinh thần của thái hoàng thái hậu Phong Mâu cứ như vậy qua đi, mở ra một lần sóng mới ở Lăng Thiên đại lục.

“Uy, nghe nói không, Nhiếp Chính Vương Phong Mâu thế nhưng lại là Ma chủ Minh Thiên Tầm, người có tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ!”

“Đó khẳng định là đúng . Hơn nữa ta còn nghe nói Nhiếp Chính Vương phi cũng không đơn giản, không chỉ là Cung chủ Âm U cùng Ma phi, mà còn là chủ nhân phía sau của Lưu Ly trai, Túy Ly các cùng Lưu Nước Miếng uyển..!”

“Ha ha, nữ tử cường hãn như vậy sánh đôi cùng Nhiếp Chính Vương quả thật rất hợp, nghe nói Nhiếp Chính Vương vô cùng sủng ái Nhiếp Chính Vương phi, vì nàng thực sự là một mỹ nhân đẹp nhất từ trước đến nay!”

“Này tính cái gì, Nhiếp Chính Vương Phong Mâu ở trước mặt mọi người tuyên bố sắp sửa khởi binh Lăng Thiên đại lục, đây là loại bá khí cỡ nào, bất quá sợ rằng chiến sự sắp diễn ra!”

“Không sợ, mà hôm nay không phải ngày Ma chủ cưới Ma phi sao? Nghe nói hôn lễ này được tổ chức vô cùng long trọng, chúng ta là dân chúng không biết có thể hay không may mắn nhìn thấy đại hôn này, Ma phi nói rồi dù có chinh chiến thiên hạ cũng sẽ không làm tổn thương dân chúng!”

“Ha ha, ta đây an tâm rồi, Ma phi này thực sự là người tốt, thật sự không biết những người đó trước kia có phải mất bị mù hay không, cứ nhiên lại dám bôi nhọ Ma phi như vậy, thật sự là quá xấu xa!”

“Ai, một cái thọ yến sinh thần của Thái hoàng thái hậu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy “

“Phi phi phi, cái gì mà Thái hoàng thái hậu, bắt quá là giả thôi, ta nghe nói nàng ta phải cái gì tử sĩ đến ám sát mọi người đó, ai u, thật sự là nghiệp chướng.”

“...”

Hoàng cung Phong mâu, Ngự thư phòng.

“Nhiếp Chính Vương, chúc Đế quân này mong người đảm nhiệm. Không nên chối từ!”

“Đúng vậy, Nhiếp Chính Vương điện hạ, có người dẫn dắt, ta tin tưởng Phong Mâu đế quốc nhất định có thể độc bá thiên hạ!”

“Đúng vậy đúng vậy, tốt lắm liền như vậy đi!”

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhóm người nguyên lão tam triều đang một biểu tình “Chính là người, không thể sai được”, có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tuy hắn nói là hắn muốn thiên hạ này, nhưng quả thật hắn không nghĩ tới mình phải làm đế vương.

Nhưng mà yêu phụ kia mang theo Liệt Hỏa Vô Tình chạy mất, huyết mạch hoàng thất trừ hắn ra không còn ai nữa, quả thật là có chút khó xử, suy nghĩ hồi lâu, con người lục sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe, “Hảo, ta đây sẽ không chối từ, lễ kế vị liền tổ chức cùng một ngày với hôn lễ đi!”

Nghe vậy nhóm nguyên lão tam triều đều vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng vuốt vuốt râu, đáp lại, “Vâng, Nhiếp... à không, bây giờ là Đế quân!”

Nhiếp chính Vương phủ.

“Tà Nhi, ta sẽ cho nàng một cái hôn lễ vô cùng long trọng!”

Nghe vậy con người hổ phách của U Tà chợt lóe, sờ sờ cằm: “Tốt, không thành vấn đề, ta muốn nhìn xem sinh lễ người còn bao nhiêu, ta đã xem qua sinh lễ lần trước của người, quả thật không sai, nhưng vẫn chưa thể lọt vào trong mắt của ta, lần này hi vọng người sẽ làm cho ta vừa mắt.”

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng quần gia sau hôn lễ của U Tà, không khỏi sùng nịch lắc lắc đầu.

“Thương, bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hồn Lăng cùng Hồn Trạch giao cho ta mượn một thời gian đi”
Chỗ sâu nhất trong con người của U Tà xẹt qua một chút ý cười nói.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương có chút sững sốt, sau đó như nghĩ tới cái gì đó: “Nếu Tà Nhi muốn làm hồng nương, ta đây làm phu quân tự nhiên sẽ chiều theo ý nàng, sau hôn lễ liền giao bọn họ cho nàng”. Nếu người đời biết được giờ phút này hai người đã từng tuyên bố là sẽ thống nhất Lăng Thiên đại lục còn có tâm tình làm hồng nương, không biết trong lòng bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào nha?ress

56. Q.ii – Chương 02

Chương 2: Thịnh thế hôn lễ, Phong Mâu đế hậu.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Ngày hôn lễ rất nhanh đã đến.

Cũng là vì cưới Ma phi, U Tà bắt đầu xuất giá từ Âm U cung, nhưng mà tổng bộ Âm U cung lại ở Nguyệt Thần quốc, cho nên hai ngày trước U Tà đã về đến Âm U cung để đợi gả.

Vị trí của Ma Vực cực kỳ thần bí, không có người nào biết vị trí chính xác của nó, nhưng thế nhân đều biết, hôm nay không chỉ là ngày Ma chủ cưới Ma phi, mà còn là ngày Đế quân mới của Phong Mâu lên ngôi cùng Đế hậu đại hôn, tất cả mọi người tập trung ở Phong Mâu chỉ mong có thể nhìn thấy phong thái của Đế – Hậu.

Giờ phút này Lưu Ly trai, Túy Ly các cùng Lưu Nước Miếng uyển vô cùng đông khách, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Vô luận là người chốn quan trường, hay phú thương có uy tín trên Lãng Thiên đại lục, ngay cả người trong chốn giang hồ cũng đến góp vui, chỉ vì đại hôn hôm nay, Ma phi đã nói, Lưu Ly trai, Túy Ly các cùng Lưu Nước Miếng uyển hôm nay sẽ miễn phí toàn bộ, bởi vậy mọi người đều nhìn ra Ma phi Tức Mặc U Tà là phú khả địch quốc!

Ám U cung.

Sáng sớm U Tà liền bị bốn người Hàn Mai kéo từ trên giường dậy, bắt đầu rửa mặt trang điểm chải đầu.

“Tiểu thư, người mau tỉnh tỉnh, hôm nay chính là đại hôn, lần trước không có mặc hỉ phục, nên lần này không thể qua loa.”

“Đúng vậy, tiểu thư, hỉ phục này chính là do người thêu mà.”

U Tà chậm rì rì mở con ngươi, nhìn sắc mặt vội vàng của bốn nha đầu không khỏi bất đắc dĩ mà lắc đầu, nhìn hỉ phục trên tay các nàng trong lòng không khỏi có chút khấn trương, nhíu mi, sau đó để cho bốn người Hàn Mai giúp nàng mặc vào.

Trên y phục đỏ thắm thêu một con phượng hoàng đang tung cánh, đây chính là phượng bào của hoàng hậu, vô cùng chói mắt.

Một canh giờ trôi qua.

Nhã Trúc đã trang điểm xong cho U Tà, búi tóc cao lên lại cao quý vô cùng.

Giờ phút này U Tà xinh đẹp đến kinh tâm động phách, hào quang bắn ra bốn phía, làm áy người Hàn Mai không nhận được đều ngậy người.

Hóa ra tiểu thư nhà mình lại vô cùng hợp với quần áo màu đỏ, nó làm lộ ra một loại bá khí yêu dã mà bề ngoài thiên hạ, bất luận là giới tay nhắc chân đều dễ dàng tạo ra phong phạm ngạo thế vô song.

“Tiểu thư, người thật sự rất là đẹp !” Đạm Cúc tràn đầy sùng bái nhìn U Tà.

“Đúng vậy, tiểu thư đến, ta đem mũ phượng đội cho người, đây chính là tự tay ta làm .” Ánh mắt Thanh Lan sáng quắc chăm chú quan trọng tay đội lên đầu cho U Tà.

“Tiểu thư, người xem mũ phượng này, Thanh Lan chế tạo nó từ lâu .”

U Tà nhìn châu quan qua gương đồng, khéo léo tinh xảo, chính giữa đính một viên đại minh châu hào quang rực rỡ, phía trước có mấy lưu tô, ngắn gọn hào phóng, bá khí bức người, khéo miệng U Tà khê cong lên, không hổ danh là người đi đã theo nàng năm năm.

Lưu tô che lấp đi khuôn mặt tinh xảo của U Tà , lại mơ hồ có thể thấy được, khiến cho cả người nàng thần bí hơn rất nhiều, dẫn dắt người ta tò mò tìm kiếm.

“Tiểu thư, tiểu thư, Ma chủ đến rồi. “

“Tiểu thư, giờ lành đến, ta đến dìu người ra...”

Thanh âm Hàn Mai còn chưa dứt, U Tà đã bị một nam tử người đầy bá khí ôm lấy.

U Tà bởi vì mất lực, song chưởng đặt lên cổ Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi sửng sốt, một thân mình hoàng cầm y, áo khoác màu đỏ viền vàng, kim quan phát sáng, dung nhan tuấn mỹ, con ngươi lục sắc không che dấu được vui sướng.

Nhìn thấy U Tà nhìn hấn sửng sốt, khéo miệng liền cong lên, ý cười càng thêm đậm, quang hoa bức người.

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cười càng tươi, U Tà mới hồi phục tinh thần lại, có chút đỏ mặt mà trăm năm khó gặp, như vậy lại càng thêm kiều mỹ, làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương phải kìm hãm thân hình, sau đó liền đem U Tà hướng bên ngoài phòng đi đến.

Tất cả mọi người trong phòng cũng theo sát sau đó đi ra ngoài, theo sát cước bộ của Liệt Hỏa Kinh Thương, trên mặt mỗi người đều không che dấu được ý cười.

Bên ngoài Ấm U cung, mệnh môn vô vàn thắm đỏ, hoa tươi rải xuống, kiệu hoa hoa lệ mười sáu người khiêng, lưu tô lụa mỏng rủ xuống.

Tiếng trúc không ngừng bên tai, đứng gần kiệu nhất là ám vệ một thân cẩm y, nhân số nhiều không đếm được, phía sau hai bên là vô vàn bạch mã, Liệt Hỏa Kinh Thương đem U Tà đưa vào kiệu, bốn người Hàn Mai tự giác đứng ở bốn góc, còn có không ít nữ tử tay cầm lẵng hoa, tung hoa theo từng bước chân, hình thành một cảnh tượng vô cùng hoa lệ.

Càng làm người ta lú lẫm hơn là một hàng dài sính lễ ở đằng sau, không cái nào không phải là đồ vô giá, bao nhiêu trân bảo quý hiếm.

Chính bốn người Hàn Mai, Thanh Lan đã gặp qua vô số bảo vật cũng phải trợn mắt há hốc mồm, còn người U Tà chợt lóe, xem ra của cải của phu quân nhà mình cũng không tồi.

Bốn người Hồn Thiên nhìn biểu tình của bốn người Hàn Mai, liền khoa trương nói: “Biết chủ tử nhà ta lợi hại chưa, Ma Vực chúng ta rất nhiều tiền!”

Nghe vậy mấy người Hàn Mai định thần lại, sau đó dùng ánh mắt hèn mọn liếc mấy người bọn họ một cái, vỗ vỗ tay, tức thời một hàng dài đồ cưới nối đuôi nhau mà ra, một vật tùy tiện trong đó cũng đủ làm cho người ta tranh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Bốn người Hồn Thiên đưa mắt nhìn nhau, còn muốn uy phong trước mặt các nàng một phen, như thế nào bọn họ lại quên mất sản nghiệp của Ma phi nhà mình...

Dọc theo đường đi thắm đỏ cũng chưa từng bị ngắt đoạn, từ Nguyệt Thần đến Phong Mâu, không khỏi làm cho người ta lú lẫm, đây là người có tài lực như thế nào?

Đến bên trong Phong Mâu, hai bên thắm đỏ sớm đã đứng đầy người, từ ngoại ô cho đến bên trong đô thành, còn có người dù đi cà nhắc nhưng vẫn liếc nhìn muốn xem, muốn nhìn phong thái của Đế – Hậu, nghe nói Đế quân là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam, Vương hậu là Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, hai người tuyệt sắc nhất thiên hạ, không biết đại hôn sẽ là loại khuyên quốc khuyên thành đến đâu?

Tuy rằng hai người đều ngồi ở bên trong kiệu, nhưng gió nhẹ nhàng thổi bay một bên lụa mỏng và lưu tô, có người có thể nhìn thấy, lọt vào tầm mắt đó là Đế quân đem Đế hậu ôm vào trong lồng ngực, vẻ mặt như nâng niu món bảo vật, không để ý đến bên ngoài.

Đế hậu vốn trong triều nhưng lạnh lùng, trong giờ phút này vẻ mặt lại vô cùng nhu tình, mơ hồ có thể thấy được khóe môi nàng còn cong lên, hiển nhiên là một màn vô cùng hạnh phúc.

Mọi người quỳ trên mặt đất mắt ngơ ngác nhìn hai người Đế – Hậu đã đi xa, khi bọn họ đi xa rồi mới nhớ ra còn chưa chúc phúc hai người Đế – Hậu đâu.

“Chúc Đế – Hậu hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng long!”

“Chúc Đế – Hậu sớm sinh quý tử, tương thân tương ái!”

“...” Âm thanh chúc phúc vui sướng liên tiếp vang lên kéo dài rất xa rất xa, nghe như vậy hai bàn tay Kinh Thương cùng U Tà nắm chặt lấy nhau nhìn nhau cười thỏa mãn, sau này bọn họ chắc chắn sẽ bên nhau, có tử cùng tử, nắm tay nhau đến bách liên giai lão.

Đội ngũ chậm rãi hướng hoàng cung mà đi.

Hôm nay là đại hôn của Đế – Hậu, toàn bộ Phong Mâu đều vui sướng.

Trên đường trên mặt từng dân chúng đều vui sướng, Đế quân cùng Đế hậu thực sự là hảo ân ái, nhìn hôn lễ xa hoa thế này, thật sự là chưa từng có ai làm được, tất cả mọi người đều chìm trong bầu không khí hạnh phúc say mê.

Đến hoàng cung, sau khi tổ chức đại điển sắc phong, mới là hôn lễ của Đế – Hậu.

Văn võ bá quan dàn hàng đứng hai bên, còn tuyên đọc diễn văn, rườm rà mà nặng nề, đại diện yên lặng vô cùng.

Sau khi đọc diễn văn xong mới bắt đầu bái thiên địa.

“Bái thiên địa.”

Nghe vậy, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà liền cử hành nghi thức bái thiên địa, hai người bái bài vị của các đế quân liệt tổ liệt tông của Phong Mâu, sau xoay người bái các triều thần, và cuối cùng là vợ chồng đối bái.

Sau khi vợ chồng đối bái là văn võ bá quan bái Đế – Hậu, thanh âm quan nghi lễ lại vang lên.

“Nhất bái Đế quân cùng Đế hậu, chúc Đế quân cùng Đế hậu hỉ kết lương duyên, bạch đầu giai lão “

“Nhị bái Đế quân cùng Đế hậu, chúc Đế quân cùng Đế hậu sớm sinh quý tử, trăm tử ngàn tôn “

“Tam bái Đế quân cùng Đế hậu, chúc Đế quân cùng Đế hậu tương thân tương ái, trăm năm hảo hợp “

Kết thúc buổi lễ , U Tà bị đưa đến “ương khung điện”, đây là chỗ ở của Đế vương Phong Mâu .

Giờ phút này bên trong “Thương khung điện” đã sớm đổi mới hoàn toàn, nhóm người săn sóc dâu đều mang bộ mặt vui vẻ đứng ngoài, bốn người Hàn Mai ở bên trong với U Tà.

“Tiểu thư, người có đói bụng không, muốn hay không dùng điểm tâm?”

“Đúng vậy tiểu thư, từ buổi sáng ngồi trên kiệu người đã không ăn chút gì, hiện tại nên ăn một chút đi.”

Nghe vậy U Tà gật gù đầu, bị ép buộc một ngày nàng quả thật có hơi đói , nhưng mà nháy mắt một đạo thanh âm đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh trong điện.

“A, người chính là biểu tẩu a?”, nghe nói như thế bốn người Hàn Mai liền cả kinh, mà U Tà vẫn như trước im lặng ăn điểm tâm, giống như không chút để ý đến người vừa xuất hiện trong Thương Khung điện này, không khỏi làm cho khóe miệng của Hỏa Liên Túy trốn ở gần đó run rẩy.

“Ai, lẩn ra đây!” Con người Hàn Mai phát lạnh, lớn tiếng nói.

Hỏa Liên Túy nghe vậy sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn từ chỗ tối đi ra, trong mắt bốn người Hàn Mai chợt lóe qua tia kinh diễm, chỉ thấy nam tử kia một thân hồng y, đai lưng tùy ý lỏng lẻo, lộ ra mảng thịt lớn trước ngực, hé ra gương mặt yêu nghiệt, hai tròng mắt màu đỏ sậm xẹt qua một tia thương thức, thị nữ biểu tẩu này thực ra rất trầm ổn.

Cho đến khi ăn no U Tà mới quay đầu nhìn Hỏa Liên Túy, con người hổ phách khẽ nheo lại, biểu tẩu?

Mà Hỏa Liên Túy nhìn đến dung mạo của U Tà liền sửng sốt , sau đó chắc chắn mấy tiếng, biểu tẩu đúng thật là mỹ a, sau đó lại sờ sờ mặt mình, có chút bất đắc dĩ, hần vốn tưởng trên đời này chỉ có Liệt Hỏa Kinh Thương là mỹ hơn hần, ai ngờ hần tìm vợ so với hần cũng mỹ hơn vài phần, thật sự là làm cho hần âm thầm chịu đả kích.

“Ha ha ha, biểu tẩu a, ta là Hỏa Liên Túy!” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của U Tà, Hỏa Liên Túy liền vỗ ngực nói.

“Từ Di Thất đại lục đến” U Tà nghe được lời nói của Hỏa Liên Túy, trông mắt xẹt qua tia hiểu rõ.

“Ngay cả Di Thất đại lục người cũng biết, chắc chắn” Lần này đến lượt Hỏa Liên Túy lấy làm kỳ lạ, xem ra biểu ca nhà mình thật sự yêu nữ tử này, ngay cả Di Thất đại lục cũng nói cho nàng biết.

Hỏa Liên Túy vốn đang ở Di Thất đại lục, nhưng mà lại nhận được tín hàm của Liệt Hỏa Kinh Thương, nói hần muốn đại hôn, cái tin này làm cho Hỏa Liên Túy đứng ngồi không yên, có thể làm cho hần thận trọng nói ra hai chữ “Đại hôn” thật làm cho hần vô cùng nghi ngờ.

Nhưng là người đưa tin đến Di Thất đại lục lại bấm báo, nữ tử này cùng biểu ca tình cảm vô cùng thâm sâu.

“Người tới có việc?” U Tà cũng không để ý tới việc hần kinh ngạc, mà bình thản uống trà hỏi.

“Biểu ca đại hôn ta sao có thể không tới?” Hỏa Liễn Túy nghe vậy liền bày ra bộ dáng đương nhiên, nói.

Lúc này, cửa điện bị mở ra, Liệt Hỏa Kinh Thương đi đến, nhìn đến Hỏa Liễn Túy thì không có một chút kinh ngạc.

Hỏa Liễn Túy vẻ mặt trêu chọc nói: “Biểu ca à, chọn biểu tẩu quả thật không sai “

“Không cần người nói” Nghe vậy thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương liền chuyển sang lạnh lùng, còn thuận tay gõ đầu Hỏa Liễn Túy một cái.

Bốn người Hàn Mai đã sớm ra khỏi Thương Khung điện.

Mà U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Hỏa Liễn Túy, trong đầu có cái gì đó chợt lóe qua, sau đó liền cẩn thận nghĩ nghĩ, không biết vì sao đột nhiên cảm giác bọn họ giống như rất quen thuộc, giống như. . .

“Tà Nhi, Tà Nhi?”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy U Tà gần người, có chút tò mò nàng suy nghĩ cái gì, cứ nhiên ngay cả hân gọi như vậy nàng đều không nghe được.

Nguyên bản U Tà cũng sắp nghĩ ra, nhưng mà lại bị đánh gãy, xoa xoa đầu nói: “Không có việc gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy có cái gì rất quen thuộc, giống như giống như đã từng quen biết nhau.”

“Biểu tẩu nhất định là cảm thấy ta rất quen thuộc”, Hỏa Liễn Túy vẻ mặt tao bao nói.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng trầm hạ suy nghĩ, có thể làm cho Tà Nhi coi trọng như thế, chỉ sợ là chuyện trọng yếu, nếu muốn làm cho nàng nhớ tới lần nữa cũng không biết đến khi nào, rốt cục là chuyện gì vậy?

57. Q.ii – Chương 03

Chương 3: Động phòng hoa chúc, hoa tàn đến phạm.

Edit: Bạch

Beta : Vy Nhi

“À, Phong gia mấy ngày trước không biết đã xảy ra chuyện gì, tóm lại có chút kỳ lạ, các người phải cẩn thận” Khi nói chính sự, Hỏa Liễn Túy trở nên rất nghiêm túc, điều này khiến U Tà hơi hơi nhìn lại.

“Nhưng cũng quá kỳ quái, người nói đại hôn của người, Phong Lê Âm vì sao một chút hành động cũng không có?” Khi Hỏa Liễn Túy nói lời này trên mặt không chút che dấu vẻ trêu chọc.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó lại dùng ánh mắt rét lạnh quét qua Hỏa Liễn Túy, ánh mắt kia lạnh đến Hỏa Liễn Túy phải run rẩy.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, không quấy rầy đêm động phòng hoa chúc của các người nữa, ha ha ha” Khi dứt lời, thân hình Hỏa Liễn Túy cũng đã đi xa, chỉ còn tiếng cười vang vọng trong không trung.

Liệt Hỏa Kinh Thương đỡ U Tà ngồi ở trên giường: “Tà Nhi, nàng còn đói không? Muốn ăn một chút gì hay không?”

“Không cần đâu, nhưng chàng nên ăn một chút, chàng ăn đi, ta có lời muốn nói với chàng” Con người U Tà xẹt qua một tia khẩn trương, nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, bàn tay với những ngón tay mảnh khảnh vô thức nắm chặt.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dạng này của U Tà có chút buồn cười, liền ngồi ở bên người U Tà: “Ta không đói, có chuyện gì nàng nói đi, vì phu xin nghe. “

Nhìn bộ dạng Liệt Hỏa Kinh Thương trêu ghẹo nàng, U Tà không khỏi càng không biết làm sao.

“Không cho cười, chuyện ta muốn nói có thể chàng sẽ không tin tưởng, nhưng những gì ta nói đều là sự thật” Khi nói lời này về mặt U Tà đặc biệt nghiêm túc, điều này làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương nhúchặt cặp mày kiếm, không lẽ chuyện Tà Nhi muốn nói là...

U Tà nhìn biểu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương liền biết suy nghĩ trong lòng hắn, khẽ chu môi nói: “Đúng như chàng đoán, kỳ thật ta không phải Tức Mặc U Tà chân chính”

Nghe vậy con người của Liệt Hỏa Kinh Thương xẹt qua một tia rõ ràng, sau đó là có chút tò mò nói: “Chẳng lẽ trên đời này thật sự có tá thi hoàn hồn?”

U Tà nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, đôi con người màu hổ phách lóe lên, gật gật đầu.

“Ta đến từ một nơi gọi là Trung Quốc, nơi đó cùng nơi đây khác nhau rất lớn, ta vốn là một Tà Y, thế nhân hận ta nhưng cũng yêu ta, chỉ vì thế giới này không có người ta không cứu được, nhưng ta cứu người lại là tùy tâm trạng, ta muốn cứu liền cứu, không muốn cứu thì ai cũng không làm gì được ta. “

Khi nói những lời này sắc mặt U Tà không có một chút dao động, giống như nàng đang nói về chuyện của một người khác, một chuyện vô cùng bình thường, mà Liệt Hỏa Kinh Thương thật sự chăm chú lắng nghe, hắn muốn biết quá khứ của Tà Nhi.

“Nhưng mà trong một lần ngoài ý muốn ta lấy máu mở cấm chế của vòng ngọc lưu ly, sau đó liền ngất đi, khi ta tỉnh lại thì đã tới Lăng Thiên đại lục, trở thành Tức Mặc U Tà” Dứt lời U Tà kéo tay áo đem vòng ngọc lưu ly trên cổ tay lộ ra ngoài.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhìn vòng tay ngọc lưu ly, cảm thấy thực kinh ngạc, trên đời này thật sự là không gì là không thể: “Chẳng lẽ vòng tay này không tháo ra được?”

“Ta đã thử qua nhưng không tháo được, vòng ngọc lưu ly này rất thần bí, bên trong có một không gian rất lớn, gieo trồng vô số dược liệu, điều này từ nhỏ ta đã biết, cho nên cũng vì vậy mà thành Tà Y, dược liệu lần trước dùng để cứu người cũng là từ bên trong vòng ngọc lưu ly lấy ra.”

“Thì ra là thế, vòng tay này quả thật thần kỳ, ta nói Lưu Ly Trai, Túy Ly Các cùng Lưu Tiên Uyển (Theo như đóng góp của Bạch thì từ giờ ta sẽ đổi cái tên “Lưu Nước Miếng uyển” thành “Lưu Tiên Uyển” nhé !!!) vì sao lại khác biệt với nơi khác như vậy, có phải đều là từ Trung Quốc không?” Giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương có chút tò mò, nếu có thể, hắn thật sự muốn đi xem Trung Quốc sẽ là một quốc gia như thế nào.

“Ừm, đúng vậy. Việc này là điều duy nhất ta nói dối chàng, từ nay về sau giữa chúng ta không còn có bí mật, về sau chàng không cô đơn, chàng có ta” U Tà hiểu được sự cô độc của Liệt Hỏa Kinh Thương, bởi vì trước khi gặp hắn, dù là kiếp trước hay kiếp này nàng cũng là người cô độc.

Nghe vậy lưng Liệt Hỏa Kinh Thương cứng đờ, từ khi mẫu hậu rời đi, hắn liền vẫn chỉ có một mình, bên người mặc dù có bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hồn Lăng cùng Hồn Trạch, nhưng chưa bao giờ có một người nói với hắn những lời như vậy, đúng vậy, từ nay về sau hắn không bao giờ phải cô độc nữa, hắn có nàng.

Nghĩ đến đây khóe môi Liệt Hỏa Kinh Thương gợi lên một độ cong chói mắt, lập tức cúi người hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng của U Tà, U Tà ngây ngốc mở to hai mắt, có chút không biết phải làm sao.

“Tà Nhi, nhắm mắt lại” Nghe vậy U Tà ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, thì ra cảm giác hai môi chạm nhau là loại cảm giác này, có chút mềm, có chút lạnh, cũng có chút ngọt, nghĩ đến đây U Tà cũng ngây ngốc hôn trả Liệt Hỏa Kinh Thương.

Sau khi hôn xong, hai người sắc mặt đều có chút ửng hồng, U Tà ngẩng đầu dương môi khẽ cười với Liệt Hỏa Kinh Thương, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng tinh xảo giờ phút này lại trở nên mê người đến cực điểm, con người Liệt Hỏa Kinh Thương càng trở nên thâm thúy, sâu thẳm, nói không nên lời, tà tứ cùng mị hoặc.

U Tà bị ánh mắt nóng rực của Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn đến có chút bất an, cảm giác kia làm người ta như si như say, U Tà chậm rãi hạ thấp mi mắt, nhờ hồng y phụ trợ, chấm đỏ trên trán càng trở nên yêu dã.

Dưới ánh nến lộ ra cằm cổ trắng nõn trơn bóng, cái bốt hình hoa xinh đẹp như ẩn như hiện, con người Liệt Hỏa Kinh Thương dần trở nên nóng cháy, giống như có một đám lửa đang bùng cháy, hô hấp có chút dồn

dập, lập tức khàn khàn nhẹ giọng hỏi, “Tà Nhi, có thể chứ?”

Nghe nói như thế trên mặt U Tà dâng lên hai mạt đỏ ửng, cổ trắng nõn có chút phiểm hồng, tuy rằng vẫn chưa trả lời, nhưng bộ dáng kiều mỹ khả nhân này khắc ở trong con người Liệt Hỏa Kinh Thương, vào giờ phút này nói cái gì cũng đều có vẻ không quan trọng.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng mà ôm U Tà đem ngã vào trên giường, mặt thẹn thùng phẩn điểm kia càng trở nên tinh xảo, trong đôi phương mâu màu hổ phách tràn ngập sương mù, liếc mắt nhìn một cái làm cho người khác không thể tự kiềm chế.

Liệt Hỏa Kinh Thương chậm rãi cúi người khê hôn đôi môi anh đào, nhưng mà hiện tại không đơn thuần là môi cùng môi chạm nhau, cũng có lưỡi cùng lưỡi dây dưa, hai người hô hấp không khỏi càng trở nên dồn dập.

Nụ hôn triền miên mà hỗn loạn khiến U Tà kiều mị thở dốc, Liệt Hỏa Kinh Thương dần dần hôn đi xuống, ngón tay thon dài hoàn mỹ cũng không an phận cởi bỏ trói buộc trên người, nhưng mà bởi vì không quá thuần thực, cho nên thật lâu mới kéo hết được tầng tầng lớp lớp quần áo vương bận trên người hai người xuống.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn những đường cong duyên dáng của U Tà dưới thân, con người càng trở nên trầm đục, mà con người của U Tà giờ phút này cũng có chút mê ly, ngón tay tinh tế trắng nõn cầm lấy chân nệm, làn da trắng nõn quanh thân phiểm màu hồng phấn mê người.

Liệt Hỏa Kinh Thương dùng bàn tay to nắm lấy bàn tay U Tà, mười đầu ngón tay đan xen vào nhau, giờ phút này toàn thân hân giống như sắp nổ tung, một cỗ lửa nóng từ bụng dưới dâng lên, tràn ngập tứ chi.

Không thể tiếp tục chịu đựng, lại cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch của U Tà, hai người cùng nhau triền miên.

Gió nhẹ nhàng thổi rèm che, màn gấm đỏ thắm bị gió đêm thổi bay nhẹ nhàng lắc lư, trên giường lớn khắc hoa là hai thân ảnh triền miên.

Ban đêm, trong điện một mảnh xuân sắc kiều diễm, mê ly, qua rất lâu sau đó, mới khôi phục yên tĩnh...

Ngày thứ hai trời chưa sáng, Liệt Hỏa Kinh Thương liền bị đánh thức lâm triều, nghe được tiếng kêu bên ngoài, mí mắt Liệt Hỏa Kinh Thương mới chậm rãi mở ra, con người màu lục biếc giờ phút này trở nên sâu thẳm, sau đó nhớ tới đêm động phòng hoa chúc tối hôm qua, khoe môi có chút cong cong rồi lại nhìn về phía nữ nhân đang ngủ say trong lòng mình.

Chỉ thấy trên làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài đầy vết hôn ngân xanh tím, Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi nhú nhú mày, có chút đau lòng cùng tự trách, vì Tà Nhi thân thể hân tối hôm qua đã thu liễm (kiềm chế) rất nhiều, vì sao vẫn có nhiều dấu vết nặng như vậy.

Sau đó nhẹ nhàng xuống giường, thay U Tà kéo chăn cẩn thận, mới mặc long bào vào rồi đi ra ngoài.

Lập tức phân phó bốn người Hàn Mai canh giữ ở cửa: “Chuẩn bị chút nước ấm, chờ Tà Nhi tỉnh ngủ hầu hạ nàng tắm rửa “

Nghe vậy Đạm Cúc cùng Thanh Lam có chút cười gian, vội vàng vâng dạ gật đầu, nhưng mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không để ý tới biểu tình của hai người, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng lâm triều.

Thẳng đến sau một lúc lâu, gió nhẹ thổi qua rèm che, khi đó hoa mai ngoài cửa sổ bay xuống ở trên mặt U Tà, nàng mới từ từ tỉnh, nhìn nhìn bên người, nghĩ đến hân hân là đi vào triều, mới nhẹ gọi Hàn Mai tiến vào.

Hàn Mai, Thanh Lan, Nhã Trúc cùng Đạm Cúc vẻ mặt tươi cười bước vào Thiên điện, vén lên rèm che.

“Tiểu thư, cô gia dặn dò, chuẩn bị nước cho tiểu thư tắm rửa” Thanh Lan vẻ mặt tươi cười nhìn U Tà nói.

Nghe vậy U Tà có chút sửng sốt, khoe miệng gợi lên một chút độ cong mĩm khó nhận ra.

Sau khi hầu hạ U Tà tắm rửa, Nhã Trúc mới chọn một bộ cung trang mới làm cho U Tà thay.

“Tiểu thư, dùng đồ ăn sáng đi, ta làm rất nhiều đồ ăn ngon” Đạm Cúc vỗ vỗ bộ ngực, rất là cao hứng nói.

“Ừ” Nói xong mới đến Thiên điện, đúng lúc này Liệt Hỏa Kinh Thương mới hạ triều.

Khi nhìn thấy U Tà con người lạnh lùng của Liệt Hỏa Kinh Thương mới khôi phục nhu tình: “Tà Nhi, ta cùng nàng ăn sáng”.

Nghe vậy U Tà cười nhẹ gật gật đầu, cùng Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi ở trước bàn dùng bữa. “Thương, sáng nay vào triều tốt không?” Muốn động binh giành thiên hạ đương nhiên sẽ phải cùng trọng thần trong triều trao đổi.

“Tà Nhi yên tâm, đã trao đổi, binh mã Hoa Tàn quốc đã đến biên cảnh Phong Mâu, đang bắt đầu rục rịch” Khi nói lời này khoe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương vẽ lên một độ cong thị huyết lạnh lùng.

Nghe nói như thế mặt phượng màu hổ phách của U Tà cũng lạnh xuống, nhưng Hoa Tàn quốc không đến nàng mới cảm thấy kỳ quái, hoàng nữ một quốc gia ở nước họ trở thành người mù, cho dù là đơn thuần chỉ vì mặt mũi cũng phải tiến đến thảo phạt, huống chi trên bữa tiệc thọ yến kia bọn họ còn giống trống khua chiêng nói muốn động binh giành Lăng Thiên đại lục.

Cho dù Hoa Tàn quốc không trêu chọc Liệt Hỏa Kinh Thương, cũng không tránh khỏi trận đại chiến trên Lăng Thiên đại lục sắp đến, cho nên bị động không bằng chủ động, chỉ sợ giờ phút này Nguyệt Thần cùng Tuyết Phong cũng đang chuẩn bị chiến sự .

“Hoa Tàn giỏi cưỡi ngựa bắn cung, đây không phải thế mạnh của Phong Mâu chúng ta, nhưng giờ phút này những gì họ am hiểu có chút buồn cười ” Nghĩ đến đây, khoe miệng U Tà có chút cong lên, lời nói tùy tiện ngày xưa của nàng, không ngờ hôm nay thành công cụ ngăn cản kỵ xa của Hoa Tàn.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sửng sốt, cũng có chút tò mò, sáng nay các đại thần trong triều cũng đều thảo luận, nhưng lại không biết nên phái ai đi đối kháng đối quân kỵ xạ của Hoa Tàn, giờ phút này Tà Nhi nói như thế lại khiến cho hắn tò mò.

“Từ lúc Hoa Tàn đưa tới Kim lữ y, ta kêu Nhã Trúc nhìn xem cách làm ra sao, gần đây mới có kết quả, chỉ cần chế ra ngàn vạn kim lữ y, làm sao phải e ngại kỵ xạ của Hoa Tàn” Con người màu hổ phách của U Tà nheo lại, Hoa Tàn đã muốn dẫn đầu xuất chinh, Phong Mâu nếu không giành đại thắng thật đúng là chê cười.

(*Vy Nhi: Vậy là trận chiến đầu tiên sắp bắt đầu rồi....Phản kích a. ^^~)

58. Q.ii – Chương 04

Chương 4: Vị Ương công chúa, Kim lữ y

Edit & beta: Vy Nhi

Hoàng cung Hoa Tàn quốc, Ngự thư phòng.

“Khởi tấu nữ hoàng bệ hạ, hai mươi vạn đại quân cùng một vạn kỵ xạ quân đã đóng quân ở biên cảnh Phong Mâu, chỉ cần công phá được tám thành cốc kia liền có thể tiến thẳng đến hoàng đô Phong Mâu!” Đại tướng quân Hoa Tàn quốc Liễu Phiêu Nhiên một thân áo giáp chỉnh tề, đồng dặc nói.

“Hảo, Phiêu Nhiên không cần đa lễ, thật không hổ là mãnh tướng của Hoa Tàn quốc, chỉ trong vài ngày ngắn ngủn đã bố trí tốt hai mươi một vạn đại quân, ha ha ha...Phong Mâu đã thương Hoàng nữ của ta trước, sau lại xuất khẩu cuồng ngôn,Hoa Tàn quốc ta nếu không cho hắn biết một chút lợi hại thì thật đúng là đã xem Hoa Tàn chúng ta là nhuyễn quả hồng để cho hắn tùy thích nhào nặn rồi!”

Nữ hoàng Hoa Thích mặc dù tuổi tác khá cao, nhưng uy thế lại vẫn cường thịnh như cũ, nghĩ đến nữ nhi mà bà sủng ái nhất giờ phút này thành ra cái bộ dạng như vậy, bàn tay Hoa Thích lại hung hăng đập mạnh thư án trong Ngự thư phòng, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Nữ hoàng bệ hạ bớt giận, lần này ta tất nhiên sẽ cho Phong Mâu quốc của hần một cái giáo huấn thích đáng! Bất quá. . . Oanh Lũ công chúa giờ phút này. . . Kia vị trí Hoàng nữ sợ là...” Liễu Phiêu Nhiên không chỉ là thuộc hạ trung thành nhất của đương kim nữ hoàng Hoa Thích, mà còn là thanh mai trúc mã của bà, tự nhiên là có gì nói nấy, đôi khi sẽ không quá mức khách sáo.

Hoa Thích nghe vậy cũng nhú nhú mày, công chúa của Hoa Tàn quốc cũng chỉ có hai người, một người đã bị phế hai mắt – Hoa Lộng Ảnh, phong hào Oanh Lũ công chúa; không chỉ văn võ song toàn, mà còn từng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nữ hoàng Hoa Tàn quốc cũng sủng ái nhất nàng, đáng tiếc...

Mà một vị công chúa khác tên là Hoa Nghê Thường, phong hào Vị Ương công chúa, từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, lúc nào cũng cần uống thuốc để duy trì sức khỏe, như vậy thì làm sao có thể đảm đương vị trí đứng đầu một quốc gia? Lăng Thiên đại lục luôn luôn sùng bái vũ lực, mà Vị Ương công chúa này lại thể nhược nhiều bệnh cũng khiến cho nữ hoàng Hoa Thích chưa bao giờ quan đến nàng, cũng không thích nàng.

“Ai... Phiêu Nhiên ngươi không phải không biết, Nghê Thường là không thể nào so sánh với . . . Những ngày gần đây hai mươi vạn đại quân trước hết hãy yên lặng quan sát động tĩnh, nhất thiết không thể hành động thiếu suy nghĩ, cũng nhân dịp mấy ngày này dựng trại tập luyện đi.” Hoa Thích nói lời này nhưng trên mặt cũng hỗn loạn một chút sâu khổ, nhin không được thở dài.

“Dạ nữ hoàng bệ hạ, nhưng mà Hoàng nữ vị...” Nghe vậy Liễu Phiêu Nhiên cũng là có chút khó xử, Vị Ương công chúa nà từ lúc năm tuổi liền chưa từng rời khỏi cung điện của mình, cho dù là tham gia yến hội hay dùng bữa cũng không bước ra một bước, đó chính là lí do mà bên ngoài vẫn cho rằng Hoa Tàn quốc chỉ có một Hoàng nữ kế vị là Oanh Lũ công chúa.

“Chuyện tới nước này cũng chỉ có thể từ từ bồi dưỡng Nghê Thường, may mà Nghê Thường năm nay mới mười sáu tuổi, thời gian vẫn còn khá nhiều.” Có thể làm cho nữ hoàng Hoa Tàn lúc này thoáng chút vui mừng đó chính là Hoa Nghê Thường tuổi vẫn còn nhỏ, thời gian để bồi dưỡng nàng như vậy tự nhiên cũng đủ rồi.

“Tin rằng Vị Ương công chúa cũng sẽ là nhân tài trời sinh, chỉ là bị hào quang của Oanh Lũ công chúa che lấp. Vị Ương công chúa nếu thân thể không tốt sao không thỉnh Vụ Ảnh thần y của Băng tuyết đỉnh đến trị liệu?” Liễu Phiêu Nhiên nhú nhú mày nghĩ tới bệnh tình của Hoa Nghê Thường, lập tức nghĩ đến nếu như có thể mời được Vụ Ảnh Khuynh Thành, vậy thì dù là đại bệnh cũng có khả năng chữa khỏi rồi.

“Nhưng mà Vụ Ảnh Khuynh Thành ẩn cư đã lâu ở Băng tuyết đỉnh, hơn nữa tính tình lại lạnh lùng, như thế nào có thể mời được hần đây?” Hoa Thích nghe vậy con ngươi sáng lên, nhưng lại lập tức thấy rất khó xử, cái tên thần y Vụ Ảnh Khuynh Thành này cũng không có gì đáng trách, nhưng mà khiến hần rat ay cứu người cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Liễu Phiêu Nhiên sững sốt, đúng vậy, bà ta như thế nào lại có thể quên mất việc này chứ, xong lập tức lại giống như nhớ ra cái gì, vui vẻ nói: “Nữ hoàng bệ hạ, con trai của hoàng muội điện hạ, cũng chính là Thiếu trang chủ của Ngự Long sơn trang – Long Tứ Thiên ở trên giang hồ rất có uy tín, lần trước ở đại hội võ lâm không phải cũng có người của Băng tuyết đỉnh tới tham gia đó sao?”

“Đúng vậy, Thiên nhi tất nhiên sẽ quen biết người của Băng tuyết đỉnh, như vậy cũng có thể mời Vụ Ảnh Khuynh Thành đến chữa bệnh cho Nghê Thường rồi !” Nghĩ đến đây Hoa Thích liền nhớ tới cháu của bà là Long Tứ Thiên, lập tức cũng thật cao hứng.

“Vậy nữ hoàng bệ hạ có muốn đi Lưu Hân điện thăm Vị Ương công chúa?” Liễu Phiêu Nhiên nghĩ tới đã hơn mười năm qua nữ hoàng bệ hạ cũng không quan tâm đến nữ nhi này, bây giờ nếu còn không đi tất sẽ làm quan hệ mẫu tử trở nên xa cách.

Nghe vậy Hoa Thích cũng gật gật đầu, dù sao đi nữa cũng đã hơn mười năm rồi bà ta chưa từng gặp nữ nhi này, cũng không biết nàng lớn lên trông thế nào, mỗi ngày ăn có được ngon không, tối mặc có được ấm không, nghĩ đến đây trong lòng bà cũng thực áy náy, bất quá nay ngôi vị hoàng đế chỉ có thể truyền cho nữ nhi này, coi như là bù đắp một chút.

Lúc này trong “Lạc Hà cung”.

Hoa Lộng Ảnh một mình nằm ở trên giường, vãi trắng vãi lầy hai tròng mắt, ngón tay hung hăng siết chặt thành giường, giờ phút này trong Lạc Hà cung một cái cung nữ cũng đều không có, im lặng đến quỷ dị.

Vị công chúa này ngày xưa được sủng ái nhất bây giờ cũng thành phế vật bỏ đi không đáng tiền nhất trong cung đình, không một ai nguyện ý lãng phí thời gian ở Lạc Hà cung nữa. Giờ phút này cung điện huy hoàng tráng lệ lại có vẻ vô cùng thê lương, ai oán. Ngay cả thị nữ thân cận nhất của Hoa Lộng Ảnh trước đây cũng không nguyện ở lại cái nơi không khác gì so với lãnh cung này.

Hiện tại Hoa Lộng Ảnh không khỏi có chút hối hận đã đối nghịch với Tứ Mặc U Tà, nàng ta là người tài hoa hiển hách như vậy làm sao nàng có thể chống lại được chứ? Nếu như nàng không đi Phong Mâu, nếu như nàng không muốn cướp Liệt Hỏa Kinh Thương, như vậy nàng giờ phút này tất nhiên vẫn là một Hoàng nữ cao tại thượng.

Cho dù không có danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng vinh hoa phú quý vẫn hưởng mãi không tận, nhưng mà hiện tại tất cả mọi thứ chỉ còn là con số không, một công chúa tàn phế ngay cả một cái cung nữ cũng không bằng, thật sự là loại trào phúng lớn cỡ nào a.

“Ha ha ha ha ha ha...” Nghĩ đến đây, trong Lạc Hà cung liền vang lên tiếng cười làm cho người ta sợ hãi.

Sáng sớm ngày thứ hai, mộ cung nữ đưa cơm không tình nguyện bước vào Lạc Hà cung, đã nhìn thấy Hoa Lộng Ảnh nằm ở trên giường không còn hơi thở, Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngày xưa, nay lại chết ở trong cung điện của chính mình như thế, không người hỏi thăm.

Hoàng cung Phong Mâu, Thương Khung điện.

“Tiểu thư, không đúng, hẳn là kêu nương nương đi, suốt mấy ngày qua ta rốt cục cũng đã biết được chất liệu dùng để chế tác Kim lữ y kia, bất quá chất liệu này cực kì đặc biệt cùng trân quý, cũng may ta từ nhỏ liền hiểu biết tơ lụa dệt vải, bằng không thật đúng là tìm mòn gót hài cũng kiếm không ra “

“Vậy Kim lữ y này phải cần chất liệu gì?” U Tà lắc lắc đầu nhìn nha đầu kêu mình “Nương nương” vãi cái, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

“Chất liệu chính để dệt thành Kim lữ y này chính là Hoa vũ cảm, loại gấm này cực khó tìm, chỉ sinh trưởng ở đám hoa trên cây tầm, có thể kéo thành tơ mỏng, gọi là “cảm tầm”, cực kì trân quý, số lượng lại cực kì có hạn, mà cây Hoa vũ cảm này chỉ sinh trưởng ở vùng đất Cẩm Khê, nơi này thực ít có người đặt chân tới, chỉ vì những người sống ở vùng đất Cẩm Khê kia cực kì chán ghét người ngoại giới.”

Nói tới đây, Nhã Trúc có chút khó xử khẽ nhíu mi, vùng đất Cẩm Khê này thật ra rất dễ tìm, chỉ là muốn đi vào trong thật sự quá khó khăn, cho nên nếu muốn lấy được cảm tầm, sợ là thực khó khăn .

Nghe Nhã Trúc nói như thế U Tà cũng khẽ nhíu mi, xong lập tức lại trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Khó thì đã sao, ta không tin vùng Cẩm Khê này thật sự vào không được” .

Nghe vậy bốn người Hàn Mai liếc mắt nhìn nhau, sau đó tràn đầy sùng bái cùng kiên định nhìn U Tà, đúng vậy, tiểu thư nhà các nàng là loại người nào, làm sao có thể ngay cả một vùng đất Cẩm Khê nho nhỏ cũng vào không được chứ!

Nhìn ánh mắt của bốn nha đầu kia, U Tà giật giật khóe môi một cái, này có tính là sùng bái mù quáng không đây? Nàng có thể vào hay không ? Nói thật nàng căn bản không có biện pháp đi vào đâu?

Xử lý xong triều chính, Liệt Hỏa Kinh Thương vừa trở lại Thương Khung điện chợt nghe được Tà Nhi nhà mình muốn đi Cẩm Khê, lập tức cả kinh, có chút nghi hoặc hỏi: “Tà Nhi, nàng muốn đi Cẩm Khê?”

Nhìn bộ dạng nghiêm trọng của Liệt Hỏa Kinh Thương ở trước mắt, U Tà cũng thấy sững sốt, Cẩm Khê này nàng trước đây cũng không có quá nhiều hiểu biết, cũng không biết nơi đó có cái gì khác thường, bất quá có thể làm cho Thương trở nên nghiêm trọng như thế, xem ra Cẩm Khê này cũng thật có chút điểm năng lực, bằng không cũng sẽ không đứng ngoài tứ quốc.

“Cẩm Khê này có cái gì đặc biệt sao?” U Tà không khỏi ngạc nhiên hỏi lên.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới mở miệng nói: “Cẩm Khê này tồn tại trên nhân gian đã gần ngàn năm, không ai biết nó xuất hiện khi nào, bởi vì nó thành lập so với tứ quốc còn sớm hơn, xong bởi vì vị trí

địa lý của nó rất kỳ lạ, cho nên đã trở thành vùng đất mà tứ quốc đều muốn chiếm đoạt, nhưng mà cho đến bây giờ những sứ giả được cử đến Cẩm Khê thương thảo đều không có trở về.”

Nghe vậy lại càng hấp dẫn lực chú ý của U Tà, nhắc tới Cẩm Khê cũng thật trùng hợp, vốn dĩ chỉ là vì cảm tâm mà đi, thế nhưng hiện tại nàng đối với nơi đó lại cảm thấy hứng thú, đi xem một chút coi sao.

Nhìn U Tà không hề từ bỏ ý niệm trong đầu muốn đi Cẩm Khê, ngược lại càng phát ra tò mò, Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi cốc vào cái đầu nhỏ của U Tà, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Nàng có nghe thấy lời ta nói không vậy, Cẩm Khê này tuy là nơi đẹp nhất khắp Lăng Thiên đại lục, nhưng những người ở nơi đó đều rất chán ghét người ngoại giới, có thể nói là một nơi cách biệt với bên ngoài.”

“Nơi đẹp nhất? Ở đó có cái gì đẹp a?” Nói đẹp nhất, U Tà lại càng thêm tò mò, Lăng Thiên đại lục này thật ra rất kỳ quái, Nguyệt Thần thì quanh năm bốn mùa như xuân, Tuyết Phong thì quanh năm tuyết rơi không ngừng, hiện nay cư nhiên lại thêm một cái nơi đẹp nhất, nếu nàng không tới nhìn ngắm chẳng phải là thực xin lỗi chính mình đã đi đến Lăng Thiên đại lục này sao?

“Nghe nói kỳ hoa dị thảo ở trên vùng đất Cẩm Khê này nhiều đến đếm không xuể, quanh năm tỏa hương thơm lạ lùng không ngừng, mà mùi thơm lạ lùng này còn có thể làm cho con người kéo dài tuổi thọ, cho nên tuổi thọ của những người sống ở Cẩm Khê thậm chí so với người của Di Thất đại lục còn lâu hơn, Tà Nhi muốn đi Cẩm Khê là vì chuyện gì?” Nói tới đây Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn lo lắng việc U Tà đi Cẩm Khê.

“Bởi vì chất liệu dùng để chế tạo Kim lữ y chính là hoa trên cây cảm tâm kéo thành tơ, nhưng mà Hoa vũ cảm lại chỉ sinh trưởng ở Cẩm Khê, cho nên ta đương nhiên muốn đi xem một chút.” Lúc nói lời này, đôi đồng tử màu hổ phách của U Tà xẹt qua một đạo tinh quang, kỳ hoa dị thảo? Nếu như trồng một ít bên trong vòng tay ngọc lưu ly không biết sẽ như thế nào?

“Vẫn là không đi, ta không có thời gian đi cùng nàng, một mình nàng đi ta cũng lo lắng, Kim lữ y này không chế cũng được, cho dù không có Kim lữ y cũng không ngại, thế gian đồn đại người ở Cẩm Khê đều biết yêu thuật, không cho nàng đi.” Liệt Hỏa Kinh Thương nhéo nhéo cái mũi U Tà xong, không đồng ý nói.

U Tà nhìn vẻ mặt quan tâm không muốn để nàng dẫn thân vào nguy hiểm của Liệt Hỏa Kinh Thương, không khỏi có chút bất đắc dĩ, nam nhân này cũng quá khẩn trương đi: “Thương, ta đến đó không chỉ vì Kim lữ y, thật ra ta rất tò mò những người Cẩm Khê này bởi vì sao lại chán ghét người ngoại giới như vậy, yêu thuật? Đi xem cũng tốt.”

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà chủ ý đã định, chỉ có thể sùng nịch lắc lắc đầu, “Hảo, nếu nàng đã muốn đi, ta đây cùng nàng đi.” Suy cho cùng, để nàng một mình đến đó, hẳn vẫn là lo lắng.

“Không cần, thực lực của ta chàng còn không biết sao? Nếu chàng đi theo ta, thì không chừng đến ngày thứ hai sẽ đồn đãi ta là cái yêu nữ họa quốc mất, cư nhiên dám mê hoặc đế vương một nước đi đến Cẩm Khê.” U Tà có chút trêu ghẹo nói.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sùng sốt, lập tức nói: “Tà Nhi, nàng yên tâm, tuy nói thiên hạ này ta muốn, nhưng ta cũng không nguyện ý làm đế vương, ta biết nàng không thích hoàng cung hiểm ác, ta tại đây hứa với nàng, chỉ cần bình định Lăng Thiên đại lục, giải quyết Trầm Thanh Nhu, ta liền cùng nàng đi tìm nhạc phụ nhạc mẫu, đến lúc đó cho dù phải đến Di Thất đại lục, chúng ta cũng có thể lực. Di Thất đại lục, cũng không đơn giản.”

Nghe vậy U Tà ngẩn người, sau đó nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, trong lòng chợt dâng lên một cỗ cảm động, nếu như có được toàn bộ thế lực của Lăng Thiên đại lục, vậy thì đến lúc đó cũng coi như là người có thực lực đáng nể ở Di Thất đại lục. Những người từng đuổi giết mẫu thân cùng phụ thân, nàng một người cũng sẽ không bỏ qua, nghĩ đến đây đáy mắt U Tà xẹt qua một tia sắc lạnh!

“Nàng một mình đi Cẩm Khê phải cẩn thận, mang theo bốn người Hồn Thiên, ta có thể yên tâm hơn chút.” Liệt Hỏa Kinh Thương cau mày kiểm, tràn đầy lo lắng cùng quan tâm nói.

“Hảo”, giờ phút này U Tà thế nhưng không phản bác nữa mà ngoan ngoãn đáp lời.

Sáng sớm ngày thứ hai, U Tà lập tức mang theo tám người Hồn Thiên cùng Hàn Mai lên đường đi Cẩm Khê.

59. Q.ii – Chương 05

Chương 5: Cẩm Khê hành, sơ ngộ Đại Huyền.

Editor: Bạch

Beta : Vy Nhi

Đoạn đường núi vắng lặng bị đoàn người phá vỡ.

Nam tử đi đầu quần áo màu bạc, trên vai là một con hồ ly nhỏ với bộ lông đỏ rực như lửa, búi tóc bay nhẹ, con người màu hổ phách sâu thẳm đầy kiêu ngạo cùng lạnh lùng, đóa huyết liên (hoa sen máu) giữa trán điểm lệ vô song, tựa như thần tiên hạ phàm, đúng là vừa mới xuất môn, Túc Mặc U Tà.

“Công tử, qua ngọn núi này là có thể tới Cẩm Khê !”, Hồn Thiên cung kính nói với U Tà.

“Ừ, tăng tốc”, Binh mã của Hoa Tàn quốc đã đóng ở biên cảnh Phong Mâu, hiện tại không động thủ chỉ là vì dò xét việc Phong Mâu vẫn an bình bất động là có âm mưu hay không mà thôi.

“Dạ, công tử!”, dứt lời tốc độ của đoàn người lướt đi như gió hướng Cẩm Khê mà tới.

Tới chạng vạng rồi cục cũng tới cửa vào Cẩm Khê, thì ra Cẩm Khê cũng không giống vùng đất của bốn nước, cửa vào Cẩm Khê là một cửa đá, toàn bộ Cẩm Khê bị ngăn cách, bao quanh bởi một dãy núi cao không thấy đỉnh.

Con người U Tà chợt lóe, Cẩm Khê là một nơi tốt, vị trí hoàn mỹ.

Lập tức đám người Hồn Thiên liền đi trước tra xét kỹ càng có cơ quan ám khí hay không, nhưng mà kỳ quái là không có. Ngoại giới đồn đãi người Cẩm Khê cực kỳ chán ghét ngoại giới, chắc hẳn phải làm chút cơ quan để người ngoài không thể tiến vào, điều này thành ra lại có chút không bình thường.

Tiến vào cửa đá, trước mắt mọi người là một khoảng không rộng rãi sáng sủa, khắp nơi tràn ngập một mùi thơm lạ lùng, ánh mặt trời trong suốt như nước chiếu rọi, giữa nền trời xanh thẳm giống như một viên đá quý thật lớn, mặt đất trải dài không nhìn thấy điểm tận cùng, từng rặng mây đỏ tươi đẹp như những đóa hồng giữa màn sương trắng mỏng manh, ẩn ẩn hiện hiện đẹp như tiên cảnh.

Đám người Hồn Thiên, Hàn Mai khó nén tò mò, đây thật sự là một mảnh đất quý, không hổ là nơi tứ quốc tranh đoạt, nhưng mà giờ phút này hoàn cảnh lại im lặng đến quỷ dị, U Tà trong lòng dâng lên một chút cảnh giác.

Đoàn người đi dọc theo đường nhỏ uốn lượn phía trước, đi một lúc lâu, rốt cục có tiếng vang truyền đến, tiếng pháo nổ cùng tiếng đàn sáo đan lẫn vào nhau, ngược mắt nhìn lại, khắp nơi đỏ rực một màu, không một ai không biết sở dĩ hôm nay cửa đá không người gác, là vì Cẩm Khê có hỷ sự!

Bọn họ cũng không nghĩ đến trấn thủ Cẩm Khê hơn trăm năm nay mà không ai dám tự ý tiến vào, hôm nay vừa mới bỏ việc canh gác tới tham gia việc vui, không ngờ lại trùng hợp có khách không mời đến thăm, tuy nhiên nhìn thấy sự phô trương này cũng đủ biết, hôm nay hẳn là ngày đại hôn của nhân vật nào đó có địa vị rất cao ở Cẩm Khê!

U Tà mang theo mấy người trốn ở phía sau núi giả quan sát, quả thật khắp nơi là kỳ hoa dị thảo, đẹp như tiên cảnh, nơi nơi đều là nhà trúc, thật là thanh lịch, không ít người lui tới, mỗi người đều hiện rõ sắc mặt vui sướng.

Nhưng mà U Tà cũng không phải đến góp vui, nếu đã đến Cẩm Khê, đương nhiên là muốn tìm Hoa vũ cầm, cũng may mà hôm nay có hôn lễ, nếu không sợ rằng mọi việc sẽ không dễ dàng như vậy, hành động cũng sẽ bị trời buột.

Mấy người tách ra tìm kiếm Hoa vũ cầm, đến rạng sáng canh ba mặc kệ tìm được hay không đều phải đến cửa đá tập hợp.

U Tà mang theo Thanh Lan cùng Đạm Cúc đi vào sâu trong Cẩm Khê, mỗi nơi đi qua đều chỉ lưu lại một tàn ảnh, khiến phần lớn những người uống say cười cười mà qua.

Đi một lúc lâu, một cánh đồng hoa lớn xuất hiện trong tầm mắt của U Tà, con người màu Hồ Phách sáng ngời, nơi này chắc chắn có hoa vũ thụ, Thanh Lan cùng Đạm Cúc cũng là vui vẻ, theo sau cẩn thận tìm.

Nhưng mà ngay lúc đi sâu vào cánh đồng hoa, loáng thoáng tiếng khóc đau lòng truyền đến.

U Tà khẽ rung mình, giờ phút này mọi người ở Cẩm Khê đều tham gia hôn lễ, nơi này làm sao có thể có tiếng khóc? Thanh Lan cùng Đạm Cúc trở nên lạnh lùng, trong tay nắm chặt đoản kiếm, về mặt cảnh giác tiến gần tới nơi phát ra tiếng khóc.

Gạt những cành hoa cao sang hai bên, trước mắt họ là một cô gái! Chỉ thấy nàng dùng ngón tay mảnh khảnh che mặt, nước mắt từ giữa các khe hở chảy xuống, váy dài bằng gấm màu lam sẫm, phía trên thêu hoa mai tinh khiết, eo nhỏ thon dài quần đai lưng màu trắng cũng bằng gấm, mái tóc đen nhánh vấn kiểu mỹ nhân, chỉ dùng trăm ngọc hình hoa mai, bởi vì nàng khóc mà lác lác đọng đũa.

Khi nghe thấy tiếng động cô gái mới giật mình sợ hãi nâng lên khuôn mặt đã sớm ướt đẫm nước mắt, không chút phần son nhưng vẫn tươi mát tao nhã, cũng coi như là một cô gái xinh đẹp tao nhã.

Đại Huyền nâng mắt nhìn người đến có một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, có chút ngẩn người, sau đó mới hỏi: “Các người, các người là ai? Vì sao có thể tiến vào Cẩm Khê?”

Đáy mắt U Tà xẹt qua một tia hứng thú, tiếp theo mở miệng lạnh như băng nói, “Người làm sao biết chúng ta không phải người Cẩm Khê?”

Đại Huyền nghe vậy lại sửng sốt, sau đó nhanh chóng khoát tay áo nói, “Các người yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác, chỉ là các người thực lạ mặt, hơn nữa trang phục cũng không phải là trang phục riêng của Cẩm Khê”

“Người Cẩm Khê các người không phải chán ghét người bên ngoài sao?”, cái này khiến mấy người U Tà có chút không hiểu, Thanh Lan không nhịn được, lập tức liền mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, chán ghét người bên ngoài, nhưng là người Cẩm Khê thực sự là người tốt sao? Ha ha ha”, nghe vậy Đại Huyền không khỏi cười khở ra tiếng, người Cẩm Khê tự nhận là người tốt, người bên ngoài đều là những kẻ đại gian đại ác, nhưng sự thật thì sao?

Con người U Tà chợt lóe, xem ra trong đó có chuyện xưa.

“Đúng rồi, người vì sao ở chỗ này khóc? Người nơi này không phải đều tham gia tiệc hỷ sao?” Đạm Cúc nghe nói như thế cũng có chút nghi hoặc, hỏi ra vấn đề nàng vẫn không hiểu.

Nhưng mà nghe được lời nói của Đạm Cúc, Đại Huyền lại tiếp tục khóc, U Tà không chịu được nhất chính là thấy người khác khóc, lập tức lạnh lùng mở miệng nói: “Câm miệng!”, nghe nói như thế Đại Huyền ngoan ngoãn ngậm miệng, mở to đôi mắt giống như một chú thỏ con.

Như thế làm cho Thanh Lan cùng Đạm Cúc đứng bên cạnh cười lên tiếng, cô gái này rất thú vị.

“Người. . . Các người còn chưa nói cho ta biết các người đến Cẩm Khê muốn làm gì?”, Đại Huyền cũng thực nghi hoặc, hơn trăm năm nay không có người nào tiến vào Cẩm Khê, vì sao hôm nay lại tới?

“Chúng ta muốn tìm cảm tâm”, giọng nói của U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững truyền tới tai Đại Huyền.

Đại Huyền sửng sốt, sau đó đứng dậy nói, “Bởi vì hôm nay là đại hôn của Đại Lục Nhã, con gái độc nhất của tộc trưởng Cẩm Khê tộc chúng ta, cho nên mới mất phòng bị, cho các người có cơ hội tiến vào, chờ hôn lễ chấm dứt các người muốn đi ra ngoài là điều không thể, ta có thể cho các người hoa vũ cấm, sau đó hy vọng các người nhanh rời đi.”

U Tà nhìn hai trông mắt trong suốt của Đại Huyền biết những gì cô gái này nói là thật, trên Lăng Thiên đại lục này vậy mà vẫn còn người đơn thuần như vậy, Cẩm Khê quả nhiên so với tưởng tượng của nàng còn thú vị hơn nhiều.

Dứt lời Đại Huyền dẫn đám người U Tà tới phía sau cánh đồng hoa, chỉ thấy ở đó có một hồ nước rất lớn mà sáng như gương, phía giữa hồ có một gian nhà bằng trúc, nếu muốn đi qua mà không có khinh công thượng thừa thật đúng là khó khăn.

Không nghĩ tới nhìn cô gái này mềm mại yếu ớt, nhưng lại có một thân khinh công xuất thần nhập hóa, chỉ thấy nàng từ bên bờ nhanh nhẹn mà đi, đó là đi đến nhà trúc, mà U Tà cũng là mang theo Thanh Lan cùng Đạm Cúc hai người theo sát phía sau, điều này khiến cho Đại Huyền vô cùng tán thưởng.

“Ở bên ngoài các người hẳn phải là nhân vật lợi hại nào đó chẳng? Khinh công trác tuyệt bậc này cho dù là ở Cẩm Khê cũng đều rất hiếm thấy” .

Đối với lời này U Tà chỉ cười trừ, đi vào trong phòng, Đại Huyền lấy ra rất nhiều Hoa vũ cầm đưa cho U Tà, “Các người nhanh rời đi, nếu muộn thật sự là không ra được”.

U Tà nhìn Hoa vũ cầm trong tay, con người chợt lóe nói: “Người vì sao lại khóc?”, vì Đại Huyền đã đưa ra Hoa vũ cầm, nàng cũng nên hỏi rõ ràng, nàng làm người từ trước tới nay không thích mắc nợ ai.

Đại Huyền nhìn nhìn U Tà, mới mở miệng nói, “Ta tên là Đại Huyền, vốn là con gái tộc trưởng đời trước của Cẩm Khê, nhưng mà cha ta đã mất vài năm trước, cho nên thúc thúc của ta mới lên làm tộc trưởng Cẩm Khê, ta bị đưa tới ở tại căn phòng ở nơi xa xôi này .”

U Tà nghe vậy đầy mắt xẹt qua một tia minh bạch, việc này sợ rằng lại là một màn huynh đệ huyết án đi.

Đại Huyền ngừng một chút, lại mở miệng nói, “Ta không hận thúc thúc đem ta vứt bỏ ở trong này, cũng không hận Lục Nhã đối với ta châm chọc khiêu khích, nhưng mà một năm trước ta nhận thức một nam tử tên là Phó Bạch, ta cùng với hắn lưỡng tình tương duyệt, sau đó ta mới biết được hắn chính là con trai trưởng của Phó gia tại Cẩm Khê.”

Nói tới đây Đại Huyền có chút nghẹn ngào, sau đó lại nói, “Nhưng mà hắn không chê ta chỉ là cô gái mồ côi, vẫn như cũ nguyện ý lấy ta làm vợ, ta thực vui mừng, bởi vậy càng thêm thích hắn, liền. . . Liền đem thân mình trao cho hắn. Nhưng là ngay tại mấy ngày trước đây hắn lại cùng Lục Nhã đính hôn, hôm nay chính là đại hôn của bọn họ, hắn một chữ nửa câu cũng không nói với ta “.

Nghe vậy Thanh Lan không khỏi chửi ầm lên, “Nam nhân này rõ ràng là lừa gạt người, thật sự là một nam nhân hèn hạ, người cũng thực ngốc”, nói tới đây Đạm Cúc nhìn Đại Huyền, chỉ tiếc rên sát không thành tiếng.

Mà U Tà mặt không đổi sắc, con người xẹt qua một tia u tối, đúng lúc này, tiếng đập cửa rầm rầm của vang lên, Đại Huyền sợ tới mức vội vàng phụ giúp mấy người U Tà rời đi, nhưng mà đã là không còn kịp rồi, người tới đã muốn phá cửa mà vào.

Đại Huyền nhìn về phía người tới hô hấp có chút bị kiềm hãm, “Phó. . . Phó ca ca? Người vì sao lại ở chỗ này? !” .

Nghe vậy U Tà cũng sững sốt nâng mâu nhìn lại, chỉ thấy phá cửa mà vào là nam tử một thân hỉ phục đồ thẫm, sợi tóc hỗn độn, trên khuôn mặt tuần tú kia còn có không ít mồ hôi, có thể thấy được hắn là chạy vội mà đến .

U Tà trong mắt bình tĩnh, chú ý giờ phút này xuất hiện ở trong này sợ rằng hôn sự này cũng có khó thành.

Mà nam tử kia nghe được giọng nói của Đại Huyền lại kích động đến rơi lệ, sau đó chạy như điên tới ôm chặt lấy Đại Huyền nói, “Huyền Nhi, người phải tin tưởng ta, ta cũng không muốn kết hôn với Đại Lục Nhã, là cha ta bức ta !”

Nghe vậy Đại Huyền sững sốt, cũng gắt gao ôm Phó Bạch, nước mắt theo hai má chảy xuống: “Ta tin tưởng người, Phó ca ca”, nhưng mà vừa nói xong câu đó Đại Huyền liền hồng hồng đẩy ra Phó Bạch: “Phó ca ca,. . . Vậy người giờ phút này không phải nên ở hỉ phòng sao? Vì sao. . . ?”

“Huyền nhi, bọn họ đem ta trói đến hỉ phòng, nhưng vừa vặn khi đó nội lực của ta khôi phục, cho nên trốn thoát, chỉ sợ hiện tại bọn họ đang tìm ta, Huyền nhi, chúng ta chạy đi? Nếu cuộc đời này không thể ở cùng người, ta đây tình nguyện cô độc sống quãng đời còn lại!”

Nghe vậy Đại Huyền cảm động không kiềm chế được, sau đó lại khó xử, trốn? Có thể trốn đi nơi nào? Người Cẩm Khê không lẽ lại dễ dàng để họ trốn như vậy?

“Ta có thể mang các người đi”, ngay khi Đại Huyền khó xử là lúc, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững truyền đến, Đại Huyền sững sốt nâng mắt nhìn lại, “Người. . . Không! Chúng ta không thể liên lụy người!”, nghe được lời nói của U Tà, Đại Huyền kiên định nói, nếu bọn họ bị bắt, hậu quả nhất định khó có thể tưởng tượng, bọn họ vốn là vô tội, làm sao có thể bị mình liên lụy?

Mà Phó Bạch cũng nhìn U Tà ngẩn người, nam tử này đúng là tuyệt mỹ, sau đó cũng là nói, “Đúng vậy, ta cùng Huyền Nhi không thể liên lụy các người, nhìn trang phục của các người, sợ rằng cũng không phải người Cẩm Khê chúng ta, các người vẫn là nhanh rời đi đi”.

Nghe vậy U Tà cười dài một tiếng, nụ cười kia lạnh lùng mỉa mai hoặc tiến vào tai mỗi người, nhiếp lòng đoạt phách, Phó Bạch cùng Đại Huyền lại ngơ ngác ngẩn người.

“Các người cũng quá coi thường công tử nhà ta rồi!”, Thanh Lan cùng Đạm Cúc cũng có chút khinh thường mở miệng, nếu mang hai người rời khỏi Cẩm Khê này mà tiểu thư các nàng cũng làm không được, vậy chẳng phải là rất buồn cười sao?

Nhìn biểu tình của ba người U Tà, Đại Huyền cùng Phó Bạch liếc nhau, sau đó nhìn U Tà kiên định gật đầu nói: “Được, nếu công tử có thể mang hai người chúng ta rời khỏi Cẩm Khê, sau này nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của công tử!”

60. Q.ii – Chương 06

Chương 6: Lãnh lệ thị huyết, U Tà giận dữ.

Edit+ Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

“Tưởng có thể rời đi khỏi Cẩm Khê, hừ, quả thực si tâm vọng tưởng!”, nhưng mà Phó Bạch cùng Đại Huyền vừa mới dứt lời, đã bị một đạo thanh âm kiêu ngạo can rở đánh gãy.

Cửa hung hăng bị đá văng, một nữ tử toàn thân hỉ phục xinh đẹp đi đến, nữ tử này có một đôi mắt xéch mang theo hàn khí nhìn lướt qua Phó Bạch và Đại Huyền.

“Phó Bạch, ta thiết tình đối đãi với người, người vì sao phải đối với ta như thế? ! Người làm cho ta không còn mặt mũi nào mà đối mặt với mọi người trong Cẩm Khê tộc ?!”, trong thanh âm của Đại Lục Nhã không che dấu tức giận, nàng đường đường là nữ nhi chính thống duy nhất của Cẩm Khê tộc, thế nhưng ở đại hôn lại không được để ý đến, đây là loại châm chọc cỡ nào?.

“Đại Lục Nhã, người phải nhớ rằng, nếu không phải người nói phụ thân người tạo áp lực cho nhà ta, ta lại như thế nào mà thú người? Đời này người ta yêu nhất chỉ có Huyền nhi mà thôi!”, nghe được lời nói của Đại Lục Nhã, bàn tay Phó Bạch gắt gao nắm chặt, nghiêm khắc khiển trách nói.

“Huyền nhi Huyền nhi, Phó Bạch, chẳng lẽ trong lòng người thật sự chỉ có nàng? Ta đường đường là chi nữ của Cẩm Khê, thế nhưng lại không bằng một khí nữ?”, Lục Nhã vừa nói vừa bước đến bên cạnh Đại Huyền, bàn tay khẽ nắm cầm Đại Huyền.

“Bộ dạng của nàng mỹ hơn ta sao? Phó Bạch, mắt người mù rồi sao?”, Phó Bạch vừa mới chuẩn bị tiến lên gạt tay Đại Lục Nhã ra, thì một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng mà hờ hững bất ngờ vang lên.

“Buông tay người ra”, con người lạnh lùng của U Tà nhìn về phía Đại Lục Nhã nói.

Nghe thanh âm ấy, Đại Lục Nhã không tự chủ được liền buông tay ra, sau đó lại buồn bực chính mình tại sao lại nghe lời như thế, con người của Đại Huyền cùng Phó Bạch liếc nhìn nhau, sau đó liền nhìn đến U Tà, lập tức hô hấp liền bị kiềm hãm, nháy mắt kinh ngạc.

“Người. . . Công tử, không biết người đến Cẩm Khê ta có gì phải làm sao? !”, nhìn mặt U Tà, Đại Lục Nhã sững sốt hồi lâu, sau mới nhẹ nhàng hỏi, thanh âm ôn nhu đến cực điểm, so với thanh âm tức giận vừa rồi như là hai người khác nhau.

Con người U Tà chợt lóe, mà Thanh Lan cùng Đạm Cúc đứng phía sau nhìn nhau, trong mắt tràn đầy ý cười, xem ra Đại Lục Nhã này đối với “ Công tử” nhà mình rất có hảo cảm.

Mà Đại Huyền cũng bị Phó Bạch kéo sang một bên, hai người nhìn nhau, Đại Lục Nhã này không phải là muốn dẫn bọn họ trở về sao? Nhưng hiện nay lại....

“Ta đến là muốn dẫn hai người bọn họ rời khỏi Cẩm Khê tộc.”, U Tà không chút che giấu nói, mặt mày không có một chút cảm xúc, giống như mang hai người họ rời khỏi Cẩm Khê chỉ giống như một cái nhấc tay của hắn mà thôi.

Mà Đại Lục Nhã nghe thế liền ngăn người, con người mang theo chút khinh thường nhìn liếc qua Đại Huyền và Phó Bạch, sau đó ánh mắt nhìn về phía U Tà lại chuyển sang nóng rực: “ Được, ta có thể thả cho hai người bọn họ đi, nhưng người phải lưu lại cùng ta thành thân!”

Nam tử vĩ đại như thế, mới xứng với Đại Lục Nhã nàng, Phó Bạch? Bất quá chỉ vì ở Cẩm Khê tộc này không còn ai hơn hắn, chỉ có thể lựa chọn hắn, nhưng mà... Hiện nay nam tử này, không chỉ có diện mạo tuấn tú tuyệt luân, ngay cả xung quanh thân đều tràn đầy bá khí, xem ra ở bên ngoài hắn có thể là đế vương cũng không chừng.

Nhưng mà nghe nói như thế con người hỏ phách của U Tà chợt lóe qua ý cười, không ngờ mình chỉ phần thành nam tử liền thành công, nếu Thương biết có nữ tử nguyện ý gả cho nàng liệu có ghen hay không? Nghĩ đến đây U Tà thật sự có chút chờ mong biểu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương khi biết tin này.

Đại Lục Nhã nhìn biểu cảm của U Tà, nghĩ đến hắn đối với mình cũng có hảo cảm, lập tức mừng rỡ, đối với Phó Bạch và Đại Huyền phát phát tay: “Cút đi cút đi, về sau ta sẽ không tìm các người gây phiền toái , nhưng mà các người cút cho xa một chút, nếu không... thủ đoạn của ta các người cũng đã rõ” .

Nhưng mà nghe vậy Đại Huyền và Phó Bạch vẫn đứng nguyên ở tại chỗ , động cũng không có động, nếu bọn họ đã quyết định về sau đi theo nam tử kia, tự nhiên sẽ không rời đi , hắn có thể vì hai người bọn họ xuất đầu lộ diện, vậy càng chứng tỏ ánh mắt nhìn người của bọn họ là đúng, nam tử này, đi theo hắn nhất định sẽ không sai!

Con người U Tà khẽ quét qua hai người kia, nhìn thấy ánh mắt kiên định của họ liền âm thầm gật đầu, không hổ danh là người nàng lựa chọn, nếu không rời đi, vậy thì nàng sẽ mang hai người bọn họ không bị tổn thương một chút nào rời khỏi Cẩm Khê tộc.

“Làm cho người của ta cút? Người có cái tư cách gì?”, ngay tại khi Đại Lục Nhã còn đang đắc ý, thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang theo chút lãnh ý vang lên, người của nàng, không tới lượt người khác vũ nhục.

“Người. . . Người nói cái gì? Người quả thực lớn mật, một cái ngoại nhân tới Cẩm Khê ta, bỗng tiểu thư coi trọng người đã là vinh hạnh cho người rồi, vậy mà người còn dám ăn nói như thế, hừ, không cút? Được, chờ ta trối các người lại, sẽ áp giải người đi thành thân với ta! “, Đại Lục Nhã giận dữ lớn tiếng nói, vừa nói xong thủ hạ phía sau nàng ta đã vọt lên.

May mà thân thủ của Phó Bạch cùng Đại Huyền đều vô cùng tốt , mà Thanh Lan cùng Đạm Cúc càng không cần phải nói đến, nhưng mà trong giây lát, tất cả tay sai đều đứng quanh Đại Lục Nhã.

U Tà cân nhắc , không lâu nữa chính chủ sẽ đến đây, tuy rằng nàng không sợ, nhưng dù sao bên người cũng chỉ có mấy người, chỉ lo an toàn các nàng, vừa nghĩ tay vừa nâng lên ra chưởng , Đại Lục Nhã liền bị đánh bay ra ngoài.

U Tà vừa muốn phi thân mang bốn người rời đi, nhưng mà rắc rối đột nhiên nổi lên, mấy người kia đột nhiên tiến đến trước mặt mấy người U Tà, họ tạo nên Lục Đẳng Vong.

“Không tốt, đây là kỹ năng của Đại Lục Nhã!”, ngay tại thời điểm U Tà nghi hoặc khó hiểu, đứng ở phía sau nàng Đại Huyền đột nhiên mở miệng kinh hãi nói, nghe nói như thế U Tà cũng cả kinh, kỹ năng? không phải là. . . Đây là yêu thuật của Cẩm Khê tộc mà ngoại giới đồn đãi sao? !

“Kỹ năng là cái gì?”, nghe được lời nói Đại Huyền, Thanh Lan và Đàm Cúc cũng ngây người, sao họ lại không biết Cẩm Khê tộc có thủ đoạn bậc này?

“Hiện tại không kịp giải thích, nếu đi ra ngoài trễ, khi đó tộc trưởng sẽ đến đây, khi đó chúng ta thật sự là không ra được, các người mau lui về phía sau!”, con người Phó Bạch lạnh lùng nói, đẩy mấy người U Tà lùi về sau mấy bước, đột nhiên quanh thân Phó Bạch liền xuất hiện một tầng đại hỏa hừng hực, Lục Đăng Vồng kia cũng bị đại hỏa làm cho gián đoạn.

Thấy một màn như vậy, Đại Lục Nhã cả giận nói: “ Phó Bạch, đáng chết, người nhanh dừng tay cho ta! Nếu bị ta bắt được, ta nhất định sẽ đem người băm thành trăm mảnh!”

Mà Thanh Lan cùng Đàm Cúc nhìn đến một màn kia cũng sợ tới mức sửng sốt, lập tức Đại Huyền liền giải thích: “ Các người không cần lo lắng, đây là kỹ năng của Phó ca ca, người trong Cẩm Khê chúng ta chỉ cần là có huyết mạch cao quý, sẽ tự nhiên mang một kỹ năng trong người, đây cũng là lí do mà ngoại nhân không dám xem thường Cẩm Khê tộc” .

Nghe nói như thế U Tà liền hiểu, bởi vì nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, các quốc gia sẽ tiến hành tìm kiếm những người trời sinh đã mang dị năng để tiến hành huấn luyện bí mật, những người như thế được gọi là “ Đặc công dị năng”, kiếp trước nàng cũng gặp qua vài người.

Mà Thanh Lan cùng Đàm Cúc vốn không thể lạnh nhạt như U Tà, hai người đều lộ vẻ kinh ngạc tò mò, người Cẩm Khê tộc này đúng là đặc biệt, thật không hổ danh là nơi độc lập duy nhất ở tứ quốc.

Vừa dứt lời, Lục Đăng Vồng của Đại Lục Nhã đã bị mở ra một cái lỗ to, Phó Bạch liền tiếp đổ mồ hôi lạnh, lớn tiếng mở miệng nói: “ Đi mau!”.

Nghe vậy mấy người tựa như một tia sét liền xông ra ngoài, mà Đại Lục Nhã cũng đuổi theo ngay sau đó.

Nhưng mà ở Thạch Huyệt cửa đã có một đám người đứng đó, rất có tư thế, mọi người nghe thấy thanh âm liền nhìn về phía xa, chỉ thấy dẫn đầu là một nam tử mặc ngân y đang đập gió mà đến, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người, một câu lãnh mị cuồng vọng theo gió bay tới: “ Như thế nào, chư vị ở đây là muốn nghênh đón ta?”.

Mọi người nghe vậy liền cả kinh, đều nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, trên trán trơn bóng của nam tử đó có một đóa huyết liên nhìn ma mỵ đến cực điểm, một đôi phượng màu hồng phách lãnh liệt vô song, cái mũi nhỏ cao đứng thẳng, môi anh đào mỏng manh, ngũ quan xinh xắn như yêu tinh, khí chất cao ngạo, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng...

“Một người ngoại giới mà cũng dám cả gan làm loạn, thật sự là không biết trời cao đất dày là gì mà! “, Một nam tử trung niên có một đôi mắt hổ, lớn tiếng nói.

Mà Đại Lục Nhã đuổi tới phía sau liền nhìn thấy phụ thân của mình, lập tức mừng rỡ nói: “ Phụ thân, người hãy lưu lại hần cho ta, ta muốn hần làm tướng công của ta! “, nghe vậy Đại Hùng có chút bất đắc dĩ nhìn nữ nhi duy nhất của mình, sau đó ánh mắt thoáng tia xin lỗi nhìn về phía Phó Khôn đằng sau, mà Phó Khôn cũng không có chút cảm xúc nào, nhìn chính con trai Phó Bạch của mình.

Hần cũng không muốn con trai mình cưới nữ nhân cao ngạo này, giờ phút này hần có thể cùng nữ tử mình thích ở cùng một chỗ, phụ thân như hần cũng có thể vui mừng.

“Không biết cái gì? Ha ha ha, là nói. . .”, thanh âm U Tà tùy ý cuồng vọng còn chưa dứt, Đại Hùng cũng âm độc nở nụ cười, sau đó liền nghiêng người, vài người bị thương rất nặng đi ra, toàn thân đầy vết máu...

Chỉ trong nháy mắt, U Tà chỉ cảm thấy máu toàn thân máu giống như đông cứng lại, đôi đồng tử hung hăng co rụt lại...

Ánh trăng chiếu rọi ở trên mấy người Hồn Thiên, trên người bọn họ có đầy rẫy những vết dao rạch kéo dài, môi thâm đen có chút quỷ dị, ý thức đã sớm mơ hồ không rõ. Hai tay U Tà buông thõng, toàn thân hơi thở lạnh như băng và thị huyết theo từng lỗ chân lông trên người bắt đầu khuếch tán...

Con người U Tà dần tạo thành một màu đỏ, nhìn trên người họ toàn vết thương, thậm chí ngay cả đầu cũng không nâng dậy nổi, trong lòng bùng lên ba lần ba sát khí, gió lạnh mang theo thị huyết tàn sát thổi đến chóp mũi của từng người.

“Buông bọn họ ra” .

Thanh âm U Tà rõ ràng, có chút trầm thấp có chút đáng sợ, hàm chứa lệ khí giống như Tu La địa ngục, làm cho tất cả mọi người không khỏi rùng mình, mà Đại Hùng-người đứng đầu Cẩm Khê tộc cũng không nhận được đỉnh đầu run run, Đại Lục Nhã thì sợ tới mức khóc oa oa ở trong lòng Đại Hùng.

Hai người Thanh Lan cùng Đạm Cúc cũng hung hăng nắm chặt tay con người lãnh lệ, bọn người Cẩm Khê tộc này dám đối đãi với mấy người Hồn Thiên, Hàn Mai như thế, quả thực là muốn chết!

Nhưng mà không ai có thể cảm nhận được cảm xúc trong lòng U Tà, bất luận là ai làm ấy người bọn họ thành như vậy, nàng- Tức Mặc U Tà nhất định sẽ làm cho bọn họ hối hận vì đã sinh ra trên đời này, hơn nữa nhìn đến mấy người họ người không còn chút sắc, khoe miệng U Tà lại giờ lên nụ cười thị huyết lạnh như băng...

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Đại Hùng mới mở miệng nói: “ Buông bọn họ ra, buồn cười, ngoại nhân dám đến Cẩm Khê ta, thì đừng mong còn sống mà đi ra ngoài!”

Vừa dứt lời, còn không đợi mọi người phản ứng lại, thân ảnh màu bạc ở giữa không trung đã sớm biến mất không thấy, một thanh ngân đao tỏa hào quang dưới ánh trăng càng có vẻ âm lãnh đến cực điểm, thanh ngân đao trong tay U Tà liền hướng về phía yết hầu của Đại Hùng mà đánh tới, động tác ngoan lệ, không chút dừng lại, có thể thấy được sát ý dày đặc cỡ nào...

61. Q.ii – Chương 07

Chương 7: Thủ đoạn tàn nhẫn, ta chính là càn rỡ.

Editor : Bạch

Khi nhìn thấy động tác của U Tà, đám người phía sau Đại Hùng đều phi thân đứng chắn trước mặt hắn, tất cả chỉ trong nháy mắt...

“Tộc trưởng... !”, những người phía sau Đại Hùng đồng thời hét lớn một tiếng, nhưng mà đã chậm nửa nhịp...

Ngân đao trong tay U Tà đã mạnh mẽ xẹt qua cổ Đại Hùng, may mà hắn có chút phản ứng, cho nên mới thoát chết, nhưng mà ngân đao cũng đã kịp cắt qua một bên yết hầu, nếu không nhanh chóng trị liệu, chỉ sợ ngày sau không thể mở miệng được.

Hiểu được điểm này nên mọi người đều hoảng hốt, người này vì sao lợi hại như vậy? Tộc trưởng của bọn họ tuy rằng võ công không phải tốt nhất, nhưng cũng không phải hạng người hời hợt, làm sao có thể bị tiểu tử trẻ tuổi như vậy làm bị thương?

Đại Hùng cũng không dám tin nhìn máu đang tuôn ra, yết hầu bị xuyên qua, đau đến tận xương tủy, U Tà xoay người một cái đứng giữa không trung, trên y phục màu bạc không hề lay động nửa điểm vết máu.

Mà Đại Lục Nhã nằm trong lòng Đại Hùng nhìn thấy cha mình biến thành bộ dạng này, sợ tới mức hét to một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh, điều này làm cho người dân Cẩm Khê có chút phần nộ cùng bất đắc dĩ, đã đến lúc nào rồi mà vị đại tiểu thư này còn không quên gây thêm phiền phức.

“Cái này mới chỉ là lợi tức...”, thanh âm lãnh khốc giống như hàn băng rét buốt xuyên thấu màng nhĩ của mọi người, khiến họ trong nháy mắt quên chính mình đang làm gì, không hẹn mà cùng run rẩy nâng mắt nhìn về phía nam tử xa lạ.

Thiếu niên này ngay từ lần đầu nhìn thấy đã là như vậy, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, trong trẻo nhưng lạnh lùng như thần... Nhưng mà giờ khắc này nhìn lại, lại lạnh như băng, yêu mị như ma, ngân đao tản ra ánh sáng dày đặc...

Nhưng tuy rằng vậy, dưới tình huống ở vào thế yếu như thế, tiểu tử này thế nhưng có thể hành động không giống lẽ thường như thế, dám ra tay đả thương tộc trưởng của bọn họ, quả thực là cuồng vọng tự đại!

“Hay cho tiểu tử cuồng vọng, đi vào Cẩm Khê tộc chúng ta, đã vậy còn dám ra tay đả thương tộc trưởng của chúng ta? Quả thực là tìm chết!”, tâm phúc phía sau Đại Hùng khó nén nổi giận dữ nói.

“Ha ha ha ha, Cẩm Khê tộc các ngươi dám đụng người của ta, thì phải có khả năng thừa nhận lửa giận của ta!”, U Tà lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói chỉ có sự lạnh lẽo, con người hổ phách hiện lên một tia âm lệ tàn nhẫn.

“Hừ, chúng ta đã sớm nói qua, người bên ngoài chỉ cần dám vào Cẩm Khê tộc, liền có vào không ra, các ngươi nay dám xâm nhập Cẩm Khê tộc, lá gan thật đúng là không phải lớn bình thường, đây là khiêu khích quyền uy của Cẩm Khê tộc chúng ta, chúng ta vì sao không thể trừng phạt?”, người Cẩm Khê tuy rằng cũng là cực kỳ sợ hãi U Tà, nhưng mà trường hợp cần nói vẫn là không quên nói.

“Trừng phạt? Nực cười! Tức Mặc U Tà ta cho dù có sát thần giết phạt thì sao?”, con người U Tà lãnh liệt không mang theo chút độ ẩm, lời nói tuôn ra cuồng vọng đến cực điểm, làm cho người Cẩm Khê ngơ ngác hai mặt nhìn nhau nói không nên lời nói.

Tuy rằng tiểu tử này thế đơn lực bạc, nhưng không biết vì sao, lời nói ra luôn có thể khiến bọn họ kinh sợ, giống như lời hăn nói không người nào dám phủ nhận, thật sự là tà môn.

Thanh Lan, Đạm Cúc liếc nhau, cũng hung hăng trừng mắt với người Cẩm Khê, tiểu thư nhà các nàng tức giận! Người có thể thừa nhận lửa giận của tiểu thư... Các nàng đến nay chưa từng gặp qua!

Mà Đại Huyền cùng Phó Bạch cũng là cực kỳ kích động liếc nhau, lập tức lại sùng bái nhìn về phía thiếu niên bá khí ngập trời, cuồng vọng như đứng trên toàn thiên hạ, vàng sáng nhật nguyệt ở trước mặt hăn giống như đều trở nên âm đạm.

“Hôm nay, chỉ cần là đả thương người của ta, ta nhất định làm cho hăn táng thân Cẩm Khê tộc!”, một tiếng lạnh như băng đầy sát khí trực tiếp làm cho người ta từ mũi chân lạnh đến tâm khảm, điều này khiến ấy người đả thương Hồn Thiên đều sợ tới mức lạnh run, sợ hãi từ trong lòng lan tràn...

U Tà khẽ nhắm mắt, thật dài lông mi che khuất hàn băng bên trong con người, đối mặt với ngàn vạn cao thủ Cẩm Khê tộc U Tà không có lộ ra chút kinh hoảng, con người lợi hại kia nhìn quét một vòng, giống như đang nhìn người chết...

Dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người, một vàng sáng màu hồng chói mắt hiện lên, chỉ trong nháy mắt, trong tay thiếu niên liền xuất hiện một trường cung màu đỏ, tươi rói như màu máu, ở dưới ánh trăng lại có vẻ âm lãnh quỷ mị, thị huyết tàn nhẫn.

U Tà mắt lạnh, khoe miệng gợi lên một cái độ cong nguy hiểm tàn nhẫn, lấy khí làm tên, chỉ trong nháy mắt, “Vút” một tiếng xé gió vang lên, mũi tên nhọn như vô hình hướng về chính giữa đám người Cẩm Khê tộc mà đến, lấy mọi loại phương hướng bay về phía đám người Cẩm Khê. Mọi người hoảng hốt, lấy khí làm tên, điều này cần nội lực mạnh mẽ tới cỡ nào mới có thể làm được? Thiếu niên này, . . . Rất mạnh!

Chỉ cần ở trong phạm vi tầm ngắm, chỉ một cái chớp mắt, cuồng phong gào thét, dây cột tóc của U Tà bị gió thổi bay, phía sau ba ngàn sợi tóc dài tới mắt cá chân thi nhau nhảy múa, thấy một màn như vậy làm tất cả mọi người ngậm chặt miệng trừng lớn mắt, không dám tin nhìn giữa không trung . . . Nữ tử!

Trời ạ, một cái phách tuyệt thiên hạ như vậy, một mình khiêu khích toàn bộ Cẩm Khê tộc, dĩ nhiên là. . . Nữ!

Dù vậy khí tên cũng không chút tạm dừng, chỉ giây người một cái, Cẩm Khê tộc cũng đã chết bốn năm phần mười, kỹ năng kia là nhân tài dòng máu cao quý mới có được, trong Cẩm Khê tộc chỉ có một phần vạn số người trời sinh có kỹ năng, nay thể công của U Tà lại xảo quyết như thế, làm cho bọn họ muốn phát ra kỹ năng cũng không thể.

Nhưng mà đúng lúc này, một người Cẩm Khê tộc dùng đao nhọn chỉ hướng đầu Hàn Mai, “Xú tiểu tử, dừng tay, nếu không dừng tay, ta sẽ lấy mạng của ả!”, thấy một màn như vậy, khí tên quả nhiên biến mất, tất cả mọi người Cẩm Khê tộc đều nghĩ U Tà nhất định là sợ, lập tức cũng đều nhẹ nhàng thở ra, xú tiểu tử này xuống tay quá mức tàn nhẫn, khí tên kia cũng quyết tuyệt như thế.

Mọi người đồng thời nhẹ nhàng thở ra, thân ảnh U Tà chợt lóe sau đó đã đứng ở vị trí cách người Cẩm Khê tộc hơn mười thước.

Ánh trăng bàng bạc, chiếu rọi vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng...

U Tà từng bước một đạp đi qua, người Cẩm Khê tộc đều toàn thân đề phòng, có một loại cảm giác, nữ tử này. . . Quá mức nguy hiểm cùng đáng sợ, loại khí thế hủy thiên diệt địa này làm cho người ta không dám nhìn thẳng...

Đứng cách mọi người ba thước, “Các người biết ta không thích nhất là gì không?”, U Tà giống như chậm chạp nhẹ nhàng hỏi, thanh âm lại quỵ dẹt đến mức đáng sợ, bọn người Cẩm Khê tộc có chút không rõ, sát thần này là muốn làm gì?

Nhưng mà ngay sau đó bọn họ liền đã biết, U Tà khoe miệng có chút gợi lên, cấp tốc lắc mình một cái, khi mọi người nhìn lại chỉ còn thấy được một cái tàn ảnh, người vốn đang kìm chế Hàn Mai đầu đã sớm rơi xuống đất, trên mặt biểu tình hoảng sợ đến chết vẫn không nhắm mắt, cho thấy hắn không dám tin cùng hoảng sợ đến như thế nào.

Đứng ở phía trước mọi người, U Tà không chút khấn trương, ngược lại chậm rãi chà lau ngón tay mảnh khảnh của chính mình, giữa ngón tay thon dài còn có một giọt máu tiên diễm, những người nhát gan sớm đã té xỉu, một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân như vậy, thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế...

“Ta cực kỳ không vui, khi người khác dám uy hiếp ta .”, không chút để ý nói xong câu đó, liền động thủ chém giết Cẩm Khê tộc, mà Thanh Lan cùng Đạm Cúc cũng liếc nhau, mang theo Phó Bạch cùng Đại Huyền đem Hàn Mai cùng Hồn Thiên sáu người dẫn theo đi ra, sau đó Thanh Lan cùng Đạm Cúc làm cho Phó Bạch cùng Đại Huyền trông chừng hai người bọn họ, rồi cũng vọt đi vào giúp U Tà.

Bóng đêm ngày càng đen, dưới thế công của toàn bộ tộc nhân Cẩm Khê tộc, bộ ngân y của U Tà đã sớm bị nhuộm đỏ, nhưng mặt thị huyết cùng nguy hiểm ý cười bên miệng nàng cũng ngày càng sâu. Thanh Lan cùng Đạm Cúc không bị thương, nhìn tiểu thư nhà mình cả người toàn máu, hai người thực muốn rơi lệ.

Giữa lúc chém giết, có lẽ cảm nhận được sát khí dày đặc đến tận xương, mấy người Hồn Thiên dần dần khôi phục ý thức, khi nhìn thấy U Tà cùng Thanh Lan, Đạm Cúc đang chém giết một bên thì hoảng sợ kinh hãi, sau đó giãy dụa đứng dậy muốn đi giúp U Tà, lại bị Đại Huyền cùng Phó Bạch ngăn cản, bản thân mấy người Hồn Thiên đều bị trọng thương, hiện tại nếu lại xông lên, như vậy thật sự không thể rời khỏi Cẩm Khê tộc.

“Buông, không nhìn thấy tiểu thư nhà ta bị thương sao?”, Hàn Mai cùng Nhã Trúc đều khàn giọng kêu, nước mắt cùng máu loãng rơi cùng một chỗ, nhìn qua thực điên cuồng mà cũng thực thê lương.

“Cút ngay, nếu Vương phi xảy ra chuyện gì, chúng ta làm sao có thể ăn nói với Vương gia!” Bốn người Hồn Thiên cũng giãy dụa, hận không thể xông lên đem toàn bộ những người đã thương U Tà ra ngoài chém.

Sau đó bốn người Hồn Thiên đều rơi lệ, con người sắt đá giờ phút này cũng trở nên yếu ớt đến cực điểm, bọn họ vốn là hạ nhân, vậy thì sao? Vương phi thế nhưng vì bọn họ không tiếc một mình cùng toàn bộ Cẩm Khê tộc chém giết, chỉ là vì bọn họ, vì bọn họ a!

Thanh Lan cùng Đạm Cúc giống như chú ý tới tình huống của mấy người Hồn Thiên, liền dùng ánh mắt ý bảo Đại Huyền cùng Phó Bạch mang theo mấy người bọn họ rời đi, nhìn thấy ánh mắt này, Đại Huyền cùng Phó Bạch liếc nhau, rất nhanh mang theo đám người Hồn Thiên rời khỏi Cẩm Khê tộc.

Tất cả mọi người đang chém giết, tự nhiên sẽ không chú ý tới bọn họ, tuy rằng mấy người Hồn Thiên không muốn rời đi, nhưng là tình huống hiện giờ của bọn họ căn bản là không thể giúp Vương phi, ngược lại tạo thành trói buộc, chỉ có trước tiên rời đi, Vương phi mới có thể không có bận tâm!

Nhìn đến mấy người rời đi, Đạm Cúc cùng Thanh Lan liền mở đường máu, mang theo U Tà rời đi.

Nhìn thấy ba người U Tà đi ra, Đại Huyền cùng Phó Bạch liền nhanh chóng đem đá lớn đến lấp lại cửa đá, sau đó mấy người lên ngựa nhanh chóng rời khỏi vòng vây của Cẩm Khê tộc.

Mọi người bị nhốt ở bên trong lửa giận đỏ mắt, giờ phút này Cẩm Khê tộc sớm đã thành biển máu, không còn chút nào giống tiên cảnh.

Tất cả mọi người nhìn về phía Phó Khôn, đã không có tộc trưởng, giờ phút này người duy nhất có thể chủ trì đại cục chỉ còn Phó Khôn, mà Phó Khôn giận dữ nói, “Nhìn ta làm cái gì, còn không nhanh chóng đem nơi này thu thập sạch sẽ, đưa người bị thương đi chữa trị?”

“Nhưng. . . nhưng chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ rời đi? !”, mọi người giờ phút này cũng có chút sợ hãi, nhưng lại có chút không cam lòng.

Người ta đơn thương độc mã đại náo Cẩm Khê tộc một trận long trời lở đất, lại cứ như vậy an ổn rời đi, điều này quả thực sỉ nhục đối với Cẩm Khê tộc bọn họ!

“Làm sao, tộc trưởng bây giờ còn chưa tỉnh, người chẳng lẽ còn muốn chạy đến ngoại giới?”, Phó Khôn nghe vậy càng thêm nổi giận nói, nghe vậy mọi người mới không cam lòng đi thu thập, người dân Cẩm Khê tộc bị U Tà một người chém giết đã chết sáu bảy phần, những người có dị năng cũng đều đã chết bảy! Nỗi hoảng sợ khủng bố lại thêm sát ý dày đặc đều để lại trong lòng mọi người một nỗi ám ảnh.

Phó Khôn nhìn cửa đá bị viên đá lớn ngăn chặn, nhéo nhéo tay, trong lòng nói: “Con trai, phụ thân cũng chỉ có thể giúp người nhiều như vậy, đi theo nữ tử như vậy, ngày sau chắc chắn sẽ đỉnh thiên lập địa !”

Ngồi trên lưng ngựa, mấy người đều nhìn về phía U Tà, giờ phút này U Tà lẳng lặng cười trên Lôi Đình, không có một câu một chữ nào, thậm chí không có một chút cảm xúc dao động, máu tẩm đỏ ngân y, tuy rằng chặt vật đến cực điểm, lại bá khí nghiêm nghị.

“Đi thôi, Hoa Tàn quốc chỉ sợ đã muốn khởi xướng chiến sự “, trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững nói xong U Tà liền cười Lôi Đình chạy như điên mà đi, mấy người liếc nhau, sau đó nhanh chóng giục ngựa đuổi theo.

Con người U Tà nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lông mi thật dài khép lại tạo thành một chút bóng mờ, Cẩm Khê tộc.....

62. Q.ii – Chương 08

Chương 8: Đại chiến mới bắt đầu, cứu tử nhất sinh.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Trải qua lộ trình ba ngày ba đêm, rốt cục đoàn người cũng về đến đế đô Phong Mâu, thương thế của mấy người Hồn Thiên sau khi được U Tà điều trị đã không còn gì đáng lo, mà sắc mặt U Tà lại tái nhợt, không có chút chuyển biến tốt nào, việc này làm ấy người Hồn Thiên, Hàn Mai lo lắng không thôi.

Mấy người U Tà ngồi ở địa sảnh của một quán trà lâu muốn nghe ngóng tin tức gần đây, rời Phong Mâu quốc đã bảy tám ngày, cũng không biết tình hình hiện tại như thế nào, mà nhóm dân chúng đàm luận nhất định sẽ không thể thiếu mấy chuyện hoàng tộc bất quải.

“Ai, đại chiến đã bắt đầu, nghe nói Hoa Tàn quốc kia lấy hai mươi vạn đại quân đã đoạt ba tòa thành trì ở Cốc Vực của chúng ta!”

“Cái này người không biết đâu, tin tức mới nhất đây, đế vương chúng ta, Chiến thần đã ngự giá thân chinh đi đến chiến trường rồi !”

“Thật sự sao? Ta nghe nói trừ bỏ Tuyết Phong quốc thực im lặng đứng ở ngoài, ngay cả Nguyệt Thần quốc cũng bắt đầu rục rịch, nếu Hoa Tàn cùng Nguyệt Thần liên thủ, vậy thì Phong Mâu ta chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? “

“...”, đại sảnh trà lâu, nhóm dân chúng ta một câu người một câu, trong giọng nói đều chứa đầy lo lắng.

Sau khi nghe được tin tức này, U Tà liền dẫn theo một đám người hướng phía hoàng cung mà đi.

“Vương phi, Hoa Tàn xâm phạm, tuy rằng vương gia tự mình đi đến chiến trường, nhưng là...”, Hồn Thiên muốn nói lại thôi, tuy rằng Liệt Hỏa Kinh Thương hiện tại là đế vương, nhưng từ nhỏ mấy người Hồn Thiên đã gọi hắn là Vương gia, giờ phút này đều chưa đổi ngay được.

Đại Huyền cùng Phó Bạch liếc nhau, thì ra chủ tử nhà mình lại là một quốc gia chi mẫu?!

Một đường thông suốt đi thẳng vào Thương Khung Điện.

“Đại Huyền, ngươi cùng mấy người Hàn Mai nhanh chóng chế tạo ra vô vàn Kim Lũ y! “, U Tà không hề cố kỵ lấy ra một nắm Hoa vũ cầm trong vòng tay ngọc lưu ly, bảo vật như vậy làm cho Phó Bạch và Đại Huyền choáng váng, chủ tử nhà mình rốt cục là cái dạng yêu nghiệt gì đây?

“Tiểu thư, người cần bao nhiêu Hoa vũ cầm có thể nói cho chúng ta biết!”, Đại Huyền nhìn đến Hoa Vũ cầm liền vỗ vỗ ngực, cười nói.

Nghe vậy con người U Tà chợt lóe, sẽ không phải là...

Đại Huyền nhìn thấy ánh mắt của U Tà liền cười cười nói, “Chính như tiểu thư suy nghĩ, ta thân là nữ nhi của cố tộc trưởng Cẩm Khê tộc, tất nhiên cũng có dị năng, mà dị năng của ta trùng hợp với việc này. “

Tuy rằng đã sớm biết, nhưng mà nghe nói như thế U Tà vẫn nhịn không được khoe môi khoe gợi lên, như vậy có thể chế tạo vô số “Kim Lũ y”, ở chiến trường có thể ngạo nghễ, bất bại.

Mấy người Hàn Mai cũng mừng rỡ không thôi, tiểu thư thật sự là đại phúc tinh, tùy tiện mang hai người từ trong Cẩm Khê đi ra đều có một thân dị năng trợ giúp!

“Được, như vậy ta cho các ngươi thời gian hai ngày, gấp rút chế tạo, có thể chế tạo được bao nhiêu thì chế tạo bấy nhiêu! Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hồn Trạch và Hồn Lăng, bốn người các ngươi mang theo Phó Bạch ra sức thúc ngựa tiến ra chiến trường giúp Thương một tay, không được nói cho hắn biết chuyện ở Cẩm Khê! “

Vốn nghe thấy có thể ra chiến trường mấy người Hồn Thiên đều kích động không thôi, từ nhỏ bọn họ vẫn đi theo Liệt Hỏa Kinh Thương, chinh chiến không thể thiếu bốn người bọn họ, rốt cục bọn họ lại có thể sống vai cùng Vương gia chinh chiến giết địch!

Nhưng mà nghe thấy U Tà nói, không cho bọn hắn nói chuyện xảy ra ở Cẩm Khê tộc, mấy người đồng loạt cú đầu. Không nói cho Vương gia chuyện của Vương phi, bọn họ.... bọn họ không làm được.

Nhìn thấy biểu tình của họ, U Tà lạnh mặt: “ Nếu không thể đáp ứng, các ngươi liền không cần đi nữa!” thanh âm lạnh lùng không chút cảm xúc, điều này làm cho bốn người Hồn Thiên rất là do dự, sau đó liếc nhau nói: “ Được, Vương phi!”

Mà ánh mắt Phó Bạch sáng quắc lên, nếu nàng đã đưa hắn cùng Huyền Nhi bình an ra khỏi Cẩm Khê tộc, sau này mạng của hắn chính là của nàng, núi đao biển lửa cũng không chối từ!

Dứt lời năm người liền rời khỏi Thương Khung điện, đi đến biên cảnh Phong Mâu chống đỡ kẻ thù Hoa Tàn.

Ngay khi U Tà vừa mới sắp xếp mọi việc xong, Hàn Mai rất nhanh đi vào.

“Tiểu thư, binh bộ thượng thư, tả tướng, hữu tướng đều chờ ở bên ngoài Thương Khung điện, nói có việc cần bẩm báo!”, mấy người Hàn Mai và Đại Huyền vừa mới động thủ, liền nghe được có người bẩm báo, xem vẻ mặt bọn hắn giống như là có đại sự, vì vậy mới không có trì hoãn.

Nghe vậy, con người U Tà chợt lóe, “Cho bọn họ vào đi” .

Không bao lâu, một đám trọng thần trong triều liền tiếp bước vào bên trong Thương Khung điện.

“Vi thần tham kiến Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế vạn thiên tuế!”, một đám người vừa mới đi đến cửa liền cảm nhận được một cỗ cường đại uy áp, thật giống như khi đối mặt với đế quân Liệt Hỏa Kinh Thương, lại nghĩ đến những chuyện đồn trước đây về Hoàng Hậu nương nương, lập tức cũng không dám làm càn, ngoan ngoãn hành lễ.

“Bình thân, các ngươi có chuyện gì muốn bẩm báo với bản cung” thanh âm trong trẻo lạnh lùng hờ hững, không chút cảm xúc, làm ọi người ngẩn người, sau đó đứng dậy nhìn U Tà ngồi trên ghế.

Y phục cung trang đồ thắm, đầu đội mũ phượng, mặt mũi như họa, tinh xảo tuyệt mỹ, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như tuyết, bất quá càng làm cho nàng thêm một phần mềm mại.

Chỉ liếc mắt một cái mọi người lại cúi đầu không dám nhìn, vị Hoàng Hậu nương nương này quả nhiên là tuyệt sắc khuynh thành, cũng không hổ là người làm cho đế quân Nguyệt Thần nguyên lấy mười ba tòa thành trì để đổi người.

“Khởi bẩm Hoàng Hậu nương nương, trước khi ra chiến trường Hoàng Thượng đã nói với vi thần, có chuyện gì hãy bẩm báo với Hoàng Hậu nương nương.”

Nghe vậy, con người hổ phách của U Tà hiện lên một tia ôn nhu, lập tức mở miệng nói: “Có chuyện gì” .

“Khởi bẩm Hoàng Hậu nương nương, Nguyệt Thần đã biết đế quân của chúng ta ngự giá thân chinh ra chiến trường, cho rằng Phong Mâu ta không còn người, cư nhiên dám cả gan phái sứ giả đến nói, tuy nói là cùng bàn luận, nhưng ngữ khí cùng với nội dung đều là uy hiếp cùng khiêu khích!” Hữu thừa tướng ngẩng mặt, khuôn mặt tràn đầy chính nghĩa nói, từng câu từng chữ đều vô cùng phẫn nộ.

Nhìn đến bộ dáng của hần, U Tà có chút tò mò, nghe nói vị hữu thừa tướng này là một vị trọng thần liêm chính nhưng lạnh lùng, ở trong triều không kết bè kéo cánh, cũng là một vị quan tốt, nhưng xảy ra chuyện gì mà làm cho hần phẫn nộ như thế?

“Đem thánh chỉ hòa đàm của Nguyệt Thần trình lên đây “, như vậy nhất định hữu thừa tướng có cầm thánh chỉ của Nguyệt Thần quốc trong tay, U Tà mở miệng nói, nghe vậy hữu thừa tướng do dự hồi lâu, nhưng cũng cung kính dâng lên cho U Tà.

Ngón tay tinh tế trắng nõn mở thánh chỉ kia ra, sau khi xem xong trong mắt U Tà xuất hiện một tia lãnh ý, Tây Việt Tiêu, người cũng không khỏi quá để mắt đến ta rồi.

Chỉ thấy bên trong thánh chỉ kia viết: “ Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trẫm không muốn là địch với Phong Mâu, nguyên lấy mười ba thành trì ngoài biên cảnh đổi lấy hoàng hậu Tức Mặc U Tà, từ nay về sau hai quốc trăm năm giao hảo, khâm thủ!”

“Nếu đế quân Nguyệt Thần – Tây Việt Tiêu đã để mắt đến bản cung như thế, đương nhiên bản cung cũng phải xem xét Nguyệt Thần bọn họ có năng lực gì!”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững lại mang theo hàn ý không thể bỏ qua.

“Không thể được Hoàng Hậu nương nương, Nguyệt Thần quốc kia lợi dụng việc Hoàng Thượng đi nghênh chiến Hoa Tàn, tập kích mười vạn binh mã ở biên giới, sẽ xuống tay với Phong Mâu ta bất cứ lúc nào! Nếu Hoàng Hậu nương nương đi đến nghênh chiến mà bị thương, vi thần sẽ không còn mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng!”

Tả thừa tướng sau khi biết Thái Hoàng Thái Hậu không phải là nữ nhi của hần liền bệnh nặng một hồi, sau đó liền đối với U Tà tràn đầy sùng kính, nếu không phải nàng, chỉ sợ rằng hần vẫn sẽ nhận đạo tặc làm nữ nhi, như vậy nữ nhi dưới cửa tuyến của hần sẽ không được yên nghỉ.

“Đúng vậy Hoàng Hậu nương nương, người không thể đi!”, các vị đại thần đều biết địa vị của Hoàng Hậu nương nương trong lòng nam nhân thị huyết kia ra sao, nếu nàng xảy ra chuyện gì, sợ rằng cho dù có hủy thiên diệt địa cũng không thể làm giảm tức giận trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương.

U Tà nâng mắt nhìn lướt qua các vị đại thần, : “ Không được, nếu phu quân ta có thể chinh chiến nghênh địch, tự nhiên bản cung cũng muốn vì hần mà bảo vệ một phần giang sơn, làm cho hần không cần lo nghĩ! Nguyệt Thần dám cả gan khiêu khích, bản cung sẽ quyết không nương tay!”

Nghe vậy các vị đại thần liếc nhìn nhau: “ Vi thần tuân chỉ!”.

Vị Hoàng Hậu nương nương này, từng có lời đồn đại nàng chính là phế vật vô nhan nhất trên thế giới này, nhưng nay lại phong hoa tuyệt đại như thế, từ xưa đã ít sau này lại càng ít, vì thế đế quân nguyên ý vì nàng mà hủy bỏ hậu cung, ba ngàn bầu rượu chỉ uống duy nhất một bầu, giờ phút này, vị đế hậu này lại nguyên ý vì đế vương tự mình nghênh chiến, vì hần thủ hộ giang sơn.

Hai ngày vội vàng đi qua, mấy người Hàn Mai không ngừng chế tạo, bảy ngàn bộ từng là quốc bảo của Hoa Tàn quốc “ Kim Lũ y” liền xuất hiện.

“Tiểu thư, đây...”, vừa mới gấp gấp chế quần áo, Đại Huyền cũng không có chút nào mệt mỏi, ngược lại càng thần thanh khí sảng đi vào bên trong Thương Khung điện, nhìn thấy sắc mặt U Tà tái nhợt nằm ở trên giường, sắc mặt Đại Huyền đại biến: “Hàn Mai, Thanh Lan, mau tới đây!”

Nghe được thanh âm Đại Huyền, trong lòng bốn người Hàn Mai không khỏi nhảy dựng, chạy thẳng vào tẩm điện, Hàn Mai xông lên trước bắt mạch cho U Tà, sắc mặt lập tức trắng bệch, quá sợ hãi, này... chẳng lẽ là...

“Hàn Mai, tiểu thư làm sao vậy, người nói mau nói đi!”, đôi mắt mấy người Thanh Lan đỏ bừng, tiểu thư làm sao vậy? từ sau khi từ Cẩm Khê trở về các nàng liền cảm thấy tiểu thư thực suy yếu, hiện tại sao lại vậy.

“Tiểu thư, tiểu thư bị trúng độc, hơn nữa còn là. . . Là ‘Cửu tử nhất sinh’ !”

Nghe vậy toàn thân mọi người đều run lên, hai mắt mở lớn, cửu tử nhất sinh?! Có từ trăm năm trước, trúng độc sẽ giống như tên của nó, trúng độc này, dù chỉ là rất ít nhưng cũng rất khó giải. Nhưng từ hai mươi năm trước độc này đã thất truyền, làm sao có thể?!

“Là. . . Cửu tử nhất sinh?”, nghe được tên độc, bước chân của Đại Huyền liền dừng lại: “Cha ta chết cũng chính là do cửu tử nhất sinh”, nói xong câu đó Đại Huyền không kìm chế được bưng mặt khóc.

Mà trong lòng bốn người Hàn Mai đều run rẩy, cửu tử nhất sinh...

Đúng lúc này, con người U Tà mở ra, nhìn đến biểu tình của các nàng liền biết được các nàng đã biết, lập tức mở miệng nói: “ Khóc cái gì, không phải các người đã quên mất thân phận của ta rồi đấy chứ?”

Nghe vậy, thanh âm mấy người Hàn Mai liền nghẹn ngào nói: “ Đúng vậy, tiểu thư là Tà Y lợi hại nhất trên thế giới này, một cửu tử nhất sinh nho nhỏ này làm sao có chuyện gì được!”

Nghe vậy khoe miệng U Tà khê nâng, khi đánh nhau với mấy người trong Cẩm Khê tộc, có một người có dị năng độc thuật, khi đó nàng liền biết mình bị trúng cửu tử nhất sinh, nhưng mà, độc này quả thực là... khó giải!

“Đúng vậy, ta làm sao có thể không trị hết được, áo giáp chế tạo tốt chứ? “

“Vâng, đúng vậy tiểu thư, chúng ta đã làm được bảy ngàn bộ!”, Đạm Cúc xoa xoa đôi mắt, cao hứng nói.

“Tốt! Nhã Trúc, Đạm Cúc, Đại Huyền, ba người các người mang theo quần áo đi trước đến biên cảnh Phong Mâu”, con người U Tà chợt lóe nói, mà nghe nói như thế ba người có chút không đành lòng rời xa U Tà, nhưng chỉ có thể tuân lệnh, liền xoay người rời đi.

Con người U Tà mang theo lệ khí, Nguyệt Thần quốc, Tây Việt Tiêu, các người chuẩn bị hưởng thụ lễ vật mà ta sẽ dành tặng cho các người đi.

63. Q.ii – Chương 09

Chương 9: Khuynh Thành hạ sơn, Hoa Nghê Thường hiện.

Editor : Bạch

Beta: Linh Nhi

“Hoàng thượng, bốn vị Hồn Thiên Hồn Ảnh đã đến hiện đang chờ ở bên ngoài, nhưng bọn họ còn dẫn theo một vị nhân sĩ lạ mặt”, đại tướng quân Trầm Tông ôm quyền hướng Liệt Hỏa Kinh Thương bẩm báo, trong giọng nói lộ vẻ vui sướng, võ công bốn người Hồn Thiên Hồn Ảnh tứ quốc đều biết, bọn họ đến đây, giống như hổ thêm cánh!

Nghe vậy lưng Liệt Hỏa Kinh Thương run lên, nói, “Kêu họ tiến vào!”

Nghe nói như thế, Hồn Thiên mấy người rất nhanh đi vào, khi nhìn đến Liệt Hỏa Kinh Thương một thân áo giáp, không biết vì sao đôi mắt đột nhiên đỏ, bọn họ lại nghĩ tới U Tà một mình đối chiến toàn bộ Cẩm Khê tộc, nếu Vương gia biết, không biết sẽ đau lòng cùng cuồng nộ như thế nào.

Mà Phó Bạch đánh giá Liệt Hỏa Kinh Thương, chỉ thấy nam tử này mặc áo giáp đen huyền, mây kiếm giống như bay vào thái dương, bá khí nghiêm nghị không ai bì nổi, một đôi con ngươi màu lục thâm thúy hút hồn người, dưới sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng manh mím thành một đường thẳng, khí thế quanh thân giống nhau đang nói hấn chính là chúa tể trong thiên địa.

Xem đến đây Phó Bạch âm thầm gật gật đầu, một nam nhân độc nhất vô nhị giống thần như vậy, quả nhiên xứng đôi cùng nữ tử phong hoa tuyệt đại kia.

“Chủ tử!” Mấy người Hồn Thiên quỳ cả hai đầu gối xuống đất kích động hô.

Liệt Hỏa Kinh Thương liếc mắt nhìn mấy người một cái, khi nhìn đến bộ dáng bọn họ cũng không giống bị thương mới nhẹ nhàng thở ra, thanh âm lạnh lùng mà từ tính âm vang ở bên tai mấy người, “Đứng lên đi, nàng thế nào “

Nghe vậy Hồn Lăng sờ sờ đầu nói, “Chủ tử yên tâm đi, Vương phi nàng không có việc gì, chỉ là lặn lội đường xa có chút mệt mỏi, nhưng lại muốn chế tạo quần áo gấp, cho nên mới không đến cùng chúng ta, chắc khoảng hai ngày tới sẽ đến”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương thật sâu nhìn quét mấy người liếc mắt một cái, cũng lại chưa mở miệng, mà là dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phó Bạch, cảm nhận được tầm mắt hấn, Phó Bạch quá sợ hãi, lập tức quỳ gối ôm quyền nói, “Thuộc hạ Phó Bạch, chủ tử kêu thuộc hạ đến đây giúp người một tay!”

Giờ phút này trong lòng Phó Bạch cảm khái ngàn vạn, chỉ là một ánh mắt khiến cho hấn cảm nhận như ngàn tòa sơn đê lên người, cảm giác không thể hít thở nổi kia thực sự khiến cho tim hấn đập nhanh.

“Chủ tử, hấn là người mà Vương phi cứu về từ Cẩm Khê tộc, trên thân có hỏa dị năng, nhất định có thể thiêu quân địch đến không còn mảnh giáp!”, Hồn Trạch tùy tiện mở miệng nói.

Nghe nói như thế Liệt Hỏa Kinh Thương mới lạnh lùng mở miệng nói, “Đều đứng lên đi” .

Nghe vậy mấy người mới đứng lên, mà Hồn Lăng nhìn nhìn Phó Bạch có chút mềm người đi, vỗ vỗ bờ vai của hấn, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Huynh đệ, lâu dần sẽ quen, huynh đệ chúng ta từ nhỏ đã sống trong ánh mắt đó rồi, chủ tử nhà chúng ta tính tình vốn lạnh lùng vô tình, cũng chỉ có đối mặt Vương phi mới có biến hóa.”

Mà cảm nhận được ánh mắt này Phó Bạch không khỏi cười khổ, quả nhiên đây là phu quân của chủ tử, cũng không phải là hạng người hời hợt, nam nhân này, bây giờ đã là rỗng, sau này chắc chắn sẽ là người đứng từ chín tầng mây nhìn xuống chúng sinh.

Ngự thư phòng, hoàng cung Tuyết Phong quốc.

“Khuyên Thành, nay tứ quốc đã bắt đầu đại chiến, ngươi cảm thấy chúng ta phải làm như thế nào?”, Mộc Lăng Phong nhìn mặt nhẵn mày đối với Vụ Ảnh Khuyên Thành đang ngồi thiền nói.

Mà Vụ Ảnh Khuyên Thành nghe vậy nói, “Yên lặng xem xét”, thanh âm lạnh lùng như băng tuyết, lạnh sâu tận xương, làm cho Mộc Lăng Phong không khỏi cười khổ, từ nhỏ sau khi quen biết người này, vốn không có nhìn thấy biểu tình khác của hấn, thật sự là núi băng vạn năm không đổi.

“Ngươi cùng ta đều nghĩ giống nhau, à, Khuyên Thành, lần này ngươi xuống núi là vì chuyện gì? Hay là Khuyên Liên bị bệnh?”, Mộc Lăng Phong đột nhiên có chút tò mò, người này định cư lâu năm trên đỉnh núi băng, trừ phi là vì em ruột Vụ Ảnh Khuyên Liên bệnh, bằng không tuyệt không bước ra một bước, hiện tại là bị trúng gió gì đây?

Vụ Ảnh Khuyên Thành nghe vậy nâng mắt nhìn lướt qua vẻ mặt tò mò của Mộc Lăng Phong, “Bệnh của Khuyên Liên đã khỏi rồi, chỉ là mấy ngày trước Long Tứ Thiên của Ngự Long sơn trang mời ta xuống núi chữa bệnh cho Hoa Tàn công chúa” .

“Khuynh Liên hết bệnh rồi? Thật sự là tin tức tốt! Nhưng người không phải là không thích tùy tiện chữa bệnh cho người khác sao? Ngự Long sơn trang đưa ra cái gì mà có thể mời được người?”, nói đến bệnh của Vụ Ảnh Khuynh Liên đã hết, Mộc Lăng Phong lại càng tò mò, nếu nói là Vụ Ảnh Khuynh Thành trị, hẳn cũng không tin, nhưng trên Lăng Thiên đại lục này khi nào lại xuất hiện thần y?

“Cũng không có dùng cái gì, chẳng qua ta xuống núi tìm người thôi”, Vụ Ảnh Khuynh Thành không khỏi nhớ tới đóa Băng liên kia, còn có nữ tử trí tuệ đến cực điểm, y thuật kinh người.

“Tìm người? Không biết người tìm người nào? Nói ra ta cũng có thể cho người chút manh mối”, nói Vụ Ảnh Khuynh Thành xuống núi là vì tìm người, tin tức này làm cho Mộc Lăng Phong cảm giác cực kỳ kinh ngạc.

“Ta tới đây là vì muốn hỏi người, Cung chủ Âm U cung Mặc U hiện ở đâu”, khi nói hai chữ Mặc U, con người lạnh như băng của Vụ Ảnh Khuynh Thành lóe lóe, giọng điệu vẫn lạnh lùng như bình thường.

Nghe vậy Mộc Lăng Phong sửng sốt, lập tức vẻ mặt ngưng trọng nói, “Người chẳng lẽ không biết Mặc U hiện tại chính là Hoàng hậu Phong Mâu Tức Mặc U Tà? Từ một tháng trước ở yến tiệc mừng thọ của Thái hoàng thái hậu Phong Mâu quốc, thân phận Mặc U mọi người đều biết, Cung chủ Âm U cung, Ma phi Ma Vực, Vương phi Phong Mâu Chiến thần Nhiếp Chính Vương, người đứng phía sau Lưu Ly trai, Túy Ly các cùng Lưu Tiên uyển!”

(Bạch : Vâng, cái thân phận của chị cũng bình thường quá)

Nghe xong, Vụ Ảnh Khuynh Thành sửng sốt, sau đó lập tức thoải mái, nữ tử như vậy tất nhiên không giống người khác, có thể có nhiều thân phận như vậy, thật sự là kỳ nữ trong kỳ nữ, nhưng... nàng thực sự đã thành thân ?

“Nàng thành thân rồi?”, Vụ Ảnh Khuynh Thành lạnh lùng nói bốn chữ làm cho Mộc Lăng Phong ánh mắt sáng quắc, chẳng lẽ...

“Chẳng lẽ người thích người ta? Ta đành phải nhắc nhở người, sớm bỏ ý niệm này đi, nữ tử như vậy có gả cũng sẽ chỉ gả cho người phi thường, Ma chủ Ma Vực, Thiên hạ đệ nhất mỹ nam Minh Thiên Tầm, Chiến thần Phong Mâu quốc tiếng tăm lừng lẫy Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương, hiện tại là vua Phong Mâu quốc.”

Lúc trước, khi ở Phong Mâu nhìn thấy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương hẳn liền biết, trên đời này có thể xứng với nữ tử như vậy, ngoại trừ Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ không còn ai, huống chi đại hôn một tháng trước, chấn kinh toàn bộ Lăng Thiên đại lục, còn cho thấy rõ ràng rằng ở trong lòng nam tử như thiên thần kia, phân lượng của nữ tử đó tất nhiên không nhẹ!

Mà nghe nói như thế, con người lạnh như băng của Vụ Ảnh Khuynh Thành lần đầu tiên xuất hiện mê mang, thích?

Hắn chỉ biết là khi gặp nàng tại núi băng, sau đó ngày ngày đêm đêm đều nghĩ tới nàng, hy vọng có thể cùng nàng luận bàn y thuật một phen, hy vọng nàng có thể lại bước lên núi băng, nhưng mà đợi lâu như vậy lại chưa bao giờ gặp bóng dáng của nàng, nhân tiện Long Tứ Thiên thỉnh cầu xuống núi muốn tìm nàng, đến trị liệu cho người đàn bà kia.

“Ta không biết cái gì là thích, người chỉ cần nói cho ta biết nàng hiện nay ở nơi nào “

Nghe vậy Mộc Lăng Phong ngẩn người, lập tức mở miệng nói, “Liệt Hỏa Kinh Thương nay ở biên giới Phong Mâu, nhưng vẫn chưa truyền ra tin tức có liên quan Tức Mặc U Tà, như vậy có lẽ nàng vẫn ở Phong Mâu hoàng cung “

Vừa dứt lời, Vụ Ảnh Khuynh Thành liền biến mất không thấy, điều này không khỏi lại làm cho Mộc Lăng Phong cười khổ lắc đầu, Khuynh Thành, nếu thật sự yêu nữ tử như vậy, chắc chắn sẽ không có kết quả .

Nữ tử kiêu ngạo như nàng, nếu yêu, sẽ không cùng nam tử khác dây dưa, ngày trước nàng không chọn người, sau này cũng sẽ không, đau khổ là người.

Nhưng mà Vụ Ảnh Khuynh Thành không biết điều đó, hắn hiện tại thậm chí nghĩ lập tức đi Hoa Tàn hoàng cung, giải quyết xong chuyện này liền đi Phong Mâu tìm nữ tử kia, cùng hắn lên đỉnh núi băng.

Hoàng cung Hoa Tàn quốc, Lưu Hân điện.

“Công chúa, hiện tại đại công chúa đã chết, về sau Hoa Tàn chính là của công chúa !”, một cung nữ khuôn mặt diễm lệ đứng ở phía sau một nữ tử xinh đẹp, cười cực kỳ nham hiểm nói.

“Ha ha ha ha, ngày trước dưới vầng sáng của nàng, ta luôn là người bị lãng quên, nay ta rốt cục có thể nhất tuyệt tiền sử !” (Bạch: Ta bó tay == ; Linh Nhi: chắc là một mình tỏa sáng), nữ tử đang ngồi trên ghế quý phi giữa sân, một thân cung trang màu hồng phấn, bên hông là đai lưng màu trắng, dáng người thướt tha, eo nhỏ uyển chuyển, trên đầu vẫn kiểu phi tiên, làn da có chút tái nhợt, chưa điểm phấn tô son, lại kiểu điểm không xương, nhập diễm ba phần.

Cùng so sánh với Hoa Lộng Ảnh Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ngày xưa, chỉ có hơn chứ không kém.

Nữ tử ngồi trên ghế quý phi chính là Hoa Nghệ Thường, từ khi ra đời thân thể cực yếu ớt, nhưng may mà trí tuệ hơn người, cho nên có thể ở trong cung này sống lâu như vậy, đối mặt với việc Hoa Thích không nhìn tới cùng cung nữ khi nhục, nàng cũng có thể ẩn nhẫn, nàng như vậy thật sự chỉ là một cô công chúa thất sủng sao ?

Phải nói đối với vị tỷ tỷ kia, nàng cũng là cực hận, nếu là nàng không có vĩ đại như vậy, chính mình cũng sẽ không bị người quên lãng suốt mười mấy năm.

“Công chúa, công chúa, Vụ Ảnh thần y đến đây, nói muốn chữa bệnh cho ngài”, đúng lúc này một cung nữ xinh đẹp đáng yêu chạy vội tiến vào, hướng về phía Hoa Nghệ Thường hô, mà Hoa Nghệ Thường cũng không thèm để ý, cung nữ này tên là Thiển Nhi, hai năm trước được Hoa Nghệ Thường cứu mang về.

Hoa Nghệ Thường nghe xong con người lóe lóe, Vụ Ảnh thần y? Từng nghe đồn vị Vụ Ảnh Khuynh Thành này định cư ở đỉnh núi băng đã lâu, lần này nếu không phải biểu ca Long Tứ Thiên mời, chắc chắn không thể mời nổi hẳn, nam tử duy nhất trong thiên hạ có thể so sánh với Minh Thiên Tầm, nàng thực muốn nhìn có gì khác biệt.

Hoa Nghệ Thường nằm trong phòng ngủ, Hoa Thích dẫn theo Vụ Ảnh Khuynh Thành chậm rãi tiến vào.

“Vụ Ảnh thần y, đó là tiểu nữ Nghệ Thường”, Hoa Thích khi đối mặt với Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không dám chậm trễ, đỉnh núi băng cũng không phải là nơi tầm thường.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn như không nhìn liếc về phía giường, chỉ là thần nhiên gật gật đầu, sau đó lập tức dùng băng tà mi luôn mang theo người quấn ở cổ tay Hoa Nghệ Thường, mà Hoa Nghệ Thường chỉ chăm chú nhìn nam tử quần áo trắng như tuyết này, dung mạo như họa, mặt mày ánh lên vẻ trí tuệ chói mắt, ánh mắt lạnh như băng giống như không có gì có thể nhập vào mắt hẳn .

Lúc này, Hoa Nghệ Thường trong lòng thầm hạ quyết tâm, nam tử này, nàng ngày sau chắc chắn sẽ thu hút vào hậu cung, nàng mới không giống Hoa Lộng Ảnh ngu ngốc như vậy, chỉ chung tình với một người nam nhân có gì tốt, nàng chưa gặp nam tử gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ nam kia, nhưng so với vị nam tử như tiên này chỉ sợ cũng không hơn bao nhiêu.

Nếu nàng đã xem trúng, cùng lắm thì toàn bộ đều thu thì có sao, dù sao nàng ngày sau chắc chắn là nữ hoàng, không có lựa chọn thứ hai. Lập tức con người Hoa Nghệ Thường lóe lóe, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, chiến trường? Nàng hình như đã muốn lâu không động tay rồi, đi xem một chút cũng đâu sao.

Tất cả mọi người đều không biết suy nghĩ giờ phút này ở trong lòng Hoa Nghệ Thường đã tạo thành mầm mống, ngày sau lại trở thành đại thụ che trời như thế nào, mà sẽ có bao nhiêu người sẽ vì điều này mà bị hại.

64. Q.ii – Chương 10

Chương 10: Mặc giáp thượng chiến, oanh động thiên hạ.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Dùng băng tằm ti bắt mạch cho Hoa Nghê Thường, trong cả quá trình biểu cảm của Vụ Ảnh Khuynh Thành không có chút biến hóa nào, vẫn lạnh lùng như một tòa băng sơn, không bao lâu sau liền thu lại băng tằm ti.

“Vụ Ảnh thần y, không biết tiểu nữ...”, nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành ngừng bắt mạch, sắc mặt Hoa Nghê Thường khản trương lo lắng nói.

“Không sao, chỉ là tật cũ, được tích tụ lâu ngày không được điều trị, ta đã dùng được không chế, ba tháng sau liền tốt. “, Hoa Nghê Thường nghe thanh âm hờ hững lạnh như băng của Vụ Ảnh Khuynh Thành, lại nhìn hần dung nhan tuyệt sắc như họa, có chút đỏ mặt nói.

“Cảm tạ Vụ Ảnh thần y ra tay chữa trị.”, giờ phút này Hoa Nghê Thường bày ra bộ mặt nhu nhược kiêu mỹ nói, có chút cúi đầu, những sợi tóc từng đợt từng đợt rủ xuống dùng ở hai bên má, nàng cũng là một vị giai nhân khuynh thành.

Nhưng mà đợi một lát sau vẫn không nghe thấy tiếng hồi đáp của Vụ Ảnh Khuynh Thành, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt nàng đã sớm không có một bóng người, mà Vụ Ảnh Khuynh Thành không chút để ý tới nàng, sau khi viết đơn thuốc liền rời đi.

“A! Đáng chết!”, thấy như vậy, Hoa Nghê Thường không khỏi phẫn nộ nhưng rất nhanh liền che dấu cảm xúc, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe, thẹn quá hóa giận, Vụ Ảnh Khuynh Thành chết tiệt, sau này khi đưa được người vào hậu cung, ta nhất định phải đem người hung hăng tra tấn.

Nhưng mà giờ phút này Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không biết những suy nghĩ trong lòng nàng ta, bất quá cho dù biết cũng sẽ không có chút cảm xúc gì, bởi vì hần, lạnh như băng, đậm mạc, vô tâm vô tình. Lúc này hần muốn đến hoàng cung Phong Mâu tìm Túc Mặc U Tà, mang nàng về Băng Tuyết đỉnh để cứu chữa phụ nhân đã ngủ say hơn mười năm kia.

Không đến mấy ngày Vụ Ảnh Khuynh Thành đã đến Phong Mâu, hiện tại Phong Mâu so với dĩ vãng khác nhau nhiều lắm, trên mặt mỗi người đều mang theo thần thái sáng láng, giống như có chuyện gì vui vô cùng.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành tất nhiên không ngu, đi vào Phong Mâu tất nhiên muốn nghe những chuyện tình liên quan đến Túc Mặc U Tà trước, nhưng mà lấy tính tình của hần chắc chắn sẽ không đi hỏi, cho nên giờ phút này hần sớm đội một cái mũ rơm ngồi trên tầng của một trà lâu.

Mà dân chúng xung quanh cũng không làm cho hần thất vọng, những lời bọn họ nghị luận đều liên quan đến Túc Mặc U Tà, nghe được mấy tin tức này con người Vụ Ảnh Khuynh Thành khẽ nheo lại.

“Ai da, các người có nghe nói không, quả thực rất không dám tin , Hoàng Hậu nương nương của chúng ta lại mặc áo giáp đi đến biên cảnh Phong Mâu nghênh chiến Nguyệt Thần.”

“Kia tất nhiên là có nghe nói, nghe nói các đại thần trong triều đều đồng ý chuyện này.”

“Các người biết không, biểu huynh của thúc thúc của gia ta chính là đại thần trong triều, nghe nói để quân Nguyệt Thần hạ nguyện cùng chúng ta trăm năm giao hảo, lấy mười ba tòa thành ở biên cảnh để đổi lấy Hoàng Hậu nương nương, từ xưa đến nay chưa từng phát sinh chuyện như vậy. “

Nhóm dân chúng nói chuyện, nhưng cũng không dám bàn chuyện trong hoàng tộc, cho nên nói rất nhỏ, nhưng đối với một người võ công trác tuyệt như Vụ Ảnh Khuynh Thành thì cũng không là gì.

“Trời ạ, mười ba tòa thành trì? ! Hoàng Hậu nương nương của chúng ta cũng vô cùng đáng giá!”

“Kia cũng không phải chứ, muốn chúng ta giao Hoàng Hậu nương nương sao, nàng là Thiên hạ đệ nhất nữ tử, là đế hậu Phong Mâu, sao lại không làm cho người khác thêm đỏ con mắt được chứ?”

“Nghe nói, ban đầu khi ở Nguyệt Thần quốc quan hệ của Hoàng Hậu nương nương với hoàng thượng Nguyệt Thần rất là sâu.”

“Hừ, lời này người cũng dám nói lung tung, không muốn sống nữa sao? !”, người kia vừa nói xong liền bị một người khác chặn miệng, từ trước đến giờ đế hậu của một quốc gia quan hệ với hoàng thượng của một quốc

khác cũng không phải là ít, nhưng đây không phải là điều bọn họ có thể đàm tiếu, nếu bị ai nghe được đảm bảo sẽ mất mạng.

“Được được, ta không nói nữa, nhưng mà Hoàng Hậu nương nương mặc áo giáp ra trận, thật sự là một nữ trung hào kiệt, làm một tấm gương tốt. Từ xưa đến nay chưa bao giờ có chuyện đế hậu ra chiến trường, ngay cả đế quân cũng cực nhỏ, nay đế quân và đế hậu của Phong Mâu ta đồng loạt ra trận, đây quả thật là một giai thoại !”

“Đó là đương nhiên, tình cảm của đế quân và đế hậu chúng ta có thể sánh ngang sắt đá !”

“...”, tiếng nghị luận bát quái vẫn liên tiếp vang lên không ngừng ở bên tai, tin tức đế hậu Phong Mâu – Tức Mặc U Tà tự mình tham chiến quả thực làm cho tứ quốc kinh ngạc một phen, nữ tử mà còn muốn tham gia chiến trường, quả thực là chê cười.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành sau khi biết được tin tức này, con ngươi lạnh như băng ở dưới mũ rơm chợt lóe, chiến trường Nguyệt Thần quốc.

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp Lăng Thiên đại lục, chế giễu, vui sướng khi người gặp họa, lạnh lùng không quan tâm, nguyên rửa chỗ nào cũng có, tốt nhất là đế hậu Phong Mâu có thể chết luôn trên chiến trường, như vậy bọn họ cũng không cần phải e ngại thân phận Cung chủ Âm U cung của nàng.

Nhưng mà thế nhân đều tưởng là chuyện vô cùng tốt, lại không biết Tức Mặc U Tà nếu thật sự không chịu nổi thì sao lại có danh xưng Thiên hạ đệ nhất nữ tử được? Thời điểm mọi người miệt thị, lại quên mất người này là người che dấu thâm sâu nhất, đáng sợ nhất trên thế giới này.

Ngự thư phòng, hoàng cung Nguyệt Thần.

“Hoàng thượng thỉnh cân nhắc, ngự giá thân chinh tất nhiên là chuyện tốt, nhưng mà nếu bị thương đến long thể của hoàng thượng, kia... “

“Đúng vậy hoàng thượng, lão thần hy vọng hoàng thượng suy nghĩ kỹ, tuy rằng đế hậu Phong Mâu tự thân nghênh chiến, cái này cũng không đại biểu cái gì, bất quá chỉ là một nữ tử mà thôi, làm gì có đức hạnh làm cho hoàng thượng tự mình nghênh chiến?!”

“Đúng vậy, thỉnh hoàng thượng cân nhắc... !”

“Cân nhắc, bảo trọng long thể mới là việc quan trọng nhất !”

“...”, các đại thần trong triều Nguyệt Thần quốc đều tập trung ở Ngự thư phòng để khuyên giải hoàng đế Tây Việt Tiêu.

Sau khi phân phó người mang thánh chỉ đến Phong Mâu, Tây Việt Tiêu đã nghĩ tới các khả năng, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến Tức Mặc U Tà mặc áo giáp thân chinh, chuẩn bị tuyên chiến cùng với Nguyệt Thần, việc này quả thực giống như đánh vào mặt hấn mấy cái!

Lập tức liền đứng ngồi không yên, chuẩn bị đích thân ra chiến trường, hấn muốn xem có phải hấn quả thật đã xem thường nữ nhân này hay không, nếu không, thì lợi dụng việc chiến thần loạn lạc đem nàng về Nguyệt Thần!

Nghĩ đến đây, con ngươi Tây Việt Tiêu liền kiên định, nhìn các đại thần trong triều.

“Việc này không cần nghĩ lại, trăm đã có chủ ý! “, Tây Việt Tiêu dứt khoát nói, các đại thần quay sang nhìn nhau, sau đó đồng loạt lắc đầu, hành lễ lui ra.

Vị hoàng đế này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng hấn rất có cơ trí, sau khi ngồi ở vị trí hoàng đế cũng không có gì không ổn, nhưng mà chuyện tình lần này thật là một sai lầm, vì một nữ tử như thế mà chấp tay nhường cho quốc gia khác mười ba tòa thành trì, nếu bị các quốc gia khác biết được không biết sẽ nhạo báng Nguyệt Thần như thế nào.

Giờ phút này lại không để ý đến chiến trường hiểm trở quyết định ngự giá thân chinh, Tây Việt Tiêu thân là thái tử một quốc gia, sớm đã đọc vô số binh pháp cùng trị quốc, nhưng mà số lần thực chiến lại vô cùng ít, cho nên các đại thần cũng không hy vọng hấn thân chinh.

Hơn nữa, mấy ngày trước để quân Phong Mâu dùng năm vạn binh mã đánh cho Hoa Tàn đại bại, làm ọi người hiểu được trên chiến trường không điều gì là không thể, còn có Hoa Tàn quốc bồi dưỡng được một vạn kỵ binh, mỗi người đều là một địch một trăm, nay hai mươi vạn quân cơ hồ đều bị tiêu diệt hoàn toàn, đây là loại chuyện đáng sợ cỡ nào, còn nghe nói Phong Mâu bọn họ có một bảo vật đao thương bất nhập.

Nếu lần này hoàng thượng tiến đến vừa vạn binh mã của đế hậu Phong Mâu cũng có bảo vật đó, vậy chẳng phải Nguyệt Thần sẽ trở thành một Hoa Tàn thứ hai sao? Nhưng mà hoàng thượng lại không nghe, haiz, trước đó hẳn có tham khảo ý kiến của bọn họ, nay gặp chuyện tình liên quan đến đế hậu Phong Mâu liền không nghe lời bọn họ nói, thật là hồng nhan họa thủy.

Mà ở biên cảnh xa xôi, Liệt Hỏa Kinh Thương đang đối chiến với Hoa Tàn quốc cũng mừng rỡ, dung nhan lạnh như băng nhưng không còn cứng rắn nữa, con người lục sắc vẫn thâm thúy như trước.

“Chủ tử, xem ra mấy kiện y phục mà Vương phi sai người đưa tới quả thực vô cùng hiệu quả!”

“Ha ha đúng vậy chủ tử, nhìn nhóm binh lính của Hoa Toàn quốc đều một bộ dáng ngốc lăng, thật sự là bội phục Vương phi a!”

“Kia cũng không đúng, Vương phi của chúng ta nữ tử bình thường sao có thể sánh được, một chiêu này hoàn toàn làm cho Hoa Tàn quốc bọn họ cúi đầu chịu thua!”

Mấy người Hồn Thiên cũng cực kỳ cao hứng, ngay cả người luôn một bộ dạng cứng rắn như Hồn Ảnh giờ phút này cũng hòa hoãn không ít, cũng không biết là do đại thắng Hoa Tàn quốc hay là vì Đạm Cúc cũng đang ở đây.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn biểu tình của họ, con người nhu hòa hơn rất nhiều: “Nếu chiến sự đã ổn, ta cũng nên cùng các người nói chuyện một chút.”

Nghe vậy, sắc mặt mấy người Hồn Thiên đột nhiên đại biến nhảy dựng lên, vui sướng cũng thu lại không ít, liếc nhìn nhau, ở trên chiến trường bọn họ giết giặc quá dững mãnh, vết thương cũ liền tái phát, tuy rằng bọn họ ấn nhẫn để mọi người nhìn không ra, nhưng Liệt Hỏa Kinh Thương đâu phải người bình thường.

Ở trên chiến trường, mấy người bọn họ chưa bao giờ bị thương quá nặng, hơn nữa trước khi cùng Tà Nhi đi đến Cẩm Khê tộc cũng chưa từng bị thương, khả năng duy nhất chính là bọn họ ở Cẩm Khê tộc gặp phiền toái, có thể làm ấy người Hồn Thiên chịu trọng thương, sao có thể là người dễ đối phó?

Nghĩ đến đây, bộ mặt Liệt Hỏa Kinh Thương liền lạnh hơn bình thường, con người lục sắc chứa đầy hàn băng nhìn chằm chằm vào mấy người Hồn Thiên, khớp xương bàn tay lộ rõ, nắm tay gắt gao siết chặt.

Mấy người Hồn Thiên liếc nhau, sau đó lập tức quỳ xuống.

“Thỉnh chủ tử trách phạt, chúng... Thuộc hạ không có bảo vệ tốt cho Vương phi!” Mấy người kiên trì lập đi lập lại những lời nói này, lập tức trong lòng tràn đầy áy náy, bọn họ đi theo là để bảo vệ Vương phi, ai ngờ lại để Vương phi bảo vệ bọn họ, bất quá mà nói, Vương phi ngày ấy thật sự là dững mãnh, phong thái kia quả thật có thể nói là tranh hào cùng nhật nguyệt.

Nghĩ đến đây con người mấy người lại sáng quắc, nhưng mà con người Liệt Hỏa Kinh Thương lại run lên, bàn tay nắm chặt trên bàn, trong nháy mắt cái bàn liền vỡ vụn ra, việc này không khỏi làm cho áy náy trong lòng mấy người Hồn Thiên lại dâng lên.

Mà Phó Bạch cũng là quá sợ hãi, chỉ vì cảm xúc biến hóa mà cái bàn liền vỡ vụn, loại nội công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa này, cho hẳn hai trăm cái mạng hẳn cũng không dám đối đầu, không hổ danh là nam nhân của chủ tử!

Mà Đại Huyền, Nhã Trúc cùng Đạm Cúc cũng là cả kinh, nhưng ngay lập tức lại tự hào, đây là nam nhân của tiểu thư nhà mình, trong thiên địa này chỉ có một, nhưng mà tiểu thư...Ba người liếc nhau, không biết có nên nói ra chuyện tiểu thư bị trúng độc hay không.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chú ý tới biểu tình của các nàng, biểu tình trên gương mặt càng lạnh đến đáng sợ, đứng lên.

“Các người biết cái gì? Nói !”, thanh âm từ tính lạnh băng làm cho người ở vạ dậm cũng phải run run, giờ phút này tia lo lắng cùng hỗn loạn nổi lên trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe vậy mấy người các nàng cũng quỳ rạp xuống đất, “Cô gia, tiểu thư sau khi từ Cẩm Khê trở về rất là suy yếu, trước khi chúng ta đi Mai Nhi đã bắt mạch cho tiểu thư, nói... nói tiểu thư trúng... Cửu tử nhất sinh!”, ba người liếc nhau cuối cùng vẫn quyết định nói ra, cô gia lợi hại như thế, nói không chừng có biện pháp giải độc cửu tử nhất sinh?

Nghe vậy, mấy người Hồn Thiên ngẩng đầu lên, con người tràn đầy sự kinh ngạc không dám tin, cửu tử nhất sinh?!

Mà đồng tử Liệt Hỏa Kinh Thương co rụt lại, cả người đều tản ra hơi thở lạnh như băng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Tà Nhi, Tà Nhi hiện ở nơi nào?”, thanh âm run run lạnh thấu như băng, mang theo một tia hỗn loạn cùng khàn khàn, vừa nói ra câu đó khóe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương liền tràn ra máu tươi, làm áy người Hồn Thiên và Đạm Cúc kinh hãi, hoảng sợ không thôi.

(*Vy Nhi: Thương ca lo cho Tà tỷ đến nội thương luôn rùi...;’(Híc)

65. Q.ii – Chương 11

Chương 11: Kinh Thương tức giận, chinh chiến sa trường

Editor : Bạch

Mấy người nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương đều không dám mở miệng, đáng lẽ tiểu thư không cho bọn họ nói cho chủ tử việc này ? Nhưng là... Độc Cửu tử nhất sinh này quá quá tàn nhẫn, cũng không hề có phương pháp giải độc!

Mấy người Hồn Thiên nghĩ tới độc Cửu tử nhất sinh kia, sâu trong đáy mắt xuất hiện vẻ bi thương, bọn họ vốn dĩ cũng không phải chỉ có bốn người, mà là có năm người, Hồn Uẩn cũng từng là một thành viên của bọn họ, trong một lần làm nhiệm vụ trúng phải Cửu tử nhất sinh, chủ tử nghĩ tới rất nhiều phương pháp vì hắn giải độc, nhưng mà không lâu sau, hắn vẫn là...

Giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương quanh thân đều tản ra hơi thở thê lương đáng sợ, chỉ cần một ngòi lửa, chỉ sợ sẽ vô cùng ác liệt.

Mà mấy người Hồn Thiên kìm nén cảm xúc, lại cùng mấy người Đạm Cúc liếc nhau, vương phi hiện tại có lẽ là đang ở Phong Mậu hoàng cung.

Mọi người vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại bị tiếng kêu thật dài từ ngoài trướng, “Báo ——” khiến cho ngay gần cả người, sau đó tiểu thị vệ liền bị dẫn vào, Hồn Thiên nhìn hán bộ dáng quen mặt không khỏi tỉnh tể đánh giá liếc mắt một cái, a, đây không phải là người truyền tin giữa triều đình và chiến trường sao?

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương giờ phút này vẫn như trước không nói một câu, mấy người Hồn Thiên đành mở miệng chất vấn, “Có chuyện gì nhanh bẩm báo!”

Tiểu thị vệ kia có chút hoảng sợ nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương đang ngồi ghế trên, “Dạ! Hoàng thượng, Nguyệt Thần quốc phái sứ thần đến cầu hòa! Muốn dùng mười ba tòa thành trì đổi... đổi... Hoàng... Hoàng hậu nương nương!” Lấp bắp nói xong câu đó, thân mình tiểu thị vệ liền run rẩy quỳ sụp xuống đất, sắc mặt trắng bệch, hoàng thượng thật đáng sợ, hắn không dám lại bẩm báo lần nữa.

Mà hắn vừa dứt lời, toàn bộ lều trại đều nhanh chóng nổ tung, mọi thứ bên trong đều bại lộ ra ngoài, làm ột ít hộ vệ quá sợ hãi, tất cả đều run run thân mình quỳ xuống, hoàng thượng làm sao vậy?

Chỉ thấy Liệt Hỏa Kinh Thương nghe được lời bẩm báo cũng không thể kìm chế cảm xúc của bản thân, Tây Việt Tiêu? Lấy mười ba tòa thành trì trao đổi Tà Nhi của hắn? Là ngại chính hắn sống quá lâu rồi sao?

Giờ phút này trên thân Liệt Hỏa Kinh Thương mặc áo giáp, phía sau tóc không gió tự bay, mây kiếm kéo dài đến thái dương, con người màu lục lãnh khốc thị huyết, bạc môi lạnh nhạt như nước nhanh chóng mím thành đường thẳng.

“Các người, đáng chết!”, từng đường cong trên mặt Liệt Hỏa Kinh Thương đều lạnh lùng cứng rắn đến khó có thể giải thích, cả người giống như sứ giả địa ngục đáng sợ, dùng bốn chữ “lạnh băng thấu xương” cũng không sai, mà mấy người Hồn Thiên lại áy náy đến không thể tự kềm chế, bọn họ... Bọn họ quả thật không còn mặt mũi đối mặt chủ tử!

Nói xong bốn chữ này Liệt Hỏa Kinh Thương đứng dậy, mà tiểu thị vệ bẩm báo kia cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, đột nhiên mở miệng nói, “Hoàng thượng chẳng lẽ muốn đi tìm Hoàng hậu nương nương? Hoàng hậu nương nương nhìn thấy bức tấu thư kia giận tím mặt, hai ngày trước đã mặc giáp quyết định xuất binh đánh Nguyệt Thần!”

Lần này lời nói cực kỳ lưu loát, chính là sắc mặt vẫn có chút trắng bệch như cũ.

Mà nghe nói như thế sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương cứng rắn lạnh lùng đột nhiên có chút tái nhợt, cước bộ dừng một chút, mà mấy người Hồn Thiên Đạm Cúc cũng là sắc mặt đại biến, Vương phi trúng Cửu tử nhất sinh, nếu là ở trên chiến trường xảy ra chuyện gì...

“Nguyệt Thần quốc, nếu dám tổn hại Tà Nhi, ta nhất định đem Nguyệt Thần quốc thay thế thành núi máu chảy thành sông!”, giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương sớm không thể dùng tức giận để hình dung, cho dù điên cuồng cũng không hơn bao nhiêu, thanh âm lại âm lãnh dày đặc làm cho người ta rét run, cả người tỏa ra hơi thở giống như ma.

Mấy người Hồn Thiên càng hoảng sợ vạn phần, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bọn họ thấy chủ tử tức giận như thế, Nguyệt Thần quốc, tự cầu phúc đi, tốt nhất cầu nguyện vương phi sẽ không độc phát sẽ không bị thương, bằng không chính là máu chảy trên cả Lăng Thiên đại lục, bọn họ tin tưởng chủ tử cũng sẽ làm được.

Mà khi mấy người nâng mắt lên, bóng dáng Liệt Hỏa Kinh Thương sớm đã biến mất không thấy, tốc độ kia quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Giờ phút này, tại biên giới Nguyệt Thần quốc cùng Phong Mâu quốc.

U Tà mặc áo giáp màu bạc, áo giáp kia dưới ánh nắng nóng lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh, áo giáp bạc trên thân, dưới chân đi một đôi giày bạc, U Tà lúc này tư thế oai hùng hiên ngang xinh đẹp tuyệt luân, nhưng sắc mặt tái nhợt như tuyết, giống như lúc nào cũng có thể biến mất.

Hàn Mai cùng Thanh Lan nhìn bộ dáng U Tà, mặt không đổi sắc ngoan ngoãn đi theo phía sau U Tà kiểm tra đội ngũ binh lính, ngẫu nhiên hai người liếc nhau một cái, tràn đầy lo lắng, tiểu thư này trúng kịch độc, nếu ở trên chiến trường xảy ra chuyện gì, vậy...

Mà binh lính dưới trướng nhìn hoàng hậu nương nương tự mình ra chiến trường ngăn địch, người người đều tinh thần hưng phấn, tuy hoàng hậu nương nương chỉ là nữ nhi, nhưng mà đồn đãi về nàng thật sự rất nhiều, nữ tử như vậy hoàn toàn khác với nữ tử khác, nói không chừng thật sự có thể mang theo bọn họ đánh bại Nguyệt Thần!

Nghĩ như vậy, binh lính Phong Mâu quốc lại đứng thẳng tắp, bởi vì hoàng thượng đã mang hơn một nửa binh lính đi đánh Hoa Tàn quốc, khiến hoàng hậu nương nương không thể mang nhiều binh lính đi, vốn tưởng rằng nàng sẽ lùi bước, nhưng mà nàng lại dứt khoát kiên quyết chỉ dẫn một vạn tinh anh đi trước Nguyệt Thần chinh chiến, bức này khí phách cho dù là nam tử cũng tự nhận không bằng!

U Tà nhìn biểu tình của bọn họ sắc mặt như trước không biến đổi, sau khi đánh giá cũng không nói gì mà xoay người đi vào lều trại của mình, không bao lâu sau liền cầm một cái sọt trúc đi ra.

“Hàn Mai, cho bọn hần mỗi người một viên”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc giống như một trận gió lạnh thổi qua.

“Dạ!”, vừa dứt lời, Hàn Mai lấy thuốc trong sọt trúc ra mỗi người đệ một viên, đây chỉ là một vạn tinh anh mới chọn, muốn cùng mười vạn đại quân sớm đóng quân tốt của Nguyệt Thần đánh một trận, quả thực

giống như người si nói mộng.

Nhưng mà Tức Mặc U Tà là người phương nào? Kiếp trước ở thế kỷ hai mươi mốt đã làm một Tà Y người người sợ mất mặt, không chỉ có y thuật kinh thiên, độc thuật cũng không kém, nàng không phải quân tử cũng chẳng phải thánh mẫu, nếu Tây Việt Tiêu dám viết phong thư kia, thì phải có khả năng thừa nhận lửa giận của nàng.

“Ăn đi”, nhìn từng cái binh lính đều đã nhận được thuốc, U Tà một chút cũng không vô nghĩa nói, ngữ khí kia có chút mát lạnh, làm cho người ta không nghe ra là ý gì.

Nhưng mà binh lính đồng loạt nhìn nhau, sau không chút do dự nuốt xuống, nếu bọn họ là tinh anh do hoàng hậu nương nương chọn, tự nhiên toàn quyền nghe nàng chỉ huy!

Nhìn bộ dáng bọn họ khoe miệng U Tà giờ lên một cái độ cong thật nhỏ.

“Tốt lắm, ta cam đoan cùng các người, chỉ cần các người làm theo lời ta, Phong Mâu quốc chúng ta chắc chắn đánh bại Nguyệt Thần, hơn nữa các người cũng không phải phế vật, sau đại chiến ta muốn các người không thiếu một người đến trước mặt ta!”

Tuy rằng tất cả mọi người là có chút không tin, nhưng mà không biết vì sao, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng này giống như có ma lực làm cho bọn họ tin tưởng, chỉ biết tin tưởng nàng, đi theo nàng, đánh một trận lớn, không tổn một binh quay trở lại...

“Các người có thể không tin ta, nhưng là nếu lần này các người là binh lính của ta, ta đây liền nói cho các người, binh lính của ta không được bảo thủ không chịu thay đổi, chỉ cần có thể sống, cho dù là âm mưu quỷ kế cũng đều phải dùng!” con người U Tà quét về phía một vạn binh lính tinh anh, đôi đồng tử màu hổ phách không hề trong trẻo lạnh lùng, mà mang theo cảm giác lãnh ngạo cùng bề ngỗ.

Chúng tướng sĩ nghe vậy ngẩn người, sau đó đều tự giác hướng về U Tà quỳ một gối xuống, “Thuộc hạ nguyện nghe theo hiệu lệnh của hoàng hậu nương nương!”, thanh âm leng keng hữu lực, thậm chí ngữ khí đều mang theo kích động cùng khẩn cấp, bọn họ đã sớm muốn giáo huấn Nguyệt Thần quốc kia thật tốt!

“Tốt lắm, hiện tại các người trước đi xuống nghỉ ngơi, ba ngày sau, chúng ta xuất binh đánh Nguyệt Thần!”

“Rõ! Thuộc hạ nhất định đánh bọn họ không còn mảnh giáp!”

Dứt lời trừ bỏ lính gác đêm tất cả mọi người đều trở về lều trại của chính mình, U Tà vừa mới ngồi xuống liền nhẹ ho khan vài tiếng, sắc mặt càng phát ra tái nhợt, khiến người nhìn vào cũng thấy đau lòng.

“Tiểu thư, người trước tiên nên giải Cửu tử nhất sinh mới đúng!”, Thanh Lan nhìn bộ dáng U Tà nước mắt gần như rớt xuống, tiểu thư ra cái dạng này nếu bị cô gia nhìn đến còn không biết sẽ đau lòng như thế nào đau lòng.

“Đúng vậy, tiểu thư, tuy rằng Cửu tử nhất sinh khó giải, nhưng tiểu thư nhất định là có biện pháp đúng không?”, Hàn Mai cũng nhíu mày, ánh mắt đều không dấu được vẻ lo lắng.

U Tà nghe vậy con người lóe lóe, độc Cửu tử nhất sinh này nàng quả thật có biện pháp giải, nhưng mà hiện tại không phải thời điểm, chỉ có thể giải quyết chuyện Nguyệt Thần quốc mới có thể bắt tay vào thu thập giải được, mà giải được này...

“Không cần nói nhiều, chút độc nhỏ đó làm sao có thể hại được ta, chờ giải quyết xong chuyện Nguyệt Thần quốc, ta liền đi tìm giải được”, U Tà vẫn hờ hững như trước mở miệng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, không mang theo chút cảm xúc, nằm ở trên tháp, nàng giờ phút này thoát nhìn nhu nhược vô cùng, sắc mặt tái nhợt, ngay cả chu sa giữa trán cũng giống như ẩm đậm hẳn.

Hàn Mai cùng Thanh Lan nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng không dám nói nhiều, xoay người hầu hạ U Tà nghỉ ngơi.

Tiết trời thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt đã đến lập đông.

Ba ngày sau, thời tiết cực kỳ lạnh, gió tuyết bay tán loạn, đây có lẽ là trận tuyết lớn cuối cùng của năm, từng bông tuyết ở không trung bay múa, có một cảm giác đẹp nói không nên lời, nhưng mà hôm nay cũng

ngày là Nguyệt Thần quốc cùng Phong Mâu quốc đối chiến, nhất định làm ấu tước nhiễm đỏ một phương tuyết trắng.

U Tà mặc giáp bạc cười Lôi Đình, tóc dài ở trong gió lạnh bay tán loạn, Hàn Mai cùng Thanh Lan cũng cười ngựa ở phía sau U Tà, cầm trong tay áo choàng không nói một lời.

Đoàn người đứng ở một bên, mà bên kia mặc áo giáp vàng không phải Tây Việt Tiêu thì là người phương nào, tuyết lớn làm cho người ta mê say, Tây Việt Tiêu nhìn hình bóng đối diện ẩn trong tuyết lớn phía xa, nhưng vẫn như cũ có thể thấy được tóc dài bay múa, tâm thần run lên.

Sau đó dẫn đầu cười ngựa về phía trước vài bước, dùng nội lực ngưng âm hô, “U Tà, ta có lời nói với nàng! Nếu nàng không nghe, nhất định sẽ hối hận!”

Mà xa xa U Tà nghe vậy mặt không đổi sắc, hối hận? Nàng sẽ hối hận sao?

Đợi một lát Tây Việt Tiêu nhìn thấy U Tà cũng không có một chút động tĩnh, con ngươi lạnh lùng tức giận, sâu trong đáy mắt ngưng tụ một chút âm lãnh, hừ, hiện tại bất kể thế nào, hôm nay nàng chắc chắn có đến mà không có về!

Có người đó trợ giúp, ta không tin không đem được nàng về Nguyệt Thần, ha ha ha, từ nay về sau Tứ Mặc U Tà người chính là nữ nhân của Tây Việt Tiêu ta! Nghĩ đến đây khoe miệng Tây Việt Tiêu gợi lên một chút ý cười.

Mà U Tà quét binh lính phía sau liếc mắt một cái, cười Lôi Đình chạy vội ra ngoài, thẳng tắp nhằm phía mười vạn binh mã của Nguyệt Thần quốc, vài bông tuyết góc cạnh rõ ràng dừng ở phía trên lông mi của U Tà, khi chạy vội đi, tuyết cũng rơi trên khuôn mặt tinh xảo tuyết mỹ của nàng, làm cho người ta ngạc nhiên là bông tuyết thể nhưng lại không hề tan ra.

Mà Tây Việt Tiêu lại ngơ ngác nhìn nữ tử hướng về phía chính mình mà đến, áo giáp màu bạc buộc vòng quanh dáng người hoàn mỹ của nàng, một đôi mày liễu ở trong gió tuyết cũng không có một tia biến hóa, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng lạnh nhạt không mang theo một tia cảm xúc, giống như không gì có thể tiến vào trong mắt nàng.

Binh lính phía sau nàng thấy một màn như vậy đều đồng loạt tiến lên, không chút do dự, lấy một vạn binh đánh cùng mười vạn đại quân, điều này vốn là chuyện thể, thể gian đều nói, Phong Mâu... Tắt bại!

66. Q.ii – Chương 12

Chương 12: Lê Âm thăm cục, ngoan lệ Kinh Thương

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Khi cách quân đội của Nguyệt Thần chỉ còn mười bước, U Tà nhảy khỏi Lôi Đình, phi thân dựng lên, lập tức ở bên trên quân đội Nguyệt Thần, mà trong tay nàng cầm một cái bình sứ, Tây Việt Tiêu thấy một màn như vậy yết hầu khẽ động, thân hình khẽ bay lên muốn ngăn cản động tác của U Tà.

Nhưng mà U Tà nhìn hẩn, trên mặt vẫn không có chút biểu tình gì, ngón tay mảnh khảnh khẽ bật nút lọ bình sứ ra, sau đó lật úp cái bình xuống, bột phấn trong bình bay toán loạn cùng tuyết rơi xuống.

“Người! Người thả cái gì? !”, Tây Việt Tiêu không kịp ngăn cản động tác của U Tà, không khỏi quát lên.

“Người không phải là không biết ta là Tà Y đi... Tà Y có thể làm cái gì?”, U Tà nghe được lời hẩn nói, khoe môi rớt cục nhắc lên, đôi mắt màu hổ phách hàm chứa dòng khí hồ hững, lạnh như băng.

“Người! Trên chiến trường cư nhiên lại dùng độc?!” , đồng tử Tây Việt Tiêu co rụt lại, không khỏi giận dữ nói. Bình thường trên chiến trường đều là quang minh chính đại đối chiến, còn lại dùng độc chỉ để đối phó với mấy bộ lạc hung tàn ác độc, ai ngờ Tứ Mặc U Tà lại không làm theo lẽ thường ra bài?

“Dung độc thì sao?”, U Tà nghe được lời hán không khỏi cười nhạo một tiếng, cường giả cũng không thể là người ngu xuẩn được, chỉ cần có thể sống, chỉ cần có thể thắng, cái thủ đoạn gì mà không thể dùng? Từ xưa đến nay, có người nào quyền cao chức trọng mà lại sạch sẽ? Nàng là Tà Y, vốn nửa chính nửa tà, nếu nàng muốn, ai có thể ngăn cản!

Tây Việt Tiêu nhìn binh lính phía dưới không bao lâu đã gục xuống không dậy nổi thì không khỏi giận dữ, bởi vì hôm nay xuất hiện đại tuyết, diện tích độc tản ra xung quanh càng rộng.

Lập tức Tây Việt Tiêu nhìn về phía Tức Mặc U Tà đang đứng yên giữa không trung, con người hung ác vạn phần, dùng mười vạn binh mã đối lấy một Tức Mặc U Tà, đáng giá! Nghĩ đến đây liền đánh về phía U Tà.

Thấy vậy, sắc mặt U Tà vẫn không thay đổi, chỉ là dung nhan lại càng tái nhợt, gần như trong suốt, cho dù trúng cử tử nhất sinh, Tây Việt Tiêu cũng không phải là đối thủ của nàng, tình trạng như thế này còn muốn mang nàng về Nguyệt Thần quốc? Quả thật là buồn cười đến cực điểm!

Chớp mắt một cái, một thanh ngân đao liền nằm trong tay U Tà, thấy một màn như vậy Tây Việt Tiêu quá sợ hãi, nhưng lại không thể lùi bước, liền xoay người xông lên đánh nhau cùng với U Tà.

Nhưng mà mỗi chiêu thức của U Tà lại quá xảo diệu làm cho Tây Việt Tiêu khó có thể chống cự, đúng lúc này, Tây Việt Tiêu hướng về một nơi xa ra dấu, con người U Tà chợt lóe, nhưng mà động tác cũng không có chút nào tạm dừng mà ngược lại càng thêm sắc bén, tàn nhẫn.

Không bao lâu sau từ phương xa xuất hiện không ít người, mà đi đầu là một nữ tử có dáng người yếu điệu, che mặt bằng một chiếc khăn sa, làm ọi người không nhìn thấy rõ bộ dáng, chỉ là đôi mắt nàng ta chứa đầy phần hận cùng ghen tỵ bắn thẳng tắp về phía U Tà.

Nàng kia vung tay lên với những người đi phía sau mình, những người đó đồng loạt đánh về phía một vạn binh lính tinh anh, mà Hàn Mai và Thanh Lan cũng gia nhập cuộc chiến, sau đó nàng ta cầm trường kiếm bay đến bên người Tây Việt Tiêu.

“Thật sự là phế vật, ngay cả một nữ nhân cũng đánh không lại!”, thanh âm nữ tử có chút khinh thường nói.

Làm cho U Tà càng kinh ngạc là, nghe nói thế tuy rằng sắc mặt Tây Việt Tiêu không tốt, nhưng cũng không có phản bác, còn sắc mặt U Tà vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, nói vậy thân phận nữ tử này...

Nữ tử vừa dứt lời liền đánh về phía U Tà, mà Tây Việt Tiêu thì lại ngăn người, lập tức cũng gia nhập, cùng nữ tử che mặt đối chiến với U Tà.

Phía dưới, thấy một màn như vậy Hàn Mai và Thanh Lan không khỏi giận giữ, hai người kia dám khi dễ tiểu thư các nàng! Lập tức thủ đoạn đối phó với mấy người mà nàng ta mang đến càng thêm hung ác.

Mà U Tà bị hai người bao vây vẫn không rơi vào thế hạ phong, điều này làm cho hai người kia kinh hãi không thôi, nhưng mà qua một hồi lâu, khi thể lực của nữ tử che mặt cũng sắp cạn kiệt, lập tức mở miệng nói: “Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không biết là đã chết hay chưa.”

Chính là vài từ ngắn ngủn, U Tà nghe đến bốn chữ “Liệt Hỏa Kinh Thương” liền có chút ngây người, nữ tử kia cũng tận dụng thời cơ này, trường kiếm trong tay không chút lưu tình đâm về phía U Tà, mà Tây Việt Tiêu vốn không muốn làm U Tà bị thương, nhưng mà nhìn đến động tác của nàng ta chỉ lóe lóe con người, không có ngăn cản.

Đang ở dưới, sắc mặt Hàn Mai và Thanh Lan đại biến, lớn tiếng nói: “Tiểu thư!”, vốn định bay lên, nhưng mà đã chậm, U Tà nghe thấy tiếng kinh hô của các nàng mới hồi phục tinh thần, hơi lắc mình, nhưng mà trường kiếm vẫn hung hăng đâm vào người nàng.

Thấy một màn như vậy, khóe miệng của nàng kia dưới khăn che mặt khẽ cong lên, sau đó lại hung hăng rút trường kiếm ra, lập tức máu tươi phun ra tung tóe.

“Không! Tà Nhi!”, thanh âm lãnh liệt mà bá khí vang vọng khắp thiên địa, làm cho người bình thường giống như bị mất đi linh hồn, thân hình tất cả mọi người đều run lên.

Liệt Hỏa Kinh Thương đi suốt mấy ngày mấy đêm không ngừng nghỉ rốt cục cũng đến chiến trường bên này, nhưng mà vừa đến nơi liền nhìn thấy một màn như vậy, do trường kiếm rút ra U Tà liền mất lực, toàn

thân lập tức rơi xuống phía dưới, áo dài theo gió tung bay, khi nghe thấy âm thanh quen thuộc, U Tà liền quay đầu nhìn thì thấy một thân ảnh quen thuộc đang phi nước đại mà đến, khoe miệng khê cong lên.

Liệt Hỏa Kinh Thương bay lên trời, cấp tốc bay đến, mắt nhìn thân ảnh màu bạc đang rơi xuống kia tràn đầy nhu tình, sau đó U Tà rất nhanh rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn người trong lòng bây giờ yếu ớt, chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo giờ phút này tái nhợt như một tờ giấy gần như trong suốt, máu tươi nhuộm đỏ quần áo, nhuộm đỏ con người Liệt Hỏa Kinh Thương.

Giờ phút này, cảm nhận được vòng ôm ấm áp quen thuộc U Tà mới thả lỏng tinh thần, sau khi trở về từ Cẩm Khê tộc nàng chưa bao giờ nghỉ ngơi yên ổn, giờ phút này tại đây tìm được ôm ấp quen thuộc, nàng mới an tâm, cho dù nàng cường thịnh như thế nào vẫn cần cái ôm ấp này.

Mà nữ tử che mặt và Tây Việt Tiêu nhìn thấy người đang ôm U Tà kia là Liệt Hỏa Kinh Thương thì thân hình run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch, hần... hần không phải ở trên chiến trường với Hoa Tàn quốc sao?! Làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây? Chết tiệt! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể?!

“Thương...”, đôi môi tái nhợt của U Tà khê mở, một chữ nỉ non tinh tế, con người hổ phách khê mở ra.

Nghe vậy, lưng Liệt Hỏa Kinh Thương khê run lên, lập tức hung hăng đem U Tà ôm chặt trong lòng, con người lục sắc giờ phút này đỏ bừng, nhưng mà cũng tràn ngập sung nịch, : “ Tà Nhi, ta đến rồi đây .”

Nhìn một màn này, nước mắt Hàn Mai cùng Thanh Lan lập tức tuôn rơi, Liệt Hỏa Kinh Thương đem U Tà trong lòng giao cho hai người nói: “ Mang nàng trở về, lập tức truyền ngự y ” trong thanh âm từ tính còn hơi khàn khàn, run run.

“Vâng!”, Hàn Mai và Thanh Lan hung hăng xoa xoa nước mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía Tây Việt Tiêu cùng nữ tử che mặt kia, một cái liếc mắt đầy ngoan lệ, trong ánh mắt kia chỉ có một tin tức: “ Các người chết chắc rồi !”. Sau đó nhanh chóng mang U Tà quay về, mà những binh lính tinh anh còn lại nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng run lên, đây chính là Chiến Thần của bọn họ!

“Các người, muốn chết”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy Hàn Mai và Thanh Lan đã đưa U Tà rời đi, bốn chữ vang lên, sát ý hủy thiên diệt địa còn có chút thê lương bao phủ tất cả mọi người còn sống ở đây, thanh âm lạnh lẽo như từ địa ngục phá không mà đến.

Giờ phút này, Liệt Hỏa Kinh Thương mới chân chính là Chiến thần Nhiếp Chính Vương làm cho tứ quốc kinh sợ, dung nhan tuấn mỹ không mang theo chút độ ấm, khí thế quanh thân làm ọi người không dám nhìn thẳng, tựa như thần đế.

Lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương nhắm ngay vào nữ tử che mặt, chỉ trong nháy mắt ngón tay liền đặt trên cổ nàng ta, cái khăn che mặt lập tức rơi xuống, hé ra khuôn mặt ôn nhu khuynh thành, không phải là Phong Lê Âm thì còn là ai?

Nhưng mà khi nhìn đến khuôn mặt này biểu tình trên mặt của Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không thay đổi, giống như bình thường. Mà Phong Lê Âm đỏ bừng mặt, mắt đẹp tràn đầy ủy khuất và ái mộ, nàng tin tưởng Kinh Thương ca ca nhất định sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Nhưng mà khoe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng khê cong lên, nhìn về phía binh lính còn sót lại của Nguyệt Thần quốc, hung hăng đánh Phong Lê Âm ngã xuống đất, không chút lưu tình phẩy đi tứ chi Phong Lê Âm.

“A!”, tiếng thống khổ thê lương trong nháy mắt vang lên, Phong Lê Âm không dám tin nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, hần làm sao có thể đối với nàng như vậy? Từ nhỏ nàng đã thích hần, hần làm sao có thể đối xử với nàng như vậy?!

Nhưng mà không đợi nàng hồi phục tinh thần lại, thanh âm lạnh như băng của Liệt Hỏa Kinh Thương lại vang lên: “ Nữ nhân này thưởng cho các người, nếu không muốn chết, thì ra sức một chút”.

Nghe vậy, binh lính còn sót lại của Nguyệt Thần quốc liếc nhau, sau đó nhìn về phía Phong Lê Âm đang mở to con mắt, trong mắt đều chột lóe qua tia kinh diễm, nữ tử tuyệt sắc bạc này bọn họ chưa từng thử

qua. Sau đó mấy người nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương một cái, thấy con người hẩn lạnh như băng nhìn bọn hẩn chăm chăm.

Mọi người không hề do dự, lập tức tiến về phía Phong Lê Âm.

“A! Không cần a. . . Buông, van cầu các người buông ta ra! Kinh Thương ca ca, người sao có thể đối xử với ta như vậy!”

“Kinh Thương ca ca cứu ta a!”

“Buông, buông ra, a!”, Phong Lê Âm tuyệt vọng nhìn mấy gương mặt tham lam ở trên người nàng, quần áo sớm đã bị thoát hết, vô số người chà đạp lên thân thể của nàng, thống khổ vì hạ thân bị xé rách, khoe mắt Phong Lê Âm tràn ra những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Tây Việt Tiêu hoảng sợ nhìn một màn này, có chút sợ hãi, tuy rằng hẩn đã nghe danh Chiến thần Phong Mâu thị huyết vô tình, nhưng mà hôm nay hẩn mới chân chính nhìn thấy, hẩn đã biết như thế nào gọi là thị huyết tàn nhẫn.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe thấy thanh âm phía sau, khoe miệng khê cong lên một chút ý cười tàn nhẫn đến cực điểm, dám làm tổn thương Tà Nhi. Rõng có sừng, chạm đến tất vong, mà sừng của hẩn chính là Túc Mặc U Tà.

Sau đó con người liền liếc qua sắc mặt trắng bệch của Tây Việt Tiêu, muốn Tà Nhi của hẩn?

Lắc mình một cái Liệt Hỏa Kinh Thương liền đến bên người Tây Việt Tiêu: “ Muốn dùng thành trì để đổi hoàng hậu của ta?” thanh âm từ tính vang vọng ở bên tai Tây Việt Tiêu, làm cho hẩn rung mình một cái.

“Không. . . Không, không thể nào, Trẫm. . . Không, ta. . . Ta làm sao có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế !”, sắc mặt Tây Việt Tiêu càng thêm trắng bệch, hẩn có chút hối hận khi hợp tác với Phong Lê Âm rồi.

Mấy ngày trước Phong Lê Âm xuất hiện ở hoàng cung Nguyệt Thần quốc, muốn cùng hẩn hợp tác, hẩn lúc ấy bị ma xui quỷ ám, nên nghe theo lời nàng ta, không quan tâm đi khiêu khích Phong Mâu đế quốc, nay hối hận cũng không còn kịp rồi.

“Ha ha ha ha, mặc kệ người có hay không, dám làm hại Tà Nhi, vậy người sẽ không trở về được”, vừa nói xong, Liệt Hỏa Kinh Thương không chút lưu tình chặt bỏ một cánh tay của Tây Việt Tiêu.

“A!”, lại là một tiếng hô thê lương đến cực điểm, sau đó sắc mặt Tây Việt Tiêu trắng bệch, nghiêm mặt không dám tin nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, hẩn... Hẩn làm sao dám ra tay với mình? !

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn vẻ mặt của hẩn không khỏi cười một tiếng, sau đó phân phó thủ hạ: “ Đưa hẩn về Phong Mâu”, nghe vậy mọi người liền trối Tây Việt Tiêu, đem hẩn về Phong Mâu.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không nhìn Phong Lê Âm một cái nào, lập tức đi về phía đóng quân của Phong Mâu.

Mà giờ phút này, thân hình Lê Âm xụi lơ, hai mắt mở to nhìn về phía chân trời, giống như rơi gỗ mất đi linh hồn, tùy ý mọi người trên người đòi lấy, đoạt lấy.

67. Q.ii – Chương 13

Chương 13: Khuynh Thành động tình, Hải Thiên thành nguy

Editor : Bạch

Nhưng không lâu sau, một đám người khinh công trác tuyệt nhanh nhẹn rơi xuống, khi nhìn đến Phong Lê Âm đang đại ra thì đồng tử co rụt lại.

“Vô liêm sỉ, dám đụng tới tiểu thư nhà ta!”, nữ tử đi đầu tức giận tận trời đem toàn bộ những người làm bắn Phong Lê Âm đi chém, xuống tay tàn nhẫn, máu tươi phun trên người Phong Lê Âm đang khỏa thân, mà nàng lại vẫn như cũ không hề hay biết.

Sau khi chém giết xong, nữ tử đi đầu kia nhanh chóng đem quần áo phủ lên người Phong Lê Âm, “Tiểu thư, tiểu thư, đừng sợ, thực xin lỗi, Yên Lê đã tới chậm”, nữ tử tên Yên Lê nhìn từng mảng xanh tím trên người Phong Lê Âm đang ngơ ngác ngây ngốc, tận sâu trong con ngươi chợt lóe phần hận cùng đau lòng.

Một lúc lâu sau, Phong Lê Âm mới hồi phục tinh thần, khi nhìn thấy người đang ôm mình là Yên Lê, đột nhiên đôi mắt đỏ lên, nhào vào trong lòng của nàng, nức nở, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Tiểu thư, tiểu thư đừng sợ, nói cho Yên Lê là ai, rốt cuộc là ai tổn thương tiểu thư, Yên Lê nhất định đem người đó băm thây vạn đoạn!”, lúc này Yên Lê mới phát hiện tứ chi tiểu thư nhà mình đều đứt đoạn, về sau cũng khó có thể hành động tự nhiên, lập tức lại giận không thể nén.

Mà Phong Lê Âm vừa mới chuẩn bị mở miệng lại ngắt đi, bị mọi người ép buộc lâu như vậy, còn tỉnh mới kỳ quái.

Con ngươi Yên Lê chợt lóe, đối với người hầu phía sau âm trầm tàn nhẫn nói, “Hôm nay chuyện nếu là ai dám nói ra đi, thủ đoạn của ta các ngươi đều rõ!”

Dứt lời, mọi thân mình người đều run lên, cung kính nói, “Dạ!”

Đoàn người tới nhanh đi cũng nhanh, không bao lâu liền biến mất khỏi khói lửa chiến trường này.

Phía bên kia Liệt Hỏa Kinh Thương rất nhanh về tới đại doanh của Phong Mâu, khi đi vào lều của U Tà liền nhìn thấy một nam tử áo trắng như tuyết đang viết phương thuốc, lập tức con ngươi màu lục lóe lên.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành sau khi viết xong phương thuốc, nâng mắt lên, con ngươi cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đối diện, hai người liền như vậy lẳng lặng nhìn nhau, không ai chịu mở miệng, mà Hàn Mai cùng Thanh Lan nhìn bộ dáng hai người cũng không dám lên tiếng.

Sau khi vừa trở lại lều trại, vị thiên hạ thần y Vụ Ảnh Khuynh Thành này liền bắt mạch cho tiểu thư nhà các nàng, các nàng tất nhiên là cũng không dám trì hoãn, bây giờ cô gia đã trở lại, không khí giữa hai người có chút kì quái...

“Ma chủ Ma Vực quả nhiên danh bất hư truyền”, con ngươi Vụ Ảnh Khuynh Thành trong trẻo nhưng lạnh lùng lóe lên, lập tức mở miệng nói, ngữ khí lạnh băng như trước không mang theo chút cảm xúc.

” Vụ Ảnh thần y của Băng Tuyết đỉnh cũng không kém”, nghe được lời nói của Vụ Ảnh Khuynh Thành con ngươi Liệt Hỏa Kinh Thương cũng lóe sáng, lập tức liền xoay người đi tới trước giường, nhìn sắc mặt Tức Mặc U Tà vẫn tái nhợt như tờ giấy, đáy mắt hiện vẻ đau lòng, nếu như có thể, hẳn hy vọng người nằm ở trong này là hắn, nàng đau một phần hắn đều cảm thấy đau lòng.

“Ma chủ không cần lo lắng, vết thương của Ma phi cũng không đáng ngại, chỉ là Cửu tử nhất sinh phát tác”, khi Vụ Ảnh Khuynh Thành nói lời này con ngươi u tối, độc Cửu tử nhất sinh hẳn cũng tìm tòi nghiên cứu qua, nhưng cuối cùng cũng chưa từng tìm được cách giải.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nghe đến “Cửu tử nhất sinh” lưng cứng đờ, Tà Nhi. . . Tà Nhi thật sự trúng Cửu tử nhất sinh...

Liệt Hỏa Kinh Thương nắm tay U Tà, mười ngón đan xen, Cửu tử nhất sinh thì sao, nếu Cẩm Khê tộc dám hạ độc Tà Nhi của hắn, vậy phải thừa nhận lửa giận của hắn! Cẩm Khê tộc. . . có lẽ sống quá lâu rồi.

Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn tay U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đan chặt vào nhau, không biết vì sao trái tim chợt đau, Vụ Ảnh Khuynh Thành có chút mê mang đưa tay sờ sờ vị trí trái tim mình, mà trùng hợp bị Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy, lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương quay qua nhìn nhìn U Tà đang nằm ở trên giường.

Đứng dậy nói, “Không biết Vụ Ảnh thần y vì sao quen biết Ma phi của bản tôn”, thanh âm vẫn từ tính lạnh lùng như trước.

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành ngẩn người, lập tức khôi phục cảm xúc nói, “Mấy tháng trước Ma phi đến Băng Tuyết đỉnh tìm Băng liên, vì vậy quen biết, lần này xuống núi đến tìm Ma phi cũng vì có việc muốn nhờ.”

“Không biết Vụ Ảnh thần y có chuyện gì?”, nghe vậy biểu tình Liệt Hỏa Kinh Thương không có một tia biến hóa, mở miệng hỏi.

“Khuynh Thành hy vọng Ma phi có thể theo ta đi Băng Tuyết đỉnh cứu người”, Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không có biểu tình gì khác, lạnh nhạt mở miệng.

Nhưng nghe nói như thế đáy mắt Liệt Hỏa Kinh Thương xuất hiện mũi nhọn, “Ma phi của bản tôn thân trúng kịch độc, khó có thể theo người đi Băng Tuyết đỉnh!”

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành sững sốt, đúng vậy, nàng giờ phút này thân trúng Cửu tử nhất sinh, căn bản không thể lên đỉnh băng sơn, nhưng vì sao, nghe được tin tức này, tâm hấn ngược lại đau càng sâu?

“Không sao, Khuynh Thành nguyện vì Ma phi tìm thuốc giải Cửu tử nhất sinh”, vừa dứt lời, thân ảnh Vụ Ảnh Khuynh Thành liền biến mất, Liệt Hỏa Kinh Thương thấy vậy con người càng thâm sâu, vị thần y định cư lâu năm ở đỉnh băng sơn quả nhiên không thể khinh thường.

Trong lúc U Tà mê man, Liệt Hỏa Kinh Thương đã đem nàng mang về tới hoàng cung Phong Mâu.

Hôm nay, Liệt Hỏa Kinh Thương đang dùng miệng giúp U Tà uống thuốc, con người màu hổ phách của U Tà hé mở, mê man hai ngày hai đêm, rốt cục đã tỉnh, điều này không khỏi làm Liệt Hỏa Kinh Thương yên tâm không ít.

“Tà Nhi, nàng thấy thế nào? Còn đau không? Có đói bụng không?”, giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương làm sao còn có sự lạnh lùng cứng rắn như khi đối đãi người khác, hoàn toàn giống như một trạng phu bình thường, ngữ khí sũng nịch cùng biểu tình khẩn trương kia, nếu để cho ngoại nhân nhìn thấy chắc chắn chấn động, đây người lạnh lùng thị huyết, cứng rắn nghiêm nghị chiến thần nhiếp chính vương sao?

Mà U Tà khi mở mắt nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương, khóe miệng nhấc lên một độ cong duyên dáng, ngồi dậy ôm cổ Liệt Hỏa Kinh Thương, “Thương, ta không sao”.

Nguyên bản muốn giáo huấn nàng chuyện gạt hấn đến Cẩm Khê tộc, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng U Tà mềm mại như tiểu hài tử, cho dù như thế nào cũng không mở miệng được, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đã biết đời này bị nàng ăn chắc rồi.

Lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương nghĩ tới Vụ Ảnh Khuynh Thành, con người màu lục lóe lên, “Khi nàng hôn mê, Vụ Ảnh Khuynh Thành ở Băng Tuyết đỉnh có đến tìm nàng, nói có việc muốn nhờ”

Nghe vậy đáy mắt U Tà hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, rời khỏi lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, Vụ Ảnh Khuynh Thành tới tìm nàng? Không lẽ là vì phụ nhân kia? U Tà nghĩ đến tận đây cũng hiểu được tám chín phần mười.

Sau đó ngẩng đầu nhìn hướng Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Có lẽ hấn muốn tìm ta tiến đến đỉnh băng sơn cứu...”, còn chưa có nói xong, hai tay U Tà đó là sờ trên mặt Liệt Hỏa Kinh Thương, ánh mắt, mũi miệng một tắc một tắc vô về, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không ngăn cản, chính là sũng nịch nhìn U Tà.

Mà không bao lâu trong đầu U Tà không ngừng hiện lên khuôn mặt phụ nhân kia, mà khuôn mặt Liệt Hỏa Kinh Thương cùng phụ nhân kia không ngừng thay đổi, nghĩ nghĩ, con người U Tà rụt mạnh một chút, chẳng lẽ...

Nhìn biểu tình sũng nịch của Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà cũng không mở miệng nói ra phán đoán của bản thân, nếu không phải thật, vậy chẳng phải là làm cho hấn thất vọng, càng thêm đau lòng sao, vẫn là chờ vết thương khá hơn tự mình lên Băng Tuyết đỉnh một chuyến, nếu là cứu được, vậy rất nhiều chuyện cũng tự nhiên sẽ giải quyết dễ dàng.

Ví như năm đó phụ thân mẫu thân của nàng vì sao bị thế nhân đuổi giết, khiến nàng bị đưa tới Lăng Thiên đại lục.

Nghĩ đến tận đây U Tà đó là không hề mở miệng nói chuyện, chỉ là khoe miệng vẫn cong, nếu là phụ nhân kia là mẫu thân của Thương, đương nhiên tốt, nếu không phải đối bọn họ cũng không có chút ảnh hưởng.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cảm thụ được tâm tình vui sướng của U Tà, trong lòng tự nhiên cũng vui vẻ .

Nhưng mà không bao lâu cửa liền bị người gõ nhẹ, “Hoàng thượng, người báo tin từ chiến trường Hoa Tàn trở lại, nói là có chuyện quan trọng bẩm báo”, Thanh Lan luôn luôn tùy tiện, vừa mới nghe được thanh âm U Tà liền biết nàng tỉnh, tự nhiên muốn nhìn nàng một chút, vừa vặn có người muốn thấy cô gia, thật sự là cơ hội tốt.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy mở miệng nói, “Kêu hẩn ở Thiên Điện chờ, trầm sẽ qua đó”

“Dạ!”, Thanh Lan lên tiếng trả lời liền đi báo cho người truyền tin kia biết, mà Liệt Hỏa Kinh Thương sờ sờ hai má có chút huyết sắc của U Tà, “Tà Nhi, ăn một chút gì rồi chờ ta trở lại” .

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương giống như đang dỗ trẻ con, U Tà buồn cười gật gật đầu, có một người yêu như vậy cũng không tệ, “Được, chàng đi đi” .

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy liền đứng dậy ra khỏi Thương Khung Điện, mà Hàn Mai cùng Thanh Lan vẫn chờ ở ngoài cửa nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương đi xa mới tiến vào Thương Khung Điện, nhìn U Tà đang tỉnh táo ngồi ở trên giường, hai người đều vui mừng.

“Tiểu thư, người rốt cục tỉnh, làm ta sợ muốn chết, mấy ngày nay ta cũng không dám tiến vào, cô gia thật sự là đáng sợ!”, vừa vào đã nhìn U Tà bắt đầu kể khổ.

Mà U Tà nghe nói như thế thì ngăn người, sau đó cười lên tiếng, nam nhân kia lẽ nào vì nàng bị thương, cho nên mới giận chó đánh mèo với các nàng, thật sự là tính tình tiểu hài tử, nhưng. . . cũng chỉ có khi đối mặt của nàng mới như vậy.

“Đúng vậy tiểu thư, Nhã Trúc cùng Đạm Cúc truyền tin cho chúng ta, nói ngày ấy khi cô gia biết tiểu thư trúng Cửu tử nhất sinh thực đáng sợ, dám người Hồn Thiên đều không dám lên tiếng, sợ bị cô gia đem chém”, Hàn Mai tự nhiên không dám nói Liệt Hỏa Kinh Thương học máu làm cho U Tà lo lắng, nhưng trong lòng nàng đều biết, chỉ sợ ở trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương U Tà so với tính mạng của hẩn còn quan trọng hơn.

Mà U Tà nghe vậy khoe miệng gọi lên, nam nhân này . . . Nàng đương nhiên biết nếu hẩn biết được nàng trúng Cửu tử nhất sinh, thật sự sẽ phát cuồng, tình yêu của hẩn với nàng, nàng đều hiểu, cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi.

Ngự thư phòng Thiên Điện Thương Khung Điện.

“Có chuyện gì, nói đi”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn người truyền tin phía dưới liếc mắt một cái, lãnh liệt mở miệng nói.

Nghe vậy kia sứ giả mới thật cẩn thận mở miệng nói, “Hoàng thượng, Thành Hải Thiên ở Cốc Vực nay dịch chuột tung hoành, không ít binh lính cùng dân chúng đều trúng dịch chuột, nếu không thể ức chế, sợ chỉ vài ngày sau thành Hải Thiên sẽ biến thành tử thành ” .

Từ lúc Hoa Tàn đóng quân ở biên giới Phong Mâu, người truyền tin này biết vị đế vương này, đối với hoàng hậu nương nương tình thâm ý trọng, nay nương nương còn bị thương, hẩn cũng không nghĩ tiến vào bẩm báo, nhưng dịch chuột ở thành Hải Thiên quá lớn, đây là đại sự! Nhân họa không đáng sợ, luôn có thể tìm được biện pháp, nhưng mà thiên tai, đã khó càng thêm khó.

Mà nghe nói như thế Liệt Hỏa Kinh Thương mày kiếm hơi nhíu, dịch chuột... Từ xưa đến nay, trong tứ quốc thiên tai nhân họa liên tiếp không ngừng, mà khống chế dịch chuột là khó khăn nhất, không chỉ vì nguồn khó có thể ức chế, càng khó đó là thuốc chữa bệnh.

Từ xưa đến nay đều chưa có người nào tìm ra phương thuốc chữa trị căn bệnh này, cho nên người mắc bệnh dịch chuột cuối cùng đều chết, giờ phút này đại chiến sắp tới, dịch chuột lan tràn, thật là một việc khó, hơn nữa bây giờ băng tuyết ngập trời vì sao lại có nhiều chuột như vậy, có lẽ chuyện này có thể tìm ra .

Nghe đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương chợt rung mình, “Người lui xuống trước đi, hai ngày sau trăm sẽ có biện pháp, người báo mấy người Hồn Thiên đem toàn bộ người chết vì dịch chuột đi hỏa thiêu, phòng ngừa dịch chuột lan tràn!”

“Vâng, hoàng thượng!”, nói xong người truyền tin nhanh chóng rời đi.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng gõ ngón tay trên mặt bàn, dịch chuột lan tràn...

68. Q.ii – Chương 14

Chương 14: Đi đến Hải Thiên, dịch chuột lan tràn

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Không quá lâu, Liệt Hỏa Kinh Thương liền đi về phía tẩm cung Thương Khung điện, U Tà nâng mắt nhìn hần, tuy rằng trên mặt Liệt Hỏa Kinh Thương không để lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng U Tà cảm giác được hần nhúu mày.

“Làm sao vậy? Sứ thần ở biên cảnh nói gì sao? “, U Tà không khỏi mở miệng hỏi nói.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới hồi phục tinh thần ngồi ở bên giường, nhìn U Tà nói, “Thành Hải Thiên ở Cốc Vực đang bị dịch chuột lan tràn, thái y thúc thủ vô sách, nếu cứ như vậy dịch chuột càng không thể vãn hồi.”

Nói xong, mày kiếm Liệt Hỏa Kinh Thương liền nhăn lại, từ trăm năm trước, khi có thiên tai phương pháp khắc phục rất hạn chế, mà dịch bệnh lại là một trong những thiên tai nghiêm trọng nhất, thành Hải Thiên ở Cốc Vực là thành phồn vinh nhất, cùng với bảy thành còn lại liên kết chặt chẽ với nhau, giờ phút này dịch chuột lan tràn, nếu không khắc chế sớm, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nghe vậy mày liễu U Tà khẽ cau lại, dịch chuột... ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng có nghiên cứu chế tạo thuốc khắc chế bệnh dịch, bây giờ không tận mắt nhìn thấy tình huống ở thành Hải Thiên, nàng cũng không thể bốc thuốc đúng bệnh được.

“Chúng ta cùng nhau đến thành Hải Thiên “, tay U Tà khẽ vuốt nhẹ mày kiếm đang nhăn lại của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhẹ giọng nói.

“Không được! Thương thể của nàng còn chưa lành, người lại còn trúng Cửu tử nhất sinh, làm sao có thể đi thành Hải Thiên, không được!”, nghe nói như vậy Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức phản bác, trong thanh âm không có một chút do dự.

Nghe vậy U Tà buồn cười nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, “Ta không sao, dịch chuột đang lan tràn nếu không ngăn chặn sớm, sợ rằng dân ở tám thành của Cốc Vực đều bị nhiễm, khi đó Hoa Tàn sẽ không tồn một người nào mà cũng có thể chiếm được tám thành, xông thẳng đến đô thành, chàng cũng đã biết, ở Hoa Tàn ta từng nghiên cứu chế tạo được khắc chế được bệnh dịch, người đem ta đi xem tình huống liền hảo.”

“Ta có thể mang nàng đi, nhưng nàng phải luôn luôn ở bên người ta.”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn con người kiên định của U Tà, không thể nói lời cự tuyệt, trong lòng nghĩ, chính mình đã tìm được một bảo bối, đúng là như vậy...

Ngày thứ hai, hai người liền rời khỏi hoàng cung Phong Mậu, đi đến thành Hải Thiên ở Cốc Vực, đi chậm một ngày hậu quả càng nhiều.

Gia súc thúc ngựa, không đến hai ngày liền tới biên cảnh của thành Hải Thiên – Bồ Lâm thành. U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi ở bên trong xe ngựa, lắng nghe các cuộc đàm luận trong Bồ Lâm thành.

“Ai... Các người nói toàn bộ người ở thành Hải Thiên sẽ nhanh chóng chết hết, đến lúc đó dịch bệnh lan đến Bồ Lâm thành của chúng ta thì làm sao bây giờ? Chúng ta có nên chuyển nhà rời khỏi đây?”

“Nói là nói như vậy, nhưng mà nghe nói để quân chúng sẽ đích thân đến thành Hải Thiên, nếu có thể chế trụ bệnh dịch thì sợ cái gì, mấy trăm năm gần đây Phong Mâu ta chỉ có hai lần mắc bệnh dịch, ai ngờ lần này đến bất thành ở Cốc Vực chúng ta.!”

“Đúng vậy, nay chiến sự sắp tới, thành Hải Thiên lại là biên cảnh gần với kinh thành nhất, nếu bị cướp... ai...”

“...”nhóm dân chúng nói chuyện trong từng lời nói đều lộ ra hoảng sợ cùng buồn rầu, xem ra dịch chuột ở thành Hải Thiên lan tràn đã gây ra khủng hoảng trong lòng mọi người, nếu không nhanh chóng chặn lại, sợ rằng tám thành ở Cốc Vực sẽ không còn được bảo đảm.

Ngồi ở bên trong xe ngựa U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhau, mười ngón tay xiết chặt, tâm mạch tương liên.

Sáng sớm, Hàn Mai cùng Thanh Lan đã sử dụng xe ngựa rút cục đi tới Hải Thiên thành thành, U Tà nhìn qua ô cửa nhỏ quan sát khung cảnh bên ngoài, trong lúc nhất thời ngực giống như bị ai đó bóp nghẹn....

Hải Thiên thành được xưng là thành phần hoa nhất Phong Mâu, ngày xưa dòng người như nước, tiểu thương tràn ngập trên đường, giờ phút này cảnh tượng trên đường vô cùng ảm đạm, khắp nơi tỏa ra mùi vị hư thối.

Một đám quạ đen từ trên mái hiên bay đi, phát ra âm thanh chói tai, nghe qua giống như thật bình thường.

Dường như là cảm nhận được tâm tình của U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nhìn ra bên ngoài, gió lạnh gào thét thổi tới, tiếng kêu than khắp nơi, trên đường rải rác vô số thân hình uể oải của dân chúng, người người tiêu tụy, vô cùng thê thảm. Nhìn thấy cảnh này, môi bạc của Liệt Hỏa Kinh Thương mím chặt lại, lưng có chút cứng ngắc.

Không bao lâu, có một tiểu hài tử gương mặt ngây thơ chất phác nhìn phụ nhân bên cạnh: “ Nương, phụ thân đi ra ngoài đã nhiều ngày, vì sao còn chưa trở lại? Lan Nhi nhớ người.”

“Lan Nhi ngoan, phụ thân... Phụ thân sẽ nhanh chóng trở lại, Lan Nhi phải ngoan ngoãn ngồi trong nhà không được đi ra, phụ thân sẽ sớm trở về mang thật nhiều thức ăn ngon cho Lan Nhi.”, phụ nhân kia ôm con gái nói, lệ đã rơi nhưng đứa con gái ngây thơ vẫn không biết, nhìn thấy một màn này, đôi mắt Hàn Mai và Thanh Lan không khỏi đỏ lên.

Tiếng bánh xe quay giữa ngã tư đường hiu quạnh càng trở nên chói tai, những người mắc bệnh dịch trên người đều nổi những nốt ban hình trứng màu lục, càng ngày càng nổi nhiều, đến khi toàn thân đều nổi ban, thì vô lực cứu chữa.

Bốn người nhìn thắm cảnh này, nghe thấy những tiếng kêu rên, tâm mỗi người giống như bị ai đó hung hăng nhéo, lập tức ánh mắt lạnh như băng, kẻ địch của dịch chuột là gì? Làm sao mới có thể ngăn chặn dịch chuột tràn lan? Thiết kế tử mĩ như vậy, hại bao nhiêu người?

Ngay khi mấy người mím môi không nói gì, mấy người Hồn Thiên rút cục cũng chạy tới.

“Chủ tử, Vương phi, các người rút cục đã đến đây!”, vừa dứt lời, Liệt Hỏa Kinh Thương liền đỡ U Tà xuống xe ngựa.

Nhìn sắc mặt U Tà vẫn như trước có chút tái nhợt, mấy người Hồn Thiên tràn đầy áy náy, mà Nhã Trúc, Đàm Cúc và Đại Huyền đều đau lòng không thôi.”Tiểu thư, thân thể của người còn chưa tốt, như thế nào lại đi đến đây! ” .

U Tà nhìn nhìn bọn họ nói, “Ta không có việc gì, các người đều chưa bị mắc bệnh chứ?”

“Tiểu thư yên tâm đi, chúng ta đều có võ công trong người, so với người bình thường thì mạnh hơn không ít!”, người tập võ so với dân chúng bình thường thì tốt hơn rất nhiều, cho nên ở thành Hải Thiên mấy ngày, tất cả mọi người đều không bị nhiễm dịch chuột.

“Tình hình hiện nay như thế nào?”, Liệt Hỏa Kinh Thương nắm tay U Tà, biểu tình vẫn như trước có chút lãnh liệt nói.

“C, thành Hải Thiên là thành phần hoa nhất trong tám thành của Cốc Vực, tất nhiên dân chúng cũng nhiều nhất, người chết gần một nửa, tuy rằng đã cố gắng khắc chế, nhưng vẫn như trước không hề hiệu quả, ngược lại lan tràn ngày càng nhanh!”, nhắc tới việc này, mấy người Hồn Thiên đều nhíu chặt lông mày.

“Còn có chuyện thành Hải Thiên bị nhiễm dịch bệnh vẫn chưa lan tràn ra ngoài, nhưng Hoa Tàn quốc lại giống như biết được, thừa cơ tấn công vài thứ, nhưng vì có mấy người bọn ta trấn thủ, nên vẫn chưa phát sinh đại sự gì.”, Phó Bạch cau mày mở miệng nói, nhưng có thể hiểu ra nguyên nhân, Hoa Tàn quốc...

Nghe những lời nói này, biểu cảm của Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà cũng chưa từng biến hóa, nói cách khác hai người đã sớm biết chuyện này do Hoa Tàn quốc gây nên.

Lấy tính mạng dân chúng của bát thành ở Cốc Vực để làm tiền đặt cược chiến thắng, hành vi như thế làm cho người ta tức giận vô cùng, cũng không biết có phải là do vị nữ hoàng của Hoa Tàn quốc gây ra, thủ đoạn tàn nhẫn bậc này thật là vô cùng ác độc.

Mà dân chúng xung quanh nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà thì vô cùng sửng sốt, lập tức mấy người Hồn Thiên hướng hai người bọn họ hành lễ, toàn bộ quỳ rạp xuống đất: “Để quân và để hậu tới cứu chúng ta, chúng ta được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi!”

“Chúng ta rốt cục được cứu rồi, phụ thân mau tỉnh lại, chúng ta được cứu rồi được cứu rồi!”

“Bà bà, bà bà, chúng ta được cứu rồi, chúng ta không phải chết, để quân cùng để hậu đã tới cứu chúng ta !”

“...”, dân chúng xung quanh đều vì vui mừng quá mà khóc, hết sức kích động.

U Tà xuống xe ngựa, nâng bà bà đứng gần mình nhất dậy, chỉ thấy trên người bà bà nhiều mảng xanh thẫm, quần áo rách nát tỏa ra mùi hôi, nhìn một màn này mấy người Hồn Thiên vốn định ngăn cản, nhưng lại bị U Tà ngăn cản.

“Mọi người đều đứng lên đi, nếu bản cung cùng để quân đã đến đây, tất nhiên sẽ cứu các người”, thanh âm U Tà tuy rằng trong trẻo lạnh nhạt, nhưng mà dân chúng xung quanh lại đỏ bừng đôi mắt, mà lão bà bà thấy U Tà không chút ghét bỏ mà nâng mình dậy, lập tức cảm động khóc thành tiếng.

Vị để hậu Phong Mâu quốc này, quân chi hạnh, quốc chi hạnh a!

Trấn an dân chúng một phen, mấy người Hồn Thiên liền đưa Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà về quân doanh mà quân đội đóng quân.

Trong trường, sắc mặt tất cả mọi người đều ngưng trọng, dịch chuột này nếu không ức chế nó, sợ rằng tám tòa thành trì của Cốc Vực đều bị liên lụy.

“Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hàn Mai, Đạm Cúc, bốn người các người mau chóng đi các thành trì mua tất cả rắn và mèo không trúng độc về đây!”, U Tà ngồi bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, biểu tình vẫn lạnh nhạt như trước, phân phó nói.

Nghe vậy tất cả mọi người đều mơ hồ, mua rắn và mèo về làm cái gì? Bất quá bốn người Hồn Thiên sau khi hoang mang một chút liền lĩnh mệnh đi xuống, mà con người U Tà cũng chợt lóe, dịch chuột kỳ nhất là rắn và mèo, hiện tại dịch đã tràn lan, cho dù có thuốc trị được bệnh, nhưng lại chỉ trừ hết được phần ngọn, nếu tìm ra nơi phát bệnh đầu tiên, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết.

Bất quá, tất cả mọi người ở đây, đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn U Tà, quả nhiên không hổ danh là chủ tử của các nàng.

Mà U Tà cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, mở miệng nói: “Hồn Lăng, Hồn Trạch, Phó Bạch, ba người các người mau chóng đến kinh thành đem chăn bông và chén bát sạch sẽ về đây, đem người thân của những người mắc dịch bệnh tách ra.”

“Rõ, Vương phi”, ba người cũng không có chút do dự xoay người đi ra khỏi lều trại, tức khắc đi làm.

Mà Thanh Lan, Nhã Trúc và Đại Huyền nhìn U Tà, không biết tiểu thư sẽ phân cho các nàng nhiệm vụ gì đây.

“Ba người các người, cùng nhau may cái này cho ta.”, vừa dứt lời, U Tà liền lấy ra mấy tờ giấy tuyên thành, Liệt Hỏa Kinh Thương vì nàng mài mực, nàng cầm bút ở trên giấy tuyên thành phác thảo sơ đồ cấu trúc, ở hiện đại rõ ràng là khẩu tràng và bao tay!

Nhìn hình mẫu này, ba người Nhã Trúc đều tò mò không thôi, liền quay người đi làm.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà bên người, ý tứ rõ ràng đó là: ta phải làm gì?

U Tà nhìn ánh mắt của hắn, khóe môi không khỏi cong lên, phương pháp trị liệu dịch bệnh này, từ trước đến nay chưa từng có, nàng đem phương pháp điều trị ở hiện đại chuyển qua.

“Người a, liền đi theo ta nhìn xem người mắc bệnh đi, ta muốn nghiên cứu chế tạo giải dược, trước tiên nên kiểm tra thân thể của bọn họ, như vậy mới có thể đúng bệnh bốc thuốc.”, nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương ngăn người, sau đó cúi đầu nhìn sắc mặt U Tà có chút mỗi một cùng tái nhợt, trái tim co rụt lại, đau đớn không thôi.

Bàn tay hiện lên những khớp xương rõ ràng sờ sờ hai má U Tà, lập tức cúi đầu đem môi bạc hạ xuống đôi môi anh đào của nàng, gấn bó dây dưa trần trọc, U Tà cũng không cự tuyệt, hai tay ôm lấy cổ của Liệt Hỏa Kinh Thương.

Một lúc lâu sau mới rời ra, Liệt Hỏa Kinh Thương đem U Tà ôm vào trong ngực : “ Tà Nhi, cuộc đời này có nàng, ta không mong gì hơn!”

Nghe vậy U Tà cũng không phản bác, nằm ở trong lòng của Liệt Hỏa Kinh Thương , đôi môi tái nhợt khẽ cong lên.

69. Q.ii – Chương 15

Chương 15: Tài hoa sáng quắc, tứ quốc rung chuyển

Editor : Bạch

Lưu Hân Điện, hoàng cung Hoa Tàn.

“Công chúa, dịch chuột lan tràn khắp thành Hải Thiên ở Cốc Vực, có lẽ không lâu sau người có thể hưởng nữ hoàng bệ hạ xin thánh chỉ !”, cũng nữ diễm lệ Lục Diệp đứng yên phía sau Hoa Nghê Thường, đắc ý nói.

“Ừm. Tốt lắm, làm không tệ, ngọc như ý này liền thưởng cho người”, Hoa Nghê Thường nghe được lời Lục Diệp liền vui vẻ, cầm ngọc như ý trong tay thưởng cho Lục Diệp.

“Tạ ơn công chúa điện hạ!”, khi cầm một đôi ngọc như ý Lục Diệp mừng đến không tự kìm hãm được, vẻ mặt hiện rõ sự tham lam. Mà Thiển Nhị đứng một bên nắm chặt tay, mày nhíu chặt, nhưng vẫn chưa mở miệng. “Đúng rồi công chúa điện hạ, nô tỳ nghe tin tức truyền đến từ ám vệ đã phái đi, nói là đế quân Phong Mâu quốc Liệt Hỏa Kinh Thương cùng đế hậu Túc Mặc U Tà đã đến thành Hải Thiên! Hơn nữa nghe nói đế quân kia quả thật như nhân gian đồn đãi, dáng người trác tuyệt, dung nhan tuyền mỹ, cứng rắn nghiêm nghị, lạnh lùng như băng tuyết, thật sự xứng danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử!”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường nháy mắt từ ghế quý phi ngồi dậy, trong mắt hiện lên tinh quang nói, “Hắn so với Vụ Ảnh Khuynh Thành như thế nào?”

“Thưa công chúa điện hạ, hai người hoàn toàn không giống nhau, một người lạnh lùng hờ hững như tiên, một người cứng rắn nghiêm nghị như thần, nhưng nếu thật muốn so cao thấp có lẽ đế quân Phong Mâu càng tốt hơn!”

“Vậy sao? Có thể tốt như vậy? Vậy người được đồn đãi Thiên hạ đệ nhất nữ tử Túc Mặc U Tà thì sao?”, nói tới đây Hoa Nghê Thường lại nằm trở về ghế quý phi, sờ sờ bộ móng tay sơn màu đỏ.

“Cái này... bầm công chúa điện hạ, theo ám vệ báo lại, để hậu Phong Mâu Tức Mặc U Tà xác thực như đồn đãi, trong trẻo nhưng lạnh lùng, tư thái tuyệt mỹ, hào hoa phong nhã, sáng bừng tri thức, hơn nữa dù không có cái danh quốc mẫu, nhưng phong phạm quốc mẫu nhìn một cái không xót gì”, Lục Diệp lễ mễ mở miệng nói.

Mà nghe nói như thế Hoa Nghê Thường lại chưa mở miệng, chỉ là con người rụt lại, Tức Mặc U Tà? Nàng đã sớm muốn gặp một lần, lần đầu độ chiêu, hay dùng trận dịch chuột này đi, có thể giải quyết ... Mới là đối thủ chân chính.

———— Ngự thư phòng hoàng cung Nguyệt Thần quốc.

“Người nói cái gì? Hoàng thượng không trở về? Mười vạn binh mã toàn quân bị diệt?”, Tây Việt Tiêu tự mình lãnh binh tác chiến chưa về, làm quốc trưởng Tức Mặc Hoành đứng mũi chịu sào trở thành người tâm phúc ở Nguyệt Thần quốc.

“Dạ. . . Đúng vậy tướng quân, chúng ta âm thầm điều tra tin tức chắc chắn không sai, hoàng... Hoàng thượng bị Phong Mâu để quân chém đứt một cánh tay, sau mang... Mang về quốc”, người bẩm báo run rẩy nói.

“Cái gì? Người nói cái gì? Phong Mâu thật sự khinh người quá đáng, coi Nguyệt Thần không có người sao?”, Tức Mặc Hoành nghe vậy giận dữ, ở Phong Mâu quốc vợ hắn chết, ba đứa con gái, một không phải thân sinh, một cả đời không con tự nhiên không thể làm hoàng hậu, còn một thì điên điên khùng khùng, mỗi ngày quần quít lấy hắn đòi đi Ngự Long sơn trang, điều này sao có thể làm cho hắn không hận!

“Đúng vậy Tức Mặc tướng quân, Phong Mâu thật sự quá mức không coi ai ra gì! Chúng ta Nguyệt Thần tất nhiên không thể buông tha bọn họ!”, bộ binh thị lang cũng giận dữ, lớn tiếng mở miệng nói.

Toàn bộ quan đại thần nghe đến mấy điều này đều giận dữ, Phong Mâu cũng dám giam vua của bọn họ, điều này quả thực là không để Nguyệt Thần vào mắt, thật sự gan to tà trời!

“Người đâu, đưa phong thư này đến Hoa Tàn, đích thân giao cho nữ hoàng Hoa Tàn!”, Tức Mặc Hoành từ trên bàn xoát xoát viết một phong thư, phái người đưa đi Hoa Tàn quốc.

“Dạ, tướng quân! Thuộc hạ sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người!”, ám vệ cầm thư liền ngựa không dừng vó chạy tới Hoa Tàn quốc.

————Ngự hoa viên hoàng cung Nguyệt Thần .

Nữ tử mặc phượng bào đỏ thắm ngồi ngay ngắn ở trước bàn đá, ánh mắt có chút dại ra, trên bàn đá nước trà điểm tâm sớm nguội lạnh, có thể thấy được nàng ngồi đã lâu. Không bao lâu một đám nữ tử mặc cung trang oanh oanh yến yến đều tới.

“Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, không tốt!”, nữ tử một một thân hoa phục đầy mặt lo lắng nhìn Mộc Uyển Hi, không có một chút ung dung thanh lịch của nữ tử hậu cung.

“Hoàng hậu nương nương, nghe nói người cùng đế hậu Phong Mâu quốc có chút quan hệ, là thật sao?”, một vị nữ tử cầm y hoa phục khác cũng nhủ lại mày liễu hỏi, mặc dù cực lực che dấu, nhưng vẫn có thể thấy được lo lắng của nàng.

Con người Mộc Uyển Hi lạnh nhạt, lập tức khôi phục sắc mặt, “Các vị muội muội không an phận chờ ở cung điện chính mình, chạy đến nơi đây là thế nào? Đế hậu Phong Mâu cùng bản cung quan hệ như thế nào thì có quan hệ gì tới các người?”, ngữ khí bình thản, không chút phật phồng, tiểu công chúa từng kiêu hoành ngang ngược một thời sau khi vào nhà giam này đã biến mất không thấy.

“Điều này... Hoàng hậu nương nương bớt giận, chúng ta là vì hoàng thượng mà đến”, một đám hậu cung tần phi cảnh xuân tươi đẹp tất cả đều bùm bùm quỳ rạp xuống đất, quý phi đi đầu ngữ khí thật cẩn thận, đa số tần phi đều ở đây chỉ thiếu duy nhất Tức Mặc Văn nguyệt đứng đầu tứ phi.

Trở về từ thọ yến thái hoàng thái hậu Phong Mâu quốc, tần phi hậu cung biết được nàng không thể mang thai, người người đều không hoà nhã với nàng, một tần phi vô dụng không thể sinh đứa nhỏ, thái độ của Tây Việt Tiêu cũng thay đổi không ít, nay Tức Mặc Văn nguyệt cũng chỉ dám lẳng lặng chờ ở trong tấm điện của chính mình, về phần mưu tính cái gì. . . Không ai biết được.

“Sao ? Vì hoàng thượng mà đến? Bản cung thật không biết, hoàng thượng mang binh đi Phong Mâu, như thế nào có thể ở nơi này của bản cung”, nghe được hai chữ hoàng thượng tay Mộc Uyển Hi ngừng một chút, bưng nước trà sớm lạnh thấu lên, sau đó sắc mặt bình tĩnh như trước nói.

“Hoàng hậu nương nương, nghe nói hoàng thượng mười vạn đại quân dẫn đi toàn quân bị diệt, hoàng... Hoàng thượng cũng bị Phong Mâu để quân bắt trở về Phong Mâu!”, quý phi đi đầu thấy Mộc Uyển Hi bình tĩnh như không có chút lo lắng nói.

Nghe vậy Mộc Uyển Hi mạnh ngẩng đầu, “Phanh” chén trà trong tay cũng lên tiếng trả lời mà rơi, ma ma đứng ở phía sau Mộc Uyển Hi cũng biến sắc, “Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương ngài không bị thương chứ?”

Bị thanh âm ma ma gọi hoàn hồn, Mộc Uyển Hi dùng khăn gấm xoa xoa phượng bào ẩm ướt, “Người nói thật sao? !”, ngữ khí giờ phút này tuy rằng như trước bình tĩnh không có gợn sóng, nhưng nếu lắng nghe, vẫn có thể nghe được thanh âm ở chỗ sâu trong khẩn trương cùng lo lắng.

“Đúng vậy hoàng hậu nương nương, thiếp nghe nói ngài cùng đế hậu Phong Mâu có chút giao tình, cho nên mới đến đây, hy vọng hoàng hậu nương nương có thể khuyên bảo Phong Mâu thả hoàng thượng, hơn nữa Phong Mâu để quân kia cực kỳ sủng ái vị đế hậu kia, nói vậy nếu nàng mở miệng tất nhiên hữu dụng!” Trong thanh âm quý phi tràn đầy mong đợi, thế nhân đồn đãi đế quân Phong Mâu sủng nịch đế hậu đã đến tận xương, nếu nàng mở miệng khuyên, hoàng thượng tất nhiên có thể được thả, trở lại Nguyệt Thần, đến lúc đó lại tập kết binh lực giáo huấn Phong Mâu.

Nghe lời nói của quý phi, tay Mộc Uyển Hi chà lau phượng bào dừng một chút, Phong Mâu đế hậu... Tức Mặc U Tà. Nữ tử giữa những hàng vạn người đều tràn đầy khí phách nghiêm nghị, nữ tử tài hoa hơn người sáng ngời trí tuệ, nữ tử làm cho tứ quốc đều sợ hãi than thở không thôi.

“Các người trước đi xuống đi, để bản cung cẩn thận suy nghĩ”, giờ phút này Mộc Uyển Hi đột nhiên phát phát tay, người người hậu cung phi tần tuy rằng không có được câu trả lời thuyết phục từ Mộc Uyển Hi, nhưng cũng không dám lơ đãng, lập tức đều rời khỏi ngự hoa viên.

Mộc Uyển Hi lẳng lặng ngồi nhìn những đóa hoa rực rỡ ở ngự hoa viên, nâng mắt nhìn phương hướng Tuyết Phong quốc cùng Phong Mâu quốc, từ khi gả vào hoàng gia Nguyệt Thần quốc, nàng không có một ngày vui vẻ, ngày ngày cùng phi tần hậu cung tranh thủ tình cảm nàng cũng cảm thấy phiền chán, nhưng giờ phút này phu quân của nàng bị tù ở Phong Mâu, nàng rốt cuộc nên làm gì?

——Thành Hải Thiên ở Cốc Vực, biên giới Phong Mâu.

“Tiểu thư, chúng ta đều may xong rồi, người xem có phải bộ dáng như vậy hay không?”, Nhã Trúc cầm găng tay trong tay cùng khẩu trang đưa cho U Tà, trong giọng nói tràn đầy tò mò, thứ này làm rất dễ, chỉ là không biết nên dùng như thế nào, mười đầu ngón tay kia có thể nghĩ đến là mang trên tay, nhưng là cái khác đều không biết .

U Tà cầm lấy xem, lập tức gật gật đầu, “Đúng vậy, chính là như thế này”, nói xong liền đeo vào trên tay, lại đem khẩu trang đeo lên mặt, mấy người Đại Huyền một bên cũng nhìn rồi làm theo U Tà. Thì ra mấy thứ này sử dụng như vậy, so với lụa mỏng che mặt tiện hơn rất nhiều.

“Đây là găng tay, cái này gọi là khẩu trang, mang cái này có thể giúp tránh bị lây dịch chuột khi chữa trị”, U Tà đeo khẩu trang, thanh âm không chút phập phồng thần nhiên nói.

Mà lời này làm cho tất cả mọi người quanh thân cảm thấy thần kỳ, đúng vậy, chỉ cần tránh cùng người bệnh tiếp xúc trực tiếp liền không cần lo lắng, bọn họ lúc trước vì sao không nghĩ tới?

Liệt Hỏa Kinh Thương ở một bên nhìn U Tà bên người, khóe miệng kéo lên một chút độ cong, đây là Tà Nhi của hắn, khiến người ta không thể không yêu. U Tà quay đầu cầm lấy găng tay cùng khẩu trang thay Liệt Hỏa Kinh Thương đeo, sau đó cầm tay hắn kéo ra ngoài lều trại.

Không lâu sau đã vào thành Hải Thiên, lọt vào trong tầm mắt thành Hải Thiên không tiêu điều giống như vậy, dân chúng giờ phút này thu thập sạch sẽ, cầm bát hướng chỗ mấy người Nhã Trúc phát cháo mà tới, mỗi người trên mặt đều là cảm kích cùng hi vọng.

Sắc mặt U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng là ẩm ẩm, lơ đãng ánh mắt U Tà bị một màn xa xa hấp dẫn. Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi giờ phút này nằm ở góc tường, trên làn da lộ ra bên ngoài tràn đầy những chấm nhỏ màu xanh, nhìn qua cực kỳ khủng bố, nhưng mà một nữ tử dung mạo tú lệ bên người hắn cũng không ghét bỏ, mà là một ngậm một ngậm đút hắn ăn cháo, nhìn đến miệng hắn cháo tràn ra, cũng sẽ cầm khăn tay vì hắn lau sạch sẽ. Cảm tình như vậy làm cho người ta rơi vào động dung, sau khi xem qua U Tà nhắc chân bước tới bên cạnh nữ tử thanh tú đó.

Rất nhanh liền đi tới trước mặt hai người, bị U Tà che ánh mặt trời, hai người đều ngẩng đầu nhìn lên, tuy rằng nhìn không thấy mặt U Tà, nhưng này đôi con ngươi màu hổ phách cũng đủ làm cho hai người sửng sốt.

“Cô nương, người nên cách xa một chút đi, phu quân ta nhiễm dịch chuột, tránh bị lây nhiễm”, nữ tử cũng không có mở miệng răn dạy U Tà che khuất ánh mặt trời, ngược lại ngữ khí ôn hòa nói, từ trong giọng nói khó che dấu sự quan tâm lo lắng.

Khóe miệng U Tà cong lên, “Người tránh ra một ít, để ta nhìn xem tình huống của hắn”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững giống như dẫn theo ma lực, khiến nàng kia không tự chủ được thoáng tránh ra một chút. U Tà ngồi xổm xuống tinh tế đánh giá nam tử trẻ tuổi, khi thì nhíu mi, khi thì suy nghĩ sâu xa...

Qua một lúc lâu, U Tà rốt cục đứng lên xoay người rời đi, không hề nói gì. Đôi nam nữ trẻ nhìn bóng dáng U Tà rời đi, không khỏi thở dài, sau đó nữ tử cầm tay nam tử kia, ý tứ rõ ràng, cho dù không thể cứu chữa, nàng cũng sẽ không buông tay hắn.

U Tà đi tới bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, “Ta biết phương pháp chữa bệnh, chúng ta trở về thôi”, trong thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo sự ôn nhu tinh tế không thể xem nhẹ, cũng chỉ có khi đối với Liệt Hỏa Kinh Thương thì U Tà mới có thể trở nên như vậy.

“Ừ, trở về”, lông mày Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu nhíu, sau đó thanh âm từ tính nhu tình vang ở bên tai U Tà, hai người mười ngón tay đan vào nhau đi xa.

70. Q.ii – Chương 16

Chương 16: Kiều diễm triền miên, di tích thượng cổ.

Edit : Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

[mp3.zing /album/Tam-Quoc-Sat-Uong-To-Lang/ZWZAWU6U.html](http://mp3.zing/album/Tam-Quoc-Sat-Uong-To-Lang/ZWZAWU6U.html)

“ĐÂY LÀ BÀI HÁT Ở PHẦN CUỐI CHƯƠNG NÀY MÀ NGUYỆT TỶ HÁT, CÁC NÀNG VÀO LINK NÀY NGHE NHÉ”

U Tà lôi kéo Liệt Hỏa Kinh Thương vào bên trong trướng, lập tức lấy ra giấy tuyên thành đặt trên bàn, cầm bút viết phương thuốc chữa khỏi dịch bệnh, chữ viết nghiêm nghị như rồng bay phượng múa, không giống chữ viết của nữ tử xinh đẹp bình thường hay viết.

Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi ở bên cạnh U Tà, nhìn phương thuốc nàng viết, trong mắt tràn đầy nhu tình và sùng nịnh, sau đó hướng bên ngoài nói: “Truyền tất cả thái y vào đây!”

“Vâng, hoàng thượng”, binh lính thủ hộ bên ngoài trướng nghe vậy lập tức nói, đi về phía chỗ ở của thái y.

Không bao lâu, bên ngoài trướng liền vang lên tiếng bẩm báo: “Hoàng thượng, Hồ thái y, Lăng thái y, Tư thái y,... đã đến, có truyền vào ngay không ạ?”

“Tuyên ——”, thanh âm từ tính lạnh lùng của Liệt Hỏa Kinh Thương vang lên, nhóm người thái y bên ngoài lập tức lên tiếng nói.

“Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!”, toàn bộ thái y quỳ rạp xuống đất, sắc mặt cung kính hô. Trên mặt mỗi người đều mang vẻ mệt mỏi và phiền não, từ sau khi dịch chuột lan tràn ở thành Hải Thiên, toàn bộ thái y đều không phân biệt được ngày đêm nghiên cứu chế tạo phương thuốc, nhưng vẫn như trước không có kết quả, cho nên mỗi người đều mang vẻ mặt lo âu.

“Bình thân, hoàng hậu đã nghiên cứu ra phương thuốc chữa khỏi dịch chuột, các người cầm đi bốc thuốc đi!”

Nghe vậy toàn bộ thái y đều sửng sốt, lập tức sắc mặt tràn đầy vui sướng, nhưng sau đó lại thất vọng, thời gian này bọn họ nghiên cứu chế tạo ra không biết bao nhiêu phương thuốc, nhưng đều không thể dùng, tuy rằng hoàng hậu tài hoa hơn người, nhưng mà nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc chữa dịch bệnh lần này...

Sau đó tất cả mọi người liếc nhau, chấp tay cung kính nói, “Vâng, hoàng thượng!”, có phương thuốc còn hơn là không có, nhìn hoàng hậu nương nương bình tĩnh như vậy, xem ra cũng đã biết nội tình, vậy liền thử xem đi.

Các vị đại thần sau khi trả lời liền cầm phương thuốc rời khỏi, trong lòng mỗi người giống như có một con sâu nhỏ, chỉ hy vọng tờ giấy này hữu dụng, vậy thì vị hoàng hậu nương nương này cũng thật là đại phúc tinh của Phong Máu.

Nhìn bọn họ lui xuống, U Tà liền tựa vào trên vai của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhàn nhạt mở miệng nói: “Thời điểm ở Cẩm Khê, có nữ tử muốn ta làm phu quân của nàng ta, ta không đồng ý nàng liền không cho ta rời đi, lúc đó ta liền nhớ tới chàng.”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương căng thẳng nắm cả bàn tay của U Tà, chỗ sâu nhất trong con người lục sắc xẹt qua một tia ảo não cùng nhu tình, hoa đào của phu nhân nhà mình thực sự là nhiều lắm, bất luận là nam hay nữ... Nhưng mà, đây cũng là lần đầu tiên nàng nói nhớ hắn.

U Tà cảm nhận được khắp trường đều tản ra một cỗ tình nùng mật ý, lập tức không khỏi cười một tiếng, tiếng cười U Tà giống như hương vị ngọt ngào của rượu mạch nha.

Liệt Hỏa Kinh Thương cúi đầu nhìn dung nhan kiều mỹ của U Tà, hàm răng trắng nõn, sắc mặt có chút hồng nhuận, phượng mâu màu hổ phách phủ một lớp sương mù, động lòng người.

Hô hấp của Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi trở nên nặng nề hơn rất nhiều, hô hấp nóng rực phả vào gáy U Tà, làn da tinh tế trắng nõn tựa hồ mang theo mùi thơm nhẹ nhàng, quanh quẩn ở chóp mũi của Liệt Hỏa Kinh Thương, làm cho thân thể hắn không khỏi trở nên căng thẳng.

U Tà ở trong lòng cảm nhận được thân thể hắn trở nên cứng ngắc, tai không khỏi phấp phồng, trên gương mặt cũng mang theo một tia thẹn thùng cùng mỉa mai, Liệt Hỏa Kinh Thương chậm rãi cúi đầu, môi bạc khẽ ngậm vành tai mê người của U Tà, thân hình U Tà không khỏi run lên.

Liệt Hỏa Kinh Thương cảm nhận được việc này không khỏi cười ra tiếng, Tà Nhi của hắn vẫn đáng yêu như vậy. Lập tức ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, nụ hôn bá đạo bao phủ lên đôi môi có chút lạnh của nàng, U Tà có chút sửng sốt, giật mình một lát.

U Tà đáp lại có chút ngờ nghệch, hai tay ôm lấy cổ hắn, hai người càng thêm gần sát, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể nhau, lặng lẽ trần trọc, hấp dẫn, dây dưa...

Nụ hôn kết thúc, thân hình U Tà không khỏi mềm nhũn, sắc mặt bởi vì nụ hôn lâu dài mà trở nên hồng nhuận, càng trở nên mỉa mai mê người, lục mâu của Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi sẫm lại, chỗ sâu nhất trong mắt bùng lên hai ngọn lửa.

Đột nhiên Liệt Hỏa Kinh Thương ôm lấy U Tà, đi về phía giường.

Động tác nhẹ nhàng, khẽ đặt U Tà nằm ở trên giường, bởi vì nụ hôn vừa rồi, quần áo của hai người có chút hỗn loạn, thân thể Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức đè lên, nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn lên gáy trắng mịn của U Tà, lưu lại trên đó nhiều điểm hồng hồng.

Hô hấp của U Tà cũng trở nên gấp gáp, dung nhan tinh xảo ở dưới ngọn nến càng trở nên quyến rũ, lông mi thật dài che khuất đi con ngươi màu hổ phách, càng trở nên mờ lung thần bí, nói không hết mị hoặc.

Đầu óc U Tà trống rỗng, giống như một con thuyền bị mất phương hướng giữa đại dương mênh mông...

Bàn tay Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ di chuyển đến thắt lưng tinh tế của U Tà, tay khẽ động, quần áo bên hông liền rơi lả tả trên mặt đất.

Cánh tay khẽ cởi chiếc áo ngoài, áo lót của U Tà, lộ ra yếm thêu tử kinh hoa, bàn tay khẽ lướt từ bờ vai xuống dưới, bàn tay to hướng ra sau lưng U Tà, cởi bỏ dây yếm, hai quả bồ đào mất đi trôi buộc liên hiện ra trong không khí.

Hô hấp Liệt Hỏa Kinh Thương càng trở nên khó khăn, bàn tay to lập tức phủ lên, môi bạc cũng hạ xuống xương quai xanh.

Trong trường kiều diễm tràn ngập.

Đã từng có lần đầu tiên, Liệt Hỏa Kinh Thương đã có chút thuận thực thoát đi quần áo của hai người. Con ngươi lục sắc của Thương nhìn thân hình kiều diễm dưới thân mình, bởi vì ẩn nhẫn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, hai ngọn lửa trong mắt bùng lên dữ dội.

“Tà Nhi... Tà Nhi...”, thanh âm từ tính khàn khàn vang lên.

“Ân...”, thanh âm U Tà mang theo ma lực, sợi lí trí cuối cùng của Liệt Hỏa Kinh Thương liền bị chặt đứt, thân hình hạ xuống, hai người cùng nhau dây dưa, tóc đen quấn quanh, dây dưa triền miên...

Từng đợt thở gấp cùng rên nhẹ đan xen...

Bóng đêm như mực, tiếng thở gấp và rên nhẹ đan xen nhau rất lâu... Cho đến khi ánh trăng dần biến mất, mới khôi phục lại vẻ yên tĩnh....

Mà giờ phút này, nhóm người thái y đều bưng bát thuốc mà sững sờ, chỉ vì khi cho người đang mắc dịch chuột uống thuốc này, vết xanh thẫm trên người dần biến mất, hiện tượng này làm cho tất cả mọi người đại ra, vốn đang thống khổ đau đớn giờ phút này đều biến thành hưng phấn vui sướng, được của hoàng hậu nương nương thật sự là hữu dụng!

Nếu sau này, lại có thiên tai dịch bệnh, thì bọn họ đã có phương pháp chữa khỏi, như vậy Phong Mâu đế quốc của bọn họ sẽ càng thịnh vượng, vượt qua ba nước còn lại!

“Tiểu thư, tiểu thư...”, thanh âm bên ngoài trường kiều của Hàn Mai vang lên, làm cho con ngươi Liệt Hỏa Kinh Thương mở ra, nhìn nữ nhân trong lòng mình vẫn ngủ say như cũ, con ngươi tràn đầy ôn nhu.

“Chủ tử, người đã tỉnh sao? Có tin tức tốt nga!”, Hồn Thiên không kìm được cảm giác vui sướng trong lòng, hướng về bên trong trường hô lớn trong giọng nói không hề che dấu được hưng phấn.

Ngay khi mấy người đang tụ tập bên ngoài, màn trường kiều bị vén lên, Liệt Hỏa Kinh Thương đã sớm mặc quần áo chỉnh tề đi ra, sắc mặt không hề lãnh liệt như thường ngày, ngay cả chỗ sâu nhất trong cặp mắt thâm thúy kia cũng có điểm nhẹ nhàng tình.

Mấy người Hồn Thiên, Hàn Mai liếc nhau, tận sâu đáy mắt đều là ý cười, xem ra tối hôm qua...

“Chuyện gì”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu mày kiểm, nhìn sắc mặt mấy người Hồn Thiên đều vui mừng, không khỏi mở miệng hỏi.

“Chủ tử, vương phi thật sự quá lợi hại, phương thuốc kia quả thật rất hiệu nghiệm, dịch chuột đã có giải được, bây giờ chỉ cần cho những người mắc dịch chuột dùng được thêm mấy ngày nữa là có thể khôi phục hoàn toàn, đến lúc đó sẽ không còn việc gì nữa!”, Hồn Thiên mở miệng trả lời Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe thế, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không có cảm xúc gì, sắc mặt cũng không thay đổi, tình huống này hẳn đã sớm biết, Tà Nhi của hắn đối với chuyện mình không nắm chắc sẽ không làm, nếu đã viết đơn thuốc kia, tất nhiên là hữu dụng.

Lúc này, U Tà cũng vén màn trường kiều, sắc mặt không còn tái nhợt như trước, nhìn không ra là trúng độc.

Mây liễu của U Tà khẽ nhướn lên, có chuyện gì, tại sao cả mười người đều tập trung ở đây.

Nhìn U Tà đi ra, thần sắc trên mặt mỗi người đều là sùng bái và tự hào, đây là vương phi của bọn họ, danh hiệu thiên hạ đệ nhất nữ tử quả thật không sai.

“Tiểu thư, dịch chuột đã được giải, thành Hải Thiên có thể lập tức khôi phục bình thường!”, thanh âm Đạm Cúc riu ra riu rít khiến cho tất cả mọi người đều cười.

Nghe vậy sắc mặt U Tà cũng không thay đổi, tình huống này nàng đã sớm biết, bất quá muốn thành Hải Thiên khôi phục lại phồn hoa nhất trong tám thành ở Cốc Vực thì phải cần thêm chút thời gian, nhưng mà vấn đề này cũng không quá lớn.

“Còn có chuyện gì nữa khiến cho các người cao hứng như vậy?”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn mấy người họ vẫn mỉm cười như trước liền mở miệng hỏi, mấy người này khi gặp biến đều không sợ hãi, nếu không phải gặp chuyện đại sự gì, tất nhiên sẽ không như vậy.

“Vẫn là không thể nào dấu được chủ tử, tứ quốc đang lan truyền một tin về Thiên Hải vực, nghe nói mấy ngày trước ở chính giữa Thiên Hải nổi lên một hòn đảo đơn độc, nghe nói trên đảo này cất dấu một cái di tích thượng cổ, trong đó không hề thiếu bảo bối và bí mật! “, Hồn Thiên gần từng tiếng nói xong, trong giọng nói không hề che dấu hưng phấn cùng tò mò.

Di tích thượng cổ vốn là hiếm thấy, lần này lại tự mình nổi lên giữa biển, chỉ sợ so với di tích thượng cổ trong quá khứ càng thêm kinh người, nếu không đến đó tìm tòi nghiên cứu thì thực là hối hận.

Nghe được lời nói của Hồn Thiên, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà liếc nhau, trong con ngươi đều xét qua một chút suy nghĩ sâu xa, di tích thượng cổ bất phàm như thế... Sợ là sẽ dẫn tới vô số người cạnh tranh cướp đoạt, sợ rằng ngay cả người ở Di Thất đại lục cũng sẽ không chịu ngồi yên, nếu thế như thật, lần này đi di tích thượng cổ ở Hải Vực khẳng định là sẽ thú vị vô cùng.

Trước không nói thú vị hay không thú vị, chỉ cần bằng bốn chữ ” di tích thượng cổ” này đã biết bảo vật cùng tài phú sẽ nhiều không đếm nổi, giờ phút này đại chiến ở Lăng Thiên đại lục đang bùng nổ, cần nhất là tiền tài, có tiền tài mới mua được lương thảo, như vậy người có chút địa vị và thủ đoạn ở tứ quốc nhất định sẽ đi trước tranh đoạt.

Tuy rằng hai người U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều có tài lực phú khả địch quốc, nhưng cũng không có ai lại ghét mình nhiều tiền, không phải sao? Huống chi đây còn là bảo vật, tuy rằng hai người bọn họ đều có binh khí là bảo vật, nhưng dù sao mấy người Hồn Thiên và Hàn Mai đều không có, đi trước xem xét cũng tốt.

Lập tức hai người quyết định lưu lại Hồn Lăng, Hồn Trạch, Thanh Lan, Nhã Trúc, Đại Huyền cùng Phó Bạch ở lại trông coi ở bên trong Phong Mâu quốc, để phòng ngừa có người đánh bắt ngờ hoặc sẽ làm việc gì đó, dù sao trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, Thiên Hải Vực xuất hiện thượng cổ di tích, tất nhiên các quốc gia đều đã phái những người tài ba đi trước, khi đó tứ quốc có vẻ trống không, cũng sẽ có người nhân cơ hội này làm gì đó khiến cho người ta trở tay không kịp.

Tuy rằng sáu người Hồn Lăng tưởng rằng mình cũng được đi đến Thiên Hải vực, nhưng cuối cùng ngẫm lại, nếu chủ tử muốn đích thân đi trước, vậy thì Phong Mâu sẽ không có người trông coi, lưu lại sáu người bọn họ để thủ hộ Phong Mâu, đây là nhiệm vụ trọng yếu nhất, bọn họ được lưu lại chứng tỏ chủ tử tín nhiệm bọn họ, như vậy bọn họ làm sao có thể để cho người thất vọng? Cho nên dù cho lần này không được đi Thiên Hải vực, mấy người bọn họ cũng sẽ không làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà thất vọng.

Ở bên trong trường, Liệt Hỏa Kinh Thương nắm tay U Tà, ngữ khí lo lắng nói, “Tà Nhi, cử tử nhất sinh của nàng còn chưa giải, dùng nội lực áp chế, nếu một khi phát tác hậu quả kia...”

Nghe vậy, con ngươi U Tà lóe lóe, mở miệng nói, “Không ngại, phương pháp giải cử tử nhất sinh ta biết, nhưng mà bên trong vòng tay ngọc lưu ly cũng không có dược liệu này, lần này đi Thiên Hải Vực vì ở đó có một dược liệu quan trọng.”

“Hảo, một khi đã như vậy, chúng ta sẽ đi, ta cùng người đi tìm loại dược liệu kia.”, khóe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương cong lên, cúi đầu sủng nịch nhìn U Tà trong lòng.

Sau khi Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà đi rồi, hai người Đại Huyền và Phó Bạch liếc nhau, nếu Thiên Hải Vực xuất hiện di tích thượng cổ, như vậy cho dù là lánh đời như Cẩm Khê tộc nhất định cũng sẽ phái người đến tranh đoạt, nếu bọn họ cũng xuất hiện, như vậy tin tức về chủ tử sẽ bại lộ! Cho nên họ vẫn lên ở lại Phong Mâu để quốc không nên trêu chọc thêm phiền toái cho chủ tử, tính tình Đại Lục Nhã bọn họ đều rõ ràng, nếu không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua!

Huống chi lần trước ở Cẩm Khê tộc, chủ tử còn đánh một trận long trời nổi đất, cho dù là Tộc trưởng Cẩm Khê tộc – Đại Hùng cũng sẽ không bỏ qua di tích này, chỉ sợ sẽ đích thân ra trận! Nhưng mà bọn họ tin tưởng cho dù hiện tại chủ tử có trúng cử tử nhất sinh, thì phu quân chủ tử cũng sẽ che chở nài, cho dù là thần bí như Cẩm Khê tộc cũng không thể làm gì!

Bất quá suy nghĩ của hai người hoàn toàn đúng, giờ phút này ở Cẩm Khê tộc đúng là đang bàn nghị sự.

Trên tiền đường nơi nghị sự của Cẩm Khê tộc.

“Tộc trưởng, nữ tử không biết trời cao đất dày lần trước dám ở Cẩm Khê tộc chúng ta giường oai, đúng lúc lần này xuất ngoại, đi đến Thiên Hải vực tìm nài tính sổ!”

“Đúng vậy tộc trưởng, nài thế nhưng còn to gan lớn mật dám bắt đi Đại Huyền tiểu thư cùng Phó Bạch thiếu gia!”

“Tộc trưởng, còn có bảy tên chi sĩ đệ năng của Cẩm Khê tộc ta bị giết hại! Nài ta quả thực là không đem Cẩm Khê tộc chúng ta để vào mắt! Nhất định lần này phải bắt nài ta về đem lột da rút gân! Trả lại mối sỉ nhục của Cẩm Khê tộc!”

“...” Đủ loại lòng đầy căm phẫn, thanh âm lửa giận tận trời vang vọng ở tiền đường của Cẩm Khê tộc.

Mà giờ phút này, trên cổ tộc trưởng Cẩm Khê tộc quần vải trắng, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, chỉ cần nhìn đến mấy miếng vải này, nghĩ đến chính mình nói chuyện vô cùng khó khăn, Đại Hùng lại hận không thể đem U Tà ném vào chảo dầu sôi!

“Đều cam mờ...”, Đại Hùng nghe thanh âm nghị luận phía dưới của mọi người, cảm thấy thật phiền chán, không khỏi mở miệng nổi giận quát, nhưng thanh âm cũng rất là kỳ quái, khàn khàn khó nghe, giống như dùng răng cưa lên mặt bàn.

Nghe vậy tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, hai mắt nhìn nhau.

” Cẩm Khê tộc chúng ta tất nhiên là phải đi đến di tích thượng cổ ở Thiên Hải vực trước, ta sẽ cùng Phó huynh đi trước, không biết Phó huynh có đồng ý đi cùng ta?”, Đại Hùng nhìn sắc mặt của Phó Khôn vẫn trầm tĩnh không chút biến đổi nào, liền hỏi.

Mà Phó Khôn nghe vậy thì sững sốt, lập tức ngẩng đầu lên nhìn nhưng không nhìn ra được tâm tư của Đại Hùng, liền ôm quyền nói: “ Tộc trưởng nghĩ nhiều rồi, đương nhiên Phó Khôn sẽ nguyện ý cùng tộc trưởng đi trước!”

“Hảo! Vậy cứ quyết định như vậy...”, lời của Đại Hùng còn chưa dứt, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một thân ảnh đi đến.

“Phụ thân, nữ nhi cũng muốn đi đến Thiên Hải Vực!”, Đại Lục Nhã vẫn trốn ở cửa nghe lén không khỏi mở miệng nói, thanh âm vẫn đã man kiêu ngạo như trước, chính là chỗ sâu trong lời nói còn chứa một tia hận ý.

Nam tử kia, nài thích hấn như vậy, muốn hấn làm phu quân của nài, cũng không ngờ rằng hấn lại là nữ tử! Hơn nữa còn là nữ tử xuất trần tuyệt mỹ như vậy! Quả thực làm cho nài vừa xấu hổ vừa thống hận, nếu không tự tay giết chết nài ta, thì mối hận trong lòng nài khó mà tiêu tan được.

Huống chi còn có tiện nhân Đại Huyền cùng Phó Bạch! Nài nhất định phải ra khỏi Cẩm Khê tộc, bắt bọn họ trở về hung hăng tra tấn! Nghĩ đến đây sắc mặt Đại Lục Nhã tàn nhẫn vô cùng, một chút cũng không giống phong thái nữ nhi của tộc trưởng một tộc.

Mà Đại Hùng liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối của mình một cái, cũng không có khiển trách nài ta vì tội nghe lén hay đánh gãy cuộc trò chuyện của bọn hấn, sủng nịnh nhìn Đại Lục Nhã nói: “ Con đã muốn đi, vậy thì

phụ thân liền mang con đi cùng!”

Nghe vậy đuôi lông mày của Đại Lục Nhã khẽ nhướn lên, nhào vào trong lòng Đại Hùng nói: “Nữ nhi biết, phụ thân đối xử với nữ nhi tốt nhất! Đi Hải Thiên vực lần này nữ nhi nhất định sẽ làm cho phụ thân về vang, cho Cẩm Khê tộc chúng ta về vang, làm cho ngoại giới chống mắt lên mà xem, bọn họ không thể bằng được người Cẩm Khê tộc chúng ta!”

Nghe được lời nói của Đại Lục Nhã, Đại Hùng không khỏi cười to một tiếng: “Tốt! Không hổ danh là nữ nhi của ta, quả nhiên có khí chất! Vậy phụ thân sẽ hảo hảo ngồi xem Nhã nhi làm cho phụ thân về vang, nhất định không được làm cho phụ thân thất vọng!”

“Dạ! Phụ thân!” Đại Lục Nhã ở trong lòng Đại Hùng nói, đang nghĩ phương pháp để tra tấn U Tà, Đại Huyền và Phó Bạch.

Hoàng cung Hoa Tàn quốc, Lưu Hân điện.

“Công chúa, công chúa không tốt!”, giờ phút này Hoa Nghê Thường đang ngồi ở trên tháp quý phi thưởng thức trà, nghe được thanh âm hoang mang, rối loạn cùng khẩn trương của Thanh Diệp thì không khỏi nhíu mi.

“Người khẩn trương như vậy làm cái gì? Còn ra thể thống gì nữa!”, nhìn Thanh Diệp đi đến, Hoa Nghê Thường không khỏi nổi giận quát ra tiếng, người ở Lưu Hân điện của nàng sao có thể không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, nếu người ngoài nhìn thấy chắc sẽ bị dọa sợ đến ngây ngốc.

Nghe được thanh âm khiển trách của Hoa Nghê Thường, Thanh Diệp mới cố gắng điều chỉnh cảm xúc, đi đến bên người Hoa Nghê Thường mở miệng nói: “Công chúa, đế hậu Phong Mâu quốc – Tức Mặc U Tà thật không phải là nhân vật đơn giản, chỉ có mấy ngày đã nghiên cứu ra phương thuốc khắc chế dịch chuột, chỉ sợ mấy ngày nữa thành Hải Thiên liên có thể khôi phục lại như bình thường!”

Dù cho Thanh Diệp đã cố gắng điều chỉnh cảm xúc cùng thanh âm của mình, nhưng vẫn không che dấu được sự hoảng sợ và không dám tin trong lời nói, từ trăm năm trước dịch bệnh nào cũng chưa từng có phương pháp khắc chế, vậy mà người này lại chỉ dùng vài ngày ngắn ngủi đã có biện pháp khắc chế, chuyện này làm cho người ta hoảng sợ cỡ nào, nếu lan truyền ra ngoài, sợ rằng Lăng Thiên đại lục sẽ lâm vào một hồi điên cuồng chiếm đoạt.

“Cái gì? Người nói cái gì? ! Làm sao có thể? Một nữ nhân mà thôi, thể nhưng lại lợi hại như vậy? !”, vốn dĩ đang tỉnh tề thưởng thức trà, Hoa Nghê Thường nghe Thanh Diệp nói thể rốt cuộc không bình tĩnh được, đem chén trà đặt “ba” một tiếng lên trên bàn, lông mày gắt gao nhú chặt, Tức Mặc U Tà – nữ nhân này quả thật không đơn giản, nếu sau này....

“Công chúa, là thật, hiện tại chuyện này được lưu truyền khắp đế đô và ở toàn bộ Phong Mâu, Thanh Diệp nào dám nói lung tung.”, nhìn công chúa nhà mình mất đi vẻ bình tĩnh ung dung thường ngày, ngữ khí liền trở nên bèn nhọn nói.

Mà Thiển Nhị đang ở một bên hầu hạ nghe vậy cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, lập tức con ngươi tràn ngập tò mò, Phong Mâu đế hậu? Tuy rằng lời đồn đãi trên giang hồ đối với nàng nhiều đếm không xuể, nhưng cũng không nghĩ đến nàng ta lại lợi hại như vậy.

Còn không đợi Hoa Nghê Thường đem tin tức này tiêu hóa, Nữ hoàng Hoa Thích cũng đã đến.

“Nữ hoàng bề hạ giá lâm —— “

Thanh âm của tiểu thái giám tiêm tề từ bên ngoài điện vang lên, làm cho Hoa Nghê Thường cả kinh, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, đứng lên nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy Hoa Thích một thân đồ phục (trang phục của đế vương) đỏ thắm, sắc mặt vừa mừng vừa lo.

“Vị Ương tham kiến mẫu hoàng!”, Hoa Nghê Thường khôi phục một bộ dáng mảnh mai nhu thuận, cung kính hướng Hoa Thích hành lễ, ngữ khí ôn nhu động lòng người, làm cho Hoa Thích vốn đang nhăn mày liền khôi phục bình thường.

Ngày xưa thanh danh Hoa Lộng Ảnh tuy rằng thật lớn, nhưng tính cách lại cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cũng may hiểu được cách ngụ ý trang tính cách của mình, ở trước mặt người ngoài thì vô cùng hiểu biết lễ nghĩa,

vô công cao cường, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, tất nhiên sẽ không làm mất mặt Hoa Tàn quốc, cho nên dù nàng nhiều lần vì Minh Thiên Tầm mà chống đối Hoa Thích, nhưng Hoa Thích vẫn luôn sủng ái nàng.

Mà giờ phút này, bộ dạng nhu thuận của Hoa Nghê Thường, thật sự làm cho Hoa Thích cảm thấy vui mừng, nữ nhi này tuy từ nhỏ đã bệnh nặng liệt giường, nàng không chịu gập, thể nhưng đối với nàng chưa bao giờ vô lễ, hơn nữa còn rất kính yêu.

“Đứng lên đi, mẫu hoàng tới đây là có chuyện quan trọng muốn nói cùng ngươi!”, Hoa Thích nâng Hoa Nghê Thường đang hành lễ dậy, ngữ khí ôn hòa nói, nhưng nếu chú ý lắng nghe không khó phát hiện ra chỗ sâu trong giọng nói của nàng ta có chút lo lắng, cũng có chút vui sướng.

Hoa Nghê Thường thoáng nhướn mày lên, nhìn biểu tình của Hoa Thích ngồi ở phía đối diện nói: “Các người lui đi, bản công chúa muốn cùng mẫu hoàng nói chuyện” giọng nói nhu hòa thật khác với Hoa Lộng Ảnh khi đối xử với hạ nhân.

Nghĩ đến đây, Hoa Thích âm thầm gật đầu, tâm tính nữ nhi này thật tốt, dù cho trước đây nàng đối xử tệ bạc, bất quá ngày sau nàng sẽ đối xử thật tốt và bồi dưỡng nữ nhi này, để cho nàng đủ tư cách trở thành một nữ đế.

Nhìn tất cả mọi người đi ra ngoài rồi, Hoa Nghê Thường mới mở miệng nói, “Không biết mẫu hoàng muốn cùng nhi thần nói chuyện gì?”

Hoa Thích nghe vậy lôi kéo tay Hoa Nghê Thường ngồi lên ghế quý phi, lập tức sờ sờ vỗ vỗ hai bàn tay của nàng nói: “ Thiên Hải vực – tòa vực lớn nhất của Lăng Thiên Đại lục bỗng dâng lên một hòn đảo, nghe nói đảo đó là một di tích thượng cổ, nếu đã là di tích thượng cổ, hiển nhiên bảo vật và tài phú sẽ rất nhiều.”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường sửng sốt, sau đó ngữ khí hơi vui sướng nói, “Như vậy tốt lắm, mẫu hoàng, nếu có bảo vật cùng tài phú , như vậy Hoa Tàn chúng ta nhất định phải đến lấy được, hiện tại đang chiến tranh, nếu không có tiền tài thì sẽ không có lương thảo, đây chính là một cơ hội tốt!”

“Việc này mẫu hoàng tự nhiên biết, hơn nữa chúng ta đang cùng Phong Mâu đối chiến, quốc khố sắp cạn kiệt, tuy rằng Nguyệt Thần muốn cùng Hoa Tàn chúng ta liên thủ đối kháng Phong Mâu, nhưng để quân Phong Mâu – Liệt Hỏa Kinh Thương tuyệt đối không thể khinh thường, năm đó tiếng tăm chiến thần lừng lẫy, là người làm cho tứ quốc kinh sợ, vô cùng quyết đoán,...Cho dù có Nguyệt Thần, mẫu hoàng cũng không dám ra tay, huống chi mấy ngày trước khi thành Hải Thiên lan tràn dịch chuột, đã bị đế hậu Phong Mâu tìm ra phương pháp... aizz...”

Nghe vậy lòng mày Hoa Nghê Thường cũng nhíu lại, lập tức nói, “Mẫu hoàng, nếu quốc khố sắp cạn kiệt, chúng ta nhất định phải tiến đến di tích thượng cổ ở Thiên Hải vực!”

“Này...Mặc dù bên ngoài Hoa Tàn quốc chúng ta cường thịnh, nhưng khả năng dùng người thật sự quá yếu, căn bản không có người thích hợp để đi đến đó, cho nên mẫu hoàng mới tìm đến người tham khảo ý kiến, rốt cục nên phái ai đi đến Thiên Hải vực.”, hoa thích nữ hoàng tự ngữ gian trần đầy ưu sầu, nguyên bản Thiên Hải Vực xuất hiện thượng cổ di tích tin tức này làm cho nàng rất là cao hứng, nhưng mà suy nghĩ qua đi cũng là...

“Nếu là di tích thượng cổ di tích, như vậy tứ quốc đều phái người đi trước, nếu Nguyệt Thần có ý định liên minh với Hoa Tàn ta, vậy thì chúng ta nên đồng ý, như vậy tỷ lệ đạt được bảo vật sẽ tăng lên rất nhiều.”, Hoa Nghê Thường nhìn Hoa Thích mở miệng nói.

Lập tức Hoa Nghê Thường cúi đầu xuống, suy nghĩ một lát liền nói: “ Nếu Hoa Tàn vẫn chưa tìm được người thích hợp đi di tích thượng cổ ở Thiên Hải vực, nhi thần nguyện đi đến đó, tuy rằng hơn mười năm nay nhi thần đều ốm đau, nhưng cũng không phải là phế vật!” Hoa Nghê Thường đồng ý, tự tin nói.

Hoa Thích nghe vậy, đầu tiên là nhíu mày, sau đó lập tức nhìn Hoa Nghê Thường, thấy thần sắc nàng rất là tự tin, vốn thần sắc kiên định không cho nàng đi lại có chút do dự đứng lên, nữ nhi này lần đầu đối mặt với quốc sự, bây giờ lại là hoàng nữ duy nhất của Hoa Tàn quốc, tự nhiên phải làm ra một chút thành tích gì đó mới có thể làm cho người ta phục, lần này đúng là một cơ hội tốt, nhưng thân thể của nữ nhi...

“Mẫu hoàng lo lắng thân thể của người, chuyện này chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn, giờ phút này Hoa Tàn ta chỉ còn mình người là hoàng nữ, nếu người xảy ra chuyện gì, vậy Hoa Tàn quốc chúng ta phải làm gì bây giờ, mẫu hoàng nên làm cái gì bây giờ?!” , Hoa Thích sờ sờ mặt Hoa Nghê Thường, sắc mặt tràn đầy lo lắng cùng không đồng ý.

Mà Hoa Nghê Thường nhìn đến biểu tình của nàng ta thì trong lòng lại vô cùng khinh thường, vứt bỏ nàng mười mấy năm, nay lại bày ra bộ dạng lo lắng này thật sự làm cho nàng ghê tởm, còn nói là vì Hoa Tàn quốc suy nghĩ, nếu hoàng tử duy nhất này ngã xuống, như vậy Hoa Tàn quốc sẽ đổi chủ, thân là Nữ hoàng nàng tuyệt đối không cho phép việc đó xảy ra.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như thế, nhưng trong miệng lại nói ra : “ Mẫu hoàng lo lắng nhiều rồi, mẫu hoàng không cần lo lắng, nhi thân có thể đi cùng với sứ giả của Nguyệt Thần quốc, như vậy nguy hiểm sẽ giảm xuống rất nhiều, huống hồ mẫu hoàng có thể phái một ít ám vệ bên người đi bảo hộ cho nhi thân, tất nhiên nhi thân sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người, sẽ làm cho quốc khố của Hoa Tàn ta dư dả!”

Hoa Thích nhìn biểu tình của Hoa Nghê Thường, liền nhíu mi lại nhưng cũng không nói, sau đó liền lo lắng nói: “ Mẫu hoàng chắc chắn sẽ phái những ám vệ thân thủ tốt nhất đi bảo vệ con, Thường Nhi, con cũng phải bảo vệ chính mình, trăm ngàn lần không để mình chịu thương tổn, về phần Nguyệt Thần quốc, mẫu hoàng sẽ phái người liên hệ với bọn họ, kêu bọn họ chú ý người nhiều hơn một chút!”

“Hảo, đa tạ mẫu hậu!”, Hoa Nghê Thường nghe vậy nhào vào trong lòng Hoa Thích, Hoa Thích bắt đắc dĩ cười, sau đó lại sững sờ vuốt tóc nàng. Mà mắt hạnh ẩn dưới hàng lông mi dày đẹp của Hoa Nghê Thường lại tràn đầy suy nghĩ sâu xa, di tích thượng cổ, sợ cũng sẽ là một hồi Di Thất đại lục kinh biến đi, nàng lệch khỏi quỹ đạo mười mấy năm, lần này có thể nào không đi, huống hồ mọi người lại thật sự nghĩ nàng là phế vật, ốm đau ở trên giường mười mấy năm?

Thượng cổ di tích ở Thiên Hải Vực, giờ phút này, hẳn là mọi người đã đều biết tin tức này, như vậy để quân Phong Mậu Liệt Hỏa Kinh Thương và đế hậu Túc Mặc U Tà hẳn là đã đi, còn có trong trời lạnh lùng như tiên – Vụ Ảnh Khuynh Thành... Long Tử Thiên của Ngự Long sơn trang, và thái tử Tuyết Phong quốc – Mộc Lăng Phong cũng sẽ không bỏ qua, mấy người này đều là những mỹ nam tử nổi tiếng trong thiên hạ, không biết khi trực tiếp nhìn thấy sẽ như thế nào? Xem ra Thiên Hải vực lần này sẽ vô cùng náo nhiệt...

Hoàng cung Tuyết Phong quốc, Lăng Phong điện.

“Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ đã trở lại!”, thanh âm ám vệ vang vọng toàn bộ Lăng Phong điện, làm cho Mộc Lăng Phong vốn đang im lặng duyệt thư, liền sững sờ.

Ngây người ra một lúc, hắn liền chệch ra khỏi Lăng Phong điện, : “Cái gì? Nói cho rõ ràng, người vừa nói cái gì?” ngữ khí Mộc Lăng Phong vô cùng kinh ngạc, nắm chặt cổ áo của tên ám vệ vừa nói.

“Hoàng... Hoàng huynh...”, nhưng mà còn không đợi ám vệ mở miệng, một đạo thanh âm mềm mại ghen ngào vang lên.

Mộc Lăng Phong nghe vậy có chút thất thần, lập tức nhìn về phía sau tên ám vệ, đập vào mắt chính là muội muội mình sủng ái đến tận xương tủy – Mộc Hoàn Hi.

Mộc Hoàn Hi nhìn Mộc Lăng Phong đang đại ra, lập tức lại vô cùng khó chịu, chạy nhanh đến bổ nhào vào lòng Mộc Lăng Phong, từ khi gả đến Nguyệt Thần quốc, nàng chưa gặp lại ca ca lần nào, từ nhỏ hai huynh muội đã như hình với bóng nên tình cảm rất sâu đậm, cho nên cũng tạo ra một Mộc Lăng Phong sủng muội thành si tính.

“Hoàn Hi, muội... Muội như thế nào lại trở lại? !”, nhìn Mộc Hoàn Hi bổ nhào vào trong lòng hắn, Mộc Lăng Phong vẫn có chút cảm giác như lọt vào sương mù, nữ nhân gả nhập vào hoàng cung là căn bản không có khả năng rời khỏi hoàng cung, vậy thì muội muội làm sao trở lại?

“Chẳng lẽ là Tây Việt Tiêu khi dễ muội ? ! Nói cho hoàng huynh, hoàng huynh sẽ làm uội hết giận!”, giờ phút này Mộc Lăng Phong không nghĩ đến nguyên nhân nào khác, chỉ nghĩ muội nhà mình bị phu gia khi dễ, hắn làm hoàng huynh nhất định phải vì muội muội lấy lại cái công đạo.

Nghe Mộc Lăng Phong nói thế, nước mắt Mộc Hoàn Hi rơi xuống càng nhiều, gấp lại thân nhân làm nàng không nói rõ được cảm giác, nhìn đến hoàng huynh vì mình mà khẩn trương bỗng cảm thấy như có gì đó

tắc nghẽn trong cổ họng, những ủy khuất ở Nguyệt Thần quốc đều tuôn ra.

Nhìn bộ dạng muội muội nhà mình khóc như thế, hai tay Mộc Lăng Phong ôm chặt Mộc Hoàn Hi ở trong lòng : “ Hoàn Hi đừng khóc, đừng khóc, nếu là hần khi dễ muội, muội hãy nói cho hoàng huynh, cho dù hoàng huynh phải xung đột vũ trang với Nguyệt Thần cũng không tiếc! Nếu như ở Nguyệt Thần quốc không vui thì muội hãy trở về Tuyết Phong đi, hoàng huynh vĩnh viễn hoan nghênh muội trở về”.

“Hoàng... Hoàng huynh, muội không sao, chính là nhớ huynh , nên quay về nhìn xem”, nhìn bộ dạng khấn trương của hoàng huynh vì mình, rốt cuộc Mộc Hoàn Hi vẫn không mở miệng bảo hoàng huynh đi Phong Mâu mang Tây Việt Tiêu về được.

Mộc Lăng Phong nghi hoặc nhìn muội muội hai mắt mông lung đắm lệ, lập tức cũng không ghét bỏ, dùng tay áo của trang phục thái tử lau khô nước mắt cho Mộc Hoàn Hi : “Hảo, đừng khóc, không có việc gì là tốt rồi, nếu đã trở lại thì hãy ở lại Tuyết Phong mấy ngày đi, hoàng huynh sẽ bồi muội !”

Vừa dứt lời ngoài cửa có ám vệ tiến đến, “Thái tử điện hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi giơ lên khuôn mặt tươi cười nâng mắt nhìn Mộc Lăng Phong nói, “Hoàng huynh nếu huynh có việc thì hãy giải quyết đi, cũng lâu rồi Hoàn Hi không trở về tắm điện của mình, bây giờ vừa vặn có thể đi xem một chút!”

Nghe vậy Mộc Lăng Phong liền kêu thị vệ bên người đưa Mộc Hoàn Hi đi xem tắm điện lúc nàng chưa xuất giá, “Hảo, Hoàn Hi đi xem đi, thuận tiện đi xem phụ vương cùng mẫu hậu, hoàng huynh ở chỗ này chờ muội, sai người chuẩn bị món mà mẹ và muội thích ăn!”, Mộc Lăng Phong sờ sờ đầu Mộc Hoàn Hi, sủng nịch nói.

“Hảo, ca ca, muội lập tức sẽ trở lại, sau đó cùng huynh dùng bữa!”, Mộc Hoàn Hi nâng lên khuôn mặt tươi cười đối với Mộc Lăng Phong nói, thanh âm rất là nhẹ nhàng, không giống ở hoàng cung Nguyệt Thần hoàng uy nghiêm cùng trầm thấp.

Dứt lời Mộc Hoàn Hi liền cùng thị vệ bên người của Mộc Lăng Phong đi về phía tắm điện của nàng.

Ám vệ ngoài cửa chờ đến khi Mộc Hoàn Hi rời khỏi mới tiến vào bẩm báo.

“Có chuyện gì?”, Mộc Lăng Phong chấp hai tay ra sau người, đôi mắt lạnh lùng, giờ phút này phong thái của hần là thái tử của một quốc gia, hoàn toàn khác một ca ca ôn nhu khi đối mặt với Mộc Hoàn Hi.

Nghe vậy ám vệ kia liền ôm quyền quỳ rạp xuống đất, cung kính nói : “ Khởi bẩm thái tử điện hạ, thuộc hạ nghe được tin tức, ở Thiên Hải Vực có xuất hiện di tích thượng cổ, giờ phút này Lăng Thiên đại lục đã bắt đầu có chút hỗn loạn, mọi người đều sửa sang lại hành trang để đi đến Thiên Hải Vực!”

“Cái gì? ! Di tích thượng cổ? ! Có lầm không?”, Mộc Lăng Phong nghe vậy con người liền mở lớn, thanh âm đầy nghi ngờ hỏi.

“Khởi bẩm thái tử điện hạ, tin tức này thuộc hạ đã xác minh qua, tin tức là thật, ở Thiên Hải vực đột nhiên xuất hiện một hòn đảo nhỏ, mà trên đảo đó là một tòa di tích thượng cổ!”

Nghe vậy tay Mộc Lăng Phong có chút nắm chặt, di tích thượng cổ ...

“Nếu tam quốc đều đã bắt đầu rung chuyển, chuẩn bị đến trước, vậy Tuyết Phong quốc ta đây tự nhiên không thể rơi xuống phía sau người khác, phân phó đi xuống, dẫn theo một ngàn ám vệ, bản điện hạ muốn dẫn công chúa cùng nhau đến đó !”

Nghe vậy con người ám vệ tĩnh lại, trong lòng suy nghĩ sâu xa thái tử điện hạ thực sự là vô cùng sủng ái công chúa, bất quá đáng tiếc... để quân Nguyệt Thần lại bị bắt về Phong Mâu, sợ là không trở về được, nhưng mà có thái tử điện hạ sủng ái như vậy, tự nhiên nửa đời sau cũng không cần lo lắng.

Mộc Lăng Phong không nghe thấy ám vệ kia lên tiếng trả lời, không khỏi nâng mắt nhìn lại, nhìn đến biểu cảm của ám vệ liền nheo con ngươi lại, từng ám vệ của hần đều là trăm dặm mới tìm được một người, xuất thân như vậy là chuyện chưa bao giờ xảy ra, nay là có chuyện gì?!

“Người còn có chuyện gì chưa từng bẩm báo với ta, nói ? !”, ngữ khí của Mộc Lăng Phong làm cho thân hình ám vệ kia run lên, lập tức hoàn hồn, nâng mắt nhìn Mộc Lăng Phong một cái, thân mình liền phủ phục ở trên mặt đất, có chút do dự nói, “Khởi bẩm thái tử điện hạ, Nguyệt... để quân Nguyệt Thần làm để

hậu Phong Mâu bị thương, chọc cho để quân Phong Mâu giận dữ, liền bắt hẩn nhốt tại hoàng cung Phong Mâu!”

Nghe vậy con người Mộc Lăng Phong co rụt lại, Tây Việt Tiêu cũng dám làm Tức Mặc U Tà bị thương? Huống hồ lấy võ công của Tức Mặc U Tà, Tây Việt Tiêu sao có thể là đối thủ của nàng? Đây là có chuyện gì? Trong lúc nhất thời Mộc Lăng Phong cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Nhưng lập tức nghĩ đến việc Mộc Hoàn Hi trở lại Tuyết Phong quốc, cũng biết chuyện này chỉ sợ là sự thật, Tây Việt Tiêu thật sự bị nhốt ở Phong Mâu quốc, cho nên Hoàn Hi mới về nước cầu hẩn hỗ trợ, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào!

Ngay tại khi Mộc Lăng Phong đang suy nghĩ, một đạo thân ảnh màu trắng nhanh như gió xuất hiện ở bên trong Lăng Phong điện.

Mộc Lăng Phong cả kinh, nâng mắt nhìn lại liền nhẹ nhàng thở ra, “Khuyhnh thành, lần sau người đến nơi này của ta có thể nói trước một tiếng được không, cứ như thế này sẽ hù chết người đó !”, Mộc Lăng Phong bắt đầu dĩ mở miệng nói, lập tức vẫy tay cho tên ám vệ kia rời đi.

“Đem Hàn băng cho ta một cái!”, Vụ Ảnh Khuyhnh Thành cũng không để ý đến Mộc Lăng Phong, mà là lạnh nhạt như băng mở miệng nói.

Nghe vậy Mộc Lăng Phong sửng sốt, “Người muốn Hàn Băng làm gì? Hàn Băng trăm năm mới xuất hiện hai cái, người liền trực tiếp muốn một cái? !”, Mộc Lăng Phong tuy nói thế nhưng cũng không có cự tuyệt, nhú mày nhìn Vụ Ảnh Khuyhnh Thành nói, Hàn Băng có rất nhiều công dụng, chỉ cần ăn xong Hàn Băng thân thể liền khỏe mạnh vô cùng, đây cũng là một thuốc trị liệu hiếm thấy.

“Cứu người!”, Vụ Ảnh Khuyhnh Thành vẫn như trước lạnh lùng ngắn gọn, nói, Mộc Lăng Phong nghe vậy lại sửng sốt, lập tức cũng không hỏi nữa, tay liền giao Hàn Băng cho Vụ Ảnh Khuyhnh Thành.

Vụ Ảnh Khuyhnh Thành nhìn hộp gỗ trong tay, Hàn Băng chỉ có thể đặt ở bên trong hộp gỗ, nếu dùng bằng vật khác nó sẽ đông lại thành băng, nâng mắt nhìn về phía Mộc Lăng Phong : “Lần này ta nợ người một cái nhân tình!”, nói xong liền xoay người rời đi.

“Chờ một chút, Khuyhnh Thành, di tích thượng cổ ở Thiên Hải Vực, người muốn đi không?”, Mộc Lăng Phong nhìn Vụ Ảnh Khuyhnh Thành nói, dù sao muốn đi di tích thượng cổ, nếu là không có bằng hữu cùng tiến đến, thì thú vị sẽ không nhiều a.

Nghe vậy con người Vụ Ảnh Khuyhnh Thành bị kiềm hãm, Thiên Hải Vực? Di tích thượng cổ? Đã nhiều ngày nay hẩn vẫn ở trên Băng Tuyết đỉnh nghiên cứu phương pháp giải độc cử tử nhất sinh, rốt cuộc cũng có kết quả, cần rất nhiều dược liệu, trong đó có ba vị cực kỳ khó tìm, thứ nhất chính là trăm năm mới có – Hàn Băng, chỉ ở Tuyết Phong mới có.

Thứ hai đó là San Hô Tham ở chỗ sâu nhất dưới đáy Thiên Hải Vực, nghe nói loại San Hô Tham này chân dài vô cùng, trong sách cổ có ghi lại, hơn nữa ghi lại cực nhỏ, loài San Hô Tham này chứa kịch độc, nhưng đối với người thân trúng kịch độc lại là đại bổ, lấy độc trị độc là phương pháp tối ưu nhất. Thứ ba đó chính là Xích Diễm Thảo ở bên trong đầm lầy Sương Mù, cả thân đỏ sẫm, số lượng cũng cực ít, huống hồ đầm lầy Sương Mù cũng không phải là nơi mà người bình thường có thể dễ dàng đặt chân tới.

Vụ Ảnh Khuyhnh Thành nguyên bản vốn cũng chuẩn bị tiến đến Thiên Hải vực, cũng không nghĩ ở Thiên Hải vực đúng là có xuất hiện một tòa di tích thượng cổ.

“Tất nhiên muốn đi, đang chuẩn bị.”, Vụ Ảnh Khuyhnh Thành lạnh lùng nói xong liền ngồi xuống, một chút cũng không lo lắng, cái này không khỏi làm Mộc Lăng Phong bắt đầu dĩ vỗ vỗ cái trán.

Sau khi mặt trời lặn về phía tây, Mộc Hoàn Hi mới trở lại Lăng Phong điện, vừa bước vào đến nơi liền phát hiện Vụ Ảnh Khuyhnh Thành đang tĩnh tọa.

“Khuyhnh Thành ca ca?”, nhìn thấy Vụ Ảnh Khuyhnh Thành, Mộc Hoàn Hi không khỏi thoải mái kêu lên, bởi vì cùng ở Tuyết Phong quốc, Mộc Lăng Phong lại cùng Vụ Ảnh Khuyhnh Thành có quan hệ vô cùng tốt, cho nên Mộc Hoàn Hi cũng biết Vụ Ảnh Khuyhnh Thành .

Nghe được tiếng kêu Vụ Ảnh Khuynh Thành mới nâng mắt nhìn lại, nhìn thấy Mộc Hoàn Hi mặt vẫn không đổi sắc, thản nhiên gật đầu, nhìn bộ dạng của Vụ Ảnh Khuynh Thành Mộc Hoàn Hi cũng không tức giận, bởi vì trước đây hắn cũng như vậy.

Không bao lâu Mộc Lăng Phong cũng về tới Lăng Phong điện, nhìn Mộc Hoàn Hi cũng không có đề cập đến việc có liên quan Tây Việt Tiêu nói, “Hoàn Hi, hoàng huynh muốn cùng muội và Khuynh Thành ca ca đi đến Thiên Hải Vực, muội hãy đi cùng chúng ta đến đó.”, Mộc Lăng Phong lo lắng, nếu là hắn rời đi đến Thiên Hải Vực, nếu muội muội ở nhà một mình rất có khả năng sẽ tự mình đi đến Phong Mâu, đến lúc đó, sự việc càng không dễ dàng giải quyết, dù sao cảm tình của Tây Việt Tiêu với đệ hậu Phong Mâu Tức Mặc U Tà hắn cũng biết...

Mộc Hoàn Hi sững sờ, vừa muốn mở miệng cự tuyệt, nhìn đến bộ dạng nghiêm túc của Mộc Lăng Phong, liền bất đắc dĩ gật đầu, “Hảo, muội sẽ đi cùng hoàng huynh “

Nhìn Mộc Hoàn Hi nhu thuận gật đầu, Mộc Lăng Phong mới thu hồi một bộ dạng ca ca nghiêm khắc vừa rồi, phân phó cung nữ truyền lệnh.

Di Thất đại lục, Phong Vân nhai.

“Cút ngay, cút ngay, không nên đụng ta, van cầu các người, ô ô. . . Không nên đụng ta, Kinh Thương ca ca, ta yêu người mà “, nữ tử đau triệt nội tâm nhìn nam tử đang đi đến, một tiếng tiếp một tiếng, một chút không có đứt đoạn.

“Lê Âm, Lê Âm con sao rồi? Mở mắt ra nhìn phụ thân xem, Lê Âm? Đại phu sao người còn chưa cút ra đây chữa bệnh cho nữ nhi của ta!”, một nam tử trung niên khuôn mặt nghiêm túc, giờ phút này trong mắt tràn đầy thần sắc lo lắng, tràn ngập đối với nữ nhi yêu thương, nhìn đại phu đang quỳ trên đất ở phía xa kia quát.

Mà người đang nằm trên giường lớn kia chính là Phong Lê Âm đã từ Lăng Thiên đại lục trở về, giờ phút này nàng nhắm chặt hai mắt, tuy rằng đã thay quần áo sạch sẽ, nhưng những vết xanh tím trên cổ vẫn hiện ra, một đôi môi hồng nhuận cũng bị cắn nát, chặt vật nói không nên lời.

Tuy rằng biểu tình của nàng tràn đầy hoảng sợ cùng giãy dụa, nhưng là trong câu nói vẫn không quên nhắc đến Liệt Hỏa Kinh Thương, có thể thấy chấp niệm của nàng ta dữ dội cỡ nào.

Sau khi hoảng hốt, sắc mặt Phong Lê Âm đột nhiên bình tĩnh trở lại, ngay cả khóe miệng cũng mang theo chút thẹn thùng.

Cảnh trong mơ, một nam hài toàn thân huyền y đứng yên tĩnh ở bên hồ sen, ước chừng chỉ có bảy tám tuổi vậy mà hắn đã lộ ra dung nhan ngạo nghễ, ngũ quan thâm thúy giống như điêu khắc, trên mặt lại lạnh lùng như băng, quanh thân đều tản mát ra áp lực không phù hợp với tuổi của mình, một đôi mắt lục sắc càng thêm sáng chói nhìn xa xăm, am hiểu sâu và lạnh như băng.

Mà ở cách nam hài đó không xa còn có hai nam tử cũng đồng dạng chói mắt, một người thân hồng y, một người thân tử y, phong tư trác tuyệt. Hai người mặc dù không thể so sánh cùng nam tử con người lục sắc kia, nhưng cũng không kém, sau khi lớn lên cũng sẽ trở thành nam tử họa thủy.

“Biểu ca, lần này bác mang theo người về Di Thất đại lục để tham gia sinh nhật của Phong gia đại tiểu thư, người làm sao một mình chạy đến nơi đây? !”, hồng y nam tử hất hất tóc chính mình, hỏi nam hài con người lục sắc kia.

“Đúng vậy, Kinh Thương đại ca, Hỏa bác lo lắng cho người cho nên bảo ta cùng Túy tiểu tử chạy đi tìm người “, nam hài thân tử y nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, trên thế giới này, người duy nhất làm cho Mộc Thương Lan ngoan cố bướng bỉnh sùng bái chỉ có một mình Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe vậy thiếu niên Liệt Hỏa Kinh Thương kia mới xoay người lại nhìn Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, sắc mặt vẫn băng hàn lãnh liệt như trước, hoàn toàn không giống một đứa bé tám tuổi. “Trở về” hai chữ lạnh nhạt vang lên liền xoay người rời đi, làm cho Hỏa Liên Túy ở phía sau bủn rủn.

Nhìn biểu ca nhà mình tinh xảo hoàn mỹ đến cực điểm hắn liền cảm thấy bi thảm, sau đó sờ sờ mặt mình, không khỏi có chút nổi giận.

“Uy, Tử mao quái, người nói vì sao trên thế giới này sao lại có người so với ta còn mỹ hơn?”, Hỏa Liên Túy dùng cả vai đụng Mộc Thương Lan bên cạnh, có chút buồn bực nói, nhưng khi nói chuyện con người cũng không chịu rời khỏi lưng Liệt Hỏa Kinh Thương .

Mà Mộc Thương Lan có chút buồn bực liếc mắt nhìn Hỏa Liên Túy một cái, nói, “Đã nói với người nhiều lần?! không được gọi ta là Tử mao quái, người không phải là muốn chết đấy chứ?! Huống hồ Kinh Thương đại ca chính là mỹ hơn người, nói không chừng ngày sau thê tử của đại ca cũng mỹ hơn người, cho nên người không nên ở trong này ghen tị, biến!”

Hỏa Liên Túy nghe vậy không khỏi cười một tiếng, biểu ca so với hắn mỹ hơn hắn cũng biết, dù sao biểu ca của hắn cũng không giống người thường, nhưng nói thê tử sau này, đòi so với hắn mỹ hơn? Quả thật là chuyện cười, ai chẳng biết hắn -Hỏa thiếu chủ của Di Thất đại lục là mỹ nam tử số một số hai, hừ.

“Ta cứ gọi người là Tử mao quái thì làm sao, người giỏi thì đi mà đánh ta, dù sao chúng ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, ta cũng chẳng sợ!” , khi nói lời này Hỏa Liên Túy nhìn Mộc Thương Lan, biểu cảm kia thực sự là ai nhìn thấy cũng muốn đánh ột trận.

Mà Mộc Thương Lan vẫn là một bộ dạng không gọn sóng không sợ hãi, xem ra với biểu cảm này của Hỏa Liên Túy, hắn nhìn đã thành thói quen ...

Cách hồ sen xa xa là một cái lương đình, trong lương đình có một tiểu cô nương quần áo hoa lệ ngồi, ngơ ngác nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương đi xa, trong giây lát liền phản ứng lại, bước chân liền chạy vội đi, : “ Tiểu thư, người chạy chậm một chút, cẩn thận ngã!” phía sau tiểu cô nương có mười thị nữ đi theo, có thể thấy được thân phận tôn quý của tiểu cô nương kia.

Nhưng mà tiểu cô nương kia không để ý, như trước chạy về phía Liệt Hỏa Kinh Thương rồi đi, không nhận được hô : “ Đây, đợi chút, đợi ta với... ta chạy chậm, các người đợi ta với!” thanh âm rất là non nớt, nhưng cũng ôn nhu.

Không bao lâu sau cuối cùng cũng đuổi kịp, mấy người nhìn cô gái trước mặt, tuy rằng còn ít tuổi, nhưng cũng không khó nhìn ra sau này lớn lên sẽ thành một giai nhân xinh đẹp.

“A, đây không phải là đại tiểu thư duy nhất của Phong gia – Phong Lê Âm sao? Như thế nào không trong yến hội, lại chạy đến nơi này? “, Hỏa Liên Túy nhìn Phong Lê Âm, không khỏi lại vuốt vuốt tóc, hứng thú nói.

“Hỏa ca ca, Mộc ca ca, ta chỉ là muốn hỏi các người. . . Vị đại ca kia là ai? Vì sao trước giờ Lê Âm chưa từng gặp qua?”, Phong Lê Âm chán ghét yến hội sinh nhật, cho nên mới chạy tới lương đình lý ở hậu viện, cũng không ngờ vừa vặn gặp mấy người. Nhìn lục mâu của Liệt Hỏa Kinh Thương, hai má Phong Lê Âm không tự giác liền đỏ lên, bước chân nho nhỏ mềm mại hướng Liệt Hỏa Kinh Thương đi.

“Không được tới gần ta”, nhưng mà thanh âm hờ hững lạnh như băng vang lên ở bên tai Phong Lê Âm, không khỏi làm nàng cảm thấy ủy khuất, nhưng cũng không dám tùy tiện tiếp cận Liệt Hỏa Kinh Thương nữa.

“Phong Lê Âm đại tiểu thư a, đây là biểu ca của ta, cũng chính là con của bác ta Liệt Hỏa Kinh Thương! Hắn không thích nữ tử đến gần hắn, người vẫn nên cách xa một chút thì tốt hơn.”, sắc mặt Hỏa Liên Túy tràn đầy bất quáĩ nói, còn mang theo chút vui sướng khi người khác gặp họa.

Nghe vậy Phong Lê Âm cũng là thu hồi biểu cảm ủy khuất, vẻ mặt vui sướng nói, “Kinh Thương ca ca!”

Nhưng mà Liệt Hỏa Kinh Thương ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không làm , xoay người hướng về phía yến hội mà đi. Thấy một màn như vậy, Hỏa Liên Túy không khỏi vui sướng khi người khác gặp họa cùng Mộc Thương Lan bên cạnh cũng một bộ dạng như vậy, lại không nói gì, cùng nhau đuổi theo Liệt Hỏa Kinh Thương.

Phong Lê Âm nhìn bóng dáng Liệt Hỏa Kinh Thương rồi đi, sắc mặt không có chút biến hóa, cũng không có đuổi theo, mà là nhéo nhéo lòng bàn tay mình, trong ánh mắt vô cùng kiên định, mẫu thân đã từng nói qua, chỉ cần hai người thành thân, liền có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau, Kinh Thương ca ca, ta nhất định phải gả cho người.

“ ... ”

Hình ảnh biến đổi, con người lục sắc của nam tử giống như tiên nhân ôm một nữ tử tuyệt sắc trong lòng, biểu tình ôn nhu sủng nịch.

“Ta – Liệt Hỏa Kinh Thương đời này chỉ yêu một người là Túc Mặc U Tà, sống cùng sống chết cùng chết, cả đời nhất thể một đôi. “

Nữ tử nghe vậy, con người hổ phách tràn đầy ôn nhu, nâng mắt nhìn nam tử, hai người ôm nhau đứng cùng một chỗ, giống như trên đời này không ai có thể tách họ ra.

Trong lúc ngủ, sắc mặt Phong Lê Âm đột nhiên biến đổi, ngũ quan hung hăng vặn vẹo cùng một chỗ, hai tay gắt gao nắm chặt, vốn là dung nhan kiều mỵ nhẹ nhàng, giờ phút này lại vô cùng đáng sợ : “ Túc Mặc U Tà, người đoạt đi Kinh Thương ca ca, ta sẽ không buông tha cho ngươi! Tuyệt đối không! Người tốt nhất đừng rơi vào trong tay ta!” thanh âm trong mộng nỉ non nhưng lại có vẻ âm trầm lãnh lệ, có thể thấy được hận ý dữ dội trong lòng nàng.

Những lời nói của Phong Lê Âm rơi vào trong tai của gia chủ Phong gia, gia chủ Phong gia nheo mắt lại, Túc Mặc U Tà? Người này là người nào, chẳng lẽ là người hại Lê Âm?

“Gia chủ, gia chủ!”, ngay tại khi hắn đang trầm tư, thanh âm ám vệ vang ở bên tai hắn. Gia chủ Phong gia nghe vậy sửng sốt, sau đó xoay người đi về phía thư phòng, vừa mới tiến vào thư phòng ngồi xuống, một nam tử che mặt một thân hắc y xuất hiện trước mặt gia chủ Phong gia.

Gia chủ Phong gia nhìn hắc y nam tử che mặt, không khỏi nhíu mày, “Ta không phải cho ngươi đi theo dõi động tĩnh Lăng Thiên đại lục sao? Như thế nào, có chuyện gì đã xảy ra? Làm cho ngươi tự mình đã trở lại?”

Nam tử quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, cung kính nói, “Khởi bẩm gia chủ, thuộc hạ ẩn nấp ở Lăng Thiên đại lục, mấy ngày nay truyền ra một tin tức, nói ở Thiên Hải vực dâng lên một hòn đảo đơn độc, trên đảo là một mảnh di tích thượng cổ, thuộc hạ cho rằng việc này trọng đại, cho nên mới tự mình trở về bẩm báo với gia chủ!”

“Nga? Thật sự có chuyện này? !”, nghe vậy trong mắt gia chủ Phong gia xẹt qua một tia tinh quang, ngũ khí đột nhiên tăng lên đứng lên, không che dấu được sắc mặt vui mừng.

Di tích thượng cổ, hiếm lại càng hiếm, không nói ở Lăng Thiên đại lục, ở Di Thất đại lục cũng rất ít, nhất là những năm gần đây, không ngờ được nó lại chôn sâu dưới đáy biển mấy trăm năm, cũng có thể là nghìn năm lại đột nhiên xuất hiện, đây là chuyện khó tin cỡ nào.

“Thuộc hạ xác định, giờ phút này tứ quốc ở Lăng Thiên đại lục đều đã bắt đầu rung chuyển, chuẩn bị đi đến Thiên Hải Vực, thuộc hạ không dám tùy tiện hành động, tất nhiên là muốn thỉnh giáo gia chủ nên như thế nào làm? !”

“Ha ha ha, tất nhiên là phải đi, ta sẽ phái vài người thân thủ tốt đi cùng với ngươi. Mấy nhóm ở Lăng Thiên đại lục chỉ như mấy con kiến mà thôi không có gì phải lo lắng, nhưng mà nếu chúng ta biết được tin tức này, như vậy mấy gia tộc khác nhất định cũng biết, Phong gia ta nhất định phải đến trước bọn họ, biết chưa?”, trong giọng nói của gia chủ Phong gia tràn đầy âm ngoan.

Phong gia bị tam đại gia tộc khác áp chế đã nhiều năm, rốt cục có xuất đầu ngày! Chỉ cần đem toàn bộ bảo vật của di tích thượng cổ ở Thiên Hải Vực về, vậy thì không còn e ngại tam đại gia tộc khác, cho dù là cái thế lực đứng đầu Di Thất đại lục thì Phong gia hắn cũng không sợ!

“Ân! Thuộc hạ đã biết... Kia... Tiểu thư như thế nào ? !”, tuy rằng nam tử đã che mặt, nhưng sự lo lắng trong thanh âm thì không thể xem nhẹ.

Nghe vậy con người gia chủ Phong gia khẽ nheo lại nói : “ Địch Lê, ngươi làm càn!” gia chủ Phong gia có chút trào phúng nhìn nam tử che mặt có tên là Địch Lê, tuy rằng nữ nhi của hắn đã không còn trong sạch, nhưng thân chỉ là một tên ám vệ mà đòi ngấp nghé nữ nhi của hắn? Quả thực là nằm mơ! Hồng hồ...

Nghe thế Địch Lê đập mạnh đầu vài cái : “ Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ chính là lo lắng cho tiểu thư mà thôi. . . Cũng không có ý gì khác!”, trong giọng nói Địch Lê ẩn chứa nhè nhẹ chút tự giễu, đúng vậy hắn

có tư cách gì kia chứ?

“Thôi, nàng cũng không có gì lo ngại, nghỉ ngơi mấy ngày liền tốt. Chính là ở Lăng Thiên đại lục có một nữ tử tên là Tức Mặc U Tà?”, khi nói chuyện gia chủ Phong gia không khỏi nhớ tới người mà nữ nhi nhà mình nhắc tới khi đang ngủ mơ, cho nên mở miệng hỏi.

Nghe vậy Dịch Lê sững sốt, một lúc lâu sau mở miệng nói, “Lăng Thiên đại lục quả thật có một người!”

“Nga? Phải không? Nữ tử này như thế nào?”, nghe được có người này, gia chủ Phong gia nheo lại con ngươi, Phong Lê Âm là nữ nhi duy nhất của hắn, nữ nhi ở Lăng Thiên đại lục chịu ủy khuất, hắn là phụ thân tất nhiên sẽ đòi lại cho nàng một cái công đạo!

“Này... thân phận của Tức Mặc U Tà rất nhiều, hơn nữa mỗi cái thân phận cũng không thể khinh thường, người này thuộc hạ đã gặp qua một lần, nữ tử này so với nam tử chỉ có hơn chứ không có kém! Hơn nữa phu quân của nàng chính là cháu ngoại trai của gia chủ Hỏa gia – Liệt Hỏa Kinh Thương!”, Dịch Lê từ trước đến giờ không có nhiều cảm xúc nhưng khi nói về U Tà lại xuất hiện một tia tán thưởng khó có thể phát hiện.

“Liệt Hỏa Kinh Thương...Chính là người con mà mười mấy năm trước Uyển Hình mang về? “, nói đến Liệt Hỏa Kinh Thương này, gia chủ Phong gia cũng tìm được trong trí nhớ, hắn còn nhớ rõ vào sinh thần của nữ nhi mười mấy năm trước, hắn có gặp qua nam hài bất phàm đó, giờ phút này hắn là phong tư trác tuyệt, bằng không cũng không hấp dẫn được ánh mắt cực cao của nữ nhi nhà mình.

“Đúng vậy gia chủ! Giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương đã là đế quân một quốc gia ở Lăng Thiên đại lục, vô luận là thân phận, thủ đoạn hay thế lực đều làm cho người ta cứng lưỡi, hơn nữa hắn cực kỳ sủng ái thê tử Tức Mặc U Tà!”, khi nói về Liệt Hỏa Kinh Thương, Dịch Lê cũng vô cùng tán thưởng, nhưng trong giọng nói hàm chứa cô đơn, đại tiểu thư Phong Lê Âm nhà mình từ nhỏ đã thích nam tử kia... Hắn biết.

Nói xong bên trong thư phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, gia chủ Phong gia phát phát tay, trong nháy mắt Dịch Lê biến mất khỏi thư phòng. Mà gia chủ Phong gia hít đôi con ngươi lại, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Qua hồi lâu sau, khi gia chủ Phong gia vẫn đang suy nghĩ liền bị một thanh âm gọi lại.

“Gia chủ, gia chủ người mau đi xem một chút, tiểu thư tỉnh, chính là âm ỹ muốn gặp người!”, Yên Lê ở bên ngoài thư phòng cũng kính nói, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa lo lắng vô cùng.

Nghe vậy gia chủ Phong gia hồi phục lại tinh thần, bước nhanh đi đến mở cửa thư phòng ra, hướng về phía khuê phòng cả Phong Lê Âm mà đi.

Tiến vào khuê phòng Phong Lê Âm, liền nhìn thấy giờ phút này đầu tóc bù xù dựa lưng vào trên giường, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đến chính là gia chủ Phong gia, Phong Lê Âm không khỏi khóc thành tiếng “Ồ ô... Phụ thân, phụ thân, Lê Âm không muốn sống nữa! Lê Âm đã không còn trong sạch, ngay cả tứ chi cũng bị phế đi, ô ô..”

Nước mắt Phong Lê Âm ào ào rơi xuống, ngữ khí lại không ức chế được ủy khuất cùng thống khổ, làm cho gia chủ Phong gia một trận lo lắng, bước nhanh đi vào bên giường đem Phong Lê Âm ôm vào trong lòng, “Lê Âm ngoan, không khóc, có cái gì ủy khuất nói cho phụ thân, phụ thân sẽ làm chủ cho người! Cho dù người không còn trong sạch, phế đi tứ chi, thì người vẫn là nữ nhi mà phụ thân yêu thương nhất!”

Nghe vậy Phong Lê Âm ngược lại khóc càng hăng, không lâu sau liền ngẩng đầu nói : “Phụ thân, ta muốn tiện nhân Tức Mặc U Tà kia chết! Nữ nhi muốn nàng ta chịu thống khổ ngàn lần vạn lần! Bằng không khó có thể tiêu tan nỗi hận trong lòng nữ nhi!”, mới vừa rồi còn khóc lóc sụt sùi nhưng khi nhắc tới bốn chữ Tức Mặc U Tà liền trở nên âm ngoan độc ác.

Mà gia chủ Phong gia cũng không quan tâm nhiều như vậy, lập tức mở miệng nói: “ Lê Âm yên tâm, phụ thân sẽ phái người đi Lăng Thiên đại lục, nếu là Tức Mặc U Tà hại con, thì phụ thân nhất định sẽ đem nàng băm thây vạn đoạn!” quả nhiên không hổ danh là cha con, cường điệu trong lời nói đều giống nhau, ngoan lệ, làm cho người nghe run sợ.

Phong Lê Âm nghe vậy mới khôi phục lại tâm thần, tựa vào trong lòng gia chủ Phong gia nói, "Lê Âm biết phụ thân tốt nhất, Lê Âm yêu phụ thân nhất!", ngữ khí làm nũng làm cho người nghe không khỏi cảm thấy vui mừng.

Mà gia chủ Phong gia nghe thanh âm này không khỏi cúi đầu nhìn dung nhan Phong Lê Âm, ánh mắt âu yếm, Phong Lê Âm quả thật vô cùng giống với mẫu thân nàng, nhìn nhìn ánh mắt không khỏi có chút khác lạ.

Nếu giờ phút này Phong Lê Âm có thể ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, liền có thể thấy được, ánh mắt phụ thân mà chính mình kính yêu nhìn về phía mình không phải là ánh mắt từ ái, mà rõ ràng là tình yêu. Sở dĩ đối với nàng tốt như vậy, không phải vì nàng là nữ nhi duy nhất của hắn, mà là khuôn mặt kia của nàng, giống như đúc với mẫu thân, nếu Phong Lê Âm nhận ra điều này sớm hơn, cũng sẽ không có ngày đau triệt nội tâm như vậy, sống không bằng chết.

Mà giờ phút này ở tam đại gia tộc của Di Thất đại lục: giống nhau, Thủy gia cùng với Mộc gia cũng đều đã nhận được tin tức, sau đó đều phái người chuẩn bị đi đến Thiên Hải vực ở Lăng Thiên đại lục.

Lúc này gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia đang ở cùng một chỗ thảo luận chuyện ở Lăng Thiên Đại lục.

"Hỏa huynh, lần này người hẳn là cho Túy tiểu tử đi đến Lăng Thiên đại lục đi?", gia chủ Mộc gia mở miệng hỏi gia chủ Hỏa gia, sắc mặt tràn đầy ý cười, có thể thấy được quan hệ hai nhà này vô cùng sâu đậm.

"Đó là tất nhiên, tuy rằng tên tiểu tử nhà ta không làm được việc gì, nhưng tóm lại vẫn không tồi! Cùng với Mộc Thương Lan nhà các ngươi cũng không khác nhau nhiều lắm.", gia chủ Hỏa gia chính là ngoại tổ phụ của Liệt Hỏa Kinh Thương, trên mặt tràn đầy thần sắc tự hào.

"Ha ha, Túy tiểu tử so với tên nhóc nhà ta thì mạnh hơn nhiều!", gia chủ Mộc gia tuy nói là thế, nhưng trên mặt cũng không che dấu tự hào, tiểu tử nhà mình tất nhiên là tốt.

"...", hai vị gia chủ lúc này vẫn đang nói chuyện, mà không biết hai tên tiểu tử trong miệng đã sớm đi đến Lăng Thiên đại lục.

Mà gia chủ Thủy gia lại ngồi trong thư phòng nhà mình, nhìn bức họa ở trên tường: trên đó vẽ một mỹ nhân áo lam, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, chỉ là ánh mắt lại nồng đậm ưu thương, làm cho người xem đau lòng không thôi.

Gia chủ Thủy gia nhìn bức họa trên tường, bàn tay gắt gao nắm chặt, hung hăng nói "Nữ nhi bất hiếu" nói xong không khỏi thở dài, nếu năm đó người chịu nghe lời phụ thân, thế thì bây giờ đâu cần ở địa phương kia chịu khổ?

Trong khoảng thời gian ngắn, bát phương bắt đầu khởi động, bất luận là Di Thất đại lục hay là Lăng Thiên đại lục đều rung chuyển không thôi, thượng cổ di tích xuất thế, thế lực khắp nơi rục rịch, bất quá những thế lực đều có suy nghĩ muốn làm ngư ông đắc lợi, chờ các thế lực tàn sát lẫn nhau, sau đó liền tiến lên đoạt bảo vật.

Nhưng mà trong lòng mỗi người đều có tính toán này, cho nên ai ngư ông đắc lợi vẫn chưa biết được, bất quá có thể tưởng tượng lần đi di tích thượng cổ này sẽ náo nhiệt vô cùng, dù sao cao thủ ẩn nấp của các thế lực đều sẽ xuất hiện, tự nhiên cũng có người thừa dịp này đi tính sổ.

Giờ phút này trên đường đi đến Thiên Hải Vực, một chiếc xe ngựa có vẻ bình thường, chỉ là hai nàng đánh xe ngựa đều có dung nhan thanh tú diễm lệ, nhưng mà dung mạo bậc này lại là đánh xe, không khỏi làm cho những người vội vàng đi Thiên Hải vực đều ghé mắt nhìn.

Mà ở bên trong xe ngựa đúng là U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, hai người đều lật xem quyển sách trên tay, thỉnh thoảng còn nhấp một ngụm trà ăn chút điểm tâm, không thể không biết không thú vị.

Không bao lâu, lục mâu của Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe nói, "Tà Nhi, ta muốn nghe nàng đánh đàn "

Nghe vậy U Tà nhú nhú mày liễu tình xảo, chu sa chính giữa mi tâm diễm lệ phi thường, nhìn thẳng tắp về phía Liệt Hỏa Kinh Thương đang nhìn chăm chăm mình, U Tà không khỏi bất đắc dĩ cười, vươn bàn tay tinh tế trắng nõn, ý tứ rõ ràng vô cùng: đem cầm đến!

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi cong khoe môi lên, mày kiểm nhướn lên, một đôi con ngươi lục sắc lãnh liệt giờ phút này lại tràn ngập ôn nhu cùng sủng nịch, mũi cao thẳng môi mỏng khẽ cong lên, U Tà không khỏi có chút sửng sốt, không bao lâu, đến khi tiếng cười từ tính thâm trầm giống như rượu ngon làm người ta say mê truyền vào tai U Tà, lúc này nàng mới hồi phục lại tinh thần, nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, cúi đầu nói, “Thật sự là yêu nghiệt!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương ngừng cười, chính là khoe môi vẫn cong lên như trước, nhú nhú mày kiểm nói, “Yêu nghiệt, liên yêu nghiệt, có thể mê hoặc Tà Nhi của ta, tự nhiên cũng là có lợi!”

Nghe thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương, mấy người bên ngoài xe ngựa không khỏi liếc nhìn nhau, chỉ sợ cũng chỉ khi đối mặt với Vương phi, chủ tử mới có thể lộ ra bộ dáng này.

Liệt Hỏa Kinh Thương nói xong liền đưa Huyết Cầm trong tay đặt vào tay U Tà.

U Tà khoanh chân mà ngồi, đem Huyết Cầm đặt ở trên chân, nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó liền hát lên, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: “

Quạt lông khăn chít đầu trò cười gian

Thiên quân vạn mã ta vô trể

Ngụy mặt quân tử ba thước kiểm

Sói hỏa khói lửa ta có lệ

Sinh cho loạn thế biết không ngôn

Ưu khuyết điểm không cầu ai tới giám

Đặng vì ai điểm chỉ vì ai thêm

Mặc cho ai đến cười ta quá khùng điên

Vũ vãn hạ phong vãn quát

Ai cùng ta nấu rượu luận thiên hạ

Vạn tên tề phát sát khí như ma

Ai nhần ta loạn thế trung an cư

Ba phần thiên hạ vì ai tranh phách

Nay ta đã kiểm chỉ thiên nhai

Lại thăm nghĩ cho người đánh đàn

Từ nay về sau vô vương bận

Vũ vãn hạ phong vãn quát

Ta nấu rượu luận thiên hạ

Ba phần thiên hạ vì ai tranh phách

Ta đã kiểm chỉ thiên nhai

Vũ vãn hạ phong vãn quát

Ta nấu rượu luận thiên hạ

Ba phần thiên hạ vì ai tranh phách

Ta đã kiểm chỉ thiên nhai

Quạt lông khăn chít đầu trò cười gian

Thiên quân vạn mã ta vô trể

Nguy mặt quân tử ba thước kiếm
Sói hỏa khói lửa ta có lệ
Sinh cho loạn thế biết không ngôn
Ưu khuyết điểm không cầu ai tới giám
Đặng vì ai điểm chỉ vì ai thêm
Mặc cho ai đến cười ta quá khùng điên
Vũ vẫn hạ phong vẫn quát
Ai cùng ta nấu rượu luận thiên hạ
Vạn tên tề phát sát khí như ma
Ai nhần ta loạn thế trung an cư
Ba phần thiên hạ vì ai tranh phách
Nay ta đã kiếm chỉ thiên nhai
Lại thăm nghĩ cho người đánh đàn
Từ nay về sau vô vương bận
Đầy trời ân ân oán oán biến hóa
Ai cho ta phao hồ trà nóng
Người vì hấn chặt đứt móng tay
Đổi không trở về hấn một câu vương bận
Vũ vẫn hạ phong vẫn quát
Ai cùng ta nấu rượu luận thiên hạ
Vạn tên tề phát sát khí như ma
Ai nhần ta loạn thế trung an cư
Ba phần thiên hạ vì ai tranh phách
Nay ta đã kiếm chỉ thiên nhai
Lại thăm nghĩ cho người đánh đàn
Từ nay về sau vô vương bận
Nguyên lai ta cả đời nhưng mã
Tam quốc cho người sát”

Một khúc “ Tam quốc sát” rung động đến tâm can, ca từ cùng tư thế hào hùng sát phạt quyết đoán, thiết huyết boong boong nhẹ nhàng vui vẻ, làm cho nghe khúc nhạc này từ trong lòng dâng lên một cỗ sát phạt, bá khí nghiêm nghị vẫn phảng phất trong không khí...

Chính Liệt Hỏa Kinh Thương nghe xong trong lòng cũng không khỏi dâng lên một chút cảm giác dưng trường kiếm chỉ thiên nhai, càng không phải nói bốn người Hồn Thiên Hàn Mai ngồi bên ngoài, mấy người khác vội vã đi đến Thiên Hải vực nghe thấy một khúc này đều dừng chân lại.

“Ta cũng không biết ở Lăng Thiên đại lục này lại còn có người có thể hội xướng một khúc tam quốc sát này? !”, một đạo thanh âm vui sướng, kinh ngạc, thanh âm như của người tha hương gặp bạn vang vọng ở bên tai U Tà.

Mà nghe vậy, đồng tử U Tà co rụt lại, ngón tay lại nhẹ nhàng run lên, dẫn tới Huyết Cầm phát ra một tiếng “Ông” ...

“Vy Nhi: người tha hương gặp bạn, vậy là Tà tỷ có cố hương rồi. Phần khách chờ mong a !!!:) Thanks các nàng.:) “

71. Q.ii – Chương 17

Chương 17: Mộc Thương Lan tới, đến Thiên Hải.

Editor : Bạch

Beta : Vy Nhi

Liệt Hỏa Kinh Thương sâu sắc cảm giác được dao động trong lòng U Tà dù rất nhỏ, con ngươi lóe lóe, chẳng lẽ...

“Tử mao quái, người biết đoạn nhạc này? Thật sự là quái!”, đúng lúc này, một loạt thanh âm truyền đến, một lát sau mảnh xe ngựa giống như bị gió thổi lên, trong xe ngựa có thêm hai người.

“Khúc nhạc vừa này là người đàn? Chẳng lẽ người cũng đến từ nơi đó?”, vừa mới vào xe ngựa, Mộc Thương Lan dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Thượng Quan Ngưng Nguyệt vẫn còn đang ôm huyết cầm, mặt gần như dán sát lại.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn động tác cùng bộ dáng của Mộc Thương Lan, sắc mặt đen lại, nhanh chóng ôm U Tà vào lòng, lập tức nhìn người bạn đã gần mười năm không gặp, nhưng khi nhìn đến bộ dáng hần, cho dù là lạnh lùng như Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không tự giác nhíu mày.

Mà Mộc Thương Lan cũng thấy Liệt Hỏa Kinh Thương, nhất thời hai mắt đắm lệ mông lung, “Kinh Thương đại ca, ta nhớ người!”, nói xong liền đi qua ôm lấy Liệt Hỏa Kinh Thương, bộ dáng kích động, quên luôn việc U Tà còn chưa trả lời hần.

Mà khi Mộc Thương Lan một bên nước mũi một bên nước mắt lao về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà mới phục hồi tinh thần, nhìn về phía người đang lao tới khỏe miệng khó tránh co rút, sau đó vươn tay để trên trán hần, Liệt Hỏa Kinh Thương thấy vậy sắc mặt lại đen xuống, rút tay U Tà về, sau đó chính mình lấy tay đẩy Mộc Thương Lan ra.

Mà Hỏa Liên Túy ngồi ở bên người Mộc Thương Lan nhìn đến bộ dáng Mộc Thương Lan, lập tức ghét bỏ khoát tay áo, “Tử mao quái, người có thể đừng ghê tởm như vậy được không, ngồi vào bên kia đi, đừng dựa vào gần ta như vậy!”

Mộc Thương Lan khi ngồi trở lại vị trí, đành chỉ nức nở, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn bộ dáng có chút ghét bỏ của Hỏa Liên Túy, con ngươi màu tím như sao băng xẹt qua một chút giảo hoạt cùng tà ác, sau đó lại khóc, “Kinh Thương đại ca, người vì sao không nhớ ta? Uống cho ta nhớ người muốn chết!”, nói xong mạnh mẽ nhào vào lòng Hỏa Liên Túy, đem nước mắt cùng nước mũi toàn bộ lau trên bộ quần áo màu đỏ của hần.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương thấy vậy không khỏi liếc nhau, trong con ngươi U Tà tràn đầy hứng thú, mà Liệt Hỏa Kinh Thương đã sớm thành thói quen.

Lúc này Hỏa Liên Túy đã ngây ngẩn cả người, đến khi cảm giác được ngực vừa ẩm lại vừa ẩm mới tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn người đang ở trong ngực mình cọ đến cọ đi, sắc mặt đen như mực, từ răng nanh phát ra tiếng day nghiền kéo kẹt kẹt, làm cho Mộc Thương Lan đang diễn trò lạnh hết cổ.

“Mộc Thương Lan! Người muốn chết!”, Hỏa Liên Túy đẩy Mộc Thương Lan ra, gần như rít gào mở miệng, thanh âm vừa ra khiến chim chóc ở cánh rừng gần đó đều sợ tới mức từ trên cây rơi xuống....

“Chẳng qua chỉ là mượn quần áo của người lau chút nước mắt nước mũi, người cần gì phải kích động như vậy?”, Mộc Thương Lan không chút sợ hãi sửa sang lại quần áo, sau đó lại liếc mắt nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đang ở một bên xem kịch, không chút để ý tới Hỏa Liên Túy đang giận đến gườm gườm.

U Tà thấy hần chơi đủ, cũng liền đánh giá Mộc Thương Lan đang dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng, sau khi tinh tế đánh giá lại không nhận được cơ hội rút khéo miệng, chỉ thấy Mộc Thương Lan ở đối diện dán trên mặt trên má toàn râu, bộ quần áo màu tím cũng bởi vì vừa ở trong lòng Hỏa Liên Túy cọ cọ làm cho có thêm nhiều nếp nhăn, thứ duy nhất trên mặt lộ ra ngoài là con ngươi màu tím như sao băng, mái tóc màu tím ở phía sau tùy ý rối tung, liếc mắt nhìn lại, quả thực chính là bảo vật màu tím giữa màn đêm...

Có lẽ là chú ý tới ánh mắt U Tà, Mộc Thương Lan lau râu của mình nói, “Vừa thấy biểu tình của người là biết người không hiểu, bởi vì bộ dạng ta quá mức tuần tú, ta sợ người Lăng Thiên đại lực mạnh mẽ cướp đoạt ta, cho nên ta cố ý cải trang một chút, cũng không tệ lắm đúng không?”

Nghe vậy U Tà nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương ở một bên, khéo miệng cùng khéo mắt đồng loạt kéo lên, trong mắt như ám chỉ ý tứ: hần từ nhỏ đã vậy? Từ Trung Quốc đến vì sao lại có cực phẩm như vậy?

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy ánh mắt U Tà, trong con ngươi hiện lên ý cười, gửi cho U Tà một ánh mắt ý: đúng vậy, hần vẫn đều như vậy.

“Người cũng từ Trung Quốc đến? Nói cho ta nghe một chút đi người làm gì ở Trung Quốc? Là nam hay nữ? Khi nào thì đến đây? Còn có kiếp trước người chết như thế nào?”, Mộc Thương Lan giống như không chú ý tới ánh mắt U Tà, rất tùy ý mở miệng hỏi.

Mà Hỏa Liên Túy một bên cũng không đi thay quần áo đã bẩn mà tràn đầy tò mò nhìn về phía U Tà, bởi vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hần tự nhiên cũng biết Mộc Thương Lan không phải người thế giới này, mà là linh hồn của thế giới khác, tuy rằng loại chuyện này thực khó tin, nhưng hần vẫn tin.

Đơn giản là trước năm tuổi Mộc Thương Lan như một người băng di động, lạnh lùng xa cách, tuy rằng nhìn không đáng mừng, nhưng so với bộ dáng vô lại không đầu óc hiện tại thì tốt hơn nhiều.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương không biết Mộc Thương Lan đến từ Trung Quốc, lập tức nhíu mày, Trung Quốc?

Nghe được câu hỏi của Mộc Thương Lan, U Tà nhíu nhíu mày, “Tà Y, Mặc U Tà, một năm trước đến”, U Tà ngữ khí rất bình thản cùng hồ hững.

Mà Mộc Thương Lan nghe nói như thế cũng là ngây ngẩn cả người, “Người là Tà Y Mặc U Tà?”, Mộc Thương Lan nghe được lời nói của U Tà không khỏi lớn tiếng mở miệng nói, ngữ khí tràn đầy sùng bái cùng kích động, khiến Hỏa Liên Túy tò mò nhíu mày.

“Tà Y Mặc U Tà? Là cái gì vậy? Rất lợi hại sao?”, Hỏa Liên Túy nhìn Mộc Thương Lan gần như điên cuồng không nén được hỏi.

Nghe vậy Mộc Thương Lan cũng thu hồi bộ dáng kích động, dùng đôi mắt tím liếc Hỏa Liên Túy một cái, “Thật sự là đầu đất, đây chính là Tà Y Mặc U Tà! Nghe nói từ khi năm tuổi đã vang danh cả hắc bạch lưỡng đạo, chỉ có người nàng không muốn cứu, chứ không có người nàng không cứu được! Nhưng vẫn xuất quỷ nhập thần, bao nhiêu nhân vật nổi tiếng tai to mặt lớn đều muốn thu nạp, nhưng cuối cùng cũng trắng tay mà về”

Nghe Mộc Thương Lan nói xong, Hỏa Liên Túy cũng kinh ngạc nhìn về phía U Tà, “Biểu tẩu, người lợi hại như vậy sao?”

Hỏa Liên Túy vừa nói xong đã bị Mộc Thương Lan gõ đầu, “Người nói vô nghĩa. Không cần coi khinh nhân vật đứng đầu Trung Quốc chúng ta! Đúng không, U Tà tẩu tử”, Mộc Thương Lan đối với Hỏa Liên Túy giống như người lại nói linh tinh một câu thì cẩn thận ta, mà chỉ trong nháy mắt liền nhìn U Tà lấy lòng nói.

Hỏa Liên Túy thấy vậy không khỏi nghĩ thầm, thật sự là một người không có một chút rụt rè!

“Người thì sao?”, U Tà nhìn bộ dáng Mộc Thương Lan cũng mở miệng hỏi, loại mặt hàng cực phẩm này, nàng kiếp trước thật sự chưa bao giờ nhìn thấy.

“Từ tầng ba mươi tám nhảy xuống! Người không biết đâu, ta bị người bức hôn, cho nên vì bảo trụ trong sạch liền nhảy xuống, khi ta tỉnh lại liền biến thành một đứa trẻ con ...”, Mộc Thương Lan nhún vai, có chút không cam lòng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy chán ghét đối với người ép mình.

Nghe vậy U Tà vỗ vỗ trán, quả nhiên là cực phẩm, nhưng trong lòng đối Mộc Thương Lan cảm thấy một loại cảm giác âm áp, đại khái đây là một loại cảm giác ở một chỗ xa lạ gặp được người thân chẳng.

“U Tà tẩu tử người vậy mà lại xuyên qua xong gả cho Kinh Thương đại ca ! Quả nhiên không hổ là Tà Y Mặc U Tà!”, Mộc Thương Lan sùng bái nhìn Tức Mặc U Tà, kiếp trước hẳn có nghe qua danh hiệu của nàng, không nghĩ tới xuyên qua lại gả cho người hẳn sùng kính nhất ở thế giới này, ở trong lòng Mộc Thương Lan cảm thấy người như Liệt Hỏa Kinh Thương, căn bản không có khả năng yêu thương người khác, càng không có khả năng đại hôn...

“Các người đều muốn đi Thiên Hải Vực?”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn hai người phong trần mệt mỏi, mở miệng hỏi. Nhắc tới duyên phận trên thế giới quả nhiên kỳ diệu, nếu hẳn không gặp được Mộc Thương Lan cùng Hỏa Liên Túy, như vậy hôm nay Tà Nhi cũng sẽ không cùng Mộc Thương Lan quen biết, càng sẽ không biết thế giới này còn có một người giống nàng cùng đến từ cái nơi gọi là Trung Quốc kia.

“Ừ, tứ đại gia tộc của Di Thất đại lục đã phái người đi trước, nghe nói chính là tổ chức kia phái người đi Thiên Hải Vực! Hai người chúng ta tìm thực lâu mới biết được các người đi đường này, cho nên lúc này chờ các người cùng đi Thiên Hải Vực”, nói đến di tích thượng cổ ở Thiên Hải Vực, Mộc Thương Lan cùng Hỏa Liên Túy thu hồi bộ dáng vui đùa, trở nên nghiêm túc.

“Tuy rằng ta đã đi qua rất nhiều nơi trên Lãng Thiên đại lục, nhưng Thiên Hải Vực này ta lại chưa từng đi qua, biểu ca biểu tẩu, hai người nói một chút đi!”, Hỏa Liên Túy sờ cằm mở miệng hỏi, lần này đi Thiên Hải Vực tất nhiên sẽ phát sinh rất nhiều chuyện, dù sao các thế lực ở đại lục đều đã rục rịch, đến lúc đó tất nhiên sẽ hỗn loạn đến cực điểm.

Huống chi người Thiên Hải Vực làm sao có thể cam tâm tình nguyện cho ngoại nhân tiến vào Thiên Hải đảo cướp đoạt bảo vật ở di tích thượng cổ? Kể nói mới nguyện ý, cho nên lần này đi Thiên Hải Vực cực kỳ nguy hiểm.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà liếc nhau, lập tức con người U Tà trở nên thâm thúy, giống như đang nhớ lại suy nghĩ sâu xa, “Ta từng đi Thiên Hải Vực, nơi đó. . . Là một biển hoa, phong cảnh mỹ lệ, chỉ là ngày đó biển chỉ một màu xanh lam, liếc mắt một cái giống như không nhìn tới giới hạn, người dân nơi đó cũng rất vui vẻ hiếu khách, cuộc sống yên bình. Nhưng đến đêm khuya Thiên Hải sẽ có một trận thủy triều, dân chúng ở đó đều tập mãi thành thói quen, cũng vẫn chưa xuất hiện việc lớn gì”

“Đúng vậy, Thiên Hải Vực tuy là ở biên giới Tuyết Phong quốc, nhưng không chịu trói buộc của quốc gia này, cho nên giống như Băng Tuyết đỉnh, là một nơi đặc thù khác của Tuyết Phong, lại bởi vì là hải vực duy nhất của toàn bộ Lãng Thiên đại lục, cho nên Thiên Hải Vực rất giàu có. Nhưng đáng chú ý nhất Thiên Hải Vực, sợ rằng cũng chỉ có Vực chủ kia, tên Thương Hải Minh Nguyệt, là một nữ tử chưa cập kê!”, Liệt Hỏa Kinh Thương nói tiếp sau U Tà.

“Nữ tử chưa cập kê? Lợi hại như vậy? Vậy chẳng phải là giống biểu tẩu, biểu tẩu chưa cập kê cũng là Âm U cung chủ tồn tại song song với Ma Vực, dưới tay có Lưu Ly trai, Túy Ly các cùng Lưu Tiên uyển đều là ngày kiếm đầu vàng, giờ phút này biểu tẩu chỉ sợ cũng nắm giữ tài phú của nửa Lãng Thiên đại lục!”, Hỏa Liên Túy cũng tò mò Thiên Hải Vực vực chủ kia, nhưng cùng biểu tẩu so sánh với, hẳn cảm thấy vẫn là biểu tẩu nhà mình càng giỏi hơn.

“Cái gì? U Tà tẩu tử có nhiều cửa hàng buôn bán như vậy, quả nhiên, ta ở Di Thất đại lục nhiều năm như vậy mà không tới Lãng Thiên đại lục là sai!”, nghe được Hỏa Liên Túy nói, Mộc Thương Lan nhất thời đầm ngực đập chân, hận không thể quay về mười năm trước.

“Được rồi được rồi, cùng lắm thì từ Thiên Hải Vực trở về, chúng ta ở lại Lãng Thiên đại lục là được, dù sao hai lão nhân trong nhà cũng không thích gặp chúng ta!”, con người màu đỏ sậm của Hỏa Liên Túy xẹt qua một chút hưng phấn, lập tức lau tóc xúi giục Mộc Thương Lan.

“Tốt, không thành vấn đề! Hiện tại không phải thời điểm Lãng Thiên đại lục hỗn loạn nhất sao? Tứ quốc khai chiến, chúng ta còn có thể giúp Kinh Thương đại ca cùng U Tà tẩu tử tham chiến giết địch, đã lâu

không vận động, cũng không biết có yếu đi không!", Mộc Thương Lan đáp ứng rất sảng khoái, lập tức lại sâu khỏ, hơn mười năm đều không có chân chính động thủ, aizz, xem ra lần này tới di tích thượng cổ phải tìm lại cảm giác.

"Tốt! Quyết định vậy đi, đến lúc đó hai lão nhân gia kêu chúng ta trở về cũng không thể trở về!", lúc trước Hỏa Liên Túy đã muốn định cư ở Lăng Thiên đại lục, đáng tiếc không có người đi cùng hẳn, lão nhân gia trong nhà cũng thúc giục, hiện tại rốt cục có người quan hệ mật thiết đi cùng hẳn, có sao không làm?

"Đương nhiên là không quay về ! Ta còn muốn cùng U Tà tẩu tử chế tạo bom mìn hoặc là bom nguyên tử, ha ha, đến lúc đó trực tiếp quăng một cái, chẳng phải là không cần động thủ? Cũng không biết có nguyên liệu chế tạo hay không", Mộc Thương Lan cao hứng vung chân múa tay vui sướng, sau đó lại là lau cảm lăm vào trầm tư, trên mặt tràn đầy rối rắm cùng bất đắc dĩ.

"Bom mìn? Bom nguyên tử? Cái gì vậy? Vũ khí Trung Quốc sao?", Hỏa Liên Túy nghe được từ ngữ mới cảm thấy rất hứng thú, lập tức liền mở miệng hỏi Mộc Thương Lan, dựa theo giọng điệu của hẳn, khẳng định là vũ khí lợi hại.

U Tà nghe nói như thế cũng là nâng mắt, "Điều này người nghĩ cũng đừng nghĩ, lực sát thương quá mạnh mẽ, sẽ làm bị thương dân chúng vô tội, tuy rằng ta không cần, nhưng lạm sát kẻ vô tội dù sao cũng không tốt, linh hồn thế giới khác còn có thể phát sinh, nhân quả tuần hoàn cũng không thể không tin "

"Vẫn là U Tà tẩu tử nói rất đúng!", nghe vậy Mộc Thương Lan gật gật đầu, đúng vậy, loại chuyện tà môn như linh hồn thế giới khác cũng phát sinh, xem ra nhân quả báo ứng cũng có chút đạo lý, hẳn cũng không nghĩ lạm sát kẻ vô tội rồi sau đó bị Diêm Vương bắt đi, từng chết một lần, thật vất vả ở một thế giới lạ lẫm mới gặp được đồng hương, lại còn là nhân vật phong vân như vậy, nếu bỏ đi thật sự phải xin lỗi chính mình.

Nghe vậy Hỏa Liên Túy bĩu môi không thú vị, được rồi, không làm thì không làm, vậy luyện tập là được.

"À, đúng rồi, Kinh Thương đại ca người vừa mới nói Thiên Hải Vực Vực chủ là nữ tử chưa cập kê, vậy thì sao? Thế giới này nữ tử chưa cập kê quản lý thế lực cũng có, làm sao có thể nói là duy nhất làm cho người ta chú ý?", nói tới đây Mộc Thương Lan có chút không rõ , tuy rằng chưa cập kê quản lý một hải vực giàu có rất lợi hại, nhưng là không thể làm cho người ta đặc biệt chú ý chứ?

"Chưa cập kê quản lý Thiên Hải Vực trở thành Vực chủ, cũng không phải điểm chính. Tục truyền, vị Thương Hải Minh Nguyệt này làm người tiêu sái, là nữ tử chí tình chí nghĩa. Ở đại hội lựa chọn Vực chủ vài năm trước của Thiên Hải Vực, nam tử thanh mai trúc mã vì cứu nàng mà chết, sau đó nàng liền chịu đựng đau đớn, tay không đánh bại mười bảy cao thủ lưng lẩy giang hồ, cuộc đại chiến đó oanh động toàn bộ Lăng Thiên đại lục "

"Điều này đúng là đáng giá để chú ý, nữ tử có khả năng này rất hiếm gặp, có lẽ cũng là nữ tử kiêu hùng. Nhưng nữ tử như nàng, lại là Vực chủ Thiên Hải Vực cực kỳ giàu có, người cầu thân cũng nhiều đếm không xuể chứ?", Hỏa Liên Túy có chút tò mò nói, tuy nói nữ tử cường hãn ở Di Thất đại lục cũng rất nhiều, nhưng giống như nàng là cực nhỏ, nữ tử như vậy phải là đối tượng mọi người truy đuổi chứ?

"Người nói sai rồi, vị Vực chủ này căn bản là không ai dám đến cầu thân. Bởi vì nàng từng đánh trọng thương một nam nhân theo đuổi nàng, danh hiệu người đàn bà chanh chua cũng từ đó mà ra, tăng thêm danh tiếng cùng thủ đoạn của nàng.", U Tà không khỏi nhún nhún mày, từ trên bàn cầm lấy thiệp mời vừa nhận được, nhưng nhắc tới Thương Hải Minh Nguyệt, cũng hợp ý nàng, lần trước đến Thiên Hải Vực là ba năm trước, nhưng vẫn chưa nhìn thấy nàng ta.

Hỏa Liên Túy nhìn thiệp mời trong tay U Tà không khỏi mở miệng, "Vì sao ta cùng với Tử mao quái đều không có?"

"Hai người các người là người Di Thất đại lục, phần lớn người Lăng Thiên đại lục cũng đều không biết có Di Thất đại lục, tất nhiên không có của người", thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, thiệp mời bị Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đoạt đi.

Chỉ thấy thiệp mời viết: "Nhân di tích thượng cổ xuất hiện, cho nên bản Vực chủ mượn cơ hội này, ném tú cầu chọn rể, mời Ma Vực Ma chủ – Minh Thiên Tầm cùng với Ma phi – Âm U cung Cung chủ đến dự!"

“A, ta thích nữ tử mạnh mẽ như vậy, lần này đi Thiên Hải Vực nhất định phải mở mang kiến thức, nói không chừng ta có thể đem nàng cưới về Di Thất đại lục, đó cũng là việc rất may mắn, tránh cho lão nhân mỗi ngày buộc ta đón dâu!”, Hỏa Liên Túy hai mắt tỏa sáng nói.

“Vậy người thật đúng là tìm được cơ hội tốt, bởi vì nghe nói lần này do vấn đề di tích thượng cổ ở Thiên Hải Vực, các thế lực lớn đều tranh đi trước, Thương Hải Minh Nguyệt phát ra thiệp mời, sẽ ném tú cầu chọn rể, người lấy được tú cầu cho dù là ai, đều có thể làm vị hôn phu của nàng!”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng phu nhân nhà mình đang cảm thấy hứng thú, không khỏi lại mở miệng nói.

“Ha ha, thực tốt! Biểu ca biểu tẩu, các người liền xem ta như thế nào cướp tú cầu, cho các người thêm một biểu đệ muội!”, nghe được lời Liệt Hỏa Kinh Thương, Hỏa Liên Túy lại kích động ra tiếng, cưới một nữ tử Lăng Thiên đại lục, ừ. . . cũng không tệ.

“Điều này vô cùng tốt, muốn đến di tích thượng cổ ở hòn đảo đơn độc trên biển kia, đầu tiên phải thông qua Thương Hải Minh Nguyệt, nếu không có mệnh lệnh của nàng, căn bản không có thuyền đưa người vượt biển, bởi vì những người đi Thiên Hải Vực đều lấy lòng nàng, để có thể ngồi trên đệ nhất chiến thuyền, người nếu cưới nàng, chúng ta tự nhiên có thể đi cửa sau!”, U Tà sờ sờ cằm, rất đồng ý nói.

“Khoan đã, giống như tiểu tử Hỏa Liên Túy này nói, ta cũng thích nữ tử mạnh mẽ, vì sao không phải ta thú về? Vừa vặn ta cưới chúng ta cùng nhau đi cửa sau!”, Mộc Thương Lan không vui, một tiểu tử sao có thể thành thân trước hẳn?

Huống chi ở Trung Quốc nữ tử tính tình mạnh mẽ không thiếu, nhưng đến nơi đây, một đám đều mềm mại dịu dàng, nói chuyện quá chậm, quá ghê tởm, tính tình giống Thương Hải Minh Nguyệt này là cực nhỏ, khó khăn lắm mới gặp một người sao có thể để tiểu tử Hỏa Liên Túy này được lợi?

“Hừ, ta nói trước đương nhiên là ta cưới!”, Hỏa Liên Túy hung hăng liếc Mộc Thương Lan một cái.

“Hừ, đây là lý luận cái mông, người càng muốn cưới ta càng muốn tranh!”, Mộc Thương Lan nhìn bộ dáng Hỏa Liên Túy, lập tức mở miệng.

“Tranh thì tranh, sợ người sao, dù sao từ nhỏ đến lớn đồ chúng ta tranh còn thiếu sao? Đến cuối cùng thì sao?”, Hỏa Liên Túy mở miệng rít gào, giọng điệu vô lại.

Hai người người một câu ta một câu, hai mắt đối diện, phát ra ra tia lửa điện.

U Tà vừa ăn điểm tâm vừa xem kịch vui, không khỏi lắc lắc đầu, có chút vì Thương Hải Minh Nguyệt kia cầu nguyện, khi nào không ném tú cầu chọn rể, cố tình chọn lúc này, đến lúc đó hai người này không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Mà giờ phút này Thương Hải Minh Nguyệt đang ở Vực chủ phủ tại Thiên Hải Vực ăn bữa trưa cũng hắt hơi liên mấy cái, không khỏi lau chớp mũi, rốt cuộc là ai đang tính kế nàng? Tốt nhất đừng để nàng phát hiện, nếu không hẳn nhất định đẹp mặt!

« Vy Nhi : Cái nàng Thương Hải Minh Nguyệt này ta thích a, »

Thị nữ ở bên thấy Thương Hải Minh Nguyệt hắt hơi, lập tức lo lắng mở miệng nói, “Vực chủ, người không sao chứ? Chẳng lẽ là hôm qua trúng phong hàn? Hay là nô tỳ đi mời đại phu?”

“Không sao, là tiểu phong hàn thôi. Đúng rồi, hiện tại tình huống như thế nào? Tin tức ta ném tú cầu chọn rể truyền ra chưa?”, giọng nữ anh khí tiêu sái làm cho người nghe vô cùng thoải mái, giọng điệu cũng không nhanh không chậm, rất có phong phạm người đứng đầu một vực.

“Thưa Vực chủ, giờ phút này các quán trọ ở Thiên Hải Vực đã sắp đầy, sợ đến lúc đó sẽ không đủ chỗ! Tin tức ngài ném tú cầu chọn rể cũng đã truyền ra, có lẽ giờ phút này các thế lực lớn cũng đều đã nhận được tin tức!”, thị nữ cung kính nói với Thương Hải Minh Nguyệt, trong giọng nói có chút vui sướng, Vực chủ rốt cục muốn gả, đã sắp qua tuổi cập kê, đến nay còn không có người tiến đến cầu hôn, nàng đều lo lắng thay Vực chủ.

“Bọn họ trên đại lục có chút danh vọng, tiến đến Thiên Hải Vực chúng ta tự nhiên phải nghênh đón từ bốn phía, ba ngày sau ném tú cầu chọn rể, đến cuối buổi tiệc, chỉ cần là khách quý thu được thiệp mời đều mời đến Vực chủ phủ nghỉ ngơi!”, Thương Hải Minh Nguyệt vừa ăn trưa, vừa nói với tên thị nữ kia.

“Vâng, Vực chủ!”, thị nữ kia lên tiếng trả lời sau đó đi xuống phân phó.

Thương Hải Minh Nguyệt thấy thị nữ kia rời đi, liền buông đũa, con người bắt đầu suy nghĩ sâu xa, tin tức di tích thượng cổ xuất hiện vốn không dấu được, cho nên nàng mới truyền ra bốn phía, để các thế lực khác đều đến tranh đoạt mà ném tú cầu chọn rể... Nghĩ đến đây Thương Hải Minh Nguyệt sờ sờ cằm, chính mình cũng nên lập gia đình ...

Đi hai ngày, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà rốt cục tới Thiên Hải Vực, điều này cũng làm cho Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan vẫn ngồi trong xe ngựa nhẹ nhàng thở ra, rốt cục đến.

Xuống xe ngựa, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà hướng bên trong Thiên Hải Vực mà đi, mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cũng theo sát phía sau, khi đến cửa thành liền đưa thiệp mời trong tay của Vực chủ.

Thị vệ trông coi cửa thành vừa thấy thiệp mời liền xoay người cung kính nói, “Ma Vực Ma chủ đại giá quang lâm, Vực chủ đã dặn dò thuộc hạ ở đây chờ, mời ngài cùng phu nhân và bằng hữu đến Vực chủ phủ nghỉ ngơi, để tham gia hoặc quan sát Vực chủ cử hành ném tú cầu chọn rể vào ngày mai!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương thản nhiên gật gật đầu, sau đó đi theo thị vệ kia hướng Vực chủ phủ mà đi, phía sau Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan vốn không chịu nổi tính tình, cho nên đông nhìn tây xem, đối Thiên Hải Vực này rất là tò mò.

Chỉ thấy khi bước vào trong thành, trước mặt là mùi nước biển nhàn nhạt, toàn bộ trong thành đều xuất hiện một loài hoa màu lam, đẹp không sao tả xiết, xung quanh là âm thanh tiếng thương rao hàng, dân chúng nói chuyện với nhau cùng ngoại nhân tò mò ríu ra ríu rít, cá loại thanh âm đan vào nhau, khiến Thiên Hải Vực có một loại không khí náo nhiệt ôn hòa.

“Không biết trong Thiên Hải Vực có nơi nào thú vị không? Chúng ta mới đến, lại không nghỉ sớm như vậy đi nghỉ ngơi, chẳng lẽ muốn chúng ta chờ đến ném tú cầu chọn rể ngày mai, vậy thật đúng là không thú vị!”, nhìn nhìn một chút Hỏa Liên Túy liền mất đi hứng thú, dù sao cái này ở Di Thất đại lục rất bình thường, căn bản là không có gì để ngắm nghía.

Nghe vậy Mộc Thương Lan cũng đồng ý gật gật đầu, bộ dáng thiếu hứng thú.

Thị vệ dẫn Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà nghe được lời Hỏa Liên Túy bước đi chậm lại, cung kính ôm quyền khoanh tay nói, “Vị công tử này, người hỏi đúng người rồi, đơn giản là sau khi Vực chủ ném tú cầu chọn rể sẽ tổ chức đội thuyền đi di tích thượng cổ. Nhưng là di tích thượng cổ đột nhiên xuất hiện kia có chút thần bí cùng nguy hiểm, cho nên đêm nay bán đấu giá các của Thiên Hải Vực chúng ta sẽ bán đấu giá đủ loại kiểu dáng vũ khí hoặc là dược liệu, cho nên người tới Thiên Hải Vực đều tới đó!”

“A? Bán đấu giá các? Cái này mới mẻ! Biểu ca biểu tẩu muốn đi xem một chút hay không?”, Hỏa Liên Túy nghe vậy lập tức có hứng thú, hướng hồ hấn cùng với Mộc Thương Lan vội vàng từ Di Thất đại lục tới, trên người căn bản không có chuẩn bị cái gì dùng được, nếu đến di tích thượng cổ kia gặp nguy hiểm thì phải làm sao, hừm... Quả nhiên là nên đi xem mới đúng.

“Đúng vậy Kinh Thương đại ca, U Tà biểu tẩu, hay là chúng ta cùng đi xem đi, dù sao cũng không có việc gì làm!”, Mộc Thương Lan mở miệng khuyên bảo Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, muốn cùng họ đến đó.

“Vậy liền đi xem đi...”, U Tà thấy phu quân nhà mình dùng ánh mắt hỏi nhìn về phía chính mình, nhìn lại con người lóe sáng chờ mong của Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, lập tức mở miệng.

Thị vệ bên cạnh thấy như vậy không khỏi âm thầm cứng lưỡi, thì ra thế nhân đồn đãi là thật, vị bá chủ một phương này thật sự là người sùng sê vô độ, nhưng nhìn bộ dáng vị Ma phi khuynh thành tuyệt sắc này, cũng sẽ không cảm thấy tò mò.

Dù sao bộ dáng Ma phi đúng thật là thể gian hiểm có, cho dù là tuyệt sắc như Vực chủ của bọn họ cũng khó có thể so sánh cùng.

“Nếu các vị đại nhân muốn đến bán đấu giá các, vậy xin hỏi là muốn về Vực chủ phủ dùng bữa tối hay là dùng ở bên ngoài? Có lẽ hai canh giờ nữa đấu giá hội sẽ bắt đầu”, sau khi lắng sốt một lát, thị vệ đó phục hồi tinh thần lại mở miệng hỏi.

“Bên ngoài dùng chút là được, không cần phiền toái vực chủ”, Mộc Thương Lan nghe vậy trực tiếp quyết định, hướng về thị vệ kia phất phất tay, cái gì vực chủ phủ, trực tiếp ăn bên ngoài là được rồi!

“Dạ, thuộc hạ đã biết, như vậy thuộc hạ sẽ trở về bẩm báo cho Vực chủ, phái người của Vực chủ phủ chờ ở bên ngoài bán đấu giá các, chờ sau khi kết thúc liền dẫn chư vị về Vực chủ phủ!”, thị vệ kia cung kính mở miệng, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, khác với thị vệ các quốc gia khác.

“Được, người đi đi, chúng ta tùy tiện đi dạo”, Hỏa Liên Túy nói xong hướng về một bên mà đi, không biết hàng hóa Thiên Hải Vực này như thế nào, tuy nhiên ở bên cạnh hải vực, có lẽ là có chút hải sản. Hỏa Liên Túy nghĩ vậy là sai lầm rồi, Thiên Hải Vực là hải vực lớn nhất cũng là duy nhất tại Lăng Thiên đại lục, hàng hóa của người nơi này làm sao có thể là có chút được?

U Tà nhìn biểu tình Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liền biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, cùng người đang ôm nàng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hai người đều hiện lên ý cười, nhớ ngày đó bọn họ đi vào Thiên Hải Vực này, hàng hóa kia... Không thể khen tặng.

Chỉ là Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh cùng Đàm Cúc bốn người đi theo phía sau đều đổi sắc mặt, lúc trước đi theo chủ tử đến Thiên Hải Vực này, gần nửa tháng ăn hải sản, sau khi trở về đến vài năm không dám đụng tới.

Tùy tiện đi dạo, đi ngang qua khách điểm đều tấp nập người, giờ phút này Thiên Hải Vực hiển nhiên đã trở thành một miếng bánh thơm ngon, chỗ dừng chân hoặc dừng bữa đều không đủ.

Không bao lâu, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan rốt cục chọn được một nơi, nhưng bên trong đã ngồi đầy khách.

“A, các vị khách quan, là muốn ở trọ hay là...” Tiểu nhị khách điểm nhìn thấy đoàn người U Tà khi không khỏi sửng sốt, lập tức liền phục hồi tinh thần lại, U Tà thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia suy nghĩ, quả nhiên không hổ là Thiên Hải Vực, chỉ là tiểu nhị một khách điểm cũng phi thường như vậy.

“Dùng bữa, nhưng có còn phòng không?”, Hỏa Liên Túy phẩy phẩy cây quạt không biết từ đâu lôi ra, có chút lịch sự tao nhã nói.

“A, thật ngại quá, các vị khách quan, phong ở tiểu điểm đã đầy, chỉ còn một bàn cuối cùng trong đại sảnh, không biết khách quan có thể chịu khó một chút?”, bộ dáng tiểu nhị mười phần khó xử, ngữ khí vô cùng thành khẩn.

“Ngồi đó là được rồi”, U Tà thật ra không làm khó tiểu nhị kia, không đợi Hỏa Liên Túy mở miệng liền cất bước đi qua.

Ngay tại lúc U Tà muốn ngồi xuống, thanh âm phong lưu làm người ta buồn nôn truyền đến, “Đứng lại, đó là vị trí của bản công tử, mấy kẻ ngoại lai các ngươi cút qua một bên đi!”, dứt lời, một nam nhân vẻ mặt dữ tợn, bụng phệ, trên người treo đầy ngọc khí vàng bạc đã đi tới, bởi vì đi quá nhanh, mấy thứ trên người va chạm vào nhau kêu leng keng thùng thùng.

Nghe thanh âm thế, U Tà giống như không nghe thấy, vẫn ngồi xuống như trước, thấy như vậy mọi người đang ngồi tại đại sảnh đều hít một hơi khí lạnh, giữa một mảnh yên tĩnh tiểu nhị vội vàng đi tới nhắc nhở U Tà nói, “Cô... Cô nương, hay là các ngươi đến nhà khác ăn đi, đây là Vương thiếu gia ở Thiên Hải Vực, bình thường liền thích vẽ đường cho hươu chạy, nhưng bởi vì nhà hắn gia tài bạc triệu, họ hàng lại quen biết nhiều, cho nên căn bản không đem ai để vào mắt, các ngươi mới đến Thiên Hải Vực, không cần chọc tới hắn mới tốt!”

Tiểu nhị nói xong có chút do dự lại nhỏ giọng mở miệng, “Cô nương, người vẫn là che mặt đi, Vương thiếu gia thích nhất chính là cường thường danh nữ, mấy ngày trước vừa mới đem một nữ tử ngoại lai mới vào Thiên Hải Vực bắt về!”

U Tà nghe vậy lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, Vương thiếu gia đang ngẩng cao đầu giống như cảm giác được ánh mắt U Tà, lập tức khinh thường nhìn qua, nhưng khi nhìn đến dung mạo U Tà, đại ra, không bao lâu, ngay cả khóe miệng đều đã ươn ướt.

Người xem chung quanh thốn thức không thôi, bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Aiz...Không biết lại là cô nương nhà ai, bộ dạng xinh đẹp như vậy, xem ra lại bị Vương thiếu đập hư, làm bậy a!”

“Suyt, người nhỏ giọng chút. Vương thiếu gia Vương Đại Dũng này làm chuyện xấu còn thiếu à? Chỉ là đáng tiếc cô nương này, aiz...”

“Ta thật ra cảm thấy cô nương này không giống người bình thường, có dung mạo như vậy, thậm chí bạn bè của nàng đều là nhân trung long phượng, xem nam tử bên người nàng, phiên nếu kinh hồng (Nhẹ như chim nhận ???) cứng rắn nghiêm nghị, vừa thấy liền không phải người dễ chọc!”

“...”, những dân chúng tại Thiên Hải Vực từng bị ức hiếp đều nghị luận.

Dân chúng có lo lắng, có vui sướng khi người gặp họa, lại có chờ mong, hy vọng lần này Vương thiếu gia đụng phải khối sắt, bị người dạy dỗ, điều này coi như là giúp Thiên Hải Vực trừ bỏ một đại họa.

Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi ở bên người U Tà, cảm nhận được một ánh mắt không chút che giấu ý chiếm hữu quét về người bên cạnh, lập tức con người màu xanh lạnh lùng hơn, nâng mắt nhìn lại, nhìn thấy một nam nhân ánh mắt đại ra nhìn phu nhân nhà mình.

Mà còn không chờ Liệt Hỏa Kinh Thương ra tay, Hỏa Liên Túy đã đi tới, nhìn đến Vương thiếu gia kia, ghét bỏ mở miệng nói, “Người quái dị này từ đâu chui ra? Ai cho phép người nhìn chằm chằm biểu tẩu của ta?”

Vương thiếu gia thấy có người chặn tầm mắt của mình, lập tức phục hồi tinh thần lại, “Người lại là cái gì vậy? Tiểu nương tử kia bản công tử nhìn trúng rồi, còn không đưa lại đây cho bản công tử? Như vậy bản công tử liền tha các người một con ngựa, cũng không cùng các người tranh chỗ, nếu không... Hừ!”

Vương thiếu gia nhìn Hỏa Liên Túy che ở trước mặt mình, liền mở miệng, ngữ khí cực kì kiêu ngạo.

Nghe vậy Hỏa Liên Túy không giận mà lại cười, trực tiếp cầm quạt trong tay cầm vào miệng còn chưa khép kín của Vương Đại Dũng, “Ừ... ư ư...”, bị chặn ở yết hầu, lập tức Vương Đại Dũng liền áp ứng, bộ dáng có chút khó chịu, sắc mặt bắt đầu đỏ lên.

Thủ hạ phía sau hắn thấy như vậy nóng nảy, muốn rút quạt ở trong miệng thiếu gia nhà mình ra, nhưng dù làm thế nào cũng không rút được, cũng không quan tâm mở miệng mắng, “Lớn mật, các người biết thiếu gia nhà ta là ai không?”

“Đúng vậy, còn không nhanh rút cây quạt ra, đem tiểu nương tử kia đưa lên giường của thiếu gia nhà ta đi, nếu không lấy mạng các người!”

“Thiếu gia nhà ta đường đường con trai trưởng của Vương gia ở Thiên Hải Vực, nếu là có tổn thương gì, lão gia nhà chúng ta nhất định không tha cho các người! Đừng để trước khi tới di tích thượng cổ kia liền đi gặp Diêm Vương, vậy liền không đáng, nên như thế nào làm, các người suy nghĩ đi”

Thủ hạ phía sau Vương Đại Dũng mắng đến mặt đỏ tai hồng, trong lòng lại lo lắng, nếu thiếu gia thực sự ngạt chết, vậy bọn họ cũng phải đền mạng !

Nghe vậy Mộc Thương Lan đi lên cười một tiếng, “Vương gia ở Thiên Hải Vực? Chưa từng nghe qua, còn không mang theo đầu heo này cút? Lần sau nếu lại để chúng ta nhìn thấy, vậy liền đưa các người đi xuống gặp tổ tông!”

Khí thế thiếu chủ một nhà nhìn một cái không xót gì, khiến tên thủ hạ kia sắc mặt trắng bệch ngã xuống đất, sau đó nhanh chóng nâng thiếu gia nhà mình đi ra ngoài, còn không quên nói vài câu ác độc, “Người... Các người chờ, ta... Lão gia nhà chúng ta khẳng định sẽ không bỏ qua các người! Các người chờ chết đi!”

Mãi đến khi bọn họ đi rồi, tiểu nhị kia mới sắc mặt trắng bệch đi tới, “Các người chạy nhanh đi, lát nữa muốn đi cũng muộn! Thế lực Vương gia ở Thiên Hải Vực chúng ta không hề nhỏ! Đừng vì một cái di tích thượng cổ không biết là tròn hay méo mà mất mạng! Chỉ cần ra khỏi Thiên Hải Vực, tay của Vương gia cũng không vươn dài được như vậy!”

“Đúng vậy, cô nương, công tử các người chạy nhanh đi thôi, yên tâm đi, chúng ta tất nhiên sẽ không nói cho bọn họ các người đi đâu!”, dân chúng ngồi ở đại sảnh ăn cơm nhìn bộ dáng Vương thiếu gia Vương Đại

Dùng kia người người đều hưng phấn, bộ dáng như báo được thù lớn, nhưng lập tức lại lo lắng cho đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, không khỏi mở miệng khuyên.

“Đúng vậy, công tử, người đem Vương thiếu gia biến thành bộ dạng đó, nếu là hắn trở về bị cha hắn nhìn đến, tất nhiên sẽ không cho người sống, tuy rằng Vương thiếu gia không được việc gì, nhưng Vương lão gia chỉ có một đứa con trai này, bình thường liên sủng như trân bảo, hiện tại cũng khẳng định sẽ không để cho hắn chịu thiệt, các người vẫn là nhanh rời đi!”

Nghe lời nói của dân chúng quanh người, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan thế này mới xem như hiểu, thì ra chính là thổ bá vương của Thiên Hải Vực!

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn lãnh nghiêm mặt như trước, nhìn về phía tiểu nhị một bên, “Các người có đồ ăn nào ngon nhất, toàn bộ bưng lên!”, thanh âm từ tính lạnh lùng làm cho tiểu nhị rung mình, lập tức không dám nhiều lời nữa, run rẩy mở miệng nói, “Khách... Khách quan ngài chờ, tiểu nhân lập tức đem đồ ăn bưng lên!”

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cũng không cần phải nhiều lời nữa, cũng ngồi xuống, không chút khẩn trương sợ hãi.

Mà bốn người Hàn Mai cùng Hồn Thiên cũng ngồi xuống, Đạm Cúc nhìn nhìn U Tà, đem điểm tâm tùy thân mang theo đưa cho Liệt Hỏa Kinh Thương, “Cô gia, thân thể tiểu thư nhà ta còn không có dưỡng tốt, không thể bị đói!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương gật gật đầu, cảm điểm tâm trong tay đút cho U Tà, mà U Tà cũng không nói thêm nữa, há miệng liền ăn. Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn điểm tâm ngon miệng trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương, nước miếng không khỏi đều phải chảy xuống.

“Tiểu nha đầu nhà người thật ra rất cẩn thận, chỉ là vì sao không chuẩn bị nhiều một chút!”, Mộc Thương Lan nhìn U Tà ăn ngon như vậy, lập tức nhìn Đạm Cúc hung tợn mở miệng, biểu tình như là vì sao không cho ta một chút.

“Đây là chuẩn bị từ trước, ta lại không biết các người sẽ đến!”, Đạm Cúc cũng không chút nể mặt, nhún vai nói.

Không lâu sau, tiểu nhị liền bưng đồ ăn lên.

“Khách quan, đây đều là đồ ăn tốt nhất của bốn điểm, mời khách quan từ từ thưởng thức!”, tiểu nhị giờ phút này cũng khôi phục thần sắc bình thường, vẻ mặt mang theo ý cười đem đồ ăn đặt ở trên bàn, vui sướng hài lòng mở miệng.

“Tốt lắm tốt lắm, người đi xuống đi, đói chết ta!”, Hỏa Liên Túy nhìn đồ ăn đầy bàn, phát phát tay phân phó tiểu nhị đi xuống, từ Di Thất đại lục đi vào Lăng Thiên đại lục, liền mỗi ngày đều ăn điểm tâm uống nước trà, tuy điểm tâm này cũng là mỹ vị, nhưng ăn nhiều sẽ ngấy, hiện tại rốt cục có thể dùng chút đồ ăn bình thường!

Nhưng mà vốn dĩ còn muốn có một bữa cơm no đủ Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn đồ ăn trên bàn, có một loại cảm giác không biết nói gì hỏi gì, chỉ thấy đầy bàn đồ ăn, cá, tôm, cua, hải sâm,... Chỉ cần trong nước có, trên bàn gần như đều có.

Sau đó hai người ngẩng đầu nhìn hướng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, khi nhìn đến biểu tình bình thần của bọn họ, càng không nói nổi. Chẳng lẽ bọn họ muốn ở Thiên Hải Vực ăn đồ ăn hai ngày?

Thấy Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc đều bình tĩnh động đũa, lập tức hai người cũng không rối rắm nữa, mấy người cùng nhau ăn.

Mà Vực chủ phủ ở nơi nào đó cũng là một mảnh kinh ngạc.

“Vực chủ, Vực chủ, Ma Vực Ma chủ – Minh Thiên Tâm cùng Ma phi đã đến Thiên Hải Vực!”, thị vệ ban đầu ở cửa thành sau khi mấy người U Tà rời đi, liền chạy vội tới Vực chủ phủ bẩm báo.

“A? Ma chủ Minh Thiên Tâm thật sự đến? Vì sao không mời đến Vực chủ phủ?”, Thương Hải Minh Nguyệt dựa vào cửa sổ, trong tay bưng một ly nước trà hương khí bốn phía, khi nghe đến Liệt Hỏa Kinh Thương

cùng U Tà đến tay liền ngừng lại một chút, sau đó liền mở miệng hỏi.

“Thưa Vực chủ, thuộc hạ vốn dĩ đã mời đến, nhưng Ma chủ cùng Ma phi dẫn theo hai vị công tử đến cũng muốn đi tham gia đại hội bán đấu giá, cho nên ở bên ngoài ăn, thuộc hạ đã phái một gã sai vặt, để hắn đi theo mấy người, hảo hảo chiêu đãi!”, thị vệ kia quỳ trên mặt đất, mặt cung kính nói.

“Tham gia đại hội bán đấu giá? Thú vị như thế...”, Thương Hải Minh Nguyệt lời còn chưa dứt, liền là bị người đánh gãy.

“Vực chủ, Vực chủ không tốt! Vị khách đến Thiên Hải Vực kia trêu chọc Vương gia, giờ phút này Vương lão gia đã mang theo người nổi giận đùng đùng tiến đến tìm phiền toái, người xem...”, gã sai vặt bị thị vệ kia phải đi sắc mặt kinh hãi chạy trở về, giờ phút này có chút vội vàng hấp tấp.

“Vương gia? Sao lại thế này?”, nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt cũng kinh ngạc, mấy người này vì sao vừa tới Thiên Hải Vực liền cùng Vương gia kết thù?

“Thưa Vực chủ, là con trai duy nhất của Vương lão gia – Vương Đại Dũng, hắn...hắn nhìn trúng vị phu nhân kia! Ăn nói bậy bạ, chọc giận hai vị công tử đi theo, khiến hắn bị thương, sợ là sau này cũng không thể mở miệng nói chuyện!”, gã sai vặt có chút lắp bắp nói, trong thanh âm đều mang theo nhè nhẹ run rẩy.

“Cái gì? Nhìn trúng Ma phi?”, giờ phút này cho dù là Thương Hải Minh Nguyệt cũng không bình tĩnh nổi, giang hồ đồn đại Ma chủ Minh Thiên Tầm đối với Ma phi kia quả thực chính là sủng nịch tận xương, màn đại hôn khiếp sợ Lăng Thiên đại lục kia đến nay vẫn chưa từng bị lãng quên...

Nếu là như thế, Vương gia kia quả thực quá mức lớn mật, chọc tới cái vị giết người không chớp mắt kia, huống chi lại còn muốn nhúng chàm phu nhân hắn, nếu là... Vậy Thiên Hải Vực...

“Mau mang ta đi!”, nghĩ đến đây Thương Hải Minh Nguyệt đứng dậy, nhanh đi theo gã sai vặt hướng phía ngoài đi đến.

Mà mấy người U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương chưa ăn bao lâu, liền có một đám người hùng hổ đi tới khách điểm này, “Rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai làm con ta bị thương?”, một nam tử trung niên bộ dáng cực kỳ nhỏ gầy, trên mép để hai phiến ria mép lửa giận tận trời đi đến.

“Lão gia, là mấy người bọn họ, là bọn họ khiến thiếu gia bị thương thành như vậy!”, thủ hạ Vương gia vốn sợ tới mức vội vàng đào tẩu giờ phút này đều ưỡn ngực, lại lấy tay thẳng tắp chỉ vào đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương, ngữ khí hung hăng nói.

“Là các người làm con ta bị thương? Vương gia ta cùng các người không oán không cừu, vì sao phải đem con ta đánh thành bộ dáng kia?”, Vương gia gia chủ nhìn đến đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn chưa ngoan lệ mở miệng, mà là nghĩ cặn kẽ sau đó thâm trầm mở miệng, dù sao nhìn đồ mấy người U Tà mặc cũng không giống người bình thường.

“U Tà tẩu tử, trở lại Vực chủ phủ kêu tiểu nha đầu này làm đồ ăn ngon đi? !”, Mộc Thương Lan ăn mấy khẩu liền đã muốn thực chi vô vị, gia vị ở cổ đại này thật sự quá ít, làm ra hải sản cũng bình thường như vậy.

“Được”, U Tà ăn mấy miếng, nghe được lời nói của Mộc Thương Lan lập tức đáp ứng.

Vương lão gia thấy mấy người U Tà căn bản không để ý tới hắn, lập tức không nhường nhịn nữa, nổi giận quát ra tiếng, “Các người quả thực là to gan! Ở Thiên Hải Vực thế mà cũng dám làm càn như vậy, hôm nay ta nếu không cho các người một bài học, thực là uống lầm gia chủ Vương gia ở Thiên Hải Vực!”

Nói xong một đạo nội lực liền hướng tới mấy người mà đi, không có chút ý thủ hạ lưu tình, xuống tay tàn nhẫn, đạo nội lực kia đi qua, nếu là người bình thường, tất nhiên là thương đến ngũ tạng lục phủ, thất khiếu đổ máu mà chết.

Nhưng mà hướng về phía mấy người U Tà xuống tay, hết thấy liền có vẻ buồn cười. Nội lực kia đánh qua, bị Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng bâng quơ hóa giải tiêu tán, hắn thậm chí động cũng không động một chút, giờ phút này Vương gia gia chủ giống như một thằng hề, múa búa trước cửa Lỗ Ban thật là buồn cười!

Thấy vậy dân chúng chung quanh không chịu rời đi đều bắt đầu chỉ trỏ, tíu tít thăm thò.

“Người... Các người...”, Vương lão gia giờ phút này quá sợ hãi, vừa rồi hắn đã dùng tám phần công lực, tại sao có thể như vậy? Lực đạo này trong mắt nam tử kia dĩ nhiên chỉ là nhỏ bé như vậy, bọn họ rốt cuộc là loại người nào?

Nhưng mà giờ phút này không ai có thể trả lời vấn đề của hắn, một đám thủ hạ của Vương thiếu gia ban đầu đầy tự tin mãnh liệt cũng đều choáng váng, này... Những người này sao lại lợi hại như vậy?

Nhưng mà Vương lão gia sau khi hoảng sợ qua đi liền khôi phục thần sắc, ngoan lệ mở miệng nói, “Các người tốt nhất đừng đắc ý, đắc tội Vương gia ta, ta liền khiến các người không ra khỏi Thiên Hải Vực này được, cái gì di tích thượng cổ, muốn đến tìm báu vật, quả thực là người mơ nói mộng, đừng mơ!”

Một thanh âm lạnh lùng tàn nhẫn vang lên “Các người quấy rầy đến phu nhân ta dùng bữa...”

« Vy Nhi : hahaha Kinh Thương ca ca tức giận rồi đó nha. »

72. Q.ii – Chương 18

Chương 18: Bút tích kinh thiên, nam tử thần bí.

Edit+Beta: Minh Nguyệt Linh Nhi

Liệt Hỏa Kinh Thương vừa mới nói xong câu đó, ổng tay khê động, một trận gió mãnh liệt trực tiếp đem vương gia gia chủ cùng toàn bộ thủ hạ phía sau của hắn đánh bay ra ngoài, nhất thời toàn bộ khách điểm đều một mảnh yên tĩnh....

Mà Thương Hải Minh Nguyệt vừa mới đi vào cửa khách sạn, liền nhìn thấy có người bay ra, lập tức tránh xa.

“Ôi. . . Đau chết lão phu ! Đáng chết a!”, vương gia gia chủ trực tiếp té ngã trên mặt đất, đôi mắt ứa ra kim tinh.

Thương Hải Minh Nguyệt lập tức đi tới, nhíu mi nhìn về phía vương gia gia chủ, trước đó mọi việc làm của Vương gia nằng vô cùng rõ ràng, chính là không có chứng cứ xác thực để trị tội hắn, huống hồ thể lực của hắn ở Thiên Hải vực quả thật không thể khinh thường.

Mà vương gia gia chủ mở to mắt liền nhìn thấy vực chủ Thương Hải Minh Nguyệt đang đứng một bên nhíu mi nhìn chính mình.

Thương Hải Minh Nguyệt vẫn nhìn vương gia gia chủ nên khi tại chỗ sâu trong con ngươi của hắn xẹt qua một đạo tinh quang, cũng không thể thoát được ánh mắt của Thương Hải Minh Nguyệt.

“Vực chủ a, người cần phải làm chủ cho lão phu! Mấy người ngoại lai này thật là vô cùng to gan lớn mật dám ở Thiên Hải vực chúng ta ngang ngược, không chỉ đánh con trai lão phu bị trọng thương, còn không đem lão phu để vào trong mắt, không phân biệt tốt xấu đánh lão phu... bay ra ngoài!” vương gia gia chủ thoảng do dự một chút, dù sao bị người đánh bay ra ngoài cũng không phải là chuyện tốt gì, nhưng muốn để cho vực chủ Thương Hải Minh Nguyệt hung hăng trừng phạt đoàn người U Tà, thì hắn cần gì phải quan tâm, nét mặt gia nua lộ ra chút bất chấp tất cả.

“Nha? Phải không? Vương gia gia chủ những điều người nói có thật sự không? Vậy thì vì sao bản Vực chủ lại nhận được tin tức con ngươi xuất khẩu cuồng ngôn đối với khách quý của bản Vực chủ, nên mới xảy ra chuyện đó, vương gia gia chủ nếu người muốn vãn vẹo sự thật thì cũng không nên nói như thế, nếu bản Vực chủ không biết mà đi vào, vậy thì phải đối mặt với Ma chủ Ma Vực như thế nào?”, khuôn mặt Thương Hải Minh Nguyệt khi nghe được những lời nói của vương gia gia chủ thì không có chút biến đổi nào, lạnh mặt mà nói. Trong lơ đãng đã để lộ thân phận của Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe vậy sắc mặt vương gia gia chủ trắng nhợt, xèo xèo ngô ngô nói, “Vực... Vực chủ... Người nói... Người nói người nọ là Ma chủ ... Ma Vực? !”, hoảng hốt vô cùng, mọi chuyện mà nhân gian đồn đại về Ma chủ Ma

Vực – Minh Thiên Tầm liền xẹt qua trong đầu hần, con người lục sắc hiếm thấy , lãnh liệt vô cùng, lãnh huyết thị sát, sủng nịch Ma phi đến tận xương...

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt nhú mày nhìn vương gia gia chủ, “Bây giờ thì đã biết sợ rồi chứ? Vừa rồi con trai của người đùa giỡn Ma phi, hơn nữa còn xuất khẩu cuồng ngôn, bản Vực chủ cũng không muốn vì một cái vương gia như người mà Thiên Hải vực ta bị hủy diệt!”

“Này... Này, Vực... Vực chủ, ta van cầu người cứu con ta đi !”, nghe vậy sắc mặt vương gia gia chủ càng thêm trắng bệch, mới vừa rồi hạ nhân tiến vào bẩm báo chỉ nói là có người trêu chọc, hần mới nhất thời mất lí trí, nhưng bây giờ mới biết hóa ra con mình xuất khẩu cuồng ngôn với Ma phi, hơn nữa còn đùa giỡn, trong lòng lập tức run lên.

Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm đối với Ma phi của chính mình thì sủng nịch vô cùng, nhớ rõ mấy tháng đại hôn trước đó, vương gia gia chủ cùng với đám người thế gia gia chủ bàn luận về hần, giờ phút này đúng là như vậy rồi...

“Vương gia gia chủ, không phải bản Vực chủ nhẫn tâm, người cũng biết tính tình Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm rồi đó...”, trên mặt Thương Hải Minh Nguyệt hiện ra chút tiếc hận, kì thực ở trong lòng lại ở cười lạnh, trước đó không tìm được nhược điểm của người, nếu giờ phút này không nhân cơ hội đập đổ vương gia người, thì ta đã uống công làm Vực chủ Thiên Hải vực mấy năm nay rồi!

Thương Hải Minh Nguyệt vừa nói xong liền ra lệnh cho người phía sau nâng vương gia gia chủ lên, đưa hần đi vào khách sạn cùng nàng, :”Ma chủ Ma Vực cùng Ma phi đường xa mà đến, Minh Nguyệt không thể nghênh đón thật là hổ thẹn!”

Nghe thấy thanh âm nữ nhi, sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà không thay đổi, một người vẫn uy thức ăn đến bên miệng nữ nhân, mà nữ nhân kia cũng thản nhiên ăn đồ ăn mà nam nhân kia uy, bình tĩnh như vậy.

Mà một bên Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đồng loạt buông chiếc đĩa xuống, hướng ngoài cửa nhìn lại...

Chỉ thấy từ ngoài cửa khách sạn có một nữ tử, quần áo màu vàng nhạt, trên đầu tùy ý cắm một cái Lưu vân kế một thân san hô xanh biếc đến cực điểm, mặt mũi thanh tú, ánh mắt mang theo một tia anh khí, chói lọi.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc nhau, áp chế sự tán thưởng từ đáy lòng, quả nhiên không giống nữ tử bình thường!

“Thương Hải Vực chủ khách khí”, mãi cho đến khi tiểu nữ nhân bên cạnh ăn no, Liệt Hỏa Kinh Thương mới buông chiếc đĩa trong tay xuống, thản nhiên nâng mắt, con người lục sắc thâm thúy như biển rộng, khí thế để vương lãnh liệt bá đạo quanh quẩn, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân đều tản mát ra một loại cao quý cùng áp lực.

Thương Hải Minh Nguyệt sững sốt, lập tức ôm quyền nói, “Minh Nguyệt nghe nói Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, nguyên bản không để ý, cũng không ngờ hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền.”, đối mặt với Liệt Hỏa Kinh Thương, Thương Hải Minh Nguyệt không có biểu tình nịnh nọt, không có sợ hãi, mặc dù là có chút ngây ngốc, nhưng mà cũng không mất phong phạm của người đứng đầu Thiên Hải vực.

“Nghe nói Vực chủ Thiên Hải vực là một nữ tử nổi bật, hôm nay vừa thấy quả nhiên là tư thế hiên ngang oai hùng!”, U Tà chậm rãi đứng lên liếc mắt đánh giá Thương Hải Minh Nguyệt một cái, mở miệng nói.

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt nhìn lại, lại ngây ra một chút, lập tức mở miệng, “Vị này hần là Ma phi – Thiên hạ đệ nhất nữ tử đi, trước có nghe nói tuyệt sắc tao nhã cũng không đủ để hình dung, Ma phi quả thật là bất phàm!”

“Thương Hải Vực chủ thật là khách khí, không biết Thiên Hải vực người muốn như thế nào? Ăn một bữa cơm lại khó khăn như vậy?”, U Tà nhìn lướt qua phía sau Thương Hải Minh Nguyệt là vương gia gia chủ, lập tức mở miệng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, ngữ khí thản nhiên, nghe không ra là có ý tứ gì.

Con người Thương Hải Minh Nguyệt chợt lóe, lập tức cười mở miệng nói, “Là Minh Nguyệt suy nghĩ không chu toàn, mong rằng Ma chủ cùng Ma phi thứ tội. Vương gia gia chủ cũng tự biết mình đã phạm sai lầm lớn, đặc biệt hướng nhị vị thỉnh tội!”

Ở phía sau vương gia gia chủ nghe vậy liền ngẩng mạnh đầu lên, run rẩy nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Kinh Thương đang ngồi phía trước, sau đó liền cúi đầu xuống.

“Thỉnh tội sao? Thật ra cũng không cần, không bằng liền đem Vương gia đưa cho bọn ta xử lý, như thế nào?”, Hỏa Liên Túy bưng chung rượu trong tay, tùy ý lắc nhẹ vài cái, chậm chậm rì rì nói, tuy rằng sắc mặt cười như không cười, nhưng trong giọng nói lại không có một tia hay ý tứ nói giỡn nào.

Vương gia gia chủ quá sợ hãi, mà hô hấp Thương Hải Minh Nguyệt cũng là bị kiềm hãm, tuy rằng không biết thân phận của hồng y nam tử này ra sao, nhưng khí độ bậc này cũng không phải là người bình thường có được, huống chi còn đi cùng ma chủ, nghĩ đến đây Thương Hải Minh Nguyệt liền phát phát tay cho hạ nhân phía sau đem vương gia gia chủ đi ra, trêu chọc đến nữ nhân mà ma chủ Minh Thiên Tầm yêu nhất, bị trừng phạt là đúng tội.

“Minh Nguyệt cảm ơn các vị cho đã cho ta một cơ hội diệt trừ Vương gia, sau đại hội ném tú cầu chọn rể vào ngày mai, Minh Nguyệt sẽ đi đến di tích thượng cổ, không biết ý vị các hạ như thế nào? !”, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn mọi người, mở miệng hỏi nói.

Nghe vậy những người xung quanh có dự định đi di tích thượng cổ đều đỏ mắt, sớm biết thế bọn họ đã đi trêu chọc Vương gia kia, liền có thể đi trước đến di tích thượng cổ?

Nhưng mà mọi người nghĩ như vậy, lại quên mất người mà giang hồ kinh sợ – Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm, người có tính tình lãnh khốc vô tình, lãnh huyết thị sát, nếu là người khác, chỉ sợ không thể trêu chọc vương gia gia chủ, càng không thể giúp Thương Hải Minh Nguyệt diệt trừ được vương gia.

Trêu chọc Ma chủ Minh Thiên Tầm, nếu là nàng không cho người ta một cái công đạo, thì lấy tính tình của hần, Thiên Hải Vực cũng không thể tồn tại lâu ở thế gian, tuy rằng hiện tại Lăng Thiên đại lục đại loạn, nhưng danh tiếng cùng thủ đoạn của “Chiến thần Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương” người nào dám khinh thường?

“Một khi đã như vậy, đêm nay thỉnh Vực chủ Thiên Hải mang theo chúng ta cùng đi bán đấu giá các? !”, Mộc Thương Lan nhìn lướt qua Thương Hải Minh Nguyệt, ngữ khí cũng là thản nhiên, không còn thần sắc hồ nháo trước đó.

“Minh Nguyệt vinh hạnh được đồng hành cùng các vị! Các vị đã muốn dùng bữa, vậy liền dùng!”, khước môi Thương Hải Minh Nguyệt cong lên, ý cười mông lung nhìn mấy người, con người trong trời cũng không nhìn ra vui giận.

Liệt Hỏa Kinh Thương đứng lên, nắm tay U Tà hướng ra phía cửa mà đi, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc nhau sau đó cũng theo sát mà đi, con người Thương Hải Minh Nguyệt lại lóe lóe, tin đồn mà thế nhân đồn đại quả nhiên không phải là vô căn cứ...

Đi ra khỏi khách sạn, sắc trời đã dần âm đạm xuống, còn ảm ảm mây đen dày đặc.

“Các vị liền đi theo Minh Nguyệt thôi, khách điểm bán đấu giá các này cách đây cũng không xa!”, nói xong Thương Hải Minh Nguyệt liền đi trước dẫn đường, hướng về phía bán đấu giá các mà đi.

Mấy người liền đi theo phía sau nàng, đến khi ở trước cửa bán đấu giá các, không cần xếp hàng liền trực tiếp đi vào.

Không bao lâu, chủ tử bán đấu giá các liền đi ra, chấp tay nói, “Không biết Vực chủ đến, tiểu lão nhân không có tiếp đón từ xa, thỉnh Vực chủ thứ tội!”

“Các chủ không cần đa lễ, ta chỉ là mang theo khách quý của ta tới tham gia đại hội đấu giá, không biết hôm nay có đồ đấu giá gì khác ngày thường?”, Thương Hải Minh nói giúp các chủ bán đấu giá kia một phen, mở miệng hỏi nói.

Nghe vậy các chủ bán đấu giá các suy nghĩ sâu xa một chút, lập tức mở miệng nói, “Vực chủ không biết, hôm nay bán đấu giá các ta quả thật có mấy thứ tốt, nếu là không chê, vậy tiểu lão nhân liền mang theo

các vị đến phòng chữ thiên thứ nhất có được không?”

“Hảo, vậy liền đi thôi! Dẫn đường đi!”, Thương Hải Minh Nguyệt không nhiều lời, vừa mở miệng liền làm cho các chủ đưa mấy người vào phòng chữ thiên.

Khi thanh âm Thương Hải Minh Nguyệt vang lên, các chủ bán đấu giá các liền trực tiếp mang mấy người tới phòng chữ thiên, đi lên lầu hai rẽ sang bên trái vào gian phòng ở đầu, ở lầu hai toàn là những người phú quý, không những có thể nhìn rõ ràng vật đấu giá ở phía dưới, còn có thể uống trà trò chuyện, cực kỳ chu đáo.

Mấy người vừa mới ngồi xuống, hội đấu giá liền bắt đầu.

Một vị mỹ nhân áo lam chậm rãi đi lên, mở miệng nói: “Các vị tân khách không ngại đường xa mà đến, cảm ơn các vị đã đến ủng hộ, vì mọi người ở đây hầu như đều chuẩn bị đi đến di tích thượng cổ, nếu có thêm vũ khí sắc bén hoặc thảo dược linh đan không phải tốt hơn sao, vậy thì đêm nay hãy nhiệt tình ra giá đi!”

Vừa dứt lời, liền có hai nữ tử che mặt nâng một cái khay đựng miếng vải phủ lên, mỹ nhân áo lam đi ua rồi đem miếng vải đỏ phủ trên khay nhắc lên, : “ Bây giờ mời mọi người xem vật đấu giá thứ nhất, đây là trường kiếm do chính tay Thập đại sư tạo ra, kiếm này sắc bén vô cùng, giá khởi điểm là mười lượng vàng!”

U Tà bưng chén nước trà nên, nhìn thanh trường kiếm phía dưới tản ra hàn khí dày đặc, do Thập đại sư tự tay làm tất nhiên nó không thể dễ gãy, sau đó nhìn Hồn Ảnh ở phía sau.

Có được một thanh kiếm tốt là nguyện vọng của tất cả những người luyện võ, với người có thực lực ở mức trên thì đây quả là một thứ hấp dẫn vô cùng.

“Mười ăm lượng vàng!”

“Phì, lão Lý ngươi cũng quá keo kiệt đi , đối với một thanh trường kiếm do chính tay Thập đại sư đúc, thế nhưng ngươi lại ra giá chưa đến hai mươi?! Ta ra giá ba mươi lượng vàng!”

“Ha ha ha... Tam nhi, ngươi cũng không được a, lão tử ra năm mươi lượng vàng!”

“...”, thanh âm cạnh tranh liên tiếp vang lên, càng về sau số người ra giá lại càng ít.

“Ba trăm lượng vàng”, ngay tại khi có người sắp ra giá mua được thanh bảo kiếm này, thì một đạo thanh âm của nữ tử trong trẻo lạnh lùng mà hờ hững vang lên từ gian phòng chữ thiên đầu tiên, trong khoảng thời gian ngắn tâm tư mỗi người đều biến đổi.

Mà những người ở bên trong căn phòng cũng không hiểu, không biết U Tà mua thanh kiếm này làm gì, chỉ có ánh mắt của Liệt Hỏa Kinh Thương lóe lóe, sau đó sững nịch nhìn U Tà.

“Ba trăm lượng vàng lần một... Ba trăm lượng vàng lần hai... Ba trăm lượng vàng lần ba! Hảo, vậy thanh kiếm này thuộc về vị khách quý ở gian phòng chữ thiên thứ nhất! “, mỹ nhân áo lam nói xong liền sai người đem khay đựng bảo kiếm đi lên gian phòng của U Tà .

Trong nháy mắt trường kiếm kia liền được đưa đến trước mặt U Tà, U Tà cầm kiếm lên nhìn, vừa nhìn kỹ, quả nhiên là sắc bén, đúng là tuyệt thế bảo kiếm!

Xoay người U Tà liền quăng thanh kiếm trong tay cho Hồn Ảnh, Hồn Ảnh vội vàng tiếp được, sau đó không khỏi sững sốt : “ Vương... Vương phi ... kiếm này là?”

“Ngu ngốc, đây chính là tiểu thư mua cho ngươi, còn không nhận lấy?!” , Đạm Cúc nhìn nhìn, khoe miệng cong lên, trả lời nghi vấn của Hồn Ảnh, ngữ khí lại vô cùng nhẹ nhàng.

“Này...”, Hồn Ảnh cầm bảo kiếm trong tay, cảm thấy vô cùng cảm động, sau đó nâng mắt nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, quỳ một gối xuống nói : “ Thuộc hạ đa tạ Vương phi ban thưởng bảo kiếm!

Đột nhiên ở phía dưới cũng đã bắt đầu đấu giá món vật thứ hai : “ Các vị, đây là vật thứ hai chúng ta bán đấu giá , thần dược có thể chữa khỏi vết thương do đao kiếm gây ra, giá khởi điểm là năm lượng bạc!”

Đối với thuốc trị thương, U Tà tự nhiên là sẽ không hứng thú , mà mấy người Hồn Thiên Hàn Mai đều biết công hiệu của chiếc vòng tay ngọc lưu ly của U Tà, cho nên đối với thuốc trị thương kia cũng không quá để

ý, mà Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan lại không nghĩ như vậy, từ Di Thất đại lục đến, trên người cơ hồ là cái gì cũng không có, giờ phút này tự nhiên là muốn có được.

“Biểu tẩu, người không mua được trị thương kia sao? Tuy rằng võ công chúng ta trác tuyệt, nhưng vẫn không tránh được việc bị tổn thương, vẫn nên chuẩn bị một chút thì tốt hơn!”, Hỏa Liễn Túy nhìn U Tà, ngữ khí có chút tiêu sái nói.

“Đúng vậy, U Tà tẩu tử, tuy rằng người giỏi y thuật, nhưng mà không có dược liệu thì cũng không có đất dùng, ta cũng còn có một chút ít!”, Mộc Thương Lan liền mở miệng nói với U Tà.

“Không cần”, con người U Tà liếc mắt qua hai người một cái, lại nhìn con người quét hai người liếc mắt một cái, lại nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Thương Hải Minh Nguyệt, sau đó liền nói, ngữ khí trong trẻo lạnh lùng. Giờ phút này có Thương Hải Minh Nguyệt ở đây, nàng cũng không tiện mở miệng nói ngăn cản họ mua thuốc trị thương, bằng không sẽ làm cho nàng ta hoài nghi.

Vật bán đấu giá kia nhất thời dâng lên một hồi tranh luận, nhưng lại không thể gây hứng thú cho U Tà, mà giờ phút này ở một gian phòng khác là một mảng hỗn loạn.

“Khuyhnh Thành, đệ hậu Phong Mâu – Tức Mặc U Tà cũng đã ở đây!”, Mộc Lăng Phong rất có ý tứ hàm xúc nhìn thoáng qua Vụ Ảnh Khuyhnh Thành, cảm thấy vô cùng cao hứng, từ lần yến hội của Thái hoàng thái hậu Phong Mâu hẳn không có gặp lại U Tà, tuy rằng biết được thân phận của nàng, nhưng nếu đã được Mộc Lăng Phong hẳn nhận định là bằng hữu, cho dù là hoàng lão tử hân cũng nhận thức.

“Hoàng... Hoàng huynh... Vậy thì có phải là đệ quân Phong Mâu cũng ở đây?”, Mộc Hoàn Hi ngồi bên cạnh Mộc Lăng Phong, nghe lời hẳn liền sửng sốt, sau đó mở miệng hỏi.

Mộc Lăng Phong tất nhiên cũng biết suy nghĩ trong lòng muội muội mình, chuyện Tây Việt Tiêu bị đưa đến hoàng cung Phong Mâu, lấy tính tình chán ghét nữ nhân của Liệt Hỏa Kinh Thương chắc chắn sẽ không gặp Mộc Hoàn Hi, cho nên nàng mới ôm hy vọng trở về Tuyết Phong cầu xin hoàng huynh giúp đỡ. Sau đó lại bị Mộc Lăng Phong bắt đi Thiên Hải vực, tự nhiên cũng không có hy vọng gì, cũng không nghĩ lại có thể gặp đệ hậu Phong Mâu Tức Mặc U Tà ở chỗ này, lại lấy sự sủng ái của đệ quân Phong Mâu với nàng, chắc chắn giờ phút này hẳn cũng ở đây.

“Hoàn Hi, hiện tại muội không cần nghĩ gì khác, đợi sau khi đại hội đấu giá chấm dứt, hoàng huynh liền mang muội đi gặp đệ quân Phong Mâu.”, nhìn bộ dáng muội muội, Mộc Lăng Phong khẽ thở dài một cái, dù sao cũng là muội muội của mình, cho dù là Tây Việt Tiêu có làm ra chuyện gì quá đáng, mà muội muội vẫn thích hẳn, hẳn cũng mặc kệ tất cả.

“Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ không tha cho hẳn”, đúng lúc này, thanh âm Vụ Ảnh Khuyhnh Thành lạnh như băng vang lên, Mộc Hoàn Hi được gả làm hậu của Nguyệt Thần, chuyện này hẳn đã biết, huống hồ hẳn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đại chiến của Nguyệt Thần cùng Phong Mâu, lấy thủ đoạn của Liệt Hỏa Kinh Thương, người làm Tức Mặc U Tà bị thương, như thế nào mà thả?!

“Này... Khuyhnh thành ca ca, vì sao?”, Mộc Hoàn Hi nghe vậy, nhìn ca ca mình cùng Vụ Ảnh Khuyhnh Thành, liền biết hai người đều biết chuyện về Tây Việt Tiêu, lập tức mở miệng hỏi.

“Tây Việt Tiêu cùng một nữ tử ngoại lai liên thủ, đem Tức Mặc U Tà một thân đang trúng cử tử làm trọng thương, bằng vào sự sủng ái của Liệt Hỏa Kinh Thương đối với nàng, sẽ không có khả năng thả Tây Việt Tiêu. “, ánh mắt Vụ Ảnh Khuyhnh Thành thản nhiên, lại loáng thoáng mang theo một tia thống khổ không rõ, lời nói vẫn như cũ lạnh như băng.

Nghe vậy sắc mặt Mộc Hoàn Hi cùng Mộc Lăng Phong đều biến đổi, bọn họ chỉ biết là hai quốc giao chiến, Liệt Hỏa Kinh Thương bắt được Tây Việt Tiêu, cũng không nghĩ hóa ra mọi chuyện lại như thế... Liệt Hỏa Kinh Thương sủng ái Tức Mặc U Tà như thế nào mọi người đều biết, nếu thật sự làm nàng bị thương, vậy thì Tây Việt Tiêu kia đừng mong rời khỏi hoàng cung Phong Mâu!

Mộc Hoàn Hi lơ đãng rơi lệ, nhưng chưa khóc thành tiếng, Mộc Lăng Phong nhìn muội muội của mình đang khóc, liền đem nàng ôm vào trong ngực an ủi nói: “Hoàn Hi đừng khóc, lát nữa hoàng huynh sẽ mang người đi gặp đệ hậu Phong Mâu – Tức Mặc U Tà, không phải ở Lưu Ly trai tại Nguyệt Thần quốc muội đã gặp qua Mặc Tà ca ca sao, chỉ vì điểm giao tình khi đó, muội vẫn có thể được gặp nàng”.

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi liền ngừng rơi lệ, không dám tin nâng mắt nhìn về phía Mộc Lăng Phong, “Hoàng... Hoàng huynh, đây là thật sao? Tức Mặc U Tà thế nhưng lại là Mặc Tà ca ca? Bảo sao khi đó nàng lại trị độc uội!”

“Đúng vậy, cho nên Hoàn Hi không cần lo lắng, có chuyện gì hoàng huynh sẽ giúp ngươi, cùng lắm nếu Tây Việt Tiêu chết ở Phong Mâu, thì muội hãy trở về Tuyết Phong, có hoàng huynh, không sợ không nuôi nổi muội! “, Mộc Lăng Phong nửa đùa nửa thật nói, nghe vậy Mộc Hoàn Hi không khỏi nín khóc để cười, trong lòng cũng buông lỏng.

Đúng vậy, nàng vốn không thích Tây Việt Tiêu, lúc trước gả cho hắn cũng không phải vì yêu hắn mà gả, hắn chết thì sao? Nhưng mà sau khi hội đấu giá kết thúc nàng vẫn muốn đi gặp đế hậu Phong Mâu – Tức Mặc U Tà, cho dù không cứu được hắn, nhưng hắn vẫn là phu quân của nàng, chuyện lần này coi như là nàng vì hắn mà làm đi.

Mà ở trong một gian phòng khác có ba nữ tử đang ngồi, trong đó có một nữ tử đeo một tấm lụa mỏng che mặt.

“Nàng ta thế nhưng cũng đến đây... Nhưng mà, thân là đế hậu Phong Mâu tự nhiên là cũng muốn đi di tích thượng cổ nhìn xem, ha ha ha, ta thật sự hận, vì sao một người từng là phế vật lại trở thành đệ nhất nữ tử của Lăng Thiên địa lục, nay còn biến ta thành... “, nữ tử che đi khuôn mặt chỉ lộ ra con ngươi tràn ngập hận thù.

“Hóa ra Quý phi nương nương của Nguyệt Thần quốc cùng với đế hậu Phong Mâu lại có cừu oán? “, bưng chén trà, nữ tử trang điểm hoa lệ không khỏi nhíu mày mở miệng nói.

“Đâu chỉ là có cừu? ! Ta kiếp này nếu không giết nàng, chính là chết . . .Cũng không cam lòng!”, nữ tử che mặt không khỏi lấy tay hung hăng vỗ lên trên mặt bàn, ngữ khí tàn nhẫn, làm cho người ta sợ hãi.

“Đúng vậy Vị Ương công chúa, Tức Mặc gia chúng ta có cùng với nàng ta có thù oán không đội trời chung!”, ngồi ở bên cạnh nữ tử che mặt chính là Tức Mặc Văn Tinh, sau khi từ Phong Mâu đế quốc trở về vẫn luôn trốn trong tấm cung của Tức Mặc Văn Nguyệt!

“Thật đúng là khéo, bản công chúa cũng vô cùng chán ghét nàng ta , dịch chuột lần trước thế nhưng nàng lại dễ dàng hóa giải, quả thật vô cùng tức giận!”, Hoa Nghê Thường hung hăng nhíu mi lại, nàng không rõ, một nữ tử như vậy thì sao quá khứ lại muốn giả dạng như vậy?

Chẳng lẽ gần là vì một ngày kia từ gà mái biến thành phượng hoàng? Nhưng cái này cũng không đúng, nàng là Cung chủ Âm U cung, chủ nhân của Lưu Ly trai, Túy Lưu các cùng Lưu Tiên uyển, có ba địa phương này cần gì biến thành phượng hoàng?

Nói đến điểm này sợ là tất cả mọi người trong thiên hạ đều không biết được, một phế vật vô nhan đã sớm không còn ở trong thân thể thay vào đó là một linh hồn cường giả.

“Vị Ương công chúa, Hoa Tàn đã muốn liên thủ cùng với Nguyệt Thần chúng ta, như vậy không bằng dùng tiện nhân Tức Mặc U Tà luyện tập trước? Lần này đi di tích thượng cổ sẽ vô cùng thú vị, ngươi nói đúng không?!”

“Ha ha, đó là đương nhiên, nếu Quý phi nương nương đã muốn như vậy, bản công chúa cũng tự nhiên nghe theo!”

Tức Mặc Văn Nguyệt nghe vậy cùng Hoa Nghê Thường nhẹ nhàng cùng uống trà, Tức Mặc Văn Tinh có điều muốn nói lại thôi, việc này bị Hoa Nghê Thường nhìn thấy, không khỏi mở miệng hỏi : “ Tiểu muội Văn Tinh, muội có chuyện gì muốn nói với bản công chúa sao?”

“Này... Nếu công chúa đã mở miệng , vậy thì Văn Tinh sẽ nói , này... Kỳ thật ta... Ta chính là muốn hỏi một chút... Tứ Thiên đại ca sẽ đi đến di tích thượng cổ sao?”, vừa hỏi xong, Tức Mặc Văn Tinh gắt gao nhìn chăm chăm Hoa Nghê Thường, sợ nàng ta nói ra một cái đáp án mà mình không vui.

Nghe vậy, con ngươi Hoa Nghê Th xẹt qua một tia hiểu rõ, “Nguyên lai Văn Tinh tiểu muội vừa ý Tứ Thiên biểu ca? ! Nghe mẫu hoàng nói, Ngự Long sơn trang đã phái người đi, nhưng không biết là có Tứ Thiên biểu ca hay không. “

Nghe vậy Tức Mặc Văn Tinh sửng sốt, sau đó trong lòng tràn đầy vui sướng, biết được Ngự Long sơn trang cũng phải người đi thì tốt rồi, “Đa tạ công chúa điện hạ, Văn Tinh biết được tin tức này là tốt rồi, không sao, cảm ơn!”

Tức Mặc Văn Nguyệt ngồi ở một bên nhìn bộ dạng của muội muội mình, không khỏi cảm thấy khinh thường, nếu nàng nhớ không nhầm, ở cuộc thi đèn lồng của Bách Hoa hội ở Nguyệt Thần, người trong lòng Long Tứ Thiên là tiện nhân Tức Mặc U Tà kia, nếu so sánh, Tây Việt Tiêu cũng từng thích nàng, cho nên vị tỷ tỷ này vẫn hạnh phúc hơn so với muội muội.

Lần này nàng đi là muốn gặp Long Tứ Thiên, nhưng mà... lần đại hội võ lâm kia nàng ra tay với Liệt Hỏa Kinh Thương, sợ rằng Tức Mặc U Tà sẽ không bỏ qua cho nàng, lần đi di tích thượng cổ này nàng phải cẩn thận mới được!

Lúc này Tức Mặc U Tà cũng không biết, sau khi nàng hồi cung bị các phi tần nơi đó khiêu khích, tính tình không còn giống trước đó, mà trở nên trầm ổn hơn rất nhiều.

Không bao lâu sau, vật bán đấu giá thứ ba đã đưa lên.

“Các vị, vật bán đấu giá tiếp theo là cây đã có nhiều năm Bích U thảo, mọi người đều biết Bích U thảo tính âm hàn, đối với người thân trúng hàn độc là vô cùng tốt! Giá khởi điểm là một trăm lượng hoàng kim!” mỹ nhân áo lam chỉ vào cây cỏ xanh biếc trên bàn nói.

Nghe vậy thân hình U Tà run lên, là Bích U thảo? ! Phệ Tâm cổ âm tính, mà Bích U thảo có tính hàn, là dược liệu áp chế phệ tâm cổ tốt nhất, nếu không tìm được người bị Trầm Thanh Nhu hạ phệ huyết cổ, muốn dẫn phệ tâm cổ ra vẫn còn một phương pháp khác, đó là tìm đủ năm dược liệu có hàn tính mạnh, sau đó dùng hơn hai mươi năm nội lực thâm hậu, thì dẫn Phệ tâm cổ cũng có sáu phần nắm chắc.

Mà Bích U thảo kia mang hàn tính cực kỳ hiếm thấy, nó là một trong năm loại có hàn tính mạnh nhất, Bích U thảo này, nàng nhất định phải có!

Mọi người nghe thế đều vô cùng mắt húng, giá khởi điểm đã một trăm lượng hoàng kim, hơn nữa một trăm lượng hoàng kim này đối với một số gia tộc cũng khó khăn càng không nói mọi người ngồi bên trong đại đường.

Ngay khi tất cả mọi người đang nhìn nhau, một đạo thanh âm từ tính dễ nghe vang lên : “ Hai trăm lượng hoàng kim” thanh âm này ôn nhu đến cực điểm, không giống Liệt Hỏa Kinh Thương bá đạo lãnh liệt, không giống Vụ Ảnh Khuynh Thành hờ hững lạnh như băng, không giống Long Tứ Thiên trầm thấp tà tử,... Chỉ cần nghe giọng nói cũng làm cho người ta cực kỳ thoải mái, như vậy chắc khuôn mặt cũng tuần mỹ.

U Tà thoáng suy nghĩ, sau đó cũng liền mở miệng, “Ba trăm lượng hoàng kim”, nam tử ở một gian phòng khác nghe thấy thanh âm trong trẻo lạnh lung của U Tà, ngón tay thon dài ngừng lại một chút, nhưng liền nói : “ Bốn trăm lượng”

“Năm trăm lượng...”, U Tà cũng không có lùi bước liền mở miệng.

“Sáu trăm lượng...”

“...” thanh âm U Tà cùng với thanh âm nam tử ôn nhuận kia liên tiếp vang lên, không ai nhường ai, làm cho tất cả mọi người ở bán đấu giá các hoảng sợ, giá từ một trăm lượng hoàng kim đã lên tới ba vạn tam ngàn lượng.

“Vị cô nương này, tại hạ cần Bích U thảo này để cứu người, nếu cô nương có thể nhường Bích U thảo cho tại hạ, tại hạ liền đáp ứng cô nương một cái điều kiện, như thế nào? “, nam tử kia ngấn người hồi lâu, thanh âm thoáng đình trệ một lát, sau đó mở miệng nói, thanh âm không có chút phần nộ hay phật phùng.

“Bốn vạn lượng hoàng kim”, U Tà sau khi hắn nói xong không có lên tiếng trả lời, mà là tiếp tục ra giá.

Sau đó nam tử kia không nói nữa, không hề mở miệng kêu giá, bên trong bán đấu giá các chỉ còn thanh âm U Tà quanh quẩn.

Vị mỹ nhân áo lam trên đài liền ngây dại, nàng ở Bán đấu giá các này đã nhiều năm, Bích U thảo này dĩ nhiên là trân quý, nhưng giá lên tới bốn vạn lượng hoàng kim, nàng không dám tưởng tượng, lập tức mở

miệng nói : “Bốn vạn lượng hoàng kim lần một ...Bốn vạn lượng hoàng kim lần hai... Bốn vạn lượng hoàng kim lần ba ... Một khi đã như vậy, Bích U thảo này sẽ thuộc về khách quý phòng chữ thiên thứ nhất.”

Liệt Hỏa Kinh Thương xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía gian phòng kia, bên trong đã không còn động tĩnh.

Người đưa Bích U thảo lên liền rời đi, phía dưới liền bắt đầu bàn tán.

“Chúng ta tiếp tục bán đấu giá hai món bảo vật sau, thứ nhất là một quyển võ công bí tịch đã ở bán đấu giá các ta nhiều năm, nhưng lại chưa có người nào nhìn thấu, nếu ai đã xem qua thì đều biết nội dung của nó vô cùng thâm ảo, hai người nam nữ cùng luyện, nếu luyện thành công thì sẽ tiến vào hàng ngũ đệ nhất cao thủ! Hôm nay đem nó ra bán, giá khởi điểm là... năm ngàn lượng hoàng kim!”

Vừa mới trải qua màn kêu giá của U Tà và nam nhân kia, năm ngàn lượng hoàng kim này có vẻ rất thấp, không ít người khi nghe đến bốn chữ “ Võ công bí tịch” đều rục rịch, Lăng Thiên đại lục cùng với Di Thất đại lục giống nhau, tuy rằng có thể tu luyện nội lực, nhưng võ công bí pháp hỗ trợ nội lực lại vô cùng hiếm, giờ phút này thật vất vả mới xuất hiện một quyển, tự nhiên mọi người không muốn buông tha.

Ngay tại khi mọi người chuẩn bị kêu giá, đều không hẹn mà cùng nhìn về phía gian phòng của U Tà, nhưng mà một cây Bích U thảo kia đã tiêu tốn mất bốn vạn lượng hoàng kim, nói vậy nàng sẽ không kêu ra giá cao được, trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.

Mà U Tà cũng là nhìn nhìn phía dưới, sau đó sờ sờ cằm, vốn đang chuẩn bị kêu giá, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn bộ dáng này của U Tà , không khỏi á khẩu, Thiên Hải vực nàng rất giàu có và đông đúc, Vực chủ phủ của nàng cũng coi như phú khả địch quốc, nhưng so sánh với Ma Phi này, liền giống với gậy sứt.

Quả nhiên, giá đã lên đến hai vạn lượng hoàng kim, U Tà lại mở miệng : “ Ba vạn lượng hoàng kim!” thanh âm U Tà không mang theo chút pháp phòng nào truyền vào trong tai của mọi người, tất cả mọi người giống như bị sét đánh, không thể mở miệng.

Cuối cùng bản võ công bí tịch này cũng bị U Tà lại thu vào trong túi, mỹ nữ áo lam hướng về phòng chữ thiên thứ nhất không nhìn được mà tròn tròn mắt. Đến khi quyển bí tịch nằm trong tay U Tà, U Tà cũng không có mở ra xem, mà đưa nó cho Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Chàng cầm”, nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhận lấy, thanh âm từ tính lãnh liệt mang theo một tia ôn nhu nói, “Hảo” .

“Hôm nay tiêu pha không ít, bất quá cũng may là nhà chúng ta còn có chút của cải”, U Tà chớp chớp con ngươi màu hổ phách, nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương mở miệng nói.

Mà ở một bên Thương Hải Minh Nguyệt nghe vậy, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Có chút của cải”, thật đúng là “Có chút của cải” ...

Mà nghe nói như thế Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đều âm thầm phun nước bọt, không từ diễn tả, đừng nói là bọn họ cho dù là Mộc gia gia chủ, đều không có khả năng mặt không đổi sắc xuất ra mấy vạn lượng hoàng kim như thế, bởi vì bất luận là ở Lăng Thiên đại lục hay Di Thất đại lục, hoàng kim đều rất có giá trị, bởi vậy vàng cũng đã cực kỳ quý hiếm.

“Tốt lắm, sau đây là vật cuối cùng của chúng ta, cũng là vật trân quý nhất trong buổi đấu giá ngày hôm nay, Nhất đồ trong Bí Bảo ba mươi hai đồ, nói vậy hẳn là các vị cũng không thấy xa lạ đi?! “, mỹ nhân áo lam đem một câu quan trọng nhất nói ra, giống như một đạo sấm sét đánh mọi người tan xương nát thịt.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy, đồng tử đều hung hăng co rút lại, sau đó liếc nhau, bí bảo bát thực đồ!

Theo sách cổ ghi lại, mới đầu Lăng Thiên đại lục vốn thống nhất, cũng không phải cục diện bốn nước như bây giờ. Mà tên nước khi thống nhất là “Trinh thượng đế quốc!”

Đế quân Trinh thượng đế quốc từ khi khai quốc lại cực kỳ sùng ái đế hậu, nhưng vị đế hậu này lại không biết vì sao lại phải lòng quốc sư thời đó, mà quốc sư kia cũng yêu đế hậu, nhưng lại thân phận khác biệt, cho nên hai người không thể ở chung một chỗ, nghe nói vị quốc sư kia cũng là tuổi trẻ tài cao, vì tình cảm, mà vẫn sống một mình bao năm.

Sau đó để hậu bệnh nặng mà chết, trước khi chết nói ra một câu không hoàn chỉnh : “Bát tự thực ngôn, đi lưu thiên mệnh, thiên hạ nhất thống, trở về...” . Để hậu trước khi chết, lưu lại một bản vẽ da trâu, mà trên bản vẽ kia viết tổng cộng tám chữ, sau này không biết tại sao bản vẽ kia lại bị phân thành tám khối, phân tán khắp nơi.

Sau khi để hậu chết, quốc sư cười khổ, sau đó ngửa đầu lên trời nói một câu : “ Ta sẽ tìm được người, trở về. Ý tứ thâm sâu trong lời nói kia làm cho bao hậu nhân đau khổ suy nghĩ, lại không có người nào hiểu được.

Đồn đại, bản vẽ da trâu kia được Trình Thượng đế quân đưa cho hậu nhân, nếu tìm đủ tám khối vẽ này, liền có thể tìm ra phương pháp thống nhất thiên hạ, về phần lời nói kia, vì sao trở về... không ai hiểu hết.

Nhưng mà tất cả mọi người cảm thấy câu trở về mới là trọng yếu nhất, nhưng mà không thể nào lý giải được.

U Tà vừa mới đi vào Lăng Thiên đại lục liền biết chuyện về Bảo Bát thực đồ này, không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Bảo Bát thực đồ có bí mật gì đó không giống bình thường, nhưng năm năm này nàng đã đi qua vô số địa phương, cũng chưa từng gặp qua, vốn nghĩ nó chỉ là một cái truyền thuyết thôi, không ngờ rằng hôm nay ở Bán đấu giá các này nó lại xuất hiện.

“Xem biểu tình của chư vị, nói vậy hẳn rất là chấn động rồi, đây quả thực là tám thứ nhất trong Bát Bảo thực đồ, giá khởi điểm là năm mươi vạn lượng hoàng kim, mọi người phải biết rằng, nếu thu thập được tám miếng này, liền biết được một cái bí mật kinh thiên động địa. !”,lời nói của mỹ nhân áo giống như móng vuốt của mèo nhẹ nhàng, làm cho tâm người khác ngứa ngáy.

Tất cả mọi người đều tin vào bí mật về bát bảo thực đồ, nhưng mà năm mươi vạn lượng hoàng kim... căn bản là không ai cũng ra giá được.

“Năm mươi vạn lượng hoàng kim thật sự rất cao, huống chi chỉ có một tám, nếu không sưu tập đủ tám miếng, vậy chẳng phải sẽ thành đồ thừa sao?!” , ngay khi không gian lâm vào trầm mặc, một người không cam lòng nói ra vấn đề này.

“Quốc sư Trình Thiên quốc trước khi chết đã từng nói qua, muốn tìm được Bát Bảo đồ thực sự, thì phải có Phượng Hỏa thần Hồ, có tìm được hay không cũng phải xem duyên số.”, mỹ nhân áo lam không chút để ý, nói ra tin tức này.

Nghe vậy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhau, con ngươi hai người đều xẹt qua một tia cười nhẹ không dễ dàng phát hiện, có Phượng Hỏa thần Hồ liền tìm được Bát Bảo thực đồ, xem ra nàng không cần tìm cũng có.

“Năm mươi vạn lượng hoàng kim cộng thêm... Một tiền đồng”, ngay tại khi tất cả đều yên tĩnh, một đạo âm thanh nữ tử quen thuộc từ gian phòng chữ thiên thứ nhất, trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, mọi người nhìn nhau, kinh hãi chờ đợi.

Mỹ nhân áo lam không nghe thấy ai ra giá nữa, liền dứt khoát công bố, tám thứ nhất của Bát Bảo thực đồ thuộc về U Tà, không biết vì sao trong lòng U Tà có một thanh âm đang nói, nhất định phải tìm được..nhất định phải tìm được...

Sau khi đại hội đấu giá kết thúc, trong lòng mỗi người đều thổn thức không thôi, đều muốn nhìn mặt những người ở gian phòng chữ thiên thứ nhất ra sao, có thể ra giá trên trời như vậy, nhưng mấy người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đã rời khỏi từ lâu.

“Vị cô nương này, thỉnh chờ một chút”, ngay khi mấy người đi theo Thương Hải Minh Nguyệt trở về Vực chủ phủ, một đạo thanh âm ôn nhuận vang lên, bước chân U Tà cũng không có dừng lại một chút nào.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, nam tử vừa mới thi hô giá với nàng đã chắn trước mặt U Tà, ngay lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương liền đem U Tà ôm vào trong ngực, nhìn nam tử đội mũ sa che mặt kia.

“Vị huynh đài này, tại hạ cũng không có ý tứ gì khác, chính là muốn cùng phu nhân giao dịch một chút”, nam tử nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không tức giận, vẫn ôn nhuận nho nhã như trước.

“Nếu vì Bích U thảo, vậy người không cần phải nói “, còn không đợi Liệt Hỏa Kinh Thương mở miệng, thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững đã vang lên, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng vô cùng kiên định.

Nghe vậy nam tử kia cũng hiểu mình không cần nhiều lời nữa, chỉ nhìn thật sâu vào U Tà trong ngực Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó mới thản nhiên mở miệng, : “ Không sao, cái này chính là do duyên số đi”

Nghe thế nam nhân ôn nhuận như ngọc kia mang theo một tia u buồn, U Tà nâng mắt lên, ngay tại khi nam tử ôn nhuận kia muốn nhìn thấy dung mạo của U Tà, thì một đạo thanh âm chợt vang lên : “ Để quân Phong Mâu, chờ một lát!”

Nghe thấy thanh âm đó, nam tử ôn nhuận không nhìn thấy dung nhan U Tà kia liền biến mất, nếu như hẳn có thể ở lại thêm một lát, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều, Nhưng mà trên thế giới không có nếu như, nếu không sẽ không có luật nhân quả.

Mộc Lăng Phong mang theo Mộc Hoàn Hi đi tới trước mặt Liệt Hỏa Kinh Thương, Vụ Ảnh Khuynh Thành thì là chậm rì rì đi theo phía sau hẳn.

“Thái tử Tuyết Phong có việc?”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thoáng qua Mộc Lăng Phong, lãnh liệt mở miệng nói.

Mà U Tà cũng là nhìn về phía bên người Mộc Lăng Phong là Mộc Hoàn Hi, liền ngay lập tức hiểu được, chắc là vì Tây Việt Tiêu mà đến, quả nhiên.

“Để quân Phong Mâu, ta nghĩ thỉnh người đem phu quân ta – Tây Việt Tiêu thả ra”, Mộc Hoàn Hi có chút run run đứng ở bên ngoài cách Liệt Hỏa Kinh Thương ba thước, thỉnh cầu mở miệng nói.

“Tuyệt đối không thể.”, Mộc Hoàn Hi vừa dứt lời, thanh âm lãnh liệt thị huyết của Liệt Hỏa Kinh Thương vang lên, ngữ khí làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Chỉ có mấy chữ đó đã làm cho cả người Mộc Hoàn Hi run lên, sau đó cũng không dám mở miệng nữa.

Lúc này, Vụ Ảnh Khuynh Thành từ phía sau đi lên, đi tới trước mặt U Tà, thanh âm lạnh như băng nói, “Này cho người”, dứt lời liền đem hộp gỗ luôn mang theo người giao cho U Tà.

Nhìn hộp gỗ trong tay, cảm nhận được từ bên trong truyền ra một dòng khí lạnh như băng, con người chợt lóe, nhưng cũng không có cự tuyệt : “ Cảm ơn, đợi sau khi đi di tích thượng cổ trở về, ta liền cùng người đi đến Băng Tuyết đỉnh cứu phụ nhân kia!”

Nghe vậy con người Vụ Ảnh Khuynh Thành đen đen, sau đó mở miệng nói : “ Hảo”

Vụ Ảnh Khuynh Thành nói xong liền xoay người rời đi, mà Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi đều liếc mắt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà một cái, sau đó cũng theo Vụ Ảnh Khuynh Thành rời đi.

Con người Thương Hải Minh Nguyệt lóe lóe, “Vụ Ảnh thần y, Tuyết Phong thái tử, không bằng cùng đi đến Vực chủ phủ nghỉ ngơi, như thế nào? Ngày mai Minh Nguyệt sẽ ném tú cầu chọn rể, như vậy các vị cũng tiện tham gia hoặc xem xét.”

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành dừng bước, xoay người liếc mắt nhìn U Tà một cái, thanh âm lạnh như băng hờ hững nói, “Một khi đã như vậy, ta cung kính không bằng tuân mệnh !”

Mà Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi nhìn thấy Vụ Ảnh Khuynh Thành đồng ý , tất nhiên cũng muốn đi cùng nhau , lập tức gật đầu với Thương Hải Minh Nguyệt.

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn bọn họ đồng ý đi cùng, khóe môi khẽ cong, sau đó liền đi trước dẫn đường, mà Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn như trước nắm tay U Tà không có biểu tình gì, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan vốn không quen biết ba người Vụ Ảnh Khuynh Thành, tự nhiên cũng sẽ không mở miệng nói chuyện.

Lập tức mấy người không nói một lời nào, im lặng đi theo Thương Hải Minh Nguyệt về phía Vực chủ phủ. Nhưng mà còn chưa đi đến Vực chủ phủ, một đạo thanh âm của nữ tử vang lên, phá vỡ màn đêm yên tĩnh : “ Thương Hải Vực chủ quả thật là cao hứng, có thể làm cho đế quân, đế hậu Phong Mâu, Vụ Ảnh thần y cùng Thái tử, Công chúa Tuyết Phon đều muốn vào ở Vực chủ phủ, vậy thì bản

công chúa cũng muốn đi theo, phải chăng có gì không ổn? Người nói phải không... Vực chủ Thương Hải vực?”

73. Q.ii – Chương 19

Chương 19: Ném tú cầu, Khiêm Mạch ôn nhuận.

Editor : Bạch

Beta : Minh Nguyệt Tâm Vy

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt dừng chân một chút, phía sau mọi người cũng nhìn lại chỗ tối nơi thanh âm phát ra, chỉ thấy một nữ tử quần áo xa hoa, đầu cài trâm vàng lóng lánh, tay cầm khăn gấm đi ra.

Phía sau nữ tử còn có bốn tì nữ cũng mặc quần áo xa xỉ, người người nhìn qua đều kiêu ngạo tự phụ, mùi phấn son nồng nặc gay mũi.

Nàng kia vừa mới đi ra liền nhìn qua một vòng, khi nhìn đến Liệt Hỏa Kinh Thương, sâu trong đôi mắt hạnh lóe tia kinh diễm, bước chân lại không chịu khống chế hướng hẳn đi đến, Thanh Điệp phía sau thấy vậy sắc mặt đại biến, vội vàng kéo Hoa Nghê Thường, trừ hoàng hậu Phong Mậu, bất kì nữ tử nào tới gần Phong Mậu để quân ba thước đều chịu cảnh máu chảy đầu rơi.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương ngay cả nhìn cũng không liếc nàng một cái, chỉ nhẹ nhàng ôm U Tà.

“Không biết cô nương là công chúa nước nào? Minh Nguyệt trước đây chưa từng gặp qua”, Thương Hải Minh Nguyệt gần như thần nhiên nhìn lướt qua Hoa Nghê Thường, liền lạnh lùng mở miệng hỏi.

Nghe vậy sắc mặt Hoa Nghê Thường hết xanh lại trắng, khó coi cực kì, mà Thanh Điệp phía sau nàng lại cực kì phần nộ nói, “To gan, người chỉ là một Vực chủ nho nhỏ mà thôi, cũng dám bất kính với hoàng nữ (Thái tử là nữ) Hoa Tàn quốc chúng ta? Công chúa muốn ở tại Vực chủ phủ của người, đó là cho người thể diện, không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

“Cho ta thể diện? Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt? Một tỳ nữ nho nhỏ như người cũng dám cùng ta nói chuyện bất kính?”, nghe được lời Thanh Điệp sắc mặt Thương Hải Minh Nguyệt lạnh lùng, ông tay áo đột nhiên phát nhẹ, thân mình Thanh Điệp bay ra ngoài đập vào vách tường phía xa.

“Người, người quả thực to gan! Dám động thủ với tâm phúc của bản công chúa?”, Hoa Nghê Thường thấy vậy, lập tức giận dữ ra tiếng, một Vực chủ nho nhỏ của Thiên Hải Vực cũng dám bất kính như vậy, thiên hạ này không lẽ đã đổi chủ rồi sao?

Mà khi mùi phấn son kia truyền đến, khó có thể phát hiện đôi mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu nhíu, mà trong con ngươi lạnh như băng của Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng hiện lên một tia không vui, Mộc Lăng Phong chỉ lắc lắc đầu.

Mà Hỏa Liên Túy lại không chút nề mặt, trực tiếp lấy tay phe phẩy trước mặt, sau đó dùng ống tay áo che mũi, ghét bỏ mở miệng nói, “Đây là tú bà kĩ viện nào? Sao lại tùy tiện cản đường của chúng ta? Quả thực to gan!”

Mà Mộc Thương Lan lại khoa trương, trực tiếp chạy đến một bên nôn ra một trận, sau đó cũng là phẩy tay nói, “Nhanh chóng cách xa chúng ta một chút, quả thực là nồng chết người! Còn không đi xa, cẩn thận bốn thiếu gia diệt các người!”

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi khanh khách cười lên tiếng, sâu trong phượng mâu của U Tà cũng xẹt qua một tia ý cười sâu xa.

Mà Hoa Nghê Thường lúc này chợt hiểu, kiểu so sánh khác thôi, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, vừa mới chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng khi nhìn đến bộ dáng Hỏa Liên Túy liền im lặng, sau đó mở to con ngươi đầy si mê, mặt mày lơ đãng liếc nhìn Mộc Thương Lan ở một bên, lại đen

mặt, chỉ vào mũi Mộc Thương Lan liền mắng to, “Người là mặt hàng gì, cũng dám nói chuyện như vậy với bản công chúa?”

Nghe vậy Mộc Thương Lan sờ sờ mũi, lại nhìn nhìn Hỏa Liên Túy, giống như đang suy nghĩ sâu xa, không bao lâu nâng mắt nhìn về phía Hoa Nghê Thường, trong con ngươi hiện lên một tia chán ghét cùng không dám tin, “Người thấy bộ dạng hắc đẹp hơn ta sao? Người vì sao không nói hắc? Còn bản công chúa, bổn thiếu gia cho tới bây giờ chưa từng nghe qua một công chúa như vậy, giả cũng nên giả giống một chút, công chúa cũng có thể đi ra dọa người sao?”

“Người... Người... Người to gan!”, sắc mặt Hoa Nghê Thường đỏ lên, nhìn nhìn Hỏa Liên Túy ở một bên, lại nhìn nhìn Mộc Thương Lan.

“Ta... Ta... Ta lá gan luôn luôn rất lớn, ta thật ra không biết, người là công chúa gì mà không chỉ có bộ dạng dọa người, còn là người nói lắp, ai... Đáng tiếc a đáng tiếc”, biểu tình Mộc Thương Lan tiếc hận khóc thương nhìn Hoa Nghê Thường, giống như thực sự có chuyện này.

“Hoàng nữ Hoa Tàn quốc? Nếu Minh Nguyệt nhớ không lầm, phải là người từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Hoa Lộng Ảnh? Thực không khéo, Minh Nguyệt từng gặp qua Hoa Lộng Ảnh công chúa, người dám giả mạo Hoàng nữ một quốc gia, quả thực là tội chết, hiện tại còn dám cản đường bản Vực chủ cùng khách quý của bản Vực chủ, quả thực là to gan lớn mật!”, Sắc mặt Thương Hải Minh Nguyệt cũng tối sầm lại nhìn Hoa Nghê Thường, biểu tình không tin nằng là công chúa.

Nghe vậy Hoa Nghê Thường sắc mặt liền trắng, tuy rằng nàng là công chúa duy nhất của Hoa Tàn quốc, nhưng mẫu hoàng vẫn như cũ chưa từng chiếu cáo thiên hạ, người ngoài không biết vị công chúa bệnh nặng nằm trên giường mười năm như nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên. Nhưng nàng là công chúa một nước hôm nay lại bị vũ nhục như vậy, quả thực là buồn cười!

“Các người một đám không biết nhìn người, cũng dám nói vậy với công chúa chúng ta, chẳng lẽ không đem Hoa Tàn quốc để vào mắt?”, một tỷ nữ phía sau Hoa Nghê Thường cũng tức giận mắng ra tiếng.

“Không biết nhìn người? ! Quả thực buồn cười, ta đường đường là người đứng đầu Thiên Hải Vực, hơn nữa phía sau ta là Phong Mâu đế quân cùng đế hậu, Vụ Ảnh thần y của Băng Tuyết Đỉnh, Tuyết Phong quốc thái tử cùng công chúa, người nào không phải thân phận tôn quý, cao ngạo hơn người, công chúa gì, quả thực là người đàn bà nông thôn chanh chua, còn dám ở Thiên Hải Vực khẩu xuất cuồng ngôn!”, trên mặt Thương Hải Minh Nguyệt tràn đầy vẻ chán ghét.

“Người... Các người chờ đó cho bản công chúa!”, Hoa Nghê Thường nghe vậy lửa giận đại thịnh, nhưng lại không dám cùng các người phân cao thấp, lập tức liền hung hăng phát tay áo, mang theo thị nữ phía sau cùng Thanh Diệp đang hôn mê bất tỉnh nhanh chóng rời đi.

Việc nhỏ này chỉ như khúc nhạc đệm dễ dàng trôi qua, sắc mặt mọi người không thay đổi như trước theo Thương Hải Minh Nguyệt hướng vực chủ phủ mà đi.

Không đi bao lâu liền đi tới Vực chủ phủ, “Các vị, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, trưa mai sẽ có người đưa mọi người tới Vọng Nguyệt Lâu bên ngoài Vực chủ phủ, Phúc bá, đưa các vị khách quý đến phòng nghỉ phía tây đi.”, trên mặt Thương Hải Minh Nguyệt tươi cười nhìn đoàn người phía sau, sau đó nói với tổng quản đứng chờ bên cạnh.

“Vâng, Vực chủ, các vị khách quý, mời đi theo lão nô.”, vị tổng quản Vực chủ phủ kia dùng sắc mặt cung kính đưa đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương đến phòng phía tây.

Bóng đêm như mực, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi ở trong phòng, lấy ra một mảnh bản đồ mua được từ đấu giá hội, chỉ thấy trên mảnh da trâu đã cũ to cỡ bàn tay viết một chữ: về!

“Tà Nhi, nàng muốn thu thập đủ tám mảnh?”, Liệt Hỏa Kinh Thương cầm chữ “Về” trong tay, nhíu mày kiểm mở miệng hỏi.

“Ừ, ta cảm thấy Bát bảo thực đồ này che dấu một bí mật.”, U Tà nhíu nhíu mày liễu cũng nhìn chữ “Về” này, không biết vì sao, Bát bảo thực đồ này khiến nàng có cảm giác tim đập nhanh muốn thăm dò.

Liệt Hỏa Kinh Thương dùng tay vuốt nhẹ mày U Tà, “Được rồi, đừng nghĩ, nhất định sẽ tìm đủ”

“Ừ, được, không nghĩ, đúng rồi, chàng xem xem cái bí tịch kia.”, U Tà đem một mảnh Bát bảo thực đồ kia để vào trong vòng ngọc lưu ly, lại không cảm giác được khi bản đồ kia bay vào trong vòng ngọc lưu ly, thân mình nhỏ đang ngủ say giết mình.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương lấy bí tịch U Tà mua về ra, chỉ thấy trên bìa cuốn sách đã có chút tàn cũ viết ba chữ, “Trục âm quyết”.

Nhưng mà khi mở bí tịch kia, bên trong hoàn toàn trống trơn, một chữ cũng không có, thậm chí là tranh vẽ cũng không từng có.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương xem đến đây không khỏi liếc nhau, sau đó nghĩ lại, nhớ rõ người của bán đấu giá các nói, đây là bí tịch hai người cùng nhau luyện, từ xưa đến nay, rất nhiều bí tịch trân quý đều là không chữ không hình, để che dấu.

Mà khi sử dụng dù giấy hay da đều cần tắm nước hoặc hơi lửa, chữ viết mới có thể hiển hiện ra.

Mà U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều lần lượt thử qua, nhưng cũng không đúng. Sau đó giống như nghĩ tới cái gì, hai người đều cắt một vết nhỏ lên ngón tay, chờ máu hai người dung hợp cùng một chỗ rơi vào bí tịch kia, loáng thoáng chữ viết cùng hình vẽ liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hiện ra, không bao lâu, bí tịch liền không còn chỗ trống.

Hai người liếc nhau, sau đó mở ra trang thứ nhất, bên trên viết:

“Âm là một đạo

Tự tập mà cường

Dùng âm tạo lực

Diệt mà bất thắng”

Âm công! (Vô công dùng âm thanh làm vũ khí)

Vậy mà lại là một quyển bí pháp âm công hiếm thấy, tuy nói cho dù là Di Thất đại lực hoặc là Lăng Thiên đại lực, bí quyết võ công đều cực kỳ ít ỏi, còn bí pháp âm công này đã hiếm lại càng hiếm, cho nên âm luật mặc kệ ở chỗ nào trên đại lực cũng đều chỉ có thể giúp người tìm niềm vui cùng giết thời gian.

Từ khi khai quốc tới nay, Lăng Thiên đại lực cũng chỉ có Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm nội lực thâm hậu, cho nên lấy đàn làm vũ khí, âm làm đao, kinh sợ toàn bộ Lăng Thiên đại lực, nay U Tà vô tình nổi hứng mua được một quyển võ công bí tịch, cần hai người cùng tấu mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, bí pháp âm công!

“Tà Nhi, sau này chúng ta liền có thể cùng luyện theo phương pháp trong bí pháp âm công này!”, trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đầy ý cười, chưa từng nghĩ vận may của Tà Nhi của hắn lại cao như vậy.

“Được, không thành vấn đề”, U Tà nhún mày, sau đó lại đem “Trục âm quyết” đưa cho Liệt Hỏa Kinh Thương kêu hắn cầm.

“Đúng rồi, chàng cảm thấy nam nhân hôm nay cùng ta ra giá là người phương nào?”, con người U Tà mị mị, nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, có chút thâm thúy hỏi.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy con người đen lại, “Chắc không phải người Lăng Thiên đại lực”

Nghe vậy U Tà gật gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy, ta ở Lăng Thiên đại lực chạy đông chạy tây năm năm, chưa bao giờ nghe nói Lăng Thiên đại lực có một nhân vật như vậy “

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy xoay người ôm U Tà đi tới bên giường, “Được rồi, không cần suy nghĩ, hắn còn có thể lại xuất hiện”, nói xong liền ôm U Tà nằm trên giường ngủ.

Mà một nơi khác Hoa Nghê Thường trở lại khách sạn, liền lửa giận tận trời đem tất cả chén trà bình hoa trong phòng ném xuống đất.

Tiếng đổ vỡ truyền vào từ cách vách, Túc Mặc Văn Nguyệt đứng dậy choàng thêm quần áo đi tới phòng Hoa Nghê Thường.

“Công chúa không phải muốn đi xem Phong Mâu để quân Liệt Hỏa Kinh Thương trước sao? Sao nhanh như vậy đã trở lại?”, sau khi bước vào phòng, Tức Mặc Văn Nguyệt nhìn đến những mảnh nhỏ đầy trên đất liền hiểu, đại khái là vị công chúa này khi đi tìm Phong Mâu để quân – Liệt Hỏa Kinh Thương bị ỷ khuất.

“Hừ, không cần nhiều lời! Vực chủ Thiên Hải Vực – Thương Hải Minh Nguyệt thật sự là đáng chết! Cũng dám vũ nhục ta như vậy! Còn có xú tiểu tử râu quai nón! Bản công chúa nếu không cho hần nhìn chút lợi hại, hần thật đúng là coi ta là giấy?”, Hoa Nghê Thường nghe được lời Tức Mặc Văn Nguyệt, vốn lửa giận đã chậm rãi chìm xuống lại bốc cháy lên.

“Hả? Điều này liên quan tới Thiên Hải Vực chủ? Mạt râu quai nón lại là người nào? Chẳng lẽ là hai người này không đem công chúa để vào mắt?”, nghe vậy con người Tức Mặc Văn Nguyệt lóe lóe, đổ thêm dầu vào lửa.

“Đâu chỉ vậy! Thiên Hải Vực chủ mời Phong Mâu để quân Liệt Hỏa Kinh Thương cùng để hậu Tức Mặc U Tà, Vụ Ảnh Khuynh Thành của Băng Tuyết Đỉnh, Tuyết Phong thái tử Mộc Lăng Phong cùng công chúa Mộc Hoàn Hi vào ở Vực chủ phủ, bản công chúa nhất thời khó chịu, liền nói cũng muốn vào ở, lại bị bọn họ vũ nhục...”, sắc mặt Hoa Nghê Thường xanh mét cả giận nói, nhưng lời còn chưa dứt liền bị Tức Mặc Văn Nguyệt đánh gãy.

“Người nói, Mộc Hoàn Hi cũng đến đây Thiên Hải Vực?”, vốn dĩ Tức Mặc Văn Nguyệt khi nghe đến bốn chữ Tức Mặc U Tà sắc mặt cực kì tối tăm, giờ phút này lại nghe được một cái tên luôn ở đỉnh đầu nàng, lập tức liền mạnh đứng lên mở miệng hỏi nói.

Hoa Nghê Thường nghi hoặc nhìn Tức Mặc Văn Nguyệt liếc mắt một cái, sau đó trầm tư một chút, lập tức cũng hiểu được, “À? Đúng rồi, Mộc Hoàn Hi kia không là hoàng hậu Nguyệt Thần quốc sao?”

“Hoàng hậu... Hoàng hậu, ha ha ha, nếu không phải hai tiện nhân Tức Mặc U Tà cùng Mộc Hoàn Hi liên thủ, vị trí Nguyệt Thần hoàng hậu làm sao có thể là Mộc Hoàn Hi nàng? Quả thực là chê cười, Tức Mặc Văn Nguyệt ta cùng Tây Việt Tiêu yêu nhau hơn năm năm, Nguyệt Thần ai không biết ai không hiểu, cuối cùng đúng là thua như vậy, ta không cam lòng!”, vốn tâm tính Tức Mặc Văn Nguyệt đã vững vàng khi nghe đến hai cái tên Tức Mặc U Tà cùng Mộc Hoàn Hi rốt cuộc bình tĩnh không được, lập tức rống giận ra tiếng.

“Người sao lại hận Tức Mặc U Tà như thế? Nàng không phải tỷ tỷ người sao?”, Hoa Nghê Thường nhìn bộ dáng Tức Mặc Văn Nguyệt phát cuồng có chút kỳ quái, nàng hận Mộc Hoàn Hi có thể hiểu, hận Tức Mặc U Tà là chuyện gì xảy ra?

“Tỷ tỷ? Nàng chỉ là đứa con hoang, làm sao có thể là tỷ tỷ của ta? Nàng căn bản không phải người nhà Tức Mặc gia, còn không biết là ăn mày bị ai vứt bỏ, bị đại nương ta ôm về! Huống chi nếu không phải nàng, ta làm sao có thể cả đời không thể có con? Ta làm sao có thể vĩnh viễn bị tiện nhân Mộc Hoàn Hi kia ngồi lên đầu?”, Tức Mặc Văn Nguyệt nghe được hai chữ tỷ tỷ lại phần nộ không thôi, lập tức quát, ngữ khí có chút bất bình, một tên ăn mày bị ôm về cũng có thể làm con gái dòng chính, quả thực là buồn cười!

“Thì ra là thế, một đứa con hoang làm sao có thể làm Phong Mâu quốc đế hậu? Không có thân phận cao quý sao có thể xứng với Phong Mâu đế quân – Liệt Hỏa Kinh Thương? Lăng Thiên đại lục cũng chỉ có ta, Hoàng nữ Hoa Tàn quốc mới xứng với hần!”, Hoa Nghê Thường cầm khăn gắm trong tay vò có chút vô cùng thâm thâm, căm giận bất bình nói.

Nghe vậy cảm xúc Tức Mặc Văn Nguyệt mới xem như bình phục xuống, khi nghe đến lời Hoa Nghê Thường con người chợt lóe, mở miệng nói, “Cũng đúng, nam nhân như long giống Phong Mâu đế quân, làm sao một cái phế vật có thể xứng đôi, cũng chỉ có thân phận cùng dung mạo như công chúa mới có thể xứng đôi!”

Nghe được lời Tức Mặc Văn Nguyệt, khăn gắm trong tay Hoa Nghê Thường vò càng sâu, mày cũng nhíu lại, trong hai tròng mắt tràn đầy phần hận cùng ghen tị, trong lòng lại có một ngọn lửa đổ ập hừng hực thiêu đốt.

Tức Mặc Văn Nguyệt thấy ngọn lửa này càng cháy càng to, đơn giản mở miệng, “Phong Mâu đế quân không chỉ là vua một quốc gia, còn là Ma chủ Ma Vực tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, Thiên hạ đệ nhất mỹ nam! Nếu gả cho hần, đó là việc khiến người đời kính ngưỡng triều bái, đây là việc uy phong như thế nào?”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường mới nghĩ tới thân phận Ma chủ Ma Vực của Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức lại ghen tị Tức Mặc U Tà, vì sao nàng có thể có được tình yêu của nam nhân tôn quý như vậy?

Tức Mặc Văn Nguyệt thấy thời cơ đã tới, lập tức phát phát tay đối với thị nữ đứng ở cửa, chờ các nàng đều đi xuống hết, Tức Mặc Văn Nguyệt liền đến bên người Hoa Nghê Thường nhẹ giọng nói, “Nếu công chúa không kết hôn cùng Phong Mâu để quân chẳng phải là đáng tiếc? Để quân một quốc gia cùng nữ hoàng một quốc, liên minh quốc tế trăm năm giao hảo, ngày sau tất nhiên sẽ lưu danh trăm đời, trở thành một đoạn giai thoại!”

“Đúng vậy, người nói đúng! Nhưng là... Tức Mặc U Tà kia khó đối phó, người có biện pháp sao?”, Hoa Nghê Thường nghe được lời nói Tức Mặc Văn Nguyệt tâm tư vừa động, đúng vậy, liên minh quốc tế, vậy có thể không cần dùng vũ lực đối chiến, từ nay về sau còn có thể cùng nhau chinh chiến Nguyệt Thần cùng Tuyệt Phong, như vậy nàng chẳng phải là có thể trở thành nữ nhân tôn quý nhất toàn bộ Lăng Thiên đại lục ?

“Này...”, nghe vậy, biểu hiện Tức Mặc Văn Nguyệt thoáng có chút khó xử, sau đó thở dài một hơi, bắm vào bên tai Hoa Nghê Thường không biết nói cái gì, Hoa Nghê Thường ở một bên lẳng lặng nghe, nghe xong điều này hai tròng mắt liền sáng rực.

“Được, cứ làm như vậy đi! Ha ha, không nghĩ tới Hoàng quý phi của Nguyệt Thần quả nhiên là tài nữ đầy bụng kinh luân, biện pháp này quả thực là không chê vào đâu được, như vậy có thể làm cho Tức Mặc U Tà biết khó mà lui, còn có thể làm cho Hoa Tàn thành công kết thông gia cùng Phong Mâu! Nếu thành, chờ ngày ta trở thành nữ hoàng, tất nhiên giúp người trở thành hoàng hậu Nguyệt Thần, mẫu nghi thiên hạ!”, sau khi Hoa Nghê Thường nghe xong lời nói của Tức Mặc Văn Nguyệt liền mừng rỡ, sau đó là tán thưởng Tức Mặc Văn Nguyệt.

Nghe vậy hai tròng mắt Tức Mặc Văn Nguyệt hiện lên một đạo ánh sáng, nếu có thể thành công diệt trừ Tức Mặc U Tà, nàng liền có thể thành công ngồi trên địa vị tôn quý nhất kia. Nghĩ đến đây con người Tức Mặc Văn Nguyệt càng trở nên hung ác, Tức Mặc U Tà... Chớ có trách ta, muốn trách thì trách chính người gả cho người tôn quý nhất thiên hạ đi! Ha ha ha ha!

Một đêm này Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn Nguyệt bày mưu tính kế sắp đặt một âm mưu, mà ngoài cửa sổ bầu trời âm trầm như mực thời tiết trong giây lát vang lên thật lớn tiếng sấm, không bao lâu từng giọt mưa lớn liền tí tách rơi xuống dưới...

Ngày thứ hai, thời tiết vô cùng tốt, trời quang mây tạnh, trên màn trời màu lam lộ ra một vòng ánh vàng thái dương, trên bầu trời còn lại một ít mây trắng nhỏ vun. Sau một đêm mưa to, trong không khí đều mang theo mùi bùn đất, tươi mát vô cùng, làm cho tâm tình người ta không tự giác tốt lên rất nhiều.

Khi Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà từ phòng đi ra, lọt vào trong tầm mắt đó là từng mảng từng mảng đỏ rực, hôm nay Thương Hải Minh Nguyệt ném tú cầu chọn rể, lựa chọn ai đó để thành thân, cho nên toàn bộ Vực chủ phủ cũng không giống với đêm qua, khung cảnh vui mừng.

Khi hai người tới đại sảnh Vực chủ phủ dùng bữa, Vụ Ảnh Khuynh Thành, Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi đều đã ngồi xuống, mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đều không thấy bóng dáng, không cần nghĩ liền biết, hai người này sợ là không muốn lại ăn hải sản, sớm đã đến Vọng Nguyệt Lâu xem diễn rồi.

Hạ nhân Vực chủ phủ đều mang vẻ mặt vui mừng, bình thường Vực chủ đối với bọn họ không tệ, bọn họ không gì báo đáp, tự nhiên một lòng đem Vực chủ phủ này dọn dẹp sáng sủa một chút. Hôm nay là đại hôn của Vực chủ, mỗi người đều vui mừng phát ra từ nội tâm.

“Các vị khách quý, Vực chủ nói, chờ các ngài dùng xong cơm liền để lão nô dẫn các vị đến Vọng Nguyệt Lâu bên thành chủ phủ, điểm tâm cùng nước trà đều đã chuẩn bị tốt!”, tổng quản Vực chủ phủ đêm qua giờ phút này cũng vui sướng đầy mặt, đối với mọi người nói, trong giọng nói cũng không che dấu được sự vui mừng.

“Được, người trước đi xuống đi, đợi chúng ta dùng xong cơm liền theo người đi”, Mộc Lăng Phong đối với tổng quản kia phát phát tay.

Tổng quản Vực chủ phủ kia cũng rất biết điều, sau khi lên tiếng liền mang theo bọn thị nữ đi xuống, để lại mấy người họ ở đại sảnh dùng bữa.

“Nghe nói sau khi Thương Hải Vực Vực chủ thành thân liền đi Thiên Hải di tích thượng cổ!”, Mộc Lăng Phong nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương đối diện cùng Tức Mặc U Tà nói.

U Tà nghe vậy nhíu nhíu mày liễu, “Như vậy cũng tốt”, mà biểu tình Liệt Hỏa Kinh Thương lại không có một tia biến hóa, mà là đem đồ ăn từng miếng từng miếng đưa đến miệng U Tà, rất có một bộ dáng một phu quân tốt, nhưng đối với U Tà, hẳn quả thật là một phu quân tốt.

Mà Mộc Hoàn Hi thấy một màn như vậy cũng cặp xuống mi mắt, trong lòng vừa cảm thán lại vừa thương cảm, một năm trước ở hội đèn lồng bách hoa ở Nguyệt Thần, hai người Phong Mâu đế quân cùng đế hậu vẫn chưa quen biết, mà giờ phút này cũng đã tình thâm như vậy. Mà nàng đâu? Sau khi gả vào hoàng gia Nguyệt Thần, chưa bao giờ cùng phu quân mình cùng nhau dùng cơm, Tây Việt Tiêu cũng chưa bao giờ đối với nàng nhẹ nhàng, sủng ái như vậy.

Giống Phong Mâu đế quân, một người lạnh lùng lãnh tâm còn có thể đối với đế hậu mình như thế, hai người từ sau đại hôn liền được thể nhân ca ngợi, tình cảm như vàng kiên cố bền chắc lại sâu nặng. So với nàng, làm đế hậu này ... Giống như quá mức thất bại, phu quân nhà mình ba ngày hai lượt thú phi nạp thiếp, trừ bỏ ngày đại hôn, chưa bao giờ có một ngày Tây Việt Tiêu chân chính chỉ ở bên một mình nàng! Giờ phút này trong lòng Mộc Hoàn Hi sâu sắc thê lương.

Mộc Hoàn Hi điều chỉnh lại cảm xúc của chính mình, ngẩng đầu nhìn thấy Mộc Lăng Phong đang nhìn mình, lập tức cười cười, trêu chọc nói, “Hoàng huynh, huynh còn thiếu Hoàn Hi một hoàng tẩu nha, ta thấy Vực chủ Thương Hải Vực làm người chân thành, bộ dạng cũng là số một số hai, hay là huynh suy nghĩ một chút đi? Hoàn Hi muốn nhìn bộ dáng hoàng huynh cướp tú cầu!”

Nghe vậy sắc mặt Mộc Lăng Phong đỏ lên, cong lên ngón tay gõ lên đầu Mộc Hoàn Hi, “Muội nha đầu kia, không chịu học hỏi!”

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành giờ phút này cũng mở miệng, giọng điệu tuy rằng lạnh như băng như trước, nhưng trong thanh âm cũng hỗn loạn một tia đồng ý không dễ phát hiện, “Người quả thật nên cưới vợ!”

“Muốn kết hôn cũng là người cưới trước rồi nói sau!”, Mộc Lăng Phong nghe vậy nhíu mày, nhìn về phía Vụ Ảnh Khuynh Thành mặt không chút thay đổi.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành lại không hề phản bác, mà là nâng lên con ngươi lạnh như băng thản nhiên nhìn thoáng qua U Tà. Khi Liệt Hỏa Kinh Thương nhận thấy được tầm mắt này, cũng nâng mắt lên nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành.

Không bao lâu, Vụ Ảnh Khuynh Thành mở miệng, “Ta cưới vợ là không có khả năng, ta thật sự muốn uống một chén rượu mừng của người!”, nói xong, liền đem rượu ở trong chén uống một hơi cạn sạch.

Liệt Hỏa Kinh Thương cúi mặt tiếp tục dứt U Tà ăn, mà U Tà cũng chú ý tới ánh mắt mới vừa rời của Vụ Ảnh Khuynh Thành, con ngươi không có một tia phấp phồng, nếu nàng đem toàn bộ tình cảm đều ột nam nhân tên Liệt Hỏa Kinh Thương, như vậy liền sẽ không thay đổi.

Mộc Lăng Phong cũng biết không khí không đúng, mà giờ phút này quần gia Vực chủ phủ lại xuất hiện, “Các vị khách quý đã dùng xong? Ném tú cầu sắp bắt đầu, hay là lão nô dẫn các vị đi trước?”

Nghe vậy tất cả mọi người đều buông đũa, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà đứng dậy đi theo phía sau quần gia kia, mà ba người Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng theo sát sau đó.

Khi ra khỏi Vực chủ phủ, lọt vào trong tầm mắt đó là một mảng lớn đầu người đen nhánh, phần lớn đều là nam tử trẻ tuổi, xem ra có chút đồ sộ.

Không bao lâu, quần gia Vực chủ phủ kia liền dẫn mọi người tới Vọng Nguyệt Lâu, cái gọi là Vọng Nguyệt Lâu đó là một tầng lầu cao đứng sừng sững ở Vực chủ phủ, giờ phút này trên lầu chẳng đầy gấm vóc màu đỏ, giống như một chậu hoa xinh đẹp tiên diễm.

“Các vị khách quý có thể ở lại chỗ này quan sát, lão nô đi chuẩn bị việc đại hôn!”, sai khi đem đám người Liệt Hỏa Kinh Thương dàn xếp xong, quần gia Vực chủ phủ kia liền cung kính xoay người, đứng dậy rời đi.

Không bao lâu, Thương Hải Minh Nguyệt mặc quần áo tân nương đi lên Vọng Nguyệt Lâu, trên mặt che một lớp vải màu hồng, gió nhẹ thổi qua bay lên một góc, mông lung huyền ảo lại lay động lòng người, phía sau Thương Hải Minh Nguyệt còn đi theo hai tiểu thị nữ, trong đó một người bưng một cái khay, bên trên lẳng lẳng đặt một cái tú cầu màu sắc rực rỡ.

“Đến rồi, đến rồi, mau nhìn, Thương Hải Vực chủ đến rồi!”

“Ai... Đáng tiếc che mặt, không thể thấy dung nhan Thương Hải Vực chủ rồi!”

“Chỉ nhìn một cách đơn thuần dáng người kia liền tốt không phản đối, thật sự mê người a, huống chi dung nhan Vực chủ đâu thể dễ thấy, tuy nhiên nếu là hôm nay người gặp vận, cướp được tú cầu, vậy có thể mỗi ngày nhìn rồi!”

“Vậy càng không thể, Vực chủ không chỉ có thân phận tôn quý, lại là đệ nhất mỹ nhân Thiên Hải Vực, nếu là có thể ở rể Vực chủ phủ, vậy đã có thể cả đời không lo ăn mặc!”

“Này đã là gì? Nghe nói sau đại hôn hôm nay, liền tới di tích thượng cổ, nếu cùng Thương Hải Vực chủ thành thân, vậy không phải có thể đi trên chiến thuyền thứ nhất sao? Đi càng sớm được đến lại càng nhiều a!”

Tiến đến tranh tú cầu trừ người bình thường buôn bán nhỏ, rất nhiều công tử danh môn quyền quý chưa hôn đều tiến đến vô giúp vui, chính là những người này đều đã chuẩn bị thỏa đáng, đứng ở vị trí có lợi nhất để cướp được tú cầu.

Thương Hải Minh Nguyệt rốt cục đứng trên Vọng Nguyệt Lâu, người phía dưới tiến đến tranh đoạt tú cầu đều thổn thức, trong đó lại khe khẽ nói nhỏ, tuy nhiên mỗi người đều chờ mong ca ngời, trong lòng đều suy nghĩ mỹ nhân như vậy, nếu không lấy về nhà quả nhiên là không ổn a.

“Hôm nay là ngày Vực chủ Thiên Hải Vực ném tú cầu chọn rể, mặc kệ xuất thân của người, không hỏi lai lịch của người, chỉ cần chưa quá ba mươi thì đều có thể tiến đến cướp tú cầu, mỗi người đều có phúc!”, thanh âm quần gia Vực chủ phủ bình tĩnh nói, trong giọng nói tràn đầy vui sướng, con người chưa hề liếc xuống dưới. (Bạch : K lẽ ổng nhìn giời =.=)

“Vực chủ, đến giờ rồi!”, tiểu thị nữ phía sau đem cầu vải trên bàn nhiều màu đưa cho Thương Hải Minh Nguyệt, người phía dưới lập tức xắn tay áo, tư thế rất có bộ dáng không cướp được tú cầu thì không bỏ qua.

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn nhìn tú cầu trong tay, nhìn nhìn phía chân trời, nàng thật sự muốn dùng tú cầu định chung thân sao? Sau đó giống như hạ quyết tâm, nhắm mắt cầm tú cầu trong tay mạnh mẽ ném ra ngoài, thấp thoáng vang lên tiếng gọi ầm ĩ kinh thiên động địa, mọi người dưới Vọng Nguyệt Lâu giờ phút này đều là người chen ta lẫn, đầu người cũng dùng, rất náo nhiệt.

“Này, dứt ngay, người đề bả vai ta nặng quá!”, một gã nam tử cầm trong tay cây quạt hung hăng gõ tay đặt ở trên vai hắn.

“Người đứng ở phía trước ta, cao như vậy ta làm sao cướp được tú cầu?”

“Ta rất cao? Rõ ràng chính là bộ dạng tiểu tử người nhỏ, làm sao? Không phục? Người dứt a?”, lập tức hai người không hợp liền ra tay quá nặng.

“Đáng chết, hai người các người động thủ đánh ta là sao?”, trong khoảng thời gian ngắn, nên đánh không nên đánh đều xoay vào cùng nhau đánh, dưới Vọng Nguyệt Lâu toàn bộ đều hỗn loạn.

Cầu vải nhiều màu ở không trung càng không ngừng xoay, chuyển, đã qua tay bao người.

Mà Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan giờ phút này cũng không ở bên trong đám người, hai người đều ngồi ở quán trà đối diện Vọng Nguyệt Lâu uống trà, nói là cướp tú cầu, nhưng nói đúng ra, nếu là lão nhân trong nhà biết cưới người Lăng Thiên đại lục trở về, không chừng sẽ lột một tầng da của bọn họ mới hả giận.

Bỗng nhiên trong lúc đó một trận tiếng vó ngựa vang lên, một nam tử đầu đội đầu lâu đạp cưỡi tuần mã, phía sau đi theo vô số thủ hạ, nhất mọi người đều gào thét mà đến, mọi người đang tụ tập nhìn tình hình cướp

tú cầu lập tức kinh hãi, đều gào thét.

Tú cầu nhanh chóng tới, vũng vàng dừng ở trong tay nam tử đầu đội đầu lập kia, phút chốc, một tiếng vang vọng toàn bộ Vọng Nguyệt Lâu, “Cheng ——”, tiếng kim loại đánh trúng thần kinh mỗi người.

Chính là U Tà giờ phút này đang bưng chén trà nhìn xuống phía dưới, khi nhìn đến nam tử đội đầu lập kia bỗng nhiên trong lòng đột nhiên cảm thấy quen thuộc.

Dưới Vọng Nguyệt Lâu tất cả mọi người đều kinh ngạc trừng mắt nhìn nam tử ngồi trên lưng ngựa kia, “Vực chủ phu quân chính là người, các hạ mời đi theo lão nô!”, quản gia Vực chủ phủ nhìn nam tử kia ngồi trên lưng ngựa, trong mắt lộ rõ sự tán thưởng, lập tức mời nam tử kia cùng hắn lên Vọng Nguyệt Lâu cùng Thương Hải Minh Nguyệt bá đường thành thân.

“Tú cầu trả cho ông, vô tình bắt được!”, nam tử đội đầu lập kia cầm tú cầu trong tay vứt cho quản gia Vực chủ phủ sau đó muốn cười tuấn mã rời đi.

Thấy một màn như vậy Thương Hải Minh Nguyệt con người lạnh lùng, đột nhiên từ trên Vọng Nguyệt Lâu nhảy xuống ngồi trên lưng ngựa phía sau nam tử đội đầu, còn chủ động ôm lấy thắt lưng nam tử kia, “Nếu người bắt tú cầu, vậy liền là phu quân của ta, còn muốn chạy? Có khả năng sao?”

Thanh âm Thương Hải Minh Nguyệt lạnh lùng nói, trong giọng nói còn kèm theo một phần suy nghĩ. Nàng Thương Hải Minh Nguyệt cái khác không thích, chính là thích người không thích mình, nam nhân đầu lập, Thương Hải Minh Nguyệt nàng cùng người đầu!

Mà trên Vọng Nguyệt Lâu nghe được giọng nam nhân đội đầu lập mọi người đều hai mặt nhìn nhau, Long Tứ Thiên?

U Tà dù có hứng trí nhìn Long Tứ Thiên phía dưới bị Thương Hải Minh Nguyệt cuốn lấy, sự tình càng ngày càng thú vị. Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nhìn xuống phía dưới, Thương Hải Minh Nguyệt cùng Long Tứ Thiên? Ừm, rất tốt, vừa vặn bớt mơ tưởng phu nhân hắn.

“Cô nương, thỉnh tự trọng, tại hạ đã nói qua, vô tình đón được tú cầu!”, Long Tứ Thiên có chút tức giận, muốn đem đôi tay ôm chặt hông hắn lấy ra, nhưng mà cũng lạ, Thương Hải Minh Nguyệt ôm thực nhanh, nhất định không buông tay.

Mà lúc này lại là tiếng vó ngựa vang lên, cùng với mà đến còn có một tiếng kêu khê, “Dâm phụ, còn không buông tay người ra?”

Nghe vậy con người U Tà mị mị, Tức Mặc Văn Tinh? Đã bao lâu không thấy? Nàng nhớ rõ còn có món nợ chưa thanh toán đâu, nếu đến Thiên Hải Vực, muốn đi tới di tích thượng cổ, vậy chẳng phải là vừa vặn có thể đem thù mới nợ cũ cùng tính?

Mà Thương Hải Minh Nguyệt ngồi trên lưng ngựa phía sau Long Tứ Thiên nghe vậy con người cũng hung hăng nheo lại, dâm phụ?

Dứt lời Tức Mặc Văn Tinh đã cười ngựa đi tới trước người Long Tứ Thiên, “Tứ Thiên ca ca, người vì sao trốn ta, chẳng lẽ người không nghe thấy ta gọi người sao? Chẳng lẽ người là vì tới gặp dâm phụ này cho nên mới không để ý tới ta?”

Tức Mặc Văn Tinh hung hăng trừng mắt nhìn tay Thương Hải Minh Nguyệt ôm Long Tứ Thiên, sắc mặt tối tăm, theo lời Hoa Nghê Thường thì Ngự Long sơn trang sẽ đến, liền vẫn đợi ở cửa thành, thật vất vả chờ Long Tứ Thiên đến đây, nhưng là cũng không nghĩ tới hắn thể nhưng không để ý tới nàng, cho nên mới có thể theo sát ở phía sau hắn.

Không nghĩ tới vừa mới đến đây liền nhìn đến Thương Hải Minh Nguyệt ngồi ở phía sau ôm thắt lưng Long Tứ Thiên.

“Phu quân? Tiểu nha đầu này không lẽ là người tình cũ của người?”, Thương Hải Minh Nguyệt từ phía sau Long Tứ Thiên nhô đầu ra, đánh giá Tức Mặc Văn Tinh, sắc mặt có chút ghét bỏ.

Còn chưa chờ Long Tứ Thiên trả lời liền lại mở miệng, “Liền giống như nàng? Muốn diện mạo không diện mạo, muốn đáng người không đáng người, muốn cười ngựa cũng không cười ngựa, phu quân, ngày xưa ánh

mắt người thật sự quá kém!”

Nghe nói như thế sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh lập tức xanh mét, “Dâm phụ, không cần dùng võ mồm quá nhanh!”

Lúc này Long Tứ Thiên đó là mở miệng, “Cô nương, ta cũng không biết người, mời người buông tay. Tức Mặc cô nương, ta cùng với người cũng không quá quen biết, thỉnh kêu ta Long Tứ Thiên!”, nói xong kéo tay Thương Hải Minh Nguyệt ra, không nghĩ tới lần này Thương Hải Minh Nguyệt chủ động buông tay, lập tức phi thân, dừng ở trước ngựa Long Tứ Thiên.

“Thì ra phu quân kêu Long Tứ Thiên? Ngự Long sơn trang thiếu trang chủ? Xem ra bản Vực chủ ném tú cầu cũng ném cực kì thích hợp!”, Thương Hải Minh Nguyệt nghe thấy lời nói Long Tứ Thiên trong mắt có chút suy nghĩ, sau đó là trêu đùa.

“Người cái dâm phụ đừng vội nói bậy, cái gì phu quân? Tứ... Long Tứ Thiên ca ca làm sao có thể là phu quân người?”, Tức Mặc Văn Tinh lập tức lại giận mở miệng, nguyên bản muốn mở miệng gọi Tứ Thiên ca ca, lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của hắn liền sửa lại.

“Nói bậy? Bản Vực chủ không có, người hỏi một chút dân chúng Thiên Hải Vực ta, có phải hay không hẳn cầm tú cầu, mặt khác, người nếu còn dám kêu một tiếng dâm phụ, bản Vực chủ liền cắt miệng người!”, bộ dáng Thương Hải Minh Nguyệt như đang hỏi, sau đó khi nói đến hai chữ dâm phụ, ngữ khí trầm hẳn xuống, ngoan lệ nói.

“Đúng vậy, vị công tử này đã là phu quân Vực chủ chúng ta!”

“Đúng vậy a, người một cái đại cô nương thế nhưng giữa ban ngày định cướp chồng người khác sao, người mới là dâm phụ!”

“Thật không hiểu là tiểu nha đầu từ nơi nào đến không chút phép tắc, cũng dám ở Thiên Hải Vực chúng ta giống oai!”

“...”, dân chúng quanh thân tuy rằng chưa từng nhận được tú cầu, nhưng nhìn đến Thương Hải Minh Nguyệt thích Long Tứ Thiên, một đám lập tức liền mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy bất bình, dám ngang nhiên cướp chồng của Vực chủ bọn họ, quả thực không để người Thiên Hải Vực bọn họ vào mắt!

Nghe vậy sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh liền trắng, đôi mắt to đăm đăm nhìn Long Tứ Thiên, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Mà Long Tứ Thiên giống như không thấy, “Tại hạ đã có người trong lòng, mời cô nương không cần dây dưa!”, Long Tứ Thiên nói xong liền cưỡi ngựa rời đi, thủ hạ phía sau có chút như lọt vào trong sương mù lập tức đuổi theo. Không biết vì sao thiếu chủ nhà mình đột nhiên trở thành phu quân Vực chủ Thiên Hải Vực, thật sự là... Không hiểu làm sao.

Mà Thương Hải Minh Nguyệt thấy thế cũng không ngăn cản, chỉ là thật sâu nhìn chằm chằm bóng dáng Long Tứ Thiên, nếu bắt tú cầu của bốn cô nương, vậy người đừng nghĩ chạy trốn, chân trời góc biển, tuyệt không thả người đi!

Tức Mặc Văn Tinh cũng hung hăng vung roi quất ngựa, lại trừng mắt nhìn Thương Hải Minh Nguyệt liếc mắt một cái, cưỡi ngựa đuổi theo Long Tứ Thiên.

“Tức Mặc Văn Tinh này cũng thật si tình”, U Tà ăn nhọ Liệt Hỏa Kinh Thương đưa tới, chớp chớp phượng mâu đối với Liệt Hỏa Kinh Thương nói.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại có chút dấm chua nói, “Long Tứ Thiên cũng không kém, thật si tình”, nghe vậy U Tà có chút không rõ, Long Tứ Thiên si tình? Hắn làm sao mà biết?

Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng nhìn U Tà liếc mắt một cái, nhưng chưa mở miệng, chính là bưng lên một ly trà tinh tế thưởng thức.

Mà Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi cũng liếc nhau, trong mắt có chút hiểu rõ: thì ra trên thế giới không phải ai cũng thập toàn thập mỹ, một nam nhân gặp người thích phu nhân nhà mình cũng sẽ ghen, một nữ nhân đối mặt nam nhân thích chính mình cũng không rõ.

Sau khi Long Tứ Thiên đi rồi Thương Hải Minh Nguyệt phi thân lên Vọng Nguyệt Lâu, sau đó là đi tới trước mặt đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Để cho chư vị chê cười, hồi Vực chủ phủ đi, đêm nay chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai liền đi tới di tích thượng cổ.”

Một hồi ném tú cầu chọn rẽ liền biến thành bộ dáng này, tuy nhiên Thương Hải Minh Nguyệt cũng đối ngoại nói, phu quân của nàng chính là thiếu trang chủ Ngự Long sơn trang kia – Long Tứ Thiên, lần ném tú cầu chọn rẽ này cũng cứ như vậy mà kết thúc...

Mà ở một nơi không biết tên trên Di Thất đại lục.

Một gốc cây hải đường dưới tàng cây, nam tử thần bí cùng U Tà trả giá ở bán đấu giá các đang nấu thuốc, lúc này hắn đã đem mũ sa trên đầu lấy xuống, lộ ra dung nhan che mờ cả ánh sáng của trăng trên trời.

Mặt trời lặn ở phía tây, ánh chiều xuyên thấu qua chạc cây, loang lổ chiếu nghiêng ở trên người hắn.

Nam tử quần áo xanh lơ khoác áo ngoài màu trắng, cổ tay áo dùng chỉ vàng thêu thành hình một đoá hải đường, thân dài mảnh khảnh nửa ngồi nấu thuốc, cứ như thế, giống như một đoá hoa cao quý thanh tao.

Làn da trắng nõn, mày kiếm mắt phượng, mũi cao thẳng cùng môi mỏng manh kết hợp hoàn mỹ. Ánh mắt trong suốt không chứa một tia tạp niệm cùng tục khí, tựa như hồ nước trong suốt không gợn sóng dưới ánh mặt trời, làm cho người ta nhìn không được đắm chìm trong đó.

Nam tử đem thuốc nấu xong đổ vào trong chén, bưng tới một căn nhà tre trong rừng trúc.

Chỉ thấy bên trong ngồi một mỹ phụ nhân áo lam, tuy rằng năm tháng ở trên mặt nàng để lại nhiều điểm dấu vết khó nhận ra, nhưng không thể phủ nhận, mỹ phụ nhân này thật sự rất đẹp, cùng với mỹ phụ ngũ say ở băng tuyết đỉnh giống nhau.

Khi nghe đến tiếng bước chân phía sau, mỹ phụ nhân đó là mở miệng, thanh âm ôn nhu như nước bình thường, “Mạch Nhi, người đã trở lại?”

Mà nam tử kia nghe vậy cước bộ hơi ngừng một chút, sau âm thanh âm trầm ầm vang lên, “Thủy di, ta đã trở về, chính là Bích U thảo chưa thể mang về”, trong thanh âm nam tử không có một tia phật phùng, giống như không đem Bích U thảo mang về không chút liên quan đến hắn.

Mà mỹ phụ nhân kia nghe vậy thân mình run một chút, sau đó quay đầu nhìn Thủy Khiêm Mạch, sắc mặt ôn nhu như nước, “Không ngại, Mạch nhi cũng mệt mỏi rồi. Đưa thuốc cho ta, đi nghỉ ngơi đi.”

Nghe vậy Thủy Khiêm Mạch thản nhiên gật gật đầu nói, “Vậy Thủy di uống xong thuốc cũng đi nghỉ ngơi đi”, lập tức cầm chén thuốc trong tay đưa ỹ phụ nhân kia, sau liền xoay người vào phòng.

Nhìn Thủy Khiêm Mạch đi vào phòng, mỹ phụ nhân nhìn chén thuốc trong tay, từ trong nước thuốc thấy được ảnh ngược của chính mình, sờ sờ thái dương, thở dài một tiếng.

Sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía trăng đang dần lên, trong miệng nhẹ nhàng nỉ non, “Kiêu ca ca, người lúc trước đem nữ đưa đi, mấy năm qua, cũng không biết nàng hiện tại còn tốt hay không, Uyển Hình có hay không chiếu cố tốt nàng...”, nói xong, mỹ phụ nhân lẳng lặng rơi lệ.

Thủy Khiêm Mạch đi vào phòng ngồi ở ghế trên, dung nhan như họa giống như lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ giống như quay về tới mười bảy năm trước, khi đó, hắn mới gần năm tuổi.

Giữa ngã tư đường phồn hoa, một nam một nữ sóng vai đi tới, nam tà tứ tuần mỹ, nữ khuynh thành tuyệt sắc, đi cùng một chỗ là như vậy xứng đôi, kim đồng ngọc nữ cũng không gì hơn như vậy, người qua đường liền tiếp quay đầu nhìn.

Đúng lúc này, trong một ngõ nhỏ, một đám ăn mày trung niên quần áo rách nát đối với một đứa bé nhỏ gầy đăm đăm đá đá, xuống tay tàn nhẫn, thân hình nhỏ gầy kia giống như đã không còn sinh cơ, ngay cả thống khổ rên rỉ cũng không có, thân mình không nhúc nhích.

“Kiêu ca ca, mau, người mau cứu hắn!”, mỹ nữ kia đối với nam tử bên cạnh nói.

Mà nam tử tà tứ tuần mỹ kia nghe vậy một cái lắc người liền đi tới ngõ nhỏ kia, ồng tay áo nhẹ phất, một đám ăn mày trung niên tất cả đều bị đánh bay ra ngoài, lộ ra thân ảnh nhỏ gầy đang nằm ngã xuống đất trên người đầy vết thương.

Nam tử tuần mỹ kia không chút chê bai đem thân ảnh nhỏ gầy của đứa bé kia nâng dậy, mỹ nữ thấy thế vội vàng chạy tới, nhìn con người nửa mở cửa đứa bé, lấy khăn gấm từ trong cổ tay áo ra, cẩn thận chà lau máu trên mặt đứa bé.

Cũng mở miệng ôn nhu nói, “Không cần lo lắng, bọn họ đã bị đánh chạy, đau không?”

Có lẽ là từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên có người đối xử nhẹ nhàng với hắn, đứa bé ăn mày ngồi ngay ngắn, mở miệng nói, “Không đau “

Mà mỹ nữ kia nghe vậy xoa xoa đầu hắn, cười nói, “Không sao, đau liền nói ra!”

“Đúng vậy, đau liền nói ra, thúc thúc cũng sẽ không chê cười ngươi!”, mỹ nam tà tứ tuần mỹ kia cũng là sờ sờ đầu hắn, cười mở miệng nói.

Nhưng đứa bé này cũng không có sức mở miệng, trước khi hôn mê trong nháy mắt, hắn thấy được sự lo lắng trong mắt đôi kim đồng ngọc nữ này, cũng là lúc này, hắn hạ quyết tâm, nếu hắn không chết, đời này sẽ vĩnh viễn đi theo bọn họ.

Sau khi đứa bé kia từ từ mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt đó là ánh mắt nhẹ nhàng như nước của mỹ nữ kia.

“Ta... Ta không chết?”, đứa bé mở miệng câu đầu tiên nói là như thế.

Nghe vậy mỹ nữ kia sờ sờ đầu của hắn, cười mở miệng nói, “Đúng vậy, ngươi không chết. Ta gọi là Thủy Linh Lung, ngươi có thể kêu ta Thủy di, ngươi tên là gì?”

Nghe vậy tiểu khát cái ngắn người, ngơ ngác mở miệng nói, “Thủy di, ta không có tên”

Nghe nói như thế trong mắt mỹ nữ hiện lên vẻ thương tiếc, lập tức mở miệng nói, “Không sao, về sau ngươi liền có tên, gọi là... Thủy Khiêm Mạch, khiêm khiêm quân tử, mạch thượng kì hoa.”

Đứa bé kia nghe vậy trong miệng nỉ non, “Khiêm Mạch, Thủy Khiêm Mạch, khiêm khiêm quân tử, mạch thượng kì hoa.”

“Tên này rất tốt, nhưng vì sao không theo họ của ta a?”, dứt lời, mỹ nam tà tứ tuần mỹ kia trong tay bưng chén thuốc đi đến.

“Hả? Ma? Ma Khiêm Mạch, quá khó nghe! Không cần, lấy họ Thủy!”, mỹ nữ nghe vậy, cân nhắc một chút họ mỹ nam kia, lập tức cảm thấy thật sự thỏa đáng, như thế, liền có tên Thủy Khiêm Mạch này.

Hình ảnh vừa chuyển, một mỹ phụ nhân trong tay ôm một đứa bé mới sinh nho nhỏ, mỹ nam trong tay cũng bế một nam hài chừng sáu bảy tuổi, mà phía sau bốn người là vô số người trong tay cầm đao đuổi giết.

“Kiêu ca ca, đem nữ nhi đưa đến Lăng Thiên đại lục đi, đưa cho Uyển Hinh, lấy võ công của ngươi, khẳng định có thể mang nữ nhi đi, đi mau!”, mỹ nữ đem đứa bé trong lòng đưa ỹ nam kia, hai mắt đầm lệ mông lung nói.

“Kiêu thúc thúc, ngươi mau dẫn muội muội đi, ta cùng Thủy di cùng một chỗ”, Thủy Khiêm Mạch đã sáu tuổi bình tĩnh vượt qua chúng bạn đồng trang lứa, giống như không phải một đứa bé sáu tuổi.

Ôm bé gái nho nhỏ trong lòng, mỹ nam cúi đầu vừa thấy, liền thấy đôi mắt bé chớp chớp, khoe miệng chúm chím, vui tươi cười hớn hở.

Sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua thê tử của mình cùng Thủy Khiêm Mạch, sâu trong con người là nỗi đau đớn kịch liệt, sau đó lắc người một cái liền biến mất không thấy, võ công trác tuyệt làm cho người ta xem thế là đủ rồi.

Mà lúc này, người phía sau cũng đuổi tới, nhìn Thủy Linh Lung cùng Thủy Khiêm Mạch, trào phúng mở miệng nói, “Đường đường đại tiểu thư Thủy gia, Di Thất đại lục đệ nhất mỹ nhân, thế nhưng không chịu nổi cùng tông chủ Tà tông bỏ trốn!”

“Thật sự là đánh mất mặt mũi của Thủy gia chủ, hiện tại ngay cả nghiệt chủng cũng có !”

“Đúng vậy, người đâu, đem vị đại tiểu thư Thủy gia ‘tôn quý’ này mang về giao cho Thủy gia chủ!”

“Rõ!” ...

Suy nghĩ quay lại, hình ảnh từng mảng từng mảng biến biến mất... Chỉ lưu lại căn phòng yên tĩnh cùng bi thương.

Thủy Khiêm Mạch nắm chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên sự kiên định, Kiên thúc, Thủy di, ta nhất định sẽ tìm được nàng.

« Vy Nhi : Vậy là phụ thân, mẫu thân của U Tà tỷ cũng đã xuất hiện rồi. Thủy Linh Lung, cái tên này nghe thật hay. K biết tên thật của U Tà tỷ là gì đây a. Thật mong chờ ngày mẫu tử đoàn tụ quá... »

74. Q.ii – Chương 20

Chương 20: Ba đào mãnh liệt, gieo gió gặt bão.

Edit & Beta : Vy Nhi

Sáng sớm ngày thứ hai, Thương Hải Minh Nguyệt liền mang theo mọi người đi tới cửa khẩu Thiên Hải Vực, nơi đó đã sớm có người ra vào tấp nập, nhưng dưới tình huống có trọng binh canh gác cũng không ai dám làm càn. Là Vực chủ Thiên Hải Vực, Thương Hải Minh Nguyệt tất nhiên sẽ tọa trên chiến thuyền đầu tiên đi đến di tích thượng cổ.

“Vực chủ, hiện tại có thể lên thuyền rồi, hôm nay gió biển hơi lớn hơn ngày thường, thậm chí còn có thể có chút sóng nhỏ, Vực chủ phải cẩn thận”, phía sau tổng quản Vực chủ phủ đem áo choàng trong tay đặt vào tay Thương Hải Minh Nguyệt, còn không quên dặn dò .

“Hảo, Phúc bá không cần lo lắng , ta sẽ cẩn thận “, Thương Hải Minh Nguyệt cầm áo choàng trong tay nói.

Nói xong Thương Hải Minh Nguyệt liền xoay người mang theo Liệt Hỏa Kinh Thương, Túc Mặc U Tà, Vụ Ảnh Khuynh Thành, Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi lên thuyền, sau khi lên thuyền còn chưa tiến vào khoang thuyền, Liệt Hỏa Kinh Thương liền đem áo choàng tuyết trắng bằng lông cừu phủ lên người U Tà.

Đúng lúc này, một đạo thanh âm ồn ào vang lên, “Tránh ra, bản công chúa muốn qua, dám ngăn cản bản công chúa, quả thực là làm càn!”

Thương Hải Minh Nguyệt nghe thấy tiếng nói mà quay đầu nhìn lại, liền gặp Hoa Nghê Thường một thân xiêm y hồng nhạt, phía sau đi theo một đám ám vệ cùng thị nữ đang ở chỗ binh lính Thiên Hải Vực kêu la, bộ dáng có chút hung dữ.

“Gọi Vực chủ của các ngươi lại đây cho bản công chúa, đây là văn điệp của mẫu hoàng ta, bên trong rõ ràng viết rõ thân phận của bản công chúa! Một cái Vực chủ Thiên Hải Vực nho nhỏ cũng dám đối với ta như vậy, hiện tại bản công chúa tuyên bố, bản công chúa muốn cùng các ngươi tọa cùng một chiến thuyền đi đến di tích thượng cổ trên hòn đảo kia!”, Hoa Nghê Thường trong tay cầm một bản văn điệp kim quang bốn phía, ngữ khí hung hăng quát.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà cũng vẫn không có chút biểu tình, xoay người đi vào khoang thuyền, bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai thấy thế cũng theo sát phía sau, mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan lại bày ra một bộ biểu tình muốn xem kịch vui, chưa cùng tiến vào khoang thuyền.

Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng giống vậy nét mặt không chút biến sắc đi vào khoang thuyền, Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi lại thản nhiên nhìn Hoa Nghê Thường đang đại náo cửa khẩu liếc mắt một cái, sau đó lắc lắc đầu. Vốn tưởng rằng Hoa Lộng Ảnh của Hoa Tàn quốc đã thấy không vừa mắt, nhưng cùng vị này so sánh quả nhiên vẫn còn ra dáng trụ cột quốc gia một chút, Hoa Tàn quốc cứ như vậy, ngày bị diệt coi như không còn bao xa.

Thương Hải Minh Nguyệt tự thân di chuyển cước bộ đi đến sát bên cửa khẩu, cầm lấy văn điệp trong tay Hoa Nghê Thường nói, “Nha? Thì ra thật sự là Hoa Tàn công chúa, kia bản vực chủ thật sự là vô lễ, bất quá chiến thuyền thuyền này đã ngồi đầy, cho dù ngươi là công chúa, cũng phải chờ chiến thuyền tiếp theo đi!”, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn nhìn văn điệp, ngữ khí không có chút phập phồng, tiếp theo lại đem văn điệp để trả vào tay Hoa Nghê Thường, xoay người đi về phía khoang thuyền.

Xong lại lơ đãng nhìn thấy một người đang tự xa xa mà đến, thiếu trang chủ Ngự Long sơn trang – Long Tứ Thiên!

Lập tức ánh mắt Thương Hải Minh Nguyệt lóe lóe, hướng Long Tứ Thiên kêu to, “Phu quân, phu quân mau tới, Nguyệt Nhi chờ ngươi đã lâu, chúng ta mau lên thuyền đi, bằng không khiến cho khách quý chờ lâu vậy thì không tốt!”, thanh âm Thương Hải Minh Nguyệt ôn nhu như nước, làm ọi người quanh thân nhìn về phía Long Tứ Thiên, lập tức đều là hiểu rõ gật gật đầu, đúng vậy, này không phải là vị công tử hôm qua cướp được tú cầu kia sao!

Mà Long Tứ Thiên nghe vậy cước bộ dừng lại một chút, sau đó liền đi tới cửa khẩu, thản nhiên nhìn lướt qua Hoa Nghê Thường sắc mặt xanh trắng xong, xoay người lên thuyền.

“Tứ Thiên ca... Long Tứ Thiên ca ca, đợi ta với, thả ta ra, ta cũng muốn lên thuyền!”, Túc Mặc Văn Tinh vẻ mặt mệt mỏi đi theo phía sau Long Tứ Thiên, lại bị trọng binh canh giữ Thiên Hải Vực ngăn lại, lập tức ở phía sau hô to.

Mà Thương Hải Minh Nguyệt nghe vậy quay đầu, trêu đùa, “Bản vực chủ cũng không phải là người lương thiện gì, làm sao có thể cho phép tình địch lên thuyền, tiểu muội muội, ngươi vẫn là chờ chuyến sau đi. Phu quân, ngươi nói phải không?”

Long Tứ Thiên nghe vậy biểu tình không thay đổi, chính là thản nhiên nhìn Thương Hải Minh Nguyệt liếc mắt một cái.

“Biểu... Biểu ca, biểu ca, ta cũng muốn lên thuyền!”, trong tay nắm chặt văn điệp Hoa Nghê Thường nhìn thấy Long Tứ Thiên thì sửng sốt, sau đó con ngươi vòng vo chuyển, lớn tiếng mở miệng gọi Long Tứ Thiên.

Mà Thương Hải Minh Nguyệt nghe vậy dừng bước, “Nha? Thì ra công chúa là biểu muội của phu quân ta nha?”, ngữ khí có chút tò mò, thậm chí còn có một tia thật cẩn thận, giống như là sợ chọc giận biểu muội phu quân nhà mình vậy.

Nghe vậy Hoa Nghê Thường nghĩ rằng Thương Hải Minh Nguyệt đang sợ, lại khôi phục thần thái cao ngạo, “Đó là đương nhiên, mẫu hoàng cùng mẫu thân biểu ca là tỷ muội ruột, ta cùng Tứ Thiên biểu ca cũng là thân biểu huynh muội!”

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt ra vẻ sờ sờ cằm, khôi phục thái độ lạnh nhạt nhìn lướt qua Hoa Nghê Thường nói, “Thật sự là ngại quá, cho dù công chúa là biểu muội phu quân nhà ta, thì bản Vực chủ cũng không thể làm việc thiên vị làm rối kỷ cương, như vậy dân chúng đang đứng ở cửa khẩu kia như thế nào có thể an tâm? !”

Thương Hải Minh Nguyệt nói xong liền lôi kéo Long Tứ Thiên vào khoang thuyền, lưu lại một mình Hoa Nghê Thường đã có chút hỗn độn cùng tức giận.

Mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó cũng đi theo vào.

“Ngươi... Thương Hải Minh Nguyệt! Bản công chúa sẽ không để yên cho ngươi đâu!”, Hoa Nghê Thường nhìn con thuyền xa hoa chậm rãi rời xa cửa khẩu, chỉ có thể dùng sức giậm chân thật mạnh, giương mắt mà nhìn.

Lúc nhìn đến dân chúng quanh thân đều là vẻ mặt hèn mọn khinh thường nhìn chằm chằm chính mình, Hoa Nghê Thường lại giận dữ hét lớn với đám người đó, “Nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa bản công chúa móc mắt các ngươi cho cá ăn!”

Nghe vậy vẻ mặt dân chúng quanh thân lại càng thêm khinh thường, công chúa một nước thế nhưng lại thô bỉ không chịu nổi như thế, quả thực là mất hết mặt mũi Hoa Tàn quốc! Huống chi bọn họ chỉ là một ít

nhân sĩ giang hồ, cùng hoàng triều các nàng nước sông không phạm nước giếng, sao lại có thể chặn trệ bọn họ? Quả thực là chê cười!

Tức Mặc Văn Tinh nhìn thấy Long Tứ Thiên đi vào khoang thuyền sắc mặt liền trắng bệch, đi tới trước mặt Hoa Nghê Thường nói, “Công chúa, chúng ta cứ để cho con thuyền đó đi đi, không ngại. Đúng rồi, tỷ tỷ của ta đâu?”, nói xong còn đưa mắt tìm kiếm trong đám người vài lần, cũng vẫn chưa nhìn thấy Tức Mặc Văn nguyệt.

Nghe được lời Tức Mặc Văn Tinh nói, sắc mặt Hoa Nghê Thường mới chậm rãi khôi phục một ít, sau đó lên lút nhìn nhìn bốn phía, rồi ghé vào bên tai Tức Mặc Văn Tinh nói, “Người chờ đi, một lát nữa tỷ tỷ người sẽ đến đây, trò hay sẽ chậm rãi lên màn, không cần lo lắng, qua hôm nay ta tin biểu ca sẽ nguyện ý thú người!”

Nghe vậy Tức Mặc Văn Tinh sắc mặt đại biến, mặc dù có chút không rõ, nhưng khi nghe đến Long Tứ Thiên sẽ nguyện ý thú chính mình, cái gì cũng không còn trọng yếu, kích động vui sướng nói, “Công chúa, người nói thật chứ?”

“Đương nhiên, biện pháp của ta cùng với tỷ tỷ người thiên y vô phòng, yên tâm đi!”, Hoa Nghê Thường bày ra bộ mặt ta cam đoan sẽ thành công làm cho bất an trong lòng Tức Mặc Văn Tinh chậm rãi bình lặng lại, sau đó gật đầu thật mạnh.

Sau khi con thuyền thứ nhất đi xa, chiến thuyền thứ hai, chiến thuyền thứ ba, chiến thuyền thứ bốn... Mới khoan thai nhỏ leo, mà Tức Mặc Văn Tinh cùng Hoa Nghê Thường đương nhiên cũng lên thuyền, Tức Mặc Văn nguyệt cũng vội vàng tới. Người này tính tình công chúa, cho nên mới để Tức Mặc Văn Tinh cùng Tức Mặc Văn Nguyệt ngồi chung một con thuyền với nàng ta, ám vệ cùng bọn thị nữ đều là ngồi ở thuyền bên cạnh.

Mà một nơi khác Long Tứ Thiên sau khi tiến vào khoang thuyền, lọt vào trong tầm mắt chính là Tức Mặc U Tà, chỉ thấy nàng lẳng lẳng ngồi ở trong khoang thuyền, mà ngồi bên cạnh nàng đó là Ma Vực Ma chủ – Minh Thiên Tầm, có lẽ chính xác mà nói là Phong Mâu để quân Liệt Hỏa Kinh Thương.

Long Tứ Thiên suy nghĩ lưu chuyển, tình cảnh ngày ấy nam tử phong hoa tuyệt đại này thân trúng Băng huyết ảnh, nữ tử khuynh thành tuyệt sắc kia hồng nhan giận dữ, tự mình đi đến Băng tuyết đỉnh lại hiện lên trong đầu, trái tim không tự chủ được đau đớn.

Vốn tưởng rằng nàng đã gả cho người khác, tuy rằng đau lòng, nhưng sớm hay muộn đều sẽ buông tay được, nhưng vì sao khi thấy một màn như vậy, tâm vẫn như cũ không thể khống chế mà đau?

U Tà nâng mắt nhìn thoáng qua Long Tứ Thiên liền cúi đầu, đối với Long Tứ Thiên, nàng cũng không có mấy để tâm.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy như vậy khóe miệng gợi lên một chút cười khê, sau đó con người thâm thúy màu xanh biếc ngẩng lên cùng Long Tứ Thiên đối mắt nhìn nhau một chút, hai người đều gật đầu.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng cùng Long Tứ Thiên nhìn nhau gật đầu.

“Tứ Thiên, đến ngồi bên này, thật không nghĩ tới người vừa mới đến Thiên Hải Vực, lại biến hóa nhanh chóng trở thành Vực chủ phụ quân a!”, Mộc Lăng Phong nhìn thoáng qua Long Tứ Thiên, lập tức liền mở miệng trêu chọc nói.

Mọi người đều là nhân vật phong vân ở Lăng Thiên đại lục, Mộc Lăng Phong đương nhiên cũng có quen biết Long Tứ Thiên.

“Lăng Phong người không cần phải cười nhạo ta, ta cùng với Thương Hải Vực chủ căn bản là không quen biết, làm sao có thể là phụ quân của nàng? !”, Long Tứ Thiên bình ổn lại cảm xúc của mình, khóe môi gợi lên một chút ý cười tà mị, nhìn về phía Mộc Lăng Phong.

Mà Thương Hải Minh Nguyệt nghe vậy cũng không giận, thần sắc vẫn thản nhiên như trước, sau đó liền ngồi xuống.

Mà Long Tứ Thiên cũng ngồi ở bên cạnh Mộc Lăng Phong, “Không biết thượng cổ di tích này bộ dạng ra sao?”

“Nghe nói thượng cổ di tích này chính là từ sâu dưới đáy biển dâng lên, có chút thần bí, chỉ sợ bí mật trong đó cũng là rất nhiều”, Mộc Lăng Phong sờ sờ cái cằm trơn bóng nói.

“Phiến đảo đơn độc đó ta đã từng tiến đến xem qua, vô cùng rộng lớn, trên đảo cây cối âm trầm”, Thương Hải Minh Nguyệt mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một tia ngưng trọng không dễ phát hiện. Nàng từng tự mình lên đảo, nếu không cũng sẽ không biết được trong đó cất dấu di tích thượng cổ thần bí.

Chỉ là... đầm lầy lầy lội kia, khắp nơi đều là cây cối chằng chịt cùng các loại dã thú khủng bố, thật là làm cho người ta nhìn thấy mà sợ. Hiện tại Thương Hải Minh Nguyệt nhớ lại vẫn cảm thấy đáng sợ, quanh thân cũng không tự chủ được dâng lên một trận cảm giác lạnh lẽo.

Ngày đó nếu không phải nàng chạy trốn mau, chỉ sợ ngôi vị Vực chủ này cũng đã sớm đổi người rồi. Nhưng nếu muốn nàng buông tha cho phiến di tích thượng cổ này, kia cũng là không có khả năng, cho nên nàng mới truyền ra tin tức, Thiên Hải Vực có một mảnh di tích thượng cổ, đến lúc đó tất nhiên quần hùng sẽ hội tụ đến đây, cho dù không chiếm được cái bảo bối gì, có thể đến dạo xem di tích thượng cổ này một lượt cũng là tốt.

“Âm trầm?”, nghe thấy từ này Long Tứ Thiên cau mày kiểm, bất quá mặc dù hắn biết, một hòn đảo nhỏ đột nhiên dâng lên khỏi biển, không âm trầm sao được, chỉ là không biết hòn đảo này đã có từ lâu đời như vậy, trong đó liệu có cất dấu nguy hiểm gì hay không.

U Tà nhắm mắt lại lẳng lặng ngồi, bất quá không người nào biết tận sâu trong đáy mắt nàng một mảnh thâm thúy, nàng chỉ làm như đang ngủ.

Nhưng mà không bao lâu, U Tà lại mở mạnh con ngươi màu hổ phách, khẽ mở miệng nói, “Sóng thần”, ngữ khí một mảnh bình tĩnh, giống như sóng thần này ở trong lòng nàng chỉ là một chút tiểu tiết mà thôi.

Mà nghe được hai từ này những người khác đều sắc mặt đại biến, đồng tử co rút lại, sóng thần...

Quả nhiên, khi U Tà vờ dứt lời, con thuyền bắt đầu lay động, đầu tiên là nhẹ nhàng phe phẩy, sau liền bắt đầu kịch liệt rung chuyển, nước trà đặt ở trên bàn cũng cuộn trào sóng sánh.

Liệt Hỏa Kinh Thương vòng tay ôm trọn lấy thất lưng U Tà, sau đó vận nội lực ổn định con thuyền.

U Tà nâng mắt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng cười, nhưng chưa mở miệng.

Mà đám người Vụ Ảnh Khuynh Thành thấy thế cũng đều tràn ra nội lực đem con thuyền ổn định lại, chiếc thuyền sau đó lại không có vấn đề gì, nhưng mà phía sau cũng là loạn thành một bầy.

“Quý... Quý phi, đây là có chuyện gì? !”, Hoa Nghê Thường sắc mặt trắng bệch hỏi Tức Mặc Văn nguyệt sắc mặt không tốt.

“Này... Này đại khái là cái mà những người đánh cá ngẫu nhiên gặp phải rồi ghi lại trên sách cổ – sóng thần!”, thanh âm Tức Mặc Văn Nguyệt thoáng có chút run run nói, trong giọng nói lộ ra một cỗ không dám tin.

Nguyệt Thần cùng Hoa Tàn đều là ở bên trong Lăng Thiên đại lục, cùng Thiên Hải Vực quả thực cách xa vạn dặm, cho nên tuy rằng hai người đều là nữ tử thân phận cao quý hơn hết thảy mọi người, nhưng cũng không biết bơi, mà đây lại là lần đầu tiên ngồi thuyền, gặp phải sóng thần đương nhiên là hết sức không trấn định.

Nhóm ám vệ đứng ở bên ngoài khoang thuyền nhìn thấy con thuyền phía trước kia vẫn vững vàng, liền cùng nhau tiến vào khoang thuyền, “Công chúa, thuộc hạ thấy con thuyền của Thương Hải Vực chủ cũng không có chập lênh, sợ là dùng nội lực ổn định, chỉ bằng thuộc hạ cũng thử xem? !”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường tức giận quát, “Vậy còn không mau thử, không thấy bản công chúa sắp ói ra sao? ! Còn phí lời cái gì? !”

Nghe nói như thế ám vệ kia vội vàng cùng những ám vệ khác quanh thân cùng nhau tràn ra nội lực, bắt đầu chống đỡ con thuyền.

Tuy rằng không bằng con thuyền vững vàng của đám người Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng cũng không đáng lo ngại, con thuyền phía sau thấy thế lập tức cũng đều noi theo, nhưng mà sóng thần cũng là càng ngày càng hung mãnh, ba đào mãnh liệt nước biển giận trào, chính là trời xanh cũng trở nên âm u hơn nhiều.

Nhìn thấy tình huống này, con người Tức Mặc Văn Nguyệt lóe lóe, ghé vào bên tai Hoa Nghê Thường mở miệng nói, “Xem thời tiết này, sau khi chúng ta lên bờ sợ không thể ở cùng một chỗ dùng bữa với đám người Phong Mâu để quân rồi !”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường biến sắc, lớn tiếng nói, “Kia làm sao bây giờ, nếu là không dùng bữa cùng một chỗ, vậy bản công chúa như thế nào có thể cùng hân cùng nhau...”, nói đến đó Hoa Nghê Thường dường như cảm thấy không đúng, lập tức liền á khẩu.

Ở trong lòng Tức Mặc Văn Nguyệt không khỏi tức giận mắng nàng ta ngu xuẩn, thiếu chút nữa đem bí mật nói ra.

Nhưng mà nghe nàng ta nói như thế Tức Mặc Văn Nguyệt cũng nhíu nhíu mi, sau đó lại giống như nghĩ ra cái gì, ánh mắt xẹt qua một tia sát khí âm lệ, lại ghé đến bên tai Hoa Nghê Thường nói, “Cho dù là ở trên hòn đảo đơn độc kia, chúng ta cũng phải uống nước, vậy thì nước kia chỉ sợ cũng là lấy từ trong biển này, một khi đã như vậy thì bằng chúng ta đã đem ‘Xuân tình’ đổ vào trong biển, như vậy còn không sợ bọn họ không trúng chiêu? !”

Nghe vậy đáy mắt Hoa Nghê Thường chợt lóe, đúng vậy, đem ‘Xuân tình’ đổ vào trong biển, vậy thì liền không sợ bọn họ không trúng được. Hải vực ở Lăng Thiên đại lục cũng không phải biển nước mặn, đương nhiên có thể nấu nước để giải khát. Thuốc này chính là ngàn vàng khó mua, là bí dược của hoàng thất cung đình Hoa Tàn các nàng, căn bản là khó giải! Trừ phi bọn họ có thể không uống thủy, bằng không...

Nghĩ đến đây Hoa Nghê Thường ngẩng đầu đối Tức Mặc Văn Nguyệt gật gật đầu. Tức Mặc Văn Nguyệt nhìn ra phía sau, đó là những ám vệ đã có chút sức cùng lực kiệt sắc mặt trắng bệch không chú ý đến, mở nắp một cái bình sứ quăng vào trong biển.

Vốn dĩ muốn trong lúc cùng đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng nhau dùng bữa sẽ đem dược này trộn vào thức ăn, nhưng xem khí trời hôm nay sợ là sẽ không cùng dùng bữa một chỗ. Huống chi bằng vào thái độ của Thương Hải Minh Nguyệt đối Hoa Nghê Thường ngu xuẩn này và Văn Tinh thì căn bản không có khả năng cùng dùng bữa với các nàng, vậy thì kế hoạch không phải sẽ bị hủy sao? ! Nay làm sao có thể, nàng thật vất vả mới tìm được biện pháp chặn trệ Tức Mặc U Tà cùng Mộc Hoàn Hi, khiến cho các nàng thân bại danh liệt, làm sao có thể dễ dàng buông tay như vậy được? !

May mà loại ‘Xuân tình’ này là bí dược trân quý của Hoa Tàn quốc gặp nước liền tan, dù là nước biển rộng lớn cũng có thể hoàn toàn bị nhiễm độc, bằng không cũng không thể xưng là cấm dược bí truyền của Hoa Tàn quốc. Bất quá nếu như trong vòng 3 ngày sau khi lên đảo mà bọn họ chưa uống nước, vậy thì dược tính cũng sẽ dần dần tiêu tán, nghĩ đến đây Tức Mặc Văn Nguyệt khẽ nhíu mi, bất quá lại lập tức an tâm.

Cho dù bọn họ đều là người võ công cao cường nội lực thâm hậu thì sao chứ, làm sao có khả năng không uống nước đây ! Đến lúc đó.....Nghĩ đến đây khóe miệng Tức Mặc Văn Nguyệt gợi lên một tia ý cười ngoan độc.

Lúc này sắc trời càng ngày càng âm trầm, sóng biển cũng càng thêm mãnh liệt đánh úp xuống.

Mây liễu U Tà có chút khẽ nhíu, sóng thần khí thế cuồn cuộn mãnh như vậy, dù là ở Trung Quốc nàng cũng chưa từng thấy qua.

Đúng lúc này một cột sóng biển lại hung hăng đập xuống con thuyền, mặt biển điên cuồng hỗn loạn xô vào nhau tạo ra từng trận tiếng vang cách cách, làm cho toàn cảnh quanh thân vốn bản loạn lại tăng thêm phần quỷ dị.

Nhưng mà trong giây lát dị biến nổi lên! Con người U Tà giờ phút này cũng không còn tiếp tục bình tĩnh được nữa, đồng tử co rụt mạnh lại.

Dưới biển có cái gì đó va chạm vào đáy thuyền!

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương và mọi người cảm nhận được tình huống này cũng đều biến sắc, hung hăng nhíu mày.

Sắc mặt Thương Hải Minh Nguyệt lại có chút trắng bệch, trước kia không phải chưa từng phát sinh sóng thần, so với lần này nghiêm trọng hơn cũng có. Nhưng động vật biển đụng vào đáy thuyền thì chưa bao giờ

xảy ra, dưới tình huống sống thần dữ dội, động vật biển vì tránh thương tích đều trốn ở nơi thật sâu dưới đáy biển, giờ phút này vì sao chúng lại ngoi lên mặt biển chứ? !

Một phương khác, ba người Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn nguyệt, Tức Mặc Văn Tinh cũng cảm nhận được âm thanh “Bang bang phanh...” kia giống như tiếng gọi của tử thần, sắc mặt Hoa Nghê Thường đại biến, nàng... Nàng đứng là đã quên, xuân tình này không chỉ có tác dụng với người, mà đối với động vật dã thú cũng có tác dụng!

Mới vừa rồi Tức Mặc Văn Nguyệt đem cả một bình xuân tình đổ vào trong biển, động vật biển ẩn nấp dưới đáy biển ăn phải, liền bắt đầu phát cuồng, đương nhiên sẽ không theo lẽ thường tiếp tục ẩn nấp dưới đáy biển...

Dưới tình thế va chạm mãnh liệt, con thuyền đã phát ra tiếng vang kéo kẹt kéo kẹt.

Con người U Tà trở nên dị thường thâm thúy, “Các người mau thu lại nội lực!”, lập tức U Tà mở miệng nói với mọi người, trong tình huống này con thuyền nếu như có nội lực chống đỡ thì vẫn có thể trở nên vững vàng, nhưng có động vật biển va chạm mạnh mẽ như vậy, con thuyền sớm hay muộn cũng sẽ bị vỡ vụn. Nếu đã là lãng phí nội lực như vậy, chi bằng tiết kiệm chút sức để cùng động vật biển phát cuồng kia chém giết.

Mọi người nghe vậy đều thu lại nội lực, con thuyền lập tức điên cuồng mạnh mẽ xóc nảy, hơn nữa lại bị động vật biển va chạm, mọi người đều đứng không yên.

“Trước đây cũng không có loại tình huống này phát sinh, hôm nay động vật biển kia làm sao có thể phát cuồng như vậy chứ? !”, Thương Hải Minh Nguyệt cố đứng vững trong khoang thuyền, sắc mặt trắng bệch mở miệng hỏi.

Nghe vậy con người Liệt Hỏa Kinh Thương thâm trầm, lập tức lãnh liệt mở miệng nói, “Nước biển có vấn đề “

Nghe nói như thế Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng là ngắc đầu nói, “Động vật biển nhất định đã ăn phải được vật có được tính cực mạnh”, lm thần y, Vụ Ảnh Khuynh Thành đương nhiên không phải chỉ có hư danh, tình huống hiện tại cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Mà U Tà vẫn chưa mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm đáy thuyền, sau đó mở miệng hô lớn, “Vận khí!”

U Tà vừa dứt lời, con thuyền liền lên tiếng trả lời vỡ vụn, mọi người đều đề khí phi thân lên.

Liệt Hỏa Kinh Thương gắt gao đem U Tà ôm vào trong ngực, lại dùng áo choàng trên người trùm lên đầu U Tà che khuất bọt nước mãnh liệt phun trào, U Tà cảm nhận được cái ôm ấm áp như vậy, ấm áp trong lòng cũng dào dạt lan tỏa, nàng quả thực là may mắn, hần yêu nàng như vậy!

Gương mặt tuấn mỹ của Liệt Hỏa Kinh Thương bị bọt nước làm cho ướt nhẹp, mưa nhỏ phủ lên từng đường nét góc cạnh xinh đẹp trên mặt hần.

Con người xanh biếc tà mị nhìn nguy hiểm đã qua đi, tầm mắt liền bị một động vật biển toàn thân đen nhánh hấp dẫn, chỉ thấy ở phía dưới là một con vật khủng bố với làn da ngăm đen đang giương cái mõm to như bôn máu cắn xé lẫn nhau, từng mảng từng mảng máu đỏ lan tràn khắp mặt biển.

Ngay sau đó, cách đó không xa lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương, có không ít người kịp thời phi thân lên không trung, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu. Dù sao vừa rồi vì ổn định con thuyền, mọi người cơ bản đã tiêu hao gần như bảy tám phần nội lực trên người.

U Tà nheo mắt nhìn xa xa, chỉ thấy thấp thoáng lộ ra một góc đảo màu đen, liền ôm lấy Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Thương, hiện tại không cần dừng lại, chúng ta đã đến gần hòn đảo kia rồi!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn về phía xa xa, quả nhiên thấy được cách đó không xa có một hòn đảo. Người tập võ nhân lực vốn tốt hơn người thường, vậy nên tất cả mọi người cũng đều chú ý tới một góc đảo màu đen kia.

Liệt Hỏa Kinh Thương đem áo choàng quấn thật chặt U Tà trong lòng, khớp xương bàn tay rắn chắc mà lại ôn nhu ôm thân ảnh nhỏ nhắn trong lòng mình, sau đó cả người hần liền hóa thành một vệt sáng bay về

phía góc đảo mờ mờ kia.

Tốc độ cực nhanh, nội lực trác tuyệt chỉ có thể thấy được tàn ảnh, quả nhiên không hổ là Liệt Hỏa Kinh Thương!

Đám người Vụ Ảnh Khuynh Thành trầm lặng tán thưởng, xong cũng phi thân đi theo.

“Uy, Tử mao quái, chi bằng chúng ta tỷ thí một trận, như thế nào? Bắt đầu từ lúc năm tuổi, chúng ta rốt cuộc chưa từng tỷ thí với nhau, chi bằng hôm nay liền tỷ thí một trận? Thua ... để biểu tấu định đoạt!”, Hỏa Liên Túy hí hí mắt, con ngươi hẹp dài màu đỏ sậm lóe lóe, mở miệng trêu đùa.

Nghe vậy Mộc Thương Lan nhú mày, lộ trầu xòm đã ướt đầm trên mặt quăng xuống dưới biển, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, “Được, không thành vấn đề, bản thiếu chủ yêu thích nhất chính là khinh công của thế giới này, tỷ thí thì tỷ thí, ta cũng không tin ngươi có thể thắng! Thủ đoạn của U Tà tẩu tử... sẽ để dành chần trệ ngươi đi! Ha ha ha!”

Mộc Thương Lan vừa dứt lời liền hướng về phía Hỏa Liên Túy hếch mày, hai người đều nhẹ nhàng bay đi như một trận gió thoảng, phong tư trác tuyệt, quả nhiên không hổ là người thừa kế ưu tú nhất của hai đại gia tộc Di Thất đại lục!

Mà một nơi khác, Hoa Nghê Thường bị hai tên ám vệ ôm vào trong ngực, Tức Mặc Văn Nguyệt cũng thế, Tức Mặc Văn Tinh thì có một chút bản lĩnh, đương nhiên không muốn để mấy tên ám vệ dễ tiện nhúng chàm, liền tự mình phi thân lên, nhưng khi nhìn thấy những người phía dưới đều là tứ chi đứt đoạn, máu đỏ nhuộm đầm nước biển, sắc mặt trắng bệch, muốn ói mà không dám ói.

“Còn thất thần làm gì?! Mau dẫn ta đi!”, Hoa Nghê Thường hung hăng trừng mắt quát hai tên ám vệ.

Mà mấy tên ám vệ đều trắng bệch mặt, từ nơi này bay đến hòn đảo phía xa kia, bằng vào nội lực còn sót lại của bọn họ, căn bản là không có khả năng làm được! Nhưng bọn hắn đều thân trúng kịch độc của Hoa Tàn quốc, không thể không vâng mệnh công chúa điều ngoa lại tâm ngoan thủ lạt này được!

Lập tức liền hướng về phía hòn đảo màu đen kia mà đi, tốc độ rất chậm, làm cho Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn nguyệt có chút bất mãn. Nhưng lại không dám mở miệng hoặc trợn mắt, chỉ có thể cứ như vậy bị ám vệ tha về phía trước.

Búi tóc cao quý phức tạp của ba người bị mưa to dội xuống tan tác, kim thoa lông lánh cùng trâm cài đầu mất đi màu sắc, son phấn dày đặc trên mặt cũng là loạn thất bát tao, cấm y hoa phục trên người trải qua một trận mưa gất gao dính chặt vào người, giống như không mặc quần áo vậy, bộ dạng thậm chí so với khất cái ăn xin trên đường cũng không bằng.

Nhưng mấy người cũng không để ý đến bộ dạng hiện tại, trong hoàn cảnh này có thể bảo toàn tánh mạng so với bất cứ cái gì đều trọng yếu hơn.

Tức Mặc Văn Nguyệt giờ phút này cũng không thể làm gì hơn, vốn muốn sau khi lên thuyền sẽ hạ được, nhưng hiện giờ lại thành ra cái gì a! Không chỉ bị đám ám vệ kia chiếm tiện nghi, lại còn bị biến thành bộ dáng như quỷ!

Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà bay về phía hòn đảo đơn độc kia, sắc mặt không có chút biến hóa, thậm chí hô hấp cũng không có chút dồn dập hoặc là như thế nào, bởi vậy có thể thấy được, nội lực bậc này thâm hậu và đáng sợ đến mức nào.

U Tà gất gao ôm lấy thất lưng Liệt Hỏa Kinh Thương, đầu dán vào vị trí trái tim của hắn, cảm nhận được nhịp tim của Liệt Hỏa Kinh Thương, không biết vì sao, U Tà lại cảm giác thực thỏa mãn, thực hạnh phúc.

Vụ Ảnh Khuynh Thành và Long Tứ Thiên cũng rơi xuống một chỗ khá xa Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng vẫn có thể thấy được thân ảnh U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương gất gao ôm nhau, lập tức trong lòng đều không tự chủ được mà lan tràn một chút chua xót.

Bất quá nữ tử như nàng, cũng chỉ có nam tử giống như Liệt Hỏa Kinh Thương mới có thể xứng đôi với nàng. Nếu là bọn hắn, có thể mặt không đổi sắc ôm một người bay đến một khoảng cách xa như vậy sao? Đáp án là không có khả năng.

Càng ngày càng đến gần hòn đảo, toàn cảnh hòn đảo đơn độc cũng chậm rãi hiển hiện ra, thật vô cùng lớn, giống như một cái mai rùa phủ phục trên mặt biển, lọt vào trong tầm mắt đều là một mảnh đen tối thăm thẳm, thấp thoáng có thể thấy được một ít sắc xanh loang lổ.

Liệt Hỏa Kinh Thương dừng lại sát bờ đảo, U Tà cũng trầm mặc nhìn hòn đảo này, đồng tử hai người đều hung hăng co rút, một hòn đảo lại mang đến cho người ta một loại cảm giác âm trầm, thần bí như vậy.

Không bao lâu, đám người Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng lục tục dừng lại bên cạnh Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà, so với hai người bọn họ, mấy người Vụ Ảnh Khuynh Thành đầu tóc đều có chút hỗn loạn, hô hấp cũng phập phồng vài phần, bộ dạng có chút chật vật.

Nhưng khi chú ý tới hòn đảo rộng lớn này, trong lòng cũng nhính không được mà chấn động, con người cũng cực lực co rút.

“Ta nhanh hơn người vài phần rồi!”, Mộc Thương Lan đắc ý nhướn mày.

“Bậy bạ, rõ ràng là ta tới trước người!”, Hỏa Liên Túy nhìn Mộc Thương Lan, giận giữ quát.

“Hừ, thua chính là thua, còn nói sáo! Người đứng là không phải quân tử”, Mộc Thương Lan nói xong liền đi về phía U Tà.

“Đúng a, người mới không phải là quân tử? !”, Hỏa Liên Túy liếc Mộc Thương Lan một cái, cũng đi đến chỗ Liệt Hỏa Kinh Thương, mà Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hàn Mai cùng Đàm Cúc cũng lần lượt đến bờ biển.

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn mưa gió âm trầm phía chân trời, mở miệng nói, “Chúng ta tìm một chỗ trú mưa trước rồi tính tiếp? !”

U Tà nghe vậy lại nhìn thật sâu vào cây cối trên đảo, khẽ mở miệng nói, “Trong rừng này hẳn sẽ có chướng khí. “

Nghe nói như thế Thương Hải Minh Nguyệt sửng sốt, kinh hãi nói, “Người làm sao mà biết được? Lần trước lúc ta đến, gặp phải khó khăn, may mà phát hiện ra khí độc kia đúng lúc!”

“Nếu là nổi lên từ tận biển sâu, tất nhiên sẽ có đầm lầy, mà xung quanh đầm lầy đều có chướng khí bao phủ”, sắc mặt U Tà vẫn thản nhiên như trước, không có chút biến sắc.

Nàng lập tức từ trong tay áo xuất ra một cái bình sứ bạch ngọc, dốc ra mấy viên thuốc màu bạc.

Tự mình ăn một viên, dứt cho Liệt Hỏa Kinh Thương một viên.

Sau đó liền đem chỗ thuốc còn lại phân ọi người, “Ăn đi, đối với chướng khí sẽ có tác dụng “

Nghe vậy tất cả mọi người không chút do dự nuốt xuống, U Tà thấy thế, liền kéo Liệt Hỏa Kinh Thương đi về chỗ cây cối sâu nhất trong rừng.

Lúc đi vào trong rừng, U Tà ngồi xổm xuống, đem vớ dài cắt thành mấy mảnh, sau đó đem ống quần gắt gao buộc chặt ở cổ chân, không chừa một chút khe hở. Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy, cũng ngồi xổm xuống đem một chân còn lại của U Tà cột chặt.

Tiếp đó cũng đem ống quần của mình gắt gao quần chặt cổ chân.

Mà bốn người Hồn Thiên đương nhiên là Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà làm cái gì bọn họ liền làm cái đó, lập tức cũng học theo quần chặt cổ chân mình. Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cũng không chút do dự làm theo.

U Tà đứng dậy nói, “Các người tốt nhất cũng nghe theo”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững vang vọng bốn phía. Thương Hải Minh Nguyệt nhìn thoáng qua U Tà, từ trước đến nay nàng luôn không tin vào những lời đồn đại trên giang hồ, nhưng sau ngày hôm nay nàng thật sự đã tin, Ma phi Ma Vực, Cung chủ Âm U cũng quả nhiên không giống người thường.

Không hổ là có thể làm cho Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm, Phong Mâu Chiến thần Nhiếp Chính Vương đỉnh đỉnh đại danh không gần nữ sắc tuyên bố cả đời này chỉ thú nhất thê. Tức Mặc U Tà, nữ tử này nàng bội phục!

“Trong rừng này còn ẩn chứa côn trùng hút máu người, cột chặt ống quần để ngừa chúng nó chui vào thân thể các người”, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn thoáng qua ánh mắt nghi hoặc của mọi người, lập tức mở miệng giải thích.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người chỉ còn biết dùng ánh mắt bội phục nhìn về phía Tứ Mặc U Tà, nhưng cũng chứa đầy khó hiểu, một đại tiểu thư khuê các thế nhưng lại hiểu được nhiều đạo lý sinh tồn nơi rừng sâu nước độc như vậy, cho dù là Cung chủ Âm U cung cũng thực làm cho người ta khó mà tin được.

Mộc Thương Lan cũng nhíu mày nhìn Hỏa Liên Túy, ý tứ trong ánh mắt rất là rõ ràng: “Có thấy không, đây chính là chỗ lợi hại của người Trung Quốc chúng ta, U Tà tẩu tử thật sự quá lợi hại!”

Hỏa Liên Túy lại liếc mắt khinh thường nhìn Mộc Thương Lan, ý tứ trong ánh mắt cũng rất rõ ràng: “Người vênh vào cái gì chứ, có lợi hại cũng là biểu tẩu lợi hại, liên quan cái rắm gì đến người a?!”

Sau khi mọi người làm xong, đều cùng U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương đi vào trong đám cây cối kia.

Ánh mắt thận trọng trầm xuống, lọt vào trong tầm mắt chính là hàng loạt cây cối cơ hồ cao ngất trời mây nối tiếp nhau, dưới thân chúng đều là cỏ dại leo cao đến thắt lưng, làm cho người ta không thể không cảnh giác, xung quanh tựa như có cái gì đó nguy hiểm toát ra từ trong cây cỏ.

“Lần trước ta đã đến đây thăm dò rất lâu cũng không tìm được nơi nào có thể nghỉ ngơi, khắp nơi đều bùn nước, toàn cảnh rất ẩm ướt!”, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn đám cỏ dại này, nhíu mi nói.

Nghe vậy U Tà cũng khẽ nhíu mi, nếu như không có sơn động hay vách đá, vậy thì càng nguy hiểm hơn.

“Di tích ở chỗ nào?”, con người U Tà chợt lóe mở miệng hỏi, đã là di tích, vậy thì tất nhiên sẽ vết tích kiến trúc còn lưu lại, nếu như có thể đến được đó vậy thì có thể bớt đi rất nhiều nguy hiểm.

“Kỳ thật hòn đảo này tổng cộng chia làm bốn khối, mà vị trí của chúng ta bây giờ chính là cây cối khắp nơi, sau đó sẽ phải đi qua một vách đá là sào huyết của vạn điều, đầm lầy toàn địa chuyên hút máu người sinh sống, thủy đầm nơi mương xà cùng cá sấu kiếm ăn. Lần trước ta đến cũng chỉ đi qua vách đá – sào huyết của vạn điều, lúc vượt qua đầm lầy, một vạn binh tướng mà ta dẫn theo đã chết hơn phân nửa, mới chỉ có thể đứng ở rất xa mà nhìn thoáng qua mấy phiến đá lởm chởm của cung điện!”

Nghe vậy U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhau, cùng nhíu mi.

Như vậy, nếu muốn tìm chỗ để ban đêm nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể tới vách đá chỗ vạn điều sinh sống, chỉ cần không kinh động đàn điều ăn thịt kia, vậy thì sẽ có khả năng nghỉ ngơi một đêm ở chỗ đó.

Lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương di chuyển cước bộ, nắm tay U Tà đi tít đằng trước.

Mọi người cũng đều theo sát phía sau.

Mà một nơi khác, khi nhóm ám vệ sắp tới được hòn đảo thì không còn khí lực, Hoa Nghê Thường cùng Tứ Mặc Văn Nguyệt bị bọn họ ném rơi xuống biển, may mà gần bờ biển cũng không có động vật biển, cho nên hai người cũng không có gì nguy hiểm.

Tứ Mặc Văn Tinh cũng chống đỡ hết nổi, nội lực hoàn toàn tiêu hao hết rơi xuống gần bờ, sau đó bị một vài ám vệ biết bơi chậm rì rì tha lên bờ.

Một đường đi tìm di tích thượng cổ, còn chưa lên bờ, nhân mã đã chết hơn phân nửa, thật là đáng tiếc.

Sau khi vừa mới lên bờ, ba người liền cảm thấy toàn thân khô nóng không thôi, từng trận từng trận khí nóng từ hạ thân bốc lên, sắc mặt không ngừng ửng hồng, trong mưa, làn da trắng nõn như ẩn như hiện, làm cho phần đông ám vệ ánh mắt tối sầm.

Lúc rơi xuống dưới biển, ba người thật ra đã uống vào không ít nước biển, cũng có nghĩa các nàng lúc này đã trúng phải ‘Xuân tình’ độc. Trong vòng ba canh giờ nếu như không cùng nam nhân giao hợp tất nhiên sẽ nổ tan xác mà chết, không có thuốc giải.

Hoa Nghê Thường suy nghĩ dần dần mông lung đứng lên, cảm nhận được thân ảnh phía trước như ẩn như hiện, một phen kéo lấy tay ám vệ kia. Làn da lạnh lẽo của hắn dường như có thể giảm bớt khô nóng khó chịu trên thân thể nàng.

Hoa Nghê Thường liền không quan tâm đánh tiếp, hai mắt ám vệ này tối sầm liếc mắt nhìn ám vệ bên cạnh, sau đó lại nhìn bộ ngực sữa non mịn đang cọ sát vào cơ thể mình, hô hấp càng trở nên dồn dập.

Lập tức không chút do dự xé toạc hết quần áo của Hoa Nghê Thường ra, sau cười lạnh một tiếng, không chút thương tiếc đâm sâu vào hạ thân của Hoa Nghê Thường, khi không cảm giác được trở ngại, hắn không khỏi nhìn ám vệ bên cạnh khinh thường nói, “Phi, quả nhiên là dâm phụ! Còn chưa cập kê đã không còn trinh tiết, đối với chúng ta lúc nào cũng vĩnh viễn mặt hắt hàm sai khiến, hôm nay nếu ta không tận lực hưởng thụ sướng khoái, vậy thì thật sự là có lỗi với công chúa điện hạ ‘Tôn quý’ này rồi! Các huynh đệ, không thấy hai con tiện nhân kia cũng không chịu được nổi rồi sao? Còn không thử xem? Một cái Quý phi, một cái tiểu thê khuê các, tư vị tất nhiên không tầm thường đâu, ha ha ha!”

Nghe vậy những ám vệ khác đều liếc mắt nhìn nhau, rồi chạy đến vỗ lấy Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh, động tác không chút nhẹ nhàng chậm chạp.

Tức Mặc Văn Tinh hiện lên thần sắc do dự, lại giãy dụa không chịu, tuy rằng thân thể cảm thấy vô cùng khó chịu và ham muốn, nhưng nghĩ đến người trên thân không phải Long Tứ Thiên lại hung hăng muốn thoát ra.

Tên ám vệ trên thân nàng ta thấy thế không khỏi hung hăng tát một phát vào mặt Tức Mặc Văn Tinh, “Con đàn bà thối này, khôn hồn thì ngoan ngoãn cho ta!” . Ám vệ kia nói xong liền hung hăng xé bỏ mảnh vải duy nhất còn lại ở hạ thân Tức Mặc Văn Tinh, xong xuôi hắn liền hạ người xuống hung hăng tiến vào.

Tức Mặc Văn Tinh cảm nhận được một trận đau đớn thấu tận xương tủy, nước mắt phốc phốc rơi xuống, nhưng mà không bao lâu liền cảm nhận được một cảm giác hoan ái không nói thành lời, giống như đám mây phiêu lạc trên bầu trời xanh thẳm, trong miệng không khỏi tràn ra tiếng rên rỉ câu hồn đoạt phách, nàng ta dường như cảm thấy chưa đủ thỏa mãn còn nỉ non, “Tứ thiên ca ca... Tinh Nhi yêu chàng. “

Tên ám vệ trên người nàng cũng không ngại, bắt quá động tác ra vào ngày càng mãnh liệt, tàn nhẫn.

Mà Tức Mặc Văn Nguyệt đương nhiên cũng không thoát được kết quả như vậy, ám vệ lấy tay sờ sờ hai má Tức Mặc Văn Nguyệt, “Không biết nữ nhân mà hoàng đế đã từng dùng qua này có tư vị như thế nào, thật không nghĩ tới chúng ta cũng có ngày được diên loạn đảo phượng cùng công chúa, quý phi, tiểu thư khuê các, ha ha ha!”

“Đúng vậy, bắt quá loại tư vị này quả thật không thể tả hết a!”

“Hừ, mấy con dâm phụ này thường ngày tự mình cao quý không phải luôn khinh thường ám vệ chúng ta sao? Đã vậy hôm nay chúng ta sẽ khiến cho các nàng biết, ở trên người các nàng bây giờ chẳng phải là dạng thiếu gia công tử, cũng chẳng phải hoàng tộc quý nhân gì, mà chính là chúng ta -ám vệ thân phận dè tiện, ha ha ha!”

Phần đông ám vệ dường như muốn phát tiết ra lửa giận cùng oán khí tích tụ trong lòng đã lâu, động tác càng thêm mãnh liệt, không có chút thương tiếc. Mà mấy người dưới thân bọn họ lại không biết, ngược lại còn cảm thấy hưng không trong lòng được lấp đầy.

Trong lúc nhất thời trên bờ biển tiếng hít thở vụn vặt cùng tiếng rên nhẹ liên tiếp, một trận lại một trận...

Không bao lâu, lại có một đoàn người bay xuống bờ biển.

“A! Phụ thân, các nàng sao lại không biết hổ thẹn như vậy! Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám làm ra cái chuyện không thể chịu nổi như thế? ! Quả thực là dọa người.”, Đại Lục Nhã một thân quần áo lửa đỏ đỏ mặt nhào vào trong lòng Đại Hùng, giọng nói tràn đầy khinh thường.

Ánh mắt Đại Hùng nóng rực như lửa nhìn qua làn da trắng mịn nõn nà đang lơ lửng của ba người Hoa Nghê Thường, sau đó liền vỗ vỗ lưng của Đại Lục Nhã nói, “Nhã Nhi không nên nhìn, đi theo phụ thân đi.”

Mà Phó Khôn đứng sau lưng Đại Hùng sắc mặt đen kịt, ánh mắt không thay đổi, không ngờ thật sự có người dám ở nơi này làm chuyện như vậy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mấy người đi sau cũng lập tức mang theo số ít người còn sống sót của Cẩm Khê tốc tiến vào trong rừng rậm.

Giờ phút này, phía trên đỉnh núi cao của Thiên Hải Vực, một nam tử trung niên toàn thân hắc y tuấn mỹ sừng sững đứng thẳng, nam tử chấp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn về hòn đảo đơn độc giữa biển khơi kia.

“Tông chủ, thuộc hạ đã đi đến Phong Mâu đế quốc xem qua, Phong Mâu đế quốc sớm đã đổi chủ, tân đế đăng cơ, vị hoàng hậu của tiên đế đã mất tích trong cung từ mười mấy năm trước mà người muốn tìm, sợ đã sớm...”

“Câm miệng! Tiếp tục tìm! Nếu như không tìm được nàng vậy thì mang đầu người về gặp ta!”, thanh âm ngoan lệ âm trầm của nam tử vang lên, trong đôi mắt tối đen như mực hiện lên một tia thống khổ cùng hoài niệm.

“Dạ. . . Dạ, thuộc hạ cáo lui!”, người ở phía sau nghe vậy thân mình run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch phủ phục dưới chân nam tử kia dập đầu thật mạnh nói, nói xong không nghe hắc y nam tử kia trả lời liền lắc mình một cái biến mất khỏi đỉnh núi.

Trên đỉnh núi chỉ còn lưu lại hắc y nam tử một mình đứng đó cô độc.

Mấy người U Tà đi một hồi lâu, vẫn không ra khỏi đám cây cối đó, có thể thấy được hòn đảo này lớn đến cỡ nào.

Mộc Hoàn Hi thân là công chúa được hoàng gia sủng ái nhất, nuông chiều từ bé. Tuy rằng từ sau khi gả vào hoàng cung Nguyệt Thần tính cách đã trầm ổn không ít, nhưng dù sao cũng không có nội lực hộ thể, thân thể vẫn rất mảnh mai, trải qua một loạt chuyện vừa rồi, sắc mặt đã có chút trắng bệch, trong bụng trống trơn rất là đói khát.

Nhưng khi nhìn đến đám người U Tà mặt không đổi sắc, cước bộ vẫn tiến nhanh về phía trước, sắc mặt lại trở lên kiên định, từng bước cố đuổi kịp, không muốn liên lụy mọi người. U Tà lơ đãng nhìn thấy Mộc Hoàn Hi, lại nhìn biểu tình của nàng, cảm thấy âm thầm tán thưởng một tiếng, tính tình này quả nhiên là được ma luyện từ hậu cung mà ra.

Lại đi một hồi lâu, đến lúc mưa to đã tạnh, mặt trời lặn về tây, rốt cục mới đi tới vách đá nơi vạn điều sinh sống.

Lúc đi qua cây cối dày đặc trong rừng cũng không có gặp phải phiền toái quá lớn, hơn nữa bởi vì đã ăn được giải trừ khí độc cho nên chứng khí mù mịt trong rừng cũng không xâm nhập vào thần kinh được, một màn này qua đi có vẻ rất là bình thản.

Đi đến vách đá này, cũng không nhìn thấy mấy con chim, chỉ là thỉnh thoảng ngẫu nhiên truyền đến một tiếng điều kêu.

“Chúng ta hãy nghỉ ngơi ở dưới vách đá này một đêm, Đạm Cúc, lấy điểm tâm ra phân cho bọn hắc đi”, U Tà tựa vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, giọng nói có chút mỏi mệt.

Đạm Cúc nghe vậy, đem số điểm tâm đã chuẩn bị riêng vì U Tà đều lấy đi ra đưa ọi người.

Mà sắc mặt U Tà cũng có chút trắng bệch, thậm chí yết hầu còn dâng lên nhè nhẹ cảm giác ghê tởm, kiếp trước nàng vốn không thích ngồi thuyền, giờ ngồi lâu như vậy thân mình cũng thực mệt mỏi.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà, sau đó đem một bên áo choàng trên người mở ra, rồi ngồi xuống một chỗ đem U Tà gắt gao ôm vào trong ngực, con người xanh biếc nhìn thấy sắc mặt U Tà hơi tái nhợt liền hiện lên nồng đậm đau lòng.

“Chủ tử, người cũng ăn một ít đi”, Hồn Thiên cầm điểm tâm trong tay đưa cho Liệt Hỏa Kinh Thương.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy vốn là không muốn ăn, nhưng nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách của U Tà lóe sáng nhìn chằm chằm mình thì ngoan ngoãn nhận lấy. Còn không quên đút cho U Tà ăn. Mà U Tà không biết vì sao lại ăn rất nhiều, điều này làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương có chút vui sướng, hẳn biết cho tới bây giờ U Tà dùng bữa đều ăn cực ít, ngay cả điểm tâm cũng chưa từng ăn quá ba khối.

Hơn nữa từ sau khi trúng Cửu Tử Nhất Sinh, nàng vẫn dùng nội lực áp chế độc tố lan tràn, thân thể gầy yếu đi không ít, khẩu vị lại càng kém đi rất nhiều, hôm nay thể nhưng ăn nhiều như vậy, đương nhiên hẳn thật cao hứng.

Mà U Tà cũng có chút sững sờ, nàng ăn uống đều là cực ít, hôm nay sao lại có thể ăn nhiều như vậy?

Nhưng lập tức nghĩ đến chính mình từ sau khi trúng cử tử nhất sinh, thân thể suy yếu, lại lặn lội đường xa lâu như vậy cho nên mới rất đói bụng, nghĩ đến đây liền không hề kinh ngạc về vấn đề ăn nhiều nữa.

Bóng đêm dần dần trở nên thâm trầm, đột nhiên một đạo hồng quang lóe lên, trong nháy mắt một lớp lông nhung mềm mại cọ vào hai má U Tà, con người Liệt Hỏa Kinh Thương lóe lóe, ngón tay thon dài đem cái thân ảnh lửa đỏ nhỏ nhắn kia nhấc lên ném qua một bên, rồi lại quần thật chặt áo choàng lông cừu lên người U Tà.

Hỏa Hỏa bị ném qua một bên nhất thời không phục, ríu ra ríu rít kêu vài tiếng, nhưng khi nhìn thấy lệ khí lạnh lẽo hiện lên trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương, liền lập tức ngoan ngoãn xoay người nhảy lên trên đùi U Tà.

“Phượng hỏa thần hồ?”, Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn thấy thân ảnh hồng rực như lửa kia, con người lạnh băng lóe lên. Thì ra bệnh tình của Khuynh Liên có thể trị khỏi là nhờ dùng máu của linh vật Phượng hỏa thần hồ này làm thuốc dẫn...

“Thật sự là phượng hỏa thần hồ? ! Khó trách Ma phi ở đại hội bán đấu giá lại muốn đoạt lấy Bát bảo thực đồ, có phượng hỏa thần hồ này, vậy thì muốn tìm đủ bảy mảnh còn lại cũng thực dễ dàng, đến lúc đó bí mật kinh thiên động địa của thiên hạ cũng sẽ được khai quang rồi!”, Thương Hải Minh Nguyệt kinh hô một tiếng, lập tức lại thêm sùng bái U Tà, ngay cả thần vật cũng nhận nàng làm chủ? !

Mà Hàn Mai cùng Đạm Cúc nhìn thấy Hỏa Hỏa cũng thực cao hứng, lập tức phát phát tay gọi, “Hỏa Hỏa, đến, cho người ăn chút điểm tâm!” .

Hỏa Hỏa nghe vậy lắc lắc chín cái đuôi mềm mượt, phốc một cái liền nhảy đến trong lòng Đạm Cúc, còn Hàn Mai thì đem điểm tâm bóp nát dứt cho Hỏa Hỏa. Tuy rằng ánh mắt Hỏa Hỏa tràn đầy ghét bỏ, nhưng khi nhìn đến thần sắc chờ mong của Hàn Mai cùng Đạm Cúc, thì lại ngoan ngoãn ăn điểm tâm.

“Tiểu hồ ly thật đáng yêu!”, Mộc Hoàn Hi nhìn thấy Hỏa Hỏa cũng rất cao hứng, dù sao nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương.

Nhưng mà đúng lúc này, Hỏa Hỏa lại mở căng đôi mắt đỏ lửa của mình, xoát một cái nhảy tới trên vai Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn chỗ tối đen kia đầy nguy hiểm.

Nhìn thấy động tác của Hỏa Hỏa, tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn chằm chằm chỗ đó, người khắp thiên hạ đều biết phượng hỏa thần hồ rất có linh tính, nếu nó cảnh giác như vậy, nhất định chỗ tối kia ẩn dấu nguy hiểm.

Chỗ tối đó giống như biết chính mình đã bị phát hiện, chậm rãi từ trong bóng tối dò xét đi ra, khi mọi người nhìn thấy được thứ xuất hiện dưới ánh lửa kia, con người đều mở to ra, thể nhưng... Cư nhiên lại là...

(*Vy Nhi: Phụ thân của U Tà tỷ cũng xuất hiện rồi đó nha....Còn thứ mới xuất hiện đó là gì??? Mọi người tỉnh chờ mong nhé...!!! Vy Nhi rất xin lỗi vì đã post chương muộn, mong các nàng đừng để bụng nha. Thanks !!!

75. Q.ii – Chương 21

Chương 21: Vách đá Thanh Loan, tình sâu như biển.

Editor: Bạch

Beta: Vy Nhi

Chỉ thấy từ chỗ tối một con chim lớn đi ra, to gần gấp đôi người bình thường, cả người một màu xanh ngọc bích, đôi mắt to linh động, lông vũ trên lưng chỉ duy nhất một màu, khi cả người nó đều lộ ra hết, ba nhánh lông đuôi dài xuất hiện.

Đồng tử U Tà co rụt lại, con chim này đuôi giống chim phượng, chẳng lẽ là chim loan trong truyền thuyết? Lúc này Liệt Hỏa Kinh Thương cũng hơi sửng sốt, lập tức mở miệng nói, “Đây là Thanh Loan?”, trong một quyển sách cổ có ghi chép về Thanh Loan, tuy rằng Lăng Thiên Đại Lục cùng Di Thất Đại Lục đều chưa từng xuất hiện loài Phượng, nhưng Loan thì có.

Nhưng bởi vì Thanh Loan cực kỳ khó sinh sản cho nên trên cả hai đại lục, số lượng chim loan cũng cực kỳ hiếm.

Vụ Ảnh Khuynh Thành neho neho mắt nhìn, sau đó cũng mở miệng nói, “Đúng vậy, chính là Thanh Loan”, trong giọng nói lạnh băng có chút kinh ngạc khó phát hiện, vài năm trước khi hắn đi vân du nam bắc, từng thấy một con chim loan bị thương, tuy rằng đã hết sức cố gắng giúp nó chữa trị nhưng vết thương quá nặng, cho nên cuối cùng vẫn không cứu được.

Không nghĩ tới có thể ở trên hòn đảo đơn độc này gặp được loài chim Thanh Loan thần bí. Bản tính Thanh Loan rất thô bạo, cực kỳ không thích người khác chiếm địa bàn của nó, và thực hiển nhiên, đoàn người U Tà đang chiếm địa bàn của nó.

Thanh Loan chậm chậm tiến tới, khi cách đám người một khoảng không xa, đột nhiên ngừng đầu về phía chân trời kêu to một tiếng.

U Tà neho neho mắt, đột nhiên nhìn thấy trên đuôi con Thanh Loan này có vết đỏ tươi, “Con Thanh Loan này bị thương.”

Nghe vậy mọi người lúc này mới chú ý tới trên đuôi Thanh Loan có vết thương, máu từ miệng vết thương vẫn còn đang chảy, ngoài màu đỏ tươi của máu còn thấy điểm chút tím đen, có lẽ là trúng độc.

U Tà nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía con chim. “Đừng tới đó, Thanh Loan vốn rất thô bạo, giờ này lại bị thương, sẽ vì tự vệ mà tấn công người đó”, Long Tứ Thiên nhìn U Tà có chút lo lắng nhắc nhở.

“Không sao”, U Tà bình tĩnh đáp lại, bước chân không chút ngần ngại đi về phía con chim.

Thanh Loan thấy U Tà đi về phía mình, trong đôi mắt tràn đầy cảnh giác, không ngừng kêu to vài tiếng.

U Tà đi đến trước mặt nó mới cúi người nhìn vết thương trên đuôi nó, sau đó nâng mắt nhìn thẳng chim loan, giọng nói hờ hững lạnh lùng, “Bị rắn tử diệp cắn.”

Có lẽ là cảm nhận từ đôi mắt màu hổ phách kia không có mùi vị nguy hiểm với bản thân, Thanh Loan cũng từ từ bình tĩnh lại, thân mình nằm sát xuống đất, máu trên đuôi vẫn chậm chậm chảy, không hề có chút dấu hiệu sẽ ngừng lại.

U Tà lấy khăn gấm từ trong tay áo cùng một bình sứ màu xanh, dùng khăn nhẹ nhàng lau qua vết máu bên miệng vết thương trên đuôi Thanh Loan, sau đó rắc thuốc từ bình sứ lên miệng vết thương của nó, chỉ cần dùng mắt thường cũng thấy được những điểm màu tím đang từ từ biến mất, máu cũng ngừng chảy, Thanh Loan cảm nhận được miệng vết thương có chút mát lạnh, chớp chớp đôi mắt tròn.

Sau đó, nó cọ cọ đầu vào mặt U Tà, trong mắt đã không còn cảnh giác mà ngược lại có chút yêu thương.

Khóe miệng U Tà cong cong, từ kiếp trước nàng vẫn luôn rất thích động vật. Ở trong mắt nàng, động vật so với con người còn đáng yêu hơn nhiều, không có cạm bẫy lừa gạt, chỉ cần người đối xử tốt với nó, nó cũng sẽ tốt với người như vậy.

Hỏa Hỏa đứng ở trên vai Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy bộ dáng Thanh Loan cùng U Tà vô cùng hài hòa, lập tức không vui, nhanh chóng nhảy lên vai U Tà trừng mắt nhìn Thanh Loan.

Không có tiếng chút cha chút chút, trong mắt toàn bất mãn, cực kỳ ghen tỵ. Mà Thanh Loan cũng không chút sợ hãi, thậm chí đôi mắt có chút đắc ý nhìn Hỏa Hỏa.

“Thanh Loan nhận nàng làm chủ?”, Thương Hải Minh Nguyệt tròn mắt, không dám tin hỏi.

“Có lẽ là vậy, hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt, loài vật cao ngạo như Thanh Loan cũng có lúc ngoan ngoãn như vậy? Thực kỳ diệu!” Mộc Lăng Phong khó nén cảm thán.

“Đúng là biểu tẩu của ta, Thanh Loan thần bí hiếm có như vậy, không ngờ lại dễ dàng bị biểu tẩu thu phục!” Hỏa Liên Túc tán thưởng nói.

“Đương nhiên, U Tà tẩu tử chính là Tà Y tiếng tăm lừng lẫy, kinh tài tuyệt diệu, có gì không thể?” Mộc Thương Lan sùng bái nói, linh hồn của người Trung Quốc bọn họ quả nhiên lợi hại, không uống công hân sùng bái nàng lâu như vậy, không ngờ tới thế giới này cũng có thể gặp được, quá kỳ diệu. Không thể không nói duyên phận thật quá thần kỳ.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại chưa hề mở miệng, con người xanh biếc chợt lóe một tia ôn nhu nhìn U Tà, đây là nữ tử hân yêu nhất, bề ngoài hờ hững như vậy, tính tình lạnh lùng như vậy, nhưng tận sâu trong tâm hồn, không ai thiện lương hơn nàng.

Đúng lúc này, từng đợt tiếng chim hót xé lòng vang lên, ngàn vạn tiếng kêu khiến người nghe không rét mà run.

Thanh Loan run rẩy đứng dậy, hướng về phía chân trời kêu to một tiếng.

Không bao lâu, từng đàn, từng đàn chim bay tới che kín cả bầu trời, khung cảnh thật là hùng vĩ.

“Tà Nhi, e rằng có người quá nhiều đàn diều, mới khiến chúng nó đồng loạt bay ra như vậy!” Liệt Hỏa Kinh Thương bước vài bước tới bên người U Tà, sau đó ôm nàng vào ngực, giọng điệu có chút nghiêm trọng.

Mà U Tà cũng nhẹ nhàng nhú mày, đúng vậy, xem tình hình này đương nhiên là có người quá nhiều đàn diều.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng nghĩ thấy trong không khí có một mùi thơm thoang thoảng, sau đó là nhú mày, lạnh lùng mở miệng, “Là hàm hương, chắc là có người muốn trừ khí độc nên mới dùng hàm hương, nhưng lại chưa từng nghĩ tới phía sau rừng cây là vách đá nơi vạn diều trú ngụ, hàm hương lại là mùi hương mà loài diều yêu thích nhất”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều cẩn thận nghĩ, quả nhiên trong không khí hỗn loạn có mùi hương thoảng qua, nhẹ nhàng thoang thoảng.

U Tà nhìn xung quanh, phát hiện một sơn động cách đó không xa, mở miệng nói, “Bên kia có sơn động, chúng ta tạm tránh vào đó, nhìn xem là ai tới rồi tính tiếp!”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy có một sơn động bí ẩn cách đó không xa, miệng sơn động cỏ dại mọc đầy, nếu không nhìn kỹ chắc chắn không thể phát hiện có sơn động ở chỗ này.

“Được!” Mọi người đều lên tiếng.

Mà U Tà cũng nhìn Thanh Loan, Thanh Loan nhìn thấy ánh mắt U Tà liền hiểu ý U Tà, dùng đầu húc nhẹ vào lưng nàng, nhẹ nhàng kêu vài tiếng, ý bảo nó cũng là chim, không cần lo lắng.

U Tà hiểu được ý nó liền kéo Liệt Hỏa Kinh Thương đi về phía sơn động kia.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng đoàn người Long Tứ Thiên cũng theo sát phía sau.

“Chết tiệt, bên cạnh đám cây cối này sao lại là tổ chim chứ?”, U Tà tránh ở cửa sơn động, nghe thấy âm thanh quen thuộc hơi hơi nhú mày, Liệt Hỏa Kinh Thương thấy vậy mở miệng hỏi, “Tà Nhi, nàng biết người đó?”

U Tà nghe vậy nâng mắt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức nói, “Cầm Khê tộc!”

Nghe được ba chữ “Cầm Khê Tộc”, trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương lập lòe tia tàn nhẫn, Tà Nhi trúng độc Cửu tử nhất sinh, hơn nữa còn bị thương, tất cả đều là công lao của Cầm Khê tộc.

Vốn dĩ hân muốn chờ cuộc chiến của tứ quốc chấm dứt sẽ tính sổ với Cầm Khê tộc, một tộc nho nhỏ cũng dám làm nữ tử hân yêu thương nhất bị thương, đúng là chết vạn lần cũng chưa hết tội.

Mà Thương Hải Minh Nguyệt nghe vậy sửng sốt, “Cầm Khê tộc? Là bộ tộc có thể dùng yêu thuật trong truyền thuyết sao?”

“Nếu không người nghĩ trên thế giới này có bao nhiêu Cẩm Khê tộc?”, Long Tứ Thiên thần nhiên liếc mắt nhìn Thương Hải Minh Nguyệt một cái.

“Không phải người Cẩm Khê tộc vẫn luôn ần cư sao? Chẳng lẽ chỉ vì di tích thượng cổ xuất hiện mà lại xuất ngoại sao?” Mộc Lăng Phong nhíu mày, giọng nói có chút nặng nề.

Hiện tại, Lăng Thiên Đại Lục vô cùng hỗn loạn, nếu Cẩm Khê tộc vốn luôn ần cư cũng tiến vào, như vậy thực sự là khó có thể chống đỡ, chỉ hy vọng Tuyết Phong của hắn đừng bị liên lụy là tốt rồi.

Mộc Hoàn Hi cũng nhíu mi nhìn ca ca mình, trong lòng âm thầm quyết định, chờ trở về Tuyết Phong, nàng cũng không về Nguyệt Thần nữa, sau này, nàng vẫn là công chúa Tuyết Phong như cũ.

“Phụ thân, kêu Phó Khôn dùng lửa thiêu chết đám chim kia đi!” Lại là thanh âm quen thuộc truyền tới, con người U Tà lóe lóe.

Mà trong đầu Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này xuất hiện câu nói kia của U Tà, ở Cẩm Khê có một nữ tử nhất định muốn gả cho U Tà, khiến U Tà chỉ có thể làm phu quân của nàng! Nghĩ đến đây, con người xanh biếc đầy nguy hiểm nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài xuất hiện gần mười người, mà người mới nói chuyện là cô gái mặc quần áo màu hồng rực có chút xộc xệch, bên cạnh nàng là một nam nhân trung niên, ở trên cổ nam nhân nọ có một vết màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là do vũ khí sắc bén gây ra.

“Nhã Nhi, đừng náo loạn, chúng ta đã đem hàm hương ném vào rừng cây, đám chim này sẽ không tấn công nữa, nếu thực sự phải động thủ nhất định là một cuộc chiến lớn!” Đại Hùng bây giờ cũng không nghe theo ý Lục Nhã mà giọng điệu có chút nghiêm trọng.

Thì ra vốn dĩ người Cẩm Khê đến đây có năm mươi người, bây giờ chỉ còn lại mười mấy người, tổn thất quá nặng.

“Dạ, nhưng mà phụ thân, may mà có Vạn Lam ngu xuẩn kia chịu chết thay ta, nếu không, Nhã Nhi có lẽ đã chết ở trong đám cây kia rồi!” Giọng điệu Lục Nhã mang đầy khinh thường cùng thoáng có chút may mắn nói.

Nhưng mấy người U Tà nhìn đám người thừa thốt này cũng biết, chỉ sợ Cẩm Khê tộc có không ít người chết vì khí độc!

“Có thể vì hòn ngọc quý duy nhất trên tay Đại Hùng ta mà chết, cũng là phúc đức của hắn. Bản tộc trưởng sau khi trở về nhất định sẽ đổi đãi Vạn gia tử tế!” Đại Hùng xoa xoa đầu Lục Nhã, yêu thương nói.

Mà Phó Khôn ở phía sau hắn không tự giác xiết chặt nắm đấm, hai tròng mắt hiện lên một tia bi thương, Vạn Lam chính là con trai trưởng của Vạn gia, mấy đời thế giao với Phó gia, bình thường đều tao nhã hiếu lễ nghĩa, bộ dạng cũng tuấn tú, cùng với Phó Bạch là bạn từ nhỏ, đáng tiếc lại yêu phải Lục Nhã, nữ tử độc hơn cả rắn rết này.

Giờ phút này Phó Khôn càng cảm thấy may mắn con trai mình bị nữ tử phong hoa tuyệt đại cứu đi, không cần cưới nữ nhân này, Đại Huyền là đứa bé tốt, người làm phụ thân như hắn cũng chỉ hi vọng hai người về sau có thể hạnh phúc, không bị mắc vào âm mưu trong Cẩm Khê tộc...nghĩ đến đây Phó Khôn khó nén thở dài.

Mà ánh mắt Lục Nhã thoáng nhìn thấy Thanh Loan đang bị thương nằm trên mặt đất, đang thê lương kêu to, mà Thanh Loan cũng để ý tới đám người này, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

“Phụ thân, Nhã Nhi muốn con chim xanh kia, đúng lúc có thể mang về Cẩm Khê tộc nuôi dưỡng, sau này còn có thể làm thú cưỡi cho Nhã Nhi!” con người Lục Nhã hiện lên tia hưng phấn, trong giọng nói tràn đầy chờ mong.

Nữ nhân tộc Cẩm Khê mỗi người đều thích so tài, hoặc là so tài thêu thùa may vá, hoặc là so thân hình, cho dù thành thân cũng sẽ dùng phu quân của mình để so với người khác. Mà nàng là con gái duy nhất của tộc trưởng cũng không ngoại lệ, cũng không thể thua kém người khác, nhưng nàng không có thân hình, cũng không biết làm gì. Tuy rằng người khác đối mặt nàng không dám nói gì nhưng sau lưng cũng không biết là cười nhạo nàng như thế nào.

Nếu bây giờ có thể đem con Thanh Loan đang bị thương này về, đương nhiên có thể lên mặt một phen! Thanh Loan nha, cả Lăng Thiên Đại Lục không có Phượng Hoàng nên Thanh Loan đương nhiên là loài chim gần nhất có thể sánh bằng Phượng Hoàng.

Lục Nhã đã không tự chủ được ảo tưởng của bản thân, chỉ nghĩ đến mình ngồi trên con chim này, hưởng thụ ánh mắt sùng bái hâm mộ của mọi người...

Đại Hùng cũng nhìn về phía chim Thanh Loan, lập tức trong mắt lóe sáng, ra lệnh ấy người phía sau, “Bốn người các ngươi đi khiêng con Thanh Loan kia lên!”, bốn người phía sau Đại Hùng đều nhú mày, thái độ có chút không muốn, vừa mới từ trong rừng khí độc đi ra, sức lực sớm đã cạn kiệt, lấy đâu ra sức đi khiêng con chim lớn kia?

Huống hồ không biết còn cách di tích thượng cổ bao xa, cũng không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi bọn họ, nếu đi khiêng con chim này, bọn họ nhất định sẽ không còn chút sức lực nào, bị tộc trưởng lãnh huyết này bỏ rơi, cuối cùng cũng sẽ bị dã thú hoặc đàn chim mổ xẻ mà chết!

Các huynh đệ thà rằng hy sinh mạng sống cũng muốn đưa bọn họ ra ngoài, chẳng lẽ sau khi đi ra liền chịu chết? Như vậy...làm sao có thể ăn nói cùng huynh đệ đã chết?

Phó Khôn lúc này nhắc nhở, “Thanh Loan này tuy rằng bị thương nhưng vết thương đã không còn nghiêm trọng, có lẽ là đã được người chữa trị qua, nhìn xung quanh nơi này, có lẽ con chim này đã nhận người khác làm chủ! Hiện tại có lẽ chủ nhân của nó cũng chưa đi xa, cũng có thể đang ẩn nấp ở đâu đó ở một nơi chúng ta không thể nhìn thấy quanh đây. Bây giờ chúng ta đã mất rất nhiều người, không thể chịu nổi sự công kích của các thế lực khác, huống hồ người có thể tới nơi này mà dọc đường không có một thi thể, có thể thấy được thực lực của người đó ra sao!”

Giọng điệu Phó Khôn có chút nghiêm trọng, bây giờ Cẩm Khê tộc thê thảm như vậy, thật sự không thể chịu sự tấn công mãnh liệt khác.

“Phó Khôn, người thật to gan! Bốn tiểu thư nói muốn có con Thanh Loan kia là phải có, người chẳng qua chỉ là một thủ hạ của phụ thân ta mà thôi, thế mà cũng dám bày đặt lên tiếng? Hừ, nói cho cùng, người muốn cãi lại mệnh lệnh của cha ta mà thôi!” Lục Nhã ngang ngược mà kiêu ngạo mở miệng, giọng điệu độc ác, không chút kiêng nể.

Mà Đại Hùng nghe vậy, neho neho mắt, hơi thở trở nên trầm trọng, cho dù là Hoàng đế hay là gia chủ, chỉ cần đứng đầu một mảnh trời, liền muốn nắm toàn bộ quyền lực trong tay, đặc biệt không thể chịu đựng là có người không nghe theo mệnh lệnh của mình, đây là một loại vượt quyền cùng khiêu khích, không thể tha thứ, bây giờ Lục Nhã đụng trúng điểm nguy hiểm nhất...

“Phó Khôn chỉ nói lời thật, ta tuyệt không đồng ý người Cẩm Khê tộc chúng ta chỉ vì ham muốn của vị đại tiểu thư được nuông chiều quá đáng này mà hy sinh tính mạng! Thanh Loan tính dữ dằn, dòng dõi cũng là cao quý, ngạo khí toát lên từ tận xương tủy, nếu đã nhận người khác làm chủ, vậy thì dù người có mang nó về Cẩm Khê tộc cũng không thể chiếm được nó!”

Phó Khôn phát mạnh ống tay áo, thanh âm nghiêm nghị, không chút sợ hãi. Phó gia hần mấy đời trợ giúp Đại gia làm tộc trưởng, có ai không lấy lễ để tiếp đãi bọn họ? Bây giờ hần đường đường là Phó gia gia chủ lại có thể bị một nữ nhân tâm địa rắn rết, điều ngoa lại tùy hứng nhục mạ.

Mà mấy người phía sau nghe vậy đều không lên tiếng bước về phía Phó Khôn. Việc này không thể tránh được ánh mắt của Đại Hùng, trong mắt hần hiện lên tia phẫn nộ cùng tàn nhẫn, nhưng hần cũng đưa tay vỗ bả vai Phó Khôn, cười nói, “Phó huynh bớt giận, người cũng biết tính Lục Nhã, từ trước tới nay đều nhanh nhồm nhanh miệng, nhưng nàng cũng không có một chút ý nghĩ bất kính với người, tính tình trẻ con, Phó huynh sẽ không so đo với nàng chứ?”

Đại Hùng nói ba câu đã đem cái mũ Lục Nhã chụp lên đầu Phó Khôn ném xuống, điều này làm cho Lục Nhã có chút cảm tức, lập tức trừng mắt nhìn Phó Khôn liếc mắt một cái, nhưng cũng không mở miệng nói gì, tính nàng điều ngoa chứ nàng cũng không phải kẻ ngu.

Dựa vào tình huống này, nếu trở mặt cùng Phó Khôn, vậy nàng cùng phụ thân sẽ rơi vào cảnh tứ cố vô thân, đến lúc đó trên hòn đảo thần bí này sợ rằng chết không có chỗ chôn. Hừ, cứ để Phó Khôn đắc ý thêm đi,

đội khi về đến Cẩm Khê tộc, xem nàng đối phó với Phó gia thế nào. Nghĩ đến đây, con người Lục Nhã lại càng trở nên hung ác.

Phó Khôn nghe được lời Đại Hùng lập tức tối sầm mặt, nghiêm túc nói, “Phó Khôn chỉ là một hạ nhân mà thôi, không dám cùng tộc trưởng xưng huynh gọi đệ, nhưng ta đã từng này tuổi, đương nhiên sẽ không so đo với một tiểu cô nương điều ngoa bốc đồng”. Một lời nói này cũng từ chối luôn ý lấy lòng của Đại Hùng, cũng sẽ không thân cận với họ.

Nghe vậy, con người Đại Hùng càng lóe tia tức giận cùng nguy hiểm, nhưng cũng ngay lập tức liền khôi phục biểu tình cười ha ha nói, “Phó Khôn huynh nghĩ nhiều, Phó gia ở Cẩm Khê tộc cùng tộc trưởng phủ có mối quan hệ sâu xa, sao có thể nói là hạ nhân? Nhã Nhi, còn không mau nhận lỗi với Phó Khôn thúc thúc?”

Đại Hùng nghiêm khắc đối với Lục Nhã đang nhìn chằm chằm Thanh Loan nói

Mà Thanh Loan kia bởi vì bị thương ở chân, được U Tà bôi thuốc, giờ phút này không thể chạy lung tung nếu không miệng vết thương lại vỡ ra, nó lại là loài chim có linh tính, tự nhiên biết chủ nhân đang ở gần nơi này, đương nhiên sẽ không sợ có người mang nó đi.

“Phụ thân...Nhã Nhi không muốn cùng...” Lục Nhã giẫm mạnh chân, trong lòng vô cùng bất mãn cùng khinh thường. Nàng đường đường là con gái duy nhất của tộc trưởng Cẩm Khê tộc, dựa vào đâu phải cùng một nam nhân trung niên giải thích, huống chi đó chỉ là thủ hạ của cha nàng? Điều này thật sự là buồn cười, quả thực là bôi nhọ thân phận cao quý của nàng!

Nhưng mà lời nàng còn chưa nói xong đã bị Đại Hùng nghiêm khắc chặn

lại “Nhã Nhi, phụ thân bình thường dạy người như thế nào? Vì sao lễ nghĩa đơn giản như vậy cũng không hiểu? Chẳng lẽ muốn phụ thân cho người về quê ở từ đường mới được sao?”

Nghe vậy Lục Nhã cực kỳ không cam lòng nhéo lông bàn tay, mở miệng nói với Phó Khôn, “Phó Khôn thúc thúc, là Nhã Nhi không đúng, xin lỗi người!”, giọng điệu cực kỳ không biết trên dưới, âm điệu kia đủ để thể hiện sự phẫn nộ cùng bất mãn của nàng.

Nhưng mà Lục Nhã hiện tại cũng đã quên, nếu là lúc trước nàng gả cho Phó Bạch, vậy hiện giờ nàng nhất định là mỗi ngày đều phải bưng nước rót trà cho người mà nàng gọi là “thủ hạ” kia, không biết nếu nàng thật sự phải làm điều đó sẽ có loại tâm tình thế nào? Có lẽ là thực cảm kích U Tà đã mang Phó Bạch đi.

“Nha đầu người, phụ thân thực sự là làm hư người rồi”, Đại Hùng bất đắc dĩ mà lại xấu hổ cười mắng Lục Nhã một tiếng.

Mà sắc mặt Phó Khôn vẫn như trước không thay đổi, “Trời cũng sắp sáng, chúng ta cũng nên nhanh chóng tiếp tục đi thôi, nhanh tới di tích thượng cổ cũng tốt, lỡ bị người phía sau đuổi kịp, vậy thực không tốt!”

Lục Nhã thấy Phó Khôn khinh thường sự hối lỗi của nàng lập tức phẫn nộ mở miệng, “Ta mặc kệ, người mau kêu bọn họ khiêng con chim kia lên cho ta, ta muốn mang nó về Cẩm Khê tộc”

Nghe vậy, trong lòng Đại Hùng thầm mắng một tiếng, thật sự là ngu xuẩn! Quả nhiên Phó Khôn cùng người phía sau hẩn sắc mặt đều âm trầm nhìn Lục Nhã.

“Nháo cái gì? Sao không hiểu chuyện như vậy? Nhanh đi đi, không được nói thêm một câu nào nữa, nếu còn không nghe, trở về ngoan ngoãn quỳ từ đường cho ta!”, Đại Hùng lập tức mở miệng, nổi giận trách mắng Lục Nhã.

“Người...Được, không cho thì không cho, nếu ta không có được nó ta liền hủy diệt nó, hừ, một con chim Thanh Loan đã chết, cho dù đã nhận chủ, có được nó cũng vô dụng!”, nói xong, Lục Nhã nâng mắt nhìn Thanh Loan đầy độc ác, nhanh chóng nâng tay ném một sợi dây xanh lục ra cuốn quanh cổ Thanh Loan rồi kéo chặt.

Hừ, thứ Lục Nhã nàng không có, người khác cũng đừng mơ tưởng có được!

Thấy vậy, con người U Tà ngày càng sầm lại, còn chưa chờ nàng mở miệng, Liệt Hỏa Kinh Thương liền tung ra một chuỗi lực bá đạo, chuỗi lực xé gió, có thể thấy được khí thể ngoan lệ của nó.

Lục Nhã còn chưa kịp phản ứng, sợi dây đang cuốn chặt cổ Thanh Loan đã bị chặt đứt, hơn nữa chưởng lực kia còn chưa chịu dừng lại, tiếp tục đánh úp về phía Lục Nhã.

Lục Nhã cảm nhận được nội lực này, đồng tử rụt mạnh, có chút không hiểu, Đại Dùng cũng cảm nhận được, lập tức xuất ra nội lực của bản thân chống lại, nhưng chẳng qua chỉ là châu chấu đá xe mà thôi, nội lực của Liệt Hỏa Kinh Thương ngay lập tức đánh bay Đại Hùng cùng Lục Nhã về phía xa.

Phó Khôn tuy rằng bất mãn với Đại Hùng và Lục Nhã nhưng dù sao đó cũng là tộc trưởng cùng con gái tộc trưởng Cẩm Khê tộc, cũng không thể mặc kệ.

Lập tức đối với chỗ nội lực đánh tới ôm quyền nói, “Không biết các hạ là ai? Có thể hiện thân gặp mặt?”

Nghe vậy, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn về phía U Tà, con người U Tà lóe sáng, gật gật đầu.

Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức đứng lên, ôm U Tà vào ngực, hướng bên ngoài đi đến, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan mang bộ dáng xem kịch đi ra, nữ nhân vừa rồi quá ngu xuẩn, thú vị, thú vị.

Mà Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc vừa đi vừa dùng con mắt đầy nguy hiểm nhìn đám người Cẩm Khê, họ vẫn chưa quên độc cừu tử nhất sinh trên người Vương phi bọn họ là từ đâu mà tới đâu. Huống hồ, trận chiến ở Cẩm Khê tộc cho đến bây giờ vẫn còn là một hồi ức vô cùng mới mẻ, nếu không cho Cẩm Khê tộc ném chút lợi hại, bọn họ thực sự nghĩ mình là thiên hạ vô địch.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng đứng dậy, bước đi thông thả theo sau đám người, hẳn cho đến bây giờ cũng không có quan hệ gì với Cẩm Khê tộc.

Thương Hải Minh Nguyệt, Long Tứ Thiên, Mộc Hoàn Hi cùng Mộc Lăng Phong liếc nhau rồi cũng theo sau đi ra.

Phó Khôn nhìn thấy những người đi ra từ chỗ tối, dưới sắc trời ảm đạm, lại hiện rõ khuôn mặt tinh xảo khuynh thành vô song, con người mở to, hô hấp như ngừng lại, là nàng?

Nữ tử làm cho Cẩm Khê tộc long trời lở đất kia?

Nữ tử phong hoa tuyết đại, đã đưa Phó Bạch – con trai trưởng của hắn đi?

Nữ tử dùng nhân lực bảy người chém giết gần một nửa cao thủ Cẩm Khê tộc bọn hắn?

Mà mọi người phía sau Phó Khôn cũng chính mắt chứng kiến trận đại chiến kia, đối với U Tà vừa sùng bái lại vừa căm hận.

“Không thể ngờ, chủ nhân của Thanh Loan này lại là cô nương?” Phó Khôn thần nhiên mở miệng, trong giọng nói không có phần nộ, cũng không có tàn nhẫn, nếu để ý, sẽ thấy được một chút kích động trong đó.

“Đương nhiên là ta, nhưng ta thật ra không nghĩ tới người Cẩm Khê tộc lại có thể kiêu ngạo tới vậy?” thanh âm U Tà có chút hồ hững, lạnh nhạt đâm vào tim mọi người Cẩm Khê tộc. Hơn nữa, khí thế của nam nhân bá chủ thiên hạ bên người nàng cũng ép họ đến mức thở không nổi.

“Cô nương hiểu lầm, chúng ta cũng không...”, Phó Khôn vừa muốn mở miệng giải thích thì bị chặn lại.

“Món nợ ở Cẩm Khê tộc làm phu nhân ta bị thương còn chưa tính, giờ lại muốn đụng đến Thanh Loan của phu nhân ta, quả thực là đáng chết!”, thanh âm ngoan lệ như sứ giả địa ngục chặn đứng lời nói của Phó Khôn.

Phó Khôn cùng đám người phía sau khó tránh khỏi mồ hôi lạnh, thân mình lại không tự chủ lùi về phía sau, khí thế nam tử này quá mạnh mẽ.

Huống hồ nữ tử như vậy, người Cẩm Khê bọn họ sao có thể làm nàng bị thương? Hình như là nàng chém giết một nửa cao thủ Cẩm Khê tộc mới đúng chứ?

Tuy rằng trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng cũng không dám mở miệng, bởi vì cặp mắt rét lạnh của Liệt Hỏa Kinh Thương đang nhìn chằm chằm bọn họ. Bọn họ quả thật không có lá gan kia, bởi vì họ cảm nhận được, nếu là bọn họ dám nói ra những lời đó, sợ là chưa tới được di tích thượng cổ đã xương cốt không còn.

“Điều này...các hạ, tôn phu nhân bị thương ở Cẩm Khê là chúng ta không đúng, nếu cần bồi thường, chúng ta nhất định đáp ứng!” Phó Khôn liếc mắt nhìn hai người bị Liệt Hỏa Kinh Thương đánh đến hôn mê, lập tức xoay người ôm quyền nói.

“Bồi thường? Tốt lắm, vậy liền trở về chuẩn bị đi, bản tôn ít ngày nữa sẽ tới san bằng Cẩm Khê tộc!” Liệt Hỏa Kinh Thương ôm chặt U Tà trong ngực, giọng điệu so với vừa rồi lại lạnh băng cùng ngoan lệ hơn không ít, trong giọng nói không có một chút ý tứ đùa giỡn.

Nghe vậy, sắc mặt Phó Khôn trở nên trắng bệch, nếu là người khác nói câu này, hẳn cũng chỉ cười nhạo vài tiếng, bởi vì san bằng Cẩm Khê đó quả thực là người si nói mộng, nhưng lời của nam tử toàn thân dù là giờ tay hay nhắc chân cũng đều mạnh mẽ, khí phách này thì hẳn không thể không tin.

Nhìn biểu tình của hắn thì chắc chắn là cực kì yêu nữ tử trong ngực kia, vì nàng cho dù là hủy thiên diệt địa, cũng không tiếc. Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, e rằng thật sự là ở Cẩm Khê tộc bị thương...

“Cái này....aiz....cô nương, không biết con ta bây giờ thế nào?” Phó Khôn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, khi nhìn đến cặp mắt khi cũng hơi thở dài một tiếng, trong giọng nói cẩn thận có chút khản trương.

U Tà nghe vậy hồ hững đáp, “Phó Bạch tốt lắm, không cần lo lắng. Phu quân ta cũng không phải người coi thường mạng người, Phó Bạch là người của ta, nếu...ta nói là nếu...Phó Bạch trở thành tộc trưởng Cẩm Khê tộc, vậy phu quân ta đương nhiên sẽ không ra tay với Cẩm Khê”

Nghe vậy, Phó Khôn kinh ngạc, sau đó liền trầm tư. Mà người ở phía sau hắn đều hai mắt nhìn nhau rồi cũng mở miệng, “Phó đại nhân, Đại gia thật sự khinh người quá đáng, có tộc trưởng như vậy, Cẩm Khê tộc chúng ta không sớm thì muộn cũng sẽ diệt vong!”

“Đúng vậy, Phó đại nhân, chúng ta tình nguyện đi theo ngài, để Phó Bạch trở thành người thừa kế chức tộc trưởng”

“Đúng, chúng ta trở về nhất định phải cùng gia tộc nói ra hành vi của Đại gia, đến lúc đó, cho dù có người phản đối cũng vô tác dụng!”

Phó Khôn nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía U Tà, lại nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó mới gật đầu nói, “Tuy rằng Phó gia ta cũng không phải người lương thiện, từ bi gì, nhưng so với Đại gia thì quang minh lỗi lạc hơn nhiều. Nếu con trai ta trở thành tộc trưởng, phu quân cô nương có thể buông tha Cẩm Khê tộc, Phó gia ta đương nhiên sẽ đồng ý!”

Nghe vậy, khoe miệng U Tà hơi cong lên, “Tốt lắm, vậy sau khi từ di tích thượng cổ trở về, ta liền kêu Phó Bạch cùng Đại Huyền theo các người trở về, hy vọng các người đừng làm cho ta thất vọng”

“Cô nương yên tâm, nếu Phó Khôn ta đã nói, nhất định sẽ không nuốt lời!”, sắc mặt Phó Khôn nghiêm túc, kiên định mà trầm ổn, trong giọng nói khó nén sự vui mừng.

“Ta đương nhiên là tin tưởng” thanh âm U Tà vẫn như trước không đổi, sau đó nâng mắt nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, cũng không ngại có người ngoài ở đây, hai tay ôm lấy cổ hắn, tựa đầu vào ngực hắn cọ cọ.

Hơi thở lạnh liệt trên người Liệt Hỏa Kinh Thương mới chậm rãi tiêu tan, trong con ngươi xanh biếc nồng đậm vẻ ôn nhu, sủng nịch.

“Đúng rồi, U Tà tẩu tử, cái kia, cái gì, cái gì tộc trưởng kia cũng nữ nhân ngu xuẩn kia làm sao bây giờ?” Mộc Thương Lan sờ sờ cằm, hứng thú nhìn nhìn Đại Hùng cùng Lục Nhã đã học máu hôn mê ở phía xa xa.

Nghe vậy, U Tà chậm rãi từ trong lòng Kinh Thương ngẩng đầu, quét về phía Đại Hùng cùng Lục Nhã, lại ngoái đầu nhìn Phó Khôn, “Các người tự định đoạt đi, nhớ kỹ, đừng để mất mạng, trở về thì đến Phong Mâu tìm ta”, U Tà lạnh nhạt mở miệng, giọng nói không chút phật phồng.

“Được!”, Phó Khôn ôm quyền lên tiếng.

Sau đó, Kinh Thương ôm cả người U Tà đến bên cạnh Thanh Loan, “nhìn bộ dáng Thanh Loan, chỉ sợ không thể cùng chúng ta tới di tích thượng cổ, hay là để nó lại đây nghỉ ngơi, chờ chúng ta trở về là có thể mang nó theo”, giọng nói của Vụ Ảnh Khuyên Thành hợp thời vang lên.

U Tà nghe vậy, nhìn nhìn Thanh Loan, sau đó đưa tay đặt ở trên đầu nó, “Ngoan ngoan ở đây chờ, ta sẽ trở về tìm người, Hỏa Hỏa, người liền ở lại đây bồi nó đi.”

Nghe vậy, Thanh Loan nhẹ nhàng kêu nhỏ vài tiếng, cọ cọ cánh tay U Tà, mà Hỏa Hỏa ngồi xồm trên vai Kinh Thương cũng có chút không tình nguyện, lắc lắc đuôi, nhưng khi nhìn đến tình cảm thâm thương của Thanh Loan, lại nhảy tới trên đầu nó, quay vòng vòng ý bảo nó đồng ý.

U Tà đưa tay sờ đầu Hỏa Hỏa, “Tốt lắm, chờ ta trở về kêu Đạm Cúc làm thịt cho người ăn”, nghe vậy Hỏa Hỏa chớp chớp đôi mắt to đang lóe sáng, ngay cả miệng cũng có chút nước khó hiểu.

Nói xong, mấy người liền bước về phía đầm lầy.

Mà ở một địa phương khác, không ít người tới bên cạnh bờ biển được thỏa mắt nhìn người đang chiến đấu hăng hái kia.

Độc tình của Hoa Nghê Thường, Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh cuối cùng cũng giải hết.

“A! Không được nhìn, không được nhìn!”, Hoa Nghê Thường vừa khôi phục tinh thần liền nhìn thấy chính mình không một mảnh vải che thân đang nằm ở bờ biển, mà bên cạnh còn có không ít người đang hưng phấn chỉ trỏ.

Mà ám vệ từ khi xong việc liền rời khỏi, cho dù độc phát cũng đành phải vậy, bọn họ đã làm ra loại chuyện này, cho dù không đi, cũng sẽ chết, trước khi chết có thể hưởng thụ như vậy,...cũng đáng.

“Đây không phải công chúa Hoa Tàn quốc gì đó sao? Sao lại có lá gan lớn như vậy nha?”

“Đúng vậy a, nhìn dấu vết trên người nàng kia, e rằng người trước mặt bàn dân thiên hạ làm loại chuyện này chính là nàng rồi. Không ngờ quốc phong của Hoa Tàn là như vậy, thực sự là được mở rộng tầm mắt!”

“Đúng vậy, không ngờ công chúa một nước cũng có thể thoải mái như vậy, sau này ta nhất định phải đến Hoa Tàn một chuyến mới được”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn, khẳng định sẽ được một phen đã mắt”

“.....”, mọi người ngơ ngác một câu, ta một lời, khiến cho Hoa Nghê Thường mặt đỏ tai hồng, nhặt lên quần áo đã rách nát ở xung quanh để che thân.

“Không được lại đây, mau rút ra, rút đi!” Hoa Nghê Thường xấu hổ kêu gào một tiếng

Thanh âm này đánh thức Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh ở bên cạnh.

Khi hai người chậm rãi mở mắt liền nhìn đến những dấu vết danh tím trên người, Tức Mặc Văn Nguyệt dù sao cũng đã là vợ người ta, tự nhiên hiểu đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, từng giọt mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống.

Mà Tức Mặc Văn Tinh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm nhận được đau đớn truyền đến từ giữa hai chân, cho dù là đứa ngốc cũng biết là chuyện gì xảy ra. Sắc mặt lập tức đen như bùn đất, đương nhiên nhìn mọi người đang vây chặt xung quanh mình thì vội vàng nhặt lên quần áo bị xé rách bên cạnh, cùng lúc đó lấy tay che mặt, đau đớn khóc gào.

Nàng còn chưa lập gia đình, liền thất trinh, vốn dĩ Tứ Thiên ca ca đã không thích nàng, bây giờ nàng làm sao còn có khả năng tiến vào Ngự Long sơn trang? Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Mà mọi người xung quanh cũng không buông tha cho Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh, khi hai người vừa tỉnh liền hèn mọn, khe khẽ nói nhỏ.

“Kia không phải Hoàng quý phi của Nguyệt Thần đế quốc sao?”, người Nguyệt Thần đế quốc khi nhìn đến gương mặt tái nhợt như giấy của Tức Mặc Văn Nguyệt liền hô to ra tiếng, trong giọng nói tràn đầy việc không thể tin.

“A, thật sự là Hoàng quý phi! Đúng là không thể tưởng tượng được, bề ngoài cao quý, không ngờ bên trong lại dâm dăng như vậy, thật sự là khiến hoàng thất Nguyệt Thần quá mất mặt!”, một người Nguyệt Thần cũng dùng biểu tình hèn mọn mở miệng nói.

“Đúng vậy a, đã thành thân rồi còn như vậy, loại nữ nhân này nên thả lỏng heo mới đúng, tuy nhiên việc này có lẽ cũng không đâu được Nguyệt Thần đế quân!”

“Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Nguyệt Thần làm gì còn đế quân? Đã sớm bị Phong Mâu đế quân bắt về Phong Mâu hoàng cung rồi, e rằng đời này cũng không thể ra được!”

“Ngươi nói vậy ta cũng vừa nhớ tới, nghe nói Nguyệt Thần đế quân khiến Phong Mâu đế hậu bị thương nên Phong Mâu đế quân mới có thể phần nộ đem hấn giam lỏng bên trong hoàng cung Phong Mâu!”

“Vậy cũng khó trách, Phong Mâu đế quân chính là Ma chủ Ma Vực lừng lẫy giang hồ, thủ đoạn tàn nhẫn. Hơn nữa, lại cực kỳ yêu thương Ma phi, Nguyệt Thần đế quân sợ là khó có thể dễ dàng trở về như vậy!”

“Hiện tại Hoàng quý phi lại còn làm ra loại chuyện này, có lẽ ngày Nguyệt Thần đổi chủ cũng không xa rồi.”

Đến tận bây giờ, hoàng thất vẫn luôn tự nhận cao quý hơn so với nhân sĩ giang hồ, cũng chưa từng nghĩ qua, hừ, xảy ra loại chuyện này, Nguyệt Thần còn mặt mũi nào mà tồn tại cùng tứ quốc?

“Kia không phải muội muội Hoàng quý phi sao? Nghe nói là thứ nữ của trấn quốc đại tướng quân thì phải, dù là thứ nữ, cũng là tiểu thư khuê các, nhìn bộ dáng kia, còn chưa thành thân liền,...sau này e rằng...”

“Không thể nhìn ra a! Nghe nói nàng thậm chí thương trộm nhớ thiếu trang chủ Ngự Long sơn trang, người ta ta là đại gia tộc nổi tiếng giang hồ, sao có thể chấp nhận một nữ tử thất trinh?”

“Thì sao? Dù sao Thiếu trang chủ người ta cũng không thích nàng, huống chi trên giang hồ thiếu gì thiên kim tiểu thư thanh danh hiển hách thích thiếu trang chủ? Thêm nàng không nhiều mà thiếu nàng cũng chẳng ít đâu!”

“Thật sao? Nhưng đáng tiếc a, nhìn dáng người cùng khuôn mặt, nếu như chưa thất trinh, cho dù không thể gả vào Ngự Long sơn trang, cũng có thể gả cho người đại phú đại quý!”

“.....”

Mọi người xung quanh nói mỗi câu mỗi chữ như những mũi dao hung hăng đâm vào tim Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh. Tức Mặc Văn Nguyệt giờ phút này đã trở nên ngơ ngác, ngây ngốc, không biết làm gì.

Mà Tức Mặc Văn Tinh lại càng cảm thấy thảm thiết, khóc to lên thành tiếng. Đúng vậy, bọn họ nói rất đúng, nàng còn cái gì để gả vào Ngự Long sơn trang? Căn bản là không có khả năng, nàng nên làm gì bây giờ? Một nữ tử thất trinh như nàng, chỉ có thể gả cho đại gia tộc làm vợ kế, làm tiểu thiếp, chẳng lẽ nàng đường đường là tiểu thư của trấn quốc đại tướng quân, lại phải làm tiểu thiếp?

Không thể, nàng không thể như vậy. Nàng yêu Long Tứ Thiên, sao nàng có thể gả cho người khác?

Nghĩ đến đây, Tức Mặc Văn Tinh bình tĩnh lại, trước mặt mọi người chậm rãi cầm quần áo mặc trên người, sau đó là giúp Tức Mặc Văn Nguyệt ở bên cạnh mặc vào.

Hoa Nghê Thường thấy thế cũng vội vàng mặc quần áo vào, sau đó, ba người dưới ánh mắt của mọi người, đứng dậy đi về phía rừng cây.

Thấy cả ba nữ nhân đều rời đi, mọi người cũng không còn gì thú vị để bàn tán, một lúc sau cũng hướng về phía rừng cây phía xa mà đi, sau một hồi sóng thần cùng động vật biển tấn công, an toàn từ Thiên Hải Vực đi đến Cô Đảo (hòn đảo đơn độc), người bên bờ biển đã ít nay lại càng ít.

Gần nhất chỉ còn người của các đại gia tộc hoặc Di Thất đại lục phái đến, ngoài ra mọi người đều đi lên Cô Đảo, dù là nguy hiểm trùng trùng những vẫn đi sâu vào trong Cô Đảo, có thể thấy di tích thượng cổ có sức hấp dẫn lớn như thế nào.

Người Phong gia ở Di Thất Đại Lục phái đến là Dịch Lê cùng Yên Lê, hai người được đa số ám vệ hướng dẫn ẩn nấp ở một bụi rậm, nhìn thấy ba người Hoa Nghê Thường đi xa.

Mà Yên Lê lại mạnh mẽ nắm chặt nắm đấm, con người đồ bùng nói, “Ca, đại tiểu thư cũng bị người ta cười nhạo như vậy, ta không cam lòng, đại tiểu thư đối với ta tình như tỷ muội, hiện giờ ta sao có thể cứ thế nhìn nàng chịu khổ?”

“Đại tiểu thư có nói là ai hại nàng?”, nghe vậy trong mắt Địch Lê cũng xẹt qua một tia thâm trầm.

“Tức Mặc U Tà!”, Yên Lê nghiêng răng nói với “Địch Lê, giọng điệu kia đúng là hận không thể rút gân, lột da U Tà.

Mà nghe được lời này, con người Địch Lê hiện rõ vẻ kinh ngạc, là nàng? Khó trách gia chủ từng hỏi qua hẳn Tức Mặc U Tà là ai? Thì ra đúng là nàng làm hại đại tiểu thư?

“Nếu thật sự là nàng làm, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, Tức Mặc U Tà kia không phải người thường!”, giọng điệu Địch Lê vô cùng nghiêm trọng, đến sắc mặt cũng đổi vài lần.

“Ta mặc kệ nàng là ai, tóm lại làm tổn thương đại tiểu thư thì đều đáng chết!”, Yên Lê nhéo nhéo tay, nói đầy tàn nhẫn.

“Yên Lê, người không ở Lăng Thiên Đại Lục lâu như ta, cho nên không biết chỗ lợi hại của Tức Mặc U Tà kia, nàng vốn là tiểu thư phủ trấn quốc đại tướng quân của Nguyệt Thần đế quốc, lại bị người ngoài đồn đãi là phế vật, háo sắc, không nhan sắc, nhưng mà ngay khi nàng tiến vào Phong Mâu hoàng thất, đột nhiên thay đổi, không chỉ có trở thành thiên hạ đệ nhất tài cùng mỹ nữ, còn trở thành người đứng đầu mấy cửa tiệm kinh doanh bậc nhất của Lăng Thiên Đại Lục!”

“Nàng thật sự lợi hại như vậy?”, nghe vậy, Yên Lê nhíu chặt mày, nàng vốn nghĩ Tức Mặc U Tà chỉ là một nhân vật nhỏ bé của Lăng Thiên Đại Lục, sao có thể so sánh với người Di Thất Đại Lục như nàng được, nhưng là có thể khiến ca ca nàng lộ ra bộ dáng nghiêm túc như thế này, chắc chắn không phải người hời hợt.

“Đúng vậy, huống hồ chưa nói đến nàng, phu quân nàng là nam nhân thanh danh hiển hách nhất Lăng Thiên Đại Lục, thân mẫu cũng là dòng chính của tứ đại gia tộc Di Thất Đại Lục chúng ta!”, Nói đến Liệt Hỏa Kinh Thương, sắc mặt Địch Lê lại càng trầm trọng, nếu bọn họ thật sự báo thù cho Phong Lê Âm, vậy thì đó là mơ mộng viễn vông rồi.

“Chính là người trong lòng đại tiểu thư?”, Yên Lê lại nhíu mày nói.

“Đúng vậy, quả thật là nam tử đại tiểu thư ngưỡng mộ, chỉ tiếc nam tử tôn quý kia chỉ nhìn thấy một người là Tức Mặc U Tà mà thôi”, Địch Lê thoáng có chút chua xót nói.

Nghe vậy Yên Lê mới khôi phục lại tinh thần, vỗ nhẹ bả vai Địch Lê, tâm ý của ca ca mình, nàng đương nhiên là biết, nhưng nội tình của tứ đại gia tộc Di Thất Đại Lục cũng không thể bỏ qua, trừ bỏ cái thể lực đứng đầu kia, thật không biết có ai có thể kiềm chế tứ đại gia tộc.

Cũng chính bởi vì vậy, Phong Lê Âm là con gái duy nhất của Phong gia, từ bé đến lớn đều được nâng niu che chở trong lòng bàn tay, làm sao có thể thích ca ca nhà mình.

“Ca, cái gì nên buông thì hãy buông đi, tuy rằng đại tiểu thư tốt lắm, nhưng thân phận dù sao...” Yên Lê bây giờ cũng có chút nặng nề nói, tuy rằng nàng cùng đại tiểu thư quan hệ vô cùng tốt, nhưng dù sao cũng không thể tốt hơn ca ca nhà mình.

“Yên tâm đi, Yên Lê, ca ca hiểu rõ”, Địch Lê khôi phục tinh thần, mở miệng nói, nhưng trong mắt vẫn không thể dấu sự chua xót cùng đau đớn.

“Nhưng mà ca ca, mặc kệ thế nào, thù của đại tiểu thư không thể không báo, nếu Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà đều ở trên Cô Đảo này, vậy thì chúng ta xuống tay không phải càng dễ dàng hơn sao? Cơ hội không thể bỏ qua”, trong giọng nói của Yên Lê mang theo một chút sát khí, nói đến cùng, nàng vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ báo thù cho đại tiểu thư.

Nghe vậy, sắc mặt Địch Lê đổi rồi lại đổi nhưng cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ đầu Yên Lê.

Mà đoàn người U Tà cũng nhanh chóng tiến tới đầm lầy, trong không khí nồng đậm mùi vị bùn nước.

Ngay lúc này, U Tà bị Kinh Thương kéo tới ôm chặt trong ngực, tựa đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập.

“Liệt Hỏa Kinh Thương, ta yêu chàng”, U Tà nhắm lại mắt, nhẹ nhàng nói, âm thanh mềm mềm, nghe qua cực kỳ thoải mái, nhưng bộ dáng này của nàng cũng chỉ có thể lộ ra trước mặt Kinh Thương.

Nghe vậy, con người Kinh Thương hiện rõ sự ôn nhu cùng lo lắng, yêu thương nhìn U Tà trước ngực, âm thanh trầm thấp dễ nghe, “Yêu bao nhiêu?”

U Tà nghe vậy thì cười khê, cọ cọ trong ngực Kinh Thương như con mèo nhỏ, “Thực yêu, thực yêu....”

(*Vy Nhi: Thật khâm phục ca với tỷ quá đi...đôi mắt với nguy hiểm vậy mà hai người vẫn có thể tranh thủ tán tỉnh, yêu đương được đó....Cơ mà vậy mới đáng iu chứ...:)

76. Q.ii – Chương 22

Chương 22: Đắm lầy nguy nan, U Tà độc phát

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

(*Linh Nhi: Sau một thời gian dài ngủ đông, ta đã quay về rồi đây)

“Mọi người cẩn thận một chút, sắp đến đầm lầy, càng không thể để rơi vào vũng bùn, bằng không thì...”, Thương Hải Minh Nguyệt vẫn chú ý hoàn cảnh bốn phía, nhìn đến một lùm cỏ cây phía trước, xung quanh lại chỉ loáng thoáng phiến cỏ nổi trên mặt đất, con người liền trầm xuống.

Lần trước một mình đi vào trong này, chưa từng thấy qua đầm lầy này, lần này tất nhiên phải cẩn thận hơn mới được.

Nghe được lời nói của Thương Hải Minh Nguyệt, mọi người đều nâng cao cảnh giác cùng cẩn thận, chú ý xung quanh và dưới chân.

Mà U Tà vẫn còn ở trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, con người khê nheo lại, hương vị ẩm ướt của bùn đất tràn ngập trong không khí.

Đoàn người thật cẩn thận đi về phía trước , trên đường vẫn chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Cứu... Cứu mạng a, cứu cứu ta...”, đúng lúc này, một đạo thanh âm cầu cứu mỏng manh vang lên, truyền vào trong tai đám người Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe thấy thanh âm như thế, trông mắt mọi người khê xẹt qua một tia nguy hiểm, sao lại có người đi đến đây trước bọn họ?

Nhìn về phía có tiếng kêu, cách bọn họ không xa có một cái vũng bùn, mà người kia đang ở giữa cái vũng bùn đó, nước bùn đang dần dần nhấn chìm hắn xuống, bây giờ đã đến bả vai.

Đến khi mọi người đến gần, liền nghĩ thấy một mùi máu tươi nồng nặc, mà liểu U Tà khê nhú, sau đó mở miệng nói : “Dù muốn cứu cũng không cứu được nữa, cho dù cứu ra, hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ”, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Mà người kia khi nhìn thấy đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương liền lộ ra dự vọng muốn sống, nghe được lời nói của U Tà liền không cam lòng : “ Không có khả năng, người còn chưa cứu ta, sao lại nói là cứu không được?”

U Tà nghe vậy cúi mắt nhìn nhìn hắn, “Huyết Diệt (địa) đã sắp ăn vào tim của ngươi, cho dù bây giờ cứu ngươi ra cũng vô dụng “

“Không! Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Ta thật vất vả mới trốn khỏi gia tộc, cưới Bất Đình chạy đến, võ công lại cao cường, làm sao có thể chết? ! Tuyệt đối không có khả năng, người gạt ta!”, nam tử kia nghe vậy không khỏi rống lên một tiếng tê tái, đôi mắt chuyển sang màu đỏ đậm trợn lên nhìn.

“Ai... Lão huynh a, hiện tại cho dù là người không chết thì cũng sống không được bao lâu đâu”, đúng lúc này Hỏa Liên Túy chậm rì rì đi từ sau lưng Liệt Hỏa Kinh Thương ra, dò xét nam tử đang ở giữa vũng bùn rồi mở miệng nói.

Lúc này nước bùn cũng đã dâng lên đến cổ hần, con người nam tử này khi nhìn thấy Hỏa Liên Túy liền co rụt lại, mạnh mẽ cố gắng đem cánh tay hướng về phía Hỏa Liên Túy vẫy vẫy, có chút suy yếu mở miệng nói: “Hỏa...Hỏa thiếu...thiếu chủ, cứu...cứu ta...”

Nghe vậy Mộc Thương Lan cũng đi ra, cùng Hỏa Liên Túy liếc mắt nhìn nhau một cái, xem ra nam tử này đúng là người ở Di Thất đại lục!

Nhưng dù như vậy, hai người cũng chưa từng có ý định cứu hần.

“Cứu... Ta... Ta là Thủy...”, nam tử nhìn thấy Hỏa Liên Túy không chuẩn bị cứu hần, lập tức mở to con ngươi, nhưng mà còn chưa nói xong đã bị nước bùn dâng lên qua chóp mũi.

“Thiếu chủ!”, đúng lúc này, một đám người từ phía sau chạy vội mà đến, đối với người ở giữa vũng bùn kêu lên.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn những người vừa đến, mới biết được nam tử kia nói Thủy... là có ý gì, con trai duy nhất của Tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, Thủy gia!

“Thiếu chủ, thiếu chủ!”, nam tử cảm đầu đập mạnh đầu xuống đất, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng lo lắng.

Nhưng mà sau một lát liền chú ý đến đám người U Tà đứng ở bên cạnh vũng bùn, đột nhiên hai mắt đỏ lên, nổi giận quát: “Các người vì sao không cứu thiếu chủ của chúng ta, các người cũng biết mạng của thiếu chủ Thủy gia chúng ta có bao nhiêu trân quý?!”

“Thủy Ảnh, không phải là chúng ta không cứu hần, là do cứu hần thì hần cũng nhất định không sống được bao lâu”, Mộc Thương Lan nhìn lướt qua nam tử đang trợn mắt nhìn chằm chằm đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe vậy nam tử tên Thủy Ảnh kia mới quay đầu nhìn về phía Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, lập tức ánh mắt chợt lóe, mở miệng nói: “Thủy Ảnh thật không hiểu, Hỏa thiếu chủ và Mộc thiếu chủ đều ở đây, thế nhưng các người lại không ra tay cứu giúp? Sẽ không phải là hai đại gia tộc các người muốn cùng Thủy gia kết thù oán?!”

Nghe vậy, tròng mắt của Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đều xẹt qua một đạo thần sắc nguy hiểm, kết thù? !

“Chúng ta cũng không biết người ở trong vũng bùn này là thiếu chủ Thủy gia, con nối dòng của Thủy gia đơn bạc, nhưng phải cùng huyết thống, thế nhưng theo những gì chúng ta được biết, Thủy gia chủ chỉ có một người con gái mà thôi, hơn nữa mười mấy năm trước nữ tử này đã chết, làm sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một thiếu chủ Thủy gia?!”

“Này... đúng là như thế, mười mấy năm trước đại tiểu thư đã chết, Thủy gia chúng ta cũng không thể không có người nối nghiệp, cho nên mãi mới tìm ra được một người trong họ hàng có đủ đức, vô làm thiếu chủ, ai ngờ.. “, sắc mặt Thủy Ảnh vô cùng bi thống, giận đỏ con mắt nhìn về phía Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan.

“Cho dù các người không biết hần là thiếu chủ nhà ta thiếu, nhưng cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, sao các người có thể trơ mắt nhìn một người vô tội cứ như vậy mà chết đi?!”

Nghe vậy Mộc Lăng Phong nhíu mày nói, “Biết rõ là cứu hần ra hần cũng không sống được nữa thì vì sao phải cứu? Huống hồ người làm như kéo một người từ vũng bùn kia ra dễ dàng như vậy sao? Ai bảo hần chạy loạn, bây giờ trách được ai.? !”

“Hừ, chúng ta chẳng qua là người qua đường mà thôi, cho dù không cứu hần thì như thế nào? !”, khước miệng Long Tứ Thiên khẽ cong lên một chút trào phúng, nhướn mi, tà tứ mở miệng nói.

“Người... Các người! Các người quả thực là khinh người quá đáng, các người cũng chỉ là một đám con kiến của Lăng Thiên đại lục mà thôi! Hôm nay ta sẽ giết hết các người, cho các người chôn cùng thiếu chủ chúng ta!”, Thủy Ảnh nghe được lời nói của Mộc Lăng Phong cùng Long Tứ Thiên, không khỏi giận dữ hét lên.

“Thủy Ảnh! Người quả thực là làm càn! Người đừng tưởng ở Di Thất đại lục, Thủy gia các người có thể một tay che trời!”, giờ phút này đôi mắt hẹp dài của Hỏa Liên Túy híp lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Thủy Ảnh, rất có khí thế thiếu chủ của một gia.

“Xem ra là Mộc gia chúng ta lâu quá rồi chưa từng động thủ, cho nên bị người ta quên mất quăng ra sau đầu rồi!”, giờ phút này trông mắt Mộc Thương Lan cũng lạnh như băng, hoàn toàn không còn bộ dạng như khi cãi nhau cùng Hỏa Liên Túy.

“Hừ, Hỏa thiếu chủ, Mộc thiếu chủ, hai người các người không cần uy hiếp ta, trừ phi các chém chết ta, nếu như không được, đợi đến khi ta quay về Di Thất đại lục nhất định sẽ bẩm báo chi tiết cho gia chủ, nói nhị vị khoan tay đứng nhìn như thế nào!”, Nhe vậy, Thủy Ảnh cũng không lộ ra thần sắc sợ hãi, âm ngoan mở miệng.

Nếu không giết vài người mang về, gia chủ cũng sẽ không bỏ qua hẳn, bảo hộ thiếu chủ bất lực, một cái tội này đủ làm hấn mất đầu!

“Thủy Ảnh hy vọng hai vị thiếu chủ không cần nhúng tay, nếu như không, Thủy Ảnh sẽ không thủ hạ lưu tình!”

Nghe vậy Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đều là bật cười xuy một tiếng.

Mà đám người Thương Hải Minh Nguyệt tuy rằng không biết Di Thất đại lục như thế nào, nhưng giờ phút này cũng không quan tâm nhiều như vậy, sắp sửa đại chiến, bọn họ tự nhiên sẽ không chú ý mấy cái vấn đề này.

Khi nghe đến Di Thất đại lục, con người Vụ Ảnh Khuynh Thành liền lóe lóe, nếu hẳn không nhớ lầm, sư phó nhà mình Vụ Ảnh Vô Danh là đến từ Di Thất đại lục.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà thần nhiên liếc mắt nhìn mọi người một cái, sau đó mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước, một chút cũng không có ý định dừng cước bộ, thật là không đem Thủy gia đặt vào trong mắt.

Thủy Ảnh liền hướng tới đám người đứng sau phất tay một cái, nhất thời một đám hắc y ám vệ đồng thời đánh về phía đoàn người Hỏa Liên Túy, xuống tay nhanh như gió, không có chút thủ hạ lưu tình, rất có bộ dáng không chết không ngừng.

Mà sắc mặt Mộc Lăng Phong thoáng chút ngưng trọng đem Mộc Hoàn Hi kéo ra phía sau, tuy rằng hẳn cũng không biết Di Thất đại lục này là chỗ nào, nhưng không thể không phủ nhận là người của Di Thất đại lục cũng không phải tiểu nhân vật, huống chi nghe ngữ khí người nọ, Thủy gia kia ở Di Thất đại lục cũng là bá chủ một phương, mà bồi dưỡng thủ hạ tất nhiên cũng không phải hạng tôm tép.

“Hoàn Hi, muội đi theo Phong Mâu để quân cùng đệ hậu, vạn lần không được quay đầu”, Mộc Lăng Phong thận trọng mở miệng nhắc nhở đối với Mộc Hoàn Hi ở phía sau, đi theo Phong Mâu để quân cùng đệ hậu sẽ không bị thương tích.

“Này... Hoàng huynh, muội không đi!”, Mộc Hoàn Hi lôi kéo cánh tay Mộc Lăng Phong, khẽ nhíu mi, người đến ào ạt, xuống tay tàn nhẫn, nàng không thể bỏ một mình hoàng huynh ở lại!

“Hoàn Hi nghe lời, muội ở chỗ này sẽ làm cho hoàng huynh phân tâm!”, trong tay Mộc Lăng Phong cầm một thanh trường kiếm vừa chém giết một tên ám vệ, vừa lạnh lùng nói với Mộc Hoàn Hi, không ngờ tới những ám vệ này lợi hại như vậy!

Mộc Hoàn Hi nhìn Mộc Lăng Phong, lại nhìn một hàng ám vệ của Thủy gia, sau đó hướng về phía Liệt Hỏa Kinh Thương chạy qua.

Nhưng mà dị biến nổi lên, một tên ám vệ bị đá rơi xuống vũng bùn sắc mặt hung ác, cánh tay lập tức túm lấy mắt cá chân của Mộc Hoàn Hi, lực đạo to lớn, làm cho Mộc Hoàn Hi bị kéo xuống.

“A! Hoàng huynh!”, Mộc Hoàn Hi cảm nhận được mình bị kéo xuống vũng bùn, lập tức lớn tiếng mở miệng kêu Mộc Lăng Phong một tiếng, mà đang ở tư thế gần bị đánh trúng Mộc Lăng Phong lại sững sốt, cánh tay bị hắc y ám vệ chém một đao, nhưng hắn lại không cảm nhận được đau đớn, lập tức phi thân tới bắt được tay của Mộc Hoàn Hi.

May mà nàng chưa bị kéo xuống sâu, nhưng mà tên ám vệ kia vẫn không chịu buông tay, hơn nữa lực hút của nước bùn quá mức cường đại, chính Mộc Lăng Phong đang dùng nội lực cũng cảm giác được thân thể của chính hắn đang dần dần trôi xuống vũng bùn.

Mà trông mắt Vụ Ảnh Khuynh Thành đen lại khi nhìn thấy một màn này, đột nhiên bộc phát một nội lực cường đại đem toàn bộ ám vệ xung quanh đánh bay ra, lập tức phi thân đến bên cạnh Mộc Lăng Phong, phát lực vung đao trực tiếp đem cánh tay của ám vệ trong vũng bùn chặt xuống.

Đã không còn người kéo mình xuống, rất nhanh Mộc Hoàn Hi được kéo lên, nhưng mà không ngờ được, gần chặt ở trên chân nàng là một con Huyết Diệt (đĩa) toàn thân đỏ rực như máu, chỉ thấy cả người con Huyết Diệt kia như không xương, cảm nhận được làn da trơn bóng của Mộc Hoàn Hi, thân hình xẹt một tiếng chui vào, Mộc Hoàn Hi đau đớn hét to một tiếng.

Lúc này, Mộc Lăng Phong cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành mới chú ý tới Huyết Diệt ở trên chân nàng tạo một cái lỗ máu, nhìn qua có chút rợn người.

Vụ Ảnh Khuynh Thành lại phản ứng cực nhanh, nhanh chóng điểm huyết đạo của Mộc Hoàn Hi, ngăn cản máu lưu động, như vậy Huyết Diệt sẽ không di động được, nhưng mà lại không biết làm sao cho Huyết Diệt từ trong người nàng chui ra.

Giờ phút này, sắc mặt Mộc Hoàn Hi đã sẫm trắng bệch, những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán chảy ra, bộ dạng rất là thê thảm.

Sau đó, Mộc Lăng Phong làm như nghĩ tới cái gì, đột nhiên đem Mộc Hoàn Hi ôm lấy, hướng về phương hướng rồi đi của Liệt Hỏa Kinh Thương cấp tốc bay qua.

“Phong Mâu đế quân, đế hậu xin đợi chút!”, Mộc Lăng Phong ở phía sau hai người lớn tiếng kêu lên, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi cùng run run.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới dừng lại cước bộ, xoay người lại, mà U Tà nhìn thấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Mộc Hoàn Hi đang nằm trong lòng Mộc Lăng Phong thì liền biết là chuyện gì xảy ra, sau đó liền từ trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương đứng xuống dưới.

Đợi Mộc Lăng Phong phi thân tới trước mặt hai người, Mộc Lăng Phong đột nhiên ôm Mộc Hoàn Hi quỳ rạp xuống đất, “Van cầu người, cứu muội muội của ta, ta cũng chỉ có một người muội muội này thôi!”, sắc mặt Mộc Lăng Phong cũng có chút trắng bệch, vừa rồi U Tà nói thiếu chủ Thủy gia kia bởi vì Huyết Diệt nhập thể nên vô phương cứu chữa, hắn liền sợ hãi.

Giờ phút này Mộc Lăng Phong không phải một thái tử của một quốc gia, hắn chỉ là một ca ca yêu thương muội muội của mình.

Con người U Tà chợt lóe : “ Đem nàng đặt xuống” ngữ khí vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, nhưng những lời này lại làm cho Mộc Lăng Phong sững sốt, ý tứ này có nghĩa là nàng chịu cứu Hoàn Hi, nếu nàng chịu ra tay, liền có thể cứu!

Nghĩ đến đây sắc mặt Mộc Lăng Phong lộ vẻ vui mừng, chậm rãi đem Mộc Hoàn Hi đã đau đến mức thần chí không rõ xuống.

Cánh tay U Tà đặt một cú vào gót chân đã có chút thối của Mộc Hoàn Hi, cảm nhận được có cái gì đó bắt đầu khởi động, liền nói với Mộc Lăng Phong : “Kêu thị nữ Hàn Mai của ta lại đây.”

Nghe vậy Mộc Lăng Phong nào dám hỏi vì sao, lập tức cấp tốc bay về phía đang đánh nhau hỗn loạn, nhìn thấy Hàn Mai đang hỗn chiến trong đám người, cánh tay liền đưa ra giữ chặt cánh tay của nàng bay về phía U Tà.

Mà Hàn Mai lại như lọt vào sương mù, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Mộc Lăng Phong kéo đến bên người U Tà.

“Hàn Mai, ngân châm”, mãi cho đến khi thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững của U Tà truyền vào trong tai Hàn Mai, khi đó Hàn Mai mới hồi thần, rất nhanh liền lấy trong tay nải ra một cái hộp gấm.

U Tà mở ra hộp gấm, bên trong hộp gấm đó bày biện vô số ngân châm, có thô, có tinh tế, có cái ngắn, có cái dài, nhìn qua làm cho người ta có chút sợ hãi.

Nhìn thấy thế Mộc Lăng Phong sửng sốt, bất luận là Lăng Thiên đại lực hay là Di Thất đại lực, dùng châm cứu người chưa bao giờ có, đương nhiên là hắn có chút không dám tin, nhưng là suy nghĩ đến năng lực cùng y thuật của U Tà, cũng không mở miệng nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn U Tà thi châm, không dám thở mạnh, sợ quấy nhiễu đến U Tà đang thi châm.

Chỉ thấy U Tà giờ phút này đã không còn nội lực, cũng chỉ có thể dùng ngón tay mảnh khảnh đem ngân châm cắm vào những huyết đạo bên trong chân của Mộc Hoàn Hi, từng cái từng cái không sai chút nào, có thể thấy bản lĩnh y thuật thâm hậu cỡ nào.

Sau khi thi châm xong, sắc mặt U Tà đã có chút tái nhợt, Liệt Hỏa Kinh Thương đứng ở phía sau U Tà khẽ nhíu mày, đồng tử lực sắc hiện lên một tia đau lòng, nhưng là cũng không có tiến lên ngăn cản, bởi vì hắn biết, nàng đã nguyện ý cứu người, tất nhiên sẽ cứu chữa đến cùng, tuyệt đối không bỏ dở giữa chừng.

Mà Mộc Lăng Phong nhìn thấy sắc mặt U Tà có chút tái nhợt, cũng là áy náy không thôi, trong lòng nghĩ ngày sau cho dù U Tà muốn hắn lên núi đao xuống biển lửa hắn cũng quyết không chối từ!

Sau đó U Tà lấy ra một thanh ngân đao từ bên trong vòng tay Ngọc lưu ly, nhưng mà giờ phút này Mộc Lăng Phong hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm thương thể của muội muội, tự nhiên cũng sẽ không chú ý thanh ngân đao kia từ đâu mà có.

U Tà cầm ngân đao trong tay, ánh mắt thoáng dừng lại trên đùi của Mộc Hoàn Hi một chút, sau đó liền đem đao đâm xuống dưới, Mộc Hoàn Hi đang hôn mê cũng không cảm nhận được một chút đau đớn nào, bởi vì những ngân châm kia đã đâm vào những ma huyết của nàng.

Mộc Lăng Phong nhìn miệng vết thương trào ra máu tươi, sắc mặt có chút xanh trắng, U Tà mặt không đổi sắc dùng ngân đao tinh tế tìm sâu và trong da thịt Mộc Hoàn Hi, sâu đó liền gặt gao đem Huyết Diệt moi ra.

Chỉ thấy Huyết Diệt trên mặt đất kia bắt đầu cử động, bây giờ Huyết Diệt lại trong suốt như ngọc huyết (màu đỏ trong suốt), nhưng trên người nó còn dính ít thịt làm cho người ta không khỏi buồn nôn, “tạt muối nên thân thể nó” U Tà quay sang mở miệng nói với Hàn Mai, nghe vậy mặt Hàn Mai cũng không đổi sắc lấy muối từ tay nải ra rắc lên trên người Huyết Diệt.

Chỉ thấy khi Huyết Diệt gặp muối liền giống như nổi cơn điên lăn qua lộn lại, không bao lâu liền bất động, thân thể liền chậm rãi khô quắt lại, máu tươi chảy ra.

Mà giờ phút này U Tà cũng không quan tâm một màn này, từ trong hộp gấm lấy ra một cây tú hoa châm (giống cây kim) màu đen, mặt không đổi sắc khâu lại vết thương của Mộc Hoàn Hi.

Điều này làm cho sắc mặt Mộc Lăng Phong luôn luôn không sợ trời không sợ đất đã trắng bệch, hắn chỉ biết tú hoa châm có thể dùng để khâu chế quần áo, hà bao hoặc là giày, nhưng là không biết tú hoa châm này lại còn có thể dùng để khâu miệng vết thương?!

Mà một màn này bị Vụ Ảnh Khuynh Thành cách đó không xa nhìn thấy, ánh mắt Vụ Ảnh Khuynh Thành liền sáng ngời, dùng tú hoa châm khâu miệng vết thương, phương pháp này hắn chưa từng thấy qua, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy.

Nữ tử này y thuật quả nhiên không giống với người bình thường, làm cho người ta xem thôi cũng thấy quá thần phục rồi!

Mà U Tà cũng mặc kệ ánh mắt của những người khác, vẫn lạnh nhạt như nước khâu xong miệng vết thương cho Mộc Hoàn Hi.

“Được rồi, đây là thuốc bột, mỗi ngày hai lần người hãy bôi lên miệng vết thương cho nàng, ít ngày nữa sẽ khôi phục, đến lúc đó ta sẽ cắt chỉ cho nàng.”, U Tà thần nhiên nâng mắt nhìn về phía Mộc Lăng Phong, đem một cái bình sứ đưa cho hắn.

“Đa tạ để hậu đã ra tay cứu giúp, tính bây giờ với quá khứ, người đã cứu muội muội của ta hai lần, nếu ngày sau có gì cần, chỉ cần nói với Mộc Lăng Phong ta một tiếng, cho dù đầu rơi máu chảy ta cũng không tiếc!”, Mộc Lăng Phong nhanh tay nắm chặt bình sứ trong, hai tay ôm quyền, tràn đầy kiên định mở miệng nói.

“Ta cần rất đơn giản, Tuyết Phong quy hàng Phong Mâu, ta Tức Mặc U Tà cam đoan tuyệt đối sẽ không tổn thương một dân chúng nào của Tuyết Phong người.”, U Tà lược có chút mệt mỏi tựa vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, nhẹ nhàng mở miệng nói, ngữ khí giống như một trận gió bàn.

Nghe vậy, hai tay Mộc Lăng Phong nắm thật chặt, sau đó liếc mắt nhìn thật sâu Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà một cái, “Được! Ta Tuyết Phong nguyện ý quy hàng Phong Mâu để quốc!”

Nghe vậy con người Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe, dùng thanh âm từ tính lãnh liệt nói, “Tuyết Phong, vẫn như trước do Mộc thị hoàng tộc người đứng đầu.”, nghe nói như thế đôi mắt phượng của U Tà chậm rãi chớp chớp, trông mất màu hổ phách xẹt qua chút ý cười.

Thống nhất toàn bộ đại lục, nhưng mà lại vẫn như trước chia ra làm tứ, mà không phải ngồi ở vị trí cao nhất kia, chỉ làm một người cầm quyền phía sau màn, cam đoan trăm ngàn năm sau ở Lăng Thiên đại lục sẽ luôn thống nhất hòa bình, không hề có chiến hỏa, không hề có âm mưu quỷ kế.

Chỉ sợ từ xưa đến nay cũng chỉ có phu quân của nàng mới có ý tưởng này.

Mà Mộc Lăng Phong nghe vậy cũng sửng sốt, sau đó nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương trịnh trọng mở miệng nói, “Ta – Mộc gia tất nhiên sẽ vì Phong Mâu để quân quản lí tốt Tuyết Phong!”

Cũng đúng lúc này, con người U Tà híp lại nhìn về phía đánh nhau cách đó không xa.

Chỉ thấy không biết khi nào, trong đám người lại nhiều hơn một người, xem ra cũng không giống như là người Thủy gia.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nheo mắt lại, con người lục sắc mang theo chút nguy hiểm nhìn đoàn người kia.

Cho đến khi U Tà lôi kéo góc áo của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn vào ánh mắt của U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương gạt đầu, sau đó ôm lấy U Tà phi thân đến nơi chiến đấu kia.

Sở dĩ mới vừa rồi hai người bỏ đi, thứ nhất là vì U Tà không có nội lực, hơn nữa Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không muốn phụ nhân nhà mình mệt mỏi, thứ hai là hắn nhận ra người của Thủy gia kia không phải là đối thủ của đoàn người Mộc Thương Lan cùng Hỏa Liên Túy.

Cũng không nghĩ tới nửa đường xuất hiện Trình Giáo Kim, xem bộ dạng kia, chắc là đến giúp đỡ Thủy gia.

Ngay khi Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà đến gần liền nghe được hai bên đối thoại.

“Địch Lê! Thủy Ảnh! Hai nhà Phong, Thủy các người đây là muốn tuyên chiến với hai nhà Hỏa, Mộc chúng ta?!” “, thanh âm Hỏa Liên Túy lãnh lệ mở miệng nói, ngữ khí có chút tối tăm, không giống thanh âm khi trêu chọc bình thường.

“Hỏa thiếu chủ! Các người cũng biết Phong gia ta cùng Thủy gia quan hệ tốt, nay thấy hai nhà Hỏa, Mộc các người liên thủ chen ép Thủy gia, tự nhiên là phải xen vào! “, Yên Lê đứng ở bên người Địch Lê mở miệng nói, thanh âm lãnh liệt.

“Hừ, hai nhà Phong, Thủy các người bất quá là cùng một dạng thôi!”, Mộc Thương Lan liếc mắt nhìn Địch Lê, Yên Lê cùng Thủy Ảnh một cái, sắc mặt có chút khinh thường cùng trào phúng.

“Người! Hừ, cho dù thiếu chủ tôn quý của hai nhà Hỏa, Mộc thì như thế nào? Nay không phải cũng chỉ có mấy người thôi sao? Nếu đã muốn xé rách da mặt, hôm nay hai nhà Phong, Thủy chúng ta sẽ cho người thừa kế hai gia tộc ở Di Thất đại lục vui thân bên trong đầm lầy này, lấy các người để tế thiếu chủ Thủy Gia!”

Trông mắt Thủy Ảnh cực kì tàn nhẫn nhìn thoáng qua Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan.

Mà Yên Lê nghe vậy liền nhú mi nói: “Thủy thiếu chủ đúng là đã chết? !”

Nghe nói như thế Địch Lê cũng biến sắc, hung hăng nhú mày.

Ở Di Thất đại lục mọi người đều biết, mười mấy năm trước đại tiểu thư duy nhất của Thủy gia – Thủy Linh Lung cùng đại tiểu thư của Hỏa gia- Hỏa Uyển Hình quan hệ vô cùng tốt, so với tỷ muội ruột còn muốn thân nhau hơn.

Nhưng mà vị tiểu thư Hỏa gia lại chạy đến Lăng Thiên đại lục, đại tiểu thư Thủy gia lại cùng Tà tông ma đầu ở Di Thất đại lục bỏ trốn, từ đó về sau quan hệ hai nhà trở nên Thủy – Hỏa bất dung.

Mà sau đó thiếu chủ Mộc gia cùng thiếu chủ Hỏa gia thành một đôi oan gia, cũng bởi vì vậy làm cho quan hệ hai nhà Hỏa, Mộc dần dần thâm hậu rất nhiều, mà bị cô lập ở bên ngoài Thủy gia tự nhiên kéo bè kéo cánh với Phong gia cùng mặc chung một cái quần.

Cũng bởi vì như thế mà thực lực nội tình ở Di Thất đại lục liền cùng tứ đại gia tộc phân biệt mở ra, tuy rằng thế nhân đều biết quan hệ hai bên cực kém, nhưng chưa bao giờ phá bỏ tầng giấy mỏng manh đó, cho nên vẫn bình yên đến hiện tại.

Cũng không thể tưởng, thế lực hai phương lại bùng nổ ở Lăng Thiên đại lục.

Giờ phút này thiếu chủ Thủy gia lại chết ngay trước mặt Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan, sợ rằng thù hận này sẽ lại càng sâu.

“Đáng thương cho thiếu chủ nhà ta, đi vào Lăng Thiên đại lục liền táng thân như thế!”, đôi mắt Thủy Ảnh tràn đầy bi thống, điều này làm cho Dịch Lê vô cùng bất đắc dĩ vỗ vai Thủy Ảnh.

Bởi vì Thủy gia, Phong gia hai nhà quan hệ vô cùng tốt, cũng chính bởi vì vậy, Thủy Ảnh cùng Dịch Lê là hai người đứng đầu hai âm vệ, tất nhiên quan hệ cũng thâm sâu.

“Hừ, chết cũng đã chết rồi, bất quá là một người được tuyển chọn mà thôi!”, con người Hỏa Liên Túy lạnh như băng mở miệng nói, nếu nói mới vừa rồi hẳn cảm thấy đối với thiếu chủ Thủy gia có chút hối lỗi, thì bây giờ lại cảm thấy xứng đáng vô cùng.

“Ha ha, vốn là vậy, bất quá chỉ là một người được tuyển chọn thôi, sẽ không phải người nghĩ rằng lấy thân phận của ta cùng Hỏa Liên Túy sẽ phải đi cứu hắn? Như vậy chẳng phải sẽ làm bàn tay chúng ta ô uế sao? !”, thanh âm Mộc Thương Lan cực kì âm lệ, bọn họ không cứu người thì như thế nào, bọn họ vốn không phải người tốt!

Nghe vậy Yên Lê cũng vô cùng phẫn nộ, Phong gia đại tiểu thư các nàng vừa mới xảy ra chuyện, Thủy gia cùng Phong gia giao hảo, thiếu chủ Thủy gia cũng xảy ra chuyện, quả thực làm cho hai nhà Hỏa Mộc chê cười, hôm nay nếu không cho bọn hắn nhìn một chút lợi hại, hai nhà Thủy Phong sẽ thật sự không ngóc đầu lên được!

Cùng lúc này , ánh mắt Dịch Lê liền thấy Liệt Hỏa Kinh Thương đứng một bên, bởi vì hắn từ nhỏ liền thích Phong Lê Âm, vì vậy đối với người mà Phong Lê Âm thích, cũng chính là Liệt Hỏa Kinh Thương tự nhiên biết rất là rõ, cũng bởi vậy hắn nhận ra Liệt Hỏa Kinh Thương .

Nhưng nhìn thấy trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương ôm một thân ảnh kiều nhỏ liền thay đổi sắc mặt, tuy rằng hắn chưa từng gặp qua Túc Mặc U Tà, nhưng mà khắp nơi ở Lăng Thiên đại lục đều đồn đãi sự sủng ái của Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tâm đối với Ma phi đã muốn xâm nhập cốt tủy, một khi đã như vậy, sẽ không có khả năng hắn ở cùng một nữ nhân xa lạ, cho nên người trong lòng hắn chỉ có thể là... Túc Mặc U Tà!

Mà Yên Lê cũng là chú ý tới sắc mặt ca ca nhà mình ca ca, lập tức nhìn theo ánh mắt của Dịch Lê, đó là một đôi mắt đủ để cùng nhật nguyệt tranh nhau tỏa sáng, chỉ thấy nam tử kia khí thế như Thần đế, một đôi con ngươi lục sắc tràn đầy nhu tình nhìn thân ảnh trong lòng, mà thân ảnh trong lòng hắn cngh phong hoa tuyệt đại, khuynh thành vô song.

Nhìn đến đây Yên Lê có chút sửng sốt một lát, sau đó lại nhìn về phía con người lục sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương, một đôi con ngươi độc nhất vô nhị này đủ để nhìn ra thân phận của hắn, Liệt Hỏa Kinh Thương!

Như vậy người trong lòng hắn cũng là người được miêu tả sinh động, có thể làm cho Ma chủ Ma Vực luôn luôn thị huyết lãnh tình ôm vào ngực, trừ bỏ Túc Mặc U Tà ra, chỉ sợ không có người khác!

Lập tức Yên Lê gắt gao nhìn chăm chăm U Tà, trong ánh mắt kia có phần hận, có tức giận, cũng có khinh thường.

Phần hận tất nhiên là bởi vì Phong Lê Âm, ở trong lòng Yên Lê luôn luôn nghĩ, nếu không có Tức Mặc U Tà, Phong gia đại tiểu thư sẽ không phải ở Lăng Thiên đại lục này mà mất trinh tiết, lại càng không có chuyện giờ phút này thành tàn phế, tứ chi toàn bộ đều tê liệt nằm ở trên giường, tất cả những việc này đều là lỗi của tức Mặc U Tà!

Tức giận tất nhiên là bởi vì Tức Mặc U Tà được Liệt Hỏa Kinh Thương ôm vào trong ngực, nàng và Phong Lê Âm lớn lên từ nhỏ cùng nhau, cho nên cảm tình Phong Lê Âm đối Liệt Hỏa Kinh Thương, nàng đương nhiên rất là rõ ràng, đó là thích gần mười năm, nhưng lại không có được nổi một tia hồi báo, ngược lại nữ tử này lại được người trong lòng của tiểu thư nhà mình ôm vào lòng, điều này sao lại không làm cho nàng tức giận.

Mà trong mắt Yên Lê lại tràn đầy khinh thường, xem ra Tức Mặc U Tà cũng chỉ là con gái của một viên quan hèn mọn ở Lăng Thiên đại lục mà thôi, lại như thế nào so sánh được với Phong Lê Âm được gia chủ Phong gia sủng ái vô cùng, ngậm trong miệng sợ tan?

“Người là Tức Mặc U Tà? !”, lập tức Yên Lê phần nộ mở miệng, trong giọng nói tràn đầy khinh thường cùng trào phúng, mà Dịch Lê bên người nàng cũng không kịp che miệng của nàng.

Sau khi Yên Lê nói xong, Dịch Lê biến sắc, người khác không biết, nhưng hắn đã biết được thủ đoạn của nam nhân tựa như thần trước mặt này, hắn đối với Tức Mặc U Tà sủng ái vô cùng, thế nhưng lại có người không đem U Tà xem ở trong mắt.

Quả nhiên, sau khi Yên Lê vừa dứt lời, Liệt Hỏa Kinh Thương liền nâng mắt lên.

Con ngươi lục sắc quét về phía Yên Lê, tròn mắt chợt lóe, Dịch Lê nhìn thấy trong đó một tia sát khí nồng đậm, mà sắc mặt Yên Lê khi bị ánh mắt ngoan lệ cùng cường đại uy áp của Liệt Hỏa Kinh Thương quét đến liền trắng bệch.

“Là ta thì như thế nào?”, U Tà vẫn nằm ở trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương như cũ, biểu tình rất là lạnh nhạt, đối với Yên Lê ngữ khí không có một tia phạt phòng, thanh âm cũng vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhưng lại vô hình trung tạo cho người ta một loại áp lực, không giống Liệt Hỏa Kinh Thương dang hoàng bá đạo, nhưng lại làm cho người ta không thể bỏ qua cùng khinh thường, giờ khắc này, trong lòng mọi người đều cảm thấy nam tử cùng nữ tử này giống như trời sinh một đôi nên ở cùng một chỗ cũng là điều bình thường.

“Người... Là người làm đại tiểu thư nhà ta bị thương? !”, tuy rằng Yên Lê một lòng muốn báo thù cho Phong Lê Âm, khí thế hận thù dâng cao, nhưng Tức Mặc U Tà lại làm cho nàng ta cảm thấy áp lực, có chút khó khăn mở miệng nói.

Nghe vậy mày liễu U Tà khẽ nhếch: “Phong Lê Âm? Ta làm nàng ta bị thương?”

Mà khi nghe đến ba chữ Phong Lê Âm này, áp lực trên người Liệt Hỏa Kinh Thương càng phát ra dọa người, sắc mặt cũng là trầm xuống, nguyên bản hắn nghĩ đã cấp cho nữ nhân kia một cái giáo huấn như thế, còn sống mà vẫn không biết điều như thế, còn dám chạy về nói là Tà Nhi làm nàng ta bị thương, quả thực là đáng chết!

“Người, thế nhưng người còn dám giả ngu? ! Nếu không phải tại người, giờ phút này tiểu thư nhà ta sao lại chỉ có thể chỉ nằm ở trên giường, lại làm sao có thể...”, Yên Lê nghe vậy lập tức quên đi nỗi sợ hãi trước đó, hai mắt đỏ rực nổi giận quát U Tà, nhưng còn chưa nói xong, thân hình tựa như bị gió đánh bay ra ngoài, hung hăng nện trên mặt đất.

“Người muốn chết”, thanh âm lãnh lệ giống như hàn băng trăm trượng vang lên, tất cả mọi người đều quá sợ hãi, vị Phong Mâu đề quân này, công lực ma chủ Ma Vực rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào? Thế nhưng có thể bất động thanh sắc vận dụng nội lực đem một người đánh bay đi?!

Nghĩ đến đây tất cả mọi người vô cùng hoảng sợ, nhất là Dịch Lê, hắn vốn là đứng ở bên người Yên Lê, nhưng lại chưa từng cảm giác được nội lực tàn nhẫn đang gào thét mà đến kia, thì Yên Lê đã bị đánh bay ra ngoài.

Thân hình của hắn không tự chủ được mà lui về phía sau từng bước, sau đó hướng về phía Yên Lê chạy qua, chỉ thấy giờ phút này Yên Lê đã phun ra một ngụm máu, nhưng mà vẫn chưa hôn mê, dù sao cũng là ám vệ của một trong tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, thực lực tự thân cũng là cường hãn, có thể đỡ được một chưởng này của Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đủ làm cho người ta kinh hãi.

Mà trong mắt Yên Lê cũng tràn đầy hoảng sợ, khi mà nội lực kia đánh úp lại, nằng nặng là không có cách nào né tránh.

Mà U Tà thấy một màn như vậy không khỏi có chút buồn cười thở dài một tiếng, lập tức nhìn về phía nam nhân ôm chính mình này, nguyên bản bình tĩnh giống như hàn băng làm cho người khác cách xa ngàn dặm, nhưng mà mỗi khi vẫn đề có liên quan đến nằng, liền biến thành bộ dạng như thế này.

Giờ phút này Thủy Ảnh cũng là ngốc lăng ngây ngẩn cả người, đều là ám vệ của hai đại gia tộc, thực lực của Yên Lê hắn cũng biết, thế nhưng lại dễ dàng bị đánh bay ra ngoài như vậy?

“A, còn đâu là ám vệ đứng đầu Phong gia, một kích cũng không chịu được, ả, xem ra Phong gia cũng không có gì hơn cái này”, giờ phút này Hỏa Liên Túy đứng ở bên người Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy sùng bái mở miệng nói.

Mà Mộc Thương Lan cũng là có chút sùng bái nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó lại rất là khinh thường trào phúng nhìn đoàn người Yên Lê, “Xem ra Phong gia cũng đã xuống dốc, một người đứng đầu ám vệ mà lại kém như vậy, vậy thì ám vệ bình thường sẽ như thế nào?”

Hai người mở miệng lại giống như lửa cháy thêm dầu, làm cho khí huyết của Yên Lê vốn đã dâng lên liền phun ngay ra ngụm máu tươi nữa, ngắt đi.

Mà giờ phút này sắc mặt Dịch Lê cũng trầm xuống, nhưng lại không dám mở miệng nói gì.

“Hừ, đừng tưởng rằng thân thủ lợi hại là có thể ức chế được ngàn vạn ám vệ của hai nhà Phong Thủy. “,con người Thủy Ảnh âm trầm vỗ vỗ tay, từ chỗ tối đi ra vô số ám vệ.

Hắn Thủy Ảnh cho dù là ngốc, nhưng mà không ở phút cuối cùng tự nhiên sẽ không lộ ra con bài chưa lật của mình, trước khi đi di tích thượng cổ này, gia chủ Thủy gia giao cho hắn một vạn ám vệ có thân thủ vô cùng tốt, hắn không tin là gia chủ Phong gia không cấp cho Dịch Lê ám vệ, nếu như ám vệ hai nhà liên thủ, như vậy còn lo gì không đem bọn họ một lưới bắt hết?!

Nhưng mà sau khi toàn bộ ám vệ xuất hiện, sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương không có một tia biến hóa, giống như không đem một vạn cao thủ ám vệ này để vào trong mắt.

Mà Dịch Lê nhìn thấy toàn bộ ám vệ của thủy gia trình diện, sau đó lại nhìn muội muội đã lâm vào hôn mê nằm trong ngực, lập tức con người cũng trở nên lạnh lùng, hiện lên một tia ngoan độc.

Đối với chỗ tối cũng vỗ vỗ tay, không bao lâu, lại là một vạn hắc y ám vệ xuất hiện, hai vạn ám vệ tập trung ở một chỗ, khí thế không thể khinh thường, giờ phút này Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan đều đã thu hồi biểu tình trên đùa.

Đều là tứ đại gia tộc, bọn họ tự nhiên biết thực lực ám vệ mà tứ đại g bồi dưỡng là như thế nào.

Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn đến nhiều ám vệ như vậy, lông mày cũng không dễ nhận ra cau lại.

Long Tứ Thiên thì lại quá sợ hãi, hắn là thiếu trang chủ của Ngự Long sơn trang , tất nhiên cũng có bồi dưỡng ám vệ, nhưng không có được cái khí thế này, võ công cao như thế này cũng chỉ có mấy người, giờ phút này họ tùy ý vỗ tay liền có hai vạn, nhiều ám vệ như vậy, bọn họ làm sao mà chống đỡ được? Nghĩ đến đây Long Tứ Thiên liền nhíu mày.

Mà giờ phút này Thương Hải Minh Nguyệt cũng có chút đại ra, vừa rồi bọn họ còn đang suy nghĩ xem Di Thất đại lục là chỗ nào, giờ phút này nhìn trận thế này, sợ rằng Di Thất đại lục còn cường đại hơn Lăng

Thiên đại lực không biết mấy lần, có thể mặt không đổi sắc vỗ tay ra nhiều ám vệ thực lực mạnh mẽ như vậy, thế lực kia làm cho người ta hoảng sợ đến mức cứng lưỡi rồi.

U Tà nằm ở trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương mặt không đổi sắc, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy hai ám vệ này liền ôm thật chặt U Tà vào trong lòng, lấy thực lực của hắn từ lúc bắt đầu hắn đã cảm nhận được chỗ này ẩn nấp mấy vạn ám vệ, cho nên giờ phút này bọn họ xuất hiện, tất nhiên Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

“Hừ, đều lên cho ta, đem bọn họ toàn bộ giết!”, Thủy Ảnh cười lạnh đối với ám vệ phía sau mở miệng nói.

Nghe vậy, nhóm ám vệ lại không có chút do dự hướng về phía đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương đánh tiếp.

Sắc mặt mọi người đều trầm xuống, sau đó liền cùng ám vệ đánh nhau, xuống tay ác độc.

Chính là mới vừa rồi liền cùng những ám vệ kia dây dưa long trời lở đất, giờ phút này lại xuất hiện nhiều như vậy, từng phút đều phải cẩn thận để không bị ngã vào trong vũng bùn kia, mặc dù toàn là cao thủ nhưng Vũ Ảnh Khuynh Thành, Long Tứ Thiên, Mộc Lăng Phong cùng Thương Hải Minh Nguyệt cũng không ngăn cản được bao lâu.

Càng không cần nói đến Mộc Lăng Phong lúc này còn đang ôm Mộc Hoàn Hi trong lòng.

Giờ phút này sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương nghiêm lại, một tay đem U Tà ôm vào trong ngực, tay kia thì vận nội lực chém giết ám vệ quanh thân như chém củ cải.

Nhìn phần đông ám vệ ra tay đều không thể tiếp cận Liệt Hỏa Kinh Thương, Thủy Ảnh cùng Dịch Lê liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt trầm xuống, sau đó như nghĩ đến cái gì, hai người liếc nhìn nhau một cái, sau đó liền gật gật đầu.

Tiếp theo, Dịch Lê lấy ám vệ bốn phía làm điểm đẩy, cầm trường kiếm hướng về phía Liệt Hỏa Kinh Thương đâm tới, nhưng mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không thèm để hắn vào mắt, chỉ là dùng lực hướng về phía cây kiếm kia mà đi.

Nhưng mà ở một khắc cuối cùng, kiếm trong tay Dịch Lê chuyển hướng đâm về phía U Tà. Vừa rồi hắn mới nhìn ra, tuy rằng thể nhân đồn đãi Ma Vực Ma phi – Tức Mặc U Tà võ công nội lực đều là nhất đẳng, nhưng mà xem bộ dáng nàng bây giờ, sợ là bị thương mất nội lực.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy Dịch Lê hướng kiếm về phía U Tà liền biến sắc, vội vàng thu lực bảo vệ U Tà, điểm yếu toàn thân cũng lộ ra, hề gặp đến chuyện liên quan đến U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương luôn mất phương hướng như thế.

Cũng chính bởi vì vậy, Thủy Ảnh từ sau lưng đánh lén Liệt Hỏa Kinh Thương liền cười lạnh một tiếng, ngưng tụ nội lực trong tay hướng về Liệt Hỏa Kinh Thương đánh tới, nhưng mà một màn này liền bị U Tà nhìn thấy, lập tức con người hổ phách U Tà co rụt lại, đánh vỡ sự cấm chế không được dùng nội lực, cũng ngưng tụ nội lực trong tay đánh một chiêu về phía Thủy Ảnh.

Mà Thủy Ảnh vẫn nghĩ rằng U Tà được Liệt Hỏa Kinh Thương bảo hộ trong ngực chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt thôi, bởi vậy không có chút phòng bị nào, giờ phút này cảm nhận được một cỗ cường đại nội lực đánh tới, liền cảm nhận được hơi thở của tử vong đang đến gần.

Cỗ nội lực này so với Liệt Hỏa Kinh Thương không kém mấy phần, tại sao hắn lại không biết ở Lăng Thiên đại lực còn có cao thủ bậc này?!

Nhưng mà giờ phút này hắn đã không kịp mà nghĩ nhiều như vậy, bởi vì nội lực cường đại của U Tà đã tới gần, hung hăng đem hắn đánh bay ra ngoài, sau khi ngã xuống liền phun ra một búng máu, sau đó liền ngất đi.

Mà Dịch Lê cũng không ngờ tới U Tà đột nhiên ra tay, giờ phút này sắc mặt cũng vô cùng kinh hãi, mà Liệt Hỏa Kinh Thương càng không thủ hạ lưu tình đem người trước mặt toàn bộ đánh bay.

Ở bên cạnh cảm nhận được U Tà dùng nội lực, con người lực sắc hung hăng co rụt, trong mắt tràn đầy lo lắng cùng khẩn trương, đưa cánh tay ôm lấy U Tà cũng bắt đầu run rẩy.

Ở xa mọi người liền quay đầu nhìn về phía U Tà, bởi vì áp chế nội lực, mà bây giờ lại phóng xuất ra nội lực lớn như thế, bất chợt huyết lưu khởi động nhanh hơn, U Tà liền phun ra một ngụm máu tươi, nhiều điểm như mai huyết dính ở trên khuôn mặt tuần mỹ của Liệt Hỏa Kinh Thương.

Mà U Tà không kịp nói ra một câu nào, hai tròng mắt liền nhắm lại ngã vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương.

Cửu tử nhất sinh độc phát, giờ phút này cho dù có là Đại La thần tiên cũng không cứu sống được U Tà !

Liệt Hỏa Kinh Thương cảm nhận được trên gương mặt có nhiều điểm huyết ẩm áp, sau đó nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mặt U Tà, cảm nhận được sự lạnh lẽo cùng tái nhợt, hai mắt Liệt Hỏa Kinh Thương đột nhiên đỏ đậm, nhanh chóng ôm chặt U Tà đã dần mất di sinh khí, ngửa đầu về phía chân trời kêu lên một tiếng thê lương: “A... !”

Thanh âm này chấn động tận chín tầng mây, nguyên bản đang đánh nhau khó dừng lại, giờ khắc này mọi người đều ngừng động.

Chỉ vì một tiếng tê rống hỗn loạn bi thương, vô cùng tuyệt vọng làm cho tất cả mọi người rung động tâm can, thanh âm nam tử kia giống như con sói đầu đàn mất đi bạn đồng hành, trầm thấp mà lại khàn khàn.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn thấy U Tà ở trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương đã không còn sinh khí, sắc mặt đều hoảng sợ trắng bệch, mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không còn bộ dáng lạnh như băng nữa, sắc mặt đại biến vọt lại đây.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không ngăn cản, Vụ Ảnh Khuynh Thành muốn bảo vệ trái tim U Tà, để ngăn ngừa cửu tử nhất sinh ăn mòn vào tim thì sẽ nhanh chóng thăng thiên.

Nhưng mà chính vì như thế, hắn cũng không có chút nắm chắc có thể cứu tỉnh U Tà, cửu tử nhất sinh chi độc, chỉ cần vận dụng nội lực, liền thật sự vô phương cứu chữa!

Nhưng khi Vụ Ảnh Khuynh Thành đưa tay đặt lên mạch đập của U Tà sắc mặt liền đại biến.

Vốn dĩ hai mắt đỏ đậm Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy sắc mặt của Vụ Ảnh Khuynh Thành, không khỏi lớn tiếng mở miệng chất vấn nói, “Tà Nhi của ta làm sao vậy? !”

Vụ Ảnh Khuynh Thành nghe vậy lại nâng mắt nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, nói ra một câu làm cho trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương trăm ngàn mối cảm xúc ngổn ngang.

“Nàng, mang thai .”

(*Vy Nhi: Nghe được tin này không biết Thương ca nên mừng hay lo đây a.....()

77. Q.ii – Chương 23

Chương 23: Rời khỏi đầm lầy, cá sấu cự mãng

Edit: Bạch

Beta : Vy Nhi

“Người...người nói gì?”, nghe lời Vụ Ảnh Khuynh Thành, Liệt Hỏa Kinh Thương choáng váng trong phút chốc, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt ngơ dại, có chút lắp bắp hoảng hốt mở miệng.

Nghe vậy, Vụ Ảnh Khuynh Thành nhíu mày nhìn biểu hiện của Liệt Hỏa Kinh Thương, lại mở miệng nói “Nàng, có thai”, giọng điệu đã trở nên bình thản, không có chút hoảng sợ như vừa rồi, cũng không chút khấn trương.

Mọi người nghe vậy đều ngây ngốc nhìn nhau. Nhưng chỉ một lát sau, Liệt Hỏa Kinh Thương phục hồi tinh thần, trong con ngươi xanh biếc để lộ ra nhiều loại cảm xúc, lo lắng U Tà trúng độc, đồng thời cũng vui sướng khi được làm cha, cuối cùng là không biết phải làm sao?

Xung quanh chợt yên tĩnh lại, chỉ còn lại lại tiếng hít thở trầm thấp của Liệt Hỏa Kinh Thương vang vọng trong không khí.

“Vệ nàng, có nguy hiểm hay không?” Liệt Hỏa Kinh Thương điều chỉnh lại cảm xúc, giọng điệu có chút run rẩy, hồi hộp hỏi.

Về mặt Vụ Ảnh Khuynh Thành có chút kì lạ, “Không biết vì sao, người bình thường trúng Cửu tử nhất sinh trong vòng một khắc, chắc chắn sẽ không còn đường sống, mà ta xem mạch cho nàng, mạch đập vô cùng mạnh mẽ, đứa bé trong bụng cũng không có vấn đề gì. Ta nghĩ, có lẽ vì nàng đang có thai, cho nên độc tố bị ngăn chặn lại, không thể phát tác.”

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy cũng khiếp sợ, trợn mắt kinh ngạc, sau đó, ánh mắt từ từ chuyển xuống bụng U Tà, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng, khác với biểu hiện trước đó của hắn.

Sau đó, bàn tay thon dài nhìn thấy được khớp xương nhẹ nhàng đặt ở trên bụng U Tà, ở đó, có con của hắn và nàng,...con...nghĩ vậy, bàn tay đang vỗ về bụng U Tà cũng run nhè nhẹ, hắn chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày lại yêu thể tử sâu đậm đến như vậy, lại càng không thể ngờ hắn cũng sẽ có...con.

Đứa nhỏ, là người cứu mẫu thân của người.

Tuy rằng khi có thai thể chất sẽ rất kém, nhưng như vậy trong hại mà có lợi, lợi ở chỗ, sau khi có thai thì nội lực cũng trở nên nhu hòa hơn, hơn nữa Tức Mặc U Tà đã lâu chưa sử dụng đến nội lực, cho nên lúc này dùng tới, nội lực đột nhiên tuôn trào, khiến cho Cửu tử nhất sinh bị áp chế không thể phát tác, như vậy, chỉ cần điều chế được thuốc giải trước khi sinh thì độc kia cũng sẽ được giải, đứa bé cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Mà Thủy Ảnh cùng Dịch Lê lúc này cũng ngây người, bọn họ chưa từng nghĩ tới Tức Mặc U Tà sẽ có thai.

Sau khi Thủy Ảnh lấy lại tinh thần, nhìn về phía ám vệ cũng đang ngây ngốc, mở miệng hét lớn, “Còn đợi gì mà chưa động thủ?”. Chỉ một câu mà khiến cho tất cả mọi người đang đại ra cùng bừng tỉnh.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy vui sướng, U Tà biểu tấy có thai, cũng có nghĩa là mười tháng sau sẽ có một nhóc bảo bối gọi bọn họ là thúc thúc?

Nhưng mà lúc này, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cũng không biết bảo bối đó lại là một đứa nhóc tinh quái thích nghịch ngợm gây sự, khiến cho cả Lăng Thiên đại lục cùng Di Thất đại lục đều hỗn loạn đến gà bay chó sủa, càng khiến cho hai vị “thúc thúc” khổ không sao kể hết.

Mà Hồn Thiên, Hàn Mai cũng nhìn nhau, trong mắt không thể dấu được vẻ hưng phấn cùng vui sướng, có thai...chủ tử có thai, thật sự là quá tốt!

Cho dù là Hồn Ảnh lạnh lùng như tảng băng cũng có chút hân hoan như đi vào cõi tiên, Vương phi có thai. Đây quả thực là việc vui trọng đại.

Còn Đạm Cúc lại rơi vào suy nghĩ miên man, tiểu thư có thai, vậy sau này ăn uống cần phải chú ý nhiều hơn, đúng, nàng phải làm ra thực nhiều món ngon bổ dưỡng để bồi bổ cho tiểu thư.

Trái lại, Thương Hải Minh Nguyệt lại bình tĩnh hơn, có thai thì có thai, có cần kích động như vậy sao? Tuy nhiên, có cha mẹ như vậy, đứa bé này chỉ sợ cũng không phải kẻ tầm thường. Nói đi nói lại cũng chỉ có Thương Hải Minh Nguyệt là nghĩ tới điều này.

Long Tứ Thiên vừa đau lòng mà lại vừa vui mừng thay U Tà, về mặt có chút rối rắm, giống như bị động kinh, khiến Thương Hải Minh Nguyệt ở bên cạnh xem cũng phát hoảng.

Mộc Lăng Phong âm thầm vì U Tà mà cảm thấy may mắn, đứa bé này tới thật đúng lúc, nếu không có đứa bé, chỉ sợ nữ tử phong hoa tuyệt đại như nàng cũng sẽ....

Phần đông ám vệ nghe vậy đều đánh về phía mọi người, chỉ là so với vừa rồi thì đã chậm chạp hơn rất nhiều.

Vốn đang chìm đắm trong tâm trạng lần đầu làm cha, Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy, con người xanh biếc như đại dương sâu thẳm, khiến người ta không tìm được mà tìm đập nhanh hơn.

Hắn cũng không quên, vừa rồi là ai đánh lén hắn khiến Tà Nhi phải dùng nội lực đang áp chế độc tố. Tuy rằng điều này khiến hắn biết Tà Nhi đang có thai, nhưng mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần là người tổn thương tới nữ nhân của hắn, đều phải chết.

Nghĩ vậy, Kinh Thương đứng dậy, hơi thở quanh thân cũng thay đổi, khí thể giống như hủy thiên diệt địa lan tràn khắp cả không gian, khiến mọi người chỉ trong nháy mắt hô hấp cũng trở nên khó khăn. Bây giờ, Kinh Thương không còn là phu quân tình cảm dịu dàng như nước, mà l chứa tể một phương.

“Người tổn thương nàng, chết!”, Kinh Thương lập tức mở miệng, thanh âm từ tính lạnh lùng hiện tại cũng có chút hỗn loạn, lại không thể bỏ qua sát khí lộ rõ, giọng điệu u ám khiến người ta bất giác trở nên tê liệt.

Kinh Thương lập tức đưa tay ra, chỉ nháy mắt Huyết Cầm trong tay Hồn Ảnh đã nằm trên tay Kinh Thương.

Huyết Cầm trên tay, huyền y hình rồng, tay áo vân bạc, ngồi yên trên chiếu. (Bạch: Huyền y hình rồng, tay áo vân bạc: Quần áo màu đen thêu hình rồng, tay áo thêu hoa văn màu bạc)

Khóe miệng Kinh Thương gợi lên độ cong khát máu, ngón tay nhẹ nhàng nhảy múa trên dây đàn, tiếng đàn khí phách, nghiêm nghị, dư âm lượn lờ, phảng phất khiến mọi người vô tình bị tiếng đàn hấp dẫn.

Ngay lập tức từng đợt nội lực ngưng tụ hóa thành con dao sắc bay ra, cùng với âm điệu càng ngày càng à trở nên dữ dội, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên. Không bao lâu, hai vạn ám vệ mang tới chỉ còn một nữa, màn giết chóc kinh thiên động địa như vậy khiến cho Thủy Ảnh cùng Dịch Lê đều đại ra.

Địch Lê mặc dù đã sớm nghe nói về Ma Chủ Ma Vực – Minh Thiên Tầm, Chiến thần Nhiếp Chính Vương của Phong Mâu – Liệt Hỏa Kinh Thương, từng lấy sức một người ngăn chặn hai mươi vạn binh mã, tạo nên một thần thoại không thể phá vỡ. Hôm nay được thấy càng chứng minh một điều, nam nhân này, quá cường đại!

Mộc Lăng Phong ở bên cạnh nhìn thấy càng cảm thấy may mắn vì đã chọn quy hàng Phong Mâu, nếu có chiến tranh, cho dù tam quốc liên thủ, cũng chưa chắc có thể khiến Phong Mâu rơi vào chỗ chết.

Âm nhận (dao sắc bằng âm thanh) từ tiếng đàn có chút giảm xuống nhưng càng ngày càng trở nên sắc bén, tàn nhẫn. Tất cả ám vệ ngay khi còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị âm nhận trực tiếp xuyên tim, sau đó trợn to đôi mắt một cách không thể tin mà ầm ầm ngã xuống, trước lúc chết cũng không biết vì sao lại chết, rõ ràng bọn họ đã cảnh giác, ngăn chặn tứ phía vì sao lại vẫn trúng chiêu mà chết?

Cái bọn họ không biết chính là chênh lệch về thực lực, cho dù người đã có đề phòng nhưng yếu thì vẫn là yếu.

Mà Thủy Ảnh thấy vậy, hai tròng mắt trợn tròn khiếp sợ, cảm giác có chút không đúng, vội vã xoay người thoát ra, nhưng mà trong mắt Kinh Thương cũng không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn. Một tay buông đàn, một tay cầm kiếm, một kiếm chém ra, tiếng xé gió vù vù lay động, giống như tử thần đang vẫy gọi.

Thủy Ảnh còn chưa kịp bước một bước, trường kiếm đã đâm xuyên qua lồng ngực hắn, ở một khắc cuối cùng, Thủy Ảnh cúi đầu nhìn về phía chuôi kiếm đang ở trước ngực cùng dòng máu tươi đang chảy chậm chậm, sau đó, chưa kịp nhắm mắt đã ngã thẳng xuống.

Địch Lê ngơ ngác nhìn Thủy Ảnh lúc này còn cùng mình bảy mươi bảy giờ đã chết không nhắm mắt, cuối cùng vẫn không thắng được thần, nâng mắt nhìn ngân châm sắc nhọn đang bay thẳng đến cũng không có một chút lực đánh trả. Mãi đến khi ngân châm xuyên qua giữa trán, hắn mới cảm thấy hít thở trở nên khó khăn, máu từ giữa trán chảy xuống, giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn chỉ nói được hai chữ, “Lê Âm”

Nếu hỏi điều gì khiến hắn kiên quyết ra tay với Kinh Thương, thực lòng cũng không

phải vì Yên Lê, mà là vì Phong Lê Âm, hắn từ nhỏ đã được Phong gia nuôi dưỡng, cũng từ đó, liền nhất kiến chung tình đối với tiểu công chúa ngồi xinh như búp bê ngồi trên đu kia. Nhưng hắn luôn biết thân phận của mình, đem tình cảm này chôn sâu ở đáy lòng, khiến mọi người đều không thể nhìn thấy điều gì, ngoại trừ muội muội của hắn, Yên Lê.

Mãi cho đến mấy ngày trước hần mới biết Phong Lê Âm đã làm gì ở Lăng Thiên Đại Lục, đây cũng là lần đầu tiên hần để lộ tâm tư của mình trước mặt gia chủ Phong gia, đó cũng là lúc hần nói cho Phong gia chủ, hần Dịch Lê không cần biết Phong Lê Âm có thất trinh hay không, chỉ cần là nàng, hần bằng lòng cưới.

Cũng chính vì thế, hần muốn tặng cho nữ nhân mình yêu nhất một lễ vật đính hôn đặc biệt, muốn thay nàng báo thù, cho nên mới không tiếc điều động một vạn ám vệ đến đối phó Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà, tất cả đều chỉ vì một người là Phong Lê Âm.

Nhưng Liệt Hỏa Kinh Thương mặc kệ hần vì ai, trên thế giới này, chỉ cần là người làm U Tà bị thương, hần Liệt Hỏa Kinh Thương cho dù có hủy thiên diệt địa cũng không nhú mảy.

Bên trong đầm lầy lúc này, khắp nơi đều là thi thể, không ít người đã ngã xuống vũng lầy rồi từ từ chìm xuống. Mùi máu tươi tràn ngập không gian, vô cùng thê thảm.

Kinh Thương thấy vậy cũng không có biểu cảm gì khác biệt, chỉ đơn giản đem Huyết Cầm đưa cho Hồn Ảnh, rồi sau đó ôm lấy U Tà, nhẹ nhàng ôm vào ngực, giống như đang ôm bảo bối quý giá nhất thế gian, con người màu xanh lúc này chỉ còn lại sự dịu dàng mà ấm áp.

Trong lòng Kinh Thương, U Tà là toàn bộ thế giới của hần, giờ phút này, thế giới của hần lại nặng thêm một chút, tình yêu của hần lại càng ngày càng nhiều hơn, nhưng hần luôn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ.

Kinh Thương ôm U Tà xoay người tiếp tục đi về phía di tích, lúc này đã có thể thấy tàn tích một tòa thành cổ loáng thoáng phía xa xa, cho dù chỉ là tàn tích, cũng không che dấu được nét cổ xưa hùng vĩ mà yên tĩnh.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc nhau rồi đều nhìn thi thể xung quanh, trong lòng lại có chút hoảng sợ.

Ám vệ của tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục bồi dưỡng lợi hại thế nào, bọn họ hiểu rõ, cho dù không phải cao thủ đứng đầu, nhưng cũng là số một số hai, vậy mà ở trong tay biểu ca cũng không chống đỡ được nổi một canh giờ, điều này bảo họ không hoảng sợ sao được.

Nhân vật giống Liệt Hỏa Kinh Thương, cho dù là chết, họ cũng không muốn đụng tới.

Mà đáy lòng Thương Hải Minh Nguyệt cùng Long Tứ Thiên lúc này âm thầm hạ quyết tâm, sau này mặc kệ Lăng Thiên Đại Lục phát sinh chuyện gì, thay đổi thế nào, Thiên Hải Vực cùng Ngự Long Sơn Trang đều sẽ không đối đầu với Liệt Hỏa Kinh Thương, chỉ bởi vì khung cảnh ngày hôm nay!

Nhìn thấy Kinh Thương đã ôm U Tà đi xa, mấy người cũng ngay lập tức nâng bước theo sau. Không có người đến gây chuyện, họ cũng cực kỳ nhanh chóng vượt qua đầm lầy.

Khi mặt trời lặn xuống phía tây, đoàn người cũng đi ra khỏi đầm lầy, nhưng U Tà bởi vì quá mệt mỏi mà đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, Mộc Hoàn Hi cũng từ từ tỉnh lại, tuy trên chân vẫn còn đau đớn nhưng tính mạng vẫn được bảo toàn.

Trong lòng Mộc Hoàn Hi lúc này, U Tà đã trở thành người mà nàng muốn dùng toàn bộ sức lực và tính mạng để bảo hộ, người nàng cam tâm tình nguyện trung thành. Nếu không có U Tà, vậy cũng không có Mộc Hoàn Hi.

“Cô gia, tiểu thư bây giờ đã có thai, không nên quá mệt nhọc, hay là đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi. Ta cũng làm chút thức ăn cho tiểu thư”, ngay khi đi vào u cốc cỏ mọc xanh um, Đạm Cúc nhìn U Tà đang mê man, khó tránh phải mở miệng nói với Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nghe vậy, Kinh Thương ngay lập tức ngừng bước, sau đó tìm một gốc cây thật lớn rồi ngồi xuống, đem U Tà ôm chặt trong lòng.

Mà Đạm Cúc thấy vậy lại cùng Hàn Mai liếc nhau, sau đó hai người chia nhau đi tìm đồ ăn, Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh cũng chia ra đi theo.

Ánh trăng nhu hòa mà yên lặng.

Kinh Thương buông mắt lẳng lặng nhìn U Tà đang ngủ. Lông mi dài như cây quạt nhỏ tạo thành một chiếc bóng, sống mũi thẳng tắp xinh xắn, đôi môi anh đào hơi mỏng đã không còn tái nhợt mà trở nên đỏ hồng, chỉ là khóe môi U Tà hơi hơi cong giống như đang mơ thấy điều gì đó rất vui vẻ. Kinh Thương thấy vậy

cũng vô thức cong môi cười, cả khuôn mặt đều tràn đầy hạnh phúc, giống như nhìn U Tà là một việc khiến hẳn vô cùng thỏa mãn.

Đoàn người Thương Hải Minh Nguyệt ở phía xa xa nhìn thấy biến hóa trên mặt hẳn cũng khó nén thở dài, chỉ sợ trên thế gian này ngoài U Tà không có người thứ hai có thể khiến hẳn đổi sắc mặt.

Một lúc lâu sau, Kinh Thương mới tựa vào thân cây, ôm chặt U Tà, từ từ đem con người màu xanh biếc che lại.

Mọi người thấy vậy cũng nhanh chóng khoanh chân tu luyện, hôm nay đánh nhau tiêu hao quá nhiều sức lực, mỗi người gần như chỉ còn một nửa nội lực, nhân lúc này đang nghỉ ngơi mà khôi phục thể lực cùng nội lực.

Trời dần đen mà đám người Đạm Cúc vẫn chưa trở về.

Đúng lúc này, con người đang nhắm chặt cửa Kinh Thương mở ra, trong mắt lóe ra ánh nhìn nguy hiểm cũng hơi thở khát máu, sau đó, dùng tay chụp về phía sau, ngay lập tức chạm vào một làn ra lạnh lạnh, trở tay nắm chặt vật kia rồi mạnh mẽ ném xuống mặt đất phía trước.

Lọt vào tầm mắt là một con trăn. Con trăn này rất dài, khoảng hai ba thước, lại có một cái mồm rộng, há ra bên trong như một bát máu to, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Mà mọi người nghe thấy tiếng vật nặng rơi trên mặt đất liền tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy con trăn đang nằm lẩn lộn trên mặt đất, bởi vì vừa rồi Kinh Thương xuống tay cực kỳ ngoan độc nên con trăn này cũng bị thương không nhẹ mới quay cuồng lẩn lộn như thế.

Lúc này, Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc cũng trở lại, chỉ là bộ dạng cả bốn người đều nhếch nhách, tóc tai rối bời, quần áo rách nát giống như gặp phải cướp.

“Cô...cô gia, có...có cá sấu!”, Đạm Cúc vừa chạy vừa hét, giọng điệu vô cùng mê lương. Ai có thể nghĩ tới, bốn người vốn là đang chuẩn bị bắt vài con cá ở ven hồ, nhưng cá không thấy đâu, chỉ thấy một vật thể dài hơn ba thước dần dần ngoi lên, nhưng bốn người cũng chỉ kinh ngạc chứ không quá để ý. Lập tức đánh bay con cá sấu kia rơi vào trong hồ. Có lẽ là máu của con cá sấu kia lan ra khắp hồ, không bao lâu sau, cả một đàn cá sấu đều từ trong hồ ngoi lên, khí thế bùng bùng, vô cùng đáng sợ.

Bốn người lập tức chiến đấu hăng hái, nhưng cũng không dám quá ham chiến, sợ đám người Kinh Thương tìm đến. Cho nên bốn người nhanh chóng phi thân trở về, muốn nói mọi người đi mau, nếu để cho đàn cá sấu kia đuổi kịp, chỉ sợ không tránh được một trận đại chiến.

Hôm nay chỉ vì đối phó với hai vạn ám vệ kia mà mọi người đều tiêu hao hơn một nửa nội lực, cộng thêm thể lực suy kiệt, làm sao có thể tiếp tục đại chiến lần nữa? Nhưng ngay khi bốn người trở về, nhìn thấy con trăn lớn đang lẩn lộn, cái đuôi dài quét mạnh trên mặt đất khiến bụi bay mù mịt, chỉ một lúc sau đã chết.

Kinh Thương nghe thấy lời nói của Đạm Cúc chỉ hơi nhíu nhíu mày, nhưng ngay lập tức liền bình thường trở lại, con người lóe lên sự tàn nhẫn, không lâu sau, bên người lại xuất hiện một con trăn lớn giương chiếc mồm máu. Thanh âm trầm trên mặt đất cùng tiếng kêu “si...si...” từ chiếc lưỡi thò ra thụt vào khiến da đầu mọi người cũng phải run lên.

Thấy vậy, cả Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Long Tứ Thiên đều nhíu chặt mày, chuyển đi tìm kiếm di tích thượng cổ này đúng là vô cùng gian nan, nguy hiểm, vừa ra khỏi đầm cá sấu, lại rơi vào miệng trăn. Mọi người ngẫm nghĩ đều âm thầm cười khổ, nếu lần này không tìm được bảo vật thì đúng là thực sự phải xin lỗi chính mình vì tự rước lấy phiền phức nơi cô đảo này.

Cũng tại lúc này, đàn cá sấu kia cũng từ từ đi tới, ba bên giăng co, đàn cá sấu cùng đám trăn đều cảm thấy hơi thở đáng sợ từ đám người Kinh Thương nên cũng không dám đi tới.

Mà đám người Kinh Thương cũng yên tĩnh, địch không động, ta cũng không động, lẳng lặng nhìn đám bò sát.

Có lẽ bởi khí thế giương cung bạt kiếm của ba bên mà U Tà nhíu nhíu mày liễu, một đôi con người màu hổ phách cũng từ từ mở ra, đập vào mắt là khuôn mặt dịu dàng của Kinh Thương. U Tà cũng mặc kệ không khí xung quanh, thản nhiên cười với hẳn.

Lúc nàng hôn mê, thực sự cũng không hoàn toàn bất tỉnh, vẫn duy trì được ý thức, cho nên mọi người nói gì, làm gì, nàng đều biết. Nghĩ tới đây, U Tà đem tay phải đặt lên cổ tay trái, cảm nhận mạch đập của chính mình. Tuy rằng biết Vụ Ảnh Khuynh Thành sẽ không bắt mạch sai, nhưng nàng vẫn muốn xác nhận một chút. Đến khi cảm nhận được mạch đập kia, U Tà mừng vui lẫn lộn, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên bụng, giống như có thể từ đó cảm nhận được một sinh mệnh khác đang từ từ trưởng thành. Cùng lúc Kinh Thương cũng đưa tay đặt lên tay U Tà.

Sau một lúc lâu, U Tà mới nâng mắt nhìn mọi thứ xung quanh, ngay khi nhìn thấy đám bò sát kia cũng nhăn trán lại.

Cô đảo này thật sự là không phải ai cũng có thể lên được, người bình thường tới đây, không chết cũng phải mất một lớp da.

“Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh, Đạm Cúc, các người lập tức châm lửa đốt đuốc, quây thành vòng tròn xung quanh mọi người. Cho dù là trần hay cá sấu bình sinh đều rất sợ lửa, hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, vẫn là nghỉ ngơi lấy sức, ngày mai tính tiếp.” U Tà hồ hững mở miệng, sau đó liền tựa vào vai Kinh Thương. Mà Kinh Thương cũng ôm chặt U Tà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mọi người xung quanh nhìn hai người bình tĩnh như thần tiên này mà khóe miệng run rẩy, một chút tự giác đang đối mặt nguy hiểm cũng không có.

U Tà lúc này nằm trong ngực Kinh Thương, tay đặt trên bụng, khóe miệng cong cong, trong lòng tự nhủ: Hài tử, mẫu thân thực yêu người!

78. Q.ii – Chương 24

Chương 24: Di tích bí mật, bảo vật hiện thế.

Edit: Linh Nhi , Vy Nhi

Beta: Vy Nhi

Sau khi U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều đã ngủ, phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng, mọi người cũng châm lửa lên.

Một vòng đại hỏa vây chung quanh mấy người, làm cho thời tiết rét lạnh này cũng ấm hơn một chút, đàn cá sấu cùng đám trăn nhìn ngọn lửa cực cao này liền nổi giận gầm nhẹ một cái, nhưng mà cũng vô dụng.

Không lâu sau, đàn cá sấu cùng đàn trăn không làm gì được liền bỏ đi.

Mà đêm nay U Tà cùng mọi người ngủ cực say, mệt mỏi nhiều ngày như vậy, đêm nay chính là ngày ngủ thoải mái nhất.

Ngày thứ hai, bầu trời tờ mờ sáng, hai tròng mắt U Tà mở ra, ngược lại Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn nhắm mắt dựa vào thân cây, phát ra tiếng hít thở đều đều.

Liên tục mấy ngày chạy đi cùng chiến đấu, chính Liệt Hỏa Kinh Thương cũng mệt mỏi , cho nên mới có thể ngủ say như vậy.

Nhưng mà ngay cả khi ngủ say, bàn tay Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chưa từng buông tay U Tà ra.

U Tà ngẩng đầu nhìn ngắm nam nhân đang nắm bàn tay mình, bàn tay trắng nõn tinh tế nâng lên vuốt ve hình dáng khuôn mặt của Liệt Hỏa Kinh Thương, mũi cao thẳng, cánh môi gât gao mím lại, ngũ quan thâm thúy tựa như điêu khắc cổ của Hy Lạp.

Nam nhân này, dù ở thời điểm tỉnh táo hay ngủ say, đều làm cho người ta có một loại áp lực đứng đầu thiên hạ.

Như là cảm nhận được có người sờ loạn trên mặt mình, lông mi Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ rung một chút, ngay lập tức con người lục sắc mở ra, nhìn thấy U Tà vẫn nhìn mình chăm chăm không nhúc nhích, mặt Liệt Hỏa Kinh Thương liền nhu hòa, đem U Tà ôm vào trong ngực.

“Tà Nhi, có phải nàng đột nhiên cảm thấy bộ dạng của phu quân rất đẹp mắt phải không? “, ngữ khí của Liệt Hỏa Kinh Thương mang theo ý cười, bởi vì vừa tỉnh ngủ nên thanh âm còn mang theo chút khàn khàn từ tính, nghe mị hoặc vô cùng.

Nghe vậy U Tà đang nhìn chăm chăm vào Liệt Hỏa Kinh Thương liền sửng sốt, hô hấp cũng có chút bị kiềm hãm, lập tức quay đầu, âm thầm than thở một câu, “Yêu nghiệt “

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương khẽ nhếch mày kiểm, yêu nghiệt? Là nói hần?

“Tà Nhi, vi phu có thể hiểu từ yêu nghiệt này là đang khen vi phu không? “, Liệt Hỏa Kinh Thương đem đầu U Tà nâng lên nhìn thẳng vào mặt mình, mở miệng nói, trong giọng nói che lấp không được từ tính tà mị.

Nghe vậy U Tà liền cũng khẽ nhướn lông mày : “Đương nhiên có thể .”

Dứt lời ánh mắt U Tà hạ xuống nhìn tay mình đang đặt trên bụng, mở miệng nói: “ Con à, về sau không nên học cha người tự kỷ như vậy nga” , ngữ khí không còn giống trước đó, bây giờ mang theo vô vàn hạnh phúc cùng ôn nhu.

Nghe được lời nói của U Tà , Liệt Hỏa Kinh Thương sửng sốt, tự kỷ? Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương sờ sờ cái cằm trơn bóng của mình, tự kỷ kia sẽ không phải là chính mình thích chính mình sao? Hần có sao?

U Tà ở ngẩng đầu lên liền thấy được biểu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức biết hần suy nghĩ cái gì, không khỏi bật cười ra tiếng.

Tiếng cười này nhất thời làm cho những người ngủ say xung quanh chậm rãi mở mắt.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đã tỉnh ngủ, U Tà liền từ trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương đi ra, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng lập tức đứng lên.

“Nếu tất cả đều đã tỉnh,vậy liền đi thôi”, thanh âm U Tà lúc này lại trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hờ hững, so sánh với nữ tử vừa ôn nhu như nước kia thật không phải là nàng.

Mà lúc này mọi người mới nhìn thấy, hóa ra tối hôm qua mọi người được lửa nóng vây quanh, đàn cá sấu và đàn trăn không vào được nên đã rút lui, nay xung quanh đã an toàn, chỉ sợ nếu không đi nhanh, sẽ lại bị vây hãm giống như tối hôm qua.

Lập tức mọi người liền đi theo U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương hướng về phía di tích thượng cổ ở xa xa mà đi.

Một đường đều bình an, trừ bỏ ngẫu nhiên gặp phải mấy con cá sấu cùng trăn, cũng không có phát sinh tình huống khủng bố như tối hôm qua, nghỉ ngơi một đêm thể lực mọi người liền dư thừa, cho nên liền gia tăng cước bộ.

Giờ phút này trong lòng mỗi người đều vô cùng kích động, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ di tích thượng cổ đã ở trước mắt, cho nên bước chân của mỗi người không tự giác được mà càng lúc càng nhanh.

Rất cực, cho đến khi mặt trời trở nên chói chang, đoàn người đã đi đến bên ngoài di tích thượng cổ.

Quét mắt có thể thấy được, nơi nơi đều là tường đổ, chôn dấu dưới lòng biển gần trăm năm giờ phút này di tích thượng cổ đang lộ ra trước mắt, trong lòng mọi người không tự chủ được mà phát ra rung động.

Có thể bảo tồn hàng trăm năm, như vậy thấy được di tích thượng cổ này bất phàm như thế nào, đến gần liền cảm thấy phong cách cổ xưa, hơi thở thâm trầm ngưng đọng, làm cho trong lòng mọi người dâng lên cảm giác cung kính.

Ngay cả thần sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương trong giờ phút này cũng vô cùng trịnh trọng.

Đẩy cánh cửa thành trước mặt mọi người ra, một mùi mộc hương nồng đậm lập tức sộc tới, cảnh tượng lọt vào trong mắt khiến mọi người sợ hãi, hoảng sợ.

Chỉ thấy trên mặt đất rộng lớn kia, thi hài khắp nơi, vốn dĩ mùi hài cốt này đã theo gió tản đi khắp nơi, nhưng bởi vì bị chôn sâu dưới đáy biển nhiều năm nên bây giờ vẫn còn nguyên vẹn như cũ, nhưng vẫn còn rất nhiều bộ hài cốt không được đầy đủ theo năm tháng, khiến người ta rung mình sợ hãi.

Mọi người thấy nơi này dày đặc bạch cốt, nhiều không đếm xuể, có thể tưởng tượng ra năm đó có bao nhiêu người đã ngã xuống ở đây mới tạo thành cục diện như bây giờ, nhưng cũng không thể phủ nhận, trăm ngàn năm trước đây, tại thành trì này đã diễn ra một hồi đại chiến kinh thiên động địa.

Hơn nữa liếc mắt nhìn xung quanh một cái, có thể nhận ra di tích thượng cổ này rộng lớn vô cùng.

“Chúng ta liền tách ra ở đây đi”, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn mọi người không khỏi mở miệng nói.

Di tích thượng cổ này lớn như vậy, bảo vật ở di tích thượng cổ cũng sẽ vô cùng nhiều. Nếu là mọi người cùng nhau đi, như vậy khi gặp bảo vật không biết phân chia như thế nào. Đó cũng là một vấn đề, mặt khác nếu như tách ra thì tỷ lệ gặp được nhau ở trong tòa đại di tích này sẽ cực nhỏ, cho nên cũng sẽ không phát sinh tình cảnh tranh đoạt.

U Tà nghe vậy gật gật đầu, vì vậy một đoàn mấy người liền chia thành ba nhóm.

Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đương nhiên sẽ không tách ra, bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh cùng Đàm Cúc cũng sẽ đi theo bọn họ.

Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong và Mộc Hoàn Hi một nhóm.

Long Tứ Thiên vốn là muốn một mình đi trước, nhưng lại không lay chuyển được Thương Hải Minh Nguyệt, cho nên hai người trở thành một nhóm.

Ba nhóm người cáo từ nhau sau đó liền từ ba hướng mà tiến vào bên trong di tích.

Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đi vào con đường chính giữa phơi đầy bạch cốt lạnh lạnh.

Mặc dù trải qua thiên cổ vạn năm quang cảnh xung quanh cũng đã có chút đổ nát, nhưng vẫn có thể thấy được hình dáng ban đầu của nó. Kiến trúc đại điện uy vũ, lộng lẫy cho đến nay vẫn sừng sững không thay đổi.

Đạp vào tầm mắt U Tà chính là ba tòa chủ điện hoàn toàn không thua gì kiến trúc của Thương Khung điện ở Phong Mâu, hơn nữa vẻn vẹn ba tòa chủ điện này chỉ chiếm một góc nhỏ của di tích, bởi vậy có thể thấy được chủ nhân của di tích thượng cổ này, năm đó tất nhiên cũng là người hùng bá một phương.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhau sau đó đồng loạt đi về phía tòa đại điện ở chính giữa.

Nơi đó, rất có khả năng sẽ có thứ bảo vật làm người ta cứng lưỡi nào đó đang chờ mọi người khai quật.

Bất quá chỉ khoảng nửa khắc, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đã đi tới trước cửa đại điện kia, đại môn bằng thép được điêu khắc hoa văn tinh tế chậm rãi bị đẩy ra.

Liệt Hỏa Kinh Thương đem U Tà bảo hộ ở sau người, chính mình bước vào trước một bước.

Vừa mới đi vào bên trong đại điện, nơi nơi đều bốc lên hơi nước ẩm ướt, mà trên sàn điện còn mọc đầy rêu và tảo lục, chắc là do chìm sâu dưới biển quá lâu, cho nên trên mặt đất mới mọc lên lớp rêu, tảo như vậy.

Bên trong đại điện cũng không phải là một căn phòng vô cùng rộng lớn, mà là chỉ có một cửa đá, trừ nó ra cũng không còn thứ gì khác. Do cửa gỗ đứng im đó đã lâu bị đẩy ra, một trận âm thanh kéo kẹt vang lên, ở trong đại sảnh trống rỗng này nghe có vẻ cực kỳ quỷ dị.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhìn nhau một cái, hai người đều nâng bước đi về phía cửa đá kia.

Khi U Tà đi đến đối diện cửa đá liền bắt đầu tìm cơ quan để mở cửa đá, nhưng tìm một hồi lâu cũng không tìm được.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng cẩn thận tìm kiếm trên vách tường, bốn người Hồn Thiên Hàn Mai cũng chia nhau ra tìm kiếm những chỗ có thể cất giấu cơ quan ở toàn bộ đại sảnh.

Nhưng mà mọi người tìm suốt thời gian một chung trà cũng vẫn không tìm được, việc này không khỏi khiến cho U Tà nhíu chặt mày liễu.

Trước khi đến đây nàng cũng từng thăm dò các loại di tích cổ, cho nên một ít chướng ngại như cửa ngầm hoặc là ám khí đều là không làm khó được nàng. Nhưng đã tìm lâu như vậy, tất cả những biện pháp có thể đều đã thử qua, vậy mà vẫn không thể mở được cánh cửa này, đây là như thế nào?

Đúng lúc này, Đạm Cúc đột nhiên “A” một tiếng, dưới chân liền trượt ngã xuống đất, Hồn Ảnh lập tức nhanh nhẹn đưa tay kéo lấy Đạm Cúc, nhưng đám tảo biển và rêu xanh kia thật sự rất trơn, cho nên Đạm Cúc cùng Hồn Ảnh liền bị trượt chân.

Không biết vì sao, trên mặt đất đột nhiên lộ ra một cái địa động thật lớn, Đạm Cúc cùng Hồn Ảnh nhất thời không kiểm soát được nên bị ngã xuống.

Thấy một màn như vậy, Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đều là cả kinh, sau đó thông thả từng bước đi đến trước địa động kia, cũng không có do dự liền theo sát Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc nhảy xuống.

Nhìn thấy chủ tử nhà mình đều đã nhảy xuống, Hồn Thiên cùng Hàn Mai tự nhiên cũng sẽ không để tụt hậu, cũng nhảy xuống địa động kia.

Địa động này quả thực rất sâu, mấy người cứ mãi rơi xuống, tựa hồ sâu không thấy đáy vậy.

Liệt Hỏa Kinh Thương đem U Tà gắt gao ôm vào trong lòng, không bao lâu hai người cực nhanh rơi xuống phía trước Đạm Cúc cùng Hồn Ảnh, Liệt Hỏa Kinh Thương vươn một cánh tay đem Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc ném về phía trước, lạnh lùng mở miệng nói, “Vận khí “

Nghe vậy Hồn Thiên cùng Đạm Cúc lập tức lợi dụng lực ném đó điều chỉnh tốt hơi thở của bản thân, vận khinh công rơi xuống.

Mà ngay khi mấy người đang rơi xuống, phía trên lại truyền đến một tiếng bịch rất lớn, toàn bộ thông đạo mà mọi người đang rơi xuống trở nên tối đen, xem ra cái địa động phía trên kia đã hợp lại như lúc ban đầu.

Rất lâu sau khi rơi xuống, Liệt Hỏa Kinh Thương rốt cục cũng chạm chân tới đất.

Bởi vì nội lực rất mạnh cho nên ở bên trong địa động, Liệt Hỏa Kinh Thương cho dù không cầm đèn cũng có thể nhìn rõ mọi vật.

Lập tức bốn người Hồn Ảnh, Đạm Cúc, Hồn Thiên, Hàn Mai cũng đều rơi xuống bên cạnh Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Đạm Cúc, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”, U Tà nhìn Đạm Cúc, sau đó liền hỏi.

“Tiểu thư, ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, chính là mới vừa rồi lúc đang tìm cơ quan, bởi vì không tìm được, cho nên ta nhất thời tức giận liền hung hăng đá vào cánh cửa, nhưng vì tảo biển kia thật sự quá trơn, cho nên ta mới bị trượt chân, nhưng trước lúc trượt chân đã đụng vào một khối đá nổi lên trên mặt đất, sau đó liền bị rơi vào địa động này...”

Nghe vậy con người U Tà lóe lóe, rồi lại lâm vào trầm tư.

Rất nhanh U Tà liền ngẩng đầu đánh giá bốn phía, chỉ thấy bên trong thạch động khắp nơi đều là thông lộ.

Không bao lâu đáy mắt U Tà xẹt qua một đạo ánh sáng, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Chủ nhân thiết kế lên tòa đại điện này thật sự là kinh diễm tuyệt luân, đầu tiên là lấy đại đường trống rỗng mê hoặc mọi người, làm cho tất cả mọi người không hề cảm thấy nó kỳ lạ hay có gì thần bí, sau đó lại lấy một cái cửa đá thật lớn để làm ọi người hiểu lầm. Khiến ọi người nghĩ rằng con đường duy nhất để đi qua đại điện chính là cánh cửa đá thật lớn kia, mà không nghĩ ra rằng lối vào chân chính lại chính là địa động này!

Nếu không phải Đạm Cúc vô tình đụng vào cơ quan kia, sợ là mọi người sẽ không thể dễ dàng tìm được lối vào như vậy.

Mà trong đáy mắt Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này cũng xẹt qua một đạo tán thưởng, hẳn thật chưa từng nghĩ đến trăm ngàn năm trước đây đã có người thiết kế được một mật đạo tinh diệu như vậy. Người thiết kế ra thông đạo này chắc hẳn phải là người kinh thể tài hoa đương thời.

U Tà liếc mắt đánh giá bốn phía, sau đó nhìn về phía một cái thông đạo bằng ngọc thạch.

Mấy cái thông đạo khác đều bị rêu xanh phủ kín, có thể thấy được địa động này cũng cực kỳ ẩm ướt, nhưng bởi vì bị che kín ở dưới cho nên mới không bị nước biển tràn vào. Những thông đạo ở đây đều được tạo bởi những tảng đá trơn bóng nên rêu xanh không thể mọc ra được. Mà giờ phút này chỉ có một cái thông đạo này là sạch sẽ, không có một chút rêu xanh. Vì vậy đây cũng chính là điểm kỳ quái, vì sao mấy thông đạo khác đều có chút nước bùn cùng rêu xanh, mà chỉ có duy nhất một cái thông đạo này là khác thường như vậy.

U Tà suy tư một lát liền nghĩ tới một nguyên do, có lẽ bí động này chính là nơi đại thần trong triều bí mật hội ngộ, mà triều thần đương nhiên không có tư cùng đế vương đi chung một đường vì vậy mới tạo thành nhiều thông đạo như vậy.

Mà những thông lộ bằng đá đầy rêu kia không cần nghĩ cũng có thể đoán được nó dành cho những người không có thân phận tôn quý, còn những thông lộ ít rêu hơn là dành cho những người có chút địa vị trong triều.

Nghĩ đến đây U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó âm thầm gật đầu.

Liệt Hỏa Kinh Thương cất bước đi về phía thông lộ bằng ngọc thạch kia, nắm lấy tay U Tà để nâng đi phía sau, hai người từng bước từng bước tiến về phía trước.

Bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh nhìn nhau xong liền đi theo, cước bộ mọi người đều cực nhẹ, nhưng trong thông đạo tối đen như mực, yên tĩnh này vẫn vang lên tiếng động.

Đi được một hồi lâu, rốt cục đi tới một gian thạch thất, chính là bên trong gian thạch thất này vẫn còn lưu lại ba bộ bạch cốt khô, nhìn cấu tạo của bộ xương kia có thể đoán được lúc ba người này chết chỉ mới trung niên.

Chắc là bởi vì trong triều đại loạn, một số triều thần không muốn chết trốn vào bên trong mật đạo này, nhưng không ngờ hai quân giao chiến lâu như vậy, khiến cho hai bên lưỡng bại câu thương, vương triều bị diệt.

Mà những triều thần trốn trong mật đạo này bởi vì lương thực và nước uống mang theo đều đã dùng hết, cuối cùng liền bị chết đói tại nơi đây. Bên cạnh ba người còn có ba túi hành lý hỗn độn, trong hành lý rơi ra không ít vàng bạc châu báu, có thể thấy được bọn họ cũng đã chuẩn bị không ít lộ phí cho bản thân.

Vì nghiệm chứng phán đoán này, U Tà liếc nhìn Hàn Mai một cái, sau đó Hàn Mai ngồi xổm xuống dưới mở hết mấy túi hành lý kia ra, trong hành lý quả thực chứa đầy vàng bạc châu báu, còn có vài bộ y phục đã hư thối thành bùn đất. Nhìn đến đây U Tà mới gật gật đầu.

Thạch thất này nhìn thoáng qua có chút nhỏ hẹp, U Tà tinh tế đánh giá lại lần nữa, tuy rằng nơi đây rất là thần bí, nhưng nếu chỉ có một gian thạch thất này vậy thì có vẻ quá khoa trương rồi. Lúc nâng đến đây, nghe nói bên trong di tích này có cất giấu bảo vật của cực kì quý giá của Vương triều cổ đại.

Chỉ là gian thạch thất nằm ngay dưới đại điện trung tâm của di tích thượng cổ, hơn nữa lại thiết kế thần bí như vậy, như vậy cũng đủ để nhìn ra gian thạch thất này tất nhiên chính là nơi trọng yếu nhất của toàn bộ di tích. Liệt Hỏa Kinh Thương cũng cảm thấy như vậy, lập tức liền đi theo U Tà bắt đầu tìm kiếm.

Cơ quan lẫn này cũng không khó tìm như cơ quan bên ngoài mật đạo kia, không bao lâu sau U Tà liền tìm thấy một phiến đá nhỏ nhô lên để mở ra cơ quan ở dưới góc tường, sau đó lấy tay ấn mạnh lên phiến đá, cửa đá cũng cùng lập tức lên tiếng trả lời mà mở ra.

Nhưng mà ngay trong nháy mắt khi cánh cửa vừa mới mở ra, ngàn vạn ngân châm rậm rạp liền từ bên trong gào thét bắn ra, ngân châm tản ra ánh sáng tử sắc, lực sát thương của nó quả thực không thể coi thường.

Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức dùng ngoại bào hung hăng vung về phía trước, độc châm đang bay về phía U Tà tất cả đều bị đánh qua một bên, mà bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh tự nhiên cũng không phải người thường, thận trọng né tránh, cuối cùng cũng không bị độc châm gây thương tích.

Đến khi ngân châm không còn bắn ra, U Tà mới rút một cây ngân châm cắm trên mặt đất lên xem xét, chỉ thấy cây châm kia không chỉ tản ra một luồng sáng màu tím, mà trong ánh tím lại lóe lên nhiều điểm lục sắc, con người U Tà lóe lên một đạo quang mang, đây là... Lục ngân chi độc!

Bất quá độc này quả thực cũng giống như Cửu tử nhất sinh, sớm đã tuyệt tích trên thế gian, bất quá đối với di tích thượng cổ đã tồn tại hàng trăm ngàn năm trước, loại độc này đương nhiên là không thể nói chơi.

Sau khi ngân châm bay ra, cửa đá tự nhiên cũng mở ra.

Liệt Hỏa Kinh Thương lại bước vào bên trong cửa đá, sau khi bước vào cũng không thấy có gì nguy hiểm, như vậy mới kéo U Tà tiếp tục đi vào sau cửa đá, bốn người Hồn Thiên cũng theo sát phía sau.

Đi một hồi lâu, rốt cục cũng bước vào cấm địa.

Không biết là ai trong mấy người đã chạm phải cơ quan khởi động ám khí, nhất thời cung tiễn từ bốn phương tám hướng bắn ra, đem tất cả mọi người vây lại. Con người Liệt Hỏa Kinh Thương lạnh lùng, sau đó hắn liền phát hiện ra một chỗ duy nhất không bị cung tiễn bắn tới, chính là đỉnh của thạch thất, lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương liền ôm lấy U Tà phi thân lên trên đó.

Bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai dựa lưng vào nhau đánh bay cung tiễn ra ngoài, nhưng vì cung tiễn rất dày đặc, cho nên không thể tránh khỏi một ít cung tiễn lọt qua vòng vây mà cắm thẳng vào cơ thể bốn người.

Bất quá may mà có Kim lữ y đao thương bắt nhập, nước lửa bắt xâm mặc ở trên người, cho nên bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh cũng không bị thương quá nặng.

Cung tiễn dày đặc tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi tất cả cung tiễn không còn bắn ra nữa, Liệt Hỏa Kinh Thương mới ôm U Tà hạ xuống.

Hắn không khỏi nhíu nhíu mày, di tích thượng cổ này quả nhiên bất phàm. Nếu như lúc này bọn họ chỉ là người bình thường, lại không có Kim lữ y đao thương bắt nhập mặc trên người, bị cung tiễn tập kích như vậy chỉ sợ sẽ bị vạn tiễn xuyên tim mà chết.

Sau đó đoàn người tiếp tục đi về phía trước, đi một hồi lâu cũng không đụng phải ám khí nguy hiểm nào khác.

Rốt cục thời điểm đi đến cuối đường, một cái cửa đá lại xuất hiện ở trước mắt mọi người.

U Tà nhìn cửa đá khẽ nhíu mi, mà con người Liệt Hỏa Kinh Thương cũng run lên.

Đơn giản là cửa đá này không giống với những cửa đá khác, nó không phải gát gao đóng chặt, mà là hé mở một nửa!

Tình huống như vậy làm cho đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương không thể không cẩn thận hơn vài phần, bởi vì loại tình huống này thật sự quá mức quỷ dị, cửa đá hé mở...

Liệt Hỏa Kinh Thương đi lên phía trước, dùng lực đẩy mạnh cánh cửa đá đã mở một nửa kia ra, đập vào mắt chính là hào quang chói lọi làm cho tất cả mọi người không thể thích ứng kịp phải nheo mắt lại, sau khi mọi người mở mắt ra lại không hẹn mà cùng hung hăng rụt đồng tử, bên trong thạch thất này cư nhiên lại là.....

79. Q.ii – Chương 25

Chương 25: Nếu ta là vương, nàng chính là hậu.

Editor: Bạch

Beta: Vy Nhi

Chỉ thấy trong phòng đá dùng hoàng kim bạch ngọc lót sàn, trên vách tường khảm những viên dạ minh châu to nhỏ lớn bé đủ kích cỡ, nhìn qua vô cùng hoa lệ.

Tôn quý như Liệt Hỏa Kinh Thương, Túc Mặc U Tà nhìn thấy nơi này cũng thấy kinh ngạc, cho dù thừa tiên cũng sẽ không dùng để trang trí một căn phòng xa hoa như vậy. Nhìn vào vết tích này cũng đủ biết năm đó vương triều này giàu có và đông đúc như thế nào. Điều này cũng lý giải vì sao lại có người đến tiêu

diệt vương triều này, đất đai phì nhiêu, giàu có một phương, lại gần hải vực, vị trí địa lý như vậy đối với toàn bộ Lăng Thiên Đại Lục đều là miếng thịt béo, sao có thể có người không mơ tưởng.

Sau khi Kinh Thương đi vào cũng không thấy có gì nguy hiểm, vì vậy U Tà cũng nâng bước đi vào, căn phòng đá không giống với đường hầm kia, bên trong vô cùng rộng rãi, bàn ghế đầy đủ, tuy đã có chút hư hỏng nhưng vẫn có thể thấy được hình dáng lúc đầu.

U Tà bước từng bước đi sâu vào bên trong căn phòng, còn Kinh Thương nắm chặt tay U Tà, sợ xuất ám khí hay gì đó làm U Tà bị thương, nhưng lần này là hăn nghĩ nhiều rồi, trong phòng này có chút yên lặng nhưng không có ám khí gì.

Ngay khi U Tà đi tới căn phòng nhỏ trong góc phòng, đẩy cửa ra, hình ảnh xuất hiện khiến hô hấp của U Tà gần như ngừng lại. Mà Kinh Thương cũng hơi hơi khó thở, bởi vì gian phòng kia là một phòng ngủ, đồ dùng trong phòng so với bên ngoài còn xa xỉ hơn nhiều. Vách tường dùng bạch ngọc tạo nên, bên trong đặt một cái giường bằng hàn băng, chiếc giường kia trải qua trăm ngàn năm, bị thời gian bào mòn nhưng cũng không tổn hao gì, có thể thấy hàn băng này không giống bình thường.

U Tà cùng Kinh Thương vào phòng nhỏ này, một đợt khí lạnh tràn ra, Kinh Thương nhẹ nhúu mày, dùng nội lực bao phủ lên U Tà, sợ nàng bị thương.

Điều làm U Tà cùng Kinh Thương kinh ngạc cũng không phải là căn phòng hay giường hàn băng, mà là hai người đang nằm trên giường kia.

Đúng vậy, là hai con người bằng xương bằng thịt chứ không phải hai bộ xương khô.

Hai người từ từ đi tới bên cạnh giường, hạ mắt nhìn lại, hai người trên giường có một nam một nữ. Nam mặc long bào vô cùng lóa mắt, diện mạo cũng tuấn mỹ tuyệt luân không chút tỳ vết, vị đế vương này chặt chẽ ôm nàng kia trong lòng, trên mặt không có tư thái một đế vương, chỉ có tình cảm sâu đậm. Mà khuôn mặt nàng kia đẹp tựa phù dung, mặc phượng bào màu vàng, trên đầu đội mũ phượng hoa lệ, vẻ mặt tràn đầy nhu tình.

U Tà cùng Kinh Thương liếc nhau, trong mắt hiện rõ suy nghĩ sâu xa. Nếu bọn họ không đoán sai, hai người đó chính là Đế – Hậu của vương triều này.

Khối hàn băng này so với khối hàn băng trăm năm của Vô Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong còn lạnh hơn nhiều, hàn khí dữ dội, quan trọng hơn là có thể khiến thi thể trải qua trăm ngàn năm cũng không bị thối rữa, hơn nữa từ việc này có thể nhìn ra đôi Đế – Hậu này là một đôi ý nặng tình thâm, chết không chia lìa. Mà giường hàn băng tất nhiên cũng là của vị đế vương này, vì muốn sau này qua trăm tuổi có thể cùng vương hậu mà mình yêu thương nằm chung một chỗ.

Thấy hình ảnh như vậy, trong lòng U Tà cũng có chút kính trọng. Một thể hệ đế vương, có thể giữ thâm tình như vậy, tại cổ đại này đã ít lại càng ít, nàng kính trọng đó là tình yêu cả đời chỉ có một này. Lập tức nghĩ tới nam nhân bên cạnh mình, khóe miệng U Tà khó nén cong lên.

Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hàn Mai cùng Đạm Cúc đứng ở cửa phòng cũng nhìn thấy đôi Đế – Hậu nằm trên giường kia, sau đó lại nhìn U Tà cùng Kinh Thương, trong lòng không tự giác suy nghĩ, chủ tử nhà mình sau này chắc chắn sẽ càng thâm tình hơn, hạnh phúc hơn hai người này.

Thương Hải Minh Nguyệt cùng Lòng Tứ Thiên ở bên kia đi vào bên trái cửa thành, xung quanh đều là cung điện cao lớn, tuy rằng đã bị thời gian dài trăm ngàn năm tàn phá nhưng vẫn có thể thấy được hình dáng xa hoa trước kia. Điều này khiến hai người khó nén kinh ngạc, di tích thượng cổ này quả nhiên không giống bình thường.

“Này, người thích Đế hậu Phong Mâu Túc Mặc U Tà?”, sau khi nhìn cung điện xung quanh, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn Long Tứ Thiên bên cạnh, lập tức tò mò hỏi.

Long Tứ Thiên nghe vậy cả người liền cứng đờ, rồi cũng cười khổ nói, “Thích thì sao, cả đời này ta cũng không thể có được nàng”

Nghe vậy, Thương Hải Minh Nguyệt cũng gật gật đầu đồng ý, “Người đúng là rất biết chấp nhận sự thật, vốn dĩ nếu là giang hồ đồn đãi ta sẽ không tin, nhưng lần này nhìn thấy Đế hậu Phong Mâu ta liền cảm

thấy, lời đồn cũng chưa chắc đã là không đúng sự thật. Đế hậu Phong Mâu quả thực không phải nữ tử bình thường, nàng chính là kì nữ tử lung linh giống như viên ngọc quý vậy.”

Nói tới U Tà, Thương Hải Minh Nguyệt cũng chỉ biết thở dài, trước mắt cũng chỉ biết ca ngợi mà thôi, Lăng Thiên Đại Lục lại có thể có được một đôi nam nữ như vậy.

“Đúng vậy, nàng quả thật bất phàm, nếu không ta cũng sẽ không thích nàng, cũng sẽ không khổ xử cùng khổ sở như vậy”, Long Tứ Thiên nói tới đây, thanh âm có chút khàn khàn che dấu khổ sở.

“Người đã cảm thấy khổ sở, vậy không cần thích nữa, ta cũng không tệ nha!”, Thương Hải Minh Nguyệt nghe vậy, con ngươi đảo một vòng, mở miệng nói.

Long Tứ Thiên quay đầu nhìn Thương Hải Minh Nguyệt bên người, sau đó, mặt không chút biến đổi, tiếp tục bước đi, cũng không nói câu nào.

Thương Hải Minh Nguyệt thấy Long Tứ Thiên như vậy, cũng hơi nhú nhú mày, không sao, hiện tại không quên được cũng không sao, dù sao nàng nếu là nam tử, cũng sẽ thích nữ tử như vậy.

Nhưng có nam nhân như Đế vương Phong Mâu tồn tại, cho dù nam tử có tôn quý thế nào cũng không thể lọt vào mắt nàng, ngàn mong ngàn đợi ngàn đau khổ, một đời một kiếp chỉ hai người, nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy tất nhiên cũng sẽ có cảm tình như thế. Nghĩ đến đây, Thương Hải Minh Nguyệt lắc lắc đầu, sau đó tiếp tục đi theo Long Tứ Thiên.

Ba người Vụ Ảnh Khuynh Thành đi về bên phải cửa thành cũng không nhân rồi.

“Hoàng huynh, sau khi ra khỏi di tích thượng cổ, ta không quay về Nguyệt Thần mà ở lại Tuyết Phong làm một công chúa vô tư vô lự thì tốt hơn”, Mộc Hoàn Hi liếc mắt nhìn Mộc Lăng Phong bên cạnh, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Mộc Lăng Phong nhú nhú mày, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Mộc Hoàn Hi liền đưa tay sờ đầu nàng, “Muội muốn làm gì hoàng huynh đều ủng hộ muội, nếu muội không muốn đi thì liền không cần đi, ở lại Tuyết Phong tiếp tục làm công chúa là được. “

Mộc Hoàn Hi cong cong khóe môi, đây là hoàng huynh của nàng, hoàng huynh vẫn luôn yêu thương chiều chuộng nàng chưa bao giờ thay đổi.

“Khuynh Thành, đối với Đế hậu Phong Mâu Tức Mặc U Tà, người thấy sao?”, Mộc Lăng Phong quay đầu nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành ở một bên vẫn lạnh như băng mà không bớt tao nhã.

“Hào hoa phong nhã, kỳ hoa tảo sáng, mẫu lâm thiên hạ”, Vụ Ảnh Khuynh Thành nghe vậy bước chân hơi chậm một chút, sau đó cũng chỉ lạnh lùng trả lời, chỉ đánh giá U Tà bằng vài câu ngắn ngủi. Nghe vậy, Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi đều đồng ý gật gù đầu.

“Vậy người cảm thấy Đế vương Phong Mâu như thế nào?”, Mộc Lăng Phong nhìn thấy Vụ Ảnh Khuynh Thành thoáng có chút dại ra, lại tiếp tục mở miệng.

Lúc này Vụ Ảnh Khuynh Thành mới khôi phục tinh thần, tự hỏi một lát mới đáp, “Phong tư trác tuyệt, bá chủ thiên hạ, lâm liệt như thần”, thanh âm vẫn lạnh băng như trước, không mang một tia cảm xúc đưa ra đánh giá khách quan nhất.

Mộc Lăng Phong vẫn chú ý biểu cảm của Vụ Ảnh Khuynh Thành, đến khi thấy sắc mặt hắn không chút thay đổi mới nói, “Khuynh Thành, người không thích Đế hậu Phong Mâu, Tức Mặc U Tà?”

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không nói gì, chỉ tiếp tục bước tiếp, không để lộ một chút hỗn độn nào. Mộc Lăng Phong nhìn bóng dáng Vụ Ảnh Khuynh Thành mà hơi hơi thở dài, nhưng cũng không nói gì, mà nhẹ nhàng lắc lắc đầu, dẫn Mộc Hoàn Hi đang trầm tĩnh một bên đi theo Vụ Ảnh Khuynh Thành.

“Tà nhi, đế vương kia cầm gì trong tay vậy?”, Kinh Thương hơi hơi chuyển mắt, chợt thấy trong tay hắn đang cầm một thứ đồ vật giống như da trâu.

U Tà nâng mắt nhìn lại, thấy trong tay đế vương kại quả thật đang cầm cái gì đó. Sau khi nhìn thoáng qua, U Tà mới mở miệng, “Thứ trong tay đế vương này có lẽ liên quan tới bí mật của vương triều này!”

Nghe vậy, Kinh Thương nhìn U Tà một cái rồi tiến lên rút miếng da kia ra. Nhưng dị biến xảy ra, ngay khi Kinh Thương đem tấm da kia lấy ra, hai vị Đế – Hậu đang an nghỉ kia trong nháy mắt liền tan thành mây khói, trên giường hàn băng hoàn toàn trống không.

Thấy thế U Tà cũng chỉ hơi sửng sốt nhưng ngay lập tức lại khôi phục lạnh nhạt như thường. Đế – Hậu này không muốn bị người khác quấy rầy, nếu vậy, trăm ngàn năm sau hòa vào trời đất, hai người có lẽ lại càng thêm hạnh phúc chăng.

Mà Kinh Thương con người lóe lóe, sau đó mở ra tấm da trong tay, khi nhìn tới chữ viết trên tấm da liền đại ra.

Chữ viết trên tấm da tuy đã có chút mờ nhạt nhưng nếu nhìn kĩ vẫn có thể đọc được.

“Thiên Nhi, trên biển Aegean Trung Quốc mười năm trước, em rơi xuống nước rồi kêu cứu, đáng tiếc lúc đó đang mùa ít khách, mà người trên biển Aegean đều không nghe thấy tiếng kêu của em. Mà anh bởi vì liên quan tới việc trong gia đình mà ngồi thuyền rời bến, khi đi qua Aegean trùng hợp lúc anh đang cầm kính viễn vọng, vô tình nhìn thấy em rơi xuống nước, anh từ nhỏ đã là người lạnh lùng, bởi vậy cũng không nghĩ sẽ để ý tới em. Nhưng khi đó, không biết tại sao, liền kêu người cứu em lên.

Anh vẫn nhớ rõ lần đầu gặp em, cả người em đều ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt như xác chết, lông mi dài nhắm chặt mắt, một chiếc giày cũng không biết bị sóng biển cuốn trôi đi đâu, em yếu ớt như vậy, làm cho anh...đau lòng, làm cho trái tim lạnh lùng suốt hai mươi năm của anh dần dần trở nên ấm áp.

Anh không quan tâm quản gia phản đối, kiên quyết ôm em về khoang thuyền của chính mình, thậm chí cũng không nghĩ tới mục đích anh ra khơi, cứ vậy đưa em tới bệnh viện gần nhất.

Nhưng anh lại không biết em bị thiếu máu, hôn mê suốt hai ngày mới tỉnh lại, mà anh cũng trông em suốt hai ngày hai đêm, ngay khi em mở mắt lộ ra con ngươi sáng như ngọc kia, lại nhìn đến khuôn mặt sa sút, râu ria xồm xàm của anh. Tuy vậy nhưng em cũng chưa mở miệng hỏi anh là ai, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy anh lại là cười to, sau đó chỉ tay vào người anh nói, “Này, anh bao lâu rồi không soi gương? Sao có thể lồi thối như vậy?”

Thấy em có tinh thần trêu đùa anh như vậy, không biết vì sao, anh cũng cười theo. Có lẽ việc chúng ta gặp mặt là chuyện rất buồn cười, bởi vì lần đầu chúng ta nhìn thấy đối phương đều là lúc lồi thối chật vật nhất.

Sau đó, chúng ta bắt đầu từ quen biết đến hiểu nhau, rồi yêu nhau. Nhưng vào ngày kết hôn, bởi vì anh mà em bị bắt cóc.

Ngay giây phút cuối cùng trước khi nhắm mắt, em ngã vào ngực anh nói, “Cổ Tích, cho dù anh ở đâu hoặc em ở nơi nào, tâm của chúng ta đều ở bên nhau, nếu có kiếp sau, anh, nhất định phải tìm được em”

Bởi vì câu này, anh ôm thân thể đang lạnh dần của em, mỉm cười cầm lấy khẩu súng đã giết người lên tự vẫn.

Thiên Nhi, cho dù em đi đến đâu, anh nhất định sẽ tìm được em, nhất định.

Có lẽ tín niệm này quá mạnh mẽ, khi anh mở mắt lần nữa, đã biến thành Quốc sư Cổ Tích của vương triều Trinh Thiên tại Lăng Thiên đại lục, cũng ngay khi anh tỉnh lại, điều đầu tiên nghĩ đến là tìm em, nhất định phải tìm được em.

Nhưng anh tìm rất lâu, rất lâu cũng vẫn không tìm được em.

Tại đại hôn của Đế vương, bóng dáng nhỏ bé yếu ớt mặc phượng bào đỏ thắm, khuôn mặt tiêu tụy, đôi mắt ưu sầu kia, không phải em thì là ai?

Cũng bởi vậy, anh mất hết lý trí, đại náo đại hôn.

Khi em nhìn đến anh, trong nháy mắt liền rơi lệ, liều mạng rời khỏi vị đế vương tôn quý kia, dứt khoát chạy đến, nhào vào lòng anh. Ngày khi anh ôm em là cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Kiếp trước, kiếp này, em vẫn là em, anh cũng vẫn là anh, tâm của chúng ta, vẫn ở cạnh nhau.

Nhưng trong thiên hạ nơi nơi đều là đất của vua, cho dù anh và em thực sự yêu nhau, cũng không nhận được chúc phúc, đơn giản vì cái vị đế vương tôn quý kia nói yêu em, chúng ta liền vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Em mỗi ngày bị nhốt trong hoàng cung, ngày ngày chịu dày vò, mà anh, bởi vì thân phận là quốc sư nên cũng không bị trừng phạt gì mà phải giam lỏng ở trong phủ, một bước không được ra ngoài.

Anh vốn nghĩ rằng đời này sẽ sống mãi như vậy, nhưng anh lại tìm được một lối thoát.

Có người cầm một cái mật chỉ đến tìm anh, nói cho anh biết, đế vương tôn quý của vương triều Trinh Thiên trên Lăng Thiên Đại Lục cũng chỉ là thảo dân mà thôi, còn anh, quốc sư dưới một người trên vạn người này mới chân chính là chân mệnh thiên tử! Điều này cũng là do đấu đá hậu cung gây nên.

Có được mật chỉ này, anh bắt đầu tính kế, anh khinh thường ngôi vị hoàng đế này, nhưng ngôi vị này lại có thể khiến anh có được em. Bởi vậy, anh quyết định đoạt lại giang sơn này, đoạt lại em.

Nhưng ngay khi anh chưa kịp công bố tin tức này, kẻ thù bắt đầu thảo phạt Trinh Thiên vương triều, đế quân này cũng chỉ là bao cỏ vô năng, chưa tới ba ngày đã để cho kẻ địch cướp đi mười bảy tòa thành trì.

Anh liền nhân cơ hội này, mang binh xuất chinh, lấy sức một người ngăn cơn sóng dữ, cướp lại những tòa thành trì bị mất.

Khi anh cười tuấn mã trở lại vương triều Trinh Thiên, nhận được sự sùng kính của dân chúng, việc đầu tiên anh làm, đó là đem bức mật chỉ kia, bố cáo thiên hạ, anh, Cổ Tích, mới là thiên tử thực sự.

Khi anh tự mình đi vào tấm cung của em, em đã bệnh nặng đến nguy kịch, giây phút cầm lấy tay em, lòng anh cũng đang run rẩy cùng đau đớn, tự trách chính mình không đến sớm hơn.

Em, Ngu Thiển, là người duy nhất mà Cổ Tích yêu.

Cũng lúc này, anh hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, em, là cô gái duy nhất anh yêu, anh nếu là đế, em sẽ là hậu. Cho dù em từng là vương hậu của người khác, anh cũng sẽ không quan tâm thế nhân nói anh thế nào, đây là hứa hẹn của anh.

Hậu cung ba nghìn mỹ nhân, anh đều trục xuất hết. Nhược thủy ba nghìn, chỉ uống một ngụm.

Nhưng mà vẫn không thể cứu được em, vì để níu giữ em, anh truyền lệnh tìm kiếm hàn băng ngàn năm chế thành giường băng, để em có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Giây phút em ra đi kia, em vẫn nằm trong lòng anh, đôi môi tái nhợt khẽ mở, “Cổ Tích, cho dù anh ở đâu hoặc em ở nơi nào, tâm của chúng ta đều ở bên nhau, kiếp trước, kiếp này anh đều tìm em rồi, như vậy, nếu có kiếp sau, anh, nhất định phải tìm được em!”

Cứ như vậy, em đi.

Anh đem tám chữ em lưu lại kia chia ra, hy vọng sau này nếu có người Trung Quốc tới thế giới này, có thể tìm được tám chữ này, một lần nữa mở ra bí mật bị thời gian vùi lấp kia.

Không lâu sau khi em chết, quân địch lại lần nữa xâm phạm.

Lúc này anh đã không còn tinh lực nữa, lúc trước, anh cố gắng đoạt lại ngôi vị hoàng đế này cũng chỉ vì em.

Sau khi quân địch đi vào hoàng cung, anh liền cùng em đi vào trong mật đạo.

Thiển Nhi, nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ tìm được em.

Cổ Tích ”

Trên tấm da trâu viết những thứ này.

Nhưng sau khi xem xong, U Tà không thể bình tĩnh, dù dùng cách nào cũng không thể kiềm chế rung động trong lòng. Mà Kinh Thương lúc này cũng không bình tĩnh được, thì ra thế giới này không phải chỉ có Tà Nhi cùng Mộc Thương Lan đến từ Trung Quốc. Đế – Hậu khai quốc của Trinh Thiên vương triều từ trăm ngàn năm trước cũng là người Trung Quốc.

U Tà giây phút này đang nắm chặt tấm da kia, trong lòng kịch liệt rung động. Khó trách khi nàng nghe đến bí mật trong Bát bảo thực đồ ấy liền cảm thấy bị cái gì đó dẫn dắt, khó trách.....

Kinh Thương nhìn thấy vẻ mặt U Tà liền nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, giọng điệu trầm thấp nói, “Tà Nhi, ta sẽ cùng nàng tìm được đủ tám mảnh bản đồ. “

Nghe vậy, U Tà nâng mắt nhìn Kinh Thương, thấy trong con người xanh biếc là vô hạn tình yêu, khóe miệng không tự giác cong lên, sau đó thần nhiên gật đầu. Kinh Thương thấy vậy liền dán vào bên tai nàng nói nhỏ, “Khi ta quyết định thảo phạt thiên hạ, trong lòng cũng nghĩ đến, ta nếu là đế, nàng sẽ là hậu”

U Tà liền nhẹ nhàng ôm eo Kinh Thương, “Chàng nếu là đế, ta sẽ là hậu”

Đúng lúc này, con người Kinh Thương rút mạnh, sau đó mày kiếm cũng nhíu lại, cả người đều cứng ngắc.

U Tà nhạy cảm phát hiện được biến hóa của Kinh Thương, lập tức khấn trương rời khỏi ngực hắn, đưa tay bắt mạch cho hắn.

Xung quanh liền yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của Kinh Thương. Mà khi bắt mạch, ngón tay tinh tế trắng nõn của nàng đột nhiên run nhẹ, con người màu hổ phách cũng không bình tĩnh như trước, sâu trong đáy mắt hiện lên chút lo lắng. Kinh Thương thấy biểu tình của U Tà liền mạnh mẽ ôm U Tà vào lòng, “Ta không sao, không cần lo lắng”

“Ta sao có thể không lo lắng, chàng...”, U Tà còn chưa kịp nói hết đã bị Kinh Thương che kín môi anh đào.

“Không cần lo lắng, cũng không được để con chúng ta lo lắng, nàng phải nói với nó, phụ vương của nó không sao hết”, môi Kinh Thương thoáng trở nên trắng bệch nói với U Tà, giọng điệu vô cùng thoải mái, giống như thực sự không việc gì.

Tuy nhiên.....

80. Q.ii – Chương 26

Chương 26: Văn Nguyệt tử, U Tà xuống bếp

Editor: Bạch

Beta: Vy Nhi

Bích U Độc Châu tuy rằng có thể giải được bách độc, nhưng Phệ tâm cổ không chỉ là độc mà còn là cổ. Bích U Độc Châu có thể áp chế Phệ tâm cổ lâu như vậy đã là cực hạn, hiện giờ đi vào di tích thượng cổ này, Liệt Hỏa Kinh Thương lại càng phải ra tay nhiều hơn, khiến ngày Phệ tâm cổ phát tác càng gần lại. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thời gian cổ độc phát tác càng ngắn, đau đớn cũng sẽ càng gia tăng.

“Chờ đến khi ra khỏi hải vực, ta nhất định phát người đi tìm Trầm Thanh Nhu, nhất định phải tra ra người mà bà ta hạ Phệ tâm cổ “, U Tà nhíu nhíu mày liễu nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nói, nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy, cho dù có đủ trăm loại thảo dược tính hàn cũng đã muộn.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà lo lắng, khóe môi tái nhợt cong lên, “Được, chờ khi trở về ta sẽ phái người đi tìm”.

Giữa lúc hoảng hốt, U Tà nhìn Kinh Thương, trong đầu lại hiện ra mỹ nữ trung niên đang nằm ngủ say ở trên Băng Tuyết Đỉnh, nàng vẫn luôn cảm thấy mỹ phụ kia chính là mẫu thân của Kinh Thương.

“Tà Nhi, giường hàn băng ngàn năm này có rất nhiều tác dụng, hay là lấy nó mang về đi, chúng ta lấy được bức mật chỉ này có lẽ là bí mật lớn nhất của di tích thượng cổ này rồi. Về phần vàng bạc này, ta nghĩ chúng ta cũng không cần”, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm chặt U Tà, thanh âm trầm thấp, dịu dàng vang ở bên tai U Tà.

“Hảo, được, ta cũng nghĩ giường hàn băng này sẽ có tác dụng”, U Tà sờ sờ vòng ngọc lưu ly trên cổ tay, cong môi cười với Kinh Thương, may mà có vòng ngọc lưu ly, nếu không, nàng cũng sẽ không đến thế giới

này, cũng sẽ không gặp được Kinh Thương, sẽ không có được hài tử của chính mình, lúc này cũng không thể dễ dàng lấy chiếc giường kia mang đi.

Nghĩ đến đây, hai tròng mắt U Tà nhắm lại, dùng ý niệm đem giường hàn băng thu vào trong vòng tay, trong quá trình sắc mặt U Tà hơi hơi nhợt nhạt, bởi vì dùng ý niệm là một việc rất tốn tinh lực.

Sau khi hoàn tất, U Tà hơi hơi lui về sau mấy bước, ngã vào ngực Kinh Thương. Nàng nâng mắt nhìn, đập vào mắt là ánh mắt Kinh Thương đang lo lắng, lập tức liền lắc lắc đầu ý bảo mình không sao. Nhưng Kinh Thương vẫn lo lắng, ôm ngang U Tà bước đi, mặc dù cổ độc đã có dấu hiệu chuẩn bị phát tác, nhưng Bích U Độc Châu cũng chưa hoàn toàn mất đi tác dụng, cho nên Kinh Thương cũng chỉ cảm thấy chút đau đớn nhẹ.

“Tà Nhi, chúng ta quay về Phong Mâu đi, thân thể nàng, không thích hợp bên ba”, Kinh Thương nhìn U Tà trong ngực lại nhìn nhìn bụng nàng, trong ánh mắt lo lắng kia lại xen lẫn chút ấm áp.

Nhìn thấy ánh mắt Kinh Thương, U Tà nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, “Được, về Phong Mâu”

Bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai vốn vẫn dùng ánh mắt lo lắng nhìn Kinh Thương cùng U Tà lúc này cũng dần cảm thấy ấm áp, không cần biết xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định sẽ ở bên cạnh chủ tử, bọn họ thật sự chờ mong tiểu chủ tử ra đời. Kinh Thương ôm U Tà nhanh chóng ra khỏi căn phòng bạch ngọc này, bốn người cũng theo sát phía sau.

Bên này ấm áp thu hoạch lớn, bên kia, chính là Hoa Nghê Thường, Tức Mặc Văn Nguyệt cùng Tức Mặc Văn Tinh cũng không có may mắn như vậy.

Từ ngày xảy ra chuyện bên bờ cô đảo, ba người Hoa Nghê Thường vẫn đi theo sau, cũng không biết là vận may thế nào mà chưa hề đụng phải cái gì nguy hiểm, ngay cả khi đi qua rừng khí độc, cũng bởi vì hàm hương còn lưu lại của người Cẩm Khê tộc mà bình yên qua rừng. Nhưng mà khi tới vách đá cũng không được quá may mắn, ngàn vạn con diều tụ tập trên cao, khung cảnh quỷ dị như vậy khiến ba người sợ hãi, bởi vậy tốc độ bị chậm lại, cho nên phải dừng một lúc trong rừng khiến hàm hương dần dần dính trên người các nàng.

Điều cũng không có được trí tuệ như loài người, bởi vậy cũng chỉ biết tấn công thứ có mùi hương, cũng bởi thế, ba người Hoa Nghê Thường biến thành con dê thể mạng cho Cẩm Khê Tộc, đây gọi là có được tất có mất.

Bởi vì hàm hương mà qua khỏi rừng khí độc, lúc này cũng bởi vì hàm hương mà bị đàn diều tấn công. Quần áo của ba người vẫn rách mướp như trước, miễn cưỡng mới có thể che đậy được thân thể. Vừa đi tới trước vách đá, đàn diều đang xoay tròn trên trời giống như trúng gió, nhằm thẳng về phía Hoa Nghê Thường mà công kích.

“A! Đây là đám quỷ gì vậy? Cút ngay cho bản công chúa, cút ngay!”, Hoa Nghê Thường nhìn thấy đàn chim đang bay tới, lập tức hét âm lên.

“A! Đừng tới đây, đừng, a!”, Tức Mặc Văn Nguyệt lúc này tự mặc quần áo cũng không thể che hết thân thể nên có chút hàm hương dính vào da nàng, đàn diều cũng bởi vậy mà tấn công nàng mạnh mẽ nhất, chỉ một lát, trên da Tức Mặc Văn Nguyệt đã đầy ngộp lỗ máu, nhìn qua khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Tức Mặc Văn Tinh coi như là người duy nhất trong ba người còn có sức lực đuổi đàn diều đi, nội lực nhẹ nhàng, mỏng manh bay ra, đàn diều cũng cảm thấy Tức Mặc Văn Tinh không dễ công kích, ngược lại toàn bộ đều nhằm về phía Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn Nguyệt.

Hoa Nghê Thường đương nhiên cũng không phải kẻ ngu, nhìn ra manh mối, vội vàng đem quần áo duy nhất đang che đậy thân thể cởi ra rồi ném mạnh ra ngoài, quả nhiên, đàn diều không nhằm vào nàng mà tấn công nữa, tất cả đều chỉ nhằm đám quần áo kia mà bay tới. Sắc mặt Hoa Nghê Thường vốn dĩ đang trắng bệch thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, ngược lại dần dần đi gần tới bên cạnh Tức Mặc Văn Tinh.

Mà Tức Mặc Văn Nguyệt nhìn thấy Hoa Nghê Thường sau khi cởi quần áo liền không bị tấn công nữa cũng học theo, nhanh chóng cởi đám quần áo vướng víu trên người ra. Nhưng đàn diều lại không bay đi giống như suy đoán của nàng mà ngược lại tấn công càng dữ dội hơn, cộng thêm không có quần áo bảo vệ, vết thương của Tức Mặc Văn Nguyệt ngày càng nhiều mà cũng ngày càng trầm trọng. Những lỗ máu càng ngày càng sâu

đến gần như thấy được cả xương xuất hiện trên người Tức Mặc Văn Nguyệt, cộng thêm nhiều vết thương mới máu vẫn chảy ra ròng ròng, không quá lâu sau, Tức Mặc Văn Nguyệt liền biến thành huyết nhân.

Tức Mặc Văn Tinh cùng Hoa Nghê Thường chỉ biết ngây ngốc nhìn Tức Mặc Văn Nguyệt bị đàn điệu tấn công ngày càng trở nên đáng sợ, bộ dáng thê thảm đó khiến hai người đều đại ra.

“A.....Cứu ta, cứu...ta”, Tức Mặc Văn Nguyệt nhìn thấy hai người Tức Mặc Văn Tinh cùng Hoa Nghê Thường liền nâng bước, lảo đảo bước về phía hai người, dọc đường đi để lại một đường máu chảy.

Tức Mặc Văn Tinh cùng Hoa Nghê Thường cũng không phải kẻ ngu, thấy Tức Mặc Văn Nguyệt mặc dù cởi áo cũng vẫn bị đàn chim tấn công cũng biết là thứ kia không chỉ dính trên quần áo của nàng, mà còn dính cả trên da của nàng, hiện giờ nếu đứng cùng nàng, kẻ bị tấn công cũng chính là hai người bọn họ.

Hai người lập tức xoay người chạy, Hoa Nghê Thường vô cùng kinh hãi, chạy trốn cực nhanh, trên người lại không một mảnh vải che thân, nhìn qua cực kỳ lạ.

Tức Mặc Văn Tinh nhìn thấy bộ dáng Tức Mặc Văn Nguyệt, trong mắt có chút giãy dụa lại có chút thống khổ, nhưng đối mặt với sinh tử, cho dù là tỷ tỷ cùng một mẹ sinh ra cũng có thể vứt bỏ được. Chỉ sau một lát do dự, Tức Mặc Văn Tinh đã đuổi kịp Hoa Nghê Thường.

Còn Tức Mặc Văn Nguyệt mở to hai mắt nhìn theo hướng hai người đang bỏ chạy, hy vọng trong mắt cũng dần biến thành tuyệt vọng cùng thê lương, trong đó còn có chút phần nộ cùng thù hận.

Đúng lúc này, một cái mỏ chim cực lớn mổ về phía hai tròng mắt đang mở to của Tức Mặc Văn Nguyệt, sau một lát, hai lỗ máu sâu vừa sâu vừa lớn xuất hiện trên khuôn mặt đang chảy máu đầm đìa của Tức Mặc Văn Nguyệt, mà Tức Mặc Văn Nguyệt khi chết, cánh tay đầy máu vẫn còn vươn về phía Tức Mặc Văn Tinh cùng Hoa Nghê Thường bỏ chạy.

Từ nhỏ đến lớn, Tức Mặc U Tà là nữ nhi mà trấn quốc tướng quân của Nguyệt Thần quốc chán ghét nhất, Tức Mặc Văn Tinh lại là nữ nhi được yêu thương sủng ái nhất, còn nàng, Tức Mặc Văn Nguyệt lại có vẻ bình thường hơn nhiều. Nhưng chính sự bình thường ấy khiến nàng trở thành kẻ tài hoa đầy người, nếu không gặp hay trêu chọc phải U Tà đột nhiên thay đổi, Tức Mặc Văn Nguyệt giờ phút này có lẽ vẫn là nhất quốc chi mầu (Hoàng hậu một nước) ngồi trên ghế cao ở Nguyệt Thần quốc. Sẽ không vì ghen ghét mà bày kế hãm hại, như vậy cũng sẽ không gieo gió gặt bão như thế này.

Cho đến khi trên dưới toàn thân Tức Mặc Văn Nguyệt đều bị mổ sạch sẽ, một bộ khung xương khiến người ta sợ hãi ngã trên mặt đất, sau đó tan ra, Hoàng quý phi một nước ở một nơi không ai biết, chết cũng xấu xí như vậy.

Mà Tức Mặc Văn Tinh cùng Hoa Nghê Thường vừa thoát khỏi đàn điệu cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó hai người mạnh mẽ tựa vào nhau mà thở, sợ còn có cái gì đó đáng sợ hơn sẽ tới. Ngay khi mặt trời lặn, hai người cũng buồn ngủ, một giọng nam ở bên tai hai người vang lên.

“Hai vị cô nương lá gan cũng không nhỏ, tại cô đảo quý dị đáng sợ này mà cũng dám đi một mình?”, giọng nam cực kỳ phong lưu, trong giọng nói thể hiện rõ hàm ý trêu chọc.

Cả Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn Tinh đều lập tức kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử kia mặc quần áo màu đen, tóc dài buộc gọn, trong tay cầm quạt, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo ý cười đầy trêu chọc, bộ dáng một tài tử phong lưu, đây không phải Liệt Hỏa Vô Tình bị Trầm Thanh Nhu mang đi từ bữa tiệc mừng thọ của Thái Hậu Phong Mâu thì là ai?

Hoa Nghê Thường nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Liệt Hỏa Vô Tình cũng hơi hơi cứng lại, sau đó cúi mắt nhìn cả người áo rách quần manh (Bạch: Ta thề ta dịch đúng theo nguyên văn mà không hiểu sao đoạn trên nói cởi sạch, đoạn dưới nói vẫn còn quần áo), lập tức đỏ bừng mặt, mà Tức Mặc Văn Tinh cũng có chút xấu hổ.

“Cái này...vị công tử này, chúng ta gặp phải đại nạn, có thể thỉnh người trợ giúp hay không?”, chỉ sau một lát nhỏ, Hoa Nghê Thường khôi phục lại thái độ của công chúa một nước, con người như mặt nước hồ thu nhìn về phía Liệt Hỏa Vô Tình, thanh âm cũng có chút mềm mại nhẹ nhàng.

Ánh mắt Liệt Hỏa Vô Tình ngày càng thâm, trong lòng giống như bị vuốt mèo quá nhiều, từ lúc rời khỏi Phong Mâu, hắn luôn phải cùng Trầm Thanh Nhu trốn tránh, mấy tháng qua cũng chưa đụng tới nữ nhân. Hiện giờ, khó khăn lắm mới khiến Trầm Thanh Nhu đồng ý cho hắn đến di tích thượng cổ trước, mấy người trước nhìn thấy thi thể ngàn vạn ám vệ ở đầm lầy kia khiến hắn không dám tiếp tục đi tới, muốn chờ cao thủ đã tới di tích kia đi rồi hắn mới tiến vào.

Nếu như đụng phải đám người Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không hay ho gì, không thể không nói, Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn là có chút đầu óc.

Chỉ là tối nay, hắn đang nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy có tiếng động, lập tức cảnh giác, nấp ở một nơi bí mật đánh giá người đang tới, lại không ngờ đó là hai nữ nhân như hoa như ngọc, quần áo lại có chút rách rưới.

Tuy rằng trên người hai người đều có vết thương, hơn nữa xem ra cũng không phải nữ tử thanh bạch (trong sạch, trong trắng), nhưng cũng không ảnh hưởng tới khẩu vị của hắn, dù sao bỏ cái đó qua một bên, Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn Tinh đều là nữ tử thiên kiều bá mị.

Huống hồ, lúc trước khi hắn còn cầm quyền ở Phong Mâu, có nữ tử thanh lâu nào mà chưa từng chơi đùa, tự nhiên sẽ không để ý chuyện đó. Mà nghe được lời nói của Hoa Nghê Thường, Liệt Hỏa Vô Tình khéo lại cây quạt, bước từng bước về phía Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn Tinh, đến khi đứng trước mặt Hoa Nghê Thường, Liệt Hỏa Vô Tình cầm quạt nâng cằm Hoa Nghê Thường lên.

“Tốt, nếu mỹ nhân đã nói vậy, bản công tử tự nhiên sẽ giúp, tuy nhiên...”, Hoa Nghê Thường cũng không kêu Liệt Hỏa Vô Tình ngừng đùa giỡn, ngược lại trực tiếp tựa vào ngực Liệt Hỏa Vô Tình, ngón tay ngọc cũng khiêu khích trên ngực hắn.

“Suy nghĩ của công tử, ta hiểu, chỉ cần người có thể che chở hai người ta an toàn rời khỏi cô đảo này, ta, hoàng nữ Hoa Tàn quốc tình nguyện nạp người vào hậu cung của ta!”, Hoa Nghê Thường thân thiết tựa vào ngực Liệt Hỏa Vô Tình, vẻ mặt kiều mỵ mở miệng nói, giọng điệu mị hoặc nói không nên lớn.

Liệt Hỏa Vô Tình vốn đang nóng lòng muốn thử lại nghe tới “Hoàng nữ Hoa Tàn quốc”, con người hẹp dãi hơi hơi nheo lại, sau đó cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Rời khỏi Phong Mâu đế quốc, rời khỏi vị trí đế quân tôn quý này, hắn cảm thấy không như ý, không nghĩ tới, nữ nhân tự đưa tới cửa hôm nay lại có thân phận như vậy, nếu có thể mượn thân phận của nàng để tiến vào Hoa Tàn đế quốc, có lẽ có thể đoạt lại Phong Mâu, đến lúc đó hắn vẫn là người cao quý nhất Phong Mâu kia.

“Hoàng nữ Hoa Tàn quốc? Khó trách bản công tử nhìn thoáng qua đã bị mê hoặc, che chở các người an toàn rời đi, đương nhiên là không có vấn đề”, Liệt Hỏa Vô Tình ôm chặt Hoa Nghê Thường đang ở trước ngực, bàn tay to cũng không yên phận, lung tung sờ loạn trên lưng Hoa Nghê Thường

Nghe được Liệt Hỏa Vô Tình đáp ứng, Hoa Nghê Thường cười đầy kiều mỵ, nữ nhân nào mà chẳng thích nghe những lời như vậy, Hoa Nghê Thường cũng không ngoại lệ. (Bạch: tác giả, đừng đánh đồng chúng ta với loại không nỡ như nàng ta chứ! _tác giả: khụ khụ, ta chỉ đang nói dựa trên quan điểm của kẻ bại nào kia mà thôi =]]]]]]]]]]))

Tức Mặc Văn Tinh ở bên cạnh, sắc mặt đỏ bừng nhìn bộ dáng Hoa Nghê Thường cùng Liệt Hỏa Vô Tình đang tán tỉnh nhau kia, tuy rằng việc đó nàng cũng đã trải qua, nhưng dù sao cũng không phải nàng tình nguyện, lúc ấy cũng không tỉnh táo, lúc này thấy tình cảnh này, tự nhiên sẽ giống như xử nữ mà đỏ mặt. Nhưng mà bộ dạng Tức Mặc Văn Tinh ngượng ngùng cúi đầu xuống cũng khiến ánh mắt Liệt Hỏa Vô Tình ngày càng thâm sâu.

“Không biết vị cô nương kia lại là quý nhân phương nào?”, Liệt Hỏa Vô Tình đưa tay sờ sờ búi tóc của Hoa Nghê Thường, ôn nhu mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Hoa Nghê Thường nhú mày nhìn về phía Tức Mặc Văn Tinh, “Nàng là tam nữ nhi của Trần quốc đại tướng quân Nguyệt Thần quốc, Tức Mặc Văn Tinh”

Nghe thế Liệt Hỏa Vô Tình cũng hơi hơi sững sốt, Tức Mặc Văn Tinh? Muội muội Tức Mặc U Tà?

Nghĩ đến đây, Liệt Hỏa Vô Tình dùng ánh mắt nóng rực nhìn về phía Tức Mặc Văn Tinh, trong lòng suy nghĩ, cho dù không chiếm được nữ nhân Tức Mặc U Tà kia thì sao? Có thể có được muội muội của nàng cũng là một sự lựa chọn không tồi, ha ha ha.

Tức Mặc Văn Tinh cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia, mặt càng cúi thấp, tuy nàng không hiểu lắm loại sự tình này, nhưng ánh mắt Liệt Hỏa Vô Tình rõ ràng như vậy, nàng tất nhiên có thể hiểu được ý tứ của hắn. Nhưng người trong lòng nàng là Long Tứ Thiên, làm sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần thông đồng làm bậy cùng nam tử khác.

Hoa Nghê Thường cũng chú ý tới ánh mắt của Liệt Hỏa Vô Tình, tuy có chút không vui, nhưng lúc này nàng cũng không tranh cãi ầm ĩ hay làm gì, dù sao, trước khi rời khỏi di tích thượng cổ này, nàng còn phải dựa vào nam nhân này. Vì có thể an toàn rời đi, lấy lòng hắn mới là tốt nhất. Nghĩ tới đây, Hoa Nghê Thường đi về phía Tức Mặc Văn Tinh, lập tức đưa tay kéo nàng lại, sau đó mạnh mẽ đẩy nàng vào ngực Liệt Hỏa Vô Tình.

“Văn Tinh muội muội, người cần gì phải nhăn nhó như vậy, dù sao cũng đã không còn tằm thân trong sạch nữa, vị công tử này bộ đáng anh tuấn như vậy, so với đám người kia còn tốt hơn nhiều”, Hoa Nghê Thường kéo quần áo trên người Tức Mặc Văn Tinh xuống, giọng điệu có chút ý cảnh cáo.

Tức Mặc Văn Tinh hoàn toàn bị cởi sạch ngả vào trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình, cả người run lên, sau đó chống lại con người đầy lửa kia, lập tức giãy dụa muốn thoát ra, nhưng khi nghe thấy lời nói cuối cùng ủa, cả người liền cứng đờ.

Đúng vậy nếu lúc này nàng không dựa vào nam nhân này, chắc chắn sẽ không thể rời khỏi cô đảo, nếu mạng còn không có thì nói gì đến việc gả vào Ngự long sơn trang? Làm sao có thể cùng Long Tứ Thiên cầm sắt cùng mình (vợ chồng hòa hợp, phu xứng phụ tuyền)

Nghĩ đến đây, hai tay Tức Mặc Văn Tinh liền đưa lên ôm lấy thất lưng Liệt Hỏa Vô Tình, dùng ngực mềm mại tận lực cọ lên người Liệt Hỏa Vô Tình, ý tứ đã quá rõ ràng.

Liệt Hỏa Vô Tình thấy Hoa Nghê Thường cùng Tức Mặc Văn Tinh đều đã trở thành vật trong tay mình khó nén cười to vài tiếng.

Trong một đêm này, tạp âm liên tiếp vang vọng ở vách đá của đàn điệu.

Đoàn người Kinh Thương cùng U Tà rời khỏi mật đạo liền tiếp tục theo đường cũ, đi tới cửa thành di tích thượng cổ, lúc này bên ngoài cổng thành đã đầy chi chít dấu chân, có thể đoán được có không ít người tiến vào di tích thượng cổ.

U Tà nằm trong lòng Kinh Thương, nhìn nhìn di tích thượng cổ thần bí này, trong lòng đến lúc này vẫn chưa thể bình tĩnh.

Đế – Hậu khai quốc của Trinh Thiên vương triều, Trinh Thiên quốc ở Lăng Thiên Đại Lục lại là người Trung Quốc, hưởng hồ với trình độ thần bí của tám miếng bản đồ kia, chắc chắn có ghi lại bí mật động trời gì đó, hơn nữa bí mật này rất có thể là cách rời khỏi Lăng Thiên Đại Lục, trở về Trung Quốc.

Nghĩ đến khả năng này, tâm U Tà khó nén run lên. Rời khỏi Lăng Thiên Đại Lục trở về Trung Quốc, ý tưởng này khi nàng mới tới cũng từng nghĩ qua, nhưng sau đó lại không nghĩ tới nữa, bởi vì nàng cảm thấy đây vốn dĩ là chuyện không thể, nhưng hiện tại những gì phát sinh đều đang nói cho nàng, chuyện không thể này có thể biến thành có thể.

U Tà ngẩng đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương đang ôm mình giống như vật báu, sau đó đưa tay đặt lên bụng mình, khoe miệng kéo lên một hình vòng cung, trong lòng cũng có chút thoải mái, cho dù có thể trở về thì sao? Hiện tại nàng đã không còn là Tà Y lạnh lùng vô tình ở thế kỷ hai mươi mốt kia, mà là một nữ nhân bình thường có trượng phu cũng có hài tử, có một nơi thuộc về họ mà nàng gọi đó là nhà.

Giống như đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, U Tà đưa tay ôm cổ Kinh Thương, tựa đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập của hắn. Kinh Thương giống như cũng cảm nhận được tâm trạng của U Tà, khoe miệng cong cong, tâm tình sung sướng nói không nên lời, sau đó cúi mắt nhìn tiểu nữ nhân trong ngực đang tỏa ra mùi vị hạnh phúc, có một sự thỏa mãn đến khó tả.

Nữ nhân này, từ lần gặp đầu tiên là người vô tâm vô tình, sau đó gặp lại cũng không khiến nàng thay đổi một chút cảm xúc, rồi đến bây giờ hai người gần bó không rời, trong khoảng thời gian đó đã xảy ra bao nhiêu chuyện có lẽ cũng chỉ để tình cảm của hai người càng thêm sâu đậm mà thôi.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thoáng qua di tích thượng cổ, sau đó nhằm thẳng đường cũ mà đi không ngoái đầu lại. Từ hai ngày trước hắn đã phát tín hiệu kêu đám người Hồn Lăng đưa thuyền đến Thiên Hải Vực đón người, tính toán thời gian có lẽ lúc này cũng tới rồi.

Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Long Tứ Thiên ở trong đại điện của di tích đương nhiên không biết Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà lại đi sớm như vậy, lúc này vẫn còn đang tìm bí mật của di tích, họ cũng không biết, khi trở lại đại lục, cả Lăng Thiên Đại Lục đã có biến hóa kinh thiên.

Mấy người vẫn chậm chậm bước đi, bởi vì đã có chút quen thuộc, cho nên cũng không gặp nguy hiểm lớn gì. Sau một ngày, gió sớm nhẹ thổi, đoàn người cuối cùng cũng đi đến bên vách đá của đàn chim.

Liệt Hỏa Kinh Thương vừa mới bước vào khu vực của đàn diều, một vật thể nhỏ bé màu lửa đã trực tiếp nhảy lên vai hắn, sau đó riu ra riu rít kêu một trận, cuối cùng nhìn thấy U Tà trong ngực Kinh Thương mới im lặng lại.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng liếc Hỏa Hỏa một cái, lập tức liền nhìn thấy Thanh Loan đã khỏe hơn đang ở một bên. Thanh Loan cũng đập đập đôi cánh, xem bộ dáng kia cũng là vui sướng khi nhìn thấy Kinh Thương cùng U Tà, nhưng nó cũng không kêu lên, sợ đánh thức U Tà trong ngực Kinh Thương.

Đến lúc Kinh Thương nâng bước chuẩn bị rời khỏi vách đá thì Hỏa Hỏa lại kêu lên vài tiếng, Liệt Hỏa Kinh Thương thấy bộ dáng Hỏa Hỏa, con người cũng trầm xuống. Hỏa Hỏa thấy biểu tình đó, cũng biết hắn hiểu, đột nhiên nhảy xuống đất chạy về một phương, Kinh Thương nhìn thoáng qua Hỏa Hỏa rồi cũng đuổi theo. Bầy người Hồn Thiên cũng thực kinh ngạc, Phượng hỏa thần hồ này quả nhiên đặc biệt, có được linh tính cao như vậy, đồng thời cũng nhanh chóng đuổi kịp Kinh Thương.

Sau khi chạy được nửa khắc, Hỏa Hỏa rốt cục cũng ngừng lại, Kinh Thương nheo nheo con ngươi xanh biếc nhìn vùng máu đã khô cạn ở cách đó không xa, phía trên còn có một bộ xương khô khiến người ta càng thêm sợ hãi.

Hàn Mai bị một cây trâm trong vùng máu hấp dẫn, chăm chú nhìn kĩ rồi lập tức kêu lên, “Cây trâm kia là của Túc Mặc Văn Nguyệt!”, thanh âm lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Từ lúc theo tiểu thư từ Diệp Thành trở về Trấn quốc tướng quân phủ ở kinh thành Nguyệt Thần, Túc Mặc Văn Nguyệt tuy không thường xuyên tới làm phiền U Tà, nhưng bộ dáng cao ngạo kia cũng khiến Hàn Mai vô cùng chán ghét, cho nên chú ý tỉ mỉ tới ăn mặc của nàng ta. Tuy nhiên kỳ lạ chính là, tuy nàng luôn đổi hết quần này áo nọ, nhưng chưa bao giờ tháo cây trâm kia xuống, cho nên Hàn Mai cũng cực kỳ để ý đến cây trâm này. Sau này hỏi thăm mới biết, thì ra cây trâm này là thái tử Nguyệt Thần lúc trước, cũng chính là để quân hiện giờ Tây Việt Tiêu tặng nàng làm vật định tình, cho nên mới yêu quý như vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều mang, không chịu gỡ xuống.

Nghe vậy, con người Liệt Hỏa Kinh Thương lại càng trầm, người Túc Mặc gia? Sau đó lại nhìn bộ xương kia, con người lại khôi phục vẻ lạnh nhạt bình thường. Nàng ta không thể đi một mình tới đây, hiện giờ chết một mình ở đây, việc này nói lên điều gì? Chính là trước khi chết, nàng đã bị người ta vứt bỏ lại, cả đời tranh lâu như vậy, cuối cùng chưa kịp ngồi lên Hậu vị, làm Hoàng quý phi một năm, thì đã chết ở nơi này.

Vừa vặn lúc này U Tà mở mắt, nhìn bộ xương khiến người ta sợ hãi kia, con người màu hổ phách vẫn bình tĩnh như thường, nhẹ giọng phân phó, “Các người chôn nàng đi”, giọng điệu không có một chút cảm xúc.

Bốn người Hồn Thiên cũng ngay lập tức vâng lệnh làm theo.

U Tà tựa vào ngực Kinh Thương, “Nàng cũng chỉ là một nữ nhân đang thương mà thôi, cho dù khi còn sống có thể nào, bây giờ nàng cũng đã chết, chàng nói có đúng không?”

Kinh Thương yêu thương nhìn U Tà, “Ừ, cho dù nàng muốn làm gì, ta cũng đều đồng ý”.

U Tà cũng chớp chớp mắt, cười nhẹ.

Qua một lúc lâu sau, mấy người Hàn Mai mới chôn xong, Kinh Thương cùng U Tà nhàn nhạt nhìn qua rồi xoay người rời đi. Đến hoàng hôn, đoàn người mới đi đến bờ cô đảo.

Hai người Hồn Lăng Hồn Trạch đang chờ bên bờ biển, sắc mặt cả hai người đều tràn ngập lo lắng. Sau khi ánh mắt nhìn thấy thân ảnh Kinh Thương mới lộ ra vẻ mừng rỡ, sau đó lập tức đi về phía mấy người, thấy mọi người đều bình an, không ai bị thương, hai người liền quỳ rạp xuống đất, “Thuộc hạ nghênh đón chủ tử cùng Vương phi!”

Liệt Hỏa Kinh Thương liếc hai người một cái, “Được rồi, đi về thôi!”

Nói xong liền ôm U Tà đi về phía thuyền rồng, Tà Nhi của hắn đã vài ngày không được ăn ngon, chờ trở lại Phong Mâu, nhất định phải bồi bổ một chút.

Hồn Lăng Hồn Trạch nhìn thấy chủ tử nhà mình có chút vội vàng đều không hiểu gì. Hồn Thiên thấy vẻ mặt hai người đều ngơ ngác liền tuyên bố một tin tức trọng đại, “Vương phi có thai!”

Nghe vậy Hồn Lăng Hồn Trạch chăm chú nhìn Hồn Thiên đến đại ra, sau một lát lại kêu to, “Cái gì? Người nói Vương phi có thai?”, tham âm thật sự quá mức kinh thiên động địa, đám chim chóc cũng sợ đến mức vội vàng bay về phía chân trời.

Hàn Mai cùng Đạm Cúc đều che kín lỗ tai, sau đó rất vừa lòng nhìn biến hóa trên khuôn mặt của Hồn Lăng cùng Hồn Trạch. Chỉ thấy trên mặt hai người tràn đầy vẻ vui sướng, Vương phi của họ có thai, điều này cũng đồng nghĩa với việc vài tháng sau sẽ có một tiểu chủ tử giống như chủ tử của họ xuất hiện sao? Nghĩ đến đây, hai người liền hận không thể khiến U Tà nhanh chóng sinh đứa bé ra, sau đó lại nghĩ có thể Vương phi ở trong di tích thượng cổ chưa được nghỉ ngơi đủ hay chưa được ăn cái gì ngon, lập tức dùng khinh công trở về thuyền, nhanh chóng điều khiển thuyền trở về Phong Mâu để bồi bổ cho Vương phi. Mà Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh chỉ lắc đầu cười nhẹ, hai người kia...

Sau đó mấy người cũng nhanh chóng lên thuyền, ngồi thuyền cũng phải mất hơn nửa ngày. May mà chiến thuyền này cực kỳ hoa lệ, bên trong có thiết kế phòng bếp, Đạm Cúc vừa thấy liền không chịu ngồi yên. Mấy ngày ở trên cô đảo này đã hạn chế tay nghề của nàng, giờ này tự nhiên muốn thể hiện một chút, làm chút đồ ăn ngon cho tiểu thư nhà mình.

Nghĩ đến đây, Đạm Cúc cũng liền động thủ, Hàn Mai nhìn thấy bộ dáng Đạm Cúc cũng không chịu ngồi yên, hai người quyết định làm một chút được thiện (đồ ăn dùng thảo dược và thực phẩm khác nấu thành). Dù mọi người ở trên cô đảo không bị thương gì, nhưng mỗi ngày đều lo lắng đề phòng nên không thể nghỉ ngơi tốt, lại phải đánh vài trận chiến cũng chưa khôi phục được thể lực, vừa lúc nấu được thiện ọi người cùng bồi bổ.

Bóng đêm buông xuống, gió biển nhẹ nhàng thổi bên khoang thuyền. U Tà lẳng lặng nằm trên giường lớn, Kinh Thương nằm ở bên cạnh, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cả hai người đều đang nhắm chặt mắt. Nhưng không lâu sau, U Tà mở ra hai tròng mắt màu hổ phách, ngủ một ngày, nàng đã không còn mệt nữa. Sau đó nhìn Kinh Thương bên cạnh đang ngủ say, chỉ thấy hắn nhắm chặt mắt, hơi thở trầm ổn, cũng không biết mơ thấy gì mà khoe miệng cong lên. Trong mắt U Tà chợt lóe tia đau lòng, đã nhiều ngày hắn không được nghỉ ngơi đầy đủ rồi. Nghĩ đến đồ ăn, U Tà chậm rãi đứng dậy, kéo chăn đắp lên người Kinh Thương, sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Hàn Mai nghe thấy tiếng động liền đi tới bên ngoài khoang thuyền, khi nhìn thấy U Tà liền ngăn người, nàng còn đang nghĩ là cô gia sợ tiểu thư đói nên ra ngoài hạ lệnh.

“Tiểu thư ngủ có ngon không? Có đói hay không? Tà cùng Đạm Cúc có làm chút được thiện, tiểu thư muốn ăn một chút không?”, Hàn Mai nhìn nhìn bụng U Tà, giọng điệu có chút cao hứng, bởi vậy có thể thấy được thiện này được nấu vô cùng tốt.

Nghe vậy U Tà cũng chỉ hờ hững như trước, sau đó nhàn nhạt nói, “Đưa ta tới phòng bếp. “

Hàn Mai có chút sửng sốt, phòng bếp? Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lập tức đưa U Tà đến phòng bếp. Sau khi tới phòng bếp, bên trong đã tràn ngập mùi vị thảo dược cùng thức ăn.

“Tiểu thư? Người đã tỉnh rồi sao? Có đói hay không?”, Đạm Cúc vốn đang chăm chú nấu ăn, nghe thấy đứa mở cửa liền quay người ra, khi nhìn thấy U Tà cũng sửng sốt, vốn nghĩ rằng U Tà có thái sẽ ngủ nhiều

hơn, sau đó cũng nhanh chóng hồi hạn.

U Tà cũng chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Ta không đói, các người ra ngoài trước đi, ta tự mình làm chút đồ ăn”. Thanh âm U Tà vẫn hờ hững như trước, nhưng nếu chăm chú nghe cũng không khó phát hiện trong thanh âm hỗn loạn có chứa một tia hạnh phúc.

Hàn Mai cùng Đạm Cúc đi theo U Tà nhiều năm, tự nhiên có thể nghe ra, hai người liếc nhau theo thói quen, trong mắt cũng toàn ý cười. Đạm Cúc nhìn U Tà rồi lại mở miệng, “Tiểu thư, hay là hai chúng ta ở lại giúp tiểu thư một tay, rửa rau chẳng hạn”, trong thanh âm có chút kỳ quái, chỉ vì vài năm trước U Tà từng xuống bếp một lần, làm món bít-tết chỉ Trung Quốc mới có, mùi vị kia khiến bốn người đến giờ vẫn khó có thể quên.

Nhưng lần đó Đạm Cúc ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng không được tận mắt nhìn U Tà làm bít-tết, lúc này thấy U Tà xuống bếp, tự nhiên có chút hưng phấn muốn học lắm.

“Được”, U Tà cũng không cự tuyệt.

“Vậy tiểu thư, lần này muốn làm bít-tết sao?”, Hàn Mai dùng ánh mắt nóng rực nhìn U Tà, tiểu thư nhà nàng quả thật là vạn năng, tay nghề nấu ăn so với Đạm Cúc chỉ có hơn chứ không kém.

“Không phải. Thiên Hải Vực thuộc Tuyết Phong quốc, có chút lạnh, lần này nấu một thứ gọi là lẩu”

Lẩu? Cái tên xa lạ mà mới mẻ, Hàn Mai cùng Đạm Cúc càng thêm hưng phấn, tuy rằng không biết lẩu là gì, nhưng chỉ cần là từ trong miệng tiểu thư nói ra, chắc chắn là thứ tốt.

“Tiểu thư, có cần chuẩn bị gì không?”, ánh mắt Đạm Cúc sáng rực hỏi.

U Tà nhìn bộ dáng này của nàng, cũng chỉ còn cách bắt đầu dĩ lắc đầu cười, nha đầu này...

“Các người đi chuẩn bị một chút đồ ăn tươi cùng một ít thịt, sau đó thái thịt mỏng một chút”, U Tà liếc mắt đánh giá phòng bếp rồi phân phó.

“Dạ, tiểu thư”, Hàn Mai cùng Đạm Cúc cũng không lãng phí dù chỉ một giây một phút nào, xoay người đi chuẩn bị thức ăn.

U Tà lấy từ trong vòng ngọc lưu ly ra rất nhiều gia vị cùng dược liệu để dùng, bắt đầu nấu nước. Đem dược liệu theo trình tự cho vào trong nồi, không lâu sau có một mùi thơm bay ra. Hàn Mai cùng Đạm Cúc cũng đem đồ tươi sống để trên bàn, mà thịt lại vô cùng phong phú, thịt bò thịt dê muốn gì cũng có, tất cả đều được thái mỏng như tờ giấy, có thể thấy trình độ dùng dao vô cùng tuyệt diệu.

Đúng lúc này, cửa phòng ăn bị mở ra, Liệt Hỏa Kinh Thương đi đến, vừa vào liền thấy U Tà đang sắn cao tay áo nấu nước, con người cũng tràn ngập dịu dàng. Sau đó đi thông thả đến bên người U Tà, mà U Tà cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia liền cười cười xoay người về phía Kinh Thương, “Chàng không mệt sao? Vì sao không ngủ thêm một lúc?”

Nghe vậy Kinh Thương khẽ nhếch mày kiếm, “Đương nhiên là bị mùi thơm từ đồ ăn của phu nhân nhà ta hấp dẫn rồi”, trong giọng nói không chút đùa cợt, vô cùng thật thà trả lời, nếu nói từ đại hôn tới nay, chuyện gì cũng làm rất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên U Tà vì Kinh Thương mà xuống bếp. Tuy từ xưa đến nay, nữ tử đều coi trọng phu như trời, nhưng Đế hậu cũng chưa bao giờ vì Đế quân xuống bếp, đây là lần đầu tiên có trong lịch sử.

“Vậy sao? Vậy nhất định là chàng đói bụng, nhưng cũng sắp nấu xong rồi”, U Tà đưa tay vuốt vuốt lông mày Kinh Thương, trong con người cũng chỉ có hạnh phúc cùng vui vẻ.

“A. Chẳng lẽ bữa tối phu nhân cho chúng ta ăn canh?”, Kinh Thương nhìn nhìn nồi nước thơm ngon dưới tay U Tà, tuy rằng rất hấp dẫn, nhưng mà bữa tối ăn canh, có chút...

U Tà nhướn nhướn mày liễu, “Hồn Thiên, Hồn Ảnh, đem nồi nước này đến khoang thuyền, đặt lò lửa bên dưới tiếp tục nấu đi”.

Hồn Thiên, Hồn Ảnh đứng ngoài cửa lập tức đi tới, sau đó bưng nồi nước dưới tay U Tà đặt ở phía trên lò lửa, tuy rằng không biết dùng làm gì, nhưng vẫn làm theo đâu ra đấy.

“Tiểu thư, vậy còn đồ ăn cùng thịt này thì sao?”, Đạm Cúc có chút khó hiểu, chẳng lẽ đồ ăn cùng thịt đều không dùng để làm cơm? Vậy muốn chuẩn bị để làm gì?

“Hàn Mai Đạm Cúc, đem mấy thứ đó đến khoang thuyền đi”, U Tà cũng không giải thích đồ ăn cùng thịt dùng để làm gì mà trực tiếp hạ lệnh cho hai người.

“Dạ, tiểu thư”, tuy rằng hai người rất không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, tiểu thư nói luôn luôn đúng, lập tức mang đồ ăn cùng thịt tới khoang thuyền, mà nồi nước trên lò lửa đang tỏa hương nồng đậm khắp nơi, tràn ngập cả khoang thuyền.

U Tà chuẩn bị xong tất cả, liền kéo cánh tay Kinh Thương đi ra ngoài. Sau khi tới khoang thuyền, liền cùng Kinh Thương ngồi ở ghế chính, sau đó nhìn mấy người Hồn Thiên Hàn Mai ở bên cạnh, “Các người đi lấy mấy cái bát lại đây, sau đó đều ngồi xuống cùng nhau ăn”.

Mấy người nghe vậy đều mở to mắt, ngồi xuống cùng nhau ăn? Điều này là sao? Ngay lập tức mấy người đều nhăn nhó, mà Đạm Cúc lại lấy bát từ phòng ăn tới, đặt bát xuống trước mặt U Tà nhưng cũng chưa ngồi xuống.

“Không nghe hiểu lời của Vương phi sao?”, Kinh Thương nâng mắt nhìn lướt qua mấy người đang đứng, thanh âm lạnh lùng nháy mắt vang lên bên tai mỗi người.

Tất cả đều liếc nhau một cái rồi lấy tốc độ nhanh nhất ngồi xuống, chỉ sợ vị chủ tử chiều vợ đến nghiện này lại oanh tạc bọn họ.

“Đúng rồi, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan có nói rời khỏi di tích thượng cổ sẽ đi đâu không?”, U Tà đang chuẩn bị động đũa, đột nhiên lại nghĩ tới Mộc Thương Lan cũng là người Trung Quốc, chỉ sợ cũng thực nhớ món lẩu này.

Chỉ là sau hi vào di tích thượng cổ, đoàn người liền tách nhau ra hành động, không biết lúc này hai người bọn họ thế nào, còn có cái chết của thiếu chủ Thủy gia kia, nếu có cá lọt lưới trở về mặt báo, vậy Di Thất Đại Lục chỉ sợ cũng trở nên hỗn loạn.

Kinh Thương cũng híp lại mắt, “Bọn họ cũng chưa nói sẽ quay về Di Thất Đại Lục, có lẽ sau khi rời khỏi di tích sẽ đến Phong Mâu tìm chúng ta”.

U Tà gật gật đầu, sau đó cầm đũa gấp rau cùng thịt cho vào trong nồi nước, khiến mọi người đang ngồi đều há mồm tròn mắt, đây là kiểu ăn gì?

Sau khi nồi nước sôi lần nữa U Tà mới nhẹ nói, “Rau bây giờ đã có thể ăn, nhưng thịt thì phải chờ thêm một lát, được rồi, bắt đầu động đũa đi”, U Tà bình tĩnh nói xong liền gấp một miếng rau để vào trong bát của Kinh Thương.

Kinh Thương nhìn nhìn rau trong bát, khoe miệng nhếch cao, cũng động đũa bỏ

rau vào miệng, sau khi ăn xong mới gật đầu với U Tà, con người xanh biếc có chút thú vị, lần đầu hẳn thấy kiểu ăn này, có lẽ là chỉ có Trung Quốc mới có, hương vị cũng không tồi. U Tà thấy ánh mắt Kinh Thương cũng cười cười động đũa.

Sáu người Hồn Thiên cùng Hàn Mai thấy U Tà cùng Kinh Thương ăn vô cùng vui vẻ, cũng nuốt nước miếng, sau đó Đạm Cúc là người đầu tiên động đũa, đối với thức ăn, nàng luôn không thể cưỡng lại được.

Đến khi miếng rau đầy hương thơm kia nằm trong miệng nàng, hai tròng mắt Đạm Cúc đột nhiên sáng lên, ăn xong liền nói với U Tà, “Tiểu thư, người thật sự là quá lợi hại, không nghĩ tới thức ăn còn có thể vừa làm vừa ăn, về sau ta nhất định làm cho tiểu thư ăn!”

Giọng nói của Đạm Cúc vô cùng vui vẻ, mấy người Hồn Thiên, Hàn Mai thấy ánh mắt Đạm Cúc cũng không chịu được hấp dẫn mà hạ đũa, mỗi người ăn xong đều có cùng một cảm nhận.

Một nồi lẩu ăn đến từng bừng, tại hải vực lạnh lẽo lại có chút ấm áp.

Không lâu sau, đồ ăn đều bị quét sạch không còn một miếng, U Tà cùng Kinh Thương sau khi ăn xong cũng xoay người trở về khoang của mình.

Cùng lúc đó, Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan cũng đụng phải một chút chuyện thú vị.

Sau khi giao chiến cùng hàng vạn ám vệ kia, Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan tách khỏi đoàn người U Tà, tự mình đi trước, nhưng hai người chưa tiến vào thành trì mà đi dọc theo tường thành kia.

“Này, người nói chúng ta đang đi đâu? Tìm bảo bối?”, Mộc Thương Lan sờ sờ cái cằm trơn bóng, nhìn Hỏa Liễn Túy ở bên cạnh có chút nghi hoặc.

“Tìm bảo bối? Người thôi đi, bảo bối ở tứ đại gia tộc Di Thất Đại Lục chúng ta còn thiếu sao? Nói đến di tích thượng cổ ở Lăng Thiên tầm bảo, kỳ thật cũng chỉ là đánh lừa người khác mà thôi, dù sao tứ đại gia tộc vẫn minh tranh ám đấu, nếu ai có được Lăng Thiên Đại Lục, liền có thể thay đổi vận mệnh Di Thất Đại Lục, đến lúc đó...”, Hỏa Liễn Túy lúc này có chút thâm trầm mở miệng.

Mộc Thương Lan nghe vậy cũng nhíu nhíu mi, đúng vậy, Hai nhà Mộc Hỏa đã bị đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió, mấy năm nay tranh chấp cùng hai nhà Phong Thủy cũng đã tổn thất không ít.

Hiện giờ thiếu chủ Thủy gia cùng ám vệ hai nhà đều chết trước mắt bọn hắn, thiếu chủ Mộc gia cùng Hỏa gia, chờ về tới Di Thất Đại Lục, sợ là không tránh được một trận gió tanh mưa máu, đấu tranh giữa tứ đại gia tộc cũng sẽ từ ám đấu thành minh tranh, nếu một bên thua cuộc, vậy căn cơ ngàn năm của gia tộc cũng sụp đổ, vĩnh viễn biến mất khỏi Di Thất Đại Lục. Quả nhiên, cho dù ở Trung Quốc hay Di Thất Đại Lục, tranh đấu luôn không thể tránh, nghĩ đến đây Mộc Thương Lan cũng có chút buồn ngùi.

“Này, tử mao quái, người ở cái nơi gọi là Trung Quốc kia có nữ nhân người yêu hay không?”, Hỏa Liễn Túy nhìn Mộc Thương Lan nhíu mi thờ dài, có chút tò mò, hẳn đối với cái nơi gọi là Trung Quốc kia vô cùng tò mò, có thể nuôi dưỡng được người không giống người như tử mao quái này, có cơ hội nhất định phải đến đó nhìn xem.

Mộc Thương Lan thần nhiên liếc mắt nhìn Hỏa Liễn Túy một cái, “Thật ngại quá, bản thiếu chủ chỉ thích nam nhân, không phải nữ nhân, nam nữ thích nhau quả thực là tầm thường không chịu được”.

Hỏa Liễn Túy khó có thể tin tưởng mắt nhìn hắn, bước đi cũng hơi dừng lại, cẩn thận nhìn Mộc Thương Lan, sau đó kéo chặt hai vạt áo đang mở rộng lại. Sau khi bình tĩnh lại, mới lại nói, “Các người...Các người ở Trung Quốc chuộng nam phong?”, tuy rằng giọng điệu có vẻ bình tĩnh nhưng thanh âm run rẩy cũng đã tiết lộ tâm tình của Hỏa Liễn Túy lúc này.

“Đương nhiên, chuộng nam phong có gì kỳ quái đâu, thực kỳ lạ. Ở Trung Quốc của chúng ta chỉ cần là hai người yêu nhau, không cần biết là nam hay nữ, cấp bậc ra sao đều có thể thành thân, à đúng rồi, cũng giống như việc lên ngôi làm đế ở đây vậy”.

Hỏa Liễn Túy khẽ rung mình, hẳn nghĩ hai nam nhân có thể thành thân, có thể miệng đối miệng hôn môi, có thể đưa tay vuốt ve đối phương, càng nghiêm trọng là còn có thể....Nghĩ vậy, Hỏa Liễn Túy liền không nhịn được mà cả người phát run.

“Chẳng lẽ...chẳng lẽ người ở Trung Quốc đã thành thân với một nam nhân?”, Hỏa Liễn Túy không dám tin nhìn Mộc Thương Lan, con người hẹp dài tràn đầy vẻ chán ghét.

Mộc Thương Lan liếc mắt nhìn Hỏa Liễn Túy như đang đề phòng sói, lập tức con người mày tím hiện lên chút giảo xảo, sau đó đưa tay kéo quần áo trước ngực, lộ ra mông lớn cảnh xuân. Sau đó vô cùng khoa trương bước từng bước đến bên cạnh Hỏa Liễn Túy, trên mặt là vẻ mê say, khoe miệng nở nụ cười thâm thúy, nhìn qua giống như mĩ công. (Khụ khụ, công: người chủ động trong boy love).

Mà Hỏa Liễn Túy thấy vậy gấp đến nỗi quên rằng bản thân có khinh công trác tuyệt, lui dần từng bước về phía sau. Hai tay kéo chặt quần áo trước ngực, trên mặt là vẻ khủng hoảng, miệng còn không ngừng run rẩy, “Người....người muốn...người muốn làm gì? Ta....ta nói cho người...nói cho người, tử... tử mao quái, bản...bản thiếu chủ thích...thích nữ nhân, người....người đừng...đừng có mơ tưởng...có thể làm gì bản thiếu chủ, bản...bản thiếu chủ, thà chết không theo!”

Sắc mặt Hỏa Liễn Túy đầy kinh hãi lùi về sau, nói xong lại khiến Mộc Thương Lan thâm cười như điên, đôi môi càng thêm quyến rũ đến gần Hỏa Liễn Túy, “Túy, người không phải không biết, ta thích người, đã mười mấy năm”

Mộc Thương Lan nói xong liền bỏ nhào vào Hỏa Liễn Túy, mà Hỏa Liễn Túy liền sợ đến choáng váng, “A! A...Người muốn làm gì, không...đừng a!”

Mộc Thương Lan nghe thấy Hỏa Liễn Túy kêu như heo bị chọc tiết liền ngừng lại, nhất thời cười to không ngừng, “Ha ha ha....ha ha ha, không nghĩ tới, không nghĩ tới, người cũng có ngày này, cười chết ta, ha ha ha”

Nghe vậy Hỏa Liễn Túy mới bình tĩnh lại, sau đó nhìn về phía Mộc Thương Lan, thấy hắn đang cười đến thắt lưng cũng không đứng thẳng được mới biết mình bị lừa, lập tức đen mặt.

Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tử mao quái, người không phải thích nam nhân sao? Ta liền khiến cho người thích ta!”

Hỏa Liễn Túy mạnh mẽ mở miệng, sau đó kéo mạnh cánh tay Mộc Thương Lan khiến hay lại gần mình, môi mỏng nháy mắt đã đề lên, “Ừm...”

Nhất thời con ngươi màu đỏ đối diện con ngươi màu tím, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa b ra bốn phía....

(*Vy Nhi: Hahahahaha.....đoạn này tác giả viết hay ghê, mà Bạch edit cũng quá hay luôn.....)

81. Q.ii – Chương 27

Chương 27: Đế quân đế hậu, Nguyệt Thần tan rã.

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Cứ như vậy, bốn mắt của Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan cứ lẳng lặng nhìn nhau, cảnh vật xung quanh đều trở nên yên lặng.

Qua một lúc rất lâu, Mộc Thương Lan rốt cục hồi phục lại tinh thần, mạnh mẽ đẩy Hỏa Liễn Túy ra, sau đó nói: “Phi phi phi, Hỏa Liễn Túy nhà người, tên xú tiểu tử này! Đây là nụ hôn đầu tiên của lão tử!”

Mà giờ phút này, Hỏa Liễn Túy cũng đại ra, vừa nghe được thanh âm của Mộc Thương Lan liền khôi phục lại tinh thần, nhìn bộ dạng cực kỳ ghét bỏ của Mộc Thương Lan liền nhú mày nói: “ Không phải người nói người thích nam nhân sao? Vậy thì bản thiếu chủ sẽ cố mà thành toàn người một chút”.

“Cút, Hỏa Liễn Túy biến thái nhà người, người cút cho lão tử! phi phi phi!” nghe vậy, Mộc Thương Lan đứng thẳng thắt lưng, hỏa khí bốc cao, giơ chân giận dữ nói.

“Ta không cút, không cút, dù sao ta đã hôn người rồi, nên phải chịu trách nhiệm với người vậy!”, Hỏa Liễn Túy xốc vạt áo lên, liền lộ ra một mảng lớn với làn da khêu gợi, con ngươi hẹp dài tràn đầy mỉa hoặc hướng về phía Mộc Thương Lan nháy nháy.

Thật sự là không nghe Hỏa Liễn Túy nói được nữa, Mộc Thương Lan lập tức vận khí dùng khinh công xoay người bay đi, thấy một màn như vậy Hỏa Liễn Túy nhú mày, sau đó cũng vận khí đuổi theo, trong miệng còn nói: “ Đợi ta với, ta còn muốn chịu trách nhiệm với người!”

Lời này làm cho Mộc Thương Lan đang ở phía trước, không nhị được mà lão đảo ở giữa không trung, hét lớn: “ Hỏa Liễn Túy biến thái này! Lão tử không cần người chịu trách nhiệm!” giờ phút này Mộc Thương Lan không khỏi có chút hối hận vì vừa rồi khiêu khích Hỏa Liễn Túy, không ngờ rằng ở cổ đại nghiêm túc như vậy lại có nhân vật giống như Hỏa Liễn Túy.

Hai người cứ như thế người truy ta đuổi, một mỹ nam tử y ở phía trước đang phát hỏa chửi ầm lên, một mỹ nam hồng y xinh đẹp ở phía sau kêu lên những câu thâm tình, hình ấy tạo thành một bức tranh phong cảnh đẹp đẽ ở trên di tích thượng cổ.

Mà ở một nơi khác, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong, Mộc Hoàn Hi ở đại điện của di tích thượng cổ đi lại một hồi lâu.

“Khuynh Thành, người xem cái đại điện ở phía trước kia” cung điện ở phía đông có vẻ rất là đột ngột, hấp dẫn ánh mắt của Mộc Lăng Phong, chỉ vì mấy người đi một mạch liền thấy đại điện này, nhưng mà quy mô của đại điện trước mặt này so với đại điện kia thì có chút nhỏ.

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành liền nhìn về phía đại điện bên kia, sau đó thanh âm lạnh như băng vang lên: “ Chúng ta đi đến tòa điện kia ” nói xong liền xoay người đi.

Mà Mộc Lăng Phong, Mộc Hoàn Hi liền bước theo ngay sau đó, bởi vì có thuốc của U Tà, chân bị thương của Mộc Hoàn Hi đã tốt hơn rất nhiều, chỉ cần thêm hai ngày nữa vết thương kia sẽ không sao.

“Hoàng huynh, di tích thượng cổ này thuộc vương triều nào vậy? Bao la hùng vĩ như vậy, nơi này so với Tuyệt Phong chúng ta phải rộng hơn gấp ba lần!” Mộc Hoàn Hi nhìn xung quanh đại điện, không khỏi lên tiếng cảm khái, từ nhỏ sinh ra trong hoàng thất, dù đã nhìn quen kiến trúc cao lớn, giờ phút này cũng không khỏi cảm khái nhiều lần.

Mà chính Mộc Lăng Phong trong giờ phút này cũng rất xúc động, không thể không nói, di tích thượng cổ này vượt xa nhận thức của hắn, chắc chắn trước kia di tích thượng cổ này là một vương triều, một nơi độc nhất vô nhị không thể bàn cãi.

Mà trông mắt Vụ Ảnh Khuynh Thành khẽ nheo lại, “ Nói vậy nơi này hẳn là vương triều của Lăng Thiên Đại lục khi nhất thống!” giờ phút này thanh âm lạnh như băng của Vụ Ảnh Khuynh Thành còn mang theo chút kinh ngạc cùng một tia không thể tin được.

“Cái gì? Vương triều của Lăng Thiên đại lục từ trăm ngàn năm trước?!” , nghe vậy Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi đều tròn to con ngươi, lớn tiếng mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy kinh hãi.

“Ừm, đúng vậy, đối chiếu thì đúng là như vậy” Vụ Ảnh Khuynh Thành chỉ kinh ngạc trong chốc lát liền khôi phục lại bình tĩnh, có thể tận mắt nhìn thấy vương triều thiên cổ cũng là một việc rất may mắn.

“Hoàng huynh, nếu như muội nhớ không nhầm mà nói, từ xưa đến nay Lăng Thiên đại lục thống nhất chỉ có duy nhất một lần... đó là chỉ có khi khai quốc – Trình Thiên vương triều!” Mộc Hoàn Hi hồi tưởng một lát, liền khiếp sợ mở miệng nói.

Nghe vậy Mộc Lăng Phong nhìn lướt qua Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành, sau đó trầm trọng gật đầu: “ Đúng, nếu quả thật là như thế chỗ này chính là vương triều Lăng Thiên đại lục khi thống nhất, như vậy đây chính là Trình Thiên vương triều không thể nghi ngờ!”

Nghe đến đây trong lòng mọi người đều có chút rung động, được lưu truyền từ trăm ngàn năm trước – Trình Thiên vương triều cứ như vậy xuất hiện trước mắt mấy người, làm sao không làm cho người ta khiếp sợ cùng không dám tin?

“Thật sự làm cho người ta không thể tin được, nhưng mà hoàng huynh, không phải khi đó đế vương cực kỳ sùng ái đế hậu, nhưng mà vị đế hậu kia lại chung tình với quốc sư đương triều sao?” nói đến Trình Thiên vương triều, Mộc Hoàn Hi vô cùng hứng thú, bởi vì hoàng hậu Tuyệt Phong đã kể cho nàng về một đoạn chuyện tình có một không hai của Trình Thiên vương, hiện tại nghĩ lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ân, đồn đãi quả thật là như thế, khi đó Trình Thượng đế quân cực kỳ sùng ái đế hậu này, chính ở đại hôn của đế hậu lại bị quốc sư náo loạn, ở đại hôn đế hậu và quốc sư nhanh chóng ôm nhau, chuyện này mọi người ai cũng biết”.

Khi nói đến đoạn này Mộc Lăng Phong cũng rất tán thưởng, thật sự là không ngờ tới, từ trước đến nay thế nhưng lại có một người như vậy, dám náo loạn đại hôn của đế hậu, lại còn công khai cùng đế hậu ôm nhau, đây quả thực là hung hăng tát vào mặt đế quân ở ngay trước mặt mọi người.

Nghe nói xong, Vụ Ảnh Khuynh Thành đưa tay ra đẩy đại môn kia, bên trong là một căn phòng thật lớn, tuy rằng không rõ bộ dạng khi mới bắt đầu, nhưng bày biện trong phòng có thể nhìn ra.

Mấy người đi vào, Mộc Hoàn Hi nhìn căn phòng liền chớp chớp mắt, “ Hoàng huynh, nếu muội đoán không sai, hậu cung này chính tẩm cung của đế hậu!”

Nói xong Mộc Hoàn Hi liền đi về phía tẩm cung Thiên điện, mà Mộc Lăng Phong cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn nhau, sau đó cũng đi theo.

Sau khi đẩy cánh cửa kia ra bọn họ liền sửng sốt, đơn giản là tẩm cung này không giống các đại điện bình thường khác, nó đã bị hư rất lớn, trên vách tường đều là màu đỏ đậm, xem ra là bị chu sa nhuộm.

Từ xưa đến nay, chu sa là cực kỳ trân quý, chỉ có hoàng thất hoặc là nữ tử mới có thể dùng một viên chu sa để điểm lên cánh tay, chứng minh tấm thân xử nữ của mình, nhưng mà dùng chu sa để nhuộm đỏ bức tường, quả thực là quá xa xỉ rồi.

Dựa vào điểm này cũng có thể nhận ra, di tích thượng cổ này đúng là chỗ ở của Trinh Thiên vương triều, mà tẩm cung được chu sa nhuộm đỏ này chính là nơi ở của đế hậu khai quốc rồi.

Nghĩ đến đây Mộc Hoàn Hi có chút tò mò, vị đế hậu truyền kì kia là người mà nàng sùng bái rất lâu rồi.

Nghĩ đến đó Mộc Hoàn Hi liền đi vào bên trong tẩm cung, mà Mộc Lăng Phong cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng lập tức bước đi vào, kiến trúc bên trong cũng cực kì xa hoa, bên trên tẩm cung còn gắn rất nhiều dạ minh châu đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Mộc Hoàn Hi liền bị chiếc bàn trang điểm hấp dẫn, từng bước từng bước đi lên phía trước, chỉ thấy phía trên chiếc bàn trang điểm rộng rãi kia có đặt mặt chiếc gương đồng cực lớn, tuy rằng mặt gương đã bị thời gian tàn phá mất đi hình dáng ban đầu, nhưng khung đồng thật lớn như vậy vẫn làm cho Mộc Hoàn Hi nhìn không được sợ hãi than ra tiếng.

Trên bàn trang điểm bày ra rất nhiều rất nhiều tráp lớn nhỏ, nhưng những tráp này đều bị ai đó mở hết ra, chắc là lúc trước khi quân địch xâm chiếm đến đã cướp đi vàng bạc châu báu.

Nhìn đến đây trong lòng Mộc Hoàn Hi không khỏi suy nghĩ mông lung, vị đế hậu này quả nhiên là cực kỳ được sủng ái.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân lại vang lên bên ngoài đại điện, ánh mắt Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong nháy mắt liền chuyển về phía cửa.

“Di, thì ra là Vụ Ảnh thần y cùng Tuyết Phong thái tử”, một giọng nữ rất có anh khí vang lên, thân ảnh Thương Hải Minh Nguyệt liền xuất hiện ở cửa, mà đứng bên cạnh nàng đương nhiên chính là Long Tứ Thiên.

Nhìn thấy người đến là Long Tứ Thiên cùng Thương Hải Minh Nguyệt, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong lúc này mới buông xuống cảnh giác.

“Các người như thế nào lại xuất hiện ở trong này?”, suy nghĩ của Mộc Hoàn Hi cũng bị gọi trở lại, lập tức cũng chạy tới cửa nhìn Thương Hải Minh Nguyệt cùng Long Tứ Thiên, có chút tò mò hỏi, bọn họ đi về hai hướng ngược nhau thế nhưng lại gặp nhau ở đây?

“Chúng ta cũng không biết, sau khi đi qua một cái mật đạo thế nhưng lại đi tới nơi này, xem xét một hồi lâu mới thấy nơi này không giống đại điện bình thường, tự nhiên là muốn vào xem, thật không ngờ thế nhưng lại gặp được các người!”, Thương Hải Minh Nguyệt giờ phút này cũng phi thường kinh ngạc (cực kì kinh ngạc).

Nàng cùng Long Tứ Thiên vẫn luôn đi về phía trước, sau khi đi vào một tòa đại điện ở lối vào liền phát hiện một cái mật đạo, bọn họ theo mật đạo đi tới nơi này, lúc nhìn thấy cung điện xa xa hùng vĩ hơn hẳn các cung điện khác thì liền tiến vào.

“Thì ra là thế, vậy hai người cũng vào xem đi, chúng ta đoán rằng di tích thượng cổ này có thể chính là khai quốc – Trinh Thiên vương triều!”, Mộc Lăng Phong nhìn Long Tứ Thiên cùng Thương Hải Minh Nguyệt xong mở miệng nói.

Mà nghe vậy Long Tứ Thiên cùng Thương Hải Minh Nguyệt cũng liếc nhau, sau đó Long Tứ Thiên bắt đầu từ trong tay áo lấy ra một cái ngọc bát, “Các người đến xem cái bát ngọc này sẽ biết”.

Nói xong Mộc Lăng Phong nhận lấy bát ngọc, chỉ thấy dưới đáy bát ngọc kia đúng là khắc bốn chữ, “Trinh Thiên vương triều!”

Vừa rồi mấy người cũng chỉ là đoán thôi, không nghĩ tới giờ phút này thật sự được nghiệm chứng, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Trình Thiên vương triều, di tích thượng cổ này quả thật là Trình Thiên vương triều.

Mà Thương Hải Minh Nguyệt từ lúc bước vào trong tấm cung, nhìn thấy bên trong nhuộm đầy chu sa cũng không khỏi làm cho nàng cứng lưỡi, quả nhiên không hổ là vương triều duy nhất nhất thống được Lăng Thiên đại lục.

“Chúng ta đoán tấm cung này chính là tấm cung của Trình Thượng đế hậu”, Mộc Hoàn Hi nhìn thần sắc của Thương Hải Minh Nguyệt không khỏi mở miệng nói.

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt cẩn thận chú ý quanh thân, sau đó liền bị chiếc giường gỗ khắc hoa hấp dẫn ánh mắt, từng bước từng bước đi qua, tuy rằng giường gỗ này đã gần như sụp xuống, nhưng vẫn có thể thấy được hình dáng ban đầu của nó.

Chỉ thấy Thương Hải Minh Nguyệt nhắc lên một cây trâm vàng ở trên giường gỗ, cây trâm này nghiêm nhiên trạm trổ một con phượng hoàng giương cánh bay vô cùng tinh xảo, trong miệng phượng hoàng còn ngậm một viên ngọc lưu ly tròn bóng, hạt ngọc kia cho đến tận bây giờ vẫn vô cùng chói mắt, thậm chí còn tỏa ra ánh sáng lung linh, có thể thấy được giá trị của nó thực không tầm thường, phía dưới cây trâm này còn đính thêm mấy chiếc tua.

Nhìn thấy cây trâm trong tay Thương Hải Minh Nguyệt, Mộc Hoàn Hi kinh hô, “Đây chính là phượng sai mà chỉ có hoàng hậu mới có thể mang!”, là đế hậu của Nguyệt Thần quốc Mộc Hoàn Hi đương nhiên là biết vật kia, phượng sai cực kỳ đẹp đẽ trân quý, chỉ khi đế hậu cùng đế quân tiếp kiến xử giả mới có thể cài, bất quá trên phượng sai của nàng cũng không được khảm ngọc lưu ly.

Nhìn phượng sai này, hết thảy dự đoán trước đó đều được nghiệm chứng, tấm cung này dùng chu sa trân quý nhuộm thắm quả nhiên chính là nơi nghỉ ngơi của vị đế hậu truyền kỳ năm đó. “Cũng không biết Phong Mâu đế hậu hiện đang ở nơi nào, nếu nàng ở đây thì tốt rồi”, Mộc Hoàn Hi tiếp nhận phượng sai kia, không biết vì sao lại chỉ nghĩ tới U Tà, ở trong mắt nàng, người xứng với phượng sai này cũng chỉ có một mình Túc Mặc U Tà mà thôi.

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt cũng có chút cảm thán, nhìn phượng sai trong tay Mộc Hoàn Hi, không biết vì sao, nàng cũng cảm thấy phượng sai này được mang trên người Túc Mặc U Tà là thích hợp nhất.

Mà trong con ngươi lạnh băng của Vụ Ảnh Khuynh Thành hiện lên một tia ảm đạm, sau đó nhìn phượng sai kia không khỏi mở miệng nói, “Phượng hoàng hàm châu (phượng hoàng ngậm viên ngọc), tỏ rõ hậu cung chỉ mình nó xứng là minh châu, những cái khác đều không thể sánh được”.

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi lại nhìn phượng sai trong tay, đại khái chính là ý tứ này, hậu cung ba ngàn giai lệ đều chỉ là bỏ đi, chỉ có duy nhất viên ngọc này tỏa sáng khắp cả hậu cung. Phượng sai này quả nhiên rất thích hợp với nữ tử tao nhã như Túc Mặc U Tà.

Từ xưa đến nay nhất đế nhất hậu không phải không có, nhưng là cực kỳ hi hữu. Gần trăm năm qua, khắp tứ quốc không có người nào nguyện ý huỷ bỏ hậu cung, trăm năm sau, hôm nay cũng chính là Phong Mâu đế quân – Liệt Hỏa Kinh Thương thâm tình sâu đậm, tuyên cáo thiên hạ chỉ thú nhất thê!

Mộc Lăng Phong cùng Long Tứ Thiên liếc nhìn mắt nhau, Long Tứ Thiên cười khổ một tiếng, hắn cũng hiểu được, phượng sai này là vì nàng mà tạo ra.

Mọi người ai nấy đều trầm tư cảm thán.

Mà lúc này đoàn người U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đã về tới đại lục, khởi hành từ Thiên Hải vực về Phong Mâu đế quốc.

Dọc theo đường đi, mặc kệ là ai cũng đều đang bàn luận chuyện di tích thượng cổ, đều nghĩ lần này đến di tích thượng cổ có thể hay không mang về được bảo vật gì mà trước nay chưa từng có.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều đàm mạc chống đỡ, xe ngựa không ngừng nghỉ chút nào hướng thẳng về Phong Mâu đế quốc.

Đi suốt hai ngày hai đêm, rốt cục cũng đi tới biên cảnh Phong Mâu.

Xe ngựa tiến vào bên trong Phong Mâu cũng không hề ngừng lại, một đường đi thẳng về hoàng cung. Hồn Lăng cùng Hồn Trạch ở bên ngoài đánh xe vẫn luôn nghĩ, Vương phi nhà mình có thai, sau khi trở về phải để người nghỉ ngơi thật tốt, kêu mọi người hãm canh gà bồi bổ cho người mới được.

Một đường thông suốt về tới Thương Khung điện.

Giờ phút này bên ngoài Thương Khung điện, Thanh Lan, Nhã Trúc, Đại Huyền cùng Phó Bạch đều mỗi mắt ngóng trông, chỉ hy vọng chủ tử nhà mình sớm ngày trở về.

Không bao lâu sau, một trận tiếng vó ngựa vang lên, sắc mặt mấy người đều lộ vẻ vui mừng, có thể ở hoàng cung rộng lớn huênh hoang đánh xe ngựa như vậy, ngoại trừ chủ tử nhà mình thì không thể là ai khác được.

Lúc xe ngựa vừa mới ngừng lại, mấy người lập tức chạy lên vài bước.

Liệt Hỏa Kinh Thương bước xuống xe ngựa trước rồi cũng ôm U Tà xuống.

Thanh Lan vừa nhìn thấy U Tà, lập tức cao hứng lao đến, nhưng mà nửa đường lại bị Hồn Lăng ngăn lại, nhất thời Thanh Lan mắt húng kêu lên, “Uy, người chần ta làm cái gì chứ?!”

“Hừ, người cẩn thận chút đi, Vương phi hiện tại có thai, làm sao chịu nổi người lao đến như vậy!”, Hồn Lăng lập tức mở miệng lớn tiếng nói với Thanh Lan.

“Có thai thì đã làm sao, có thai..... Cái gì, người nói cái gì? Có thai?!” Thanh Lan vốn dĩ còn đang muốn nổi giận nhưng trong giây lát hồi tưởng lại hàm nghĩa của hai chữ có thai kia, nhất thời ngơ ngác túm lấy cổ áo của Hồn Lăng, lắp bắp mở miệng.

“Buông ta ra! Đúng vậy, Vương phi có thai, cho nên người vẫn nên kiềm chế chút đi!”, nhìn Thanh Lan bộ dạng cao hứng đến như vậy, Hồn Lăng liền kiêu ngạo nhún nhún lông mi, rất có phong thái “ta sao phải lừa người chứ”.

Mà Thanh Lan trầm tư một lát, sau đó liền lấy tay hung hăng nhéo một cái thật mạnh trên người Hồn Lăng, Hồn Lăng ngay lập tức xanh mét mặt kêu lên, “A! Đau chết ta mất, người muốn giết người sao?!”

Nghe thấy tiếng kêu như giết heo của Hồn Lăng, Thanh Lan lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cũng không liếc nhìn Hồn Lăng một cái, xoay người đi về phía U Tà, trên mặt tràn đầy thần sắc vui sướng, “Tiểu thư, tiểu thư người thật sự có thai?!”

Nhìn bộ dạng này của Thanh Lan, U Tà có chút bất đắc dĩ cười gật gật đầu.

Thanh Lan thấy U Tà gật đầu xong liền mạnh mẽ xoay người ôm chặt lấy Đạm Cúc đang đứng bên cạnh, “Người mau nói cho ta biết, ta không phải đang nằm mơ chứ, tiểu thư thế nhưng thật sự có thai, ha ha ha!”

Đạm Cúc nhìn bộ dạng của Thanh Lan, lập tức đảo cặp mắt trắng dã, cực kì trịnh trọng nói với Thanh Lan, “Thanh Lan, Thanh Lan người bình tĩnh một chút đi, đúng vậy, tiểu thư có thai.”

Nghe được lời Đạm Cúc nói, Thanh Lan lúc này mới vuốt vuốt ngực, “Đúng, ta hẳn là nên bình tĩnh một chút.”

Mà khi Nhã Trúc nghe thấy U Tà có thai cũng đại ra, sau đó lại khoa trương nhảy về phía Hàn Mai, ánh mắt nóng rực nói, “Tiểu thư có thai?”

Hàn Mai nhìn Nhã Trúc luôn luôn trầm tĩnh cũng biến thành bộ dạng như vậy, không khỏi bật cười nói, “Đúng vậy, tiểu thư có thai, cho nên về sau có người việc cho người rồi, y phục của tiểu chủ tử đều cho người quần”.

Nghe vậy Nhã Trúc lại mừng rỡ, “Đúng vậy, quần áo của tiểu chủ tử đều do ta quản, thật tốt quá! Không được, ta hiện tại phải đi chuẩn bị vài mảnh vải thật mềm mại, bắt đầu làm quần áo mới được”, nói xong Nhã Trúc liền xoay người đi về phòng.

Đi đến nửa đường lại bị Hồn Trạch ngăn lại, “Đợi chút! Tiểu chủ tử còn tám tháng nữa mới sinh, người gấp như vậy làm gì?”

Nghe thấy lời Hồn Trạch nói, Nhã Trúc mới dừng cước bộ, “Đúng vậy, còn tám tháng nữa mới sinh a”, bắt tri bất giác Nhã Trúc liền bình tĩnh, nhất thời có chút bất đắc dĩ bĩu môi, “Ta nghĩ ta nên làm nhiều một chút, phải bắt đầu làm từ bây giờ mới được.”

Đại Huyền cùng Phó Bạch cũng đầy mừng rỡ nhìn U Tà, chủ tử có thai, nói như vậy về sau sẽ xuất hiện một cái tiểu chủ tử, thật sự là quá tốt.

Mà khi U Tà nhìn thấy Phó Bạch cùng Đại Huyền, chậm rãi hướng hai người đi tới.

Nhìn U Tà đi tới trước mặt hai người, Đại Huyền cùng Phó Bạch đều mừng rỡ mở miệng nói, “Chủ tử, người rất cục đã trở lại!”

“Àn, ta đã trở về, Phó Bạch, lúc ở di tích thượng cổ, ta từng gặp phụ thân của ngươi – Phó Khôn”, U Tà thản nhiên gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Phó Bạch mở miệng nói.

Nghe vậy Phó Bạch có chút ngốc lăng nhìn nhìn U Tà, lại nhìn Đại Huyền bên cạnh, đột nhiên ngây ngốc mở miệng hỏi, “Chủ tử, gia phụ..... Gia phụ thân thể có tốt không?”

U Tà nhìn Phó Bạch lại mở miệng, “Ông vẫn tốt lắm, hiện tại ta có nhiệm vụ giao cho ngươi cùng Đại Huyền”

Nghe được có nhiệm vụ, Đại Huyền cùng Phó Bạch đều liếc nhìn nhau, Phó Bạch bình phục một chút cảm xúc hỗn loạn trong lòng, nhìn U Tà.

“Ta muốn ngươi cùng Đại Huyền hộ tống Phó Khôn trở về Cẩm Khê tộc, trở thành tộc trưởng”, thanh âm của U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững không mang theo một tia cảm xúc, làm cho người ta không thể nhìn ra suy nghĩ của nàng, nhưng mà những lời này lại không hề thua kém một quả bom nổ mạnh vang vọng bên tai Đại Huyền cùng Phó Bạch.

“Này..... Chủ tử, trở thành tộc trưởng Cẩm Khê tộc, điều này sao có thể?”, Phó Bạch do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói với U Tà. Cẩm Khê tộc tuy rằng từng bị U Tà nháo loạn một hồi, nhưng căn cơ của nó vẫn rất thâm hậu.

“Đúng vậy, chủ tử, ta từng là nữ nhi của tộc trưởng Cẩm Khê tộc, căn cơ của Cẩm Khê tộc như thế nào ta cũng hiểu rất rõ, nay Đại Hùng là tộc trưởng, nếu muốn soán quyền cũng không phải dễ dàng như vậy”, Đại Huyền nhú chặt mi, có chút khó xử mở miệng.

“Điều này các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ an bài, các ngươi chỉ cần đi theo Phó Khôn trở về Cẩm Khê tộc là được rồi”, U Tà lại trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững mở miệng, trong giọng nói không có chút pháp phòng, bất quá lại khiến cho Đại Huyền cùng Phó Bạch chắc chắn cùng tin tưởng.

Hai người lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó quỳ một gối xuống ôm quyền nói, “Thuộc hạ quyết không phụ kỳ vọng của chủ tử, Cẩm Khê tộc, thuộc hạ nhất định sẽ tận lực thu!”, Phó Bạch kiên định nói.

U Tà thấy thế thản nhiên gật gật đầu, “Tốt lắm, sau khi các ngươi thu Cẩm Khê tộc, liền đợi ở Cẩm Khê tộc”, U Tà nói xong đó liền xoay người đi về phía Liệt Hỏa Kinh Thương.

Mà Phó Bạch cùng Đại Huyền giờ phút này đôi mắt có chút đỏ, ý của chủ tử chính là, chỉ cần không có mệnh lệnh của nàng, hai người bọn họ có thể vĩnh viễn ở lại trong Cẩm Khê tộc.

Tuy rằng lúc trước hai người rời khỏi Cẩm Khê tộc, nhưng đó cũng là bất đắc dĩ, suy cho cùng hai người bọn họ đều sinh ở Cẩm Khê tộc, lớn lên cũng ở Cẩm Khê tộc, sao lại có thể nguyện ý rời khỏi quê hương của chính mình? Chủ tử làm như vậy bất quá là vì bọn họ mà thôi, nghĩ đến đây hai người không kiềm chế được ngàn vạn cảm khái trong lòng, không biết bọn họ tích được bao nhiêu phúc đức mà lại có thể nhận nàng làm chủ tử chứ?

Khóe môi Liệt Hỏa Kinh Thương hơi cong lên, ôm chặt U Tà vào trong ngực rồi đi về phía Thương Khung điện.

Mà mấy người Hàn Mai nhìn bóng dáng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương rời đi, trong lòng đều dâng lên có một loại cảm động không nói nên lời, có được chủ tử như thế, các nàng không còn mong gì hơn?

Cũng là tại một khắc này, trong lòng mọi người, quyết tâm cả đời đi theo U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều càng thêm kiên định, bất luận ngày sau có ra sao thì bọn họ cũng sẽ mãi mãi trung thành với hai người, tuyệt không hối hận.

Về tới tấm cung Thương Khung điện, Liệt Hỏa Kinh Thương liền ôm vai U Tà ngồi bên mép giường.

U Tà đột nhiên suy nghĩ vừa chuyển, mở miệng hỏi, “Tây Việt Tiêu bị nhốt là làm sao?”

Ở Thiên Hải vực xem thái độ Mộc Hoàn Hi, nàng liền biết tuy rằng Mộc Hoàn Hi đối với Tây Việt Tiêu cũng không có tình ý sâu đậm gì đáng nói, nhưng mà từ xưa đến nay nữ tử đều coi phu quân là trời, nếu nàng đã gả cho Tây Việt Tiêu, như vậy tự nhiên cũng sẽ nguyện ý vì hắn mà đến cầu xin bọn họ thả Tây Việt Tiêu.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cúi đầu nhìn U Tà, mí môi mở miệng nói, “Ồ lao.”

Nhìn sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà vòng tay ôm trọn lấy thắt lưng hắn, đầu tựa vào ngực hắn nói, “Ta không nghĩ sẽ thả hắn, hắn có kết cục ngày nay là chính hắn gieo gió gặt bão mà thôi, ta chỉ là nghĩ, Túc Mặc Văn Nguyệt – Hoàng quý phi Nguyệt Thần chết ở di tích thượng cổ, mà xem bộ dạng kia của Mộc Hoàn Hi thì chắc chắn sẽ không lại trở lại Nguyệt Thần quốc làm hoàng hậu nữa.”

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của U Tà, “Ta biết nàng muốn nói cái gì, giờ phút này Nguyệt Thần quốc đại loạn, nếu chúng ta đã trở về trước một bước, thì đương nhiên sẽ nhân cơ hội này đi thu phục Nguyệt Thần quốc”, khi nói lời này, con ngươi Liệt Hỏa Kinh Thương lạnh lùng không mang theo một tia độ ấm, Nguyệt Thần quốc, Trấn quốc tướng quân phủ.

“Ân, ta chính là nghĩ như vậy, ta và chàng sẽ cùng nhau thảo phạt Nguyệt Thần”, U Tà lúc này cũng lạnh lùng con ngươi, Túc Mặc Văn Tinh, nếu ở di tích thượng cổ chưa thể đụng tới người, như vậy ta trước hết sẽ diệt trừ nhà của người?

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cau mày kiểm, nhưng khi nhìn đến biểu tình của U Tà thì những lời muốn nói lại nuốt vào trong.

Mà lúc này U Tà cũng là ngẩng đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Chàng yên tâm đi, ta không sao, bất quá chỉ là theo chàng cùng đi Nguyệt Thần mà thôi, ta cam đoan ta sẽ không ra tay.”

Nghe được lời nói của U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương mới thoáng yên tâm, thân mật vuốt ve gương mặt U Tà, “Nàng phải đi theo bên cạnh ta, không được rời đi nửa bước”.

“Được, ta tuyệt đối không rời chàng nửa bước”, U Tà nhắm phượng mâu màu hổ phách lại, ngoan ngoãn mở miệng nói.

Ngày thứ hai, U Tà liền theo Liệt Hỏa Kinh Thương cùng nhau đi tới địa lao.

“Đế quân, đế hậu, Nguyệt Thần hoàng đế – Tây Việt Tiêu bị nhốt tại nơi này!”, tướng quân trông coi địa lao hai tay ôm quyền cung kính nói với Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương lạnh lùng gật gật đầu, “Người lui xuống trước đi”, thanh âm vẫn lãnh liệt như trước, bất quá tướng quân kia đương nhiên hiểu rõ tính tình của Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức không nói thêm nửa lời, nghe lệnh dẫn thị vệ lui xuống.

Mà giờ phút này Tây Việt Tiêu đang nằm trên đồng cỏ khô nghe được động tĩnh, lập tức chạy tới bên cạnh cửa lao lớn tiếng hét lên, “Mau mở cửa ra! Thả trẫm ra ngoài, Phong Mâu các người quả thực là khinh người quá đáng! Trẫm đường đường là đế quân Nguyệt Thần quốc, sao các người dám đem trẫm nhốt ở trong này?! Quả thực to gan!”

“Có nghe thấy không, mau thả trẫm ra! Bằng không trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Phong Mâu đế quốc các người! Tuyệt đối sẽ không!”

Một tiếng lại một tiếng rống giận thê lương, oán trách vang vọng ở trong địa lao, mà Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà cũng làm như không nghe thấy, từng bước từng bước đi về phía phòng giam đang giam giữ Tây Việt Tiêu.

Tây Việt Tiêu khi nhìn thấy người đến là Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà những lời sắp nói lại nuốt xuống, chính là mở to hai mắt đầy phần hận nhìn hai người, cũng không hề tiếp tục la hét nữa.

Mà U Tà cũng đánh giá Tây Việt Tiêu, chỉ thấy giờ phút này hắn một thân hắc y rách mướp, tóc tai hỗn độn rối tung ở trên mặt, ngọc quan trên đầu cũng không biết đã rơi xuống từ lúc nào, nghiễm nhiên đã chẳng còn phong phạm của đế quân một nước.

Nhìn bộ dạng lúc này của Tây Việt Tiêu, suy nghĩ của U Tà không khỏi phiêu chuyển, trong trí nhớ, chủ của khối thân thể này luôn thích đuổi theo sau Tây Việt Tiêu, như vậy mọi người liền nói nàng háo sắc vô độ.

Mà Tây Việt Tiêu luôn theo đuổi hình tượng một người hoàn mỹ, mặc kệ là trong trường hợp nào hắn đều tận lực bảo vệ phong phạm thái tử một quốc gia của chính mình, nếu không kể đến hắn tâm tư thâm trầm, thì trên bất luận phương diện mà nói, hắn quả thật là một thái tử tốt.

“A, hai người các ngươi đây là tới chê cười ta sao?”, Tây Việt Tiêu nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương ôm lấy thắt lưng U Tà, rốt cuộc không thể bình tĩnh tiếp được, lớn tiếng rống giận, trong giọng nói tràn đầy tự giễu không thể tả hết.

“Chê cười người? Người có cái gì đáng giá để chúng ta chê cười?”, U Tà suy nghĩ lại, thần nhiên nhìn lướt qua Tây Việt Tiêu lúc này, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững, mà ánh mắt lại lạnh nhạt nhìn Tây Việt Tiêu.

Tây Việt Tiêu nhìn dáng vẻ của U Tà, không khỏi có chút thất thố, không biết bắt đầu từ khi nào, tiểu nha đầu trước kia luôn chạy theo phía sau hắn, chưa bao giờ ngừng lại đã thay đổi.

Biến thành Thiên hạ đệ nhất tài nữ, biến thành Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, biến thành chủ nhân của Ngọc Lưu Ly trai, Túy Li các cùng Lưu Tiên uyển, lại biến thành Cung chủ Ấm U cung, liền ngay cả tính tình cũng trở nên vô tâm lạnh lùng như vậy, quả thực hờ hững làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

“Tức Mặc U Tà, vì sao người biến thành như vậy? Người trước kia không phải thích ta sao? Hiện tại ta nguyện ý vì người mà thay đổi, ta nguyện ý chỉ thú một mình người, ta nguyện ý đời này chỉ yêu một mình người, cũng chỉ đối tốt với người. Nhưng mà vì sao người lại không nguyện ý cho ta một cơ hội!”, Tây Việt Tiêu rủa mắng xuống, có chút thống khổ gằn nhẹ nói.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương liền siết nhẹ vòng eo của U Tà, con ngươi lạnh lùng nhìn Tây Việt Tiêu.

U Tà cũng quay đầu nở nụ cười ảm áp với Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng khi nhìn về phía Tây Việt Tiêu, sắc mặt lại trở lại như trước, bình thản, lạnh nhạt giống như người xa lạ, “Không liên quan đến gì khác, chỉ là người trong lòng ta không phải người mà thôi”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững giờ phút này lại tăng thêm vài phần lãnh khốc.

Nghe vậy Tây Việt Tiêu chậm rãi đứng lên, hung hăng đập mạnh vào cửa lao, lãnh lệ mở miệng nói, “Không có khả năng, trước kia người không phải như thế! Người yêu ta, ta biết!”

Nhìn bộ dạng lúc này của Tây Việt Tiêu, U Tà không khỏi thay chủ nhân của thân thể này cảm thấy tiếc hận, người mà nam nhân này thích cuối cùng vẫn không phải là nàng, mà là nàng của hiện tại – nữ nhân tài mạo song toàn, thích một người nam nhân như vậy, thật sự là bi ai.

Tây Việt Tiêu dường như thấy được biểu tình của U Tà, nhất thời lại kích động không thôi.

“Người suy nghĩ nhiều rồi, nếu đã đến nước này, ta đây liền nói cho người biết, ta không phải là Tức Mặc U Tà thực sự, nàng đã rồi”, phượng mâu màu hổ phách của U Tà nhìn không ra một tia cảm xúc biến hóa, giống như thật sự đang nói chuyện với một người xa lạ vậy.

Mà nghe thấy như thế, Tây Việt Tiêu cũng bình tĩnh trở lại, lạnh lùng nhìn U Tà nói, “Cho dù người mà người thích không phải ta, cũng không cần phải nói như vậy, quả thực là lời nói vô căn cứ, buồn cười!”

U Tà vẫn bình tĩnh lạnh lùng như trước, “Tin hay không tùy người, Tức Mặc U Tà trước kia quả thật thích người, chỉ là ta đã không phải là nàng, đương nhiên sẽ không có tình với người, ở trên đường bị đưa đến Diệp Thành nàng đã bị bệnh chết, ta đến từ Trung Quốc.”

Nghe nói như thế Tây Việt Tiêu thật có chút không thể không tin, nhất thời bắt đầu hồi tưởng.

Một người có thể thay đổi, nhưng cho dù có thay đổi lớn như thế nào cũng làm sao có thể ngay cả tính tình cũng thay đổi hoàn toàn như vậy?

Chỉ là giờ phút này Tây Việt Tiêu cũng không thể không tin, cước bộ nhất thời lão đảo vài bước, ánh mắt nhìn U Tà dần dần trở nên quý dị, từ xưa tới nay hẳn đối với việc quỷ thần rất là tin tưởng, giờ phút này hẳn nghiễm nhiên đã coi U Tà giống như quỷ vậy.

“Cho dù ngươi không phải Tức Mặc U Tà thì như thế nào? Ngươi hiện tại chiếm thân thể của nàng, nếu ta đem chuyện này tuyên cáo thiên hạ, ngôi vị Phong Mâu đế hậu này của ngươi sợ là cũng sẽ tan thành mây khói, không biết đến lúc đó, Phong Mâu đế quân ở bên cạnh ngươi kia liệu có cứu được ngươi nữa không? Ha ha ha”, nhưng mà Tây Việt Tiêu cũng chỉ sợ hãi một lát liền khôi phục thần sắc, vẻ mặt âm trầm tàn nhẫn nhìn U Tà nói.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn Tây Việt Tiêu như vậy, lập tức nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo nói, “Ngươi cảm thấy ngươi còn có thể ra ngoài?”, thanh âm tràn đầy sát khí tàn nhẫn, làm cho sắc mặt Tây Việt Tiêu không khỏi trắng bệch.

“Ngươi..... Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta là Nguyệt Thần đế quân, chẳng lẽ các ngươi không sợ Nguyệt Thần quốc sẽ khởi binh sao?!” Tây Việt Tiêu đột nhiên trợn to con ngươi, trong giọng nói tràn đầy run rẩy cùng hoảng sợ.

“Nguyệt Thần khởi binh? Ha ha, có điều này ngươi không biết rồi, hôm nay ta sẽ thảo phạt Nguyệt Thần của ngươi? Ngày sau Nguyệt Thần bất quá chỉ là phụ quốc của Phong Mâu mà thôi!”, Liệt Hỏa Kinh Thương thần nhiên nhìn lướt qua vẻ mặt á khẩu, văn vẻ không dám tin của Tây Việt Tiêu.

“Không..... Các ngươi không thể như vậy! Không thể!”, Tây Việt Tiêu nhìn biểu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, liền biết chuyện thảo phạt Nguyệt Thần lần này sợ chính là sự thật rồi, nếu như Phong Mâu thật sự khởi binh thảo phạt Nguyệt Thần, vậy thì Nguyệt Thần làm sao có thể chống cự lại được?

Dứt lời, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm lấy U Tà xoay người rời đi, đi đến cửa địa lao liền lớn tiếng nói với tướng quân trông coi địa lao kia, “Tiễn Nguyệt Thần đế quân”, giọng nói kia giống như âm thanh u ám vọng đến từ chín tầng địa ngục truyền vào tai Tây Việt Tiêu.

Tiễn Nguyệt Thần đế quân..... Tiễn Nguyệt Thần đế quân..... Tiễn Nguyệt Thần đế quân.....

Sau khi ra khỏi địa lao, Liệt Hỏa Kinh Thương dẫn U Tà đi đến trước cửa cung.

Giờ phút này trước cửa hoàng cung Phong Mâu đã tập hợp đầy đủ năm vạn tinh binh, thảo phạt Nguyệt Thần, Nguyệt Thần quốc nhất định sẽ thuộc về Phong Mâu!

Liệt Hỏa Kinh Thương đưa U Tà lên xe ngựa xong liền xoay người về phía quân đội trước mặt, bay vọt một cái liền đứng đầu toàn quân, sau đó rút bội kiếm trong tay ra hung hăng chỉ thẳng lên trời, hô vang, “Xuất phát, thảo phạt Nguyệt Thần!”

“Xuất phát, thảo phạt Nguyệt Thần!”

“Xuất phát, thảo phạt Nguyệt Thần!”

“.....”, sĩ khí như sấm rền đình tại nhức óc vang vọng khắp hoàng cung Phong Mâu, khí thế như hổ gầm, rung động toàn bộ Phong Mâu đế quốc.

U Tà xuyên qua tấm màn cửa xe ngựa nhìn về phía nam nhân đang giương kiếm chỉ thiên, gơ tay nhắc chân đều tản ra khí thế kinh thiên bá địa, giống như một vị chúa tể trong thiên địa, khoe miệng liền gợi lên một chút độ cong.

Nam nhân kia, là của nàng, là của nàng – Tức Mặc U Tà!

Bốn người Hàn Mai ngồi trong xe ngựa nhìn biểu tình của U Tà, lại nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương ở phía trước, mấy người đều nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy ý cười, tiểu thư nhà mình cùng cô gia quả nhiên là xứng đôi nhất trong thiên hạ!

Mà bốn người Hồn Thiên cười ngửa bên ngoài trong lòng cũng tràn đầy rung động, chủ tử nhà mình quả nhiên là cường đại, bề ngễ trong thiên hạ vạn vật!

Quân đội hùng mạnh cứ như vậy khí thế ngút trời thẳng tiến đến Nguyệt Thần, suốt trên đường đi làm cho bao nhiêu dân chúng cùng nhân sĩ giang hồ trợn mắt há mồm, suýt ra quân đội cường đại như vậy đi đến thảo phạt quốc gia khác, cũng chỉ có đế quân đế quân Phong Mâu mới có thể làm được.

Mà giờ phút này Nguyệt Thần quốc đã loạn thành một bầy, tại triều đình Nguyệt Thần quốc.

“Đế quân bị giam ở Phong Mâu đế quốc, vốn dĩ ta đang nghĩ nếu như Phong Mâu đế quân cùng đế hậu đều đã đi đến di tích thượng cổ, chúng ta liền nhân cơ hội đó cứu thoát đế quân, ai ngờ hai người còn để lại trợ thủ, để bọn họ trông coi Phong Mâu nghiêm ngặt như vậy, chúng ta thế nhưng ngay cả biên cảnh Phong Mâu đều không qua được! Quả thực đáng giận!”, đại tướng quân Nguyệt Thần lúc này hung hăng siết chặt bội kiếm trong tay, phần nộ mở miệng.

“Đúng vậy, Phong Mâu đế quốc quả thực là khinh người quá đáng! Nguyệt Thần quốc chúng ta không thể ngồi im chờ chết được!”

“Đúng vậy, cũng không biết đế hậu đã đi nơi nào, nếu như lúc này có đế hậu ở đây vậy thì chúng ta có thể thỉnh người viết chiếu chỉ liên hợp Tuyết Phong, cùng khởi binh đánh đến Phong Mâu, đến lúc đó ta xem Phong Mâu sao còn có thể kiêu ngạo như vậy được chứ!”

Tức Mặc Hoàn đứng ở vị trí chủ vị, nghe mọi người phía dưới líu ríu bàn luận, cũng có chút không yên lòng nhú nhú mày, nếp nhăn trên mặt ông hiện rõ không xót một cái.

Từ sau khi ở Phong Mâu đế quốc trải qua thọ yến lần đó của Thái hoàng thái hậu, Tức Mặc gia của ông luôn không được thuận buồm xuôi gió, nay thế nhưng còn xảy ra chuyện đế quân bị giam giữ nhục nhã như vậy, chẳng lẽ Nguyệt Thần quốc thật sự là vận số đã tận sao?!

Hướng hồ mấy ngày trước Văn Nguyệt còn mang theo Văn Tinh cùng nhau đi đến di tích thượng cổ, đã nhiều ngày như vậy mà vẫn không hề có chút tin tức, cũng không biết hiện tại như thế nào, hai nữ nhi của ông cứ như vậy liền bất vô âm tín, nay thiên hạ đại loạn, ông có thể nào không lo cho nữ nhi của mình được chứ?

Nhưng mà ông cũng không có cách nào, chỉ có thể cứu đế quân ra trước, những chuyện khác sau khi xong việc lại bàn bạc kỹ hơn mới được. Về phần đế hậu biến mất, thật ra ông cũng không suy nghĩ nhiều, đế hậu một nước vô cơ biến mất ở trong hậu cung, chuyện này vốn là tối kỵ.

Nàng ta chết luôn càng tốt, vậy thì sau khi Văn Nguyệt trở về mới có thể quang minh chính đại ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, về phần cả đời không thể sinh dục, hừ, lấy binh lực của Tức Mặc gia, bịt miệng những người đó lại không phải là xong sao.

Ngày sau đợi một cơ hội thích hợp, lại để cho Văn Tinh tiến cung, nếu như có thể mang long tử, vậy cái gì cũng không cần lo lắng nữa, như vậy thế lực của Tức Mặc gia sẽ càng thêm vững chắc!

Ngay khi Tức Mặc Hoàn nghĩ như vậy, đột nhiên một đạo thanh âm dồn dập vang lên, “Tướng quân, đại tướng quân, không tốt! Không tốt!”, thanh âm người nọ cực kỳ hoảng sợ, lại nhìn bộ pháp hỗn loạn của hắn một mạch chạy tới, quả thực là hận chân hắn không thể dài hơn gấp đôi.

Tức Mặc Hoàn không khỏi cau mày, nổi giận quát lên, “Làm gì hoang mang rối loạn như vậy, còn chê ta đầu tháng chưa đủ phiền sao?!”

Nghe nói như thế, người chạy đến bấm báo sắc mặt lại trắng bệch như trước, cước bộ lão đảo, đi đến trước mặt Tức Mặc Hoàn liền bụp một tiếng quỳ rạp xuống đất, run rẩy nói, “Đại..... tướng quân, không..... Không tốt, Phong.... Phong Mâu đế quân..... mang binh thảo phạt Nguyệt Thần! Hiện..... nay đã tiến đến..... đến biên cảnh! Mười vạn tinh binh đóng quân..... ở biên cảnh đã sắp chống đỡ không được!”

Nghe vậy Tức Mặc Hoàn lão đảo mấy bước, “Người..... Người nói cái gì?!” , một câu này nháy mắt đánh vỡ tham vọng hoang tưởng trong lòng Tức Mặc Hoàn, ông cảm thấy đầu óc giống như ngàn vạn con kiến đang cắn xé tâm can ông.

Mà toàn bộ đại thần trong triều ở đây đều quá sợ hãi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Trời ạ, điều này sao làm có thể?! Chẳng lẽ Nguyệt Thần thật sự cứ như vậy mà bị diệt sao ?!”

“Làm sao bây giờ? Người đời đều nói để quân Phong Mậu tâm ngoan thủ lạt, lạnh lùng thị huyết, nếu như những đại thần của Nguyệt Thần như chúng ta bị bắt, kia chẳng phải là.....”

“Đúng vậy, không được, tướng quân a, hạ quan có chút đau đầu, đi trước đi xuống nghỉ ngơi ”

“Đúng vậy, đúng vậy tướng quân, hạ quan có chút đau bụng, xin phép lui xuống nghỉ ngơi ”

“Đúng vậy tướng quân.....”

“Ta cũng muốn lui xuống a tướng quân.....”

Các vị đại thần trong triều nghe thấy Liệt Hỏa Kinh Thương ngự giá thân chinh mang binh thảo phạt Nguyệt Thần, lập tức người người đều sợ tới mức muốn hồi phủ chuẩn bị chút ít hành lý, chạy trốn tới nơi khác lánh nạn, như vậy so với rơi vào trong tay để quân Phong Mậu thì tốt hơn nhiều.

Mọi người cũng không đợi Tức Mặc Hoành lên tiếng, lập tức đều tự liếc mắt nhìn nhau một cái rồi xoay người rời đi, gần như là chạy, giống như sợ Tức Mặc Hoành ép bọn họ ở lại vậy.

Mà giờ phút này Tức Mặc Hoành đã hoàn toàn lâm vào trạng thái tuyệt vọng, Nguyệt Thần quốc đã không còn quân đội có thể sử dụng, nếu như có cũng là đội quân ở bên ngoài cách xa Nguyệt Thần vạn dặm, cho dù lúc này điều động cũng là vô ích.

Xem ra hôm nay Phong Mậu thảo phạt Nguyệt Thần, tình thế bất buộc, Nguyệt Thần..... Hủy rồi.

Nghĩ đến đây Tức Mặc Hoành suy sụp ngồi ở trên ghế, Nguyệt Thần trấn quốc đại tướng quân như ông làm quả thật đúng là thất bại, nay quân địch xâm chiếm, ông ngay cả một chút biện pháp cũng đều không có.

Ngay sau đó, đại môn triều đình đột nhiên bị đẩy ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào bên trong, tinh tế bắn lên trên người Tức Mặc Hoành.

Ông mở to mắt, nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn đang đi đến kia, chỉ thấy thân ảnh mảnh khảnh kia toàn thân ngân y, tóc dài tùy ý rối tung, mi tâm trơn bóng điểm một giọt chu sa đỏ chói, phượng mâu màu hổ phách đậm mạc không mang theo một tia cảm xúc.

Nữ nhân chói lọi như thế, không phải nữ nhi của Tức Mặc Hoành ông.

Bên ngoài đại diện vang lên từng đợt tiếng bước chân cùng thanh âm đao thương va chạm, Tức Mặc Hoành liền biết, quân địch đã xâm nhập hoàng cung Nguyệt Thần, hơn nữa dẫn đầu tinh binh chính là nữ nhi mà từ nhỏ ông luôn cực kỳ chán ghét.

Không chỉ có diện mạo cực xấu, nữa điểm võ công cũng không biết, người như vậy làm sao có thể được ông thừa nhận chứ? Cứ như vậy bị ông vứt bỏ đến Diệp Thành, đơn giản là vì nàng bộ dạng xấu xí cùng bản chất vô tích sự.

Nghĩ đến đây Tức Mặc Hoành không khỏi có chút tự giễu, từng là một nữ nhi bị ông ghét bỏ như vậy, nay lại phong hoa tuyệt đại nhường này, điều này khiến ông làm sao có thể không hối hận? Làm sao có thể không tự giễu chứ?

Nếu mà ông từng đối tốt với nàng một chút, cho dù nàng không phải nữ nhi thân sinh của chính mình, vậy thì đến nay cũng sẽ không biến thành kết cục này?

U Tà bước từng bước về phía Tức Mặc Hoành, im lặng nhìn biến hóa trên gương mặt của ông, nhưng cũng không hề mở miệng nói cái gì, chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn Tức Mặc Hoành.

“Động thủ đi”, Tức Mặc Hoành ngẩng đầu nhìn U Tà, thở dài một tiếng rồi nhắm mắt lại, đợi hồi lâu cũng không cảm thấy có động tĩnh gì, lập tức lại ngẩng đầu nhìn về phía U Tà.

U Tà vẫn lẳng lặng đứng đó như trước, thấy Tức Mặc Hoành nhìn về phía mình, lúc này mới khẽ mở miệng nói, “Người đi đi, ta sẽ không giết người”, mặc kệ trước kia như thế nào, nam nhân này cũng không phải phụ thân ruột của nàng, cho nên dù ông đối với nàng không tốt cũng khó trách, nàng sẽ không động thủ ông.

Mà nghe thấy như thế Tức Mặc Hoành kinh ngạc mở to con ngươi nhìn U Tà, vẻ mặt không dám tin, nàng thế nhưng lại không động thủ giết ông? Chẳng lẽ nàng không trách ông sao?

Sau đó nghĩ lại liền cười khở, đúng vậy, vì sao nàng phải trách ông chứ? Trách ông không hảo hảo chiếu cố nàng sao? Ông cũng không phải phụ thân ruột của nàng, lạnh nhạt với ông như vậy, quả nhiên là tác phong của nữ nhi này.

Nghĩ đến đây, Tức Mặc Hoành liền đứng lên, nhìn thật sâu U Tà một lần, sau đó ông nhìn về phía long trụ ở đại điện, cứ như vậy đụng thật mạnh vào, mà U Tà cũng chỉ lạnh nhạt nhìn một màn này, chứ không ra tay ngăn cản.

Nhìn hình ảnh máu tươi rùng rùng, vẻ mặt U Tà cũng không có một chút biến hóa.

Đệ nhất trấn quốc đại tướng quân từng oai phong một cõi, quyền khuynh thiên hạ, Tức Mặc Hoành cứ như vậy mà chết trong chính đại điện Nguyệt Thần quốc.

“Tiểu thư, tiểu thư”, đúng lúc này, Hàn Mai đi đến, nhìn U Tà đứng ở đại điện lâm vào suy nghĩ sâu sa, nhẹ giọng kêu lên.

“Làm sao vậy?”, U Tà bị gọi tỉnh, nhìn về phía Hàn Mai.

“Tiểu thư, phi tần hậu cung nên xử trí như thế nào?”, Hàn Mai nhìn U Tà mở miệng hỏi, vừa rồi nàng đã cùng Nhã Trúc xem qua, Tây Việt Tiêu kia quả nhiên là một hoàng đế phong lưu, nữ nhân ở trong hậu cung của hắn quả thực là còn nhiều hơn cả so với thanh lâu.

Nghe vậy U Tà hơi nheo lại con ngươi, mở miệng nói, “Cho các nàng chút ngân lượng, thả đi, không cần thương tổn tánh mạng các nàng”, bọn họ bắt quả cũng là nữ nhân đáng thương mà thôi, cả đời bị nhốt ở trong hậu cung trắng lệ tranh giành một người nam nhân.

“Dạ, tiểu thư”, Hàn Mai lại nhìn U Tà, sau đó mới lĩnh mệnh lui xuống.

U Tà lại đi tới bên ngoài cửa đại điện, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời xa xa, không biết tự khi nào mà xung quanh mặt trời kia dần dần tràn ngập mây đen, những tia chớp ngân bạch cũng lúc ẩn lúc hiện.

Bầu trời chẳng mấy chốc đã trở nên ảm đạm, mặt trời chói chang trong nháy mắt đã bị phủ đầy mây đen.

U Tà nhìn phía chân trời, ánh mắt dần trở nên thâm thúy, thiên hạ đại loạn, bất luận là Lăng Thiên đại lục hay Di Thất đại lục cũng đều không thể tránh khỏi một trận rung chuyển rồi.

82. Q.ii – Chương 28

Chương 28: Hoa Tàn có hỉ, thu Cầm Khê tộc.

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Nguyệt Thần quốc thuộc sở hữu của Phong Mâu đế quốc, chuyện này giống như gió thổi lan tỏa đến từng góc ngách ở Lăng Thiên đại lục.

Sự kiện di tích thượng cổ đã trôi qua gần nửa tháng, những người đi di tích thượng cổ còn sống trở về đều có thu hoạch rất lớn, châu báu, trang sức, vàng bạc ngọc khí cần cái gì cũng đều có.

Mà ở một nơi khác, Hoa Nghệ Thường, Tức Mặc Văn Tinh cùng Liệt Hỏa Vô Tình sau một đêm ồn ào, Liệt Hỏa Vô Tình liền từ bỏ ý định đi di tích thượng cổ, điều hắn muốn, chỉ có quyền lợi và nữ nhân mà thôi.

Lập tức Liệt Hỏa Vô Tình mang theo hai người đó rời khỏi di tích thượng cổ.

“Công tử, chàng còn chưa nói cho bọn ta biết tên của chàng”, Hoa Nghệ Thường sờ sờ búi tóc trên đầu, mở miệng hỏi Liệt Hỏa Vô Tình, mà Tức Mặc Văn Tinh nghe thấy thế cũng quay sang nhìn Liệt Hỏa Vô Tình.

Tuy rằng lần trước đi đến Phong Mâu tham gia sinh thần của thái hoàng thái hậu Tức Mặc Văn Tĩnh có đi, nhưng một nữ nhi của đại thần bình thường làm sao dám nhìn thẳng dung nhan thiên tử của một quốc? Tuy rằng từ nhỏ tức Mặc Văn Tĩnh đã tập võ, nhưng các lễ tiết bình thường của một tiểu thư khuê các nàng ta vẫn chấp hành nghiêm túc, nên sẽ không nhìn thấy dung nhan của Liệt Hỏa Vô Tình, giờ phút này cũng không nhận ra là đúng rồi.

“Mỹ nhân đã mở miệng hỏi, ta làm sao có thể không trả lời đây, Vô Tình, tên ta là Vô Tình.”, Liệt Hỏa Vô Tình nghe được câu hỏi của Hoa Nghê Thường, con ngươi chột lóe lóe, sau đó mở miệng nói.

Nghe vậy Hoa Nghê Thường nhú mày, “ Vô Tình? Thật sự là vô tình hay hữu tình? Chẳng không phải sẽ đối với ta vô tình đấy chứ?”

Liệt Hỏa Vô Tình nghe được lời nói của Hoa Nghê Thường, lập tức cười ra tiếng, nói: “Mỹ nhân đang lo lắng sao? Nàng yên tâm, một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, ta làm sao có thể đối với nàng vô tình chứ?”

Liệt Hỏa Vô Tình nói xong liền đem Hoa Nghê Thường ôm vào trong lòng, bàn tay to còn không an phận trêu đùa ngực của Hoa Nghê Thường, làm cho Hoa Nghê Thường kiều mỵ thở dốc.

“Kia... Vậy thì người cũng không được gạt ta, đợi sau khi trở về ... ta muốn nạp người làm vi phu”, cả người Hoa Nghê Thường giống như không xương dựa vào trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình, vừa thở dốc vừa mở miệng nói.

Nghe vậy trông mắt Liệt Hỏa Vô Tình hiện lên một tia ánh sáng, ta chính là chờ người nói câu này!

“Tất nhiên là được, đợi sau khi chúng ta thành thân, ngày ngày vi phu sẽ làm ặt mày phu nhân càng ngày càng kiều mỵ, thân hình kiều diễm.”, Liệt Hỏa Vô Tình cười cười, sau đó chế trụ vòng eo của Hoa Nghê Thường, hung hăng hôn xuống môi của nàng.

Mà Tức Mặc Văn Tĩnh đứng xem một bên không khỏi mặt đỏ tai hồng, nhưng trong lòng cũng có một tia ghen tị, nữ nhân là một loài thiên tính, tâm mình hướng về ai thì thân hình cũng không tự chủ được mà muốn tới gần.

Giờ phút này nhìn Hoa Nghê Thường cùng Liệt Hỏa Vô Tình đang xuân tình kiều diễm, Tức Mặc Văn Tĩnh tự nhiên sẽ không thoải mái .

Mà ở một bên Liệt Hỏa Vô Tình đang hôn Hoa Nghê Thường cũng chú ý tới biểu cảm của Tức Mặc Văn Tĩnh, lập tức buông lỏng cánh môi Hoa Nghê Thường ra, sau khi buông ra Hoa Nghê Thường thở dốc không thôi.

Sau đó cánh tay Liệt Hỏa Vô Tình mạnh mẽ đem Tức Mặc Văn Tĩnh kéo vào trong lòng mình, Tức Mặc Văn Tĩnh không để phòng ngừa vào trên đùi Liệt Hỏa Vô Tình, làm cho con thuyền khẽ lắc lư, sau đó lại nhận ra vật không an phận dưới móng mình, lập tức sắc mặt đỏ bừng.

“Người... Người buông”, cảm nhận được cái kia không an phận dính vào người mình, Tức Mặc Văn Tĩnh nổi giận nhìn chằm chằm về phía Liệt Hỏa Vô Tình.

Mà Liệt Hỏa Vô Tình lại giống như không nghe thấy, một tay nắm cằm Tức Mặc Văn Tĩnh kéo lại gần mình, ở trên cánh môi của nàng hung hăng hôn xuống một chút, mở miệng nói: “ Như thế nào? Ta nghĩ rằng mỹ nhân đang ghen tị, cho nên không muốn mỹ nhân đứng ở một bên khổ sở, chẳng lẽ ta nhìn nhầm rồi? Mỹ nhân không ghen tị?”

Nghe được lời nói Liệt Hỏa Vô Tình, Tức Mặc Văn Tĩnh không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ là đã không còn giãy dụa, mà Hoa Nghê Thường đứng một bên nhìn Tức Mặc Văn Tĩnh cũng không tức giận, dù sao nam nhân này cũng sẽ thành thân với nàng, về sau sẽ là của nàng, bây giờ tặng cho nữ nhân này vài ngày cũng không sao?

“Phu quân, chúng ta đang đi nơi nào?”, ánh mắt Hoa Nghê Thường nhìn ra bên ngoài khoang thuyền một chút, xung quanh một mảnh yên tĩnh, không có một con thuyền nào, chỉ có thanh âm mái chèo của thuyền phu, không khỏi làm cho Hoa Nghê Thường ngẩn người.

Nghe vậy Liệt Hỏa Vô Tình dừng lại động tác, ánh mắt trở nên có chút thâm thúy nói: “Mang nàng đi gặp tổ mẫu ta, ta nghĩ Hoa Tàn quốc các người sẽ cần bà.”

Hoa Nghê Thường nửa hiểu nửa không hiểu gật gật đầu, đây là lần đầu tiên nàng gặp mặt cha mẹ chồng, sắc mặt có chút đỏ, tuy rằng nàng là nhất quốc công chúa, nhưng từ nhỏ chưa từng được hưởng thụ những đãi ngộ của một công chúa, trong lòng vẫn cất dấu tâm tư của tiểu cô nương.

Liệt Hỏa Vô Tình chú ý tới biểu cảm của Hoa Nghê Thường, lập tức trêu đùa, “Thường Nhi không phải là đang khấn trương chứ? Không cần sợ, tổ mẫu rất từ ái, sẽ không đối xử tệ với nàng đâu.”

“Phu quân, chàng...”, Hoa Nghê Thường cúi thấp đầu xuống, trên gương mặt xuất hiện rặng mây hồng, nhìn qua thực mê người, biểu cảm của một tiểu nữ nhân thẹn thùng.

“Phu nhân, thời gian còn sớm, chúng ta nên làm chút gì đó để làm quà tặng đi, đến lúc đó tổ mẫu sẽ càng vừa ý nàng”, Liệt Hỏa Vô Tình ý vị thâm trường nói một câu ái muội như vậy.

Hoa Nghê Thường nâng mắt lên, thẹn thùng gật đầu với Liệt Hỏa Vô Tình.

Trong lúc nhất thời, một chiếc thuyền trên biển yên tĩnh này lại có vẻ rất là đột ngột, từng đợt sóng đánh vào mạn thuyền.

Sau khi mặt trời lặn về phía tây, con thuyền rốt cục cũng cập bờ, thuyền khẽ rung lên.

Trong khoang thuyền tản ra một mảnh hương vị nồng đậm sau khi yêu, mà tiết khí cùng cái yếm lại vút lung tung rải rác khắp mọi nơi chứng tỏ mới vừa rồi vận động có bao nhiêu kịch liệt.

Liệt Hỏa Vô Tình dẫn đầu cầm quần áo mặc vào, đi ra khoang thuyền, “Hai vị mỹ nhân nhanh mặc quần áo vào, đến lúc đi gặp tổ mẫu rồi.”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường cùng Túc Mặc Văn Tinh đỏ mặt liếc nhau sau đó bắt đầu mặc quần áo vào, chỉ là quần áo rộng thùng thình, vừa nhìn đã biết đó là quần áo của nam nhân.

Bởi vì quần áo của hai người không mặc được nữa, cho nên Liệt Hỏa Vô Tình đem quần áo của mình cho hai nàng mặc.

Sau một hồi lâu, hai người rốt cục từ trong khoang thuyền đi ra, vốn dĩ quần áo của nam nhân mặc trên người nữ nhân sẽ chẳng có gì đẹp, nhưng giờ phút này, hai nữ nhân vì vừa vận động nên hai má hồng nhuận thẹn thùng, tóc dài rối tung, trên cổ có nhiều “quả dâu tây”, nhìn qua mê người không thôi.

Con người Liệt Hỏa Vô Tình sẫm lại, sau đó lôi kéo hai người đi về hướng ngọn núi cách bờ biển không xa.

Từ sau lễ sinh thần của Thái hoàng thái hậu Phong Mậu, Trầm Thanh Nhu mang theo Liệt Hỏa Vô Tình đến nơi mà lần đầu tiên khi bà ta đặt chân đến lăng Thiên đại lục – Táng Hồn nhai!

Nhắc tới Táng Hồn nhai cũng là một nơi cực kì nổi danh, nơi này cao ngàn vạn trượng, nếu rơi xuống thì xương cốt cũng chẳng còn, không có khả năng sống sót, cho nên mới được gọi là “Táng Hồn nhai!”

Mà muốn đi tới đỉnh núi Táng Hồn nhai, thì phải đi qua biển sau đó mới tiếp cận được Táng Hồn nhai.

Ba người đi từng bước một, chỗ ẩn nấp của Trầm Thanh Nhu đặc biệt sâu, cho nên mấy người đi đến nửa đêm mới thấy dấu vết của ánh sáng.

Hoa Nghê Thường cùng Túc Mặc Văn Tinh đều được kẻ hầu người hạ, chưa từng chịu qua loại khổ cực này, khi hai người nhìn Liệt Hỏa Vô Tình trong lòng liền âm thầm hạ quyết tâm, từng bước đi theo Liệt Hỏa Vô Tình, dọc theo đường đi cũng không có kêu khổ, điều này làm cho Liệt Hỏa Vô Tình rất là vừa lòng, hắn thích nữ nhân vì hắn kiên trì, vì hắn tranh giành tình cảm.

Cả đời này nữ nhân mà hắn muốn không ai là không chiếm được, ngoại trừ.....

Nghĩ đến U Tà, Liệt Hỏa Vô Tình liền dắt tay hai người họ đi nhanh hơn, con người cũng phát ra sự thâm thúy. Túc Mặc U Tà, cả đời này nếu không chiếm được người, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

Mấy người rốt cục cũng đi tới bên ngoài một căn phòng, vừa vặn từ trong phòng truyền ra thanh âm của Trầm Thanh Nhu: “Đã trở lại? Như thế nào còn đem theo hai người?” thanh âm này rất là hòa ái, cũng không có cảm giác chanh chua, cho nên tâm của Hoa Nghê Thường và Túc Mặc Văn Tinh mới dần thả lỏng.

“Tổ mẫu, tôn nhi mang theo cháu dâu của người trở lại”, Liệt Hỏa Vô Tình liếc nhìn Hoa Nghê Thường cùng Túc Mặc Văn Tinh một cái, khước miệng khẽ cười rồi bước vào.

Chỉ thấy Trầm Thanh Nhu ngồi ngay ngắn ở trước bàn, trong tay cầm một ly trà thủy tinh tinh tế, tuy rằng không mặc trên người lăng la tơ lụa gì, nhưng lại vẫn đem cho người ta một cảm giác đẹp đẽ, ung dung quý phái.

Túc Mặc Văn Tinh nhìn thấy Trầm Thanh Nhu, trong đầu chợt lóe qua gì đó quen thuộc, nhưng mà suy nghĩ kĩ lại không nhớ bà là ai, vì vậy cũng không nghĩ nữa.

“Nha? Cháu dâu, nào, hai nha đầu ngẩng đầu lên cho tổ mẫu nhìn xem”, Trầm Thanh Nhu thả chén trà trong tay xuống, đi đến gần Hoa Nghê Thường và Túc Mặc Văn Tinh, hai người nghe lời ngẩng đầu lên nhìn Trầm Thanh Nhu.

“Không ngờ là hai tiểu mỹ nhân, tiểu tử ngươi đúng thật là may mắn.” làm như không để ý đến dấu vết trên cổ của Hoa Nghê Thường và Túc Mặc Văn Tinh, Trầm Thanh Nhu cười mắng Liệt Hỏa Vô Tình một tiếng, mà Hoa Nghê Thường và Túc Mặc Văn Tinh lại thẹn thùng cúi thấp đầu xuống.

“Thường Nhi, nếu ta muốn cùng ngươi đi Hoa Tàn quốc, vậy tổ mẫu? “, Liệt Hỏa Vô Tình thâm tình nhìn Hoa Nghê Thường.

Hoa Nghê Thường nghe vậy lại đỏ mặt ngẩng đầu nhìn vào con ngươi nhu tình như nước của Liệt Hỏa Vô Tình, lập tức mở miệng nói: “ Phu quân làm chủ”, thanh âm mềm nhẹ vô cùng, rất có phong thái của một kiều thê.

Nghe nói như thế Trầm Thanh Nhu nheo con ngươi lại, Hoa Tàn quốc...Nàng sớm biết hai nữ nhi mà tôn nhi mang về này không phải người bình thường, nếu là Hoa Tàn quốc... Vậy hẳn là công chúa rồi.

“Tổ mẫu, Thường Nhi chính là công chúa duy nhất của Hoa Tàn quốc, tôn nhi sẽ mang theo người và nàng hồi Hoa Tàn, hiện tại chiến sự khắp nơi, Phong Mâu đế quốc bá đạo như vậy, chúng ta nhất định phải làm cho Phong Mâu cúi đầu nhận thua! “, Liệt Hỏa Vô Tình nhìn Trầm Thanh Nhu, trong thanh âm hỗn loạn có một tia tàn nhẫn không dễ phát hiện.

Nghe được lời nói Liệt Hỏa Vô Tình, Trầm Thanh Nhu lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt mang đầy ý cười, đối với Liệt Hỏa Vô Tình vô cùng tán thưởng, nói: “ Được, tốt lắm”

Liệt Hỏa Vô Tình cùng Trầm Thanh Nhu liếc nhau, sau đó cánh tay đem Hoa Nghê Thường ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “ Thường Nhi, vì phu yêu ngươi”, nghe được lời nói đầu Hoa Nghê Thường cúi càng thấp, mà trên mặt Liệt Hỏa Vô Tình lại không có chút ý cười, nếu giờ phút này Hoa Nghê Thường ngẩng mặt lên nhìn một cái, về sau cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn như vậy, bất quá, tất cả mọi chuyện cũng là do nàng ta gieo gió gặt bão mà thôi.

Quyết định thời gian, sáng sớm ngày thứ hai, bốn người liền khởi hành đi đến Hoa Tàn quốc.

Dọc theo đường đi, xung quanh thuyền bè lui lại không ngớt, nhìn qua hết sức náo nhiệt, không khỏi làm cho Hoa Nghê Thường và Túc Mặc Văn Tinh ghé mắt nhìn, chung quanh thuyền bè đi lại nối liền không dứt, đã lâu ngày các nàng chưa trở lại, không biết tình huống ở Lăng Thiên địa lục hiện nay như thế nào.

Nhưng không nghe ngóng được tin gì hữu dụng, hai người liền từ bỏ.

Sau ba ngày ngồi thuyền, rốt cục cũng đi tới biên giới Hoa Tàn quốc.

Hoa Nghê Thường dựa vào khuôn mặt liền không bị ngăn cản, một đường đi thẳng tới hoàng cung, vì nàng rất ương ngạnh, cho nên mọi người trong hoàng cung đều biết nàng, đối với vị công chúa này bọn họ chỉ dám kính nhi viễn chi (tránh xa không dám đắc tội).

Cho nên hôm nay mới không cần bất cứ văn điệp gì, chỉ cần gương mặt kia liền có thể tiến nhập hoàng cung, cho nên mới nói : “Hiếu được tất có thất, có thất tất có”.

Sau khi Hoa Nghê Thường trở về liền mang mấy người tới thăm cung Lưu Hân điện của mình.

Mà người đầu tiên từ trong Lưu Hân điện chạy ra chính là Thiển Nhị: “Công chúa, công chúa người rốt cục đã trở lại, người không bị thương chứ? Ồ, mà Thái Điện hạ đâu? Về mặt Thiển Nhị vô cùng khẩn trương, tuy

rằng bình thường Hoa Nghê Thường đối xử với nàng cũng không tốt, nhưng dù sao cũng có ân cứu mạng, sau đó nhìn về phía sau Hoa Nghê Thường, lại không có nhìn thấy Thái Diệp.

Hoa Nghê Thường thần nhiên liếc mắt nhìn Thiển Nhị một cái, nói, “Bản công chúa không có việc gì, mau giúp bản công chúa tắm rửa thay quần áo, bản công chúa muốn đi gặp mẫu hoàng, còn có ba vị khách quý phía sau hãy chiêu đãi cho tốt, Thái Diệp đã chết, về sau người liền làm cung nữ bên người bản công đi.”

“Vâng, công chúa”, Thiển Nhị ngoan ngoãn vâng một tiếng, sau đó đem vài cung nữ tiến đến hầu hạ Hoa Nghê Thường tắm rửa thay quần áo, mà Liệt Hỏa Vô Tình nhìn Hoa Nghê Thường, cảm thấy việc mình đi tích thượng cổ quả là đúng, cảm giác được người khác vây quanh như thế này hẳn thật thích.

Trở thành phò mã Hoa Tàn quốc, ngày sau hẳn cũng sẽ được vây quanh hầu hạ hàng ngày, ha ha ha!

Trước khi Hoa Nghê Thường đi tắm liền đỏ mặt nhìn lướt qua Liệt Hỏa Vô Tình, sau đó nhanh chân đi tắm, như vậy có thể sớm gặp được Hoa Thích, có thể sớm một chút cùng Liệt Hỏa Vô Tình thành thân.

Mà Trầm Thanh Nhu, Liệt Hỏa Vô Tình cùng Tức Mặc Văn Tinh được cung nữ đưa đến Thiên điện.

“Chư vị khách quý, thỉnh dùng chút điểm tâm cùng nước trà, công chúa sau khi đi gặp mẫu hoàng sẽ trở về!”, cung nữ thẳng lưng cung kính cười nói.

“Hảo, vậy người lui xuống trước đi”, Liệt Hỏa Vô Tình ngồi ở ghế trên, hưởng thụ loại cảm giác quen thuộc này, lạnh lùng phân phó.

Cung nữ kia nghe vậy liền muốn lui xuống, nhưng lại bị Tức Mặc Văn Tinh ngăn cản cước bộ,: “ Chờ một chút, ta hỏi người Nguyệt Thần quốc hiện nay thế nào? Để quân có trở về hay không?”

Nghe vậy cung nữ kia kinh ngạc nhìn thoáng qua Tức Mặc Văn Tinh, sau đó cung kính nói: “Vị cô nương này, người không biết rồi, giờ phút này Nguyệt Thần quốc đã thuộc về Phong Mâu đế quốc, mà vị đế quân kia sợ rằng...”

Nghe nói như thế, sắc mặt Tức Mặc Văn Tinh lập tức tái nhợt lùi về sau mấy bước, vẻ mặt không dám tin, Nguyệt Thần bị diệt? Điều này sao có thể? Vậy phụ thân đâu? Phụ thân thế nào?

Nghĩ đến đây Tức Mặc Văn Tinh liền nắm chặt lấy tay cung nữ kia nói: “ Không có khả năng, vậy người mau nói Trấn quốc đại tướng quân của Nguyệt Thần đâu? Trấn quốc đại tướng quân như thế nào? Mau nói a!”

Cung nữ kia bị nắm có chút đau, nhưng không dám mở miệng phản bác, “ Đây... vị cô nương này, nghe nói Trấn quốc đại tướng quân quyền khuynh thiên hạ cũng không thể dẫn quân đánh lại Phong Mâu, đã tự vẫn ở điện Kim Loan!

Nghe nói như thế Tức Mặc Văn Tinh lập tức ngã ngồi xuống đất, Nguyệt Thần diệt, tỷ tỷ đã chết, phụ thân cũng chết, Huyết Sát các cũng bởi vì nàng mà bị diệt, nàng nên làm sao bây giờ? Về sau nàng phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây Tức Mặc Văn Tinh ôm mặt khóc ra tiếng.

Con người Liệt Hỏa Vô Tình thâm trầm, sau đó đứng dậy đem Tức Mặc Văn Tinh ôm vào trong ngực, “ Tinh Nhi, đừng khóc, nàng không phải còn có ta sao?”

Nghe vậy Tức Mặc Văn Tinh liền nâng đôi mắt mông lung đắm lệ lên nhìn Liệt Hỏa Vô Tình, nhìn đến ánh mắt ấm áp của hắn, Tức Mặc Văn Tinh liền nhào vào trong lòng hắn khóc thành tiếng, “ Ta còn có chàng, chàng không được rời bỏ ta!”

Liệt Hỏa Vô Tình liếc mắt nhìn ống tay áo bị nước mắt làm cho ướt đẫm, tròn mắt xem qua một tia ghét bỏ, sau đó lại vỗ vỗ lưng Tức Mặc Văn Tinh “ Nàng yên tâm, ta sẽ không rời bỏ nàng”.

Tuy rằng hiện tại Tức Mặc Văn Tinh đã không còn giá trị lợi dụng, nhưng khuôn mặt và dáng người kia, ngày sau làm công cụ ấm giường cũng tốt, một đại mỹ nhân như vậy không thể để người khác chiếm tiện nghi được.

Bên kia Hoa Nghê Thường đã tắm rửa sạch sẽ, mặc vào trang phục của một công chúa, một thân cung trang đồ sẫm, tóc dài vấn thành một cái phi thiên kế, trên đó cắm một chiếc trâm cài Kim Chi lỏng lảnh.

Quả nhiên người đẹp vì lụa lú tốt vì phân, sau khi mặc vào cung trang, Hoa Nghê Thường có vẻ mỹ hơn rất nhiều.

Nhưng mà làm cho Thiển Nhị khó hiểu đó là, sau khi Hoa Nghê Thường tắm và thay quần áo xong đáng nhẽ ra phải đi thỉnh an nữ hoàng trước, nhưng nàng ta lại xoay người đi về nơi chiêu đãi khách kia.

Hoa Nghê Thường đi thẳng tới nơi chiêu đãi mấy người Liệt Hỏa Vô Tình, lúc này Tức Mặc Văn Tinh đã thu hồi cảm xúc, tuy rằng có chút uể oải, nhưng vẫn đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế.

Mà Liệt Hỏa Vô Tình thì đang tinh tế ngồi thưởng trà, khi nghe thấy tiếng bước chân tròn mắt chợt lóe, đứng dậy đi tới cửa, Hoa Nghê Thường vừa mở cửa ra liền vô tình ngã vào trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình.

“Thường Nhi sao lại vội vàng như vậy? Sẽ không phải là vì muốn gặp ta chứ?”, Liệt Hỏa Vô Tình gắt gao ôm chặt Hoa Nghê Thường vào lòng, mở miệng trêu đùa.

Nghe vậy sắc mặt Hoa Nghê Thường ửng đỏ, nhưng cũng không lên tiếng phủ nhận.

Mà lúc này Liệt Hỏa Vô Tình mới chú ý đến Hoa Nghê Thường, giờ phút này quần áo nàng tôn quý, nhìn qua rất có phong phạm của một nhất quốc công chúa, mà quần áo nữ tử ở Hoa Tàn vốn không kín đáo, bộ ngực tuyết trắng nửa kín nửa hở dựa vào trong ngực Liệt Hỏa Vô Tình, làm cho tim Liệt Hỏa Vô Tình đập nhanh.

Hoa Nghê Thường cảm giác được ánh mắt Liệt Hỏa Vô Tình dừng lại ở nơi nào đó, lập tức giây dựa vịn vào vai cái, nhưng cũng vô tình làm cho thân hình Liệt Hỏa Vô Tình cứng ngắc.

Sau đó Liệt Hỏa Vô Tình khẽ nói vào tai Hoa Nghê Thường : “ Thường Nhi, nếu nàng muốn ta ở chỗ này đem nàng làm chuyện đó, nàng cứ tiếp tục động a,” thanh âm mỉa mai hoặc không thôi, làm cho Hoa Nghê Thường không dám động dậy.

“Chàng...chàng thật là xấu, chàng mau cùng thiếp đi gặp mẫu hoàng!”, Hoa Nghê Thường nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Vô Tình, kiều mỹ mở miệng nói.

Nghe vậy con ngươi Liệt Hỏa Vô Tình chợt lóe, sau đó mở miệng cười nói, “Hảo, ta sẽ đi cùng nàng.”

Liệt Hỏa Vô Tình vừa dứt lời liền bị Hoa Nghê Thường kéo đi ra ngoài, Tức Mặc Văn Tinh nhìn bóng dáng rời đi của Hoa Nghê Thường cùng Liệt Hỏa Vô Tình, bàn tay giấu ở trong ống tay áo gắt gao nắm chặt, trong lòng giống như bị kiến cắn.

Nếu như Nguyệt Thần chưa bị diệt, nàng vẫn là tiểu thư của Trấn quốc đại tướng quân, lại còn là duy nhất. Cho dù so ra kém với công chúa của Hoa Tàn quốc, nhưng mà cũng không kém bao nhiêu, nhưng hiện tại thì sao?

Nàng cứ như vậy trở mặt nhìn Hoa Nghê Thường một thân trang phục cao quý vẻ mặt hạnh phúc nắm tay Liệt Hỏa Vô Tình rời đi, tất nhiên cảm thấy không cam lòng, cây ghen ghét non nớt trong lòng nàng chậm rãi sinh trưởng.

Mà Trầm Thanh Nhu ngồi ở một bên uống trà thản nhiên nhìn lướt qua Tức Mặc Văn Tinh, không nói lời nào, nàng đã sớm biết tôn tử nhà mình là loại người gì, nữ nhân, phải là nữ nhân có quyền có thế, hẳn mới thích.

Về phần Tức Mặc Văn Tinh này, đã mất đi bối cảnh cường đại, sau này cũng chỉ có thể trở thành một công cụ làm ấm giường của tôn tử nhà mình mà thôi.

Hoa Nghê Thường lôi kéo Liệt Hỏa Vô Tình đi đến cung điện của Hoa Thích.

Dọc theo đường đi cung nữ thái giám đều quỳ rạp xuống đất làm cho Liệt Hỏa Vô Tình cảm thấy một trận thoải mái, tình huống như vậy mới đúng là Liệt Hỏa Vô Tình hẳn, mà Hoa Nghê Thường không kiêng kị gì dựa vào trên người Liệt Hỏa Vô Tình, vẻ mặt hạnh phúc.

“Nữ hoàng bệ hạ, nữ hoàng bệ hạ, công chúa điện hạ đã trở lại!”, cung nữ tâm phúc hầu hạ Hoa Thích sau khi nhìn thấy Hoa Nghê Thường liền cao hứng hướng về phía tẩm cung Hoa Thích mà đi, mấy ngày này Hoa Nghê Thường đi đến di tích thượng cổ, làm cho Hoa Thích ăn không ngon ngủ không yên, sợ Hoa Nghê Thường xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này nhìn thấy Hoa Nghê Thường bình an đã trở lại, cung nữ bên người Hoa Thích tất nhiên sẽ vui mừng.

Mà nguyên bản Hoa Thích đang có chút mệt mỏi nằm ở trên ghế quý phi, nghe thấy thanh âm như vậy liền lập tức đứng dậy, hướng phía ngoài cửa đi đến.

“Người nói cái gì? Người nói Nghê Thường đã trở lại? !”, Hoa Thích nhìn cung nữ tâm phúc khẩn trương mở miệng nói, sợ là vừa rồi mình nghe nhầm.

“Đúng vậy, nữ hoàng bệ hạ, công chúa đã trở lại, hơn nữa không có bị thương một chút nào! Chỉ là...”, cung nữ tâm phúc kia nhìn Hoa Thích không dám mở miệng nói, vốn dĩ muốn nói công chúa mang về một người nam nhân, Nhưng mà Hoa Thích cũng không quan tâm nhiều như vậy, lập tức thông thả bước ra khỏi tẩm cung đi xem Hoa Nghê Thường.

Hoa Nghê Thường đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh liền nghe thấy một trận thanh âm dồn dập, lập tức đứng lên, sau đó cho Liệt Hỏa Vô Tình một cái ánh mắt, ý bảo Hoa Thích đến đây, mà Liệt Hỏa Vô Tình cũng cười gật đầu.

“Nghê Thường, Nghê Thường...”, thân ảnh Hoa Thích còn chưa xuất hiện, đã nghe thấy thanh âm, Hoa Nghê Thường nghe vậy cũng nhanh chóng bước ra ngoài : “ Mẫu hoàng, Nghe Thường trở về rồi đây!”

Nói xong Hoa Thích gắt gao ôm chặt Hoa Nghê Thường vào trong lòng, ánh mắt có chút mờ mịt, “ Nghê Thường, rốt cục con cũng đã trở lại, mẫu hoàng thực lo lắng, không bị thương chứ? Có đói bụng không? Mẫu hoàng sai người làm cho con chút đồ ăn?” Hoa Thích buông Hoa Nghê Thường ra, nhìn nàng từ trên xuống dưới, sợ nàng có thương tổn nào đó.

Hoa Nghê Thường nhìn Hoa Thích nói : “ Mẫu hoàng người yên tâm đi, Nghê Thường không có việc gì, cũng nhờ chàng mà nữ nhi mới có thể an toàn trở về.” Hoa Nghê Thường đặt tay hồng chỉ vào Liệt Hỏa Vô Tình đang đứng một bên nói.

Nghe vậy lúc này Hoa Thích mới để ý thấy trong đại điện ngoại trừ nữ nhi của mình ra còn có người khác, lập tức nhìn qua đó.

Chỉ thấy Liệt Hỏa Vô Tình một thân hắc y, khuôn mặt tuấn mỹ, toàn thân tỏa ra hơi thở đại gia chi tử, vừa thấy liền biết không phải người bình thường, lập tức mở miệng hỏi “ Vị này là..”

“Nữ hoàng bệ hạ, tại hạ là Vô Tình”, Liệt Hỏa Vô Tình đứng ở bên cạnh Hoa Nghê Thường, có chút lễ phép mở miệng nói, trong nháy mắt đó đã giành được rất nhiều hảo cảm của Hoa Thích.

Tuy rằng Liệt Hỏa Vô Tình đã từng cầm quyền làm đế quân, nhưng mà bình thường có chuyện gì xảy ra thì đều do Liệt Hỏa Vô Tình tự mình xuất mã, thân là nữ hoàng Hoa Thích cũng chưa bao giờ nhìn thấy mặt đế quân Liệt Hỏa Vô Tình.

“Thì ra là Vô Tình công tử, cảm tạ người đã cứu nữ nhi duy nhất của trẫm”, Hoa Thích cười nhìn Liệt Hỏa Vô Tình, trong giọng nói mang theo vừa lòng cùng thành ý.

“Không có gì, nữ hoàng bệ hạ khách khí, tại hạ có thể cứu công chúa điện hạ đã rất là vinh hạnh rồi, làm sao dám để cho nữ hoàng cảm tạ chứ?”, Liệt Hỏa Vô Tình lập tức khoát tay áo mở miệng nói.

Hoa Nghê Thường nhìn mẫu hoàng nhà mình đối Liệt Hỏa Vô Tình có chút vừa lòng, lập tức lại đỏ mặt mở miệng nói, “Mẫu hoàng, Nghê Thường muốn nạp Vô Tình làm vi phu, không biết ý mẫu hoàng như thế nào?”

Nghe vậy Hoa Thích khẽ ngỡ ngàng, sau đó liền khôi phục lại thần sắc, đánh giá Liệt Hỏa Vô Tình vài lần, sau đó gật đầu mở miệng nói : “Quả nhiên là người tuấn tú lịch sự, không biết Vô Tình công tử có nguyện ý ở lại Hoa Tàn quốc chúng ta?”

“Vô Tình có thể được công chúa ưu ái, đã vô cùng vinh hạnh, làm sao dám cự tuyệt.”, khi nói những lời này ánh mắt thâm tình của Liệt Hỏa Vô Tình khẽ nhìn thoáng qua Hoa Nghê Thường. Hoa Thích thấy một màn như vậy liền gật đầu.

“Hảo, một khi đã như vậy, ta ban chỉ, lâu rồi Hoa Tàn chúng ta chưa có việc vui, cũng nên náo nhiệt rồi, công chúa đại hôn, cả quốc ăn mừng!”, sắc mặt Hoa Thích mang nét cười mở miệng nói, đại chiến sắp diễn ra, điều Hoa Tàn thiếu nhất chính là nhân tài, nhìn hần, nam nhân này cũng không thể khinh thường, nếu hần có thể ở lại thì Hoa Tàn rất là may mắn.

“Nữ hoàng bề hạ, ta muốn mời người đi gặp tổ mẫu của Vô Tình một lát? Ta nghĩ người sẽ rất hài lòng về bà.”, Liệt Hỏa Vô Tình nghe vậy cười ra tiếng đến, sau đó ý vị thâm trường nói với Hoa Thích.

Nghe được lời nói của Liệt Hỏa Vô Tình, Hoa Thích liền sửng sốt, lập tức cũng không nghĩ nhiều, lại cảm thấy cũng nên gặp mặt người nhà Liệt Hỏa Vô Tình một lần, tuy rằng nàng thân là nữ hoàng, nhưng bây giờ chỉ còn lại một nữ nhi mà thôi.

“Được, vậy tổ mẫu người hiện đang ở đâu? Trăm đi với người.”, Hoa Thích nhìn Hoa Nghê Thường sau lại nhìn Liệt Hỏa Vô Tình, mở miệng hỏi nói.

“Mẫu hoàng, lúc này tổ mẫu đang ở Lưu Hân điện, người đi cùng với chúng ta đi. “, Hoa Nghê Thường nghe vậy liền ôm lấy cánh tay Hoa Thích, cười mở miệng nói.

Hoa Thích gật đầu, sau đó liền đi cùng Liệt Hỏa Vô Tình và Hoa Nghê Thường đến Lưu hân điện.

Trong khoảng thời gian ngắn, nữ nhi duy nhất của nữ hoàng Hoa Tàn quốc – Vị Ương công chúa nạp phu, tin tức này đã lan truyền khắp Lăng Thiên đại lục.

Mà giờ phút này ở ngự hoa viên Phong Mâu đế quốc xa xôi, U Tà lẳng lặng nằm trên ghế quý phi, trong tay cầm chén trà xanh thắm, bụng đã to lên một chút, mặc ngân y rộng thùng thình hơn rất nhiều.

Trong tay Đạm Cúc bưng điểm tâm đặt lên bàn, sau đó ngồi xổm xuống nhìn bụng U Tà, không khỏi kinh ngạc mở miệng “Tiểu thư, vì sao bụng người mới chỉ hơn hai tháng, mà đã to như người được bốn tháng vậy?”

U Tà nghe vậy đem chén trà xanh đặt ở trên bàn, nhìn bụng mình cũng có chút kinh ngạc, “Ta cũng không biết, bụng ta quả thật có chút hơi lớn, theo lý thuyết mới hai tháng bụng sẽ không lộ rõ như vậy được.”

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra nguyên nhân, Đạm Cúc cũng không nghĩ nữa, cầm lấy điểm tâm trên bàn nói : “Tiểu thư, người chịu khó ăn chút gì đi, đây là Mứt Táo ta làm”.

Trong không khí có mùi táo, U Tà không khỏi cảm thấy thèm ăn, cười cười nói với Đạm Cúc: “Ừ, nhìn qua không tồi” nói xong cầm một khối điểm tâm lên ăn.

“Đó là đương nhiên, đồ ăn Đạm Cúc làm cho tới bây giờ đều là tốt nhất”, Đạm Cúc vừa thấy U Tà khích lệ chính mình, lập tức vỗ vỗ ngực, cả mặt đều là sắc mặt vui mừng cùng tự hào.

“Đúng rồi, tiểu thư, nghe nói Hoa Tàn quốc có hỉ sự ! Vị Ương công chúa muốn nạp phu !”, Đạm Cúc nhìn U Tà ăn điểm tâm, không khỏi nghĩ tới tin tức sáng nay vừa mới nghe được, mở miệng nói với U Tà .

Nghe được lời nói của Đạm Cúc, U Tà khẽ sửng sốt, sau đó cong người liền nheo lại, “Hỉ sự? Vị Ương công chúa nạp phu?”

“Đúng vậy, tiểu thư người nói có kỳ quái hay không, lấy thân thủ của nàng ta mà có thể còn sống ra khỏi di tích thượng cổ, quả thực là buồn cười”, Đạm Cúc vẻ mặt khinh thường, ngữ khí cũng rất là bất mãn, cái loại nữ nhân đó làm sao có thể còn sống đi ra, thật sự là...

Mà giờ phút này U Tà vẫn tiếp tục ăn điểm tâm, không có mở miệng, chỉ có thần sắc dần trở nên thâm thúy.

“Tà Nhi, hôm nay nàng có thoải mái không?”, đúng lúc này, một đạo thanh âm từ tính ôn nhu vang lên ở bên tai U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương một thân huyền y đi nhanh về hướng U Tà.

Mà U Tà nghe được giọng nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhất thời khôi phục thần sắc, mỉm cười quay đầu nhìn về phía Kinh Thương, liền thấy Phó Khôn đi đằng sau hắn.

Liệt Hỏa Kinh Thương đi tới bên cạnh U Tà, cùng ngồi ở trên ghế quý phi .

“Hôm nay ta tốt lắm, Đạm Cúc làm mát táo, ta rất thích”, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, khoe miệng khê cong, mở miệng nói.

Nghe thấy lời U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương mới yên tâm, sau đó cũng không để ý đến ánh mắt mọi người ở đây, tựa đầu vào trên bụng U Tà, “Đứa nhỏ không có làm khó nàng chứ?”, thanh âm không còn lãnh liệt như trước, ngược lại còn mang theo một tia trêu đùa cùng hạnh phúc.

“Tất nhiên không có, nó rất ngoan”, U Tà sờ sờ bụng sau đó nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy đứa nhỏ trong bụng nhất định là nam hài, trực giác của nàng luôn rất chuẩn, nói như vậy chắc là nam hài đi.

“Không có là tốt rồi”, khoe môi Liệt Hỏa Kinh Thương khê cong vuốt ve bụng U Tà, sau đó lại khôi phục thần sắc lãnh liệt hờ hững nhìn về phía Phó Khôn.

“Đạm Cúc, đi kêu Đại Huyền cùng Phó Bạch tới đây”, U Tà nhìn Phó Khôn, sau đó mở miệng phân phó Đạm Cúc đi gọi Đại Huyền cùng Phó Bạch tới.

“Vâng, tiểu thư”, nghe được U Tà phân phó, Đạm Cúc xoay người rời đi.

“Xin chủ tử ân điển, có thể để tiểu nhi trở về Cẩm Khê tộc!”, đợi Đạm Cúc đi xa , Phó Khôn mới quỳ rạp xuống đất, thanh âm có chút run run, nói lời thỉnh cầu với U Tà.

“Phó Khôn xin hãy đứng lên, ta bất quá cũng chỉ là có hứng thú với Cẩm Khê tộc thôi, nếu Phó Bạch và Đại Huyền là người của ta, như vậy việc trở về hay không liền giao cho Phó Bạch quyết định đi”, thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững, nhìn không ra cảm xúc gì.

“Vâng, chủ tử, thuộc hạ tất nhiên sẽ phò tá tiểu nhi cai quản Cẩm Khê tộc thật tốt, làm cho Cẩm Khê tộc có thể trở thành trợ thủ đắc lực của người!”, Phó Khôn cảm thấy rất là cảm động và rung động, nếu là người bình thường, có thể làm chủ Cẩm Khê tộc, giờ phút này sợ đã cao hứng không kiềm chế được, nhưng mà nữ tử này vẫn lạnh nhạt như vậy.

Giật mình, Phó Khôn nhớ tới ngày ấy U Tà náo loạn Cẩm Khê tộc đến long trời lở nguyên nhân cũng không phải là do bản thân nàng muốn, mà chỉ vì mấy người thuộc hạ mà thôi, có thể có chủ tử như vậy, thật là vinh hạnh của Phó gia hần!

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Hai người Phó Bạch cùng Đại Huyền đi đến, hành lễ với Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà, sau đó Phó Bạch mới nhìn về phía Phó Khôn, đôi mắt có chút ửng đỏ “ Phụ thân!”

Phó Khôn nhìn bộ dạng Phó Bạch, lập tức đi lên phía trước, vỗ vỗ bả vai Phó Bạch, mở miệng nói, “Hảo hài tử!”, thanh âm có chút nghẹn ngào cùng kích động.

Mà Đại Huyền lúc này cũng tiến lại đây, đối với Phó Khôn nói, “Phó thúc thúc!”

Phó Khôn nghe vậy nhìn về phía Đại Huyền, “Như thế nào còn gọi là Phó thúc thúc!”, Phó Khôn nghe được xưng hô của Đại Huyền, lập tức ra vẻ hờn giận mở miệng nói.

Mà nghe vậy, sắc mặt Đại Huyền đỏ lên, nhẹ nhàng mở miệng nói, “Phụ thân”.

“Ha ha, hảo, ngoan!” nghe được tiếng gọi của Đại Huyền, Phó Khôn lập tức cười lớn lên.

Mà U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn một màn người nhà hoà thuận vui vẻ này, khoe miệng không tự giác được mà cũng cong lên.

“Hôm nay các người liền khởi hành về Cẩm Khê tộc đi, ta sẽ phái hai ngàn ám vệ của Ám U cung cùng Ma Vực cho các người tùy ý sử dụng, suy yếu cùng diệt, lớn mạnh cùng hưng, thành công tiêu diệt băng đảng, thu phục Cẩm Khê tộc, Phó Bạch, ta hi vọng người có thể trở thành tộc chủ Cẩm Khê tộc”, đôi tay trắng nõn của U Tà chậm rãi vuốt ve bụng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói.

Nghe vậy Phó Bạch nhìn thoáng qua Đại Huyền cùng Phó Khôn, nhìn đến ánh mắt kiên định cùng tín nhiệm của bọn họ, Phó Bạch liền quỳ một gối xuống hai tay ôm quyền nói, “Thuộc hạ sẽ không phụ kỳ vọng của chủ tử, Cẩm Khê tộc ngày sau sẽ là trợ thủ lớn nhất của chủ tử!”

“Tốt, đứng lên đi”, U Tà nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm đã không hề lạnh lùng như cũ.

Sau đó, ba người Phó Khôn, Phó Bạch cùng Đại Huyền lên đường trở về Cẩm Khê tộc, ngày sau cùng Di Thất đại lục giao chiến, Cẩm Khê tộc quả thực làm cho tất cả mọi người sợ hãi không thôi.

Nửa tháng nhanh chóng qua đi, đã vào đầu xuân, nơi nơi đều ngửi thấy mùi hoa cỏ.

Đại hôn của Hoa Nghê Thường cùng Liệt Hỏa Vô Tình long trọng chưa từng có, đủ để khoa chương khắp thiên hạ Hoa Nghê Thường là công chúa duy nhất và được nữ hoàng độc sủng.

Tức Mặc Văn Tinh nhìn rõ một màn này, sự ghen ghét trong lòng ngày càng lớn.

Dân chúng đối với hôn sự của vị công chúa Hoa Nghê Thường này đều cảm thấy không có cảm xúc, chỉ vì trong lòng họ từ trước tới nay chỉ biết một vị công chúa là Hoa Lộng Ảnh, giờ phút này Hoa Nghê Thường lại trở thành công chúa duy nhất của Hoa Tàn, không khỏi làm ọi người nghi ngờ.

Lúc này khắp các con phố lớn nhỏ ở Lăng Thiên đại lục, dân chúng đều bàn tán về hôn sự của Hoa Nghê Thường cùng Liệt Hỏa Vô Tình.

“Uy, nghe nói không, Vị Ương công chúa này là muội muội của Hoa Lộng Ảnh, nhưng mà nhiều năm ốm đau trên giường, thế nên mới không xuất hiện trước mặt mọi người, à Hoa Lộng Ảnh công chúa không biết vì sao mấy tháng trước lại nhiễm bệnh nặng lên đã qua đời, thế nên nữ hoàng bệ hạ mới để ý đến Vị Ương công chúa này, để cho nàng ta kế thừa ngôi vị hoàng nữ!”

“Cái gì? Chẳng lẽ Hoa Tàn quốc không còn công chúa nào khác ?”

“Cũng không phải, tuy nói Hoa Tàn quốc thực lực hùng hậu, nhưng mà huyết mạch lại ít, chỉ có hai vị công chúa là Hoa Lộng Ảnh và Hoa Nghê Thường mà thôi, thế nên mới bắt buộc dĩ đưa Vị Ương công chúa này lên ngôi.”

“Ai, nói đến công chúa Hoa Lộng Ảnh kia, ngày xưa cũng là người danh chấn thiên hạ, bao nhiêu nam tử ái mộ nhưng lại chỉ quan tâm đến Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tâm, giờ phút này lại chết một cách không rõ ràng như vậy. “

“Ai, nói đi cũng phải nói lại, Vị Ương công chúa này cũng thật tốt số, công chúa Hoa Lộng Ảnh đã chết, toàn bộ Hoa Tàn quốc chỉ còn lại vị công chúa duy nhất này, ngày sau cũng không cần lo lắng ngôi vị hoàng đế bị ai đó cướp mất.”

“Lời này cũng không thể nói lung tung, bất quá hiện tại Vị Ương công chúa này nạp phu, đại chiến sắp diễn ra, cũng không biết vị phò mã này có thể tự mình ra trận hay không?”

“Này, cũng không rõ lắm, bất quá nghe nói vị phò mã gia kia có đáng về đường hoàng, quả không sai khi chọn hắn làm phu quân đâu! “

“...” Trong khoảng thời gian ngắn, nơi nơi đều tranh luận.

Phong Mâu đế quốc, Thương Khung điện.

“Tiểu thư, ta hầu hạ người đi tắm rửa”, Nhã Trúc đỡ U Tà mở miệng nói.

Chỉ thấy bụng U Tà bụng đã rõ ràng, ngân y mặc trên người nàng lại có một chút phong vị khác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đã không còn lạnh lùng như trước, cả ngày khóe miệng luôn cong lên chút ý cười hạnh phúc, chu sa yêu đã giữa hai hàng lông mày càng thêm mị hoặc.

“Được”, nghe thấy lời nói của Nhã Trúc, U Tà lập tức lên tiếng trả lời.

Không bao lâu, U Tà liền tắm rửa xong, quần áo mềm mại nằm ở trên giường, hai tay vuốt ve bụng, sau đó cười ra tiếng.

Tiếng cười này vô cùng trong trẻo, dễ nghe, một trận tiếng bước chân tiến vào.

“Tà Nhi, nàng có chuyện gì mà cao hứng như vậy? Nói ra cho vi phu cùng cao hứng với.”, Liệt Hỏa Kinh Thương vừa mới xử lý xong việc triều chính, liền đi tới Thương Khung điện, sau đó lại nghe được tiếng cười của U Tà, lập tức khoe môi cũng cong lên.

Nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà từ trên giường ngồi dậy, mở miệng cười nói: “ Không có gì, chỉ cảm giác được đứa nhỏ đá ta.”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương kinh ngạc nhún mày, sau đó đỡ U Tà tựa vào trên giường, đem đầu tựa vào bụng U Tà, một lát sau đã cảm nhận được động tĩnh, lập tức liền có chút ngây ngốc.

“Nó... nó thật sự động “, Liệt Hỏa Kinh Thương mở miệng nói với U Tà, giọng nói tràn đầy vui sướng, trong đó còn mang theo một tia ngây ngốc, nếu người khác nhìn thấy bộ dáng này của Liệt Hỏa Kinh Thương không biết sẽ có cảm xúc như thế nào.

U Tà nhìn bộ dạng này của Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi cười ra tiếng, “Ân, đúng vậy, nó động “, giờ phút này không biết vì sao, U Tà thực cảm tạ vòng tay ngọc lưu ly có thể đưa nàng đến Lăng Thiên địa lục, ở đây nàng tìm được tình yêu của mình, có cảm giác gia đình, có đứa nhỏ, tất cả điều này làm nàng hạnh phúc không thôi.

“Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi “, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, mở miệng nói.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới cởi bỏ áo ngoài, sau đó đem U Tà ôm vào trong lòng, cảm nhận hương vị quen thuộc của U Tà, thân thể không khỏi có chút cứng ngắc.

Lập tức nâng mắt nhìn về phía U Tà, ủy khuất nói : “ Tà Nhi, thời gian ba tháng đã qua, có thể chứ?”

U Tà cũng nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, chỉ thấy giờ phút này mày kiếm của hắn nhăn lại, một đôi con ngươi lục sắc đầy ẩn nhẫn cùng thâm tình, trên sống mũi cao thẳng có chút mồ hôi, môi bạc gât gao mím lại, trên gương mặt tuyệt sắc hé ra ủy khuất vô cùng.

U Tà nhìn thấy bộ dạng này của Liệt Hỏa Kinh Thương, không khỏi cười ra tiếng, sau đó mảy liễu khẽ nhướn, “Được, ta thượng, ngươi hạ” nói xong không cho Liệt Hỏa Kinh Thương cơ hội phản kháng, đã xoay người mà lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong Thương Khung điện tràn đầy ôn nhu.

83. Q.ii – Chương 29

Chương 29 : Di Thất rung chuyển, Túy Lan trở về.

Editor: Bạch

Beta: Vy Nhi

“Người nói gì? Người nói một vạn ám vệ ta phải đi đều chết sạch?”, cơ thể gia chủ Phong gia vốn đang ngồi yên đột nhiên run lên, vẻ mặt kinh hãi cùng phần nộ điên cuồng vô bàn đứng dậy.

“Cái đó...gia...gia chủ, thuộc hạ không dám nói bừa. Ngày ấy thuộc hạ trốn ở một nơi bí mật gần đó, tuy cách khá xa nhưng vẫn có thể thấy rõ mọi chuyện, một vạn ám vệ của Phong gia chúng ta cùng một vạn ám vệ của Thủy gia đều chết sạch!”, ám vệ kia đến giờ phút này vẫn còn run rẩy, sắc mặt trắng bệch vẫn chưa bình tĩnh lại.

“Là ai? Rốt cuộc là ai? Dám cả gan động thủ với Phong gia ta?”, gia chủ Phong gia lập tức giận dữ, tiếng hét gần như phá nát cả căn phòng.

Ám vệ được tứ đại gia tộc bồi dưỡng vốn không dễ, một vạn ám vệ lại càng không nhỏ, trong tổng số ám vệ cũng chiếm ba bốn phần, thực lực như vậy nhưng đều táng thân ở Lăng Thiên Đại Lục? Điều này nếu truyền ra ngoài, Phong Thủy hai nhà cũng có thể rời khỏi vũ đại tứ đại gia tộc được rồi.

“Gia chủ, lúc ấy thuộc hạ thấy rõ, là một nam tử lấy sức một người diệt hai vạn ám vệ, bao...bao gồm cả Địch Lê đại nhân!”, ám vệ kia khi nhắc tới nam tử này trong ánh mắt vẫn tràn ngập hoảng sợ, mỗi ám vệ do tứ đại gia tộc bồi dưỡng đều có thực lực chống trọi với ngàn người, vậy mà cũng chỉ có thể giống như củ cải bị giết không sót một người.

Huống hồ Địch Lê đại nhân có thể thống lĩnh ám vệ cả trong sáng lẫn trong tối của Phong gia tự nhiên thực lực không cần phải bàn cãi, vậy mà chỉ một chiêu đã bại, đây là chuyện vô cùng khủng bố, nam tử mắt xanh kia quả thực giống như sát thần khiến người ta sợ hãi.

“Một mình giết hai vạn ám vệ? Trông như thế nào?”, gia chủ Phong gia lúc này cũng bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm ám vệ kia.

“Hồi bẩm gia chủ, nam tử kia có một đôi con ngươi màu xanh biếc hiếm thấy, vô cùng lạnh lùng, khí thế bức người, khiến người ta không dám nhìn thẳng, hơn nữa, nam tử kia đã có thể tử”, sắc mặt ám vệ tuy rằng vô cùng hoảng sợ, nhưng trong thanh âm hỗn loạn vẫn dễ dàng phát hiện một chút ca ngợi, nam tử kia chắc chắn là thần tiên trên trời.

Nghe vậy, gia chủ Phong gia mới bình tĩnh lại, sau đó ngồi xuống bàn, lấy tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng.

“Phụ thân, phụ thân, nữ nhi không cam lòng, nữ nhi nhất định phải gả cho Kinh Thương ca ca!”, đúng lúc này, giọng nói của Phong Lê Âm bay tới, trong giọng nói là sự không cam lòng đến điên cuồng.

Lúc này sắc mặt gia chủ Phong gia mới ảm áp trở lại, nhưng nghe rõ nội dung Phong Lê Âm vừa nói thì lại nhíu nhíu mày, bàn tay trong ống tay áo cũng nắm chặt lại. Sau đó đứng dậy đi về phía cửa, Phong Lê Âm lúc này đang ngồi trên xe lăn, khuôn mặt tuy rằng vẫn xinh đẹp như trước nhưng lại vô cùng tiêu sệt, cắn chặt môi, trong mắt là vẻ không cam lòng.

“Âm Nhi ngoan, nghe lời phụ thân, trước tiên bồi bổ tốt cơ thể đã”, gia chủ Phong gia đi đến trước mặt Phong Lê Âm, ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc của nàng, vẻ mặt vô cùng ôn nhu.

“Nhưng...nhưng mà phụ thân, ta chỉ muốn gả cho Kinh Thương ca ca, đời này nếu không gả cho hắn, nữ nhi dù chết cũng không cam tâm”, Phong Lê Âm cũng tựa vào ngực gia chủ Phong gia, dùng giọng điệu đáng thương nói chuyện.

Bàn tay gia chủ Phong gia tự nhiên cứng lại, sau đó ôm Phong Lê Âm vào lòng, “Âm Nhi, Liệt Hỏa Kinh Thương có cái gì tốt? Con đã biến thành như thế này chỉ e là hắn càng không thích con, con liền ở lại bên cạnh phụ thân, phụ thân hứa với con, cho dù con không có được hắn, phụ thân cũng sẽ không cho nữ nhân khác có được hắn, như vậy được không?”

“Không muốn, ta không muốn! Phụ thân, ta không muốn, ta chỉ cần hắn, ta chỉ cần Kinh Thương ca ca!”, Phong Lê Âm liền mạnh mẽ phản đối, giọng điệu quyết liệt, búi tóc trên đầu bị lay động đến xơ ra.

Thấy vậy, gia chủ Phong gia liền nhăn trán, sau đó nâng tay đánh vào cổ Phong Lê Âm, nàng nhanh chóng ngã đi, gia chủ Phong gia ôm nàng vào ngực, sau đó phát phát tay cho ám vệ kia rời khỏi thư phòng.

“Đi truyền tin cho gia chủ Thủy gia”, ám vệ kia nghe vậy cũng kính cẩn nghe theo, nhanh nhẹn lui xuống.

Gia chủ Phong gia nhìn Phong Lê Âm đang ngất xỉu trong lòng mình, ánh mắt nhanh chóng trở nên thâm tình. Sau đó ôm Phong Lê Âm ngồi ở sau bàn, một tay ôm eo nhỏ, tay kia chậm rãi vuốt ve từng đường nét khuôn mặt nàng.

“Âm Nhi, phụ thân yêu ngươi như vậy, sao có thể đồng ý để ngươi gả cho người khác? Tuyệt đối không thể”, gia chủ Phong gia nhìn dung nhan Phong Lê Âm, trong mắt đầy vẻ si mê, sau đó nghĩ tới Liệt Hỏa Kinh Thương, con người lại lạnh lùng trở lại.

Chỉ cần là nam nhân ngươi để ý, nhất định phải chết!

Khóe miệng gia chủ Phong gia nhẹ nhàng cong lên một độ cong nguy hiểm, cúi mắt xuống liền thấy bộ ngực Phong Lê Âm đang phập phồng theo từng hơi thở, ngay lập tức hô hấp trở nên khó khăn, tay không tự chủ đưa tới. Ngay khi chạm vào người Phong Lê Âm, lưng gia chủ Phong gia đột nhiên cứng lại một chút, hai mắt như có lửa cháy, hô hấp nặng nề mà dồn dập. Sau đó cúi đầu chạm vào môi Phong Lê Âm, môi với

ràng gấn bó chặt chẽ, môi Phong Lê Âm dần trở nên sưng đỏ. Vừa hôn xong, gia chủ Phong gia liền nâng thân thể Phong Lê Âm dậy, để nàng đối diện chính mình, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt thâm tình mà ôn nhu như hai ngọn lửa đang cháy sáng rực.

Gia chủ Phong gia ôm Phong Lê Âm đi vào phía trong, căn phòng bên trong là nơi nghỉ ngơi của gia chủ Phong gia sau khi xử lý công việc. Nhẹ nhàng đặt Phong Lê Âm nằm trên giường, gia chủ Phong gia nóng bỏng nhìn dáng người Phong Lê Âm đang bị quần áo che khuất, sau đó đưa tay đặt lên ngực Phong Lê Âm, cảm nhận sự mềm mại qua lòng bàn tay, khiến cho cảm giác bị đè nén đã lâu ở bụng dưới bộc phát, đẩy lên một ngọn lửa lớn.

Gia chủ Phong gia cúi xuống bên tai Phong Lê Âm, thanh âm có chút khàn khàn cùng vội vàng, “Âm Nhi, đừng trách phụ thân, phụ thân thực sự rất yêu ngươi, chỉ cần khiến ngươi trở thành nữ nhân của ta, như vậy ngươi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta, mãi mãi!”

Nghĩ vậy, thân thể gia chủ Phong gia vội vàng đứng dậy, bàn tay to nhẹ nhàng vung lên đã ném toàn bộ quần áo trên người ra ngoài, tuy rằng gia chủ Phong gia đã ngoài bốn mươi, nhưng bởi vì quanh năm luyện công nên cũng không giống trung niên bình thường mà có chút cảm giác mị hoặc của người trưởng thành.

Sau khi cởi sạch toàn bộ quần áo trên người, gia chủ Phong gia liền đi tới trước giường, mạnh mẽ xé rách quần áo trên người Phong Lê Âm, cái yếm đỏ tươi cùng tiết khó trắng tinh cũng lộ ra rõ ràng, hô hấp của gia chủ Phong gia lại càng dồn dập. Sau đó từ từ đưa tay cởi xuống hai lớp vải duy nhất còn lại trên người Phong Lê Âm, khiến cho thân thể nữ tử quyến rũ mị hoặc hoàn toàn lộ ra đầy đủ. Phong Lê Âm vốn đang mê man giống như cảm giác được cái lạnh trong không khí, đột nhiên nâng tay che khuất cảnh xuân trước ngực. Mà gia chủ Phong gia thấy vậy khó tránh nhíu nhíu mày, sau đó kéo bàn tay đang che trên ngực xuống, tham lam thưởng thức thân thể của nàng.

Ngắm nhìn một lúc lâu sau, ngọn lửa thiêu đốt trong mắt gia chủ Phong gia càng ngày càng nóng, sau đó đè ép lên cơ thể Phong Lê Âm, bởi vì không có quần áo, cho nên... Gia chủ Phong gia vừa ở trên người Phong Lê Âm làm động tác nguyên thủy, vừa nỉ non, “Âm Nhi, ngươi là của ta, ngươi chỉ thuộc về một mình ta, muốn gả cho người khác, ta tuyệt đối không đồng ý!”

Nói xong, động tác lại càng trở nên mạnh mẽ, mà Phong Lê Âm vốn đang mê man lại bật ra thanh âm rên rỉ mê người...

Xuân sắc vô biên, mãi cho đến khi mặt trời đã lặn hẳn, cả thư phòng mới khôi phục lại vẻ yên tĩnh, mà Phong Lê Âm cũng từ từ tỉnh lại, vừa mới tỉnh liền cảm thấy hạ thân đau nhức vô cùng, đã từng trải qua việc nam nữ hoan ái, Phong Lê Âm tự nhiên hiểu rõ nguyên nhân của sự đau đớn này. Cơ thể lập tức run lên, đột nhiên nhìn về phía nam nhân bên cạnh cũng đang lơ đãng, ngay khi nhìn thấy phụ thân của mình liền cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể lại cứng ngắc lần nữa.

Gia chủ Phong gia vốn có chút mệt mỏi nhìn thấy Phong Lê Âm tỉnh lại, liền nhẹ nhàng kéo Phong Lê Âm vào trước ngực, hôn lên đỉnh đầu nàng, “Âm Nhi, ta sau này sẽ yêu thương ngươi, chăm sóc ngươi”, thanh âm dịu dàng như nước, vừa nghe liền biết đó là lời chỉ có thể nói với nữ nhân yêu thương nhất.

Nghe vậy thân thể Phong Lê Âm lại càng run rẩy mãnh liệt hơn, vốn rất muốn giận dữ mắng gia chủ Phong gia làm ra việc đồi phong bại tục như thế này, nhưng nghĩ đến chính mình...tứ chi đều đã trở thành tàn phế, trong sạch cũng đã sớm bị đám đồ đệ dơ bẩn cướp đi, hiện tại lại còn bị phụ thân của chính mình làm ra chuyện như vậy.....Nghĩ đến đây, Phong Lê Âm lặng lẽ nhắm chặt con ngươi, sau đó không nói một chữ, chỉ ngoan ngoãn tựa đầu vào người gia chủ Phong gia, mà gia chủ Phong gia cảm nhận được sự thay đổi của Phong Lê Âm cơ thể cũng run lên, sau đó vô cùng vui sướng, hẳn nghĩ Âm Nhi sẽ không chấp nhận nổi, nhưng thật không ngờ...Nghĩ vậy, gia chủ Phong gia hứng phần nói không nên lời, cơ thể vốn dĩ đang mệt mỏi không chịu được trong nháy mắt lại hồi phục, hạ thân lại rục rịch. Sau đó cúi đầu xuống, mạnh mẽ ngậm chặt môi Phong Lê Âm, hai thân thể nóng bỏng lại cùng nhau dây dưa, Phong Lê Âm nhìn gia chủ Phong gia đang nằm đè trên người mình, trong đôi mắt hiện lên tia cảm hận khó phát hiện, sau đó nghĩ tới Túc Mặc U Tà, hận ý lại sâu thêm không ít.

Nếu không phải Túc Mặc U Tà xuất hiện, Phong Lê Âm nàng liền có thể gả cho Kinh Thương ca ca, sao có thể gặp được chuyện kia, mà hiện tại sao có thể bị lão già này làm nhục?

Tức Mặc U Tà...Tức Mặc U Tà...Ta nhất định sẽ không bỏ qua người!

Chính vào lúc này, hạt giống thù hận cùng ghen tị bắt đầu nảy mầm, ở trong lòng Phong Lê Âm bắt đầu phát triển.....

Thủy gia trong Tứ đại gia tộc của Di thất đại lục lúc này cũng chìm vào hỗn loạn.

“Gia chủ, ám vệ Phong gia tới, nói là có việc bẩm báo!”, ám vệ Thủy gia đối với thư phòng yên tĩnh mở miệng, giọng nói cung kính, trong mắt còn có một chút lo sợ, người đến cả nữ nhi của mình cũng không quan tâm, muốn người khác không sợ là điều không thể.

Sau một lúc yên lặng, trong thư phòng cuối cùng truyền ra thanh âm, “Đưa hắn vào”, trong thanh âm vững vàng có một tia tàn bạo khó phát hiện.

“Dạ, gia chủ!”, ám vệ kia rất nhanh lui xuống, trên trán đã có một tầng mồ hôi, có thể thấy hắn sợ hãi đến mức nào, khi nghe thấy giọng gia chủ Thủy gia liền giống như được đặc xá.

Không lâu sau, ám vệ vừa ở trong thư phòng gia chủ Phong gia cung kính bẩm báo sự việc ở di tích thượng cổ lúc này đang đứng ở thư phòng Thủy gia, mà trước bàn trong thư phòng Thủy gia có một nam nhân đang ngồi, tuy đã có chút gia nua, nhưng không khó phát hiện nam nhân này khi còn trẻ cũng là một nam tử tuấn mỹ vang danh một phương.

“Nói đi, lão gia Phong gia kia phái người tới làm gì”, gia chủ Thủy gia Thủy Thiên Uy xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích đeo trên ngón cái, lạnh nhạt ngẩng đầu liếc mắt nhìn ám vệ Phong gia kia.

Ám vệ kia ngay khi vừa bước vào thư phòng liền cảm nhận được một áp lực đè nén trước nay chưa từng có, nghe vậy liền ‘phù phù’ một tiếng quỳ rạp xuống đất, có chút run rẩy, “Hồi bẩm gia chủ Thủy gia, gia chủ kêu thuộc hạ đến báo, ám vệ hai nhà Phong Thủy phái đến di tích thượng cổ ở Lăng Thiên Đại Lục đều đã chết!”

Dứt lời, thư phòng rơi vào yên lặng, chỉ còn lại tiếng chiếc nhẫn xoay vòng, mà gia chủ Thủy gia Thủy Thiên Uy lại hơi hơi hạ mắt, trong ánh mắt thâm trầm có hơn mười loại ý tứ không rõ, tâm tư sâu đến đáng sợ.

“Lời nói là thật”, gia chủ Thủy gia trầm lặng một lúc mới đứng lên bước từng bước tới trước mặt ám vệ kia, giọng nói âm u.

“Dạ, thuộc hạ không dám giấu diếm, lúc ấy thuộc hạ trốn từ một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy nam tử kia tự mình ra tay hạ gục gần hai vạn ám vệ, trong đó còn có đứng đầu ám vệ Phong gia, Dịch Lê, cùng đứng đầu ám vệ Thủy gia của ngài Thủy Ảnh!”, ám vệ Phong gia cúi sát xuống mặt đất, mơ hồ có thể nhìn thấy lưng hắn đang run nhè nhẹ.

Gia chủ tứ đại gia tộc của Di Thất đại lục, mỗi người đều là cáo già thâm tàng bất lộ, nhưng mà đều có điểm yếu riêng, gia chủ Phong gia yêu nữ nhi thành si là chuyện mọi người đều biết, chỉ cần liên quan tới nữ nhi duy nhất Phong Lê Âm của hắn, hắn liền tiểu lý tàng đao, tuyệt đối sẽ không quang minh chính đại động thủ với người.

Gia chủ Hỏa gia tính tình lại cực kỳ nóng nảy, vô cùng phù hợp với họ của hắn, mà hắn cũng có vấy ngược (điểm yếu) của chính mình, vấy ngược này chính là tôn tử, cũng chính là thiếu chủ Hỏa gia Hỏa Liên Túy, nhưng mà hai mươi năm trước, hắn yêu thương nhất lại là tiểu nữ nhi, lúc ấy nàng cùng tiểu thư Thủy gia nổi tiếng là đệ nhất mỹ nhân Di Thất Đại lục, tên gọi Hỏa Uyển Hình. Đó cũng là lời đồn bên ngoài, kỳ thật gia chủ Hỏa gia yêu ai yêu cả đường đi, nên cũng cực kỳ yêu thương cháu ngoại, nhưng vị cháu ngoại này cũng vô cùng thần bí, chỉ xuất hiện một lần vào mười mấy năm trước mà thôi.

Gia chủ Mộc gia tính tình ôn hòa, trong bốn gia chủ là người dễ tính nhất, rõ ràng là người dịu dàng lại có quan hệ vô cùng tốt với gia chủ Hỏa gia tính tình nóng nảy. Mà hắn yêu thương nhất cũng chính là tôn tử của hắn, thiếu chủ Mộc gia Mộc Thương Lan, vị thiếu chủ này cũng vô cùng thần bí, chỉ biết tướng mạo tuyệt mỹ nhưng lại chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người.

Ba gia chủ là như vậy, mà khó hiểu nhất là vị gia chủ Thủy gia ở trước mặt này, hắn cũng là người che dấu sâu nhất trong bốn vị gia chủ, tính tình vô cùng kỳ quái.

Từ việc phát sinh mười mấy năm trước, chấn kinh cả Di Thất đại lục.

Mười mấy năm trước, tiểu thư Thủy gia, Thủy Linh Lung, lúc đó vang danh đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục, từ nhỏ cũng đã có khuôn mặt xinh đẹp đến kinh người, tính tình hay gia thế, mọi thứ đều đứng đầu, mỹ nhân như vậy, sao có thể không khiến người khác yêu thương?

Cũng chính vì thế, khi tiểu thư Thủy gia cập kê, cũng chính là khi đã qua hai lần tám năm, người tới cửa cầu hôn gần như đập nát cửa Thủy gia. Nhưng tiểu thư Thủy gia lại khinh thường những người này, mỗi người đều vô cùng chướng mắt, người đến cửa cầu hôn cũng liền bị giữ lại ở ngoài cửa.

Mãi cho tới khi có một lần tứ đại gia tộc dắt con cái vợ cả vào rừng săn bắn, tiểu thư Thủy gia bởi vì thuận thực việc cưỡi ngựa cho nên rời khỏi đám người đi về phía xa. Tiểu thư Thủy gia mất tích, gia chủ Thủy gia lúc đó lựa giận ngập trời đến mức muốn đốt cả rừng cây, con cháu Thủy gia vốn ít ỏi, hẳn cũng chỉ có mỗi Thủy Linh Lung là con nối dòng, mà nàng so với nam tử càng vượt trội hơn hẳn, như vậy sao gia chủ Thủy gia có thể không yêu thương nàng được? Nói là hòn ngọc quý trên tay hẳn cũng không phóng đại chút nào.

Cánh rừng này có bao nhiêu nguy hiểm mọi người đều biết, Thủy Linh Lung một mình rời đi chỉ sợ dữ nhiều lành ít, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, gia chủ Thủy gia lại phái toàn bộ người Thủy gia đến tìm kiếm, hạ lệnh chết, tìm không thấy Thủy Linh Lung thì đưa đầu tới gặp.

Có lệnh này, mọi người Thủy gia đều liều mạng tìm, cứ như vậy, vài ngày nhanh chóng trôi qua, mà tiểu thư Thủy gia lại tự trở về, trên người không có bất kỳ vết thương nào, nhưng là vẫn có thay đổi, mặt như hoa đào, tất cả đều là bộ dạng thẹn thùng của nữ tử, gia chủ Thủy gia Thủy Thiên Uy cũng là người từng trải, tự nhiên có thể nhìn ra vì sao nữ nhi lại như vậy. Lập tức tò mò, có thể khiến cho nữ nhi mất cao hơn đỉnh của hắn yêu thích cũng không phải người bình thường, bởi vì yêu thương Thủy Linh Lung cho nên dù nàng thích là thường dân áo vải gia chủ Thủy gia cũng chấp nhận.

Cũng bởi vậy kêu nữ nhi bảo bối của mình dẫn về gặp mặt, mà Thủy Linh Lung nghe vậy liền vui vẻ không kiềm chế được, ngay trong ngày liền chạy ra ngoài, mãi đến chạng vạng mới dẫn theo một nam tử từ từ trở về. Nam tử kia tuấn mỹ vô song, không gì sánh bằng.

Vốn nghĩ sẽ cùng phụ thân mình bàn chuyện hôn sự của hai người, nhưng mọi chuyện chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, nếu là người bình thường, thậm chí là một tên ăn mày, gia chủ Thủy gia sẽ vì yêu thương nữ nhi mà đồng ý hôn sự của hai người, nhưng mà thân phận của nam nhân này...thật sự là vô cùng không tầm thường.

Thì ra ngày ấy Thủy Linh Lung thực sự gặp nguy hiểm, nhưng lại được người cứu, mà người cứu nàng cũng chính là nam tử này. Hai người vừa gặp đã yêu, rồi tình thâm sâu.

Nam tử này tên là...Ma Kiêu!

Hai chữ Ma Kiêu này có thể nói là trên Di Thất đại lục không người không biết, Tông chủ Tà tông, đệ nhất tà phái, Ma Kiêu, tài năng kinh người, năm ấy mới mười hai tuổi liền kế vị, ngồi lên vị trí tông chủ Tà tông.

Tà tông, có lịch sử cả ngàn năm, so với Tứ đại gia tộc Di Thất đại lục không hề thua kém, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém, nhưng chính tà vốn như nước với lửa, Tà tông lại khiến cả tứ đại gia tộc đều căm ghét.

Tà tông sau ngàn năm lại xuất hiện một Ma Kiêu như vậy, lại làm cho tứ đại gia tộc đều sợ hãi, từng lột da rút gân thủ lĩnh kẻ thù treo trên tường thành, thủ đoạn như vậy lại quyết đoán như thế sao có thể không khiến cho người khác e sợ cùng kiêng dè?

Cũng bởi vì nam nhân Thủy Linh Lung mang về tên Ma Kiêu, tông chủ Tà Tông, thiên hạ đệ nhất tà phái, cho nên việc hôn sự này, gia chủ Thủy gia không thể đồng ý, nhưng tình cảm của Thủy Linh Lung đã sâu như biển, bất kể giá nào cũng phải gả cho Ma Kiêu, bởi vậy trong đêm bỏ trốn theo Ma Kiêu.

Chuyện này nháy mắt truyền khắp Di Thất đại lục, người tà phái tự nhiên đối với Ma Kiêu khâm phục vô cùng, có thể làm cho tiểu thư dòng chính trong tứ đại gia tộc cùng bỏ trốn, bản lĩnh như vậy không phải ai cũng có, mà người chính phái lại tức giận không thôi, mỗi người đều xoa tay muốn đi tìm người, điều này quả thực chính là sỉ nhục của người trong chính phái, bọn họ tự nhiên sẽ không đồng ý.

Gia chủ Thủy gia sau khi yên tĩnh vài ngày, đột nhiên hạ lệnh đuổi giết, toàn lực truy tìm tung tích Thủy Linh Lung, nữ nhi phản nghịch đến mức này đương nhiên là sẽ giết chết, trong khoảng thời gian ngắn, cả Di Thất đại lục hỗn loạn vô cùng, suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau.

Nhưng Thủy Linh Lung đi xa cùng Ma Kiêu cũng không cảm thấy đau lòng hay thương tâm, tuy rằng gia chủ Thủy gia đối xử với nàng vô cùng tốt nhưng cũng chỉ bởi vì nàng không thua kém nam tử, Thủy gia chỉ có mình nàng là con nối dòng, mặc kệ nàng thích ai, người đó cũng sẽ trở thành con rể của Thủy gia.

Vốn nghĩ đến gia chủ Thủy gia là thật tâm muốn nàng mang Ma Kiêu về, nhưng không ngờ đến kết quả lại thành như vậy, có thể rời khỏi Thủy gia là nguyện vọng lớn nhất của nàng, lúc này nguyện vọng đã thành sự thật, nàng đương nhiên sẽ không vì mệnh lệnh kia mà thương tâm.

Thực lực Thủy gia không thể bằng Tà Tông, cho nên tập hợp cả thế lực của ba gia tộc còn lại toàn lực chen ép Tà tông, mặc dù Tà tông lớn mạnh cũng có chút khó khăn chống đỡ, nhưng mọi người trong Tà tông đều không trách Ma Kiêu, ngược lại còn duy trì hân, đây cũng chính là điểm khác biệt giữa chính phái cùng tà phái.

Chính phái tự nhận là chính, nhưng ở thời khắc thực sự đối mặt với sinh tử, có bao nhiêu người là chính nghĩa? Giương cờ chính nghĩa làm chuyện bất chính, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Thủy Linh Lung chán ghét chính phái. Còn tà phái thì sao? Tuy rằng không được người khác yêu thích nhưng mỗi người trong tà phái đều nghĩa khí hơn người, trong giây phút quyết định kia cũng không nhàn mi một cái.

Qua hai năm, Tà tông bị đánh bại, nhất thời lui về ở ẩn, mà tứ đại gia tộc cũng gặp tổn thất lớn, so với Tà tông lại càng thảm hại hơn.

Mà người chính phái cũng không vì thế mà buông tha cho Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu, không sâu sau, Thủy Linh Lung vì sinh con mà thân thể yếu ớt, cho nên ở lần tập kích cuối cùng quyết định ở lại không bỏ trốn, phần đông người đuổi giết đều chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của Ma Kiêu, hân đã ôm đứa bé rời đi.

Bản lĩnh của Ma Kiêu mọi người đều biết, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đuổi theo.

Sau đó, Thủy Linh Lung bị mang về Thủy gia, cuối cùng kết quả ra sao, không ai biết. Ma Kiêu trở về Di Thất đại lục nhận được tin Thủy Linh Lung đã chết, cũng nhìn thấy ‘thi thể’ của nàng, bởi vậy cực kỳ bi thương, cũng không ai biết sau đó hân đi đâu.

Gia chủ Thủy gia từ đó cũng thay đổi tính tình, âm âm u u, rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả lời mời gặp gỡ đều từ chối. Đệ nhất mỹ nhân từng vang danh Di Thất đại lục, Thủy Linh Lung cũng bị người để xuống đáy lòng, nhưng chuyện mười mấy năm trước đối với một số người vẫn còn là ký ức mới mẻ.

“Một nam tử lại có thể lợi hại như vậy, ta sao không biết Lăng Thiên đại lục lại có nhân vật lợi hại như vậy?”, Thủy Thiên Uy đưa lưng về phía ám vệ kia, hai tay chắp sau lưng, âm thanh hồ hững, ám vệ kia cung kính mở miệng, “Thuộc hạ trước khi rời khỏi Lăng Thiên đại lục đã từng điều tra thân phận hân”

“Ồ! Không biết nam tử này ở Lăng Thiên đại lục có thân phận gì? Nói nghe một chút!”, gia chủ Thủy gia nghe vậy nhíu nhíu mày, cầm lấy nước trà đã lạnh trên bàn lên uống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra một chút cảm xúc.

“Hồi bẩm gia chủ Thủy gia, nam tử kia chính là đế quân Phong Mậu quốc ở Lăng Thiên đại lục, Liệt Hỏa Kinh Thương, đồng thời cũng là ma chủ Ma Vực, một trong những tông phái lớn nhất Lăng Thiên Đại Lục, trước khi hân lên làm đế quân, từng là chiến thần nhiếp chính vương, thủ đoạn cũng là số một, cho dù là Di Thất đại lục chúng ta cũng chưa từng có nhân tài như vậy xuất hiện.....”

Ám vệ kia cung kính mở miệng, trong lòng cũng suy nghĩ, chỉ sợ nếu muốn từ Di Thất đại lục tìm được một người có thể so sánh với Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chỉ có vị tông chủ Tà tông từ mười mấy năm trước, Ma Kiêu, nhưng lời này hân cũng không dám nói ra.

“Quả nhiên là nhân vật lợi hại.....”, Thủy Thiên Uy bưng chén trà trong tay, có chút sâu xa nói.

“A, còn có, Thủy gia chủ, thê tử của Liệt Hỏa Kinh Thương kia, tên Tức Mặc U Tà, cũng là người không thể khinh thường!”, trong lúc hoảng hốt, ám vệ kia ngẩng đầu nhìn thấy bức tranh đặt giữa thư phòng, không biết vì sao nhìn thấy nữ tử áo lam xinh đẹp thướt tha kia, hân lại nhớ tới thê tử của Liệt Hỏa Kinh Thương, Tức Mặc U Tà. Có lẽ do Tức Mặc U Tà cùng nữ tử trong tranh này có đến sáu phần giống nhau, khiến hân ngay lập tức nhắc nhở Thủy Thiên Uy.

“Tức Mặc U Tà.....Đây lại là người nào?”, Nghe được bốn chữ Tức Mặc U Tà, tay Thủy Thiên Uy cứng lại một chút.

“Hồi bẩm Thủy gia chủ, Tức Mặc U Tà kia cũng không phải nhân vật bình thường, vốn chỉ là con gái của tướng quân một nước nhỏ, hơn nữa lại bị người ngoài đồn đãi là phế vật xấu xí, nhưng không ngờ rằng sau khi đến Phong Mậu liền trở nên lợi hại như vậy, không chỉ là cung chủ Âm U Cung nổi danh song song với Ma Vực, lại còn là kẻ đứng sau các cửa hàng lớn, sản nghiệp tại Lăng Thiên đại lục nhiều vô kể”

“Ồ! Không ngờ Lăng Thiên đại lục lại xuất hiện sự biến hóa lớn như vậy, thực đáng ngạc nhiên”, về mặt gia chủ Thủy gia lúc này có chút kỳ quái, nhưng chỗ nào kỳ quái lại không thể nói rõ ra được, mà âm vệ nghe vậy cũng chỉ yên lặng quỳ không nói.

“Được rồi, người lui xuống đi”, Thủy Thiên Uy phất phất tay với âm vệ phía sau, nghe vậy âm vệ kia cung kính ôm quyền, “Dạ, thuộc hạ cáo lui”. Sau khi âm vệ rời đi, cả thư phong lại khôi phục sự yên tĩnh.

Gia chủ Thủy gia lặng lẽ đứng ở đó một lúc lâu, sau đó đi tới trước bức họa kia, trong mắt có tia đùa cợt, phần nộ cùng khinh thường, sau đó thở dài rời khỏi thư phòng.

Không giống như hai nhà Phong Thủy, Phong Mậu quốc tại Lăng Thiên Đại Lục lúc này tràn ngập vui sướng.

“Biểu tẩu, chẳng lẽ Trung Quốc của các người đều chuộng nam phong sao? nam nhân cùng nam nhân thực sự có thể đại hôn?”, lúc này Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đã biến thành một người đuổi một người chạy tới tận hoàng cung Phong Mậu quốc.

Hỏa Liên Túy lúc này vẫn vô cùng đau đầu hỏi U Tà đang dùng bữa, mà U Tà nghe vậy liền buông đũa ngẩng đầu nhìn Mộc Thương Lan về mặt ruộng bỏ, buồn bực ở một bên, sau đó lại cau mày nhìn Hỏa Liên Túy đang vừa nghĩ gì đó vừa cười khổ.

Lạnh lùng hờ hững như U Tà, lúc này cũng không nhin được mà thầm đoán, chẳng lẽ hai người này.....

Sau đó U Tà mở miệng, “Đúng vậy, ở Trung Quốc, nam nhân có thể lấy nam nhân”, U Tà sâu xa nhìn Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, thanh âm vẫn hờ hững như trước.

Nghe vậy, Hỏa Liên Túy càng buồn bực, sau đó nhìn Mộc Thương Lan ở một bên, lại giơ tay sờ sờ môi của chính mình, Mộc Thương Lan ở bên cạnh thấy vậy liền sờ gáy ốc. Sau đó Hỏa Liên Túy đứng lên đi về phía Mộc Thương Lan, Mộc Thương Lan thấy vậy cả kinh, lui lại mấy bước, tựa như con chim đang sợ cành cong, “Người...người muốn làm gì...ta...ta cảnh cáo người, người đừng làm bậy”

Mộc Thương Lan vừa lui về sau vừa lắp bắp nói, làm cho bốn người Hàn Mai đứng phía sau U Tà quay mặt nhìn nhau, sau đó nhớ tới câu hỏi Hỏa Liên Túy mới hỏi tiểu thư nhà mình, biểu tình của bốn người đều có chút cổ quái, về mặt nhìn Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan càng ngày càng tối cùng không dám tin.

“Người sợ cái gì, dù sao chúng ta cũng đã làm cái chuyện này”, Hỏa Liên Túy thấy bộ dáng Mộc Thương Lan đang trốn tránh chính mình, sắc mặt trở nên nặng nề, sau đó lớn tiếng quát.

U Tà đang vuốt ve Hỏa Hỏa nghe vậy tay liền cứng đờ, khóe mắt cũng giật giật. Bốn người Hàn Mai lại khiếp sợ đến đáng sợ, tám đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, hàm ý vô cùng rõ ràng: “Các người đã làm loại chuyện này.....”

Mộc Thương Lan sắc mặt tối sầm lại, ra tay với Hỏa Liên Túy đồng thời giận dữ hét, “Người đừng nói lung tung, trong sạch của ta đều bị người làm hỏng!”

Bốn người Hàn Mai nghe vậy, khóe miệng đều run rẩy, đây chính là thông báo cho các nàng, bọn họ thực sự đã làm cái chuyện này sao?

Mộc Thương Lan cũng ý thức được lời nói của mình có vấn đề, thẹn quá thành giận, ra tay với Hỏa Liên Túy càng ngày càng nặng, mà Hỏa Liên Túy cũng không rơi xuống hạ phong, hai người đánh đến khó có thể tách ra, đến khi Liệt Hỏa Kinh Thương quay về Thương Khung Điện, nhưng cũng chỉ lạnh nhạt liếc Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan rồi thôi, quay đầu liền dịu dàng nhìn về phía U Tà, “Tà nhi, ăn no chưa?”

U Tà đưa Hỏa Hỏa cho Đạm Cúc, sau đó kéo Kinh Thương ngồi xuống bên cạnh, "Ừm, ăn no rồi, Đạm Cúc làm đồ ăn ngon lắm, gần đây đều ăn không ít".

"Vậy là tốt rồi", Kinh Thương cầm chiếc khăn trên bàn nhẹ nhàng lau điểm tâm ở khóe miệng U Tà, vẻ mặt ôn nhu khiến U Tà cong môi cười.

Bốn người Hồn Thiên nhìn Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan, hai người này trước giờ như hình với bóng, quan hệ vô cùng tốt, sau lúc này lại thành như vậy? Sau đó đến trước mặt bốn người Hàn Mai

"Hai người bọn họ làm sao vậy? Sao lại đánh thành như vậy?", Hồn Ảnh nhìn nhìn Đạm Cúc hỏi

"Đúng vậy, tình cảm hai người bọn họ từ nhỏ đã vô cùng tốt, chưa từng đánh nhau bao giờ, hiện tại xảy ra chuyện gì?", Hồn Lăng sờ sờ đầu, cảm thấy có chút kỳ quái.

Bốn người Hàn Mai liếc nhau, sau đó đều gật đầu, khó trách hai người này lại có quan hệ như vậy, thì ra từ nhỏ đã như hình với bóng, không trách được.....không trách được.....

Nhìn thấy vẻ mặt bốn người, bốn người Hồn Thiên lại càng tò mò, liên tục truy hỏi, "Các người mau nói đi, các người chắc chắn biết hai người họ xảy ra chuyện gì có đúng không?", hai mắt Hồn Trạch tỏa sáng nhìn bốn người, mang theo hàm ý: nói cho ta biết đi, nói cho ta biết đi.....

"Đúng vậy, các người nói đi, bọn họ làm sao vậy?", Hồn Thiên lúc này càng tò mò, đến bên người Hàn Mai hỏi

Mấy người nói chuyện lớn tiếng, khiến U Tà cùng Kinh Thương đều nhìn về phía bọn họ. Hàn Mai nhìn ánh mắt của mấy người bọn họ, lập tức khụ khụ vài tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay với họ, cả đám người tạo thành một vòng tròn, U Tà thấy trò vui như vậy không khỏi cười lên tiếng, Kinh Thương nhíu nhíu mày nhìn U Tà, "Tà Nhi, chuyện gì vui vẻ như vậy?"

U Tà thần bí nhìn Kinh Thương, ý bảo hãy nghe lời mấy người Hàn Mai, Kinh Thương có chút tò mò, sau đó lắng nghe lời nói của Hàn Mai.

"Này, các người biết không, hai người bọn họ chính là quan hệ này", Thanh Lan mở to hai tròng mắt, nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói khó nén sự kinh ngạc cùng kỳ quái.

"Hử? Là quan hệ gì? Người nói rõ ràng chút đi", Hồn Trạch ngơ ngác, càng cảm thấy khó hiểu, hai người này có quan hệ gì? Không phải thiếu chủ hai đại gia tộc của Di Thất đại lục sao? Không phải là bạn tốt sao?

"Trời ạ, ngu ngốc, cái này cũng không biết, bọn họ thích nam nhân, bọn họ là quan hệ phu phụ", Nhã Trúc lúc này đã không còn lịch sự như trước.

Cả bốn người Hồn Thiên nghe vậy đều đại ra như pho tượng đá, "Người...người nói bọn họ là quan hệ gì?", Hồn Thiên ngơ ngác nhìn mấy người, suy nghĩ gần như dừng lại.

"Đã nói rõ ràng như vậy người vì sao vẫn còn không hiểu? Ngốc!", Hàn Mai lập tức đập một cái vào đầu Hồn Thiên, Hồn Thiên lập tức tỉnh táo lại, khiếp sợ mở to mắt.

"Đúng vậy, bọn họ ngay cả chuyện kia cũng đều đã làm", Đạm Cúc chớp chớp mắt to, nhỏ giọng nói thầm.

Nghe vậy, vòng tròn vốn bí mật, bốn người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan, vẻ mặt so với đám người Hàn Mai lại càng thêm kỳ lạ.

Kinh Thương nghe vậy nhíu nhíu mày nhìn hai người đang đánh nhau kia, vẻ mặt không giống đám người Hồn Thiên mà là đánh giá, sau đó nhìn tiểu nữ nhân đang cười tủm tỉm bên cạnh. Khi nhìn về phía Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan cũng gật gật đầu, có thể khiến tiểu nữ nhân nhà mình cười vui vẻ như vậy, cũng coi như là chuyện tốt, sau này ông ngoại có hỏi tới, hẳn liền miễn cưỡng nói giúp vài lời vậy.

Giống như chú ý tới ánh mắt nóng rực của mọi người, Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan đều ngừng tay, quay đầu nhìn lại, thấy mọi người đều dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ.

Hai người lập tức liếc nhau, sau đó sắc mặt đều tối sầm, trâm miệng một lời: "Ta cùng hắn không có quan hệ đó!"

Có thể nói là thập phần ăn ý, trong nháy mắt, ánh mắt mọi người lại càng tối tăm.

Hai người lại đồng thời nhìn nhau quát, “Đừng nói theo ta!”

Ngay lập tức, ánh mắt của mấy người Hồn Thiên biến thành xác định, hai người này còn nói không có quan hệ, đã ăn ý đến mức như vậy rồi...đúng là hiếm gặp.

Có bài học hai lần trước, hai người thông minh, hung hăng trừng đối phương rồi đều im lặng không nói. Lúc này Hỏa Hỏa ngẩng mặt nhìn trời kêu mấy tiếng, U Tà cùng Kinh Thương liếc nhau một cái rồi đi ra ngoài, Vụ Ảnh Khuynh Thành áo trắng như tuyết, mà đi theo phía sau hắn là người U Tà kết bạn ở đại hội võ lâm, Vụ Ảnh Khuynh Liên.

Vụ Ảnh Khuynh Thành vốn lạnh lùng lúc này lại không có chút cảm giác là khách, bước từng bước tới, Vụ Ảnh Khuynh Liên thấy vậy cũng đi theo, tới bên cạnh U Tà cùng Kinh Thương.

“Ta từ di tích thượng cổ trở về, đặc biệt tới đón người theo ta lên băng tuyết đỉnh”, Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn bụng U Tà đã có chút lộ ra, ánh mắt lóe lóe, sau đó lạnh lùng thản nhiên nói.

Nghe vậy U Tà nhú nhú mày, “Đượcm hôm nay ta có thể theo người đi”, thanh âm hơi hững không có một tia cảm xúc, mà Kinh Thương bên cạnh cũng không ngăn cản, Tà Nhi phải lên băng tuyết đỉnh cứu người là việc hắn đã biết trước.

Chỉ là cúi đầu nhìn bụng U Tà, lại nhìn Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, cảm thấy đã có tính toán. Hiện giờ Tà Nhi đã không còn như trước, nếu hai người đã không muốn trở về vậy liền hộ tống Tà Nhi lên băng tuyết đỉnh cũng tốt.

Vụ Ảnh Khuynh Liên từ phía sau Vụ Ảnh Khuynh Thành đi ra, đến trước mặt U Tà, “Cảm ơn ân cứu mạng của người, lần này ta theo huynh trưởng xuống núi cũng chỉ vì muốn chính miệng nói cảm ơn người, tiện đường nhìn ngắm thế giới bên ngoài một chút, lúc trước bởi vì bị bệnh cho nên rất ít xuống núi, lúc này có thể dạo chơi một chút, còn phụ nhân đang mê man kia liền nhờ người, sư phụ khi còn sống chỉ có một suy nghĩ là cứu nàng tỉnh lại”.

Thanh âm của Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng lạnh băng như Vụ Ảnh Khuynh Thành, mang theo khí chất tao nhã nhẹ nhàng, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, đây cũng là một trong những nguyên nhân U Tà kết bạn cùng nàng.

“Người không cần khách sáo như vậy, ta cứu người cũng chỉ bởi vì ta cần băng liên mà thôi”, U Tà nhàn nhạt nâng mắt nhìn thoáng qua Vụ Ảnh Khuynh Liên, giọng nói cũng không có một chút cảm xúc, vô cùng bình thản.

Tức Mặc U Tà chính là người như vậy, nếu chỉ là quen biết sơ qua, cho dù thế nào cũng không thể nhiệt tình nổi, mà lúc này trong lòng U Tà, quan trọng nhất đương nhiên là Kinh Thương cùng đứa bé trong bụng.

Nghe vậy, đáy lòng Vụ Ảnh Khuynh Liên run lên, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên người Vụ Ảnh Khuynh Thành.

U Tà liếc mắt nhìn Kinh Thương một cái, “Hàn Mai, Đạm Cúc đi chuẩn bị hành trang giúp ta”, Hàn Mai cùng Đạm Cúc lập tức xoay người đi xuống chuẩn bị cho U Tà.

“Hỏa Liên Túy, Mộc Thương Lan, các người theo Tà Nhi, thay ta bảo hộ nàng”, Kinh Thương mím môi, sau đó ngẩng đầu nhìn Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan vẫn còn đang tức giận, lạnh lùng mở miệng.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn nhau, đã không còn bộ dạng tranh cãi vừa rồi. Hỏa Liên Túy đi tới bên cạnh Kinh Thương, kéo tóc của chính mình, “Biểu ca, người cứ yên tâm, ta sẽ theo biểu tẩu lên băng tuyết đỉnh, tuyệt đối sẽ không để người khác thương tổn nàng cùng cháu ta dù chỉ là một sợi tóc gáy”

Mộc Thương Lan đi tới bên cạnh U Tà, nhìn cái bụng lộ ra của nàng, “Kinh Thương đại ca, người yên tâm đi, ta sẽ bảo hộ U Tà tẩu tử thật tốt”, Mộc Thương Lan vỗ vỗ ngực, oai phong凛冽 mà hứa hẹn.

U Tà chỉ lạnh lùng liếc hai người một cái, cũng không nói gì.

“Hồn Thiên, Hồn Ảnh cũng đi theo Tà Nhi đi”, hai người liếc nhau, ôm quyền cung kính, “Dạ, chủ tử, thuộc hạ nhất định sẽ bảo hộ Vương phi thật tốt!”

Nháy mắt, Hỏa LiênTúy, Mộc Thương Lan, Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hàn Mai, Đạm Cúc đều đi theo U Tà lên băng tuyết đỉnh, mà U Tà bởi vì mang thai đã bốn tháng nhưng bụng so với sáu tháng còn lớn hơn một chút, nên không thể cưỡi ngựa, chỉ có thể ngồi xe ngựa.

U Tà ngồi trên xe ngựa, sờ sờ bụng mình, trong con người có chút suy nghĩ, chẳng lẽ trong bụng nàng.....

Nghĩ đến khả năng kia, trong lòng U Tà có chút tò mò, kiếp trước nàng là tà y, tuy rằng cứu người không nhiều, nhưng cũng không ít, trong đó đã từng cứu một nữ nhân mang thai.

Nhớ rõ khi đó nàng rời bến đi tới một hòn đảo nhỏ, vô tình thấy một nữ nhân rơi xuống nước, không biết vì sao lúc ấy nàng không đành lòng liền cứu lên. Nhìn thấy nàng kia nằm trên boong tàu, bụng rõ ràng đã rất lớn, nhưng sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, nhưng lại mặc quần áo vô cùng lộng lẫy. ập tức liền biết, e rằng cũng là một nữ nhân nhà giàu đáng thương. Nhưng cứu nàng lên không lâu liền thấy nàng ta đau đến tỉnh, kêu đau bụng, nàng tuy rằng là tà y, y thuật cao siêu, nhưng cũng chưa từng đỡ đỡ bao giờ, lập tức nhíu mi, nhưng nhìn nữ nhân kia yêu thương vượt bụng, nàng căn bản không thể bỏ mặc không quan tâm. đành phải vận dụng kiến thức lúc trước từng học qua, có chút mới lạ thay nàng ta đỡ đỡ.

Khi đôi long phượng thai kia được nàng ôm vào ngực, tâm trạng của nàng không thể kiềm chế vui mừng, nhìn thấy đứa bé tuy rằng mặt nhăn nhều nếp nhưng lại cực kỳ nhỏ xinh, lòng nàng cũng có chút mềm mại.

Nghĩ tới đây, U Tà lại nhẹ nhàng sờ sờ bụng mình, Hàn Mai cùng Đạm Cúc liếc nhau, trong mắt tràn ngập ý cười, qua vài tháng nữa, đứa bé sẽ chào đời, cũng không biết là bộ dáng như thế nào, nhưng con của tiểu thư nhất định là đứa bé đáng yêu nhất thế gian.

Qua bốn ngày đi đường, đoàn người cuối cùng cũng tới lãnh thổ Tuyết Phong. Vốn có thể nhanh chóng đi tới nhưng do cơ thể U Tà cho nên chỉ có thể đi một cách chậm rãi.

Lúc này Tuyết Phong đang chìm trong không khí vui vẻ, Đạm Cúc giúp U Tà vén rèm xe lên, ngay lập tức bị không khí vui mừng đập ngay vào mắt, chỉ thấy trên mặt dân chúng đều tràn ngập vui vẻ. Vụ Ảnh Khuynh Thành cưỡi ngựa nhìn sắc mặt U Tà, liền đi tới cạnh xe ngựa giải thích, “Công chúa Tuyết Phong – Mộc Hoàn Hi về nước, mang theo đủ loại tri thức trị quốc của Nguyệt Thần, được tôn làm đệ nhất công chúa của Tuyết Phong, hôm nay là ngày nàng nhận sắc phong”.

Ánh mắt U Tà lóe lóe, nhớ tới khi gặp mặt lần đầu nàng vô cùng bướng bỉnh, lần thứ hai gặp mặt nàng vô cùng ngoan ngoãn gọi Mặc Tà ca ca, lần thứ ba tuy rằng thấy khuôn mặt xấu xí của nàng nhưng lại không lộ một chút chán ghét nào, lần cuối gặp mặt, nàng đã thay đổi, trưởng thành hơn, biết cách che dấu suy nghĩ của bản thân.

Nghĩ vậy, U Tà cũng hồ hững, “Ta muốn đi xem Mộc Hoàn Hi”.

Vó ngựa của Vụ Ảnh Khuynh Thành đi phía trước cũng thay đổi phương hướng đi về phía hoàng cung Tuyết Phong, mọi người cũng đi sát the phía sau.

Vào cửa hoàng cung, người nọ nhìn thấy người đến là Vụ Ảnh Khuynh Thành liền không hề ngăn cản mà đứng ở cửa cung ôm quyền, “Vụ Ảnh thần y, ngài tới tham dự đại điển sắc phong của công chúa sao? Thái tử đã phân phó, nếu ngài tới có thể trực tiếp đến đại điện!”

Vụ Ảnh Khuynh Thành lạnh nhạt gật đầu, cũng không xuống ngựa mà đi thẳng về phía đại điện Tuyết Phong.

Thị vệ kia thấy đoàn người phía sau Vụ Ảnh Khuynh Thành liền có chút kinh ngạc, Vụ Ảnh thần y vốn luôn độc lại độc vãng, sao lúc này lại dẫn theo nhiều người như vậy, nhưng đây cũng không phải chuyện hấn nên tò mò, lập tức cung kính nhường đường cho Vụ Ảnh Khuynh Thành tiến cung.

Trước đại điện bày rất nhiều bàn rượu, đại thần trong triều đều dẫn theo gia quyến đến tham dự buổi lễ. Mọi người nhìn thấy Vụ Ảnh Khuynh Thành đều cung kính cúi đầu, Vụ Ảnh Khuynh Thành là người duy nhất ở Tuyết Phong có thể không nhìn người Hoàng gia, bọn họ chỉ là đại thần trong triều thôi, sao có thể không cung kính? Khi Mộc Lăng Phong cùng Mộc Hoàn Hi đang ngồi bên trên nhìn thấy Vụ Ảnh Khuynh Thành đều mỉm cười chậm rãi đi xuống, nhìn thấy người ngồi trên lưng ngựa tự nhiên cũng biết người ngồi trong xe ngựa là ai.

Hàn Mai vén màn, Đạm Cúc đỡ U Tà xuống ngựa. Mọi người ở đây nhìn thấy dung mạo U Tà đều đại ra, lát sau vừa kinh ngạc lại vừa tò mò, có thể khiến cho Vụ Anh thần y hộ tống đương nhiên không phải nữ tử bình thường, thấy dung nhan cùng bụng nàng nhô lên, trong lòng lại có chút tính toán, cũng có chút hơi hiểu.

Đồn đãi Phong Mâu để hậu Túc Mặc U Tà có thai, Phong Mâu để quân sủng nàng tốt cùng, không chỉ phái người từ xa ngoài ngàn dặm đưa mận tới, còn vì nàng vùng tiền như rác mua Tuyết phướng sa, loại vải mềm nhẹ nhất thiên hạ, để làm quần áo cho nàng, sủng đến như vậy, khiến nữ tử toàn bộ Lăng Thiên đại lục đều hâm mộ không thôi.

Tuy nhiên, nữ tử như Phong Mâu để hậu, có thể được Phong Mâu để quân sủng ái như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Khi Mộc Hoàn Hi nhìn thấy U Tà, con người lại vui vẻ, lập tức đi lên đón tiếp, một đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm bụng U Tà, “U Tà tỷ tỷ, đây là mấy tháng vậy? Sao có thể lớn hơn trước nhiều như vậy?”

Mọi người nghe Mộc Hoàn Hi gọi ‘U Tà tỷ tỷ’ liền khăng định suy nghĩ trong lòng, mà Tuyết Phong để quân cùng để hậu ở ghế trên biết nữ nhi có thể an toàn rời khỏi di tích thượng cổ là do vị để hậu này, hai người đều cực kỳ cảm kích nhìn U Tà.

U Tà nghe vậy cũng chỉ lặng lặng sờ sờ bụng, “Đã bốn tháng rồi, biết hôm nay là ngày sắc phong của muội, cho nên đến xem, có vài chuyện muốn nói với muội”

“Được, U Tà tỷ tỷ đi đường lâu như vậy chắc cũng đói rồi chứ? Chi bằng vào trong nghỉ ngơi một chút? Hay là đến cung của Hoàn Hi đi?”

U Tà chỉ nhẹ gật đầu, sau đó Mộc Hoàn Hi đỡ U Tà đi về phía cung điện của mình, Hàn Mai cùng Đạm Cúc theo sát phía sau.

Mọi người đều không biết, U Tà sẽ nói với Mộc Hoàn Hi những gì, nhưng cuộc nói chuyện này cũng tạo nên một đại nữ hoàng, trở thành một thần thoại không thể bỏ qua trong lịch sử Tuyết Phong quốc.....

84. Q.ii – Chương 30

Chương 30 : Cứu Hỏa Uyển Hình, Hoa Tàn mưu đồ bí mật

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Đi tới tẩm điện của Mộc Hoàn Hi, nơi nơi đều tỏa ra một trận tươi mát, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

“U Tà tỷ tỷ, tỷ ngồi xuống trước đi, ta sai người đi chuẩn bị ít điểm tâm và trà.”, Mộc Hoàn Hi đỡ U Tà ngồi xuống ghế, cười mở miệng nói.

Đợi U Tà gật đầu, Mộc Hoàn Hi xoay người đi vào bên trong đại điện, tẩm cung của công chúa nên cung nữ không thể tự nhiên ra vào.

Nhìn Mộc Hoàn Hi rời đi, Đạm Cúc mới nhẹ nhàng mở miệng nói : “Tiểu thư, không nghĩ tới vị công chúa này thay đổi rồi, Nguyệt Thần trải qua biến đổi lớn như vậy, thế nhưng vị công chúa này lại không có một tia thương tâm, mà còn lạnh nhạt cao nhả như vậy.”

Trong giọng nói của Đạm Cúc còn có một tia tán thưởng không dễ phát hiện.

Mà Hàn Mai ở một bên cũng liền đáp lời nói, “Đúng vậy tiểu thư, vị công chúa này quả nhiên là có phong cách quý phái, nay gặp lại, nàng đã thay đổi, không giống lần đầu tiên gặp mặt, khi đó điệu ngoa tùy hứng,

sau đó lại thành thực uyển chuyển, còn bây giờ lại nhẹ nhàng mang theo hơi thở cao quý, uy nghiêm không thể coi thường”.

Trong thanh âm của Hàn Mai cũng mang theo chút tán thưởng, có thể thấy được biến hóa của Mộc Hoàn Hi bây giờ lớn như thế nào.

“Ân, thay đổi, có thể thay đổi như vậy cũng là một chuyện tốt.”, con người U Tà mỉa mai hoặc, có chút ý vị thâm trường mở miệng nói, mà Hàn Mai cùng Đạm Cúc có cái hiểu cái không hiểu nhưng vẫn gật gật đầu.

Không bao lâu Mộc Hoàn Hi liền đã trở lại, mà theo sát phía sau nàng là hai cung nữ bưng điểm tâm, mùi thơm lan tỏa bốn phía.

“U Tà tỷ tỷ, tỷ ném thử, đây là Tuyệt Đệ cao chỉ có duy nhất ở Tuyệt Phong quốc mà thôi.”, Mộc Hoàn Hi đem điểm tâm trong tay cung nữ đặt lên bàn, nhìn U Tà mở miệng nói.

Mà U Tà nhìn bộ dạng thản nhiên của Mộc Hoàn Hi liền cong cong khóe miệng, sau đó đem một khối điểm tâm thả vào trong miệng, mùi thơm ngát bốn phía, vào miệng liền tan, quả nhiên là điểm tâm hảo hạng.

U Tà ăn xong liền gật đầu với Mộc Hoàn Hi, mở miệng nói : “Ân, điểm tâm ngon lắm, Hàn Mai, Thanh Lan, hai người các người đi ra ngoài trước đi”, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho người ta không đoán được cảm xúc của nàng.

Mà Hàn Mai cùng Thanh Lan nghe vậy liếc nhau, sau đó liền đi ra bên ngoài tầm cung của Mộc Hoàn Hi.

“U Tà tỷ tỷ, tỷ có gì muốn nói với ta sao?”, Mộc Hoàn Hi nhìn Hàn Mai cùng Thanh Lan đi ra ngoài, liền mở miệng hỏi U Tà, không biết nàng cố ý đến hoàng cung Tuyệt Phong là vì cái gì, nhưng mà trong lòng lại có một cảm giác, lời U Tà sắp nói đối với nàng rất quan trọng.

U Tà nâng mắt nhìn về phía Mộc Hoàn Hi : “Nguyệt Thần quốc bị diệt, Tây Việt Tiêu chết, người có cảm giác gì?”

Nghe Mộc Hoàn Hi kinh ngạc mở to hai mắt, không rõ U Tà hỏi nàng cái này là có dụng ý gì, nhưng nghĩ đến nếu U Tà hỏi, thì tất nhiên là có nguyên do. Không thể không nói, sự sung bái của Mộc Hoàn Hi với U Tà đã đạt đỉnh.

“Lúc trước ở Nguyệt Thần quốc, ta sở dĩ muốn gả cho Tây Việt Tiêu là vì mẫu hậu muốn ta chọn phò mã, nếu buộc phải tuyển một người, như vậy không bằng chọn một người mà ta nhìn thoải mái một chút, hơn nữa hẳn là thái tử Nguyệt Thần, ngày sau sẽ kế vị, nếu ta làm hoàng hậu, đối với Tuyệt Phong chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại, có sao không làm?”, Mộc Hoàn Hi chớp chớp mắt nhìn U Tà, thanh âm bình tĩnh không mang theo một tia gợn sóng.

Sau một lúc yên lặng, lại mở miệng : “Sau đại hôn, cũng chỉ có đêm tân hôn hẳn mới ở bên ta, sau đó từng mỹ nhân một được thú vào hậu cung, hậu cung giống như một cái chảo nhuộm lớn, hôm nay không phải điểm tâm có độc, thì ngày mai sẽ là nước trà, vì bảo hộ chính mình, ta không thể không biến mình trở nên tàn nhẫn, ở Nguyệt Thần một năm, vô số người đã chết trên tay của ta.”

Nói tới đây Mộc Hoàn Hi có chút trầm mặc, chính là thanh âm cũng trầm thấp hơn rất nhiều, mang theo một chút ý tứ không rõ cảm xúc.

Nhưng mà U Tà chỉ lẳng lặng nghe, cũng không có mở miệng đánh gãy hoặc làm cái gì.

Mộc Hoàn Hi ngẩng đầu nhìn thoáng qua U Tà, sau đó lại mở miệng, “Ta không biết là ta sai, nhưng người không vì mình trời tru đất diệt, nếu người khác động thủ với ta, như vậy ta cũng không cần phải nương tay. Cũng bởi vì như thế, Tây Việt Tiêu càng ngày càng chán ghét ta, bởi vì ta có địa vị là công chúa Tuyệt Phong, cho nên hẳn không dám phỉ đi hậu vị của ta, đem ta đặt ở nơi cao nhất của hậu cung mà không để ý tới.”

Mộc Hoàn Hi nhẹ nhàng mím môi, ánh sáng trong mắt dần tắt đi, “cho đến khi hẳn hạ chỉ dùng mười ba thành trì để đổi lấy U Tà tỷ tỷ, ta liền biết được tâm tư của hẳn, nhưng mà lúc ấy ta chỉ cười nhạt, không nói đến để quân sẽ không thành toàn cho hẳn, mà nói U Tà tỷ tỷ là người phong hoa tuyệt đại như vậy, sao có thể là người cho hẳn mơ ước, quả thực là si tâm vọng tưởng.”

“Vốn dĩ ta nghĩ hần chỉ si tâm vọng tưởng mà thôi, lại không biết hần cầu kết cùng với ngoại nhân xuống tay với U Tà tỷ tỷ, do đó mới bị nhốt ở hoàng cung Phong Mâu, vốn dĩ ta không muốn quản hần, nhưng mà dù như thế nào hần cũng là phu quân của ta, ta liền vì chút tình ý kia, liền trở về hoàng cung Tuyết Phong cầu hoàng huynh, bởi vì dù sao hoàng huynh và U Tà tỷ tỷ đã có lần cùng xuất hiện...”

Nói đến đây, mặt Mộc Hoàn Hi có chút đỏ hồng, mà U Tà nâng chén trà lên lẳng lẳng thưởng thức, cũng không có nói gì, thấy U Tà không tức giận liền tiếp tục nói.

“Nhưng mà khi nhìn thấy hoàng huynh ta đột nhiên nói không nên lời, nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, tuy rằng ta là công chúa duy nhất của Tuyết Phong, nhưng đạo lý này ta vẫn hiểu được, hoàng huynh đối xử với ta tốt như vậy, ta không muốn huynh ấy vì ta mà phải đi cầu tỷ, cho nên cũng không giải quyết được gì, khi đó ta nghĩ tự mình gặp U Tà tỷ tỷ rồi nói.”

Mộc Hoàn Hi thở dài một tiếng tiếp tục nói, “Nhưng mà sự kiện di tích thượng cổ lại diễn ra, hoàng huynh muốn ta đi cùng, lúc ấy ta nghĩ U Tà tỷ tỷ nhất định sẽ đi, cho nên cũng đi theo, ở buổi bán đấu giá ở Thiên Hải vực ta nghe thấy thanh âm của tỷ, cho nên sau khi bán đấu giá kết thúc mới đi cản đường tỷ.”

“Thật không thể ngờ đế quân Phong Mâu lại sủng ái U Tà tỷ tỷ như vậy, đối với đế quân của một quốc gia đáng chết liền giết, khi đó ta biết, nếu hần làm U Tà tỷ tỷ bị thương hần sẽ không thể nào còn sống mà rời khỏi Phong Mâu.”

U Tà nghe nói như thế khóe môi không khỏi cong lên, sau đó bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, đúng vậy, nam nhân kia sủng ái nàng như vậy, làm sao có thể buông tha cho người thương tổn nàng? Cho dù là đế quân của một quốc gia thì sao chứ?

Mộc Hoàn Hi có chút hâm mộ cùng chúc phúc nhìn về phía U Tà, “Sau đó ở di tích thượng cổ U Tà tỷ tỷ cứu ta một mạng, sau đó ta quyết định cả đời không trở về Nguyệt Thần, sau khi trở về từ di tích thượng cổ, ta lại nghe được tin Nguyệt Thần bị diệt, khi đó ta chỉ có chút cảm than mà thôi, ngoài ra không còn cảm xúc gì nữa. “

“Người vì sao không nghĩ đến đem một ít đạo trị quốc ở Nguyệt Thần áp dụng vào Tuyết Phong?”, con người U Tà có chút lóe lóe, mở miệng hỏi nói.

“Khi ta ở Nguyệt Thần thì nghe được rất nhiều chuyện về triều đình, cũng khoong nghĩ được ta lại có thể may mắn bình an vô sự trở về Tuyết Phong, tuy rằng từ nhỏ ta đã ương ngạnh, nhưng đối với Thiên Lý Văn thư đặc biệt yêu thích. “, Mộc Hoàn Hi nhẹ nhàng mở miệng nói.

Nghe vậy U Tà tán thưởng gật gật đầu, tại cổ đại này, tuy rằng nữ tài có thể đọc sách, nhưng thích Thiên Lý Văn thì vô cùng ít, một nữ tử như vậy quả thực hiếm có.

“Hoàng huynh ngươi không thích hoàng quyền, chắc ngươi cũng biết.”, U Tà nhìn sắc mặt yên lặng của Mộc Hoàn Hi một cái, liền mở miệng hỏi nói.

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi nhú mày, “Cái này ta cũng biết, từ nhỏ hoàng huynh đã thích chạy ra ngoài hoàng cung, phụ hoàng bắt huynh ấy tham gia yến hội hoàng tộc huynh ấy cũng không thích.”, Mộc Hoàn Hi có chút cảm thán nói, mọi người đều cảm thấy sinh ra trong hoàng gia là vui sướng, nhưng lại không biết để có thể ngồi trên long ý kia mà phải chém giết lẫn nhau, máu chảy thành sông, nhưng hoàng huynh lại không hề giống với người khác.

“Vậy ngươi hy vọng hoàng huynh mình có thể đi ngao du thiên hạ hay bị quản thúc trong hoàng thất? “, U Tà nhẹ nhàng nhấp ngụm trà, nâng mắt nhìn về phía Mộc Hoàn Hi mở miệng nói.

“Tất nhiên là ta hy vọng hoàng huynh có thể ngao du thiên hạ rồi, từ nhỏ hoàng huynh đã đối xử với ta vô cùng tốt, sủng ta tận xương, nhưng ta lại chưa vì huynh ấy làm cái gì, nếu U Tà tỷ tỷ có biện pháp giúp hoàng huynh rời xa hoàng thất liền nói cho ta biết đi, qua mấy tháng nữa sợ rằng hoàng huynh sẽ phải kể vị, đến lúc đó khẳng định huynh ấy rất thương tâm.”,Nói tới đây Mộc Hoàn Hi có chút gấp gáp, ánh mắt toát ra chút ưu sầu.

“Nếu muốn Mộc Lăng Phong rời xa hoàng thất phức tạp, chỉ có một biện pháp, người kế vị!”, ngừng đầu U Tà thần nhiên nhìn thoáng qua Mộc Hoàn Hi, lời nói ra lại làm cho người ta hoảng sợ không thôi.

Quả nhiên, nghe được lời nói của U Tà, lập tức Mộc Hoàn Hi mở to hai mắt nhìn, không dám tin, sau đó bối rối xua tay : “Việc này sao được, không nên không nên, ta chỉ là một công chúa mà thôi, từ xưa đến nay Tuyết Phong chúng ta chưa từng có nữ đế!”

U Tà nghe được lời nói của nàng cũng không có một tia cảm xúc, ở một chỗ sâu nhất trong con người có chút thâm thúy, nàng sở dĩ muốn Mộc Hoàn Hi làm nữ đế cũng chỉ có một nguyên nhân.

Ngày sau khi Phong Mâu đế quốc độc bá Lăng Thiên đại lục, nàng cùng Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ đi đến Di Thất đại lục, mà khi đó toàn bộ Lăng Thiên đại lục không biết giao cho người nào, cho nên giờ phút này nàng muốn tìm một đế vương có thể quản lý tốt Lăng Thiên đại lục.

Mà trong tất cả mọi người chỉ có một người thích hợp nhất, đó chính là Mộc Hoàn Hi, so với người khác đều thích hợp hơn nhiều, cho dù giờ tay hay nhắc chân đều không thể bỏ qua một cổ ụy nhiệm.

“U Tà tỷ tỷ, tỷ đừng làm khó dễ ta, cho ta làm nữ đế, ta thật sự không làm được!”, Mộc Hoàn Hi nhìn U Tà không nói lời nào, lập tức nghĩ rằng nàng tức giận , nên mở miệng nói.

Mà U Tà nghe nói như thế chỉ thản nhiên nhìn lướt qua Mộc Hoàn Hi, mở miệng nói, “Nữ đế thì như thế nào, trong thiên hạ, không có ai thấp kém, ai nói nữ tử không bằng nam tử?”

Mộc Hoàn Hi nghe vậy liền sửng sốt, sau đó cúi đầu suy nghĩ về lời nói của U Tà.

Đúng vậy, trong thiên hạ, tất cả mọi người đều là do cha mẹ sinh ra, vì sao lại có khác biệt lớn như vậy? Vì sao hoàng triều so với dân chúng lại khó khăn như vậy? Còn nữa nếu trên đời không có nữ tử thì làm sao có nam tử đây?

U Tà nhìn bộ dạng trầm tư của Mộc Hoàn Hi, mặt không đổi sắc đứng lên, trước khi rời khỏi tấm cung của Mộc Hoàn Hi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên : “Ta cho người thời gian suy nghĩ, nếu đã suy nghĩ kĩ thì đến tìm ta, chỉ cần ta muốn, Tuyết Phong sẽ xuất hiện vị nữ đế đầu tiên.”

U Tà nói xong liền bước ra khỏi tấm cung của Mộc Hoàn Hi.

Mà Mộc Hoàn Hi bị lời nói của U Tà làm cho chấn động, sau đó nhìn bóng dáng rời đi của U Tà, một thân ngân y phong hoa tuyết đại, bộ tóc dài tới mắt cá chân khẽ động, một bóng dáng mảnh khảnh như vậy lại mang đến cho nàng một cảm giác an toàn, giống như bóng dáng này có thể ngăn được thiên quân vạn mã.

Cho đến khi thân ảnh U Tà biến mất, Mộc Hoàn Hi mới hồi phục lại tinh thần, sau đó nâng điểm tâm lên nhìn, nữ đế?!

Hàn Mai cùng Đạm Cúc vẫn chờ ở ngoài điện, nhìn thấy U Tà đi ra, sắc mặt không có một chút biến hóa, vẫn như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lập tức hai người liếc nhau cũng không có nhiều lời liền theo U Tà rời đi.

Đám người Vụ Ảnh Khuynh Thành đi vào đại điện cũng đã dùng chút thức ăn.

Ngay khi U Tà đi vào, đế quân Tuyết Phong quốc cùng đế hậu liền đi tới trước mặt U Tà nói, “Phong Mâu đế hậu, ta xin nói lời cảm tạ với người, nếu không có người, chỉ sợ hài nhi của ta sẽ lãnh ít dữ nhiều. Mặt khác nghe Phong Nhi nói, chúng ta không muốn Tuyết Phong đối địch với Phong Mâu, nếu có thể, Tuyết Phong ta xin quy hàng Phong Mâu.”

Phong Mâu đế quân cả đời chính nghĩa, cũng chỉ cưới một vị đế hậu, như vậy liền đó có thể thấy được tính tình vị đế quân này như thế nào, giờ phút này lời nói có thể quy hàng Phong Mâu đế quốc cũng là thật tâm thật lòng.

Mà U Tà nghe nói như thế cũng nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Tuyết Phong đế quân cùng đế hậu, sau đó xoay người mở miệng nói, “Thịnh tình của Tuyết Phong bản cung nhận, nếu như có một ngày ta đột nhiên hạ một đạo thánh chỉ, hi vọng đến lúc đó mọi người ở Tuyết Phong không được bàn luận! “

Thanh âm U Tà ngoại trừ trong trẻo nhưng lạnh lùng, hờ hững giống như bình thường, còn kèm theo sắc thái bá khí tuyệt luân, làm người ta không dám nhìn thẳng, uy nghiêm đế hậu của một quốc gia bậc lộ rõ ràng.

Không đợi mọi người trả lời U Tà đã muốn ngồi lên xe ngựa, mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên nhìn thoáng qua Mộc Lăng Phong sau đó cũng xoay người lên ngựa, giờ phút này Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan an phận hơn rất nhiều, không hề cãi nhau âm ỉ.

Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều hướng về phía Băng Tuyết đỉnh mà đi.

Mà từ ngày đó, Mộc Hoàn Hi vẫn chưa từng rời khỏi tẩm cung, không biết suy nghĩ cái gì...

Đoàn người rời khỏi hoàng cung Tuyết Phong, sau đó liền đi lên Băng Tuyết đỉnh, bóng đêm tối đen như mực, mấy người rót rượu cũng đi tới Băng Tuyết đỉnh.

“Đã nhiều ngày người chưa được nghỉ ngơi tốt, chỉ bằng đêm nay nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai đi xem phụ nhân kia, như thế nào?”, Vụ Ảnh Khuynh Thành đi ở phía trước đột nhiên dừng chân, sau đó ánh mắt lóe lóe, thanh âm lạnh như băng hỏi.

Nghe vậy U Tà cũng dừng bước, mở miệng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hồ hững nói, “Không sao, cứu người quan trọng hơn, đi xem trước nàng trước đi”, khi nói những lời này, ánh mắt U Tà khẽ lướt qua Hỏa Liên Túy bên cạnh, nếu người phụ nữ đang hôn mê kia chính là mẫu thân của Thương, như vậy cũng chính là bác của Hỏa Liên Túy, nếu quả thực là như vậy, khẳng định là hẳn biết, như vậy liền có thể chứng minh suy đoán của nàng là đúng hay sai.

Hỏa Liên Túy cảm nhận được ánh mắt có ý vị thâm trường của U Tà, trong lòng có chút sợ hãi, biểu tấu vì sao nhìn hẳn như vậy, hẳn không có làm sai cái gì mà...

Vụ Ảnh Khuynh Thành gật gù đầu, sau đó liền mang theo mọi người đi về phía băng động kia.

Toàn bộ đóng băng, rét lạnh đến cực điểm, tất cả mọi người không khỏi phải vận nội lực hộ thể.

Đi tới trước giường băng, U Tà lại một lần nữa nhìn thấy dung nhan của phụ nhân này, ngũ quan quen thuộc mà sâu sắc, mặt mũi biểu hiện sự ngoan cố cùng thâm tình.

Mà Hỏa Liên Túy đứng ở bên giường nhẹ nhàng nhìn lướt qua, lập tức liền đại ra, sau đó gạt tất cả mọi người ra đi đến trước giường, đánh giá cẩn thận phụ nhân kia, không bao lâu trên mặt Hỏa Liên Túy hàm chứa sự kích động vô cùng, cả thân thể đều run run lắp bắp nói : “ Biểu ...biểu tấu, là...là bác! Cứ nhiên lại là bác!”

Đôi mắt Hỏa Liên Túy có chút đỏ, lập tức túm lấy ống tay áo của U Tà lớn tiếng nói. Tuy rằng từ nhỏ hẳn không nhìn thấy bác lần nào, nhưng ở trong thư phòng gia gia có một bức họa, chính là bác.

Mỗi ngày hẳn đều đến thỉnh an gia gia, cho nên bức họa kia hẳn đã nhìn rất kĩ, từ nhỏ bác trong lòng hẳn chính là một nữ tử hoàn mỹ nhất trên thế giới, hơn nữa hẳn còn nghe gia gia và phụ thân nói, bác có thần sắc rất là cao ngạo khác lời đồn mọi người, hơn nữa hẳn còn biết nã đó ở Di Thất đại lục, bác không hề kém vị mỹ nhân động lòng người kia-đích nữ của Thủy gia.

Mà Mộc Thương Lan cũng tiến lên vài bước tinh tế đánh giá Hỏa Uyển Hình, sau đó cũng có chút kích động nói, “Thật sự là Hỏa bác, so với mười mấy năm trước Hỏa bác cũng không khác biệt nhiều lắm, nhưng mà vì sao Hỏa bác lại ngủ say nhiều năm như vậy?”

Mộc Thương Lan nhìn thấy Hỏa Uyển Hình rất là kích động, năm đó ấn tượng của Hỏa Uyển Hình ở trong lòng hẳn là xinh đẹp ôn nhu từ ái, đối với bọn họ đều vô cùng tốt . Nhưng mà lại nhớ đến lời nói của Vụ Ảnh Khuynh Thành khi lên Băng Tuyết đỉnh, trúng độc ngủ say đã hơn mười năm, đây rốt cục nghiêm trọng như thế nào? Là ai, rốt cục là ai hại Hỏa bác?

Nghĩ đến có người hãm hại Hỏa Uyển Hình, sắc mặt Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan lập tức âm trầm, quanh thân tức giận cơ hồ đã bay lên đến một cái đỉnh, giờ phút này bọn họ đã hoàn toàn không còn bộ dạng nào khi đùa giỡn, khí thế thiếu chủ của tứ đại gia tộc lập tức bộc phát.

Việc này không khỏi làm ọi người xung quanh nhìn bằng một con mắt khác, quả nhiên là thích che giấu. Nghĩ đến hai chữ che giấu này, mọi người không hẹn mà cùng đem ánh mắt chuyển về phía U Tà, nói đến người giỏi che giấu nhất, chỉ sợ không ai có thể vượt qua U Tà, có thể đeo danh hiệu phệ vật vô nhân nhiều năm như vậy...

Nhưng mà giờ phút này U Tà cũng không quản ánh mắt của mọi người, nhìn phụ nhân nằm trên giường kia, trong lòng U Tà vô cùng cao hứng và kích động, kiếp trước kiếp này nàng đều không có cha mẹ ruột.

Nhưng mà ở kiếp này nàng đã có gia đình của chính mình, có trượng phu cũng có đứa nhỏ, nếu nói giờ phút này điều tiếc nuối lớn nhất chính là chưa từng có cha mẹ bên người. Hiện tại biết được người nằm trên giường này là mẫu thân của trượng phu, vậy cũng chính là mẫu thân của nàng.

Sau lại nghĩ nếu như cứu được Hỏa Uyển Hình, như vậy sự tình năm đó đều có thể biết được, bao gồm cả việc vì sao năm đó cha mẹ nàng bị đuổi giết, sau đó liền đem nàng đến Lăng Thiên đại lục.

Nghĩ đến đây U Tà phát phát tay ý bảo mọi người đi ra ngoài trước, chỉ để lại Đạm Cúc và Hàn Mai, chuyện về vòng tay ngọc lưu ly đương nhiên là không thể để người ngoài biết.

“Tiểu thư, người này...nên cứu như thế nào?”, Hàn Mai nhìn Hỏa Uyển Hình ngủ say bất tỉnh, lập tức liền có chút khó xử mở miệng. Vốn dĩ trước khi lên bằng Tuyết đỉnh nàng đã nghĩ, toàn bộ Lăng Thiên đại lục chưa từng phát sinh chuyện có người ngủ say hơn mười năm mà không tỉnh, cho nên không thể cứu được, nhưng lại không ngờ được bệnh nhân lại là mẫu thân của cô gia nhà mình, làm sao có thể không cứu đây? Nhưng mà phải cứu như thế nào?

“Đúng vậy tiểu thư, Lăng Thiên đại lục chưa bao giờ xuất hiện loại bệnh này.”, Đạm Cúc nhíu mi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn thành cái bánh bao, sau đó thở dài nhìn tiểu thư nhà mình và mẫu thân cô gia, nhất định phải cứu tỉnh mới tốt.

Mà U Tà nghe hai người nói nhưng cũng không hề mở miệng, từ trong vòng tay ngọc lưu ly lấy ra ngân châm trong hộp gấm, sau đó lại lấy ra không ít dược liệu hữu dụng, có loại mà Hàn Mai và Đạm Cúc chưa từng gặp qua, lập tức sợ hãi than vòng tay ngọc lưu ly quả là thần kì.

“Đem dược đi ngâm với nước, nằm ở trên giường đã hơn mười năm, các cơ quan sợ là đã có chút suy yếu, cần dùng dược ngâm, hơn nữa sau khi ta dùng ngân châm, một tháng sau sẽ thức tỉnh”, U Tà thần nhiên liếc mắt nhìn Hàn Mai cùng Đạm Cúc, sau đó ngồi ở bên giường.

Tiếp đó liền mở hộp gấm ra, lấy một cây ngân châm thật dài cẩn thận đâm vào các huyệt vị trên người của Hỏa Uyển Hình, không bao lâu sau trên ngân châm có nhiều điểm màu tím, con người U Tà rung mình, quả nhiên là trúng độc trí mạng.

Sau khi tất cả ngân châm đều biến thành màu tím, U Tà cầm khăn rút nó ra ném vào bên trong nước, trong nháy mắt nước biến thành màu tím tốc độ cực nhanh quả thực làm cho người ta cứng lưỡi.

U Tà cũng không khỏi nhíu mi, độc này quá mức mãnh liệt, nếu mà năm đó nàng không được cứu trở về Băng Tuyết đỉnh, chỉ sợ hồn đã ở dưới suối vàng được mười mấy năm, giờ khắc này U Tà không khỏi cảm ơn người đã đem Hỏa Uyển Hình về kia, đó cũng chính là sự phụ của Vụ Ảnh Khuyên Thành.

Nếu Liệt Hỏa Kinh Thương biết Hỏa Uyển Hình còn sống chắc chắn sẽ cao hứng không thôi, sau đó U Tà đi gần về phía giường, ngón tay mảnh khảnh khẽ vỗ về bụng mình, nói “ Đứa nhỏ, đây là tổ mẫu của con”.

Như là nghe được lời nói của U Tà, bụng nàng khẽ động, thấy vậy khoe môi U Tà cong lên.

Qua sau một lúc lâu Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh nâng một thùng gỗ lớn đi vào bên trong, bên trong thùng gỗ tỏa ra mùi dược nồng đậm, màu xanh biếc, nhìn qua rất là thanh thúy.

Sau khi đưa thùng gỗ vào Hồn Thiên và Hồn Ảnh liền xoay người rời đi, Đạm Cúc lại đi vào, còn Hàn Mai thì canh giữ bên ngoài không cho bất cứ kẻ nào đi vào bên trong.

Cánh tay U Tà nhẹ nhàng nâng Hỏa Uyển Hình lên, cởi bỏ từng lớp quần áo cho nàng, sau đó cùng Đạm Cúc nâng Hỏa Uyển Hình vào bên trong thùng gỗ, chỉ một thoáng từng đợt khói trắng bay lên.

Đạm Cúc chưa gặp qua tình cảnh như vậy, lập tức cũng tò mò không thôi.

Qua rất lâu sau đó, sương trắng dần dần tản đi, Đạm Cúc nhìn vào phía bên trong thùng gỗ màu nước vốn xanh biếc đã biến thành một màu trong suốt, giống như bên trong không có nước.

Nhìn đến đây, Đạm Cúc không khỏi sùng bái nhìn về phía U Tà, không nghĩ tới thuốc này lại thần kỳ như vậy, đem người thả vào là có thể hấp thu toàn bộ được tính, xem ra trên thế giới này chỉ có tiểu thư mới có bản lĩnh đó.

Sau đó hai người nâng Hỏa Uyển Hình từ bên trong thùng gỗ ra, mà Đạm Cúc đã sớm chuẩn bị quần áo để thay cho Hỏa Uyển Hình.

Giờ phút này sắc mặt Hỏa Uyển Hình đã không còn trắng bệch như tờ giấy nữa, mà đã có chút hồng nhuận, quanh thân của nàng còn tỏa ra mùi được, thấy một màn như vậy U Tà nhẹ nhàng thở ra, vốn dĩ nàng cũng chưa từng thử qua phương pháp này, hôm nay thấy hiệu quả của nó cao như vậy, không khỏi cao hứng, không ngờ phương pháp nàng chưa thử này lại có thể cứu sống mẫu thân của Thương.

Sau khi làm xong, U Tà vô cùng mệt mỏi, nhìn thật sâu Hỏa Uyển Hình, rồi cùng Đạm Cúc đi ra ngoài, khẽ gật đầu với mọi người chờ bên ngoài, ý bảo có thể cứu chữa được cho Hỏa Uyển Hình.

Nhìn U Tà gật đầu, tâm tình của Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên lại vô cùng phức tạp, từ nhỏ bọn họ đã thấy sư phụ mất ăn mất ngủ tìm phương pháp cứu chữa nhưng không có kết quả, trước khi sư phụ quy tiên còn lôi kéo Vụ Ảnh Khuynh Thành vào, phân phó hẩn nhất định phải cứu tỉnh Hỏa Uyển Hình, nhưng mà bất luận là phương pháp gì cũng đều vô dụng.

Hiện tại thấy U Tà gật đầu, trong lòng hai người họ liền thanh thản, chỉ cần có thể cứu tỉnh phụ nhân kia là tốt rồi.

Còn Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan lại kích động ôm nhau, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, hai người lại đột nhiên tách ra, Mộc Thương Lan còn hung hăng trừng mắt nhìn Hỏa Liên Túy một cái, nhưng không mở miệng.

Nhưng mà lúc này Hỏa Liên Túy cũng lười cùng hẩn so đo, đi tới bên cạnh U Tà, mở miệng nói, “Biểu tẩu, người hẩn là đã mệt mỏi rồi? Chi bằng đi nghỉ ngơi trước, bác ở nơi này có ta là được rồi!”

Ánh mắt Hỏa Liên Túy nhìn U Tà đã từ tôn kính biến thành sùng bái, nữ tử này tuy rằng trầm mặc không nói, lạnh nhạt xuất trần, nhưng nàng lại lợi hại như vậy, có thể làm cho biểu ca lãnh khốc thị huyết thề chỉ thú duy nhất một người, còn có thể cứu tỉnh bác hẩn đã ngủ say hơn mười năm, nữ tử này chính là phúc tinh mà ông trời phái xuống giúp đỡ bọn họ!

U Tà nghe được lời nói của Hỏa Liên Túy liền gật đầu, mà sau đó Vụ Ảnh Khuynh Liên liền mở miệng nói, “Ta dẫn người đi nghỉ ngơi”, nói xong liền đi trước dẫn đường, Hàn Mai và Đạm Cúc cũng đỡ U Tà đi theo Vụ Ảnh Khuynh Liên.

Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh nhìn động băng kia, trong ánh mắt tràn đầy kích động cùng vui sướng, tuy rằng bọn họ chưa từng gặp qua mẫu thân của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng bọn họ biết, trong lòng của Liệt Hỏa Kinh Thương, Hỏa Uyển Hình có địa vị rất cao.

Nếu Liệt Hỏa Kinh Thương biết tin tức Hỏa Uyển Hình còn sống không biết sẽ có tâm tình gì.

Từ ngày đó, mỗi ngày U Tà đều vì Hỏa Uyển Hình thi châm cùng ngâm được, thời gian một ngày lại một ngày qua đi, nửa tháng không tiếng động yên lặng trôi qua...

Mà ở Hoa Tàn quốc có một âm mưu thật lớn đang dần dần hiện ra.

Từ ngày Hoa Nghê Thương và Liệt Hỏa Vô Tình dẫn Hoa Thích đi Lưu Hân điện gặp Trầm Thanh Nhu đến nay, một âm mưu bắt đầu nảy mầm sinh trưởng.

Ngày ấy Hoa Thích đi theo hai người đến Lưu Hân điện liền nhìn thấy Trầm Thanh Nhu ngồi ở một bên tinh tế thưởng thức trà, một loại áp lực làm cho Hoa Thích cảm thấy nguy hiểm, sau đó kinh ngạc, nàng là nữ hoàng đã hơn mười năm, trừ bỏ Liệt Hỏa Kinh Thương giống như thần kia làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm, thì chưa có người nào có thể cho nàng cảm giác này.

Lập tức trong lòng Hoa Thích liền cẩn thận một chút, không ngờ nữ nhi nhà mình lại tìm về một nam tử phi thường như thế này, tổ mẫu này của hẩn làm cho nàng cảm nhận sâu sắc được áp lực cùng nguy hiểm.

Hoa Thích vừa đi vào điện liền nhớ đến lời nói vừa nãy của Liệt Hỏa Vô Tình: “Nữ hoàng bệ hạ, ta mời người đi gặp tổ mẫu của Vô Tình một lát, ta nghĩ người rất hài lòng với nàng.”

Lúc ấy nghe câu nói như thế thầm nghĩ giống như người bình thường đi gặp mặt người thân của con rể một lần, nhưng giờ phút này nghĩ lại, câu nói lúc ấy của Liệt Hỏa Vô Tình có ý vị thâm trường như thế nào.

Sau khi nhìn thấy Hoa Thích, Trầm Thanh Nhu mới đứng dậy, không hành lễ chỉ thản nhiên cười nói: “Đã sớm nghe nói nữ hoàng Hoa Tàn chấp chính nhiều năm, là nữ hoàng uy nghiêm nhất từ trước đến nay của Hoa Tàn, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường.”

Nghe được lời nói của Trầm Thanh Nhu, Hoa Thích có chút sửng sốt, sau đó nhìn một thân tố y nhưng không che giấu được khí khái ung dung quý phái của Trầm Thanh Nhu, không khỏi trầm tư, người có phong độ như thế, làm sao có thể chỉ là một người sơn dã?

Sau đó cũng cười nói: “Người khách khí, lần này tiểu nữ cùng Vô Tình tâm đầu ý hợp, không bằng chúng ta thương lượng hôn sự một chút, như thế nào?” Hoa Thích nhìn nữ nhi Hoa Nghê Thường có bộ dạng của tiểu nữ tử ngai ngừng, lại nhìn Liệt Hỏa Vô Tình vẻ mặt thâm tình ở bên cạnh, không khỏi mở miệng nói.

Nghe vậy Trầm Thanh Nhu cũng nhìn hai người, khóe miệng khê cong lên: “Đương nhiên, chi bằng chúng ta đến nội đường thương lượng, như thế nào? Vừa vặn lão cũng có điều muốn nói riêng với nữ hoàng bệ hạ.”

Con người Hoa Thích lóe lóe, cười mở miệng nói: “Tất nhiên là được, mời”

Dứt lời, hai người liền đi vào nội đường, mà Hoa Nghê Thường nhìn bóng hai người rời đi, lại nghĩ tới hôn sự của chính mình với Liệt Hỏa Vô Tình, lập tức giống như một tiểu nữ nhân bình thường, xấu hổ nhìn Liệt Hỏa Vô Tình.

Mà Liệt Hỏa Vô Tình như cảm nhận được ánh mắt của Hoa Nghê Thường, con người thâm thâm, sau đó không để ý đến mọi người ở đây cúi đầu hôn Hoa Nghê Thường, cho đến khi Hoa Nghê Thường mềm nhũn tựa vào trong ngực Liệt Hỏa Vô Tình mới thôi, mọi người xem không ngừng đỏ mặt.

Tức Mặc Văn Tinh ngồi ở một bên, nhìn hai người ở trước công chúng hôn sâu triền miên như vậy, trong mắt xẹt qua tia ghen tị, bàn tay giấu dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền.

Mà ở một nơi khác, sau khi đi vào nội đường Trầm Thanh Nhu và Hoa Thích ngồi quanh một chiếc bàn, hai người vẫn mỉm cười như trước, chỉ là giờ phút này mỗi nụ cười đều có ý vị thâm trường.

Hoa Thích mở miệng trước nói: “Thái hoàng thái hậu Phong Mâu, thế nhưng không ngại đường xa xôi mà đến Hoa Tàn”, Hoa Thích vẫn mỉm cười như trước nhìn Trầm Thanh Nhu, trong giọng nói không có một tia phật phùng, không có trào phúng, không có miệt thị, cũng không có cao hứng.

Mới vừa rồi khi nhìn thấy Trầm Thanh Nhu, trong lòng nàng đã có phỏng đoán, không bao lâu trong đầu liền hiện ra một thân ảnh. Mấy tháng trước ở yến hội giả làm Thái hoàng thái hậu Trầm Thanh Nhu, sự kiện kia làm oanh động cả Lăng Thiên đại lục, nàng làm sao không biết, bất quá người có Hủ Thi tử sĩ – ám vệ ác độc như vậy, Trầm Thanh Nhu này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Nghe vậy Trầm Thanh Nhu bưng chén trà, sắc mặt không có kinh ngạc, nếu ngay cả điểm ấy đều không nhìn ra, Hoa Thích kia thật đúng là uống công ngồi ở vị trí cao cao tại thượng kia mười mấy năm.

Nói đến đây trong lòng Trầm Thanh Nhu lại ghen tị với Hoa Thích, nàng từ nhỏ đã được bồi dưỡng để trở thành người đứng đầu ám vệ, sau lại bị phái đến Lăng Thiên đại lục xa xôi để tìm Hỏa Uyển Hình trở về, tuy rằng lên làm Thái hoàng thái hậu, nhưng mà vì có Liệt Hỏa Kinh Thương, trong lòng nàng đều vô cùng áp lực, chưa có một ngày nào yên ổn.

Mà Hoa Thích, mười mấy năm trước đã ngồi lên vị trí nữ hoàng cao cao tại thượng kia, cả đời có vô số nam nhân, có quyền lợi tối cao, một nữ nhân, có thể hưởng thặng dư của đế vương, đây là loại may mắn đến cỡ nào?

“Nếu nữ hoàng bệ hạ đã biết, ta đây cũng sẽ không nói chuyện vòng vo nữa, vốn dĩ ta cũng chưa từng nghĩ Vị Ương công chúa lại thích Vô Tình, nhưng mà một khi đã vậy, ta liền có thể lợi dụng việc này để trở về Phong Mâu.”, Trầm Thanh Nhu thản nhiên nhìn lướt qua Hoa Thích, không có chút che giấu nào, nói.

Nghe vậy Hoa Thích cũng không giận, mà chỉ lẳng lẳng nhìn Trầm Thanh Nhu, sau đó lại nghĩ tới nữ nhi duy nhất Hoa Nghê Thường, cùng ánh mắt thâm tình của Liệt Hỏa Vô Tình, lập tức bùng một chén trà nên, nhấp môi nói: “Nói đi, có giao dịch hay yêu cầu gì?”

Nghe vậy Trầm Thanh Nhu buông chén trà trong tay xuống, tán thưởng nói, “Quả nhiên là nữ hoàng một quốc, tính tình sảng khoái mới làm nên việc lớn, hôn sự của Vô Tình và Vị Ương công chúa tất nhiên là ta đồng ý, như vậy sẽ khiến chúng ta hợp tác càng thêm vui vẻ, ta muốn mượn binh mã của Hoa Tàn để đánh chiếm Phong Mâu, làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà sống không bằng chết!”

Khi nói đến Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà, ngữ khí của Trầm Thanh Nhu ngoan lệ vô cùng, cùng mới khuôn mặt từ ái vừa rồi kia là hai người hoàn toàn khác nhau, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, làm cho Hoa Thích không nhìn được một trận thổn thức.

Ý thức được bên cạnh có người, Trầm Thanh Nhu liền khôi phục lại biểu tình, tốc độ biến sắc nhanh vô cùng, thật không hổ là người làm cho người ta không nhìn rõ lâu như vậy.

“Liệt Hỏa Kinh Thương là loại người như thế nào không phải là người không rõ ràng, nói thật, ta quả thật còn ghen ghét vì sao Phong Mâu các người lại xuất hiện nhân vật như vậy, nếu sinh ra ở Hoa Tàn, cho dù muốn ta nhường đế vị, ta cũng nguyện ý, nhưng mà...”, nghĩ đến đây Hoa Thích liền thở dài.

Mà nghe vậy, trông mắt Trầm Thanh Nhu xẹt qua một tia đổ kị, vì sao con của Hỏa Uyển Hình lại có thể vĩ đại như vậy? Một người, chỉ có một người mà gần như làm cho Lăng Thiên đại lục rung chuyển, đây là loại năng lực thế nào?

Hoa Thích cảm khái, một lát sau tiếp tục mở miệng, “Lúc này Liệt Hỏa Kinh Thương phát ngôn bừa bãi muốn thống nhất thiên hạ, Hoa Tàn ta không thể không lo ình, cũng không muốn ngồi chờ chết, một khi đã như vậy, thuận phục Phong Mâu thì có gì sai? !”

Khi Hoa Thích nói ra những lời này, trong giọng nói mang theo nhiều loại cảm xúc, có không xác định, có do dự, có lo lắng, cũng không có tự tin, giờ phút này nàng không còn là một nữ vương quyết đoán quyết tuyệt.

Mà nghe nói như thế Trầm Thanh Nhu cũng thật cao hứng, hiện nay Nguyệt Thần bị diệt, thực lực Phong Mâu đế quốc cơ hồ tăng gấp đôi, nếu muốn đối đầu với Phong Mâu quốc, chém giết Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà, thì cũng chỉ có Hoa Tàn quốc cùng Tuyết Phong quốc, nhưng mà lần trước xem thái độ của thái tử Tuyết Phong với Tức Mặc U Tà liền biết, Tuyết Phong quốc đã muốn quy phục.

Vốn khi nàng ở Táng Hồn nhai còn đang nghĩ làm như thế nào để tiếp cận Hoa Tàn, lại không ngờ rằng tôn tử nhà mình sau khi đi di tích thượng cổ một chuyến, lại có thể mang về công chúa duy nhất của Hoa Tàn.

Như thế, Trầm Thanh Nhu liền cảm thấy, đây là cơ hội báo thù mà ông trời ban cho nàng, để cho nàng có thể giết chết Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà, trở lại Phong Mâu, sau đó sẽ liên thủ cùng Hoa Tàn tiêu diệt Tuyết Phong, như vậy về sau hai quốc sẽ giao hảo muôn đời hoặc là xác nhập, cho tôn tử Liệt Hỏa Vô Tình của mình đăng cơ, trở thành đế vương duy nhất ở Lăng Thiên đại lục.

Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu nhin không được cao hứng, sau đó sắc mặt lại lãnh liệt, chờ đến khi bắt được Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà, nàng tất nhiên sẽ không cho hai người bọn họ chết đi dễ dàng như vậy, không cho bọn họ thiên đao vạn quả, đạo phổ thị chúng thì không thể tiêu tan mối hận trong lòng nàng.

Hỏa Uyển Hình, ta nhất định sẽ chứng minh, cho dù khi sinh ta không bằng người, nhưng sẽ làm cho người ở dưới cúi đầu tuyên sang mắt, hãy chờ con trai và con dâu của người xuống cùng người đi! Ha ha ha!

“Nữ hoàng bệ hạ không cần lo lắng, Liệt Hỏa Kinh Thương đã bị ta hạ cổ độc, cho dù có Bích U độc châu áp chế, nhưng mà Phệ Tâm cổ là cổ độc tàn nhẫn nhất thế gian, đêm trăng tròn sẽ bùng nổ! Bích U độc châu sợ cũng không thể áp chế được, chúng ta tự nhiên có thể đợi đến đêm trăng tròn, tấn công Phong Mâu! “

Nghe vậy trông mắt Hoa Thích xẹt qua một tia sáng, sau đó nhìn Trầm Thanh Nhu, hai người nhìn nhau cười, có một loại ẩn ý nói không nên lời cùng âm mưu dần dần tràn ngập bên trong nội đường...

Sau ngày đó, toàn bộ Hoa Tàn quốc đều chuẩn bị cho hôn lễ của Hoa Nghê Thường và Liệt Hỏa Vô Tình, bởi vì nàng là đích nữ duy nhất của Hoa tàn, cho nên đại hôn của Hoa Nghê Thường xa hoa đến cực điểm.

Vàng bạc ngọc khí nhiều không đếm xuể không nói, nữ hoàng Hoa Tàn-Hoa Thích lại ở trước mặt đại thần trong triều đem lệnh bài điều khiển một nửa tinh anh kỵ xạ của Hoa Tàn giao cho Hoa Nghê Thường, có thể thấy được Hoa Thích đối với Hoa Nghê Thường trân trọng ra sao.

Mà nhìn lệnh bài trong tay Hoa Nghê Thường, khóe miệng Liệt Hỏa Vô Tình cũng nhếch lên một chút ý cười không dễ phát hiện.

Đêm động phòng hoa chúc, tuy rằng Liệt Hỏa Vô Tình cùng Hoa Nghê Thường đã từng làm chuyện vợ chồng, nhưng mà dù sao đây cũng là lần đầu tiên Hoa Nghê Thường nạp phu, cho nên không thể tránh được thẹn thùng.

Sau khi bái đường, Liệt Hỏa Vô Tình cũng không có làm cho Hoa Nghê Thường thất vọng, trước mặt phần đông tân khách lại nhẹ nhàng ôm lấy Hoa Nghê Thường, Hoa Thích nhìn một màn này, vui mừng gật gật đầu.

Lúc trước mười mấy năm qua ở trong lòng nàng chỉ có một Hoa Lộng Ảnh, ngay cả nữ nhi Hoa Nghê Thường này đều quên mất, giờ phút này ở trong lòng của nàng thì nữ nhi so với ngôi vị hoàng đế kia còn quan trọng hơn.

Tuy rằng nàng có vô số vị hôn phu, nhưng con nối dõi ít ỏi, chỉ có hai nữ nhi, trong đó có một nữ nhi ưu tú nhất, nhưng lại vì tình yêu mà tử, điều này làm cho nàng không thể không tìm đến nữ nhi bị bệnh nhiều năm kia.

Nhìn thấy nàng trở mã xinh đẹp như vậy, trong lòng liền kiêu ngạo. Do đó liền đem tất cả yêu thương từ Hoa Lộng Ảnh chuyển sang Hoa Nghê Thường, giờ phút này tình thân trong lòng Hoa Thích là vô cùng quan trọng.

Bằng không cũng sẽ không công đem binh quyền trong tay chính mình giao ra, đây là vì đổi lấy hạnh phúc cho nữ nhi, sau đó mới mong dân chúng khỏe mạnh.

Nhưng mà giờ phút này Hoa Thích đã nhìn lầm rồi, làm nữ hoàng cả đời, trên tay dính vô số máu tươi của người khác, khám phá ra vô số âm mưu quỷ kế, yên ổn ngồi trên ngôi vị hoàng đế hơn mười năm, nàng chưa từng nghĩ tới, ngày sau hắn ở Hoa Tàn lại đối đãi với nữ nhi của mình như vậy, không đem nàng để vào trong mắt!

Nàng cũng đánh giá quá thấp năng lực của Liệt Hỏa Kinh Thương và Túc Mặc U Tà rồi, nếu nàng không bị Trầm Thanh Nhu châm ngòi, không bị tình thân quấy nhiễu, thì Hoa Tàn cũng sẽ không có kết cục như Nguyệt Thần.

Liệt Hỏa Vô Tình ôm Hoa Nghê Thường trở về Lưu Hân điện, phần đông cung nữ và người chăm sóc dẫu vui sướng đi ra ngoài.

Liệt Hỏa Vô Tình kéo hồng sa trên đầu Hoa Nghê Thường xuống, một gương mặt xinh đẹp kiều mị hiện ra trong mắt Liệt Hỏa Vô Tình, bởi vì vừa rồi ở đại điện uống chút rượu, cho nên ý nghĩ của Liệt Hỏa Vô Tình có chút hỗn loạn, nhưng suy nghĩ cũng là rất rõ ràng.

Khuôn mặt Hoa Nghê Thường lại biến thành Túc mặc U Tà...

Hoa Nghê Thường nhìn hai mắt mông lung của Liệt Hỏa Vô Tình, khuôn mặt anh tuấn, trong khoảng thời gian ngắn cái gì mà nữ tử phải rứt rứt cái gì mà nữ tử dụi dằm tất cả đều bị ném qua sau đầu, nhẹ nhàng kéo lấy ống tay Liệt Hỏa Vô Tình đẩy hắn ngã xuống giường.

Liệt Hỏa Vô Tình không có đứng vững liền ngã lên người Hoa Nghê Thường, cảm xúc mềm mại trước ngực đã gọi lên dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình.

Sau đó không mang theo một tia thương hoa tiếc ngọc, đem giá y trên người Hoa Nghê Thường xé rách, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng chu du khắp người Hoa Nghê Thường.

Nhất thời nhiều điểm hồng hồng hiện ra ở trên cổ, ngực và đùi của Hoa Nghê Thường, cánh tay Hoa Nghê Thường cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo của Liệt Hỏa Vô Tình, học theo Liệt Hỏa Vô Tình tử mĩ hôn lên người hắn.

Hai thân thể nóng rực dính lấy nhau bắt đầu dây dưa, qua một hồi lâu, sau một tiếng gầm nhẹ, tất cả lại khôi phục yên tĩnh.

Mà suy nghĩ của Liệt Hỏa Vô Tình cũng khôi phục, đem Hoa Nghê Thường đầm đìa mồ hôi ở một bên ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nói: “Thường Nhi, khỏi lệnh bài mà mẫu hoàng giao cho nàng, nàng hãy đưa cho vi phu, vi phu sẽ thay nàng bảo quản, đồ trọng yếu như vậy phải bảo quản thật kĩ mới tốt.”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường nâng mắt nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Vô Tình cũng đầm đìa mồ hôi, nghĩ tới việc hai người vừa làm sắc mặt không khỏi đỏ ửng, thở hổn hển, bàn tay nhỏ bé không an phận xoa xoa, giờ phút này nàng chưa từng nghe rõ Liệt Hỏa Vô Tình Nói gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng mở miệng nói: “Được, đưa cho chàng, chàng bảo quản đi!”

Nghe vậy trông mắt Liệt Hỏa Vô Tình xẹt qua một tia âm mưu đã được thực hiện, ý cười khê nhếch, sau đó liền xoay người mà lên, nếu nữ nhân này thức thời như vậy, vậy liền cho nàng chút “phúc” đi, hắn cũng không chịu thiệt.

Trong khoảng thời gian ngắn sau đại hôn của Liệt Hỏa Vô Tình cùng Hoa Nghê Thường, tất cả âm mưu đều bắt đầu triển khai...

85. Q.ii – Chương 31

Chương 31: Tình tự nhiên tới, nhất kiến chung tình.

Editor: Bạch

Beta: Vy Nhi

Hôm nay U Tà vẫn như trước được Đạm Cúc cùng Hàn Mai đỡ đi tới bằng động, một tháng đã qua, bụng U Tà lại lớn thêm một vòng, nhưng mỗi ngày thi châm đều cực kỳ tốn sức cũng khiến cho sắc mặt U Tà đang trúng Cửu tử nhất sinh càng ngày càng tái nhợt. Bằng động lúc này người đến người đi cũng không còn cảm giác lạnh giá như trước, U Tà bước từng bước một tới trước giường, nhìn sắc mặt Hỏa Uyển Hình cũng không khác người thường là mấy, khóe môi hơi hơi cong lên, nếu cứ tiếp tục như vậy, bà chắc chắn sẽ tỉnh lại.

Nghĩ tới đây, U Tà lại lấy ngón chân ra, cẩn thận cảm lên các huyệt vị trên người Hỏa Uyển Hình, bởi vì độc tính mãnh liệt, cho nên phương pháp giải cũng vô cùng khó khăn, mỗi lần thi châm, cả vị trí lẫn khí lực đều khác nhau, nếu U Tà không đến từ Trung Quốc, kiến thức y học uyên bác, cũng sẽ không có biện pháp giải được độc này, nhưng cũng chính vì vậy, Hỏa Uyển Hình mới có thể tỉnh lại.

Ngay khi U Tà thi châm cho Hỏa Uyển Hình xong, Đạm Cúc cùng Hàn Mai ngay lập tức đỡ Hỏa Uyển Hình vào trong thùng tắm.

“Tiểu thư, sau hôm nay có phải phu nhân sẽ tỉnh?”, Hàn Mai nhìn sương mù mờ nhạt nhưng đã hơi tan, lập tức có chút hưng phấn.

“Đúng vậy, tiểu thư, người không phải đã nói qua khoảng một tháng phu nhân sẽ tỉnh sao? Hôm nay đã là ngày cuối cùng, phu nhân có phải sẽ tỉnh lại hay không?”, Đạm Cúc lúc này cũng líu ríu vui vẻ, thời gian này, tiểu thư vì cứu phu nhân mà mỗi ngày đều vất vả, nếu phu nhân tỉnh lại, tiểu thư cũng có thể an tâm, như vậy cũng có thể thoải mái nghỉ ngơi một chút.

“Đạm Cúc, người đi làm chút đồ ăn bụng đến đây”, U Tà nhìn Hỏa Uyển Hình đang ngằm mình trong thùng nước thuốc, cũng không trả lời vấn đề của Đạm Cúc và Hàn Mai mà trực tiếp ra lệnh.

Hai người nghe vậy liền biết phu nhân trong ngày hôm nay có lẽ sẽ thực sự tỉnh lại, cho nên khi tỉnh lại nhất định phải ăn gì đó, ngủ say hơn mười năm, lại bị đặt trong băng động, cơ quan cảm giác bị đóng chặt, đương nhiên sẽ không cần dùng bữa hay làm gì, nhưng hiện giờ tỉnh lại liền phải làm rồi.

Khi Đạm Cúc ra khỏi băng động, U Tà ngồi trên mép giường, sau đó lấy tay đặt lên bụng. Mấy tháng qua, cảm giác thân thể càng ngày càng yếu ớt, xem ra sau khi đem mẫu thân cứu tỉnh, trước tiên cần tìm được liệu điều chết thuốc giải Cửu tử nhất sinh rồi.

Hàn Băng trăm năm Vụ Ảnh Khuynh Thành đã đưa cho nàng, còn có Sâm San Hồ ở chỗ sâu nhất dưới đáy biển Thiên Hải Vực, cỏ Xích Dễm trong đầm lầy sương mù. Hai địa phương này sẽ xuất hiện vô số nguy hiểm, những nếu không giải Cửu tử nhất sinh, khi đứa bé ra đời sẽ gặp nguy hiểm. Trước mắt, Hoa Nghê Thường đã về nước, hơn nữa đại hôn của nàng cũng đã qua một tháng, lúc này Hoa Tàn sợ là đã bắt đầu bày mưu, Thương nếu rời khỏi Phong Mâu sẽ tạo cho Hoa Tàn một cơ hội béo bở, cho nên nàng đương nhiên muốn tự mình đi một chuyến.

Đúng lúc này, sương mờ trong thùng nước cũng tan đi, Hàn Mai trông coi một bên rõ ràng nhìn thấy lông mi của Hỏa Uyển Hình giật giật, lập tức kích động hô, “Tiểu thư, tiểu thư, người mau nhìn, phu nhân động, ta mới nhìn thấy lông mi của phu nhân động đây!”

Nghe vậy U Tà cũng đứng dậy đi tới trước thùng nước tắm, lúc này liền thấy rõ lông mi Hỏa Uyển Hình đang động đậy, trên mặt nở nụ cười ấm áp, “Hàn Mai”

“Vâng, tiểu thư”, đi theo U Tà nhiều năm như vậy, cho dù chỉ là một cái tên gọi nho nhỏ cũng có thể khiến Hàn Mai hiểu rõ hàm ý của U Tà. Ngay lập tức đỡ Hỏa Uyển Hình lên giường, sau đó giúp nàng mặc một bộ quần áo sạch sẽ.

“Ừm...”, không lâu sau khi Hỏa Uyển Hình thay xong quần áo liền phát ra một tiếng rên nhỏ.

Hai tròng mắt của Hỏa Uyển Hình dần dần mở ra trong cái nhìn của U Tà cùng Hàn Mai, bởi vì băng động quanh năm không thấy ánh mặt trời, cho nên Hỏa Uyển Hình cũng không thấy chói mắt, mặc dù được U Tà dùng nước thuốc điều trị, nhưng nhiều năm không hoạt động, cánh tay có chút cứng đờ. Sau khi Hỏa Uyển Hình mở to mắt, Hàn Mai suýt chút cười to ra tiếng.

Hỏa Uyển Hình cũng cảm giác được bên cạnh có người, khi quay đầu nhìn thấy Hàn Mai liền sửng sốt, “Cô nương...người là?”, sau đó giống như nhớ tới điều gì đó, Hỏa Uyển Hình đột nhiên đưa tay lên sờ sờ trên người mình, sau đó phát hiện cơ thể mình không có bất kỳ vết thương nào, đến miệng vết thương cũng không có.

Lại nâng mắt lần nữa thì nhìn thấy U Tà, đồng tử rụt lại, giọng nói có chút run rẩy, “Linh...Linh Lung, là người sao?”

Con người U Tà chợt lóe sáng, Linh Lung? Chẳng lẽ là...

Nghĩ tới khả năng kia, tâm trạng cũng không thể bình tĩnh được, ngay lập tức đi đến bên người Hỏa Uyển Hình, ngồi bên mép giường, nhìn khoe mắt nàng có chút nếp nhăn nhưng vẫn xinh đẹp kinh người như trước.

“Ta không phải Linh Lung, ta là...con gái của nàng, U Tà”, U Tà nhìn Hỏa Uyển Hình, giọng nói vẫn hồ hững nhưng đã có chút ấm áp, sau đó đưa tay cầm tay Hỏa Uyển Hình.

Hỏa Uyển Hình kinh hãi, con gái của Linh Lung?

“Điều này...điều này sao có thể?”, Hỏa Uyển Hình vô cùng kinh ngạc, nàng chỉ trúng độc bị thương thôi, vì sao sau khi tỉnh lại, con gái của Linh Lung đã lớn như vậy? Thế này là sao?

“Người đừng vội, hãy nghe ta nói, mười mấy năm trước, người trúng kịch động, lại bị đánh trọng thương rồi bị vứt ở mảnh đất hoang dưới chân núi, cũng may nhờ Vô Danh sư phụ ở Băng tuyết đỉnh cứu người, mang người về đây, nhưng người bị thương quá nặng cho nên vẫn luôn hôn mê, cho đến bây giờ đã hơn mười mấy năm”, U Tà cẩn thận nói từng chữ, chỉ sợ Hỏa Uyển Hình không thể chấp nhận được sự thật này.

Nhưng Hỏa Uyển Hình cũng không nói gì mà hơi cúi đầu suy nghĩ, một lát sau ngẩng đầu nhìn U Tà, “Ta tin tưởng người là con gái của Linh Lung, trên thế giới này, người có thể giống nàng như vậy cũng chỉ có

người, tuy rằng như thế, nhưng người so với nàng còn xinh đẹp hơn một chút, Hỏa di thực có lỗi với người, nếu năm đó ta có thể cứng rắn một chút, cũng sẽ không....”

Hỏa Uyển Hình nhẹ nhàng nâng cánh tay cứng ngắc sờ sờ hai má U Tà, trong mắt tràn ngập cảm xúc hoài niệm, chính ánh mắt này luôn mở to tròn nhìn nàng, hiện tại nữ nhi của Linh Lung cũng đã trưởng thành, vậy con của nàng hiện đang ở đâu? Nghĩ đến Liệt Hỏa Kinh Thương có thể sẽ bị Trầm Thanh Nhu hại chết, tay Hỏa Uyển Hình cứng đờ, sau đó trong mắt tràn ngập đau đớn. U Tà vẫn chăm chú nhìn Hỏa Uyển Hình, ánh mắt đau đớn kia tự nhiên nàng cũng thấy, nhưng còn chưa kịp mở miệng Hỏa Uyển Hình đã giật mình nhìn bụng nàng, “Con ngoan, con đã thành thân rồi? Là ai có thể may mắn cưới được con vậy?”

Hỏa Uyển Hình nhìn bụng U Tà đã rất lớn, liền đưa tay nhẹ nhàng sờ, sau đó nâng mắt nhìn U Tà. Thân là nữ nhi được yêu thương nhất Hỏa gia trong tứ đại gia tộc, đồng thời cũng là Phong Mâu để hậu được tôn vinh, Hỏa Uyển Hình tự nhiên cũng không phải người nông cạn. Nhìn thấy U Tà lần đầu, Hỏa Uyển Hình liền biết không nam tử bình thường nào có thể xứng đôi với nữ tử này, phong thái này cho dù là nàng hay Thủy Linh Lung cũng không thể bì được. Nghĩ đến nữ tử này là con gái của Linh Lung, Hỏa Uyển Hình cũng thầm cảm thấy vui sướng, sau đó lại nhớ tới Liệt Hỏa Kinh Thương, nếu nữ tử của nàng không chết, lúc này có lẽ cũng là rồng trong loài người.

U Tà cong môi, đưa tay sờ bụng đã nhô cao, có chút sâu xa mở miệng, “Con không nên gọi người là Hỏa di, mà phải gọi là mẫu thân”

Tay Hỏa Uyển Hình lại cứng đờ, ánh mắt không dám tin nhìn U Tà, “Con...con nói sao? Mẫu thân? Chẳng lẽ là...”

“Đúng vậy, mẫu thân, đúng như suy nghĩ trong lòng người, nam tử may mắn kia chính là con trai của người, Liệt Hỏa Kinh Thương”, U Tà lúc này không còn bộ dáng hờ hững lạnh lùng như trước, cũng không thù mị như khi ở cạnh Kinh Thương, mà là nụ cười khê của một cô gái bình thường.

Có lẽ kiếp trước hay kiếp này đều không được cảm nhận tình thương của cha mẹ, cho nên lúc này tâm trạng U Tà có chút xúc động cùng vui vẻ. Hỏa Uyển Hình đại ra một lát mới khôi phục tinh thần, thiếu chút nữa vui quá mà khóc.

“Con...con nói Thương Nhi vẫn còn sống? Hẳn không bị Trầm Thanh Nhu hại?”, trong mắt Hỏa Uyển Hình tràn đầy kích động nhìn U Tà, lúc này nhìn U Tà ngoài yêu thương còn có một chút nuông chiều cùng quan tâm.

“Vâng mẫu thân, Thương khỏe lắm, cũng không có gặp vấn đề gì, người không cần lo lắng”, U Tà nhìn bộ dáng Hỏa Uyển Hình cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nói, thấy Hỏa Uyển Hình lo lắng cho Kinh Thương như vậy, trong lòng nàng càng hy vọng biết được tin tức của cha mẹ mình.

“Mẫu thân...con muốn biết chuyện cha mẹ con, người có thể nói cho con biết không?”, U Tà nắm chặt tay Hỏa Uyển Hình, con người màu hổ phách mang theo một chút hy vọng cùng chờ đợi.

Hỏa Uyển Hình vỗ vỗ tay U Tà, trong mắt có chút thương tiếc, từ nhỏ đã bị đưa đến Lăng Thiên đại lục đương nhiên chưa từng gặp cha mẹ thân sinh, nghĩ đến đây Hỏa Uyển Hình lại đau lòng nhìn U Tà.

“Được, đương nhiên ta sẽ nói cho con”, Hỏa Uyển Hình vừa chuẩn bị mở miệng đã bị Đạm Cúc cắt ngang, “Tiểu thư, đồ ăn đã nấu xong rồi, phu nhân đã tỉnh rồi sao?”

Đạm Cúc còn chưa tới mà thanh âm đã vọng vào bên trong. U Tà quay qua nói với Hỏa Uyển Hình, “Mẫu thân, có đói không? Con kêu người làm chút đồ ăn, chờ người ăn xong rồi nói, huống hồ bằng động này quá lạnh, không thể ở lâu”

Ánh mắt Hỏa Uyển Hình có chút mờ mịt gật gật đầu, “Ừ, đi thôi”

Hàn Mai đi tới đỡ Hỏa Uyển Hình, “Phu nhân, người cẩn thận một chút”, Hỏa Uyển Hình nhìn về phía Hàn Mai, thấy nàng bộ dáng ngoan ngoãn nhanh nhẹn cũng cười gật đầu.

Không lâu sau đoàn người đi tới bàn cơm ở đại sảnh, Hỏa Liên Túy sau khi biết Hỏa Uyển Hình đã tỉnh liền nhanh chóng chạy tới, khi nhìn thấy người ngồi bên bàn ăn, mặc dù có chút dấu hiệu của năm tháng nhưng vẫn là Hỏa Uyển Hình xinh đẹp như trước, Hỏa Liên Túy liền rơi nước mắt. Mộc Thương Lan đứng

bên cạnh Hỏa Liễn Túy cũng vui vẻ kích động, ánh mắt có chút mờ đi, nhưng khi nhìn Hỏa Liễn Túy đang rơi lệ bên cạnh liền bĩu môi, “Đúng là không phải nam nhân, bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc”

Hỏa Liễn Túy nghe vậy liền quay đầu trướng Mộc Thương Lan, “Ai không phải nam nhân? Người gặp rồi sao?”

Bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai cũng đều nhếch môi cười, mà Mộc Thương Lan tối sầm mặt, chỉ muốn đi lên liều mạng cùng Hỏa Liễn Túy.

Hỏa Uyển Hình thấy vậy cũng cười cười, “Đều đã lớn như vậy rồi, vì sao còn giống như trẻ nhỏ vậy”, từ lúc đi vào đại sảnh U Tà liền nhắc tới Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan với Hỏa Uyển Hình.

Hỏa Uyển Hình vừa dứt lời, Hỏa Liễn Túy đã đến bên cạnh, “Cô cô, gia gia cùng phụ thân ngày nào cũng đều nhớ người, lúc nào đó người về Di Thất đại lục được không?”

Hỏa Uyển Hình vuốt vuốt tay Hỏa Liễn Túy một chút, nhớ tới gia chủ Hỏa gia cùng vị ca ca từ nhỏ đã yêu thương nàng, đôi mắt liền đỏ lên, liền tục nói mấy tiếng, “Được, được, cô cô cùng con về Di Thất đại lục”

Nàng tới Lăng Thiên đại lục từ rất sớm, đến khi Liệt Hỏa Kinh Thương bảy tuổi mới quay về một lần, đây cũng là lần cuối cùng nhìn thấy gia chủ Hỏa gia.

“Đúng rồi, Hỏa cô cô, năm đó rốt cuộc là ai hại người? Dám to gan khiêu khích tứ đại gia tộc của Di Thất đại lục, thực đáng chết”, Mộc Thương Lan đột nhiên nghĩ tới Hỏa Uyển Hình ngủ say mười mấy năm, sắc mặt trầm xuống, thanh âm có chút tàn nhẫn, lúc này rõ ràng hẳn đã không còn chút nào giống bình thường.

Nghe vậy cả đại sảnh đột nhiên đều tràn ngập không khí lạnh lùng, tất cả đều nhất trí nhìn về phía Hỏa Uyển Hình. Mà con người Hỏa Uyển Hình cũng vô cùng lạnh lẽo, nàng quá lương thiện, bởi vậy năm đó nàng không hề phòng Trầm Thanh Nhu mới khiến cho nàng ta đắc thủ, nếu nàng ta không bị làm sao, vậy nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Nàng đường đường là đại tiểu thư dòng chính của Hỏa gia, một trong tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, lại bị ám hại không chỉ một hai lần, nhưng sau lần ám hại này phải chịu được lửa giận của nàng. Nghĩ vậy, Hỏa Uyển Hình kéo tay U Tà ngồi bên cạnh, “Con ngoan, con cũng ngồi xuống nghe mẫu thân nói, chuyện năm đó thực sự rất phức tạp, các người cũng ngồi xuống nghe đi”.

Giọng điệu của Hỏa Uyển Hình có chút xúc động, cũng có chút hoài niệm, mọi người nghe vậy đều tự tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu lắng nghe câu chuyện năm đó. Thấy mọi người đều ngồi xuống, Hỏa Uyển Hình nhìn về phương xa, suy nghĩ cũng trở về năm đó.....

Tứ đại gia tộc Di Thất đại lục đều đang trong lúc hưng thịnh nhất, mà người thừa kế các gia tộc cũng vào lúc nào mà oa oa chào đời. Cũng chỉ có hai nhà Thủy Hỏa trong tứ đại gia tộc là sinh được nữ nhi, con gái Thủy gia tên Thủy Linh Lung, con gái Hỏa gia gọi Hỏa Uyển Hình. Hai người từ nhỏ đã bộc lộ tài năng hơn người cùng sắc đẹp kinh thiên, thực sự kế thừa huyết thống cao quý của tứ đại gia tộc, mà hai người cũng vô cùng kiêu ngạo, tính nết cũng vô cùng nghịch ngợm, bởi vậy, từ nhỏ hai người đã trở thành bạn thân.

Bởi vì thân phận cả hai người đều vô cùng cao quý, tính tình nghịch ngợm cho nên luôn làm chút việc khác người như lôi đám người cậy mình có thân phận cao quý nên bắt nạt người khác ra đánh một trận cho thành đầu heo mới thôi. Hai người cùng đến học viện, nhưng bởi vì hai người quá thông minh lại tiếp thu nhanh, cho nên phụ tử chỉ nói qua một lượt các nàng đều đã hiểu, cho nên luôn trốn học ra ngoài bắt ve. Có khi bị bắt trở lại, hai người đều không vui, sau đó khi phụ tử ngồi dưới bóng cây hóng gió, liền dùng bút mực vẽ con rùa to lên mặt phụ tử.

Dần dần những chuyện đó trở thành việc hai người làm nhiều nhất, cũng bởi vậy từ nhỏ hai người đã được mọi người gọi là hỗn thể song ma vương. Cho đến khi hai người mười sáu tuổi, bước vào tuổi cập kê.

“Linh Lung, Linh Lung, hay là chúng ta ra ngoài chơi đi?”, Hỏa Uyển Hình cùng Thủy Linh Lung đều đã trở mã trở thành những cô nương duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp khuynh thành, trở thành tuyệt đại song xu (hai đại mỹ nhân) của Di Thất đại lục.

Thủy Linh Lung lúc này đang mặc quần áo màu lam ngồi dựa vào cửa sổ nhìn bầu trời bên ngoài, trong tay cầm một cọng cỏ, vẻ mặt buồn chán.

“Ra được mới nói, giờ này ngoài cửa chắc đang tập trung không ít người đến cầu thân, chỉ cần nhìn thấy bọn họ ta liền muốn đánh tất cả thành đầu heo”

Hỏa Uyển Hình thấy bộ dáng Thủy Linh Lung liền chớp chớp đôi mắt to, sau đó bật cười một tiếng, “Ta còn tưởng chuyện gì, vẫn còn lo lắng chuyện này sao, Thủy bá bá đối với người cũng không tệ, chắc chắn sẽ không ép buộc người”

Thủy Linh Lung nghe vậy con người cũng lóe lóe, cũng không tiếp tục bàn luận vấn đề về mình, “Người còn nói, Hỏa bá bá đối với người rất tốt, chung quy cũng không bắt người lấy người mình không thích, à, đúng rồi, người đến Hỏa gia cầu thân đâu? Sao người có thể tới đây?”

Nói tới đây Thủy Linh Lung cũng vô cùng tò mò, hai người qua tuổi cập kê đã năm ngày, bởi vậy cũng đã năm ngày không gặp, lần này thực sự rất tò mò vì sao Hỏa Uyển Hình lại tới đây.

Nhắc đến chuyện này, Hỏa Uyển Hình vô cùng đắc ý, “Người còn không biết sao? người quen trong viện ta có nuôi một con chó sao? Ta liền chui theo lỗ chó ra ngoài, thế nào, thông minh không?”

Thủy Linh Lung lúc này mới phát hiện cả người Hỏa Uyển Hình toàn là bùn đất, lúc này cũng bật cười, “Ha ha ha, người nói xem, may mắn không có ai nhìn thấy, nếu không, cái danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục của người cũng mất luôn rồi, ha ha ha, chui lỗ chó, vậy mà người cũng nghĩ ra được”

“Đúng vậy, cái này có gì buồn cười sao? trước kia cũng không phải chưa từng làm, người còn cười, cũng không biết ngày trước là ai theo ta từ đó chui ra ngoài chơi đây?”, Hỏa Uyển Hình thấy Thủy Linh Lung cười khoa trương như vậy, sắc mặt liền tối sầm.

Nghe vậy sắc mặt Thủy Linh cũng tối sầm xuống, sau đó hai người liếc nhau rồi đột nhiên cùng bật cười ha ha.

Cứ như vậy, mấy tháng nhanh chóng trôi qua.

Một hôm, Thủy Linh Lung đang dùng bữa tối, gia chủ Thủy gia đột nhiên trở về, lửa giận bùng bùng khiến Thủy Linh Lung kinh ngạc, “Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì khiến người tức giận như vậy?”

Gia chủ Thủy gia ngồi xuống, uống cạn một chén trà mới mở miệng, “Tỷ muội tốt của người, đại tiểu thư Hỏa gia Hỏa Uyển Hình sẽ gả cho con trai gia chủ Phong gia, hôn lễ đã định là ba ngày sau”

Nói xong, gia chủ Thủy gia Thủy Thiên Uy cầm chén trà trong tay ném mạnh xuống đất, tứ đại gia tộc sẽ không kết thông gia, đơn giản là mỗi nhà đều có bí mật riêng, nếu kết thông gia, như vậy thế trận tự kiềm chế lẫn nhau của tứ đại gia tộc sẽ mất cân bằng.

Thủy Linh Lung nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, chiếc đĩa đang cầm trên tay cũng rơi xuống bàn.

“Linh Lung, Linh Lung, người sao vậy?”, Thủy Thiên Uy nghe tiếng đĩa rơi liền quay đầu lại, lúc này chỉ thấy Thủy Linh Lung thất thần ngồi đó, lập tức lo lắng hỏi han.

Thủy Linh Lung bị Thủy Thiên Uy gọi đến hoàn hồn, con người rụt lại, sau đó đứng dậy chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói vọng vào, “Phụ thân, nếu Uyển Hình sắp thành thân, ta là tỷ muội của nàng, tất nhiên sẽ phải đến xem, ta bây giờ liền qua gặp nàng”, Thủy Linh Lung nói xong thì cũng chạy mất bóng, chỉ để lại một mình Thủy Thiên Uy, vẻ mặt thâm thúy.

Thủy Linh Lung một đường chạy thẳng tới Hỏa gia, vừa tới liền thấy Hỏa gia đã bắt đầu chuẩn bị vải đỏ, đèn lồng đỏ, không khí vui vẻ, trong lòng Thủy Linh Lung lại càng lo lắng. Sau đó chạy một mạch đến cửa lớn Hỏa gia, ai ngờ lại bị một người xa lạ ngăn cản, người này đã từng gặp Thủy Linh Lung, con người cũng lóe sáng, sau đó mở miệng, “Thủy tiểu thư xin dừng bước, thuộc hạ biết tiểu thư đến gặp phu nhân tương lai của chúng ta, nhưng thật không may phu nhân chúng ta hôm nay không khỏe, không tiện gặp khách”

“Cút ngay, Biết ta là tiểu thư Thủy gia còn dám ngăn cản, người không muốn sống nữa phải không?”, Thủy Linh Lung lúc này sao có thể quan tâm những cái khác, nghe nói như vậy liền biết người này được Phong gia phái tới, Phong gia biết quan hệ của nàng cùng Hỏa Uyển Hình vô cùng tốt, hơn nữa phương pháp phá hoại cũng không ít, sợ hai người gặp nhau liền nghĩ ra việc gì đó không tốt, đương nhiên không thể để Hỏa Uyển Hình trước khi xuất gia gặp được Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung nói xong liền chạy vào bên trong, nhưng phía sau người kia đột nhiên xuất hiện rất nhiều ám vệ, mà thủ lĩnh đám người kia cũng lạnh lùng nói, “Thủy tiểu thư, tuy rằng chúng ta sẽ không làm ngài bị thương nhưng nếu ngài nhất quyết xông vào, vậy thuộc hạ cũng chỉ có thể vâng mệnh mang ngài về Thủy gia giao cho gia chủ Thủy gia.”

Nghe vậy Thủy Linh Lung quả nhiên đứng lại, không cam lòng cắn môi, sau đó xoay người rời đi. Nhìn bóng dáng Thủy Linh Lung rời đi, đám người Phong gia cũng chỉ cười lạnh, hừ, hai nhà Phong Hỏa kết thông gia, đến lúc đó cho dù là Thủy gia hay Mộc gia cũng không cần tồn tại nữa.

Thủy Linh Lung phát hiện không có ai theo dõi, liền lộn một vòng, đi tới bên ngoài viện của Hỏa Uyển Hinh, khi nhìn thấy lỗ chó kia, hai mắt liền sáng lên, sau đó cúi người chui vào.

Vừa mới đi vào liền thấy trong viện vô cùng yên tĩnh, mà từ trong phòng có tiếng khóc. Trong lòng Thủy Linh Lung khẩn trương, sau đó cẩn thận đi vào phòng Hỏa Uyển Hinh, tuy rằng xung quanh đều có ám vệ, nhưng cũng may Thủy Linh Lung là nữ nhi Thủy gia, từ nhỏ liền luyện võ, cho nên cũng không bị phát hiện.

Sau khi vào phòng, tiếng khóc lại càng rõ ràng.

Mà Hỏa Uyển Hinh vốn đang cúi đầu vào chăn khóc, nghe thấy tiếng động liền cảnh giác ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Thủy Linh Lung đang lo lắng, liền đem toàn bộ uất ức mấy ngày nay biến thành nước mắt, nhào vào ngực Thủy Linh Lung khóc to nhưng cũng không nói gì.

Hỏa Uyển Hinh đương nhiên cũng không phải kẻ ngốc, bên ngoài có người trông coi đương nhiên nàng cũng biết, hơn nữa người Phong gia nhất định sẽ không để cho nàng gặp Linh Lung, cho nên Linh Lung chắc chắn là chui vào từ lỗ chó kia, nghĩ vậy Hỏa Uyển Hinh liền cười thành tiếng.

Thủy Linh Lung thấy bộ dáng của Hỏa Uyển Hinh liền biết nàng nghĩ gì, tức giận mắng, “Ngu ngốc, vừa khóc vừa cười giống cái gì?”

Hỏa Uyển Hinh vẫn vừa khóc vừa cười như trước, “Linh Lung, ta biết ngươi sẽ đến, ta vẫn luôn tin như vậy”

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, mau nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra?” Người vì sao lại gả cho con trai của gia chủ Phong gia? Tuổi của hắn đều đã sắp bằng cha người rồi”

Con trai gia chủ Phong gia lúc ấy cũng chính là gia chủ Phong gia bây giờ, hắn lúc đấy là đứa nhỏ lớn tuổi nhất trong tứ đại gia tộc, những cũng là đứa con trai duy nhất của Phong gia.

Con mắt Hỏa Uyển Hinh lại đỏ, “Ca ca ta ra ngoài săn bắn, trúng độc Chồn Tía, mà giải được...chỉ Phong gia mới có, gia chủ Phong gia vì muốn thay đổi cục diện của tứ đại gia tộc lúc này, muốn kết thông gia với Hỏa gia, liền dùng giải được này đổi lấy hôn sự, mà ta lại không thể trở mặt nhìn ca ca chết, lúc này độc của ca ca đã giải, ta liền...”

Thủy Linh Lung mở to hai mắt, lập tức giận dữ, “Thật sự là bỉ ổi, uống cho Phong gia là một trong tứ đại gia tộc, sao có thể làm ra chuyện không thể chấp nhận như vậy. Bây giờ nên làm gì bây giờ?”

Thủy Linh Lung hơi nhíu mày, phải làm sao mới có thể thoát khỏi hôn sự này? Nghĩ nghĩ một lúc, Thủy Linh Lung giãn mày, cùng Hỏa Uyển Hinh liếc nhau, hai người trầm miệng một lời, “Đào hôn!”

Nhưng ngay lập tức Hỏa Uyển Hinh lại nhíu mi, “Nếu đào hôn, ở Di Thất đại lục có chỗ nào mà tứ đại gia tộc không tìm thấy đây?”

Thủy Linh Lung cũng nhíu mi, đúng vậy, càng nàng vốn là nữ nhi dòng chính của tứ đại gia tộc, đương nhiên biết thực lực của tứ đại gia tộc ra sao, cho dù nói ở Di Thất đại lục một tay che trời cũng không quá, nếu đào hôn thì có thể chạy đến đâu?

Nghĩ một lúc, hai mắt Thủy Linh Lung đột nhiên sáng lên, “Đúng rồi, Uyển Hinh, ta có biện pháp, lần trước ta nghe phụ thân cùng ám vệ nói chuyện, trên thế giới này, ngoài Di Thất đại lục còn có một nơi gọi là Lăng Thiên đại lục, chúng ta có thể đến đó, nếu vậy, bàn tay của tứ đại gia tộc cũng khó mà vươn tới được”

Nghe vậy Hỏa Uyển Hình liền vui vẻ, “Được, Linh Lung, người biết đường tới Lăng Thiên đại lục sao?”

Thủy Linh Lung liền thần thức không thôi, “May mắn lần trước ta lén đi theo ám vệ mới nhìn thấy đường đến Lăng Thiên đại lục, may mắn, thực sự là may mắn”, Thủy Linh Lung vỗ ngực thở nhẹ.

Hỏa Uyển Hình nghe vậy liền ôm chặt Thủy Linh Lung, “Linh Lung, người thật tốt, nếu ta thực sự có thể tới Lăng Thiên đại lục, chúng ta nhất định phải liên lạc với nhau”

“Được, Uyển Hình, người yên tâm, ta nhất định sẽ thường xuyên truyền tin cho người”, Thủy Linh Lung cũng quay lại ôm lấy Hỏa Uyển Hình.

“Vậy Linh Lung, đợi đến đêm chúng ta lại theo lối chó chui ra ngoài được không?”, Hỏa Uyển Hình lén nói thầm vào bên tai Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung cũng gật đầu, “Được, ta cũng nghĩ như vậy, đúng rồi, người còn mê được dùng với ám vệ lần trước không?”, Thủy Linh Lung cũng thì thầm nói nhỏ.

Hai con người của Hỏa Uyển Hình cũng tỏa sáng, gật gật đầu, “Linh Lung, người thực thông minh, vẫn còn, như vậy càng tăng thêm một chút cơ hội!”

Thủy Linh Lung nghe vậy nhướn mày, ý tứ rất rõ ràng, ‘đương nhiên, ta không thông minh thì ai thông minh’?

Cứ như vậy, đến nửa đêm, Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình đều thay quần áo đơn giản, sau đó Hỏa Uyển Hình cầm thuốc mê trong tay đốt lên rồi ném ra ngoài theo hai lỗ nhỏ, từng đợt khói hương tỏa ra. May mà Hỏa Uyển Hình cùng Thủy Linh Lung đều đã uống thuốc giải, cho nên khi bên ngoài vang lên tiếng ‘phịch phịch’, hai người đều nhìn nhau cười.

Sau đó thật cẩn thận đi ra ngoài, khi thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, liền chui lối chó ra ngoài, sau khi ra ngoài liền ngựa không dừng vó hướng về Lăng Thiên đại lục mà đi. Mà gia chủ Hỏa gia nấp ở một bên nhìn bóng dáng Hỏa Uyển Hình rời đi, trên mặt nở một nụ cười nhợt nhạt, trong lòng thầm nghĩ: Hình nhi, con nhất định phải sống thực tốt, phụ thân nhất định sẽ nhớ đến con.

Mãi đến rạng sáng, hai người mới có thể thở đi tới đường dẫn tới Lăng Thiên đại lục, chỉ thấy đó là một hang động rất lớn, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là một ngọn núi, không ai nghĩ tới bên kia hang động lại là một đại lục khác.

Hai người đứng ở cửa động, hai mắt Hỏa Uyển Hình đắm lệ, ôm chặt Thủy Linh Lung, “Linh Lung, ta không nở rời xa người, làm sao bây giờ, ta thực sự không nở!”

Đôi mắt Thủy Linh Lung cũng mờ hơi nơi, lưng lay sắp đổ, vỗ vỗ lưng Hỏa Uyển Hình, “Khóc cái gì, để người ta biết hồn thể song ma vương khóc đến thảm hại như vậy nhất định sẽ bị dọa chết. Chúng ta sau này còn gặp lại, đừng khóc, ta sẽ thường xuyên truyền tin cho người”

Hỏa Uyển Hình gật gật đầu, Thủy Linh Lung nhìn phía chân trời, “Đi nhanh, trời sắp sáng rồi, lúc này chỉ sợ Phong gia đã biết người đào hôn, vẫn nhanh chạy đi mới tốt!”

Sau đó giúp Hỏa Uyển Hình đi vào hang động kia, Hỏa Uyển Hình lau lau nước mắt, sau đó gạt mạnh đầu với Thủy Linh Lung, khi vào đến trong hang động mới quay lại nói, “Linh Lung, người phải nhớ, nếu người có khó khăn gì, còn có ta, kêu người đến Lăng Thiên đại lục tìm ta là được”

Thủy Linh Lung cười gật gật đầu, hai người lúc này đều coi những lời này như mây khói, bởi vì Thủy Linh Lung lúc này cũng sẽ không phát sinh chuyện đào hôn đến Lăng Thiên đại lục, nhưng lại không biết, sau này rất cuộc nợ Hỏa Uyển Hình một đại ân.

Hỏa Uyển Hình đi qua hang động, đi rất lâu, rất cuộc cũng ra được bên ngoài.

Nhìn thấy mảnh đất này, Hỏa Uyển Hình vô cùng kinh ngạc, mọi người xung quanh đều ngạc nhiên nhìn mỹ nhân đột nhiên xuất hiện, Hỏa Uyển Hình giật mình quay đầu lại, liền không còn nhìn thấy hang động vừa rồi đâu, sau khi kinh ngạc một chút liền bình tĩnh, thân là tiểu thư Hỏa gia, nàng đương nhiên đã gặp qua không ít đồ có thể tàng hình.

Nhưng mà mọi người chưa kịp phản ứng lại thì Hỏa Uyển Hình đã biến mất không thấy. Vốn mọi người đang đại ra, đột nhiên trờng mất nhìn, sau đó phát tay bỏ đi. Đột nhiên xuất hiện một nữ tử đẹp như tiên nữ rồi lại đột nhiên biến mất, mọi người đều chỉ coi đây là ảo giác.

Hỏa Uyển Hình mới đến Lăng Thiên đại lục cũng không biết nên làm gì. Sau khi đi ngang qua một ngọn núi bị đám sơn tặc giữ lại, thấy sắc quen gốc là bản tính của sơn tặc, khi thấy dung nhan của Hỏa Uyển Hình đều quên hết mọi chuyện trên đời. Lập tức liền buông lời trêu chọc Hỏa Uyển Hình. Vốn luôn sống an nhàn sung sướng, Hỏa Uyển Hình sao có thể chịu được sỉ nhục như vậy, lập tức động thủ đánh người, nhưng bởi vì khi đi vội vàng, trên người không mang theo một văn tiền, mấy ngày không ăn uống gì lại lặn lội đường xa, cho dù võ công có cao đến đâu cũng không phải đối thủ của nhiều người như vậy.

Chỉ một lát, Hỏa Uyển Hình không đỡ đòn kịp, bị đánh một chưởng vào phía sau, ngay lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người như con bướm yếu ớt văng ra ngoài, nhưng đỡ nàng không phải nền đá cứng rắn mà lại là một cái ôm ấm áp, còn mang theo hương trúc nhàn nhạt.

Hỏa Uyển Hình lập tức ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình, chỉ thấy nam tử kia tóc đen buộc chặt, mày hơi nhíu, trong đôi mắt hoàn mỹ là con người màu xanh biếc lúc này cũng đang nhìn người trong ngực mình, nhìn qua vô cùng mỹ hoặc, sống mũi cao thẳng, bạc môi khêu gợi. Tự cảm thấy bản thân mình lại có thể thất thần nhìn một nam tử, Hỏa Uyển Hình hơi hơi đỏ mặt mà Liệt Hỏa Diễm nhìn thấy Hỏa Uyển Hình cũng ngây người, tóc của nữ tử trong ngực hơi rối, sắc mặt hơi tái, cái trán trơn nhẵn, trong đôi mắt đẹp có chút xấu hổ, mũi thẳng xinh xắn, khoe môi có một tia máu đỏ tươi yêu mị thiêu đốt tâm của Liệt Hỏa Diễm.

Liệt Hỏa Diễm đột nhiên giận dữ, sau đó nâng mắt nhìn đám sơn tặc sớm đã đại ra, sau đó một tay ôm Hỏa Uyển Hình trong ngực, một tay cầm kiếm, sắc mặt âm u, chỉ nháy mắt đã đến bên cạnh đám sơn tặc. Giơ tay chém xuống, bọn sơn tặc đều mang vẻ mặt không hiểu gì mà ngã xuống đất, từ phía ngực trái tràn ra dòng máu đỏ tươi, trái tim nóng hổi to cỡ bàn tay bay theo vòng cung rơi xuống đất, nhảy lên một nhịp nhỏ đến gần như không thể phát hiện được.

Hỏa Uyển Hình thấy vậy hơi nhíu mi, nhưng cũng không hét lên hay nôn mửa giống nữ tử bình thường, có thân phận tôn quý như nàng, trường hợp đâm máu gì mà chưa gặp qua. Liệt Hỏa Diễm sau khi giết hết bọn sơn tặc cũng nhăn mày, liền nhìn về phía Hỏa Uyển Hình trong ngực đã khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, hắn làm sao vậy? Vì sao khi nhìn thấy nàng bị thương lại tức giận như vậy, hắn không thể giết chết người thương tổn nàng, mà hắn cũng quả thật làm như vậy. Đó là vì sao? Hắn bị sao vậy?

Hỏa Uyển Hình cũng nhìn thấy Liệt Hỏa Diễm nhíu mày, khó nén tò mò, “Này này, người làm sao vậy? Người không sao chứ?”

Liệt Hỏa Diễm khôi phục tinh thần liền nhìn thấy ánh mắt trong suốt đầy quan tâm, rõ ràng nhìn thấy được ảnh ngược của chính mình trong đôi mắt kia. Trong lòng giống như được thả dây, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa, giống như chỉ cần trong mắt nàng có hắn là đủ rồi.

Nhìn một chút, Liệt Hỏa Diễm liền cười thành tiếng, thanh âm trầm thấp có chút hỗn loạn, đồng thời có một chút hạnh phúc, mà Hỏa Uyển Hình cảm nhận được cánh tay Liệt Hỏa Diễm đang ôm nàng ngày càng chặt, thấy khuôn mặt tươi cười tuần mỹ của hắn lại không hiểu vì sao mà đỏ mặt.

Hỏa Uyển Hình lúc này cũng cảm thấy bất an cùng kinh ngạc, vì sao thấy hắn người trong lòng liền thấy ấm áp? Cũng không ghét bị hắn ôm, ngửi thấy mùi trúc trên người hắn liền cảm thấy bình tĩnh?

Giây phút hai người bốn mắt nhìn nhau kia, mọi thứ giống như được sáng tỏ.

Tình tự nhiên tới, nhất kiến chung tình.

Sau đó Liệt Hỏa Diễm mang Hỏa Uyển Hình về Phong Mâu, thì ra ngày đó hắn gặp được Hỏa Uyển Hình là bởi vì Liệt Hỏa Diễm đi săn nghe được tiếng đánh nhau mới đi tới, vô tình gặp phải Hỏa Uyển Hình bị đánh trọng thương.

Về sau, trong cuộc sống, Hỏa Uyển Hình cảm nhận được Liệt Hỏa Diễm cẩn thận chăm sóc cùng yêu thương, dần dần cũng hiểu được cảm xúc trong lòng gọi là tình yêu. Mặc dù khi biết hắn là kẻ quân tâm trạng cũng không vui, nhưng mọi thứ đứng trước tình yêu đều có vẻ nhỏ bé.

Một nữ tử xa lạ, thân phận không rõ ngồi lên vị trí đế hậu? Điều này sao có thể? Tin tức Hỏa Uyển Hình ngồi lên hậu vị vừa truyền ra liền khiến các đại thần trong triều vô cùng khiếp sợ cùng phản đối. Đại thần nào mà không muốn nữ nhi của mình trở thành quốc mẫu, khiếp gia tộc có được trụ cột trăm năm không tàn?

Khói lửa lập tức nổi lên tứ phía, tiếng phản đối liên miên không dứt, mà Liệt Hỏa Diễm cuối cùng sử dụng phương pháp mạnh mẽ nhất, tự mình đến biên cảnh bình ổn chiến tranh, dùng điều đó để chứng minh Liệt Hỏa Diễm hấn, không cần dùng hậu cung để giữ cân bằng triều đình, không cần nữ nhi đại thần để ổn định triều cương.

Mà những nữ tử sớm bị thái hậu đưa vào hậu cung vẫn luôn miệng nói yêu thương Liệt Hỏa Diễm đều co đầu rụt cổ ở tẩm cung hoặc khuê phòng, chỉ có một mình Hỏa Uyển Hình ra roi thúc ngựa chạy tới biên cảnh, hai người đâm máu chiến đấu hăng hái đánh tan hai mươi vạn binh mã kẻ thù.

Một trận thành danh, Phong Mâu liền trở thành quốc đứng đầu trong tứ quốc, binh lực mạnh mẽ khiến kẻ khác sợ cứng họng.

Đến khi áo giáp toàn thân của Liệt Hỏa Diễm tràn ngập máu tươi cầm tay Hỏa Uyển Hình chặt vật lại oai hùng trở lại hoàng cung Phong Mâu, tất cả mọi người đều câm nín, không một ai dám phản đối, nữ tử như vậy sao có thể không xứng làm đế hậu của bọn họ? Cho dù thân phận không rõ thì sao? Chỉ cần phần gan dạ cùng sáng suốt này đều đảm bảo tất cả.

Hỏa Uyển Hình trở thành Phong Mâu đế hậu là chuyện không thể nghi ngờ, sau khi đại hôn không lâu, Hỏa Uyển Hình liền mang thai, khiến ý tưởng muốn dùng lý do không con để đưa nữ nhi vào hậu cung bị phá nát.

Nhớ đến đây, vẻ mặt Hỏa Uyển Hình đều ngập tràn hạnh phúc, giống như nghĩ tới chuyện năm đó là có thể trở về quá khứ vậy.

Mà U Tà nghe xong, suy nghĩ cũng có chút bay bổng. Lúc trước, lần đầu khi nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương, nàng nhớ rõ khi Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nàng, chỉ nháy mắt liền đại ra. Tuy rằng chỉ một lát nhưng nàng vẫn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, nàng hiểu được vẻ mặt trong lúc vô tình lộ ra của Kinh Thương không phải bởi vì con người hồ phách, không phải vì nàng có võ công cái thế, chỉ là phản ứng cơ thể mà thôi. Nghĩ tới đây, trong mắt U Tà cũng lóe lên tia thâm tình, đúng vậy, chính mình không phải cũng vậy sao, khi nhìn thấy hấn, tâm cũng run lên nhẹ nhẹ, biến hóa như vậy, nàng đến giờ mới hiểu được.

Tình tự nhiên tới, nhất kiến chung tình.

86. Q.ii – Chương 32

Chương 32 : Tình tựa kim kiên, chuyện cũ nhắc lại

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Hỏa Uyển Hình phục hồi tinh thần lại thấy được khóe miệng U Tà khẽ cười, lập tức cũng cao hứng .

“Bác, sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Bác có còn cùng Thủy bác liên hệ hay không?”, Hỏa Liễn Túy tinh tể nghe xong sau đó liền mở miệng hỏi nói, đối với dưỡng chưa từng gặp mặt kia, hấn quả thực vô cùng tò mò, nhưng mà...

Hỏa Liễn Túy giờ phút này cũng vô cùng cảm động, hóa ra nếu không phải lúc trước có bác, cũng sẽ không có hấn, vì giải được cho phụ thân nên mới đồng ý đám hỏi, sau đó tuy rằng đào hôn, nhưng chuyện cứu phụ thân là thực.

“Tất nhiên là có liên hệ, nàng đã giao khăn tay của mình cho ta, làm sao có thể không liên hệ chứ?” Hỏa Uyển Hình nói xong, nhìn thoáng qua U Tà, sau đó lại như chìm vào trong ký ức, kể ra thì năm đó tình cảm này có thể so sánh với sắt đá.

Sau khi Hỏa Uyển Hình lên làm đệ hậu Phong Mậu, liền phái người nàng tín nhiệm đi Di Thất đại lục thông báo cho Thủy Linh Lung.

Cũng may không có khó khăn gì, bởi vì từ sau ngày Hỏa Uyển Hình rời đi, mỗi ngày Thủy Linh Lung đều đợi tin, mà phủ đệ Thủy gia hỏi là biết. Sau khi Thủy Linh Lung nhận được tin tức của Hỏa Uyển Hình thì liền vui mừng mà khóc, nhận được tin tức của Hỏa Uyển Hình chứng tỏ Hỏa Uyển Hình đến Lăng Thiên đại lục bình an.

Trong thư viết rất nhiều, quan trọng nhất là chuyện gặp Liệt Hỏa Diễm. Thủy Linh Lung liền biết Hỏa uyển Hình đã lập gia đình, hơn nữa còn có con, phản ứng đầu tiên chính là cười mắng, đã biết Hỏa Uyển Hình sống rất tốt, Thủy Linh Lung liền yên tâm.

Sau đó liền có thư trả lời, trong thư viết những chuyện xảy ra sau khi nàng rời khỏi Di Thất đại lục.

Hóa ra ngày đó, Thủy Linh Lung giúp Hỏa Uyển Hình đến Lăng Thiên đại lục, gia chủ Phong gia nổi giận, nói muốn đòi cho Phong gia hắc một cái công đạo, tứ đại gia tộc cực kỳ coi trọng mặt mũi, hơn nữa đám hỏi giữa hai nhà Phong Hỏa làm người ta cực chờ mong.

Tuy rằng đại đa số mọi người cảm thấy đại thiếu chủ Phong gia không xứng với đệ nhất mỹ nhân Hỏa Uyển Hình, nhưng mà chuyện của tứ đại gia tộc người thường sao dám nghị luận, cho dù trong lòng cảm thấy không xứng đôi, nhưng ở ngoài mặt đều là bộ dạng chúc phúc.

Kỳ thật mặc kệ thế nào, Hỏa Uyển Hình bất luận gả cho ai đối với dân chúng tầm thường đều không có tổn hại gì, đám hỏi hai nhà Phong Hỏa chỉ là làm ọi người có chuyện để nói mà thôi, bởi vì danh tiếng của tứ đại gia tộc rất lớn, cho nên đám hỏi hai nhà Phong Hỏa dường như thu hút tất cả chú ý của mọi người ở Di Thất đại lục.

Chuyện Hỏa Uyển Hình đào hôn giống như là hung hăng tát một cái lên mặt Phong gia, cho nên Phong gia rất là giận dữ, tuy rằng dẫn dắt vô số ám vệ, nhưng gia chủ Hỏa gia vô cùng nóng tính, nữ nhi nhà đào hôn không phải do hắc giúp đỡ, nhưng trước mặt dân chúng vẫn nói sơ dĩ Hỏa Uyển Hình không muốn gả cho thiếu chủ Phong gia là có nguyên nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn Phong gia bị đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió, như vậy Phong gia làm sao có thể xứng với danh xưng tứ đại gia tộc? Giờ phút này, Phong gia không thể bắt tay với Hỏa gia, cho nên mới nảy sinh mâu thuẫn suốt đời giữa hai gia tộc.

Mà làm ọi người nghi hoặc lại là Phong gia thiếu chủ, kỳ thật Phong gia thiếu chủ ở Di Thất đại lục cũng cực kỳ nổi danh, là một người thâm trầm ít nói, là một người thừa kế rất tốt, tuần tú lịch sự, chỉ là tuổi có chút lớn mà thôi.

Nhưng mà ở trải qua việc Hỏa Uyển Hình đào hôn, vũ nhục như vậy, thiếu chủ Phong gia lại không nói gì, cũng không có tìm đến Hỏa gia gây phiền toái, điều này làm ọi người phỏng đoán không thôi, một thế hệ thiếu chủ Phong gia, một đại nam nhi làm sao có thể chịu được vũ nhục như vậy?

Nhưng mà rất nhanh cũng đã có kết quả, sau khi Hỏa uyển Hình đào hôn không lâu, thiếu chủ Phong gia liền cưới vợ, việc thú nữ tử kia làm mọi người cực kỳ khó hiểu, bởi vì nữ tử kia không phải là người của Di Thất đại lục, bất luận là dân thường, hay người quý tộc hơn nữa là tứ đại gia tộc, chưa có ai gặp qua người này.

Nhưng không thể không nói nữ tử này cũng mỹ , tuy rằng không thể so sánh cùng Hỏa Uyển Hình và thủy Linh Lung ở Di Thất đại lục, nhưng mà so với người bình thường quý khí hơn rất nhiều, lập tức mọi người liền hiểu, hóa ra vị thiếu chủ Phong gia này không tức giận Hỏa Uyển Hình là do đã sớm yêu nữ tử khác, thế nên với việc Hỏa Uyển Hình đào hôn mới không có chút ý kiến.

Bởi vì thiếu chủ Phong gia đã cưới vợ, cho nên chuyện Hỏa Uyển Hình đào hôn tự nhiên lắng xuống, một trong hai đại mỹ nhân của Di Thất đại lục biến mất không thấy, cho nên vị mỹ nhân còn lại – Thủy Linh Lung liền trở thành chủ đề ọi người bàn tán.

Người tới cửa cầu thân đã sớm đập hồng cửa Thủy gia, mà vị đại tiểu thư này của Thủy gia tính tình là vô cùng cao ngạo, cũng vô cùng mạnh mẽ, ở trước mặt mọi người nàng nói, không quan trọng là giàu sang hay phú quý, chỉ cần nàng thích, kiếp này chỉ được thú một người là nàng!

Điều kiện cả đời nhất thê làm cho phần lớn công tử danh môn lùi bước, người đàn ông mà nguyên chỉ thú một người ở đây cực hiếm, tình huống này làm ấy công tử thế gia từ khi sinh ra đã có người hầu người hạ, sao chịu được?

Cứ như vậy, bọn họ vẫn còn nhớ rõ, sau khi nữ tử áo lam nói xong câu đó còn thần nhiên liếc mắt nhìn mọi người một cái, sau đó bật cười châm chọc quay người đi, trái tim của những người thấy nụ cười này đều xấu hổ, co rụt lại.

Mà cũng đúng lúc này, ở Di Thất đại lục liền xuất hiện hai người thần bí, một là một nam tử khí phách, cao ngạo.

Tà tông tông chủ – Ma Kiêu, tuổi còn trẻ mà đã trở thành người đứng đầu một tông, hơn nữa Tà Tông đang ngày càng trở nên hùng mạnh, người ngoài đồn đại Tông chủ có địa vị vô cùng tôn quý, hơn nữa diện mạo của hắn làm cho người ta thèm nhỏ dãi, tuấn mỹ tuyệt luân, câu hồn đoạt phách đều dùng để chỉ hắn. Lại nghe giang hồ đồn đại, vị tiểu thư của sơn trang đứng đầu trong giang hồ vừa gặp qua hắn liền nhớ mãi không thôi.

Lần này, mọi người đều tò mò về bộ dạng của vị Tà Tông tông chủ này, nhưng mà Tà Tông bị người đời coi là Ma Tông, người bên trong đều là ma đầu, mà người lãnh đạo càng thêm ác ma, chỉ là tâm ý của nữ tử đối với hắn đều không vì thế mà bị đánh tan.

Mà Thủy Linh Lung nghe thấy tin tức của hắn cũng không có phản ứng, sau đó khước miệng khẽ cong lên độ cong trào phúng thế nhân, sợ rằng Tà Tông so với những người tự xưng là chính nghĩa kia còn muốn chính nghĩa hơn rất nhiều lần, cái gọi là nhân sĩ chính nghĩa chỉ là chê cười mà thôi.

Mà người cùng xuất hiện với Ma Kiêu còn thần bí hơn, nghe đồn bối cảnh cùng thân thế đều tương xứng với Ma Kiêu, nhưng là người đối lập với Tà Tông – Vân Tông, Vân Tông chính là nơi mà nhân sĩ chính nghĩa tụ tập.

Tông chủ Vân tông – Vân Thánh Thiên, cũng là một người tuổi trẻ tài cao, trở thành người đứng đầu của một tông, năng lực lại càng không thể khinh thường, nhưng mọi người chưa ai nhìn thấy được mặt hắn.

Hai nam tử như vậy liền trở thành mẫu hình phu quân lý tưởng của tất cả các nữ tử ở Di Thất đại lục.

Hỏa Uyển Hình cầm trong tay thư của Thủy Linh Lung, không khỏi cười ra tiếng, hóa ra mấy năm nay nàng không ở đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Sau này trong cuộc sống, Hỏa Uyển Hình cùng Thủy Linh Lung luôn liên hệ với nhau qua thư, hiểu biết cuộc sống lẫn nhau.

Mà sau khi Hỏa Uyển Hình mang thai 10 tháng liền sinh ra một nam hài, Liệt Hỏa Diễm vô cùng mừng rỡ, lập tức phong Vương cho đứa bé, hoàng tử vừa mới sinh ra đã được phong vương, trong khoảng thời gian ngắn mọi triều thần đều hiểu được, ngày sau vị hoàng tử này sẽ trở thành người đứng đầu một nước!

Nhưng mà cũng không ngờ rằng, sau khi Liệt Hỏa kinh Thương được sinh ra không bao lâu, Hoàng thái hậu liền bị bệnh nặng liệt giường, trước lúc lâm chung đã nói : “ Người làm đế quân một quốc, hậu cung sao có thể chỉ có một người, sau khi ta chết, người nhất định phải tuyển tú!”

Một câu làm cho Liệt Hỏa Diễm không thể phản bác, mà Hỏa Uyển Hình liền ôn nhu an ủi, tuyển tú cũng không có gì, một người vợ thấu tình đạt lý như vậy, lại càng làm cho Liệt Hỏa Diễm cảm thấy áy náy, nhưng mà di ngôn của hoàng thái hậu hắn cũng không thể làm trái!

Cùng lúc đó, gia chủ Hỏa gia đã hai năm chưa nhìn thấy nàng cho nên đối với nàng vô cùng nhớ thương, vì vậy liền phân phó thủ hạ là ám vệ đặc lực nhất đi tìm kiếm Hỏa Uyển Hình, mà Thủy Linh Lung sợ gia chủ Hỏa gia lo lắng, liền đem chuyện Hỏa Uyển Hình làm đế hậu Phong Mâu ở Lăng Thiên đại lục nói ra.

Ám vệ kia liền đi thẳng đến lăng Thiên đại lục, thẳng đến Phong Mâu đế quốc.

Mà khi đến Lăng Thiên đại lục nàng ta liền nghĩ làm như thế nào để có thể trà trộn vào bên trong hoàng cung Phong Mâu, trùng hợp lại thấy trên tường thành dán thông báo : “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Trầm là hoàng đế, muốn tuyển thêm người vào hậu cung, ba ngày sau tuyển tú!”

Thấy như vậy, trong lòng ám vệ kia liền động, sau đó đi tới trà lâu nghe ngóng chuyện tuyển tú của Phong Mâu.

“Ừ, thế nhưng để quân chúng ta lại muốn tuyển tú, thật sự là không ngờ được!”

“Đúng vậy, sau hai năm cưới để hậu liền như vậy, quả nhiên tâm tư để vương vô cùng khó dò, ta còn tưởng để quân độc sủng để hậu cơ đấy!”

“Nói cũng đúng, bất quá nhắc tới để hậu thật đúng là xinh đẹp như thiên tiên, cho dù là độc sủng lục cung cũng không đủ!”

“Đúng vậy, huống chi để hậu lại sinh cho Phong Mâu chúng ta một hoàng tử! Thân phận càng thêm cao quý, nhưng mà nhắc tới để hậu cũng thật thần bí, bối cảnh đều không có, nhưng lại ngồi vững trên vị trí để hậu Phong Mâu! “

“Ai, chủ yếu chính là vị để hậu này cũng lợi hại, có thể chặt chẽ nắm lấy tâm của đế vương chúng ta “

“...”, ám vệ nghe lời nói của mọi người xung quanh, ngón tay trắng trẻo không khỏi đan vào nhau, ánh mắt dưới mũ trùm hiện lên một tia ghen ghét.

Vốn dĩ nàng nghĩ Hỏa Uyển Hình phải gả cho lão già Phong gia kia, không ngờ cuối cùng lại như vậy, đi tới Lăng Thiên đại lục gả ột đế vương?! Hỏa Uyển Hình dựa vào cái gì mà có thể may mắn như vậy?

Nàng từ nhỏ đã bị lựa chọn làm ám vệ, đã trải qua không ít huấn luyện khắc nghiệt, nhưng mà mỗi ngày mọi người đều quan tâm, chú ý đến Hỏa uyển Hình và Thủy Lin hung, mà nàng đâu?

Chỉ vì nàng sinh ra đã thấp hèn, còn Hỏa uyển Hình là nữ tử của đại gia tộc?

Nghĩ đến đây, ám vệ kia lại bất bình, hung hăng cắn môi, sau đó đứng dậy rời khỏi trà lâu.

Đi đến hoàng cung cao lớn uy nghiêm Phong Mâu, trong mắt ghen ghét ngày càng sâu, sau đó lại nỉ non nói : “ Hỏa Uyển Hình, ta không thể so sánh với người, người đã được yêu thương sủng ái như vậy, ta đây liền đoạt đi sủng ái của người, như thế nào?”

Ngày tuyển tú, ám vệ liền thay thế nữ nhi thừa tướng – Trầm Thanh Nhu, sau đó công khai đi vào bên trong hoàng cung, thành công trở thành một trong tứ phi – Nhu phi.

Nàng ta trở thành người đứng gần với địa vị của Hỏa Uyển Hình nhất, không bao lâu sau cũng có hỉ sự, nhất thời trở thành nữ nhân được mọi người trong hậu cung sùng kính, nghĩ để hậu kia rất nhanh sẽ bị thay thế.

Mà Hỏa Uyển Hình vẫn luôn ở bên trong tấm cung của mình, chưa từng bước ra khỏi đó, vô cùng dễ chịu, thỉnh thoảng xem thư, thỉnh thoảng trên đùa đùa con còn nhỏ mà lại có vẻ mặt trầm ổn – Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nhưng mà ở Di Thất đại lục đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Đó là nữ nhi của Thủy gia – một trong tứ đại gia tộc, đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục – Thủy Linh Lung cùng với tông chủ Tà Tông bỏ trốn!

Chuyện này chấn động toàn bộ Di Thất đại lục, làm cho tất cả mọi người cảm thán không thôi, quả nhiên là chuyện gì cũng đều có thể xảy ra, hai đại mỹ nhân của Di Thất đại lục, một người đào hôn, một người lại cùng ma đầu bỏ trốn?

Mà Thủy Linh Lung bỏ trốn cùng Ma Kiều nhưng vẫn không quên liên hệ với Hỏa Uyển Hình, thường xuyên đưa thư cho nàng, tuy rằng không còn thuận tiện như trước, nhưng mà cũng không quá khó khăn.

Mà một sự kiện khác phát sinh ở Di Thất đại lục đó là, tông chủ Vân Tông – Vân Thánh thiên phái người đến Thủy gia để hỏi cưới!

Ai mà không biết tông chủ Vân tông là người như thế nào, thế nhưng lại phái người đến đặt sính lễ muốn cưới Thủy Linh Lung, nhưng mà Thủy Linh Lung không để ý đến hấn, trực tiếp không thèm nhìn, cùng ma đầu bỏ trốn!

Cái này giống với Hỏa Uyển Hình ngày trước, hung hăng tát một bạt tai vào mặt tông chủ Vân Tông, nhưng mà cũng có điểm khác biệt so với Hỏa Uyển Hình đó là, thiếu chủ Phong gia so với tông chủ Vân Tông còn kém một chút, hai đại tông phái có truyền thống nghìn năm không thể khinh thường.

Sau khi Ma Kiêu và Thủy Linh Lung bỏ trốn, tông chủ Vân Tông liền ở ẩn, bất luận là có nói gì, cũng không quan tâm, vì sao nam tử này, đối với loại vũ nhục này mà vẫn trầm mặc chống đỡ? Huống hồ bối cảnh cùng thân phận của nam tử này lại cường đại đến cực điểm, quả nhiên là...thế sự khó lường.

Sau khi Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung bỏ trốn, tứ đại gia tộc bắt đầu đối kháng lẫn nhau, nội bộ Tà Tông bắt đầu rối loạn, nhưng mà quan hệ tứ đại gia tộc lại cực kỳ căng thẳng.

Cho đến khi Tà Tông không ổn định nhất, Vân Tông ẩn nấp rốt cục cũng xuất hiện, cho Tà Tông một kích trí mạng, sau đó Tà Tông liền biến mất trong lịch sử, không biết người của Tà Tông đi nơi nào, nhưng mà mọi người đều biết, người của Tà Tông trong đó có Ma Kiêu, đã rất cố duy trì!

Ở trong lòng Thủy Linh Lung đã từ lâu không ỉn là nữ nhi Thủy gia.

Nguyên khí Tà Tông bị đại thương, Vân Tông liền trở thành thế lực cường đại nhất ở Di Thất đại lục, Vân Tông hạ chỉ, từ nay về sau người của Di Thất đại lục không được đi lại với Lăng Thiên đại lục, vi phạm...Tử! Lệnh cấm này cứ như thế mà truyền xuống dưới, cho đến bây giờ.

Hỏa Uyển Hình đau lòng nhìn thoáng qua U Tà, sau đó lại nhớ lại tình huống lúc đó.

Cho đến khi bị nhân sĩ chính phái bao vây tiêu diệt, bắt đắc dĩ Thủy Linh Lung mới phải đem nữ nhi cho Ma Kiêu, dặn hấn nhất định phải tự tay giao nữ nhi của mình cho để hậu Phong Mâu – Hỏa Uyển Hình ở Lăng Thiên đại lục! Mà Ma Kiêu tự nhiên biết Hỏa Uyển Hình là ai, lại nhìn đến nữ nhi mềm mại và có cặp mắt màu hổ phách kia, liền ôm nàng đi đến lăng Thiên đại lục.

Sau khi rời đi chưa từng quay đầu lại, trong mắt hiện lên sự ngoan lè, cừ hận cùng lãnh khốc làm cho lòng người khác run sợ.

Thẳng đến khi đến Lăng Thiên đại lục, Ma Kiêu cũng chưa từng dừng bước, một đường đi thẳng tới bên trong hoàng cung Phong Mâu, mà Hỏa Uyển Hình đang ngồi đọc sách bên cửa sổ cũng không cảm nhận được hơi thở của Ma Kiêu, khi hấn đã đến gần nàng.

Liệt Hỏa Kinh Thương gần sáu tuổi đang nằm nghỉ ngơi bỗng nhiên mở mắt, con ngươi lục sắc lạnh lùng nhìn thoáng qua Ma Kiêu, lạnh giọng nói, “Người là người phương nào!”

Nghe thanh âm như thế, Hỏa Uyển Hình mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân toàn thân hắc y, sắc mặt lãnh liệt lại tuấn mỹ vô cùng đang đứng ngay sau nàng, Hỏa Uyển Hình cả kinh, sau khi tỉnh tể đánh giá vài lần mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Người là Ma Kiêu”

Tuy rằng lời nói là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại khẳng định. Trên đời có nam tử tao nhã như thế, chỉ sợ cũng chỉ có Liệt Hỏa Diễm và nam nhân bỏ trốn cùng Linh Lung – Ma Kiêu.

Nghe vậy sắc mặt của Ma Kiêu không đổi, mà Hỏa Uyển Hình liếc mắt nhìn liền thấy trong lòng Ma Kiêu ôm một đứa bé, lập tức kinh hãi đứng dậy: “ Đây là...con của người cùng Linh Lung? Tại sao người lại đến Lăng thiên đại lục, chẳng lẽ Linh Lung xảy ra chuyện gì?”

Giờ phút này, sắc mặt Hỏa Uyển Hình tràn ngập kinh hãi lo lắng, mà Ma Kiêu nhìn thấy thần sắc của Hỏa Uyển Hình, hơi thở lãnh liệt mới giảm bớt, đưa đứa trẻ trong lòng cho Hỏa Uyển Hình nói: “ Nữ nhi của ta và Linh Lung, chiếu cố cho tốt, ngày sau ta sẽ trở về đón nó!”

Ma Kiêu nói xong câu đó liền nhìn thật sâu đứa nhỏ trong lòng Hỏa Uyển Hình, sau đó cũng không quay đầu liền rời đi, chạy thẳng về Di Thất đại lục, nữ nhân của hấn bất luận là gặp chuyện gì hấn cũng sẽ không buông tay, Thủy Linh Lung!

Mà Hỏa Uyển Hình lặng lẽ nhìn bóng dáng rời đi của Ma Kiêu, không nói gì, cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, chỉ thấy hài tử kia lại không sợ người lạ, cánh tay nho nhỏ liền cầm sợi tóc trước ngực của Hỏa Uyển Hình.

Thấy như vậy một màn, trong mắt Hỏa Uyển Hình có vui mừng, có ý cười cũng có đau thương.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương đứng một bên nhìn đứa bé trong lòng mẫu hậu, vẫn lạnh lùng như trước, nhưng lại từng bước đi đến gần Hỏa Uyển Hình, Hỏa Uyển Hình kinh ngạc nhìn con mình, từ khi sinh ra nó đã không khóc, cũng chưa bao giờ cười, điều này làm cho Hỏa Uyển Hình cảm thấy Liệt Hỏa Kinh Thương không giống trẻ con bình thường.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Liệt Hỏa Kinh Thương hứng thú với một người, tuy rằng đây chỉ là đứa bé.

Sau đó Hỏa Uyển Hình liền đưa đứa bé trong ngực cho Liệt Hỏa Kinh thương. Lần đầu tiên tiếp xúc với người ngoài trừ Liệt Hỏa Diễm và Hỏa Uyển Hình, Liệt Hỏa Kinh Thương liền nhú mày, nhưng cũng không có cự tuyệt, đưa tay nhận lấy, học theo động tác của Hỏa Uyển Hình ôm đứa bé vào trong ngực.

Mà đứa bé bị Liệt Hỏa Kinh Thương ôm vào trong ngực, con người màu hổ phách liền chớp chớp, sau đó khoe miệng liền cong lên, lộ ra mấy chiếc răng sữa còn chưa mọc dài, thấy một màn như vậy trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương cảm thấy mềm mại.

“Đây là muội muội, về sau chính là muội muội của con”, Hỏa Uyển Hình rõ ràng cảm nhận được biến hóa của Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sửng sốt, sau đó lại nhìn về phía người trong lòng, lập tức trịnh trọng gật đầu, muội muội, ca ca sẽ bảo vệ muội! cứ như vậy, lời hứa bảo vệ đứa bé có tròng mắt màu hổ phách liền in sâu vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương.

Mà Hỏa Uyển Hình quay đầu nhìn về cửa sổ, trời đã dần chuyển lạnh, lá cây rơi xuống rất nhiều, một mảnh hiu quạnh.

Con người nàng liền trở nên có chút thâm thúy, chính phái thật sự là chính nghĩa sao?

Nghĩ đến đây Hỏa Uyển Hình cũng giống như Thủy Linh Lung năm đó, khoe miệng khê cong lên một nụ cười trào phúng.

Mà khi Liệt Hỏa Diễm quay về cung điện, nhìn thấy nữ nhi nho nhỏ kia cũng không có hỏi nhiều, mà tự tay ôm đứa bé kia, cao hứng nói : “Hình nhi, chúng ta có nữ nhi!”

Nhìn Liệt Hỏa Diễm toàn tâm tín nhiệm, Hỏa Uyển Hình liền cảm thấy thật thỏa mãn, là may mắn, là cảm khái .

Một năm sau, Hỏa Uyển Hình bởi vì nhớ gia chủ Hỏa gia, cho nên không hề bận tâm, mang theo Liệt Hỏa Kinh Thương về Di Thất đại lục, lần đó cũng chính là ngày sinh của đại tiểu thư Phong gia – Phong lê Âm.

Sau khi nhìn thấy nữ nhi gia chủ Hoa gia vô cùng cao hứng, cho nên cũng quên mất không nói cho nàng chuyện hấn phái ám vệ đi Lăng thiên đại lục tìm người, cũng vì vậy mà về sau trở thành bi kịch.

Sau khi trở lại Lăng Thiên đại lục, Liệt Hỏa Diễm muốn dẫn Liệt Hỏa Kinh Thương đến Thiên Đàn tế tổ, bởi vậy liền lưu lại Hỏa Uyển Hình cùng U Tà ở trong cung điện.

Ngày đó, một chân Liệt Hỏa Diễm cùng Liệt Hỏa Kinh Thương vừa rời khỏi hoàng cung, Trầm Thanh Nhu liền mang theo người đến.

Sau khi thấy một màn này, Hỏa Uyển Hình liền biết Trầm Thanh Nhu đã dự tính từ lâu, lập tức ôm U Tà rời đi, nhưng mà vừa bước đi liền cảm thấy cả người suy yếu vô lực, trái tim giống như bị xé rách.

Giờ phút này Hỏa Uyển Hình mới hiểu được, nàng trúng độc! Hơn nữa tuyệt đối không phải một loại độc đơn giản, nhưng mà khi đó nàng không thể dừng bước được, đi mới có thể sống, mà ngừng, chỉ có thể chết!

Bởi vậy nàng chịu đau nhức rời khỏi hoàng cung, sau khi rời khỏi hoàng cung liền trốn trên xe ngựa, bởi vì Hỏa Uyển Hình trúng độc cho nên vừa lên xe ngựa liền ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Hỏa Uyển Hình từ từ tỉnh lại, nàng và U Tà đã đi tới Nguyệt Thần quốc.

Vừa mới một tuổi nhưng U Tà đã cực kì nhu thuận , tuy rằng rất đói bụng, cũng không khóc ra tiếng hoặc làm gì đó, cũng bởi vì như thế mới không bị người khác phát hiện.

Sắc mặt Hỏa Uyển Hình tái nhợt không chịu nổi ôm U Tà xuống xe ngựa, sau đó đem một thân phượng bào ném đi, quần áo bên trong phượng bào không khác gì y phục bình thường, may mà nàng có thói quen này, nếu như không thật là nguy hiểm.

Cứ như vậy lại qua hai ngày, có dân chúng tốt bụng đưa ột ít đồ ăn, cũng không làm cho Hỏa Uyển Hình ôm U Tà dừng bước, đồ ăn chỉ có thể bổ sung được chút thể lực, cho đến một ngày Hỏa Uyển Hình phát hiện xung quanh có người của Phong Mâu.

Lập tức đi tới một tòa phủ gần đấy để tránh né, vì tránh né, không cẩn thận đi vào bên trong sân phủ tướng quân, cũng không biết hôm nay có chuyện gì phát sinh, mà cửa sau lại không có ai trông coi, như vậy Hỏa uyển Hình liền đi vào, nhưng đúng lúc này đột lại phát tác, lập tức Hỏa Uyển Hình té ngã trên đất.

Nhưng mà ở một nơi sâu trong hậu viện có tiếng khóc thê lương từng đợt, sau đó một nữ nhân tóc tai bù xù chạy ra, trùng hợp nhìn thấy Hỏa Uyển Hình đang hấp hối trong sân, vốn không muốn để ý tới, nhưng mà lại thấy được tiểu hài tử trong ngực Hỏa Uyển Hình, liền dừng bước.

Sau đó nhớ tới đứa nhỏ của mình, thế nhưng vừa sinh lại chết non, đây quả thực là chuyện cười trong thiên hạ, nàng muốn tranh sủng của phu quân, làm sao có thể để chuyện như vậy xảy ra?

Nghĩ đến đây Vân Thu Thủy oán hận nhìn đứa trẻ trong lòng hỏa Uyển Hình, sau đó lại nghĩ tới cái gì, liền vui vẻ bật cười, lập tức tiến lên đoạt U Tà trong lòng Hỏa Uyển Hình.

Nữ nhân này xinh đẹp như vậy, ngày sau nữ nhi của nàng cũng phải khuynh quốc khuynh thành, nếu nàng có nữ nhi như vậy thì lo gì ngày sau phu quân không sủng ái mình mà đi tìm tiểu thiếp đây?

Vốn đang hấp hối Hỏa Uyển Hình cảm nhận được có người cướp đi đứa bé trong lòng, lập tức mở bừng hai mắt, sau đó đứng lên tranh đoạt cùng Vân Thu Thủy, trong miệng còn mang theo hơi thở mỏng manh nói : “Không được cướp đi đứa nhỏ, không được!”

Đứa bé nhìn thấy bộ dạng dữ tợn của Vân Thu Thủy, đó là lần đầu tiên từ khi đến Lăng thiên đại lục nó khóc, tiếng khóc kinh thiên động địa, mà Hỏa Uyển Hình đang trúng kích độc, làm sao có thể là đối thủ của Vân Thu Thủy.

Lập tức U Tà bị Vân Thu Thủy ôm đi, sau đó Vân Thu Thủy liếc mắt nhìn Hỏa Uyển Hình một cái, nàng ăn mặc đẹp đẽ quý giá như vậy chắc chắn không phải người bình thường, chắc là tiểu thiếp của một nhà quý tộc nào đó, bị chính thê sai người đuổi giết.

Sau đó Vân Thu Thủy nhìn đứa trẻ trong lòng, lại nhìn đến Hỏa Uyển Hình, lạnh lung cười ra tiếng, một khi đã như vậy, nàng liền giúp vị chính thê kia giết nữ nhân này đi, bình sinh nàng ghét nhất nữ nhân lấy gương mặt ra dụ dỗ nam nhân!

Sau khi nàng trở lại phòng liền có một đám gia đình đi ra, tàn nhẫn đâm đá Hỏa Uyển Hình, mà Hỏa Uyển Hình lại nhìn chằm chằm phòng Vân thu Thủy.

Trong mắt đẹp nhất thời chảy nước mắt, chẳng lẽ hôm nay nàng phải chết ở chỗ này sao? Nàng không hoàn thành được phó thác của Linh Lung?

Mãi cho đến khi bọn gia đình cảm thấy Hỏa Uyển Hình không còn hơi thở, liền đem nàng ném ra ngoại ô, tùy ý cho ‘thị thể’ nàng bị dã thú cắn.

Cũng không biết là Hỏa Uyển Hình mệnh không thể tuyệt, được Vụ Ảnh Vô Danh của băng Tuyết đỉnh cứu trở về...

Trong mắt Ma Kiêu nhất thời bốc lửa, trong nháy mắt muốn nổi điên, sau đó một mình đi đến Thủy gia.

Trước mặt mọi người, đem người Thủy gia chém giết gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng biết được kết quả, Thủy Linh Lung đã chết, nữ nhân cấu kết với tà ma, liền bị thiên đạo vạ quả!

Nghe được tin tức đó đương nhiên là Ma Kiêu sẽ không tin, sau đó toàn thân trở ra, từ đó về sau ở Di Thất đại lục không còn dấu vết của Ma Kiêu, nhưng mà sự kiện hấn ngoạn lệ giết người Thủy gia vẫn in sâu ở trong lòng mọi người.

Nghe xong tất cả mọi chuyện, tất cả mọi người nhìn về phía U Tà, chỉ thấy U Tà vẫn bình tĩnh, nhưng không người nào nhìn ra bên trong phượng mâu màu hổ phách lóe ra ba đạo ánh sáng mãnh liệt, đủ để giết chết bất cứ kẻ nào trong đó.

Vân tông Vân Thánh Thiên, Thủy gia Thủy Thiên Uy, ám vệ Trầm Thanh Nhu... một người nàng cũng sẽ không bỏ qua!

(*Vy Nhi: Tà tử mà đã hận vậy thì ba kẻ đó cứ ngồi chờ chết đi a.....:)

87. Q.ii – Chương 33

Chương 33 : Đắm lấy Mê Vụ, sơ ngộ Khiêm Mạch.

Edit & Beta: Vy Nhi

Mộc Thương Lan cũng nhìn nhìn U Tà, trong lòng cảm khái không thôi, thật không nghĩ tới Tà Y ở Trung Quốc tiếng tăm lừng lẫy kinh sợ hắc bạch lưỡng đạo xuyên đến Lăng Thiên đại lục này thân thể cũng lại phi phàm như vậy.

“Mau dùng bữa đi, bác, người có phải đói bụng rồi?”, Hỏa Liễn Túy cũng nhìn U Tà liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn về phía Hỏa Uyển Hình mở miệng nói.

Nghe vậy Hỏa Uyển Hình mới giật mình nhớ lại, “Người không nói ta còn không cảm thấy, vừa nói ta liền cảm thấy đói bụng, nào, chúng ta cùng nhau ăn”, Hỏa Uyển Hình cười cười, sau đó lại nói với mọi người.

Nghe thấy như thế mọi người đều liếc nhau, xong liền ngồi vây quanh bàn cầm đĩa lên, mà U Tà cũng thản nhiên nhìn mọi người xung quanh, rồi cũng cầm lấy đôi đũa tinh tế lên ăn, vẻ mặt của nàng nhìn không ra một chút biến hóa, vẫn giống như thường ngày.

Thấy U Tà bình tĩnh như vậy, nổi lòng mọi người cũng không giống nhau. Nếu nghe được tin tức như vậy, theo tính cách của U Tà quả thật sẽ không để ọi người thấy được cảm xúc chân thật của nàng, vì vậy trên thế giới này có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng của nàng, cũng chỉ có một mình Liệt Hỏa Kinh Thương mà thôi.

Sau khi dùng cơm xong U Tà liền về phòng, sau đó lại kêu Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hàn Mai cùng Đạm Cúc tiến vào.

Sau khi vào phòng, bốn người có chút hai mặt nhìn nhau, không rõ U Tà kêu bọn họ gọi tới là vì chuyện gì.

“Tiểu thư, có chuyện gì muốn giao cho chúng tasao?”, Đạm Cúc nhìn nhìn mấy người, sau đó lại thật cẩn thận nhìn về phía U Tà đang lặng lẽ ngồi ở trên giường, xoay người về phía bọn họ.

Nghe vậy U Tà mới chậm rãi quay đầu về phía bốn người, sau đó là khẽ mở môi xinh nói, “Đến năm tháng rồi . . .”

Nghe thấy như thế bốn người Hồn Thiên tự nhiên là biết U Tà muốn nói đến cái gì, bụng nàng đã năm tháng rồi, qua năm tháng nữa sẽ sinh.

Nghĩ đến đây, đầu tiên Hàn Mai hồi phục lại tinh thần, sau đó lại kinh ngạc lo lắng nói, “Tiểu thư, người đây là muốn đi tìm mấy vị dược liệu còn lại để giải cứu tử nhất sinh?”

Nghe được lời nói của Hàn Mai, U Tà cũng không hề mở miệng, Hồn Ảnh lập tức lên tiếng, “Vương phi, tuyệt đối không được, hiện tại người đang mang thai, lại trúng cứu tử nhất sinh, tuy rằng có thể vận dụng

nội lực, nhưng mà mấy vị dược liệu còn lại để giải cứu tử nhất sinh đều là vô cùng trân quý, vị trícũng cực kì nguy hiểm, nếu như xảy ra chuyện gì, kia chủ tử. . .”

Nghe nói như thế, U Tà sờ sờ vòng tay ngọc lưu ly trên cổ tay, ngữ khí lạnh nhạt mà phiêu miểu (mờ ảo) nói, “Bên trong vòng tay ngọc lưu ly cũng không có dược liệu để giải cứu tử nhất sinh, huống hồ đêm trăng tròn sắp đến, Bích U độc châu cũng sắp mất đi hiệu lực, nếu như Phệ tâm cổ của Thương không thể trừ, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được”.

Nghe vậy Hàn Mai mới nhớ tới lần trước ở hội đấu giá ở Thiên Hải Vực U Tà đã có được Bích U thảo, đó là dược liệu hàn tính mạnh nhất thiên hạ, đối với việc dẫn Phệ tâm cổ có công hiệu rất mạnh, bất quá một cây là không đủ .

Nghĩ đến đây Hàn Mai lại lo lắng nhú mày, nếu nói tìm được dược liệu để giải trừ cứu tử nhất sinh rất khó, vậy thì muốn tìm đủ năm loại hàn dược chí âm có hàn tính cực mạnh trong thiên hạ quả là khó càng thêm khó, tiểu thư lần này đi...

Bất quá nhớ tới hội đấu giá ở Thiên Hải Vực lần trước, mấy người Hàn Mai cũng nhớ tới nam tử hôm đó tranh giành cùng U Tà, nam tử kia tuy rằng mang mũ che mặt, nhưng quanh thân khó nén khí chất cao quý phiêu miểu như tiên.

“Đúng là ta muốn đi tìm dược liệu còn lại, nếu trong vòng năm tháng nữa không thể giải cứu tử nhất sinh, vậy thì khi đứa nhỏ sinh ra cũng sẽ gặp nguy hiểm, huống hồ Phệ tâm cổ của Thương cũng không thể trị hoãn thêm nữa. Hiện tại cục diện Lăng Thiên đã đại loạn như vậy, cho dù Phong Mâu cường hãn thì như thế nào, nếu như để quân không ở đó, vậy thì lòng quân sẽ bị rung chuyển, cho nên việc này ta chỉ có thể tự mình đi làm.”, U Tà vuốt ve bụng, trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững mở miệng.

Mà nghe U Tà nói như thế Hồn Thiên cũng nhú mày, đúng vậy, dưới loại tình huống này, nếu như chủ tử rời khỏi Phong Mâu, vậy thì lòng quân tất sẽ rung chuyển, Hoa Tàn quốc cũng không phải loại nhân vật đơn giản, huống hồ không biết vì sao trước ngày Hoa Nghê Thường nạp phu vài ngày, trong lòng hẳn liền có một loại cảm giác bất an, rất là quỷ dị.

Nghe nói như vậy, trong lòng Hồn Ảnh cũng có loại cảm giác này. Lập tức hai người liếc nhau, chủ tử không thể rời khỏi Phong Mâu!

“Hồn Ảnh, Đạm Cúc, hai người các người đưa mẫu thân hồi Phong Mâu đi, nếu như Thương gặp được mẫu thân nhất định sẽ rất cao hứng. Hồn Thiên cùng Hàn Mai theo ta đi đến đầm lầy Mê Vụ ở Thiên Hải Vực tìm giải dược, ta nhớ hàn dược chí âm đều ở trên đỉnh Táng Hồn”, U Tà dường như nghĩ đến bộ dạng của Liệt Hỏa Kinh Thương khi nhìn thấy Hỏa Uyển Hình, khóe môi có chút cong lên.

Đạm Cúc nghe thấy như vậy liền nhú mày không vui, muốn nàng rời khỏi U Tà, nàng quả thật là không nguyện ý.

Còn Hàn Mai nghe thấy U Tà nói vậy cũng nhú mày mở miệng nói, “Lăng Thiên đại lục quả thật là chỉ có Táng Hồn nhai mới có nhiều hàn dược, nhưng mà Táng Hồn nhai quá mức nguy hiểm, tiểu thư, chi bằng chúng ta đổi nơi khác để tìm đi “.

Nghe vậy U Tà cũng mở miệng nói, “Không cần, Phệ tâm cổ không có khả năng kéo dài, chỉ cần Táng Hồn nhai có nhiều hàn dược, như vậy ta tất nhiên phải đi! Ta không thể để cho Thương xảy ra chuyện gì!”, ngữ khí U Tà lúc này rất là kiên định, không có một chút dao động, xuyên qua thế giới này, Liệt Hỏa Kinh Thương là người duy nhất có thể khiến nàng vui vẻ, hạnh phúc.

Nghe vậy bốn người Hồn Thiên liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là bất đắc dĩ, sau đó mở miệng nói, “Đạ, Vương phi!”

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng U Tà liền mang theo Hồn Thiên cùng Hàn Mai đi đến đầm lầy Mê Vụ, mà sau khi các nàng rời đi, Vụ Ảnh Khuyên Thành vẫn đứng dưới gốc cây hoa mai lẳng lặng nhìn theo bóng dáng U Tà.

“Các người nói cái gì? Tà Nhi đi rồi?”, khi mấy người cùng nhau dùng bữa, Hỏa Uyển Hình không thấy U Tà, lập tức hỏi, ngữ khí rất là khẩn trương.

“Đúng vậy phu nhân, tiểu thư có việc phải làm, cho nên đi trước, phân phó hai người chúng ta đưa người trở về Phong Mâu đế quốc”, Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc liếc nhau, sau đó tôn kính mở miệng nói với Hỏa Uyển Hinh.

Mà Hỏa Uyển Hinh giờ phút này cũng rất khẩn trương, “Bụng của biểu tẩu hiện tại đã năm tháng rồi, thế nhưng chỉ dẫn theo Hồn Thiên cùng Hàn Mai rời đi, các người vì sao không ngăn cản nàng, nếu như gặp nguy hiểm thì phải làm sao bây giờ? !”

“Đúng vậy, các người còn không mau nói cho chúng ta biết? !”, ngữ khí Mộc Thương Lan cũng rất lo lắng nói, nếu như U Tà tẩu tử xảy ra chuyện gì vậy thì bọn họ biết ăn nói thế nào với Kinh Thương đại ca đây?

Hai người lập tức chuẩn bị đuổi theo, nhưng Đạm Cúc lại nói, “Trời vừa rạng sáng tiểu thư liền rời đi, lúc này các người cần bản là đuổi không kịp, tiểu thư là vì không muốn các người lo lắng cho nên mới tự mình rời đi, các người không cần quá mức lo lắng “.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng là trong giọng nói của Đạm Cúc cũng có một tia lo lắng hỗn loạn không dễ phát hiện.

Mây liễu của Hỏa Uyển Hinh giờ phút này cũng khẽ nhíu, trên mặt tràn đầy lo lắng, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, lập tức mở miệng nói, “Chúng ta hồi Phong Mâu, lập tức khởi hành “.

Nghe vậy Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc liếc nhau, bọn họ đương nhiên là biết suy nghĩ trong lòng Hỏa Uyển Hinh, trở lại Phong Mâu sau đó để cho Liệt Hỏa Kinh Thương đi tìm U Tà, nhưng mà Hỏa Uyển Hinh cũng không biết giờ vận mệnh Lăng Thiên đại lục hiện tại, nếu như bà biết rõ thì cũng sẽ không sốt ruột như vậy, bất quá Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc cũng không có ý định nói ra, mà đứng dậy chuẩn bị đưa Hỏa Uyển Hinh hồi Phong Mâu đế quốc .

May mà thân thể Hỏa Uyển Hinh cũng đã khôi phục, cho nên cưỡi ngựa đi đến Phong Mâu đế quốc cũng rất nhanh, ba ngày thúc ngựa chạy suốt gần như không ngừng nghỉ, Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc mới đưa Hỏa Uyển Hinh về tới Phong Mâu đế quốc.

Mà giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương đang im lặng ngồi ở thư phòng phê duyệt tấu chương, bỗng có người đến bẩm báo nói Hồn Ảnh cùng Đạm Cúc đã trở lại, Liệt Hỏa Kinh Thương liền nghĩ Tà Nhi nhà mình đã cứu tỉnh người trên Băng tuyết đỉnh, hiện tại đã trở lại.

Có trời mới biết mấy ngày nay hấn nhớ nàng đến mức nào, giờ phút này nghĩ đến U Tà đã trở lại liền cấp tốc chạy tới Thương Khung điện, mà khi nhìn thấy ba người Hồn Ảnh, Hồn Lăng cùng Hồn Trạch đứng ở cửa Thương Khung điện liền cau mày kiểm.

Sau đó thông thả bước từng bước tới cửa Thương Khung điện nói, “Tà Nhi đâu, sao các người lại đứng ở bên ngoài?”, ba người nghe thấy thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương từ tính mà lãnh liệt, ba người đều có chút run run nói, “Chủ tử, phu. . . Phu nhân đã trở lại!”

Thanh âm Hồn Lăng kích động mà run run, mà nghe nói như thế mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nhả lại càng sâu, phu nhân?

Hồn Lăng cùng Hồn Trạch nhìn thần sắc Liệt Hỏa Kinh Thương liền biết hấn không biết phu nhân là ai, dù sao Hỏa Uyển Hinh đã mất tích hơn mười năm, hơn nữa cũng không có người gọi Hỏa Uyển Hinh như vậy.

Lập tức Hồn Trạch vội vàng mở miệng nói, “Chủ tử người vẫn nên vào xem đi!”

Nhìn biểu tình mấy người, Liệt Hỏa Kinh Thương liền nâng bước tiến vào Thương Khung điện, vừa mới đi vào đại đường liền thấy được một nữ nhân đang ngồi đó, hơi thở quen thuộc, dung mạo quen thuộc, hết thấy đều giống như hôm qua, Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức ngây ngẩn cả người.

Mà Hỏa Uyển Hinh nghe thấy tiếng bước chân liền nâng đôi mắt lên nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, lúc nhìn thấy hấn đã không giống như trước, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lục sắc xanh biếc quen thuộc cùng hơi thở lãnh liệt trầm ổn quen thuộc kia... hai mắt Hỏa Uyển Hinh liền mờ mịt, nhẹ nhàng mở miệng, “Thương, Thương nhi, mẫu thân đã trở lại rồi đây”.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới giật mình tỉnh lại, nhìn Hỏa Uyển Hinh đã có chút dấu vết của năm tháng, đôi mắt xanh biếc của Liệt Hỏa Kinh Thương hiện lên một loại cảm xúc không tên, sau đó liền đi

tới bên cạnh Hỏa Uyển Hình, ngữ khí có chút không dám tin cùng run rẩy, “Nương. . . Mẫu thân, người không sao chứ? !”

“Mẫu thân không sao, mẫu thân không sao, Thương nhi, có thể gặp lại con, mẫu thân thật sự không mong gì hơn nữa”, Hỏa Uyển Hình nghẹn ngào nói, đôi tay mảnh khảnh cầm lấy tay Liệt Hỏa Kinh Thương, mắt đẹp đánh giá Liệt Hỏa Kinh Thương.

Bộ dạng so với trước kia càng thêm tuấn mỹ, cũng càng thêm trầm ổn, quả nhiên không hổ là con trai của nàng, giống như Diễm năm đó vậy, thậm chí vĩ đại chỉ có hơn chứ không kém.

Đúng lúc này Hỏa Uyển Hình nghĩ tới U Tà, lo lắng mở miệng nói, “Thương nhi, Tà nhi thế nhưng một mình đi đến Thiên Hải Vực cùng đầm lầy Mê Vụ, con mau đi tìm nàng đi!”

Ánh mắt Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe một tia bối rối liền biến mất nhưng cũng không tránh được ánh mắt của Hỏa Uyển Hình, Hỏa Uyển Hình lập tức vui mừng gật gật đầu, Tà Nhi là một nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy đáng giá để Thương nhi cả đời thật tình đối đãi.

Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức cước bộ hỗn độn đi tới trước mặt Đàm Cúc, thanh âm trầm thấp lãnh liệt nói, “Nàng đi đến đó làm cái gì, các người vì sao không ngăn cản nàng? !”

Đàm Cúc áy náy cúi đầu, nói, “Cô gia, Đàm Cúc cũng đã ngăn cản tiểu thư, nhưng tiểu thư nói cử tử nhất sinh nếu như không mau giải, vậy thì đứa nhỏ sinh ra sẽ gặp nguy hiểm, huống hồ Phệ tâm cổ trên người cô gia cũng sắp phát tác, Bích U độc châu đã sắp mất đi hiệu lực, nếu như không mau tìm được hàn dược chí âm trong thiên hạ, Phệ tâm cổ phát tác, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi “

“Đúng vậy chủ tử, Vương phi nói nếu như chủ tử đến đó, vậy thì Phong Mâu để quốc lòng quân tất đại loạn, giờ phút này Hoa Tàn quốc đã dự mưu, cho nên chủ tử ngàn vạn không thể đi được, Vương phi sẽ không có việc gì !”

“Đúng vậy cô gia, người yên tâm đi, Hồn Thiên cùng Hàn Mai sẽ liên lạc thường xuyên với chúng ta, nếu như có chuyện gì cũng sẽ lập tức truyền tin về !”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không tiếp tục mở miệng, mà đi tới trước mặt Hỏa Uyển Hình nói, “Mẫu hậu, người cũng mệt mỏi rồi, chi bằng đi nghỉ ngơi trước đi”, khi nói chuyện cùng Hỏa Uyển Hình thanh âm cũng không có lạnh lẽo như trước, mà giờ phút này vẻ mặt của Liệt Hỏa Kinh Thương cũng bình tĩnh rất nhiều, chỉ là con người xanh biếc vẫn thâm thúy như trước, làm cho người ta không thể nhìn ra được cảm xúc của hắn.

Mà Hỏa Uyển Hình nhìn bộ dạng Liệt Hỏa Kinh Thương như vậy cũng không biết nên mở miệng như thế nào, thản nhiên khẽ nhún mi gật đầu, sau đó liền được Nhã Trúc cùng Thanh Lan đưa vào trong đại điện nghỉ ngơi.

Liệt Hỏa Kinh Thương một mình đi tới bên thư phòng, mấy người Hồn Thiên liếc nhìn nhau, có chút ngơ ngẩn, chủ tử hẳn là không sao chứ?

Giờ phút này bọn họ cũng chỉ có thể cầu nguyện U Tà mau mau trở về.

Một phương khác, U Tà mang theo Hồn Thiên cùng Hàn Mai đi về đầm lầy sương mù.

Nói tới đầm lầy Mê Vụ này cũng là chuyện lạ một phương ở Lăng Thiên đại lục, quanh năm không thấy mặt trời, sương mù dày đặc, bên trong độc trùng nhiều vô số kể, thậm chí thể nhân còn đồn đãi bên trong có quái vật, cũng có người không tin liền vào, xong rồi cuộc cũng chưa từng đi ra, chuyện này liền tạo thành lời đồn tuy rằng được liệu trân quý ở đầm lầy Mê Vụ nhiều vô số kể, nhưng cũng làm cho phần đông mọi người chùn bước.

Qua vài ngày, đoàn người rốt cục cũng đi tới bên ngoài đầm lầy Mê Vụ.

Mới chỉ đứng bên ngoài đã cảm nhận được sương mù ở đây tràn ngập khắp nơi, trong hơi thở ẩm ướt còn kèm theo mùi máu tanh hôi không khó nhận ra, làm cho người ta ngửi thấy đã buồn nôn, Hàn Mai nhẹ nhàng nhún nhún mày sau đó là nhìn về phía U Tà ở đằng trước, chỉ thấy U Tà mặt không đổi sắc, con người màu hổ phách dường như bị một tầng sương mù che khuất, làm cho người ta nhìn không thấu.

Sau đó U Tà từ trong vòng tay ngọc lưu ly xuất ra một bình dược, đổ ra ba viên thuốc, chính mình nuốt một viên xong liền đưa cho Hàn Mai cùng Hồn Thiên hai viên còn lại, “Đằm lầy Mê Vụ rất nhiều độc vật, thuốc này hoàn có thể tránh cho độc vật xâm nhập, nhưng chỉ được ba canh giờ ngắn ngủi, cho nên phải mau tìm kiếm Xích Diễm thảo, loại cỏ này cả thân đỏ sẫm “

“Dạ, Vương phi”, nghe vậy Hồn Thiên cùng Hàn Mai nuốt dược xuống, rồi cẩn thận gật gật đầu nghe lời nói của U Tà.

U Tà thấy hai người gật đầu xong liền bước chân vào đằm lầy Mê Vụ, Hồn Thiên cùng Hàn Mai cũng đều không do dự đi theo. Bên trong đằm lầy Mê Vụ, sương mù mờ mịt che kín mắt, cỏ dại quanh thân cao đến thắt lưng bỗng nhiên phát ra những thanh âm đứt quãng, làm cho người ta nghe mà Mao cốt từng bừng.

U Tà cũng vẫn như trước, mặt không đổi sắc từng bước một đi về phía trước, ánh mắt vẫn cẩn thận tìm kiếm, đúng lúc này Hỏa Hỏa từ trong vòng tay ngọc lưu ly nhảy ra, nhảy đến trên vai U Tà, vừa mới đi ra liền dùng cái đuôi lông mềm mại cọ vào hai má U Tà, còn không quên phát ra vài tiếng riu ra riu rít.

U Tà nghe tiếng kêu của Hỏa Hỏa khoe miệng liền cong lên, mà Hỏa Hỏa thấy thêm nhìn về phía địa phương xa lạ này. Hỏa Hỏa linh tính bức người, nó chú ý thấy có động tĩnh liền hướng về phía rục rịch lộ ra mấy cái răng nanh sắc nhọn kia, sau cú đó đầu rống ra một tiếng, lập tức dọa đi rất nhiều trùng độc đang muốn tập kích bọn họ.

Phượng Hỏa thần hồ cũng không là cái gì dễ trêu chọc, nếu có thể trở thành thần hồ màách cổ ghì lại, vậy cũng là có một chút thần lực ưu việt. U Tà nhìn đến đây quay mặt nhìn lướt qua Hỏa Hỏa, ánh mắt hiện lên một đạo tán thưởng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tán thưởng của U Tà, sau đó càng ra sức kêu lên. Thấy một màn như vậy, áp lực của Hồn Thiên cùng Hàn Mai ở đằm lầy Mê Vụ giảm bớt không ít, sau đó cùng nhẹ nhàng cười lên tiếng.

Ba người hướng về chỗ sâu nhất mà đi tới, một bên lại cẩn thận đánh giá xung quanh, Xích Diễm thảo ở trong đằm lầy Mê Vụ mờ mịt này cũng dễ tìm kiếm, một mảnh lửa đỏ.

Đi không bao lâu, U Tà liền thấy được trong khoảng không mờ mịt phía trước có một chút đỏ đậm, con người lập tức sáng ngời cất bước đi đến, nhưng mà cũng không thả lỏng cảnh giác quanh thân, bình thường loại dược liệu trân quý như vậy đều có các loại dã thú hung mãnh trông coi.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, ngay khi U Tà vừa mới đi đến vài bước, thân hình nhỏ nhắn của Hỏa Hỏa ở trên vai U Tà dựng lông lên, răng nanh sắc nhọn lóe ra đầy đặc hàn quang, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ, trong giây lát Hỏa Hỏa liền trở nên vô cùng nóng nộ.

Hồn Thiên cùng Hàn Mai lập tức đề cao cảnh giác, có thể làm cho Hỏa Hỏa trở nên nóng nộ như vậy vậy thì ắt hẳn cũng không phải là loại dễ đối phó, lập tức hai người đánh giá bốn phía, xong lại không tự chủ được bảo hộ ở hai bên U Tà.

Mà U Tà lúc này ánh mắt thâm lại, phượng màu hổ phách nhìn chăm chú vào một bụi cỏ ở đó, mà Hỏa Hỏa cũng đồng thời hướng về chỗ đó phát ra tiếng kêu khẩn cấp.

Dường như cảm nhận được hơi thở đáng sợ của U Tà cùng Hỏa Hỏa, động vật ở chỗ đó thoáng khựng lại sau đó liền đi ra khỏi bụi cỏ, Hồn Thiên cùng Hàn Mai liếc nhau xong đều chạy đến chắn trước mặt U Tà.

Nhưng khi động vật kia xuất hiện, ngay cả U Tà cũng nhin không được nhíu mi, mà Hồn Thiên cùng Hàn Mai lại đổ hút một ngụm lạnh khí.

Chỉ thấy động vật kia vẩy toàn thân đen kịt, hình dạng xấu xí, trên đầu còn có một đôi sừng, răng nanh sắc nhọn chảy nước miếng thò ra khỏi miệng, thân hình nhoe nhoét như nước bùn, căn bản nhìn không ra là loài gì.

U Tà nhíu mày nguyên nhân cũng bởi vì vậy, kiếp trước nàng đã đi qua vô số đằm lầy nhưng chưa bao giờ thấy loại động vật như vậy, xem ra Lăng Thiên đại lục này quả nhiên là bất phàm.

Một cái Lăng Thiên đại lực dãn như vậy, vậy thì Di Thất đại lực sẽ như thế nào? U Tà đi đến đầm lầy Mê Vụ này bảy tám phần là vì đứa nhỏ trong bụng, hai ba phần khác là vì sau khi nghe xong lời nói của Hỏa Uyển Hinh, trong lòng nàng đột nhiên nổi giận rồi đi. Nhưng bất luận là vì cái gì thì chỉ có cường giả mới có tư cách sinh tồn, chỉ có cường giả mới có thể lộ ra thần sắc khinh thường trước mặt địch nhân, bằng không hết thấy đều chính là cười!

Hiện tại tuy rằng nàng có thể vận dụng nội lực, nhưng mà thực lực của nàng cũng chỉ bằng một nửa so với trước mà thôi, huống hồ nàng có dự cảm, nếu như giải trừ được cử tử nhất sinh, vậy thì thực lực của nàng tất nhiên sẽ tăng gấp bội, đến lúc đó chỉ cần xử lý xong mọi chuyện ở Lăng Thiên đại lực, sau đó nàng liền có thể đi đến Di Thất đại lực tìm kiếm cha mẹ của mình.

Di Thất đại lực thế lực cường đại nhất thì sao? Nàng là người làm cho vô số người Trung Quốc nghe tin đã sợ mất mật – Tà Y, lại là người có được hơn nửa tài phú của Lăng Thiên đại lực – Tức Mặc U Tà, chỉ cần là nàng nghĩ, chỉ cần là nàng muốn, không có gì là không có khả năng.

Nghĩ đến đây con người U Tà trong nháy mắt lại khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, hồ hững, thần nhiên nhìn chăm chú vào quái vật không đầu vào đâu kia, khoe miệng nhấc lên một chút cười lạnh, người đã dám ngăn cản ta, ta đây sẽ khiến người vì thế mà trả giá đắt!

Cũng đúng vào lúc này, Tức Mặc U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững lại mang theo một tia ngoan lệ cùng quyết tuyệt.

Sau đó U Tà cúi đầu nhìn bụng mình đã nhô lên, nhắm hai mắt lại vận toàn bộ nội lực, hơn phân nửa nội lực đều bảo hộ bụng mình, mở miệng nhẹ giọng nói, “Cực cương, mẫu thân yêu con”.

Nói xong U Tà không cho quái vật kia chút cơ hội phản ứng, một thanh ngân đao tản ra ngân quang (ánh sáng bạc) dày đặc liền xuất hiện trong tay, nhanh chóng đâm tới trước mặt quái vật kia. Mà quái vật quái dị kia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một con người lại có tốc độ nhanh như U Tà, lập tức sửng sốt, nhưng cũng vì sửng sốt này, ngân đao của U Tà đã cắm vào một con mắt của nó.

Nhất thời một trận đau đớn cực lớn làm cho quái vật kia phần nộ rống lên thống khổ, “Hú, Hú...”

Một dòng máu xanh biếc từ con mắt bị thương của nó chảy xuống, khi rơi xuống lớp cỏ dại dưới chân, cỏ dại từng mảnh từng mảnh lập tức ố vàng héo rũ. Thấy một màn như vậy Hồn Thiên cùng Hàn Mai hung hăng thở hắt vì kinh ngạc, máu của quái vật này thế nhưng có độc? !

Mà U Tà thấy vậy, trên mặt cũng xẹt qua một tia trầm trọng, lập tức lạnh lùng mở miệng nói, “Cẩn thận một chút, ngàn vạn không thể chạm vào máu của nó”.

Nghe vậy hai người đều gật đầu, vừa rồi U Tà dùng ngân đao đâm bị thương một mắt của quái vật kia, nó tất nhiên sẽ giận dữ, sẽ càng công kích bọn họ mãnh liệt hơn, nếu như không cẩn thận bị dính máu của nó, như vậy tất nhiên sẽ trúng độc mà chết.

Quái vật kia chỉ đau đớn một lát sau đó liền dùng con mắt chưa bị thương hung hăng nhìn chăm chăm U Tà, trong mắt sát khí nồng đậm, sau đó liền vọt về phía U Tà, cái đuôi thật lớn bị kéo lê trên đất phát ra thanh âm nghe sồn da đầu, từng phiến từng phiến cỏ đổ rạp xuống.

Hồn Thiên cùng Hàn Mai phi thân lên, rút kiếm trong tay xông về phía quái vật kia, nhất thời hai phương đánh nhau, U Tà nhìn hai người Hồn Thiên cùng Hàn Mai, khẽ nhíu mi sau đó lại nhìn nhìn Hỏa Hỏa trên vai.

Hỏa hỏa nhìn ánh mắt của U Tà liền hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, nhất thời thân hình nhỏ nhắn nhảy tới bên cạnh Xích Diễm thảo, sau đó đem Xích Diễm thảo về cho U Tà.

Con người U Tà lóe lóe, đem Xích Diễm thảo cất vào trong vòng tay ngọc lưu ly, sau đó tay cầm ngân đao đâm về phía quái vật kia, xuống tay ngoan lệ, lớp da không thể phá vỡ của nó cũng đều bị U Tà hung hăng đâm đầy máu.

Tiếng rống giận dữ kinh thiên động địa vang lên, chim chóc trong rừng kinh sợ bay loạn xạ, tiếng kêu hỗn loạn không ngừng vang bên tai...

“Tiểu thư, cẩn thận!”, Hàn Mai lúc này bỗng nhìn thấy cái đuôi thật lớn của quái vật kia đang đánh về phía U Tà, mà U Tà nghe thấy nhú mi, sau đó chuẩn bị muốn cấp tốc rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thân ảnh đậm đặc cao nhả lác mình một cái đánh tới, ở trong không trung chỉ lưu lại một cái tàn ảnh, sau đó chỉ nghe một tiếng thống khổ rên rỉ, quái vật kia lập tức ngã xuống đất không dậy nổi.

Nam tử một thân nguyệt nha trường bào đứng đưa lưng về phía mọi người, U Tà thần nhiên nhìn lướt qua bóng dáng người nọ, trong lòng lại hiện lên một tia quen thuộc, hồi tưởng một lát liền nghĩ ra hắn là ai.

Lần trước ở Thiên Hải Vực ra giá mua Bích U thảo, nam tử này từng cùng nàng ra giá thật lâu, cuối cùng khi nàng rời khỏi chỗ bán đấu giá hắn còn đuổi theo muốn nàng nhường lại cây Bích U thảo kia...

Nghĩ đến đây con người U Tà lóe lóe, trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững mở miệng nói, “Cảm ơn các hạ ra tay cứu giúp”, U Tà nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi. Mà Hồn Thiên cùng Hàn Mai cũng ngoái lại nhìn thân ảnh Thủy Khiêm Mạch, nếu vừa rồi không có hắn, tiểu thư sợ là không tránh khỏi một kích kia được.

Mà nghe được lời của U Tà, Thủy Khiêm Mạch nhất thời xoay người lại, ôn nhuận, lịch sự mà tao nhã nói, “Thì ra là người “

Giờ phút này Hồn Thiên cùng Hàn Mai cũng nghe ra thanh âm của Thủy Khiêm Mạch, lập tức cũng cảm thán không thôi. Thì ra người cứu Vương phi nhà mình lại chính là vị nam tử ở hội bán đấu giá ở Thiên Hải Vực.

Sau đó liền nhìn chăm chú vào gương mặt Thủy khiêm mạch, khi thấy được bộ dáng của hắn thì có chút bị kiềm hãm, hít thở không thông, bộ dạng nam tử bộ này thật sự quá mức... trích tiên, ngay cả khí chất cũng đều giống như là từ bồng lai tiên sơn đi ra vậy.

U Tà nghe tiếng cũng không hề dừng lại cước bộ, mà là đưa lưng về phía Thủy Khiêm Mạch nói, “Là ta, ta đã đa tạ ngươi rồi”, nói xong không đợi Thủy Khiêm Mạch lên tiếng trả lời liền xoay người chuẩn bị rời khỏi đầm lầy Mê Vụ.

Nghe thấy như thế Thủy Khiêm Mạch cũng sửng sốt, xong lại khôi phục thần thái, bình thường hắn nói chuyện với người khác cũng chưa bao giờ có người đối với như vậy, lần này quả thật là lần đầu tiên, nữ tử này... Quả nhiên bất phàm.

Hồn Thiên cùng Hàn Mai nghe thấy U Tà nói vậy cũng lập tức đuổi theo U Tà, không tiếp tục để ý tới Thủy Khiêm Mạch nữa.

Nhưng ngay lúc này, Thủy Khiêm Mạch dường như nghĩ tới cái gì, mở miệng gọi, “Cô nương, chờ một chút, ta muốn hỏi cây Bích U thảo kia người đã cần dùng gấp chưa? Nếu như không gấp có thể cho ta mượn dùng trước được không?”

Nghe vậy U Tà dừng lại cước bộ một chút, nhưng cũng không quay lại, “Ta chưa dùng, nhưng cây Bích U thảo kia ta cần dùng để cứu người mà ta yêu nhất, không có khả năng giao cho người”, thanh âm U Tà trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, làm cho người nghe cảm thấy giống như một cỗ thanh tuyến (nước suối trong vắt) chảy thẳng vào trong lòng.

Nghe vậy Thủy Khiêm Mạch hơi cau mày, mặc dù là nhú mày hắn vẫn có vẻ thanh nhã như trích tiên vậy, sau đó liền cất bước đi về phía U Tà, không bao lâu đã đuổi theo được U Tà, sau khi đi tới trước mặt U Tà mới ngừng đầu nhìn về phía nàng.

Mà U Tà lúc này cũng mới nhìn về phía Thủy Khiêm Mạch, hai người liếc nhau, ánh mắt U Tà gần như kinh ngạc. Xuyên qua Lăng Thiên đại lục này nàng đã gặp qua không ít nam tử vĩ đại, lãnh liệt bá khí giống như Liệt Hỏa Kinh Thương, băng tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như Vụ Ảnh Khuynh Thành, tà mị tao nhã giống như Hỏa Liên Túy, lưu tình tuyệt luân giống như Mộc Thương Lan, mị hoặc mê người giống như Long Tứ Thiên, ôn nhu thiện lương giống như Vụ Ảnh Khuynh Liên, nghĩa khí ngút trời giống như Mộc Lăng Phong...

Nhưng nam tử trước mắt này, một thân nguyệt nha trường bào bạch sắc, mông lung giống như sương mù, dung nhan làm cho người ta không dám thở mạnh, quanh thân phát ra khí chất cao nhã giống như trích tiên bàn làm cho người ta trầm luân.

Nam tử ôn nhuận như trích tiên chỉ e cũng chính là giống như nam tử trước mắt này.

Còn Thủy Khiêm Mạch khi nhìn đến dung nhan U Tà thì liền đại ra, trên mặt xuất hiện biểu tình cùng khí chất của hắn cực kì không hợp, hoài niệm, khiếp sợ, vui sướng, lo lắng đủ loại cảm xúc phức tạp đều ánh lên trong mắt Thủy Khiêm Mạch.....

“Người...”, Thủy Khiêm Mạch chấn kinh hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, hai mắt đầy kích động nhìn U Tà, cũng không biết nên mở miệng như thế nào.....

(*Vy Nhi: Hihhih...các tình yêu có đoán được Khiêm Mạch ca vì sao lại kích động như vậy không a????)

88. Q.ii – Chương 34

Chương 34 : Ma Kiều – Linh Lung, thâm hạ quyết tâm

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

U Tà có chút thâm trầm nhìn sắc mặt Thủy Khiêm Mạch, nhìn bộ dạng này của hắn, hình như là có nhận thức năng. Nhưng mà năng xuyên qua Lăng Thiên đại lục đã được sáu năm chưa từng gặp qua nam tử này, nếu quen biết nguyên chủ vậy thì càng không có khả năng, kia...

U Tà lại nghĩ tới sau khi Hỏa Uyển Hình tỉnh dậy liền kêu năng là Linh Lung...

Đồng tử U Tà co rút lại, sau đó tinh tế đánh giá Thủy Khiêm Mạch, nếu là như thế, hắn nhất định biết mẫu thân của năng, Thủy Linh Lung!

Khả năng này làm cho tim U Tà khẽ run lên, sau đó mở miệng nói : “ Người biết...Thủy Linh Lung?” U Tà tuy là nhũn mỳ nghĩ ngờ, nhưng ngữ khí lại vô cùng khẳng định, năng khẳng định nam tử ôn nhuận này biết mẫu thân của năng! Điều này chứng tỏ năm đó phụ thân trở lại Di Thất đại lục nghe tin mẫu thân đã chết, là giả!

Nghe được lời nói của U Tà, Thủy Khiêm Mạch liền sửng sốt, sau đó càng thêm tin tưởng nữ nhi phong hoa tuyệt đại này chính là nữ nhi của Thủy di, đứa bé từ nhỏ đã bị đưa đến Lăng thiên đại lục!

Sau đó Thủy Khiêm Mạch gật đầu: “ Ân, ta biết, ta cũng biết giờ phút này năng ở đâu!” Thủy Khiêm Mạch không giấu diếm mở miệng nói, tầm mắt lơ đãng liếc qua bụng U Tà, trông mắt buồn bã.

Từ lúc Thủy Linh Lung cứu Thủy Khiêm Mạch, trong lòng hắn liền nghĩ nếu về sau muốn kết hôn, tất nhiên sẽ thú người giống như Thủy Linh Lung, cho đến khi U Tà sinh ra, trong lòng Thủy Khiêm Mạch liền đem năng trở thành Thủy Linh Lung thứ hai. Đáng tiếc cảnh còn người mất, đứa bé ngày xưa còn quần tã lót bây giờ đã lập gia đình.

Nghe được lời nói Thủy Khiêm Mạch lòng U Tà run lên, làm sao còn chú ý đến ánh mắt ảm đạm kia của Thủy Khiêm Mạch, mà Hàn Mai và Hồn Thiên ở phía sau bắt đầu dĩ liếc nhau, xem ra tiểu thư nhà mình trời sinh đã dính vô số hoa đào.

“Vậy. . . Năng bây giờ thế nào?”, phương mâu màu hổ phách của U Tà lóe lóe, sắc mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng không ai phát hiện ra trong mắt năng ngập tràn kích động cùng vui sướng.

Nghe vậy Thủy Khiêm Mạch lại không nói gì, nhìn thấy U Tà khản trương lại không nói lời nào, U Tà thấy vậy liền căng thẳng: “Mẫu thân làm sao? Năng xảy ra chuyện gì?” thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại mang theo một tia khản trương, lo lắng, sợ hãi.

Thủy Khiêm Mạch cũng nhận ra được sự lo lắng cùng khẩn trương của U Tà, khoe miệng nhất thời cong lên, hóa ra không chỉ có hân và Thủy di nhớ đến nàng, nàng cũng như vậy, đáng giá mấy năm Thủy di gian khổ chờ đợi, chỉ là không biết Kiều thúc thúc giờ đang ở nơi nào...

“Người không cần lo lắng, sở dĩ ta muốn Bích U thảo là bởi vì Thủy di trúng Hỏa Kinh độc, cần thảo này để phối dược, tuy rằng Hỏa Kinh độc này không gây tổn hại đến tính mạng, nhưng nếu độc cứ tồn tại trong cơ thể mãi, sẽ lưu lại hậu quả, đó là lí do năm nào ta cũng tìm Bích U thảo để phối dược giúp Thủy di.” Thủy Khiêm Mạch nghĩ đến chất độc tồn tại hơn mười năm trong cơ thể Thủy Linh Lung, không khỏi cau mày.

U Tà nghe nói thế liền sững sốt, nàng nghe qua vô số độc, nhưng chưa bao giờ nghe đến Hỏa Kinh độc, nhưng mà nghe thấy nó cũng không có gì đáng ngại liền có chút yên tâm, từ trong tay áo lấy ra Bích U thảo đưa cho Thủy Khiêm Mạch : “Người cầm nó về cứu mẫu thân đi, sẽ có một ngày ta đến Di Thất địa lục tìm nàng!”

Mà Thủy Khiêm Mạch nhìn Bích U thảo trong tay U Tà, lông mày không khỏi nhíu lại: “Nhưng mà không phải người cần thảo này để cứu người sao? Nếu ta lấy đi, vậy...”

Nghe vậy biểu tình U Tà cũng không hề biến hóa, nói: “ Ta muốn đi đến Táng Hồn nhai, cho nên tìm vài cộng hàn dược cũng không quá khó, ta muốn biết năm đó khi phụ thân đưa ta đến Lăng thiên đại lục, mẫu thân... mà người là ai?”

Nghe được lời nói của U Tà, Thủy Khiêm Mạch mới yên tâm, sau đó mở miệng nói: “Người muốn biết năm đó sau khi Kiều thúc thúc rời đi, Thủy di đã xảy ra chuyện gì, mà thân phận của ta là gì?”

Nghe vậy U Tà nhìn thoáng qua Thủy Khiêm Mạch, nói : “ Ân, ta muốn biết”

“Hảo, nếu người muốn biết ta liền nói cho người”, thanh âm Thủy Khiêm Mạch ôn nhuận như nước, làm cho người nghe phá lệ thoải mái.

Sau đó U Tà và Thủy Khiêm Mạch ở phía trước, còn Hồn Thiên cùng Hàn Mai ở phía sau tinh tế nghe Thủy Khiêm Mạch kể lại chuyện tình năm đó.

Ngày đó sau khi Ma Kiều tự tay đem U Tà đến Lăng thiên đại lục, giao tận tay Hỏa Uyên Hình.

Sau đó một đám người đuổi theo, Thủy Linh Lung vẫn nắm tay Thủy Khiêm Mạch không đào tẩu, một đám người tự xưng là nhân sĩ chính phái, sau khi vũ nhục nàng một phen liền đem nàng và thủy Khiêm Mạch về Thủy gia.

Di Thất đại lục, thư phòng Thủy gia.

“Nghịch nữ! Người dám làm ra chuyện bại hoại môn phong như vậy, quả thực làm cho Thủy gia chúng ta xấu mặt!”, Thủy gia gia chủ lửa giận ngút trời nhìn Thủy Linh Lung, sau đó hung hăng vỗ lên bàn.

Mà Thủy Linh Lung quỳ gối cũng không nói gì, chỉ đem Thủy Khiêm Mạch bảo hộ ở sau người.

“Người mau nói, ma đầu Ma Kiều kia đang ở đâu, còn có nghiệt chủng kia nữa?”, gia chủ Thủy gia thấy Thủy Linh Lung không nói gì, lập tức cũng hạ hỏa, thanh âm trầm thấp hỏi.

Nguyên bản Thủy Linh Lung vốn đang nhu thuận quỳ trên mặt đất liền mở miệng: “Kiêu ca ca không phải ma đầu, hướng hồ con của chúng ta chính là cháu gái của người, sao người có thể nói như vậy, đây chính là giáo dưỡng của tứ đại gia tộc sao?”

Ngữ khí Thủy Linh Lung cao lên, vị trí của gia chủ Thủy gia trong lòng nàng đã thay đổi, Ma Kiều cùng U Tà mới là người thân nhất của nàng, không thể để người khác vũ nhục.

Nghe vậy gia chủ Thủy gia vô cùng giận dữ, đứng lên đi đến bên người Thủy Linh Lung tát một cái, mà Thủy Linh Lung cũng chưa từng phản kháng, thân hình bởi vì cái tát này mà ngã xuống đất, Thủy Khiêm Mạch liền đỡ Thủy Linh Lung nên.

Gia chủ Thủy gia nhìn bàn tay vừa đánh Thủy Linh Lung, sau lại nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Thủy Linh Lung, khoe miệng lạnh nhạt nhìn chính mình, gia chủ Thủy gia lập tức vậy vậy tay, lớn tiếng mở miệng nói : “Người đâu, vào đem nàng dẫn đi”

Nhưng mà đúng lúc đó, có người tiến vào bẩm báo, nói là tông chủ Vân tông bí mật đến Thủy gia!

Nghe thấy tin tức như thế, gia chủ Thủy gia sửng sốt, sau đó mở miệng : “Mau, thỉnh hẩn đến đây!”, người nọ nghe xong liền rời đi, giờ phút này gia chủ Thủy gia ý vị thâm trường nhìn Thủy Linh Lung, tông chủ Vân tông lại bí mật đến, không ai hiểu tình hình hẩn, giờ phút này lại đi đến Thủy gia là có mục đích gì.

Lập tức gia chủ Thủy gia nhớ tới vài năm trước Vân Thánh Thiên phái người tới Thủy gia cầu hôn, giờ phút này Vân tông đã hùng mạnh hơn trước, Tà Tông ẩn nấp, mà thực lực tứ đại gia tộc vì đối kháng Tà tông đã giảm đi phân nửa, kể từ đó Vân Tông một mình độc bá thiên hạ, tuyệt đối không thể đắc tội với hẩn.

Nghĩ đến đây trên mặt gia chủ Thủy gia nổi lên ý vị thâm trường, mà đúng lúc này từ ngoài cửa đi vào một nam tử, một thân văn sam trường bào, khuôn mặt tuấn mỹ, khí thế cường đại, quả nhiên không hổ danh là tông chủ Vân tông.

Mà Vân Thánh Thiên đi vào liền nhìn thấy thủy Linh Lung té trên mặt đất, ánh mắt có chút thâm trầm, sau lại cười nói : “Gia chủ Thủy gia, biệt lai vô dạng?” (lâu ngày không gặp)

“Làm phiền tông chủ nhớ đến, tại hạ hết thấy đều tốt, chỉ là nữ nhi bất hiếu này, lại làm ra chuyện như vậy, thật sự là làm cho Thủy gia xấu mặt!”, gia chủ Thủy gia nhìn thấy Vân Thánh Thiên nói chuyện với mình liền khôi phục bộ dạng của người đứng đầu một tộc, nhưng khi vừa nói đến Thủy Linh Lung, cả người lại dâng lên một cỗ tức giận, hẩn nghĩ cả đời này sẽ nở mày nở mặt, nhưng không ngờ nữ nhi mình sủng ái nhất lại làm ra chuyện đồi bại thuần phong mỹ tục như vậy!

Nghe vậy Vân Thánh Thiên lại nhìn về phía Thủy Linh Lung, lập tức mở miệng nói, “Gia chủ quá lời, Thủy tiểu thư quả nhiên không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục, bộ dạng này làm tâm ta rung động!”

Nghe được lời nói Vân Thánh Thiên, trong lòng gia chủ Thủy gia khẽ run lên, nhưng ngoài mặt vẫn nói : “Đâu có đâu có, nghịch nữ này sao có thể lọt vào mắt tông chủ Vân tông, nàng...”

Nghe thấy gia chủ Thủy gia thở dài, biểu tình Thủy Linh Lung không đổi, cũng không liếc mắt nhìn Vân Thánh Thiên lần nào, mà tròn mắt Thủy Khiêm Mạch hiện lên một đạo tàn nhẫn, chung tình với Thủy đi? Quả thực là chuyện cười!

“Thủy gia chủ, bản tông chủ lần này đến chính là có việc, không biết gia chủ có thể nói chuyện riêng với ta một lát?”, Vân Thánh Thiên thần nhiên nhìn thoáng qua gia chủ Thủy gia, trong mắt có áp lực, là cho Thủy gia chủ không khỏi đỏ mồ hôi lạnh.

Vốn tưởng rằng tông chủ Tà Tông – Ma Kiêu và tông chủ Vân Tông – Vân Thánh thiên là do người đời nói quá, đưa hai người bọn hẩn nói quá lên, nhưng lại không biết lời đồn đại kia cũng không đủ để miêu tả hết tài hoa kinh diễm cùng thân phận của họ.

Nếu so sánh, tựa hồ hai người ngang nhau, nhưng gia chủ Thủy gia nghĩ, Ma Kiêu so với Vân Thánh Thiên nhỉnh hơn một chút, thứ nhất Ma Kiêu lạ đệ nhất mỹ nam của Di Thất đại lục, như vậy liền hơn Vân Thánh Thiên một mặt, thứ hai là năng lực lãnh đạo, Tà Tông so với Vân Tông liền cường đại hơn một chút, như vậy chênh lệch giữa hai người là có thể nhìn ra.

Nhưng mà muốn trách thì trách Ma Kiêu không nên là tông chủ Tà tông, nếu hẩn là người bình thường, tất nhiên hẩn sẽ đồng ý hôn sự của hai người, cho dù là người tầm thường, vào Thủy gia tức là con rỗi của hẩn, ngày sau có thể bồi dưỡng hẩn thành một người tài ba.

Nhưng mà tính cách của Ma Kiêu lại cuồng ngạo, lãnh khốc, căng bản không người nào có thể khống chế, mà hẩn cũng không thể ngăn cản, cho nên Thủy Linh Lung và Ma Kiêu bỏ trốn làm cho hẩn vô cùng giận dữ, đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Thủy Linh Lung cãi lời hẩn, làm chuyện không thích hợp với thân phận của nàng.

Sau đó gia chủ Thủy gia dẫn Vân Thánh Thiên vào thư phòng, mà trước khi Vân Thánh Thiên đi vào thư phòng liền nhìn thoáng qua Thủy Linh Lung, trong ánh mắt có đoạt lấy, có phần nộ, còn có chút mê luyến.

Thủy Linh Lung lại không phát hiện ra, chỉ có Thủy Khiêm Mạch chú ý tới ánh mắt này, trong lòng dấy lên một hơi thổ nguy hiểm.

Sau khi tiến vào thư phòng, hai người liền ngồi xuống nói chuyện.

“Đây chính trà Mây Mù tốt nhất, mời tông chủ dùng. Không biết tông chủ muốn nói cái gì?”, gia chủ Thủy gia ngồi ở vị trí chủ vị tinh tế thưởng thức trà, ngữ khí thản nhiên nói.

Nghe vậy con người Vân Thánh Thiên chợt lóe, sau đó cầm lấy chén trà tinh tế thưởng thức, uống một ngụm nói : “Quả nhiên là trà ngon, gia chủ đã ngồi trên vị trí này hơn mười năm, không thể không nhìn ra chút tâm tư này của bản tông chủ chứ?”

Nghe Vân Thánh Thiên nói vậy, gia chủ Thủy gia thản nhiên buông chén trà xuống, mở miệng cười nói: “Sao được, tông chủ còn trẻ tuổi mà có thể thống trị Vân Tông gọn gàng ngăn nắp, ở Di Thất đại lục nổi tiếng là kín đáo, ta làm sao có thể hiểu được, bất quá tông chủ tự mình đến đây thực sự làm cho ta vô cùng kinh ngạc.”

“Ha ha ha, gia chủ khách khí, vài năm trước ta phái người đến cầu thân, khi đó đã hạ quyết tâm, ta muốn Thủy Linh Lung, đáng tiếc nàng không biết thời thế, cùng đối thủ một mất một còn của ta-Ma Kiêu bỏ trốn, điều này làm cho Vân Tông chúng ta vô cùng mất mặt, nói vậy hẳn trong lòng gia chủ cũng đã rõ!”

Khi Vân Thánh Thiên nhắc lại chuyện cũ, trong giọng nói mang theo một tia phẫn nộ, hoài niệm cùng uy hiếp, ý tứ vô cùng rõ ràng, năm đó hẳn thành tâm cầu hôn Thủy Linh Lung, nhưng mà Thủy gia lại cho Vân Tông hẳn một cái bạt tai như vậy quả thực là đáng chết, giờ phút này nếu Thủy gia không đồng ý, vậy thì đừng trách Vân Tông hẳn vô tình.

Trông mặt gia chủ Thủy gia xẹt qua một tia âm lệ, lát sau liền khôi phục bình thường, ngữ khí không chút phật phùng nói: “Người thông minh không nói tiếng lớn, tông chủ có chuyện gì liền nói rõ đi.”

Nghe nói như thế Vân Thánh Thiên liền vỗ vỗ tay : “Quả không hổ danh là người đứng đầu một gia, sáng khoái. Bản tông chủ đến đây chỉ có một chuyện, giao Thủy Linh Lung cho bản tông chủ, người sẽ công bố với bên ngoài là nàng đã chết!”

Nghe được lời nói Vân Thánh Thiên, gia chủ Thủy gia sửng sốt, sau đó nhúu mày suy nghĩ. Kỳ thật hẳn vẫn vô cùng vừa lòng về nữ nhi này, tài hoa cùng khí thế không hề thua kém nam tử làm cho hẳn nở mày nở mặt, cho nên hẳn cũng không muốn xử phạt nàng, nhưng giờ phút này Vân Thánh Thiên lại nói vậy, nếu hẳn còn không buông tay thì sẽ không thức thời, như vậy...

Vân tông cùng Tà tông bất đồng, Vân tông là nơi tập trung rất nhiều các đệ tử của các đại gia tộc, cho dù lực lượng của Thủy gia hẳn có hùng hậu đến mấy cũng khó mà ngăn cản, hẳn chỉ có thể liên kết với ba gia tộc còn lại đối kháng.

Nghĩ đến đây gia chủ Thủy gia thở dài, mở miệng nói : “Vân Tông chủ, cái này cũng không thể không được, nhưng dù sao Thủy Linh Lung cũng là con nối dõi duy nhất của ta, ta hi vọng nàng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên xin tông chủ chiếu cố nàng thật tốt!”

Nghe vậy con người Vân Thánh Thiên hiện lên một đạo ánh sáng, “Đây là tất nhiên, gia chủ xin yên tâm, dù sao Thủy Linh Lung cũng chính là người trong lòng của ta, làm sao ta có thể đối xử không tốt với nàng đây? Gia chủ có thể thường xuyên đến Vân Tông thăm nàng!”

Nghe nói như thế gia chủ Thủy gia liền yên tâm, sau đó trong lòng lại vô cùng mừng rỡ, nếu Vân Thánh Thiên không chê Thủy Linh Lung, về sau Thủy Linh Lung chính là người của Vân Tông, nói như vậy Thủy gia hẳn có một ngọn núi để dựa vào! Nghĩ đến đây trên mặt gia chủ Thủy gia không che giấu được mừng rỡ.

Sau đó Thủy Linh Lung liền bị Vân Thánh Thiên đem về Vân tông, còn có cả Thủy Khiêm Mạch.

Mà sau khi Vân Thánh Thiên đưa Thủy Linh Lung về Vân Tông, Thủy Linh Lung và Thủy Khiêm Mạch liền bị nhốt ở một chỗ u tĩnh phía sau Lâm viên, hơn nữa mỗi ngày đều đem đến thức ăn bên trong có Hỏa Kinh độc, từ nhỏ Thủy Khiêm Mạch đã mang thể chất hàn, cho nên Hỏa Kinh độc chỉ có tác dụng đối với Thủy Linh Lung, từ ngày đó Thủy Khiêm Mạch bắt đầu cố gắng tu luyện nội lực, hi vọng có một ngày có thể đem Thủy Linh Lung rời khỏi Vân Tông.

Mà Vân Thánh Thiên từ sau khi đem Thủy Linh Lung nhốt lại liền không đến thăm nữa, giống như chỉ cần nhốt nàng lại ở trong này hẳn sẽ vui vẻ, mà một ngày đi qua, tin tức Thủy Linh Lung đã chết liền lan truyền khắp Di Thất đại lục.

Nghe xong nơi này hơi thở quanh thân U Tà chợt biến lạnh, mẫu thân lại bị người nhốt!

Sau đó U Tà lại nghi hoặc nhìn về phía Thủy Khiêm Mạch nói : “Vì sao ngươi có thể tự do ra vào Vân tông?”

Nghe vậy Thủy Khiêm Mạch liền cười khở, : “Ngẫu nhiên Vân Thánh Thiên nhìn trúng tư chất của ta, sau đó cũng hẳn muốn thu ta làm đồ đệ, nhưng mà ta không đồng ý, hẳn liền dùng Thủy di uy hiếp ta. Cho nên ta chỉ có thể đồng ý, cứ như vậy ta trở thành người không thể thiếu trong Vân tông, tự nhiên có thể ra vào tự do!”

Thủy Khiêm Mạch vốn tưởng rằng U Tà sẽ trách hấn, nhưng U Tà chỉ thản nhiên gật đầu, sau đó nói : “Cám ơn ngươi mấy năm nay đã chiếu cố mẫu thân của ta, về sau nếu có chuyện gì cần hỗ trợ cứ nói, chỉ cần có thể giúp ngươi ta sẽ làm tất cả”.

Nghe được thành ý trong lời nói của U Tà, Thủy Khiêm Mạch chỉ cười chứ không nói.

“Đúng rồi, cha ta đâu? Ngươi cũng biết hấn ở nơi nào?”, lúc này U Tà mới nhớ đến phụ thân của mình, nếu hấn tin mẫu thân tử thì không biết có làm chuyện gì không?

Thủy Khiêm Mạch thấy biểu tình của U Tà liền biết trong lòng U Tà nghĩ gì, lập tức mở miệng nói : “Ngươi yên tâm, Kiêu thúc thúc sẽ không làm chuyện gì điên rồ, hẳn còn có ngươi, cũng sẽ không vì Thủy di mà chết, nam tử giống như hấn sẽ không để đối thủ của mình còn lại trên đời, đây cũng là điều mà Thủy di yên tâm”

Nghe nói như thế U Tà mới yên tâm, sau đó có chút tò mò, không biết phụ thân mình là người như thế nào? Nữ nhi đối với phụ thân luôn có một loại sung bái, giờ phút này U Tà cũng không ngoại lệ, kiếp này lần đầu tiên cảm nhận được tình thân, còn biết chính mình còn có phụ mẫu, trong lòng U Tà thật sự cảm khái vạn phần.

“Phụ thân ta là người như thế nào?”, nghĩ nghĩ U Tà không khỏi mở miệng hỏi.

Mà Thủy Khiêm Mạch nghe thế liền sửng sốt, sau đó là cười ra tiếng, không ngờ nữ tử như U Tà lại hỏi câu như vậy, lập tức mở miệng nói : “Lần đầu tiên gặp mặt Kiêu thúc thúc đã cứu ta, hẳn có thói quen một thân hắc y, sắc mặt vĩnh viễn lãnh khốc, chỉ có ở trước mặt Thủy di mới lộ ra vẻ nhu tình như nước, Thủy di từng nói hẳn là phu quân tốt nhất trên thế giới, bá khí nghiêm nghị, cuồng ngạo thiên hạ, mà cha ngươi tên Ma Kiêu!”

Nghe vậy U Tà cũng có chút sửng sốt, vì sao phụ thân trong miệng Thủy Khiêm Mạch lại có chỗ giống phu quân của nàng đây, nghĩ đến đây khóe miệng U Tà cong lên, ánh mắt của nàng và mẫu thân lại giống nhau, ánh mắt chọn lựa phu quân thật giống.

“Cám ơn ngươi nói cho ta chuyện ngày đó, nhưng mà ngươi còn chưa nói cho ta biết tên của ngươi.”, U Tà cười cười sau đó lại nhìn về phía Thủy Khiêm Mạch, mày liễu khẽ nhíu, có thể chiếu cố nương nàng mười mấy năm, nàng tất nhiên phải cảm tạ hấn thật tốt.

“Thủy Khiêm Mạch, khiêm trong khiêm tốn, mạch trong hoa mạch thượng, đây là tên Thủy di đặt cho ta”, Thủy Khiêm Mạch cũng cong lên khóe miệng, trả lời U Tà, trong giọng nói còn có chút hoài niệm.

Nghe vậy U Tà liền trầm mặc, sau đó lại nhìn Thủy Khiêm Mạch nói : “Một khi đã như vậy, ta liền đi trước, ngươi hãy cầm Bích U thảo về cứu mẫu thân đi ”

Nghe vậy Thủy Khiêm Mạch thản nhiên gật đầu, “Hảo, ngươi hãy cẩn thận “

Gió nổi mây phun, U Tà cùng Thủy Khiêm Mạch nói lời từ biệt rời khỏi Thiên Hải vực, đi đến Táng Hồn nhai...

89. Q.ii – Chương 35

Chương 35 : Nghê Thường sảy thai, Minh Nguyệt hiến vật quý.

Edit & Beta: Vy Nhi

Thủy Khiêm Mạch cười cười nhìn bóng dáng U Tà, sau đó lại nhìn Bích U thảo trong tay, thân mình chợt lóe liền biến mất khỏi lầy Mê Vụ, đi về hướng Di Thất đại lục.

Còn U Tà lại khẽ cong khóe miệng mang theo Hồn Thiên cùng Hàn Mai đi đến Thiên Hải Vực. Hồn Thiên cùng Hàn Mai đi theo phía sau U Tà có chút hai mặt nhìn nhau, bất quá hai người cũng rất cao hứng, mẫu thân của chủ tử đã tìm được rồi, hiện tại chỉ là nàng và tiểu thư chưa có gặp mặt, ngày sau người một nhà đoàn tụ chẳng phải sẽ cực hoà thuận vui vẻ sao?

Nghĩ đến đây Hồn Thiên cùng Hàn Mai đều liếc nhìn nhau, thần sắc tràn đầy kích động, lần này trở về cứu tử nhất sinh của tiểu thư sẽ được giải, Phệ tâm cổ của chủ tử cũng sẽ được giải, hết thảy đều rất tốt rồi.

Cứ như thế ba người liền đi đến Thiên Hải Vực.

Mà bên kia, Liệt Hỏa Kinh Thương lặng lẽ ngồi ở trong phòng hồi lâu xong liền ngẩng lên, mặt không đổi sắc, tuy rằng không có chút biểu tình nào, nhưng lãnh khí âm hàn trong ánh mắt của hắn lại làm cho người ta kinh hãi không thôi.

Vẫn đứng ở ngoài cửa, mấy người Hồn Ảnh cảm nhận được hơi thở của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhất thời lục phủ ngũ tạng đều cảm thấy ớn lạnh tận xương, bọn họ không kiềm chế được đều rung mình một cái, “Chủ. . . Chủ tử, Hồn Thiên cùng Hàn Mai truyền tin tức đến, nói Vương phi đã đi đến Thiên Hải Vực, ở đầm lầy Mê Vụ cũng không gặp phải nguy hiểm gì, thỉnh chủ tử yên tâm!”

Nghe vậy ánh mắt Liệt Hỏa Kinh Thương hiện lên một tia an tâm, sau đó lại lãnh liệt từ tính mở miệng nói, “Không sao là tốt rồi, các người theo ta đi thư phòng, Hoa Tàn quốc an ổn cũng đã lâu lắm rồi đây.”

Liệt Hỏa Kinh Thương ý vị thâm trường nói xong đó câu đó liền dẫn đầu đi đến ngự thư phòng, mà bọn người Hồn Ảnh thì hưng phấn liếc nhau, nói như vậy có phải bọn họ sẽ được động thủ hay không đây? Đã lâu không động thủ, tay chân đều ngứa a! Ha ha ha!

Nghĩ đến đây mấy người nhin không được hô to, chờ Hồn Thiên trở về khẳng định sẽ ngưỡng mộ cùng ganh tị với bọn họ cho xem, ha ha.

Sau đó mấy người đi theo Liệt Hỏa Kinh Thương đến ngự thư phòng.

Giờ phút này Hoa Tàn quốc bề ngoài bình tĩnh, kì thực nội bộ đã có chút hỗn loạn không chịu nổi.

“Vô Tình, như thế nào hôm nay lại đến chỗ ta vậy? Vị Ương công chúa đâu?”, Tức Mặc Văn Tinh nhìn Liệt Hỏa Vô Tình đang nằm ở bên cạnh chính mình, sau đó mị nhãn như tơ (ánh mắt lẳng lơ, mềm mại như tơ) mở miệng hỏi, ngữ khí ôn nhu như nước.

Nghe vậy sắc mặt Liệt Hỏa Vô Tình đen lại, vốn tưởng rằng chỉ cần hắn bên ngoài đối xử với Hoa Nghê Thường tốt một chút, làm gì cũng đều nghe theo nàng một chút thì sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng dù như vậy vẫn không thể thu được lòng của nàng, nàng thế nhưng ba ngày nữa tháng lại thú một vài nam tử anh tuấn tiến cung, chuyện này quả thực là dọa hắn đến cực điểm!

Liệt Hỏa Vô Tình nghĩ như vậy, nhưng hắn có điều không biết, trước khi cùng hắn đại hôn, Hoa Nghê Thường cũng đã như vậy. Thân là đích hoàng nữ duy nhất của Hoa Tàn quốc đương nhiên là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, ngày sau còn có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, làm sao có thể chỉ cam tâm có một người nam nhân là hắn chứ.

Liệt Hỏa Vô Tình càng nghĩ lại càng giận dữ, lập tức xoay người lên chút không hề ôn nhu phát tiết trên người Tức Mặc Văn Tinh. Mà Tức Mặc Văn Tinh cũng bối vì hắn không ôn nhu nên có chút đau, lập tức hơi nhíu mi lại, nhưng không mở miệng ngăn cản.

Sau khi Tức Mặc Văn Tinh dần dần thích ứng, hai tay cũng gắt gao ôm lấy thắt lưng Liệt Hỏa Vô Tình, ánh mắt hiện lên một tia đắc ý, nhất quốc công chúa thì sao chứ, có nhiều nam nhân như vậy nhưng chẳng phải vẫn không có được tâm của nam nhân này sao?

Liệt Hỏa Vô Tình chính là của Tức Mặc Văn Tinh nàng, tuy rằng người nàng yêu không phải hắn, nhưng nếu hắn đã trở thành nam nhân duy nhất mà nàng nhận định, vậy thì về sau nàng liền toàn tâm toàn ý đối

với hắn?

Nghĩ như vậy Tức Mặc Văn Tinh càng tận lực phối hợp với Liệt Hỏa Vô Tình, điều này làm cho Liệt Hỏa Vô Tình tìm được cảm giác để vương lúc trước, điều này không khỏi làm hắn mừng rỡ, đối với Tức Mặc Văn Tinh cũng ôn nhu rất nhiều.

Rất nhanh một hồi triển miên liền chấm dứt, Tức Mặc Văn Tinh ghé vào trước ngực Liệt Hỏa Vô Tình, hơi thở có chút hỗn hển nói, “Vô Tình, ta yêu chàng, thực yêu thực yêu chàng”.

Nghe vậy bàn tay Liệt Hỏa Vô Tình đang vỗ về Tức Mặc Văn Tinh nhẹ nhàng đi xuống dưới, cũng nhu tình như nước nói, “Tinh Nhi, ngày sau kêu ta phu quân đi, nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng không danh không phận như vậy đi theo ta, chờ sau khi ta lấy được toàn bộ binh quyền Hoa Tàn quốc, ta liền xưng bá Lăng Thiên đại lục, đến lúc đó tất nhiên ta sẽ thú nàng!”

Nghe vậy tâm tư Tức Mặc Văn Tinh liền động, nàng đã sớm nhìn ra Liệt Hỏa Vô Tình tiếp cận Hoa Nghê Thường khẳng định là có mục đích khác, thì ra mục đích của hắn đó là lợi dụng binh lực của Hoa Tàn quốc xưng bá thiên hạ. Nghĩ đến đây Tức Mặc Văn Tinh liền cao hứng, vốn tưởng rằng quãng đời còn lại của nàng đều chỉ có thể như vậy, nhưng thật không ngờ Liệt Hỏa Vô Tình thế nhưng lại hứa với nàng như vậy, ngày sau sẽ thú nàng.

Vậy có phải sẽ có một ngày nàng trở thành nữ nhân của đệ nhất bá chủ Lăng Thiên đại lục hay không? Điều này chẳng phải so với cái gì mà nữ nhi Trần quốc đại tướng quân, cái gì mà đích hoàng nữ của một quốc gia đều cao hơn sao?

Nghĩ đến đây Tức Mặc Văn Tinh càng tận lực mềm mại, ngón tay mảnh khảnh mơn chớn về loạn ở trước ngực Liệt Hỏa Vô Tình, miệng mở miệng nói, “Hảo, chàng không được nuốt lời đó, ta sẽ chờ chàng thú ta”.

“Ha ha, tiểu yêu tinh, làm sao có thể quên chứ, ta nhất định sẽ thú nàng!”, Liệt Hỏa Vô Tình bị ngón tay Tức Mặc Văn Tinh dụ hoặc mà hô hấp lại trở nên đứt quãng, đêm nay, âm thanh gằm nhẹ, rên rỉ vang lên không ngừng...

Mà một nơi khác, Hoa Nghê Thường cũng cùng một nam tử anh tuấn triển miên, nhưng mà không bao lâu khi nam tử anh tuấn kia động thân mình, Hoa Nghê Thường liền nhíu chặt mi, cảm thấy bụng đau đớn nói không nên lời, hạ thân còn xuất hiện một dòng nước ấm.

Nhưng mà nam tử ở phía trên hiện đang đắm chìm trong sung sướng triển miên tự nhiên là không hề phát hiện ra điểm bất thường của Hoa Nghê Thường, vẫn tiếp tục mãnh liệt di động thân thể của chính mình. Không bao lâu sau Hoa Nghê Thường liền cảm thấy không thích hợp, bụng càng ngày càng đau đớn, lập tức cau mày mở miệng nói, “Ngừng. . . Dừng lại, đau. . .”, Hoa Nghê Thường nói xong lời này liền ngất đi.

Mà nam tử anh tuấn kia vẫn như trước ghé vào trên người Hoa Nghê Thường sắc mặt lập tức trắng bệch. Vốn tưởng rằng được Hoa Nghê Thường thu vào hoàng cung Hoa Tàn, ngày sau khẳng định sẽ được bay lên cảnh cao, ai ngờ hôm nay làm loại chuyện này, nàng thế nhưng cứ như vậy liền chết ngất đi, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Sau đó nam tử kia lại cảm giác được trên người Hoa Nghê Thường dường như có từng trận dòng nước ấm trào ra, nhất thời kinh hãi, chỉ thấy trên vật thể nam nhân kia hỗn loạn nhiều điểm huyết sắc màu đỏ tươi, dưới hạ thân của nàng ta còn có cục thịt gì đó trôi theo ra, giờ phút này nam tử kia quá mức sợ hãi, sau đó hướng về phía ngoài cửa hô lớn, “Người đâu, mau tới đây, công chúa chết ngất rồi, mau tới a !”

Nghe vậy nhóm thị vệ, cung nữ vốn đứng ở ngoài cửa tưởng tượng cảnh Hoa Nghê Thường cùng nam tử anh tuấn này làm việc nhất thời cả kinh, sau đó toàn bộ chạy vào trong phòng. Liền nhìn thấy Hoa Nghê Thường trần như nhộng nằm ở trên giường, hạ thân còn đang chảy ra những cục thịt nho nhỏ, bọn thị vệ cả kinh xoay người chạy ra ngoài, mà mấy cung nữ đều liếc mắt nhìn nhau tiến đến mặc quần áo cho Hoa Nghê Thường.

Mấy tên thị vệ kia khi chạy ra khỏi phòng thì sắc mặt ửng hồng, sau khi lấy lại tinh thần liền kêu người đi đến Thái Y viện truyền thái y.

Qua hồi lâu, Hoa Thích cùng Liệt Hỏa Vô Tình vốn đang triền miên ở chỗ Tức Mặc Văn Tinh đều tiến đến, nhìn cánh cửa đang đóng chặt, thỉnh thoảng còn có tiếng thở dài của y nữ truyền ra, hai người đều nhủ mảy. Chỉ là Hoa Thích đầy lo lắng nhủ mảy, mà Liệt Hỏa Vô Tình lại là ghét bỏ nhủ mảy.

Cứ như thế, không bao lâu nhóm y nữ từng bước từng bước đi ra, hành lễ với Hoa Thích cùng Liệt Hỏa Vô Tình.

“Không cần đa lễ, mau nói, Thường Nhi thế nào rồi? Mau nói!”, tuy rằng Liệt Hỏa Vô Tình đối với Hoa Nghê Thường quả thật là bất mãn, nhưng trước khi lấy được toàn bộ binh quyền của Hoa Tàn quốc, hắn tất nhiên muốn ở trước mặt Hoa Thích sắm vai một cái hảo nam nhân tuyệt sắc, bằng không như thế nào có thể làm cho Hoa Thích tín nhiệm hắn chứ?

Mà Hoa Thích ở bên cạnh quả thật cảm thấy Liệt Hỏa Vô Tình thật sự không tồi, Hoa Nghê Thường cùng nam nhân khác đã xảy ra loại sự tình này vậy mà hắn còn khản trương, lo lắng cho Hoa Nghê Thường như vậy, Hoa Thích rất là vừa lòng .

“Chuyện này. . . Phò mã chớ lo lắng, công chúa điện hạ nàng. . . Nàng chính là sảy thai, cũng không đáng ngại “, y nữ kia nhìn Liệt Hỏa Vô Tình kích động như vậy, sau đó run rẩy mở miệng nói.

Nghe vậy đồng tử Liệt Hỏa Vô Tình co rụt lại, còn Hoa Thích cước bộ run lên, kinh hãi lui lại mấy bước cũng may có cung nữ phía sau đỡ lấy bà.

“Người, người nói cái gì? Nàng. . . Nàng sảy thai ?!”, Liệt Hỏa Vô Tình lập tức có chút không dám tin mở miệng nói, mấy ngày trước Hoa Nghê Thường vẫn còn ở cùng với hắn, mấy ngày gần đây mới bắt đầu cùng nam nhân khác triền miên, nói như vậy đứa nhỏ này. . . Là của hắn ? !

Nghĩ đến đây nắm tay Liệt Hỏa Vô Tình ở trong ống tay áo hung hăng siết chặt. Trước kia hắn thân là đế vương, nhưng con giống (tinh trùng) loãng, chưa bao giờ có phi tử nào có thể hoài đứa nhỏ của hắn, nay thật vất vả hắn mới có được đứa nhỏ đầu tiên, đứa nhỏ này thế nhưng lại bị nữ nhân của chính hắn cùng nam nhân khác triền miên mà mất, quả thực là thiên đại vũ nhục!

Hoa Thích cũng không dám tin, đứa nhỏ đầu tiên của nữ nhi, tôn tử đầu tiên của bà thế nhưng cứ như vậy mà mất đi?

“Vậy Thường Nhi không có việc gì chứ?”, Hoa Thích thất vọng cùng không dám tin, xong giống như nhớ tới gì đó liền lớn tiếng hỏi y nữ kia, ngữ khí cực kỳ lo lắng, nếu như vì sảy thai lần này về sau không thể sinh dục được nữa, vậy thì Hoa Tàn quốc của bà thật sự xong rồi.

“Nữ hoàng bệ hạ thỉnh yên tâm, công chúa cũng không có trở ngại, chỉ là. . . việc sinh hoạt khuê phòng rất thường xuyên, cho nên đứa nhỏ mới bị sảy, nếu như ngày sau tỉ mỉ điều dưỡng, đứa nhỏ vẫn là sẽ có “, y nữ kia đương nhiên là biết Hoa Thích lo lắng cái gì. Giờ phút này Hoa Tàn quốc chỉ có duy nhất một vị hoàng nữ, nếu như có gì không hay xảy ra vậy thì Hoa Tàn cũng sẽ tuyệt hậu.

Sau khi biết Hoa Nghê Thường cũng không có trở ngại, Hoa Thích lại nhìn về phía Liệt Hỏa Vô Tình ở bên cạnh, trong đáy mắt tràn đầy sự không đành lòng, đứa nhỏ này là của ai bà đương nhiên cũng biết, nhưng nào ngờ thế sự vô thường, một người từng là đế vương, thế nhưng lại xảy ra nhiều biến cố như vậy, nay ở Hoa Tàn quốc còn phải chịu vũ nhục như thế.

Thân là nữ hoàng Hoa Thích tự nhiên biết uy nghiêm của đế vương một quốc, Liệt Hỏa Vô Tình có thể dễ dàng tha thứ việc nữ nhân của mình cùng nam nhân khác ở bên nhau đã là chuyện rất là bất khả tư nghị, nay hắn đứa nhỏ đầu tiên của hắn thế nhưng lại vì như vậy mà mất đi, trong lòng hắn tất nhiên sẽ rất thống khổ .

Nhưng mà dưới ánh mắt của Hoa Thích, Liệt Hỏa Vô Tình ngẩng đầu lên, trên mặt không có một tia biến hóa, sau đó là nói với Hoa Thích, “Mẫu hoàng, Thường Nhi lúc này vừa mới sảy thai, cần phải tịnh dưỡng thân mình cho tốt, như vậy đi, sau này ta liền ở lại đây chiếu cố nàng, sắc trời đã muộn, mẫu hoàng nên trở về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải lâm triều nữa “.

Hoa thích nghe thanh âm Liệt Hỏa Vô Tình bình tĩnh, lập tức kinh ngạc, xong cũng yên tâm, mở miệng nói với Liệt Hỏa Vô Tình, “Hảo, người chiếu cố Thường Nhi cho tốt, mẫu hoàng liền đi về trước .”

Nói xong sau Hoa Thích cẩn thận bước từng bước rời khỏi Lưu Hân điện. Sau khi Liệt Hỏa Vô Tình nhìn Hoa Thích rời khỏi liền cất bước vào phòng, hơn nữa còn hạ lệnh, “Không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào!”

Cung nữ ngoài cửa nghe vậy cũng không dám nhiều lời, nhu thuận nói, “Dạ, phò mã, nô tỳ tuân mệnh!”

Sau khi Liệt Hỏa Vô Tình đi vào phòng, liền ngửi thấy một cỗ hương vị triền miên nồng đậm, sắc mặt lại âm trầm xuống, đi tới bên cạnh Hoa Nghê Thường, chỉ thấy nàng nhắm mắt nằm ở trên giường, trên cổ trắng nõn vẫn còn nhiều điểm dấu hôn hồng nhạt, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn như cũ không che được xuân sắc mị hoặc.

Liệt Hỏa Vô Tình lạnh lùng nhìn Hoa Nghê Thường, dưới ánh mắt lạnh như băng kia, Hoa Nghê Thường dần dần chuyển tỉnh, vừa mới tỉnh lại liền nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Liệt Hỏa Vô Tình đầy thương tâm, phần nộ, chỉ trích, lập tức ánh mắt nàng cũng giật thót lại, mở miệng nói, “Phu. . . Phu quân chàng làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

Nhìn thấy Hoa Nghê Thường đã tỉnh, ánh mắt Liệt Hỏa Vô Tình vòng vo lưu chuyển, trở nên đau lòng mà thâm tình, đi qua đi cầm tay Hoa Nghê Thường nói, “Thường Nhi, dù cho nàng muốn cùng nam nhân khác triền miên ta cũng sẽ không nói gì, vì dù sao nàng cũng là công chúa duy nhất của một quốc gia, nhưng mà nàng sao có thể mặc kệ con của chúng ta không thèm để ý chứ, hài tử là vô tội mà!”

Hoa Nghê Thường nghe lời nói của Liệt Hỏa Vô Tình, lại sờ sờ bụng chính mình, hạnh mầu cũng lập tức tràn đầy bi thống, sau đó liền nhào vào trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình, “Phu quân, thực xin lỗi, Thường Nhi không phải cố ý, Thường Nhi cam đoan với chàng, sau này sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy nữa.”

Liệt Hỏa Vô Tình do dự một chút rồi cũng đưa tay ôm lấy Hoa Nghê Thường, chỉ là trong ánh mắt tràn đầy chán ghét, vừa mới cùng nam nhân khác triền miên xong thể nhưng liền yêu thương nhưng nhớ hấn, quả thực là ghê tởm đến cực điểm.

Nhưng mà thanh âm Liệt Hỏa Vô Tình cũng không thay đổi, “Tốt lắm, Thường Nhi, chúng ta còn trẻ, đứa nhỏ còn có thể có, không cần như vậy”, Hoa Nghê Thường nghe Liệt Hỏa Vô Tình ôn nhu tinh tế an ủi, trong lòng càng cảm thấy có lỗi với hấn, lập tức đưa tay lên vào trong quần áo của Liệt Hỏa Vô Tình, thanh âm mị hoặc nói, “Phu quân, hiện tại Thường Nhi sẽ, chúng ta rất nhanh sẽ lại có đứa nhỏ.”

Liệt Hỏa Vô Tình nhìn bàn tay của Hoa Nghê Thường đang sờ soạng trước ngực mình, chán ghét trong mắt càng sâu, thật sự là cái nữ nhân không chịu nổi cô đơn! Tuy rằng ghét nhưng lại không thể cự tuyệt, dù gì nàng đã không để ý thân thể của chính mình như vậy mà muốn cùng hấn triền miên, hấn là một nam nhân lại làm sao lại cự tuyệt chứ?

Lập tức hai người lại diễn ra một màn xuân sắc trên giường. . .

Mà Túc Mặc Văn Tinh vẫn đứng ở cách Lưu Hân điện không xa biết Hoa Nghê Thường sảy thai thì vô cùng mừng rỡ, lại thấy Liệt Hỏa Vô Tình ngủ lại Lưu Hân điện cũng không quá để ý, xong nàng lại sờ sờ bụng chính mình, cười lạnh nói, “Hoa Nghê Thường, công chúa thì như thế nào, ta sẽ chứng minh cho người thấy, chỉ có ta, Túc Mặc Văn Tinh, mới có thể hoài thai tử của Vô Tình!”

Sau đó Túc Mặc Văn Tinh liền rời khỏi Lưu Hân điện.

Còn U Tà mang theo Hồn Thiên cùng Hàn Mai cũng đã đến Thiên Hải Vực.

Lần này đi vào Thiên Hải Vực đã không giống như lần trước đi đến di tích thượng cổ, Thiên Hải Vực không giống lần trước náo nhiệt như vậy, nhưng cũng không hề thê lương, vẫn đầy vẻ gấm hoa như trước.

“Tiểu thư, chúng ta hiện tại đi đâu?”, đi vào Thiên Hải Vực, Hàn Mai liền mở miệng hỏi, hiện tại thực không biết nên đi nơi nào trước.

Nghe vậy con người U Tà lóe lóe nói, “Cũng đã lâu ngày không gặp Thương Hải Minh Nguyệt rồi, không bằng đến Vực chủ phủ đi.”

Nghe vậy Hồn Thiên cùng Hàn Mai liếc nhau rồi đều gật gù đầu, sau đó ba người liền đi về hướng Vực chủ phủ.

Vực chủ phủ vẫn như lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy vậy, Hồn Thiên tiến lên gõ cửa, không bao lâu liền có người ra mở cửa, mà người mở cửa chính là vị Phúc bá lần trước, hiển nhiên Phúc bá còn nhận ra mấy người, “Thì ra là các vị khách quý, mời vào, Vực chủ chúng ta lúc này đang dùng bữa, chi bằng cùng nhau ăn chút đi.”

Phúc bá vẫn hòa ái như trước, chỉ là lúc mới nhìn thấy mấy người U Tà thì có chút kinh ngạc một phen, chuyện di tích thượng cổ đã qua, Thiên Hải Vực tựa hồ cũng không có lý do gì để ầy người bọn họ phải đến đây, bất quá bọn họ có thể đến Vực chủ phủ cũng là cho Vực chủ phụ thiên đại mặt mũi rồi.

Sau đó Phúc bá dẫn ba người U Tà đi về phòng ăn, mà giờ phút này Thương Hải Minh Nguyệt đứng là đang dùng bữa, khi nhìn thấy U Tà, Thương Hải Minh Nguyệt cũng có chút sững sốt, nhưng lập tức cười mở miệng nói, “Ma phi đại giá quang lâm không có tiếp đón từ xa, chi bằng cùng nhau ngồi xuống dùng bữa, người thấy sao?”

“Được”, nghe vậy U Tà cũng khẽ cười cười mở miệng nói, sau đó ngồi ở bên cạnh Thương Hải Minh Nguyệt, mà Hồn Thiên cùng Hàn Mai cũng được Phúc bá an bài đến nơi khác dùng bữa.

Nhìn tất cả mọi người lui xuống, Thương Hải Minh Nguyệt mới cười nói với U Tà, “Người đến Thiên Hải Vực là có việc gì? Cần hỗ trợ sao?”

Nghe vậy U Tà thần nhiên gật gật đầu, nàng quả thật cần hỗ trợ, “Ta muốn người tìm giúp ta vài người có kỹ năng lặn tốt nhất xuống biển giúp ta tìm san hô”, thanh âm U Tà trong trẻo pha chút lạnh lùng mà hờ hững.

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt nhú mi, san hô tham, “Không phải là có ai trúng cử tử nhất sinh chứ?” Bởi vì toàn bộ Lăng Thiên đại lục chỉ có duy nhất Thiên Hải Vực mới có san hô tham, cho nên đối với việc điều chế thuốc giải cử tử nhất sinh cần san hô tham nàng đương nhiên biết.

Nghe thấy lời Thương Hải Minh Nguyệt nói U Tà cũng không kinh ngạc, thần nhiên gật gật đầu nói, “Phải, cho nên ta cần san hô tham, nếu như một mình ta đi tìm, tất nhiên sẽ không có kết quả gì.”

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt nhú mày càng sâu, nhìn nhìn bụng U Tà đã nhô cao, cổ quái nói, “Không cần xuống biển tìm, san hô tham này Vực chủ phủ của ta có một gốc, liền cho người đi!”

Nghe nói như thế U Tà mới có chút kinh ngạc, san hô tham có bao nhiêu trân quý nàng biết chứ, vậy mà lại dễ dàng cho nàng như vậy?

“Có yêu cầu gì, người có thể nói”, U Tà thần nhiên mở miệng, nàng cũng không cho rằng nàng cùng Thương Hải Minh Nguyệt có thân tình đến mức trong nháy mắt có thể đem báu vật trân quý như san hô tham tặng nàng.

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt cũng không khách khí, lập tức mở miệng nói, “Lúc này Lăng Thiên đại loạn, ta chỉ hy vọng Thiên Hải Vực có thể không bị liên lụy mà thôi, chỉ cần Phong Mâu đế quốc không động thủ với Thiên Hải Vực, ta liền đem san hô tham giao cho người, như thế nào.”

Thương Hải Minh Nguyệt, quả thật có thể coi là một Vực chủ không tồi, cũng không hổ là người khiến cho toàn bộ dân chúng Thiên Hải Vực sùng kính, không màng lợi ích cá nhân dùng trân bảo quý giá nhất của bản thân để đổi lấy bình an cho oàn bộ dân chúng nơi đây.

Nghe được lời Thương Hải Minh Nguyệt nói, U Tà mặt không đổi sắc, sau đó mở miệng nói, “Chuyện này không nên lấy ra làm điều kiện, ta đáp ứng người. Ta lại cho người thêm một cái hứa hẹn, nếu như ngày sau có chuyện gì khó xử đều có thể đến tìm ta.”

Nghe vậy Thương Hải Minh Nguyệt gật gật đầu, ánh mắt tràn đầy tán thưởng, “Quả nhiên không hổ là Ma phi, đề hậu của Phong Mâu đế quốc. À đúng rồi, Tuyết Phong công chúa Mộc Hoàn Hi khi còn ở di tích thượng cổ có tìm được một vật nhờ ta giao cho người.”

Nghĩ đến đây Thương Hải Minh Nguyệt liền đứng dậy đi vào phòng ngủ, không bao lâu đã trở lại, trong tay cầm một hộp gỗ.

90. Q.ii – Chương 36

Chương 36 : Phượng loan cửu thiên, tao nhã vạn thể

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

U Tà nâng mắt nhìn lại, liền thấy được trong tay Thương Hải Minh Nguyệt là một phượng sai (mũ phượng), tinh xảo tuyệt luân, vừa nhìn liền biết đó là đồ vật bất phàm, lập tức U Tà nhíu mày nhìn về phía Thương Hải Minh Nguyệt, không phải phượng sai này chính là vật mà Mộc Hoàn Hi cho nàng chứ?

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn ánh mắt U Tà liền mở miệng nói, “Đúng vậy, đây chính là phượng sai, tìm được ở tẩm cung đế hậu ở di tích thượng cổ, chúng ta đều cảm thấy nó rất xứng với người, cho nên liền mang về.” Thương Hải Minh Nguyệt đưa phượng sai trong tay cho U Tà.

U Tà nhìn trân phượng tinh xảo trong tay, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua viên minh châu trong miệng chim phượng, trông mắt có chút thâm thúy, chẳng lẽ nàng xuyên đến Lăng Thiên đại lục chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?

“Rất xứng với ta?”, U Tà nhìn Thương Hải Minh Nguyệt, sau lại nhìn phượng sai trong tay, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hỏi.

“Đúng vậy, rất xứng với người, thật ra ta rất muốn nhìn thấy người đội nó!”, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn U Tà nói, ngữ khí có chút chờ mong. Phượng sai này quang hoa như vậy, nàng thật muốn xem đệ nhất mỹ nhân của Lăng Thiên đại lục đội nó sẽ có bộ dạng gì.

Nghe vậy biểu tình U Tà vẫn hờ hững như trước, sau đó ngón tay mảnh khảnh cầm phượng sai chậm rãi đội lên đầu, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn chằm chằm, giống như muốn khắc sâu bộ dạng U Tà đội phượng sai.

Trong lúc nhất thời Thương Hải Minh Nguyệt liền đại ra, mà trùng hợp đúng lúc này Hồn Thiên cùng Hàn Mai trở về, cũng nhìn thấy được U Tà đội phượng sai, hai người không khỏi ngơ ngác nhìn, mà Hàn Mai nhìn bộ dạng U Tà đội Phượng sai có chút thất thần, không biết vì sao nàng cảm thấy phượng sai này chính là vì U Tà mà tạo ra, trừ bỏ U Tà, bất luận ai đội phượng sai này đều là vũ nhục.

Quần áo ngân y, tóc đen tung bay, chu sa giữa lông mày, phượng loan cửu thiên, tao nhã vạn thể.

Không bao lâu sau Thương Hải Minh Nguyệt liền hồi phục tinh thần, vỗ vỗ tay nói, “Quả nhiên rất xứng với người, xem ra ánh mắt mấy người chúng ta cũng không phải quá kém nga “, Thương Hải Minh Nguyệt vừa nói xong, Hàn Mai cũng không biết từ nơi nào kiếm được một chiếc gương đặt trước mặt U Tà.

U Tà cũng thần nhiên quét mắt nhìn mình trong gương, phượng sai này quả nhiên tinh mỹ, cùng nàng thực xứng đôi.

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn bộ dạng lạnh nhạt xuất trần của U Tà, không khỏi sờ sờ chớp mũi, sau đó cầm hộp gấm trong tay đưa cho U Tà: “Này, đây là san hô tham, chỉ cần dùng nó với mấy vị dược liệu liền có thể giải được độc cứu tử nhất sinh.”

U Tà cũng không mở hộp gấm ra, liền đem hộp gấm đưa cho Hàn Mai, “Nhớ kỹ lời ta nói “, nói xong U Tà liền mang theo Hàn Mai cùng Hồn Thiên rời khỏi Vực chủ phủ.

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn bóng dáng rời đi của U Tà lắc đầu cười cười, nữ tử này, quả nhiên là thể gian hiểm có. Sau đó Thương Hải Minh Nguyệt nhìn lên bầu trời, khó môi nhếch lên ý cười như có như không, thời tiết Lăng Thiên đại lục cũng nên thay đổi rồi.

“Vương phi, từ Phong Mâu truyền đến tin tức, chủ tử đã đi đến Hoa Tàn quốc”, Hồn Thiên nhìn thân ảnh đậm bạc của U Tà ở phía trước, ngữ khí vô cùng kích động, tất nhiên suy nghĩ của Hồn Thiên cùng ba người Hồn Ảnh là giống nhau.

Nghe vậy cước bộ U Tà mới chậm lại, sau đó mở miệng nói : “ Đi Hoa Tàn” nói xong U Tà liền xoay người lên xe ngựa, mà Hồn Thiên và Hàn Mai liếc nhau, Vương phi đây là muốn hoài tử thượng chiến sao? Nhưng mà giờ phút này bọn họ cũng không kịp nghĩ gì nhiều, Hồn Thiên nhanh chóng đánh xe ngựa về phía Hoa Tàn quốc.

Dọc theo đường đi nhóm dân chúng đều thảo luận chuyện Phong Mâu đế quốc tiến công đánh Hoa Tàn, vô cùng náo nhiệt.

“Này, người nghe nói chưa? Phong Mâu đế quốc tiến công đánh Hoa Tàn, xem ra kết cục của Hoa Tàn cũng sẽ giống Nguyệt Thần quốc thôi!”

“Sao lại không biết, nhưng mà phò mã Hoa Tàn không phải là kinh tài tuyệt đỉnh sao, lần này chắc sẽ ra trận. Hoa Tàn đem phò mã giấu kỹ như vậy, ngay cả ngày đại hôn cũng không nhìn thấy bóng dáng, cũng không biết là người như thế nào?”

“Ai biết được, bất quá chỉ cần kết cục Tuyệt Phong chúng ta không giống Hoa Tàn cùng Nguyệt Thần là tốt rồi.”

“Khẳng định sẽ không, thái tử và công chúa của chúng ta có quen biết đế quân và đế hậu Phong Mâu, sẽ không có chuyện như vậy đâu!”

“...”, U Tà ngồi ở trong xe ngựa nghe thanh âm dân chúng nhỏ giọng bàn tán, mảy liễu khẽ nhếch, phò mã?

Chạy năm ngày đường, ba người U Tà cũng đi tới biên cảnh của Hoa Tàn và Phong Mâu, quả nhiên sát khí phùng phùng, mà dân chúng xung quanh biên cảnh đã sớm di chuyển đến chỗ khác, giờ phút này biên cảnh một mảnh tiêu điều xơ xác, chỉ có một chiếc xe ngựa trên đường.

“Vương phi, chúng ta trực tiếp đi đến chỗ đóng quân của Phong Mâu sao?”, Hồn Thiên đang đánh xe ngựa mở miệng hỏi U Tà.

Nghe vậy U Tà vén màn lên nhìn về phía chân trời, con người chợt lóe nói: “Đi thôi “

Nói xong Hồn Thiên liền đánh xe ngựa đến chỗ đóng quân của Phong Mâu, dọc theo đường đi biểu tình vô cùng kích động, mấy ngày nay hẳn chưa nhìn thấy chủ tử, cũng lâu rồi chưa động tay chân, ai, quả nhiên là ngứa tay!

Cho đến khi trời chạng vạng, rốt cục cũng đến nơi Phong Mâu đóng quân.

“Đứng lại, các người là ai mà dám vào nơi đóng quân của quân đội!”, Hồn Thiên đang muốn đánh xe vào thì bị tiểu binh trông coi bên ngoài ngăn cản, nghe vậy Hàn Mai cười ra tiếng, Hồn Thiên nghe thấy tiếng cười này liền đỏ mặt.

Hắn đường đường là hộ vệ bên người của đế quân Phong Mâu thế nhưng lại bị người ta cản ở nơi này, quả thực là buồn cười!

Đúng lúc này U Tà từ trong xe ngựa bước ra, binh lính thủ vệ kia nhìn thấy U Tà liền kinh ngạc há hốc mồm: “ Đế...Đế hậu! Thuộc hạ tham kiến đế hậu!” sau khi kinh ngạc qua đi, binh lính kia liền quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu nói.

Thấy một màn như vậy Hồn Thiên không khỏi ngửa đầu nhìn trời, vì sao mỗi ngày hẳn đều ở bên người chủ tử vậy mà lại có người không biết hắn, còn Vương phi đều ở trong Thương Khung điện, nhưng vừa đi ra ngoài, ai ai cũng biết? Đây là vì sao?

U Tà thản nhiên gật đầu nói : “ Đứng lên đi, đế quân ở đâu?”

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy đế hậu mình sùng kính ở khoảng cách gần như vậy, binh lính kia vô cùng kích động, nghe thấy lời nói của U Tà liền nói : “ Đế hậu, ở bên này, thỉnh, thuộc hạ sẽ dẫn người đi đến doanh trướng của đế quân!”

Nghe vậy U Tà liền đi theo binh lính đó, còn Hàn Mai liền túm Hồn Thiên đang ở một bên ngăn người đi theo U Tà.

Đi một hồi lâu mới đến doanh trường có đèn đuốc sáng trưng, bên trong còn truyền ra không ít tiếng nghị luận, binh lính kia sùng kính nhìn U Tà, nói : “Đề hậu, đây là doanh trường của đề quân, bởi vì chiến sự còn chưa bắt đầu, cho nên người đang cùng các đại tướng nghị luận, thuộc hạ cáo lui trước!”

Binh lính kia cung kính lui xuống, U Tà nhìn doanh trường, sau đó đưa tay vén rèm lên, đi vào.

Vốn dĩ mọi người đang nghị luận phương pháp nhưng nghe thấy thanh âm vén rèm đều nhú mày, ai lại có lá gan lớn như vậy, dám chen ngang nghị sự của bọn họ, quả thực là chán sống!

Chính Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi trên vị trí chủ thượng cũng nhú mày, hơi thở quanh người liền lạnh băng, nhưng mà khi nhìn đến bóng người vừa vén màn trường kia lên liền ngay ngắn cả người, trong nháy mắt hơi thở lạnh như băng liền biến mất.

Các vị đại tướng nhìn thấy U Tà đứng ở bên ngoài liền sửng sốt, sau đó toàn bộ cung kính quỳ rạp xuống đất: “Vi thần tham kiến đề hậu!” so sánh biểu tính nhú mày vừa rồi, giống như là hai người khác biệt vậy.

U Tà nghe vậy chỉ thần nhiên gật đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững nói, “Đều đứng lên đi”, nói xong liền bước về phía Liệt Hỏa Kinh Thương đang đại ra, các đại tướng thấy vậy liền liếc nhìn nhau, sau đó nhanh chóng lui xuống, trong lòng không ngừng hoan hô, đề hậu rốt cục cũng đã đến, mấy ngày này đề quân đều lạnh lùng như vậy làm cho bọn họ sợ hãi, bọn họ đều muốn trốn mà không được.

Đi tới bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn vẻ mặt vừa rồi mới lạnh lùng giờ lại ngây ngốc, khóe môi U Tà không khỏi cong lên, sau đó ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt lên đôi mày kiếm đang nhăn của Liệt Hỏa Kinh Thương : “Như thế nào, thiếp đã trở về, chàng mất hứng?”

Trong thanh âm hỗn loạn của U Tà còn có một tia nghiền ngẫm, nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới hồi phục tinh thần, mạnh mẽ đứng dậy đem U Tà ôm vào trong lòng, động tác nhẹ nhàng vô cùng, giống như sợ làm U Tà bị thương, giờ phút này lưng Liệt Hỏa Kinh Thương run run.

U Tà nhìn bộ dạng này của Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó cánh tay cũng nhẹ nhàng ôm hân, mở miệng nói : “ Thiếp đã trở về”

Nghe thanh âm U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương mới cố gắng khắc chế cảm xúc của chính mình, buông U Tà ra sau đó nhìn nàng từ trên xuống dưới, nhìn thấy U Tà không bị thương mới yên tâm, sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút gầy, mày kiếm liền nhú lại, nói: “Nàng gầy”

Hai tay U Tà cũng nhẹ nhàng sờ khuôn mặt tuấn mỹ của Liệt Hỏa Kinh Thương, nói: “Chàng cũng gầy”

“Về sau không cho phép nàng rời xa ta lâu như vậy, làm cái gì đều phải có ta đi cùng. “, Liệt Hỏa Kinh Thương lại đem U Tà gắt gao ôm ở trong lòng, ngữ khí có chút run run , mấy ngày nay hắn đều lo lắng đề phòng, nếu là trước kia sẽ không có chuyện như vậy, nhưng mà bây giờ Tà Nhi của hắn có đứa nhỏ, nếu xảy ra chuyện thì hắn biết làm sao bây giờ.

Nghe vậy tâm U Tà mềm nhũn, đầu chôn vào trong ngực Liệt Hỏa Kinh Thương, thanh âm nhẹ nhàng nói : “Thực xin lỗi, lần này thiếp tự quyết định, sau này sẽ không.”

Liệt Hỏa Kinh Thương liền cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán U Tà: “Ta không có trách nàng, chỉ là ta lo lắng cho nàng, mỗi ngày ta đều muốn nổi điên lên”

Nghe vậy U Tà càng cúi sâu đầu mình vào trong ngực Liệt Hỏa Kinh Thương nói: “Thiếp biết, thiếp đều biết...”

Nhìn U Tà trong lòng mình giống như một con mèo nhỏ, Liệt Hỏa Kinh Thương bất đắc dĩ cười khổ, vốn dĩ hắn muốn khi nàng trở về sẽ dạy dỗ nàng một phen, nhưng nghe được thanh âm của nàng, nhìn nàng tựa vào trong lòng hắn như vậy, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, gì mà lo lắng, gì mà khẩn trương, sợ hãi đều bị hắn vứt lên chín tầng mây, có nàng ở bên cạnh là tốt rồi.

Sau đó U Tà lôi kéo Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi xuống, sau đó cầm bàn tay to khớp xương rõ ràng đặt lên bụng mình nói: “Chàng xem, có phải hay không nó lại lớn lên?”

Liệt Hỏa Kinh Thương sờ sờ bụng U Tà, khóe môi cong lên: “Đúng vậy, nó lớn lên rồi”

Một đêm ấm áp hai người nói chuyện mấy ngày nay nhớ nhau thế nào.

Mà giờ phút này, ngự thư phòng Hoa Tàn quốc đang đại loạn, tiếng nghị luận không ngừng vang lên.

“Nữ hoàng bệ hạ, thần nghĩ Phong Mâu đế quốc xuất binh lần này chắc chắn sẽ nắm phần thắng, ta cần bàn bạc đối sách ứng chiến thật tốt”, Liễu Phiêu Nhiên một thân triều phục cung kính mở miệng nói, trên mặt mang theo một chút sầu khổ, Phong Mâu đế quốc đột nhiên tiến quân, thật sự là làm cho người ta trở tay không kịp.

“Không, mẫu hoàng, giờ phút này Hoa Tàn chúng ta phải đại chiến với Phong Mâu mới tốt, nếu bây giờ chúng ta lùi bước thì sau này bọn họ sẽ đối xử như thế nào với con dân Hoa Tàn chúng ta?”, giờ phút này Liệt Hỏa Vô Tình một thân quần áo hoa phục, khuôn mặt nghiêm nghị đứng ở bên cạnh Liễu Phiêu Nhiên.

Đại hôn cùng Hoa Nghê Thường chưa lâu thế nhưng liền gia nhập triều chính, có thể thấy được thủ đoạn của Liệt Hỏa Vô Tình dữ dội và đáng sợ như thế nào.

Nghe được lời nói của hai người, Hoa Thích lâm vào suy nghĩ sâu xa, ánh mắt mang theo lo âu, vốn dĩ thực lực của Phong Mâu đế quốc đã đứng đầu trong tứ quốc, bây giờ đã thu phục được Nguyệt Thần, thực lực liền tăng lên gấp đôi.

Nếu nghe theo lời Liễu Phiêu Nhiên bàn bạc kỹ hơn, thì người bên ngoài lại xem đó là lùi bước, là sợ hãi. Còn nếu nghe theo lời của Liệt Hỏa Vô Tình cùng Phong Mâu đại chiến, tất nhiên sẽ không có phần thắng, bất luận làm theo cách nào nàng cũng thực xin lỗi dân chúng Hoa Tàn quốc.

Nghĩ đến đây Hoa Thích xoa xoa trán, tựa người vào ghế, trong nháy mắt khuôn mặt trông già đi không ít.

Sau đó Liệt Hỏa Vô Tình liền bỏ thêm chút dầu vào lửa: “Mẫu hoàng, ngày mai chúng ta liền tiến quân đánh Phong Mâu, làm cho bọn hắn trở tay không kịp, nếu không đợi Phong Mâu chỉnh đốn quân đội xong sẽ không chút lưu tình nào mà sát phạt Hoa Tàn, vậy thì lúc đó có thể sẽ mất nhiều hơn được!”

“Không thể được, nữ hoàng bệ hạ, nếu thật sự làm như vậy...”, nghe vậy Liễu Phiêu Nhiên vô cùng sợ hãi, mở miệng nói, nhưng mà còn chưa nói xong đã bị lời của Hoa Thích đánh gãy.

“Được, cứ như vậy mà làm! Chờ đợi không bằng bạo lực, cần gì phải đợi đến ngày mai, đêm nay liền tiến quân khiến cho Phong Mâu trở tay không kịp!”. Vốn dĩ Hoa Thích còn đang do dự, lại nghĩ Liệt Hỏa Vô Tình từng là đế quân Phong Mâu, như vậy đối với phương pháp tác chiến của Liệt Hỏa Kinh Thương nhất định là hiểu rõ, liền dứt khoát đồng ý.

Đáng tiếc là Hoa Thích đã sai lầm rồi, tuy rằng Liệt Hỏa Vô Tình từng là đế quân Phong Mâu, nhưng suốt ngày hắn chỉ biết rượu chè mua vui, đối với quốc sự cùng chiến sự chưa bao giờ tham gia, do đó chúng triều thần liền coi Liệt Hỏa Kinh Thương thành trụ cột quốc gia.

Cho dù Liệt Hỏa Vô Tình biết được phương pháp tác chiến của Liệt Hỏa Kinh Thương thì sao, chỉ cần người cầm quân là Liệt Hỏa Kinh Thương, vậy thì sẽ không có cơ hội thắng!

Liệt Hỏa Vô Tình thấy Hoa Thích đồng ý với ý kiến của hắn liền vui vẻ, tròn mắt xem qua một tia lãnh liệt cùng tàn nhẫn, Liệt Hỏa Kinh Thương, vũ nhục thống khổ mấy năm nay ta liền đem trả cho ngươi, còn Túc Mặc U Tà, ta-Liệt Hỏa Vô Tình nhất định muốn rồi!

Đúng lúc này, Trầm Thanh Nhu đi tới bên ngoài ngự thư phòng, mở miệng nói: “Nữ hoàng bệ hạ, đêm nay ta cùng Vô Tình đi trước, tất nhiên sẽ làm cho quân đội Phong Mâu có đến mà không có về!”

Nguyên bản tâm tư vẫn có chút không kiên định, Hoa Thích nhìn thấy Trầm Thanh Nhu tự tin như vậy liền yên tâm, Trầm Thanh Nhu từng là thái hoàng thái hậu Phong Mâu, nàng cũng đã nghe qua thủ đoạn của nàng ta, có thể đem hoàng hậu khi đó kéo xuống còn mình lên làm thái hoàng thái hậu, thủ đoạn như vậy sao có thể khinh thường?

“Tốt, có người đi theo, trẫm cũng yên tâm!”, Hoa Thích nhìn Trầm Thanh Nhu, sau đó nhẹ nhàng thở ra, thần nhiên mở miệng nói, ngữ khí cũng không giống như vừa rồi lo lắng cùng sầu khổ.

Không bao lâu Liệt Hỏa Vô Tình liền mang quân đi, chuẩn bị đêm khuya tấn công bất ngờ Phong Mâu, một đêm phong ba ác liệt thay đổi bất ngờ.

Ngay tại khi Liệt Hỏa Vô Tình đang chuẩn bị xuất quân, Hoa Nghê Thường liền đi tới, sắc mặt có chút lo lắng nhìn Liệt Hỏa Vô Tình: “Phu quân, tối nay chàng nhất định phải cẩn thận”

Nhìn bộ dạng của Hoa Nghê Thường, trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình không khỏi cười lạnh, nhưng lại không biểu hiện ra trên mặt, mềm nhẹ nói: “Được, Thường Nhi yên tâm, đêm nay ta sẽ làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương táng thân ở biên cảnh!”

Nói xong Liệt Hỏa Vô Tình nhìn về phía mặt trăng đang vô cùng chói mắt, khóe miệng cong lên chứa nhiều âm mưu, mà Hoa Nghê Thường khi nghe thấy từ miệng Liệt Hỏa Vô Tình nói ra bốn chữ Liệt Hỏa Kinh Thương liền sửng sốt, sau đó nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương ở Thiên Hải vực.

Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân giống như điêu, hai tròng mắt lúc sắc thâm thúy mà sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, môi bạc mềm mại như nước, mỗi một bộ phận đều hoàn mỹ đến độ làm cho người ta hít thở không thông...

Liệt Hỏa Vô Tình nhìn bộ dạng của Hoa Nghê Thường liền biết ngay trong lòng nàng ta nghĩ cái gì, chán ghét liếc nhìn Hoa Nghê Thường một cái, thật là một nữ nhân đậm đàng, trước mặt phu quân là hán còn nghĩ tới nam nhân khác?!

Liệt Hỏa Vô Tình không thêm để ý tới Hoa Nghê Thường, tiếp tục chỉnh đốn quân đội, Hoa Nghê Thường cũng hồi thần, mở miệng nói với Liệt Hỏa Vô Tình: “Liệt Hỏa Kinh Thương là nhân vật trọng yếu như vậy, sao có thể trực tiếp giết chết chứ? Chàng phải mang về giao ấu hoàng mới phải”

Trong thanh âm của Hoa Nghê Thường có chút vội vàng, sau d liền bình ổn.

Nghe vậy cánh tay Liệt Hỏa Vô Tình đang chuẩn bị vũ khí liền dừng lại một chút, đưa lưng về phía Hoa Nghê Thường, tròng mắt hiện ra một chút sát khí cùng phần nộ, hai mắt có chút đỏ, nữ nhân này thực là đậm đàng, quả thực là đồi phong bại tục!

Liệt Hỏa Vô Tình lạnh lùng nói: “Mẫu hoàng có nói qua, mọi chuyện trên chiến trường ta toàn quyền xử lí!” sau đó không cho Hoa Nghê Thường cơ hội mở miệng nói, đối với binh lính phía dưới nói: “Xuất phát!”

Sau đó liền đi trước, mà Hoa Nghê Thường thấy Liệt Hỏa Vô Tình không để ý tới mình, vô cùng phần nộ dậm dậm chân, sau đó xoay người đi về phía hậu cung của Hoa Thích.

Nàng mặc kệ, nàng nhất định phải có được nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này, đệ nhất mỹ nam của Lăng Thiên đại lục, là nam nhân mà tỷ tỷ của nàng – Hoa Lộng Ảnh điên cuồng mê luyến, nếu không đem được Liệt Hỏa Kinh Thương vào hậu cung, nàng sẽ không từ bỏ ý đồ!

Mà Liệt Hỏa Vô Tình cùng Trầm Thanh Nhu cười ngựa đi tít ở đằng trước, mà Liễu Phiêu Nhiên chau mày cười ngựa đi ở đằng sau hai người.

“Tổ mẫu, người xác định đêm nay Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ bị Phệ tâm cổ phát tác sao?”, Liệt Hỏa Vô Tình nhìn nhìn mặt trăng, mở miệng hỏi Trầm Thanh Nhu đang lạnh nhạt đi bên cạnh.

Nghe vậy Trầm Thanh Nhu cũng ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên bầu trời, khóe miệng khẽ gợi lên nụ cười thâm trầm: “Đó là tất nhiên, Liệt Hỏa Kinh Thương trúng Phệ tâm cổ, ta vẫn luôn đợi xem hán những ngày này, mỗi lần hán bị Phệ Tâm cổ phát tác ta liền cao hứng, ha ha ha, đêm nay cho hán biết lợi hại!”

Liệt Hỏa Vô Tình ở một bên nghe lời nói có chút điên cuồng của Trầm Thanh Nhu, lung không khỏi run rẩy...

Đêm nay, nhất định máu chảy thành sông.

91. Q.ii – Chương 37

Chương 37 : Cổ độc phát tác, U Tà giận dữ.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

Không lâu sau, đoàn người Liệt Hỏa Vô Tình đi tới bên ngoài doanh trại Phong Mâu, nhìn thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng nhưng lại vô cùng yên tĩnh, Liệt Hỏa Vô Tình cùng Trầm Thanh Nhu liếc nhau cười lạnh.

Liệt Hỏa Kinh Thương, hôm nay ngươi nhất định phải chết không có chỗ chôn! Liệt Hỏa Vô Tình thấp giọng hô, “Lên, giết bọn chúng đến mảnh giáp cũng không còn!”. Theo tiếng hô của hắn, đa số binh lính Hoa Tàn đều vô cùng hưng phấn, muốn đối chiến cùng đế quốc binh lực mạnh nhất Lăng Thiên Đại Lục, trong lòng mỗi người đều có vô số cảm xúc, sợ hãi, lo lắng hoặc kích động.

Theo tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng bước chân nặng nề, binh lính Phong Mâu nhanh chóng phát hiện, lập tức rơi vào cảnh giác, toàn bộ doanh trại bắt đầu chỉnh đốn hàng ngũ chiến đấu, trật tự không chút rối loạn.

Tiếng “Quân địch đánh lên, nhanh chóng phòng thủ” mơ hồ bay vào doanh trại của Kinh Thương cùng U Tà, hai người liếc nhau, nháy mắt đã hiểu rõ, liền đứng dậy đi ra bên ngoài.

“Đế quân, Hoa Tàn đêm khuya đánh lên, quả thực là không coi Phong Mâu ta ra gì, thuộc hạ đã chỉnh đốn quân ngũ xong, xin đế quân hạ lệnh!”, tướng quân kia hai tay ôm quyền quỳ rạp xuống đất, giọng nói lạnh lùng, hai mắt bừng bừng sát khí, hay ột Hoa Tàn, đến cái việc đánh lên làm nhục quốc phong như vậy cũng có thể làm ra được.

Nghe vậy Kinh Thương cũng chưa tức giận, nhưng con ngươi màu xanh biếc đã bắt đầu có những điểm tối, nhìn kỹ có chút đáng sợ.

“Truyền lệnh xuống, chỉ cần người đến hôm nay là người Hoa Tàn, bất kể là ai, tất cả đều giết không tha”, thanh âm Kinh Thương vẫn như trước, lạnh lùng vô tình, khiến người nghe không rét mà run.

Vị tướng quân đang quỳ trên mặt đất nghe vậy, hai tròng mắt sáng ngời, “Rõ, thuộc hạ lĩnh mệnh”, nói xong liền quay người đi thẳng về phía quân đội tập kết.

U Tà ở bên cạnh nghe tiếng hô vang vọng một phương như thế, khóe miệng cong lên một vòng cung nhàn nhạt, sao đó vuốt ve phần bụng nhô ra, trong lòng thầm nói, “Con ngoan, đây chính là phụ vương của con, bất kể ở nơi nào, trong tình huống nào, hắn đều giống như một vị thần vậy, khiến cho người khác không thể biết trong đầu hắn đang nghĩ gì. Hay là lần này chúng ta cũng theo phụ vương con, cùng ra chiến trường, được không?”

Ngay trong tầm mắt của U Tà, Kinh Thương quay đầu lại nhìn về phía nàng, khi nhìn thấy nàng vuốt ve bụng, vẻ mặt thâm tình liền biết nàng đang nghĩ gì, lập tức cười thành tiếng, nhẹ nhàng ôm vai nàng nói, “Tà Nhi, nếu nàng không thể ngoan ngoãn chờ ở doanh trại thì liền theo ta đi, nhưng tuyệt đối không được rời khỏi ta nửa bước!”

U Tà chớp chớp đôi con ngươi màu hổ phách, sau đó nhìn thấy ánh mắt Kinh Thương, gật gật đầu, “Được, ta tuyệt đối không rời khỏi chàng nửa bước”

Nghe được U Tà hứa hẹn, Kinh Thương lúc này mới gật đầu, sau đó cởi áo choàng của mình xuống choàng lên người U Tà, “Đêm khuya rồi, cẩn thận cảm lạnh”, sau đó ôm U Tà đi về phía binh lính đang tập kết.

Ngay khi tới tiền phương, Kinh Thương mới lại mở miệng, “Đêm nay, huyết chiến!”. Tuy rằng giọng nói của Kinh Thương cũng không lớn, nhưng từng chữ thốt ra đều mang khí phách mạnh mẽ, giống như đâm xuyên vào tâm của mỗi người, trận chiến này, Phong Mâu đế quốc bọn họ sẽ không thua!

Bởi vì họ có đế quân là chiến thần, là chiến thần khiến cả Lăng Thiên Đại Lục nghe thấy đều biến sắc. Hoa Tàn dám đánh lên Phong Mâu bọn họ, vậy phải có năng lực đón nhận sự trừng phạt của họ, Hoa Tàn quốc....chắc chắn diệt!

U Tà thấy trên mặt binh lính đều ngời sáng ý chí chiến đấu, vốn đang im lặng liền chậm chậm mở miệng, “Bản cung cũng sẽ cùng các ngươi tham chiến!”

Nghe vậy tất cả binh lính đều kinh hãi trợn tròn mắt, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin. Cái gì? Để hậu muốn tham chiến cùng họ? Bọn họ nghe nhầm chẳng? Để hậu không phải đang có long tử sao? Để hậu tham chiến sống vai cùng để quân giết địch không phải không có, nhưng từ xưa đến nay, để hậu có thai mà vẫn tham chiến là lần đầu tiên trong lịch sử, cũng chỉ có vị để hậu thần bí của Phong Mâu bọn họ mới làm được...

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng cảm thấy hoảng sợ, nhưng nhiều hơn là kích động cùng hưng phấn, để hậu có thai còn dám tham chiến, vậy bọn họ thì sao?

Nghĩ đến đây, khí thế cả đoàn quân lại càng tăng cao, chiến ý bùng bùng, hận không thể lập tức đến chiến trường, cùng Hoa Tàn đánh một trận đại chiến, để cho bọn họ biết Phong Mâu đế quốc, trên chiến trường vĩnh viễn là thần thoại bất bại, vĩnh viễn là đệ nhất cường quốc không bao giờ thua!

Kinh Thương nghe thấy tiểu nữ nhân bên cạnh nói vậy, khóe môi cũng cong lên, bàn tay to lộ rõ khớp xương nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng mềm của U Tà, cảm thấy bàn tay chột ảm áp, U Tà cũng cảm ngược lại tay Kinh Thương.

Đúng lúc này, người được phái đi thăm dò tình hình quân địch cũng đã quay về, “Bẩm báo đế quân, Hoa Tàn quốc đã đến rất gần doanh trại Phong Mâu ta, lúc này đã có thể phát binh ứng chiến”

Nếu nói Phong Mâu có thể ở trên chiến trường hô phong hoán vũ, binh lực mạnh mẽ là một phần, ngoài ra đó là do binh lính cho dù ở vị trí nào trong bất kỳ tính huống nào cũng chưa bao giờ rối loạn, tạo thành cường quốc đệ nhất binh lực, quốc gia được chiến thần cai quản, tuyệt đối là danh bất hư truyền

“Phát binh!”, Kinh Thương nghe bẩm báo liền một tay nắm tay U Tà, một tay giơ cao bảo kiếm chỉ thẳng lên trời, thanh âm cứng rắn mà khí phách, khiến tâm trí toàn bộ binh lính đều chấn động.

Sau đó Kinh Thương cùng U Tà đều lên ngựa, dẫn theo đội quân phía sau đi về chiến trường với Hoa Tàn, khí thế tựa như hồng thủy hôm nào.

Bên kia, Liệt Hỏa Vô Tình, Trầm Thanh Nhu cùng Liễu Phiêu Nhiên đều nghe được hiệu lệnh lạnh lùng như tiếng gọi của tử thần, Kinh Thương dùng nội lực nhẹ nhàng đem thanh âm truyền tới tai cả ba người, cả ba người đều không tự chủ được mà run rẩy cả người.

Sau một thời gian khá lâu Liệt Hỏa Vô Tình mới lại nghe thấy giọng nói của Kinh Thương lần nữa, trong lòng cũng rơi vào suy nghĩ phức tạp.

Hắn từ nhỏ đến lớn đều không có mặt nào có thể so sánh với vị hoàng thúc này, cho dù là cách trị quốc hay mưu lược quân sự, hắn chẳng làm được gì, đều là hoàng thúc xử lý cho hắn, điều này khiến kẻ làm đế vương như hắn cảm thấy uất ức, cũng tạo thành tính cách tìm hoan hưởng lạc của hắn. (Bạch: Bản thân sai còn đổ lỗi cho người khác, đáng khinh)

Nhưng dù vậy, hắn cũng chưa bao giờ có suy nghĩ phòng bị hoàng thúc, bởi vì hắn biết vị trí đế quân Phong Mâu này là do Kinh Thương từ bỏ mà tặng cho hắn!

Trầm Thanh Nhu cũng bị chấn động, sau đó lại cười lạnh. Hỏa Uyển Hình, ta không thể không thừa nhận con trai người thực sự không phải kẻ tầm thường, trong tình huống này mà vẫn có thể bình tĩnh đến vậy, giống hệt người năm đó.

Nghĩ vậy, Trầm Thanh Nhu lại ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên trời đêm, nụ cười lạnh nơi khóe miệng càng thêm rõ ràng, Hỏa Uyển Hình, tuy vậy nhưng thật đáng tiếc, đứa con mà người tự hào, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng sẽ giống như người năm đó, cũng sẽ chết trên tay ta, đương nhiên trong đó còn có cả nàng dâu có ơn với người, Tức Mặc U Tà!

Liễu Phiêu Nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Kinh Thương, trong lòng run lên, thân là tướng quân Hoa Tàn, nàng đương nhiên biết Chiến thần Nhiếp Chính Vương Liệt Hỏa Kinh Thương năm đó có bao nhiêu lợi hại.

Do nhớ rõ năm đó, vị thiếu niên mười lăm tuổi ấy, thân mặc áo giáp, tuy rằng đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể nhìn rõ nụ cười nhạt nơi khóe môi của hắn, dù đã có mặt nạ màu bạc nhưng vẻ lạnh lùng cùng sát khí vẫn không hề bị che giấu.

Thiếu niên kia tuy rằng còn trẻ, lúc mới ra chiến trường đều bị đại đa số các đại tướng biến thành trò cười mà lôi ra đàm luận. Nhưng hắn đã dùng thực lực mạnh mẽ, cùng tài lãnh binh trác tuyệt, khiến cho những kẻ từng kiêu ngạo nhìn hắn phải cúi đầu xưng thần.

Giống hệt phụ vương hắn năm đó, oai phong trên chiến trường chỉ có hơn chứ không kém!

Lúc này nghĩ lại, bên tai vẫn văng vẳng hai chữ kia, Liễu Phiêu Nhiên đã không thể bình tĩnh được nữa, có lo lắng, có sợ hãi cũng có hối hận, chiến thần ngày xưa làm sao có thể chỉ vì một trận đánh lén nhỏ nhỏ mà bại trận? Điều này đúng là trò cười cho cả Lăng Thiên Đại Lục. Sau đó Liễu Phiêu Nhiên nhìn nhìn mười vạn chiến hữu đã từng vào sinh ra tử cùng mình, khóe miệng nở nụ cười bi thương mà đau đớn.

Nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn. Cho dù lúc này Hoa Tàn có lui binh, cũng không còn kịp nữa, nghĩ tới đây, Liễu Phiêu Nhiên quay đầu nhìn về hướng Hoa Tàn quốc, lại nhìn Liệt Hỏa Vô Tình cùng Trầm Thanh Nhu ở phía trước.

Nữ hoàng bệ hạ, Phiêu Nhiên nhất định tận trung với người, hôm nay cũng nhất định sẽ táng thân nơi này. Chỉ hy vọng người đừng tiếp tục tin tưởng Vị Ương công chúa, nàng cũng không phải người có tư cách làm nữ hoàng, mà tên phò mã Vô Tình này cũng chỉ có thể dùng được trước mắt, tương lai không nên tin tưởng hắn!

Nữ hoàng bệ hạ, nếu có kiếp sau, Phiêu Nhiên vẫn nguyện làm thuộc hạ cùng đại tướng của người, vì người mà chinh chiến sa trường!

Liễu Phiêu Nhiên đau đớn nhắm chặt mắt, đến khi mở mắt lần nữa, bên trong chỉ còn sự bình tĩnh, đã không còn chút nào lo lắng hay sợ hãi.

Ngay khi các nàng chìm vào suy nghĩ riêng, quân đội Phong Mâu đã giống như rừng xanh rời biển gào thét mà tới, đứng ở trước mặt binh lính Hoa Tàn, mỗi người đều hùng hực chiến ý, hoàn toàn đối lập với sắc mặt có chút xám trắng của lính Hoa Tàn.

Khi Kinh Thương cùng U Tà đang ngồi trên lưng ngựa nhìn thấy Trầm Thanh Nhu cùng Liệt Hỏa Vô Tình đang cười lạnh, chỉ giây lát đã hiểu rõ, thì ra phò mã của Hoa Nghê Thường là đế quân ngày trước của Phong Mâu, đế quân Liệt Hỏa Vô Tình.

U Tà vốn nghĩ, rõ ràng là nữ hoàng của một quốc gia, sao có thể làm ra chuyện đánh lén bỉ ổi như thế, nếu như vậy, Hoa Tàn các nàng thực sự không sợ người trong thiên hạ nhạo báng sao? Thì ra là bị hai kẻ vô liêm sỉ này xúi giục.

Nghĩ vậy U Tà cũng chỉ cười lạnh, đúng lúc nàng đang muốn tìm Trầm Thanh Nhu, không nghĩ tới bà ta lại tự đưa tới cửa, hôm nay nếu không bắt bà ta, nàng Tức Mặc U Tà cũng uống công đến Lăng Thiên Đại Lục này.

“Ai u, thì ra ra hôm nay mọi người đều đến đông đủ a, ta còn đang lo sẽ phải thất vọng trở về đây”, Liệt Hỏa Vô Tình nhìn thấy U Tà liền vui vẻ, vốn nghĩ nàng sẽ không ở đây, trong lòng có chút thất vọng, không nghĩ tới nàng cũng tới, ha ha ha, quả thực là ông trời cũng đang giúp hắn.

Nhưng khi Liệt Hỏa Vô Tình nhìn thấy cái bụng nhô ra của U Tà, ánh mắt liền lạnh lùng lại, nghiệt chủng!

Kinh Thương cùng U Tà cũng không hề mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm Trầm Thanh Nhu đang cười lạnh vô cùng tự tin.

Kẻ đa nghi giống như Trầm Thanh Nhu sao cho thể chỉ mang theo bằng này binh mã mà dám đến đánh lén Phong Mâu? Bà ta lúc trước chính là thái hậu của Phong Mâu không thể nào không biết thực lực của Phong Mâu, cho nên lần này bà ta nhất định có chuẩn bị.

Trầm Thanh Nhu nhìn thấy ánh mắt của Kinh Thương cùng U Tà cũng biết trong lòng bọn họ nghĩ gì, cũng không nói nhiều mà vươn bàn tay sơn màu đỏ rực chỉ thẳng lên vầng trăng sáng kia.....

Khi U Tà nhìn thấy Trầm Thanh Nhu chỉ tay lên trời liền hiểu rõ tất cả, con người màu hổ phách lập tức co rụt lại, mà Kinh Thương cũng không có thay đổi gì, hôm nay là đêm trăng tròn, hắn đương nhiên biết rõ.

“Hôm nay là đêm trăng tròn, ta liền để các người làm một đôi quỷ uyên ương, thế nào?”, Trầm Thanh Nhu sờ sờ bộ móng khéo léo, tinh xảo của mình, trào phúng nhìn bụng U Tà, thật sự là đáng tiếc, cha mẹ đều là người tiếng tăm lừng lẫy trên Lăng Thiên Đại Lục, vậy mà chưa kịp sinh con thì đã chết, ha ha ha

“Quỷ uyên ương? Trầm Thanh Nhu, bà thực sự nghĩ có thể chắc chắn như vậy sao?”, Kinh Thương nắm chặt bàn tay đang run rẩy của U Tà, vốn thanh âm lạnh lùng khí phách, nhưng lúc này lại kèm theo sự khát máu.

Trầm Thanh Nhu nghe vậy chợt cứng người lại, sau đó mới có chút khẳng định, “Người đừng quên, Phệ tâm cổ chính là do ta hạ, người khi nào phát tác chẳng lẽ ta lại không biết? Công dụng của Bích U Độc Châu cũng đã mất, căn bản không thể áp chế Phệ tâm cổ, trên thế giới này, trừ khi người giết chết người mang Phệ huyết cổ, nếu không thì không thể giải được Phệ tâm cổ của người”

Trầm Thanh Nhu càng nói càng đắc ý, giống như có thể tính kế Kinh Thương là việc vô cùng vui vẻ. Tuy nhiên đúng là như vậy, Liệt Hỏa Kinh Thương là con trai Hỏa Uyển Hình, quyết làm cam chịu, Trầm Thanh Nhu cũng cực kỳ chán ghét Liệt Hỏa Kinh Thương, huống chi từ khi hắn sinh ra liền được Liệt Hỏa Diễm sủng ái như vậy.

U Tà nghe vậy trong lòng cũng nhảy dựng, sau đó nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt tay mình, tâm trạng vốn sợ hãi run rẩy cũng dần dần bình tĩnh lại, sau đó U Tà cũng lạnh lùng nhìn Trầm Thanh Nhu, ánh mắt kia rét lạnh thấu xương lại mang theo sát khí nồng đậm, giống như sóng to gió lớn, khiến xung quanh nổi lên từng trận gió lớn.

Một gã đại tướng cưỡi ngựa ở phía sau Kinh Thương cùng U Tà, nhìn thấy Trầm Thanh Nhu cùng Liệt Hỏa Vô Tình ở hướng đối diện liền giận dữ giờ kiếm chỉ thẳng bọn họ mà rống, “Yêu phụ, dám to gan xâm phạm Phong Mâu ta, miệt thị triều cương, hiện giờ còn thừa nhận hạ độc để quân ta, quả thực là tội không thể tha, hôm nay ta muốn dùng đầu người đến tế tiên hoàng linh thiêng trên trời.”

Trầm Thanh Nhu cũng chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn đầy khinh thường, ngay cả mở miệng cũng không muốn, giống như nói chuyện với một tướng quân như vậy là việc vô cùng nhọc nhằn với nàng.

Liễu Phiêu Nhiên cùng quân đội Hoa Tàn phía sau nghe vậy liền sôi sục, sau đó cũng không tin, nữ nhân này bất quá cũng chỉ là người phò mã đưa tới thôi, sao có năng lực hạ Phệ tâm cổ cho để quân Phong Mâu?

Liễu Phiêu Nhiên chăm chú nhìn vẻ mặt của Trầm Thanh Nhu cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, ánh mắt nhìn cả hai người dần dần biến đổi, đến khi khôi phục lại tinh thần, sắc mặt lập tức trắng bệch, nàng...nàng ta lại là hoàng thái hậu đáng kính của Phong Mâu trước kia.

Nam tử tên Vô Tình kia, cũng chính là phò mã của Hoa Tàn các nàng lúc này cũng chính là...để quân giống như con rối của Phong Mâu ngày trước, để quân Liệt Hỏa Vô Tình.

Nghĩ đến đây, Liễu Phiêu Như khó nhịn hít một ngụm khí lạnh, Hoa Tàn vậy mà lại tiếp nhận hai kẻ phản bội của Phong Mâu để quốc, còn bị người xảo trá như vậy thao túng, thực đáng sợ. Chuyện này nếu để người trong thiên hạ biết được, vậy Hoa Tàn cũng đừng mong có được một giây sống yên ổn trên Lăng Thiên Đại Lục.

Trầm Thanh Nhu lúc này cũng mặc kệ Liễu Phiêu Như nghĩ gì, lúc này binh ma Hoa Tàn đã đến nơi rồi, cho dù đối ý cũng không còn kịp nữa, hôm nay nếu bà không giết Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Túc Mặc U Tà, thì không bỏ qua.

Dứt lời, Liệt Hỏa Vô Tình nhận được ánh mắt của Trầm Thanh Nhu, cầm lệnh bài điều binh khiển tướng (cái này thường được gọi là binh phù) trong tay hô lớn, “Xông lên, giết một vạn lính Phong Mâu thăng quan lên hàng bát phẩm, giết năm vạn được thưởng vạn lượng hoàng kim, ban thưởng phủ đệ, vào ở trong hoàng thành”

Đa số binh lính Hoa Tàn vốn muốn lùi bước nghe vậy đều liếc nhìn nhau, giống như được uống thuốc tiên, mở miệng hò hét, “Xông lên, giết bọn họ, giết bọn họ”

Binh lính Phong Mâu ở một bên chỉ có chút lo lắng nhìn Kinh Thương, dù sao cũng có vài người từng gặp Trầm Thanh Nhu cùng Liệt Hỏa Vô Tình, lúc này nghe thấy lời Trầm Thanh Nhu liền hiểu được một chút.

Đối mặt với binh lính Hoa Tàn giống như cắt tiết gà này, đa số binh lính Phong Mâu cũng giận đến đỏ mắt, Kinh Thương trong lòng bọn họ có một vị trí tựa như thần vậy, hiện giờ lại bị hạ độc, bọn họ sao có thể không giận?

Hoa Tàn quốc, hôm nay sẽ để các người có đến mà không có về!

Trong nháy mắt, nhân mã hai bên đều lao vào đánh nhau, xuống tay tàn nhẫn, không ngừng có người ngã xuống.

Kinh Thương cùng U Tà cũng gia nhập vào trận chiến, ở chỗ U Tà đánh trận, Liễu Phiêu Nhiên cảm thấy kinh hãi khó nén, để hậu Phong Mâu quả nhiên danh bất hư truyền, bản thân có thai lại vẫn có thể chiếm thượng phong khi đánh với nàng.

U Tà lúc này không có chút biểu cảm, con người màu hổ phách chỉ có một sự lạnh lùng như hàn băng, nhưng khi nghe thấy thanh âm như đang kêu gọi, đồng tử U Tà co rút lại, sau đó tung ra một chiêu không chút lưu tình đánh thẳng vào Liễu Phiêu Nhiên khiến bà bay thẳng ra ngoài.

Quay đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm liền nhìn thấy Trầm Thanh Nhu ở một nơi không xa, cầm một cây sáo nhỏ trong tay, đặt ở bên miệng thổi, Kinh Thương nghe thấy thanh âm này, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên tái nhợt, con người màu xanh tràn đầy thống khổ, sự thống khổ của cổ độc vào tim không phải người bình thường nào cũng có thể chịu được.

Chỗ trái tim giống như bị một con sâu dài cắn nuốt, toàn thân đều cảm thấy như bị xé rách, người có thể giống như Kinh Thương, chịu sự đau đớn này mà mặt không đổi sắc, cả thiên hạ cũng chỉ có một.

Thấy vậy, Trầm Thanh Nhu cũng chỉ cười lạnh, thay đổi hơi thở, từ cây sáo nhỏ bay ra thanh âm ngày càng dồn dập, mà trường kiếm trong tay cũng không chút dừng lại, binh lính Hoa Tàn ở xung quanh từng đám từng đám ngã xuống.....

U Tà thấy trong mắt Kinh Thương là sự thống khổ khó nén, ngực giống như bị người khác đâm một dao, ánh mắt khát máu nhìn về phía Trầm Thanh Nhu, nội lực toàn thân đều tụ lại, lập tức đánh về phía Trầm Thanh Nhu, mà Trầm Thanh Nhu vốn là ám vệ ưu tú nhất của Hỏa gia, đương nhiên sẽ không vì một kích này mà bị thương.

Khi nhìn thấy nội lực của U Tà đánh tới, Trầm Thanh Nhu vốn định lách mình rời đi, nhưng vẫn chậm một chút, tuy rằng bị thương học máu, nhưng sáo nhỏ bên miệng cũng chưa từng rời khỏi.

U Tà nhìn thấy bộ dáng Trầm Thanh Nhu cố chấp như vậy cũng cười lạnh một tiếng, ý niệm thay đổi, một cây đàn toàn thân màu đỏ như ngọc xuất hiện trong tay, đồng thời cũng không quan tâm bản thân đang ở trên chiến trường, khoanh chân ngồi xuống, đặt đàn lên hai gối.

Từ sau tiệc mừng thọ của thái hoàng thái hậu, huyết cầm của Kinh Thương liền giao cho U Tà cất giữ.....

Một thân quần áo màu bạc, tóc đen tung bay, ngón tay mềm mại trắng nõn như mây bay nước chảy lướt trên huyết cầm, tiếng đàn quần quanh không hề tiêu tán, tiếng đàn từ huyết cầm bay ra cùng tiếng sáo của Trầm Thanh Nhu đối chọi gay gắt, mạnh mẽ chém giết, mà âm nhận thính thoảng bay ra lại không chút lưu tình cắt đứt cổ binh lính Hoa Tàn, không lệch một phân.

Trầm Thanh Nhu đối đầu với U Tà còn chưa đến một khắc đã cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, nhưng bảo bà bỏ sáo xuống là chuyện không thể. Vậy nên con người Trầm Thanh Nhu ngày càng lạnh, dùng hết toàn lực đối kháng với U Tà.

Tuy rằng U Tà lúc này đang có thai, nhưng cũng không chút ảnh hưởng đến uy lực trong tiếng đàn của nàng, khi thấy bộ dáng Trầm Thanh Nhu ra sức giãy dụa, sát khí trong con người màu hổ phách cũng xuất hiện, sau một tiếng đàn trầm mà nặng, Trầm Thanh Nhu thống khổ kêu thảm thiết, sáo nhỏ trong tay đã biến thành bột phấn.

Dù vậy, việc đầu tiên mà Trầm Thanh Nhu làm là nhìn về phía Kinh Thương, chỉ thấy Kinh Thương tuy rằng vẫn đang chém giết, nhưng trường kiếm trong tay cũng chỉ hơi hơi run rẩy, Phệ tâm cổ giống như phát tác, mà cũng giống như không.

Trầm Thanh Nhu nhìn thấy bộ dáng Kinh Thương nhú nhú mày, lập tức nhìn về phía U Tà, trong lòng thầm mắng, tiện nhân, nếu không phải tại nàng, Phệ tâm cổ lúc này đã bắt đầu phát tác, gặp người giết người. Chờ sau khi phệ tâm cổ phát tác, đến rạng sáng sẽ giống như một người bình thường, nội lực hay võ công toàn bộ đều không có, đến lúc đó giết hẳn chẳng phải là dễ như trở bàn tay?

U Tà thấy bộ dạng này của Kinh Thương, chớp mắt đã nhẹ nhàng tới bên cạnh Kinh Thương, cầm một viên thuốc nhét vào miệng Kinh Thương, sau đó cũng đem một viên thuốc cho vào miệng, chỉ trong giây lát, nội lực mạnh mẽ bao trùm cả chiến trường.

U Tà nhún nhún mày, một ngụm máu tươi cũng chảy ra, sau đó vươn tay vận thử một chút nội lực, khoe miệng có chút máu tươi cũng cong lên một vòng cung, kéo Kinh Thương đến một bên, phân phó Hồn Thiên cạnh giữ một bên, viên dược kia là thuốc giải của Cửu tử nhất sinh, tuy là thuốc giải nhưng độc tính cũng mạnh, nàng cũng chỉ điều chế được hai viên.

Nếu Phệ tâm cổ mãnh liệt như vậy, liền dùng thuốc giải Cửu tử nhất sinh để áp chế, như vậy, hai loại độc tương khắc cũng sẽ không khiến Kinh Thương đau đớn như vậy, lúc này U Tà đã uống thuốc giải, nội lực cùng võ công lại càng sâu hơn.

Nhìn đám binh lính Hoa Tàn đã giết đỏ cả mắt, cùng binh lính Phong Mâu cả người toàn thương tích, U Tà hồ hững cầm huyết cầm trong tay, mười ngón tay nhanh chóng múa trên dây đàn. (Bạch:Chẳng biết chị có mấy tay mà cầm đàn rồi vẫn có mười ngón .=)

Âm nhận mạnh mẽ bay ra ngoài, tạo thành từng trận gió, có thể thấy được uy lực của nó dữ dội như thế nào.

Liệt Hỏa Vô Tình cùng Trầm Thanh Nhu nhìn thấy binh lính Hoa Tàn ngã xuống từng đám, lại thấy Liễu Phiêu Nhứ đã hấp hối liền căng cứng cả người, dù vậy, Trầm Thanh Nhu cũng không buông tha ý nghĩ giết Liệt Hỏa Kinh Thương, hai tròng mắt độc ác không biết đang suy nghĩ gì.

Sau khi âm nhận của U Tà dừng lại, binh lính Hòa Tàn ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, tay gãy chân đứt trải rộng cả chiến trường, nhìn qua như cơn giết chóc của Tu La, kinh khủng khiến người ta sợ hãi.

Kinh Thương cảm thấy đau đớn trong cơ thể cũng dần giảm xuống, con người xanh biếc nhìn về phía U Tà tay mang huyết cầm, khoe miệng chảy máu, gió thổi qua khiến mái tóc đen dài đến mắt cá chân nhẹ nhàng bay bay, tựa như ma nữ chiến đấu hăng hái trong bể máu, nhưng trong mắt mọi người cũng là một cảnh tượng vô cùng lộng lẫy.

Liệt Hỏa Vô Tình ngơ ngác nhìn U Tà, trong lòng điên cuồng kêu gào chiếm được nàng, chiếm được nàng, nhất định phải chiếm được nàng. Cả đời này nếu không chiếm được nàng, Liệt Hỏa Vô Tình hẳn uống công sống một đời.

Nữ nhân này cả người đều chứa hơi thở mị hoặc, hành động vừa rồi càng khiến người khác thêm muốn nàng.

Trầm Thanh Nhu lúc này nhìn thấy U Tà điên cuồng chém giết, thanh âm tàn nhẫn, độc ác, “Nếu muốn giải Phệ tâm cổ cho Liệt Hỏa Kinh Thương thì hãy đi theo ta”

Trầm Thanh Nhu nói xong liền bay về phía xa, con người hổ phách của U Tà cũng lóe sáng, sau đó không chút do dự đi theo, Phệ tâm cổ đã theo hắn hai mươi năm nay, đau đớn thấu xương như vậy, nàng không muốn để hắn phải chịu đựng thêm một lần nào nữa, tuy rằng dược liệu chí âm, chí hàn nhất thiên hạ có thể dẫn phệ tâm cổ ra nhưng dược liệu quý báu như vậy, sao có thể dễ dàng tìm được năm gốc trong thời gian ngắn?

Nhìn thấy U Tà theo Trầm Thanh Nhu bay về phía xa, đồng tử Kinh Thương co rút lại, nhanh chóng sử dụng nội lực đang dùng để áp chế độc, nhún người một cái đuổi theo, mà Hồn Thiên cùng Hàn Mai cũng nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó cũng nhanh chóng xoay người đuổi theo hai người.

Hồn Thiên chỉ để lại ấy người Hồn Ảnh một câu, “Xử lý toàn bộ người Hoa Tàn ở đây rồi nhanh chóng đuổi theo chúng ta”

Sáu người Hồn Ảnh, Đạm Cúc liếc nhau, xuống tay càng thêm tàn nhẫn, chém giết toàn bộ tàn binh của Hoa Tàn xong mới đuổi theo dấu vết Hồn Thiên để lại.

Liệt Hỏa Vô Tình chỉ nhìn theo phương hướng mấy người rời đi, sau đó cũng phi thân bay về hướng Hoa Tàn quốc, một đám bị điên, thật không biết muốn đi đâu chịu chết. Tuy trong lòng hắn muốn chiếm được U Tà, nhưng quan trọng nhất vẫn là an toàn của bản thân, trong tình huống này, hắn đương nhiên sẽ không nổi điên theo bọn họ.

Đại tướng quân kia của Phong Mâu nhìn thấy bóng dáng mấy người rời đi liền sờ sờ đầu, trận đại chiến này xong rồi sao? Nhưng nhìn thấy Phong Mâu đại thắng, tướng quân kia cũng vô cùng vui vẻ, nhanh chóng chỉ huy mọi người trở về quân doanh mở tiệc mừng công.

Việc của để quân cùng để hậu không phải việc mà người như bọn họ có thể quản, độc phụ Trầm Thanh Nhu kia cũng nên bị trừng phạt. Phong Mâu bọn họ có thể có để quân cùng để hậu như vậy chính là phúc khí tu từ mấy kiếp.

Như vậy, ngày Phong Mâu thống nhất đại lục cũng không còn xa. Ha ha ha, nghĩ đến đây, tướng quân kia liền dừng cảm cười thành tiếng, khiến toàn bộ binh lính Phong Mâu ở đây đều cười thành tiếng, Phong Mâu bọn họ tất nhiên vĩnh viễn lưu truyền, vĩnh viễn tồn tại ở vị trí cao nhất trên Lăng Thiên Đại Lục.

Ở một nơi khác, U Tà đuổi sát theo Trầm Thanh Nhu, cuồng phong gào thét bên tai.....

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan từ khi ở Băng Tuyết Đỉnh bị U Tà không từ mà biệt liền đi tới Phong Mâu đế quốc, lúc này đang thản nhiên ngồi dùng bữa cùng Hỏa Uyển Hình thì nhận được tin tức.

Phong Mâu đại chiến Hoa Tàn, đại thắng! Nhưng nghịch tặc Trầm Thanh Nhu không biết đã dẫn để quân, để hậu đi nơi nào.....

Nghe vậy, con người Hỏa Uyển Hình liền trở nên lạnh băng, đưa trong tay cũng lạch cạch rơi xuống, sau đó nhìn về phía Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, “Đưa ta đi tìm Thương Nhi và Tà Nhi “.

Nếu trên thế giới này còn người hiểu rõ Trầm Thanh Nhu, thì người đó chính là Hỏa Uyển Hình. Từ khi Trầm Thanh Nhu mạo danh con gái thừa tướng vào cung liền muốn tìm đủ loại lý do để phế bỏ để hậu là nàng, mà nàng bày ra cạm bẫy nhiều không kể hết, may mà nàng sinh ra trong đại gia tộc, những âm mưu quỷ kế này cũng không đáng nhắc tới. Nhưng mà Trầm Thanh Nhu tâm ngoan thủ lạt, không phải người có thể khinh thường, nếu nàng dụng tâm dụ Kinh Thương cùng U Tà đi theo đến một nơi không biết tên, đương nhiên có tính toán của nàng, như vậy chắc chắn không có gì tốt, nếu Kinh Thương cùng U Tà thật sự đi theo, vậy nguy hiểm phía trước tuyệt đối đã lớn lại càng lớn!

Nàng bây giờ thật vất vả mới có thể sống lại, gặp được con trai, có con dâu, cùng cháu nội, sao có thể để người khác phá hư nhà của nàng? Cho dù phải chết cũng chỉ có thể là Trầm Thanh Nhu chết, chỉ đơn giản là một ám vệ mà cũng dám nhiều lần ra tay với con trai cùng con dâu nàng, quả thực là tội không thể tha!

Nghĩ đến đây, Hỏa Uyển Hình liền không nén được cơn giận, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hỏa Uyển Hình, bất đắc dĩ thở dài, sau đó hai người mang theo Hỏa Uyển Hình đi về phía chiến trường của Phong Mâu cùng Hoa Tàn, nếu bọn họ từ nơi đó rời đi, đương nhiên sẽ để lại dấu vết.

Hỏa Uyển Hình ngủ say hơn mười năm cũng đồng thời có thêm nội lực cùng võ công.

Mấy người cấp tốc đi vào chiến trường liền nhìn thấy quang cảnh máu chảy thành sông kia, đến Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cũng phải thu lại bộ dáng cà lơ phất phơ hàng ngày, lộ ra vẻ mặt nặng nề, sau đó cẩn thận xem xét kỹ, phát hiện dấu vết Hồn Thiên để lại cho đám người Hồn Ảnh, ba người liếc nhau rồi đi theo dấu vết kia.....

Đuổi theo gần ba canh giờ rốt cục tới một đỉnh núi đầy gió lạnh.

U Tà nhìn thấy Trầm Thanh Nhu đứng ở vách đá, mày liễu nhẹ nhàng cau lại, nơi này.....

Trầm Thanh Nhu quay đầu liền thấy U Tà, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới, sau đó mở miệng, “Không thể không nói, người quả thực nằm ngoài kế hoạch của ta. Lúc trước chỉ hôn người cho Kinh Thương cũng chính là ta, nhưng ta cũng chưa từng nghĩ tới người, một nữ nhân tệ hại sau khi gả vào Phong Mâu lại có thể thay đổi chóng mặt như vậy, biến thành nữ tử duy nhất trên cả Lăng Thiên đại lục có thể sống vai cùng Liệt Hỏa Kinh Thương”

Trầm Thanh Nhu khi nói lời này trong thanh âm toàn chứa dò xét, kỳ thật bà ta thực hoài nghi, một nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy sao có thể ngụy trang chính mình thành bộ dáng khiến kẻ khác khinh thường như vậy? Cho dù vì che giấu tài hoa, sao có thể chịu được sự nhục nhã của người đời, nữ tử kiêu ngạo như vậy sao có thể?

Cho nên nói vậy không thể không khiến nàng hoài nghi, kỳ thực nữ tử này cũng không phải Tức Mặc U Tà của Nguyệt Thần quốc, có lẽ cũng giống nàng, mượn thân phận của người khác để tồn tại?

Nhưng khi Trầm Thanh Nhu đối diện với hai tròng mắt màu hổ phách của U Tà không khỏi lắc đầu, không thể nào, nữ tử này tuyệt đối không có khả năng dùng thân phận của người khác để tồn tại, vậy lý do là sao đây?

U Tà nhìn thấy vẻ mặt Trầm Thanh Nhu không nhịn được lạnh lùng mở miệng, “Bà không cần hoài nghi, ta là Tức Mặc U Tà, Tức Mặc U Tà chính là ta, không lẽ người không biết ta là con gái của Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu?”

Tin tức này khiến Trầm Thanh Nhu rơi vào khiếp sợ, trợn to hai mắt, trên thế giới này, người khiến nàng chán ghét nhất chính là Hỏa Uyển Hình, sau đó là Thủy Linh Lung!

Ám vệ của tứ đại gia tộc đương nhiên là biết tiểu thư gia tộc, từ nhỏ Trầm Thanh Nhu đã nhìn thấy Hỏa Uyển Hình được gia chủ Hỏa gia yêu thương chiều chuộng, bị phái âm thầm bảo vệ nàng, cũng thường xuyên nhìn thấy nàng ở cùng Thủy Linh Lung.

Hai nữ tử này tuyệt đối là con cưng của trời, từ khi sinh ra đã bắt phàm, dung mạo tuyệt mỹ, cùng tài hoa kinh người, sao có thể không khiến cho nàng vốn cùng tuổi với hai người cảm thấy ghen tị?

Mỗi khi nhìn thấy hai người nhận được sự khen ngợi, hâm mộ của người đời, lòng nàng liền giống như đang rỉ máu, cho nên khi không có việc làm nàng đều sẽ nguyên rửa, nguyên rửa hai người về sau không có được kết quả tốt.

Ngay khi hai người cập kê không lâu, Hỏa Uyển Hình bị buộc gả cho thiếu chủ Phong gia, cũng là gia chủ Phong gia bây giờ, nàng lúc ấy cũng vô cùng cao hứng. Một đệ nhất mỹ nhân của Di Thất Đại Lục phải gả cho lão nam nhân phong gia, nàng sao có thể không vui sướng?

Nhưng ai có thể ngờ, niềm vui của nàng cũng chỉ là nhất thời, tiện nhân Thủy Linh Lung lại giúp Hỏa Uyển Hình chạy trốn, hơn nữa sau khi tới Lăng Thiên Đại Lục lại có vị phu quân Liệt Hỏa Diễm yêu thương, trở thành đệ hậu cùng đệ quân Phong Mâu làm một đôi chim liền cánh, điều này quả thực khiến nàng hận đến mức chỉ muốn lột da rút xương hai người họ.

Cho nên khi đi tới Lăng Thiên Đại Lục, nàng liền không còn tâm tư trở về nữa, có thể ở nơi này sống cuộc sống ăn ngon mặc đẹp (cầm y ngọc thực), nàng làm sao còn muốn trở về bán mạng cho người khác?

Tuy rằng vậy, nhưng nàng vẫn che giấu toàn bộ tin tức về Di Thất Đại Lục.

Đến một ngày biết được Thủy Linh Lung cùng tông chủ đệ nhất tà tông ở Di Thất Đại Lục bỏ trốn, lòng nàng vừa ghen tị lại vừa tiếc hận, ghen tị là vì Ma Kiêu còn trẻ đã trở thành đệ nhất mỹ nam của Di Thất Đại Lục, hơn nữa năng lực lãnh đạo cùng thân phận địa vị này cũng không nhỏ. Tiếc hận là vì nếu nàng đã là ám vệ Hỏa gia, đương nhiên biết phong tục của Di Thất đại lục, thân là đại tiểu thư dòng chính của một trong tứ đại gia tộc, người đứng đầu chính phái, sao có thể ở chung cùng người đứng đầu tà phái?

Nếu làm ra chuyện bỏ trốn này, chắc chắn sẽ bị nhân sĩ chính đạo của Di Thất Đại Lục đuổi giết, lúc đó trong lòng Trầm Thanh Nhu suy nghĩ, cho dù lúc này không giết được Hỏa Uyển Hình, nhưng có thể khiến Thủy Linh Lung ở Di Thất Đại Lục để lại tiếng xấu muôn đời, chết không có chỗ chôn nàng cũng vui vẻ.

Mãi đến khi Lăng Thiên Đại Lục truyền đến tin tức, Thủy Linh Lung chết, Ma Kiêu đau lòng quy ẩn, nàng thực sự vô cùng vui vẻ, so với việc nàng sinh con trai của Liệt Hỏa Diễm càng thêm vui vẻ, lúc này cũng chỉ còn suy nghĩ làm thế nào để thần không biết quỷ không hay khiến Hỏa Uyển Hình rơi vào chỗ chết.

Rốt cuộc nàng cũng tìm được cơ hội, ngay khi Liệt Hỏa Diễm mang Liệt Hỏa Kinh Thương ra cung tế tổ, nàng liền phái tâm phúc đến chém giết Hỏa Uyển Hình, kể cũng lạ, Hỏa Uyển Hình lúc đó cũng không muốn

sau khi xảy ra chuyện của Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu, để cho người khác nhìn thấy bên cạnh nàng xuất hiện một đứa trẻ, như vậy mọi chuyện liền bại lộ.

Cho dù Phong Mậu thực lực mạnh mẽ, nhưng nếu muốn chống lại tứ đại gia tộc của Di Thất đại lục vẫn như cũ không có một đường sống, cho nên Hỏa Uyển Hình cùng Liệt Hỏa Diễm mới không phái người canh giữ ngoài cung điện, điều này cũng khiến cho Trầm Thanh Nhu đắc thủ.

Khi biết Hỏa Uyển Hình chắc chắn phải chết, Trầm Thanh Nhu mới thực sự cảm thấy thoải mái, hai nữ tử nàng hận nhất đời này, hai người chói mắt nhất Di Thất đại lục đều đã chết, đều đã chết.....

Nhưng mà lúc này nghe thấy lời nói của U Tà, Trầm Thanh Nhu tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng bộ dạng U Tà dần dần trùng với khuôn mặt tuyệt mỹ còn sót lại trong trí nhớ của nàng, tuy rằng khuôn mặt vẫn giống như trước kia nhưng lại đẹp hơn vài phần.

Lúc này Trầm Thanh Nhu không thể không tin, nữ tử trước mặt nàng đúng là con gái của Thủy Linh Lung!

Nghĩ đến đây, Trầm Thanh Nhu khó nén cười to, “Ha ha ha, thật sự không ngờ tới, con gái Thủy Linh Lung cùng con trai Hỏa Uyển Hình lại có duyên như vậy, có thể kết làm phu thê, nhưng ta nghe nói máu Ma gia có một cấm kỵ đó là người Ma gia, bất kể nam hay nữ, cả đời đều chỉ có thể có một đứa con, người nói, nếu ta khiến đứa bé trong bụng người...”

Nghe vậy, con người U Tà càng lạnh lùng, lập tức cười lạnh, “Ra tay với đứa con trong bụng ta? Bà có năng lực đó sao?”

Trầm Thanh Nhu nhíu nhíu mày, “Người có biết nơi này là chỗ nào sao?”

Mày U Tà cũng nhíu lại, lúc mới tới đây, nàng có một loại cảm giác tìm đập nhanh cùng bức bối, sau khi Trầm Thanh Nhu hỏi ra vấn đề, cảm giác trong tâm U Tà lại càng sâu thêm vài phần.

Trầm Thanh Nhu nhìn thấy biểu tình của U Tà, lập tức cười to, “Nơi này là một nơi nổi tiếng nhất Lăng Thiên Đại Lục....Táng Hồn Nhai”

U Tà nghe thấy ba chữ Táng Hồn Nhai, đồng tử co rụt lại, thì ra nơi này chính là Táng Hồn Nhai!

Tuy rằng nàng tới Lăng Thiên Đại Lục đã bảy, tám năm nhưng nàng cũng chưa bao giờ tới nơi này, nghe nói Táng Hồn Nhai sâu hơn vạn trượng, chỉ cần là người rời từ xuống nhai chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Chính vì vậy trên Táng Hồn Nhai tuy rằng có vô số dược liệu hiếm, so với nơi khác gần như gấp đôi, nhưng cũng không ai dám đến hái.

U Tà nghĩ một lát, sau đó nhìn về phía Trầm Thanh Nhu, hờ hững mở miệng, “Táng Hồn Nhai thì sao?”, giọng điệu không có một chút thay đổi, phía trên đỉnh núi gió đêm gào thét này lại càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Trầm Thanh Nhu nhướn mi, thấy bộ dáng U Tà khó nén mà vỗ tay khen ngợi, “Tốt, quả nhiên không hổ là con gái Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu, tuy nhiên người bình tĩnh như vậy thực sự khiến người ta muốn hủy diệt người!”

“Hủy diệt nữ nhân của ta? Si tâm vọng tưởng (mơ mộng hảo huyền)!”, Trầm Thanh Nhu vừa dứt lời, một thanh âm lạnh băng trầm thấp truyền tới, sau đó U Tà rơi vào một cái ôm ấm áp, cảm nhận được hơi thở quen thuộc, U Tà khó nén cong cong khóe miệng. Nàng biết nam nhân này chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn chờ.

Trầm Thanh Nhu ở một bên nhìn thấy bộ dáng Kinh Thương cùng U Tà ôm nhau, trong mắt chợt lóe lên ghen ghét rồi nhanh chóng biến mất, dựa vào đâu mà sau khi hai nữ nhân kia chết, con của các nàng vẫn có thể hạnh phúc như vậy?

Sau đó hình như nghĩ tới gì đó, Trầm Thanh Nhu sắc mặt mở miệng, “Thế nào, hiện tại có thể làm gì, trùng Phệ tâm cổ còn có thể sống sao? Hay là để ta nói cho người biết Phệ huyết cổ ở trên người ai, thế nào?”

U Tà trong ngực Kinh Thương nhẹ nhíu mày, nhìn về phía Trầm Thanh Nhu, “Tốt, người nói thử xem, Phệ huyết cổ này ở trên người ai?”

Trầm Thanh Nhu sờ sờ móng tay, “Phệ huyết cổ ở.....”

92. Q.ii – Chương 38

Chương 38 : Tóc đen thành tuyết, oánh lệ thành huyết

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Trầm Thanh Nhu nói một chút liền dừng lại, cũng không có tiếp tục mở miệng nữa. Mà U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đã sớm biết như thế, tự nhiên sẽ không cảm thấy thất vọng, Trầm Thanh Nhu hận Liệt Hỏa Kinh Thương như vậy, làm sao có thể dễ dàng nói cho hắn Phệ huyết cổ ở chỗ nào chứ?

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dạng Trầm Thanh Nhu sau đó cười lạnh: “Trầm Thanh Nhu, cả đời người lấy thân phận của người khác mà sống, nhiều lần ám hại mẫu hậu ta, người như ngươi dù có chết một trăm lần cũng không đủ.”

Nghe vậy, con ngươi Trầm Thanh Nhu hiện lên một tia lãnh liệt, sau đó cười lớn tiếng: “Ha ha ha, mẫu hậu Hỏa Uyển Hình của ngươi chỉ là một nữ nhân ngu xuẩn mà thôi, thân là đích nữ của một trong tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, thân phận cao quý như vậy, cuối cùng không phải cũng chết trên tay một tên ám vệ hèn mọn như ta sao?!”

Đúng lúc này, một đạo thanh âm truyền đến, “Trầm Thanh Nhu, ngươi thật sự cho rằng ta đã chết ở trên tay ngươi sao?” thanh âm kia cao nhã mềm nhẹ còn có chút trào phúng cùng khinh thường.

Giờ phút này Hỏa Uyển Hình đã được Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan đưa đến đỉnh Táng Hồn nhai.

Mà Trầm Thanh Nhu nghe thấy thanh âm quen thuộc đã lâu, hai mắt liền trợn to, hung hăng co rụt lại, sau đó nhìn về phía Hỏa Uyển Hình. Chỉ thấy lúc này Hỏa Uyển Hình một thân váy dài màu trắng, tuy năm tháng đã để trên mặt nàng chút dấu vết, nhưng vẫn có thể thấy được phong thái đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục.

Khi nhìn thấy Hỏa Uyển Hình, không thể nghi ngờ giờ phút này Trầm Thanh Nhu cảm thấy phi thường kinh hãi, sau đó không tự chủ được nhìn về phía chính mình.

Chỉ thấy lúc này, chính nàng một thân chặt vật không chịu nổi, những cây trâm vô giá trên đầu đều có vẻ lung lay sắp đổ, so sánh cùng Hỏa Uyển Hình quả thực là kém không ít...

Sau đó Trầm Thanh Nhu không dám tin, rống to ra tiếng: “Hỏa Uyển Hình, ngươi...làm sao người có thể còn sống? Không! Tuyệt đối không có khả năng!” thanh âm Trầm Thanh Nhu vô cùng hỗn loạn mang theo phần hận cùng thống khổ.

“Vì sao không có khả năng? Trầm Thanh Nhu, ngươi đã hao tổn tâm cơ muốn diệt trừ ta như thế, nhưng đến cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, ngươi có phải hay không cảm thấy rất thất vọng?”, đột nhiên Hỏa Uyển Hình xuất hiện làm cho Trầm Thanh Nhu không còn thái độ ung dung đẹp đẽ quý giá, khoe miệng mang theo nụ cười chế nhạo, trong giọng nói cũng không rõ cảm xúc.

Không ngờ nhiều năm như vậy không thấy, giờ phút này lại gặp lại ở tình trạng này, năm tháng thay đổi, nhưng tâm không đổi, một người vẫn như cũ muốn dồn đối phương vào chỗ chết, một người vẫn như cũ không muốn đối phó với đối phương.

Mà Trầm Thanh Nhu nghe được lời nói của Hỏa Uyển Hình, sau đó liền cười lớn : “Ha ha ha, Hỏa Uyển Hình, đúng vậy, ngươi có thể sống làm cho ta vô cùng kinh ngạc, cũng vô cùng thất vọng, nhưng như thế thì sao? Năm đó ta không giết được ngươi, vậy thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!”

Thanh âm Trầm Thanh Nhu tràn đầy âm lệ, làm cho những người nghe thấy đều nhíu mi, chấp niệm cùng hận thù của nữ nhân này quá sâu đậm, khiến ối người đều cảm nhận được rất rõ ràng.

“Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ta? Trầm Thanh Nhu có phải hay không người đã quá coi trọng chính mình, cả đời Hỏa Uyển Hình ta không muốn cùng bất luận kẻ nào tranh đoạt cái gì, nhưng mà người lại lặp đi lặp lại nhiều lần muốn ám sát ta, ta cũng không so đo, không phải sợ người, mà là... khinh thường động thủ với người! Như vậy người thực sự coi ta thành Hỏa Uyển Hình như nhược sao?”

Hỏa Uyển Hình nghe Trầm Thanh Nhu nói thế, trong ánh mắt hiện lên một tia tức giận, vốn dĩ quá khứ nàng ta hãm hại nàng, nàng đều cho qua, nhưng mà hôm nay nàng ta lại dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy, thật sự là tội ác tày trời!

“Ha ha ha, Hỏa Uyển Hình, tất nhiên là ta không có xem thường người, bằng không làm sao người có thể từ trên tay ta thoát chết một lần, lại một lần, đích nữ của một trong tứ đại gia tộc sao có thể chết dễ dàng như thế? Nhưng mà cho dù thế nào thì hôm nay người cũng không trốn được khỏi lòng bàn tay của ta, đương nhiên cũng bao gồm cả con trai và con dâu của người!”

“Phải không? Trầm Thanh Nhu, người quả nhiên không nhìn rõ xem chính mình có bao nhiêu phân lượng a!”, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan từ lúc xuất hiện vẫn đứng ở phía sau Hỏa Uyển Hình, nghe xong nhiều chuyện như vậy liền rõ ràng tất cả mọi chuyện, lập tức mở miệng trào phúng nói.

Nữ nhân này dám làm hại bác nhiều lần, cuối cùng còn khiến bác ngủ say hơn mười năm, rất đáng chết! Giờ phút này còn dám ăn nói ngông cuồng, không cho nàng biết sự lợi hại thì nàng không biết mình có bao nhiêu phân lượng mà.

Trầm Thanh Nhu nghe vậy cũng không để ý đến Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan, vẫn như cũ nhìn về phía Hỏa Uyển Hình, lập tức mở miệng nói, “Đến nay, ta vẫn có một việc không rõ, người đường đường là nữ nhi của một trong tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, làm sao có thể cam tâm tình nguyện gả ột đế vương? Nữ nhân trong hậu cung nhiều như vậy, người lại cùng với họ hầu hạ một nam nhân, lấy hiểu biết của ta về người, sẽ không có khả năng người chấp nhận như thế!”

Nghe vậy trông mắt Hỏa Uyển Hình xẹt qua một tia thâm tình, tia thâm tình này cũng vừa vụt bị Trầm Thanh Nhu thu vào trong mắt, trong lòng không khỏi phát lạnh, năm đó Liệt Hỏa Diễm tuần mỹ vô cùng, bộ dạng của hắn vẫn còn khắc sâu ở trong lòng nàng, đáng tiếc là cho dù hắn vẫn sủng hạnh các phi tần trong hậu cung, nhưng trong lòng hắn vẫn chỉ có một Hỏa Uyển Hình mà thôi

“Trầm Thanh Nhu, người thật sự cho rằng Diễm thật sự sủng hạnh các phi tần trong hậu cung sao?”, Hỏa Uyển Hình nhìn ánh mắt có tia ghen tỵ của Trầm Thanh Nhu, trông mắt chột lóe, lập tức mở miệng thâm trầm nói.

Nghe được lời của Hỏa Uyển Hình, tâm Trầm Thanh Nhu lập tức nhảy dựng lên, hai mắt đột nhiên trợn to, “Không, không có khả năng, nếu hắn chưa từng sủng hạnh các phi tần, vậy làm như thế nào mà các nàng lại có long tử, long nữ ?!”, trong giọng nói Trầm Thanh Nhu tràn đầy không dám tin cùng hoài nghi.

Năm đó khi nàng vào cung, trong cung đã không có ít hoàng tử và công chúa, tuổi cũng không còn nhỏ, nếu Liệt Hỏa Diễm không sủng hạnh các phi tần thì làm sao có con? Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu có chút yên tâm, nhưng đáy lòng vẫn lo lắng nhẹ nhẹ.

Mà U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương lại liếc nhau, trong mắt tràn đầy thâm thúy, năm đó đế quân Phong Mâu quả nhiên là chỉ sủng ái một nữ nhân, cũng chính là đế hậu lúc đó, Hỏa Uyển Hình!

Nghe vậy Hỏa Uyển Hình nhìn thật sâu vào Trầm Thanh Nhu, kể ra sự việc trong hoàng cung năm đó, mọi người ở đây đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra năm đó Liệt Hỏa Diễm vì muốn biểu đạt tâm ý với Hỏa Uyển Hình liền nói ra một việc làm cho tất cả mọi người Phong Mâu hoảng sợ, đó là chuyện liên quan đến con nối dõi.

“Hình Nhi, ta nguyện ý thú nàng làm hậu, ta thật sự chỉ yêu một mình nàng, hy vọng nàng đừng giữ khoảng cách với ta!”, Liệt Hỏa Diễm thấy Hỏa Uyển Hình lạnh lùng nhìn ỳnh, có chút thống khổ mở miệng nói.

Hỏa Uyển Hình có chút sững sốt, nàng biết Liệt Hỏa Diễm vô cùng yêu thương nàng, nhưng không ngờ hắn lại nói thẳng như vậy, nhưng sắc mặt Hỏa Uyển Hình vẫn không đổi, mở miệng nói : “ Ta – Hỏa Uyển Hình cho dù cả đời không lấy chồng, cũng tuyệt đối sẽ không gả cho đế vương – một người thê thiếp thành đàn, phi tần hậu cung vô số!”

Liệt Hỏa Diễm đang nhìn Hỏa Uyển Hinh, nghe thấy lời nói của nàng trông mắt chợt lóe, nhẹ nhàng nói :
“Hinh Nhi, nàng chỉ cần nói cho ta biết, nàng có yêu ta không?”

Hỏa Uyển Hinh nhìn nhìn Liệt Hỏa Diễm, mở miệng nói, “Ân, ta yêu chàng, nhưng mà...”

Hỏa Uyển Hinh còn chưa nói xong liền bị nộ hôn của Liệt Hỏa Diễm đánh gãy, sau khi nộ hôn kết thúc, không đợi Hỏa Uyển Hinh giận dữ thì Liệt Hỏa Diễm đã mở miệng nói trước: “Hinh nhi, từ trước đến nay ta chưa từng sủng hạnh một nữ nhân nào”.

Hỏa Uyển Hinh nghe thấy lời nói của Liệt Hỏa Diễm, suy nghĩ liền ngưng trệ: “Chàng, chàng nói cái gì?! Làm sao có thể?! Ta biết chàng đã có con, cho dù chàng muốn kết hôn với ta cũng không cần phải nói dối như vậy, làm sao ta có thể tin tưởng chàng?!”

Giờ phút này Hỏa Uyển Hinh vô cùng kích động còn có chút phẫn nộ, nàng không thể tin được một đế vương lại có thể dùng lời nói dối kinh thiên động địa như vậy để lừa nàng, phi tần trong hậu cung của đế quân Phong Mậu rất nhiều, thiên hạ đều biết, còn đã có cả con trai lẫn con gái.

Liệt Hỏa Diễm nói: “Hinh Nhi, cái này chỉ để che mắt người trong thiên hạ thôi, vốn dĩ năm đó ta không muốn đăng cơ, nhưng mà ta lại không thể làm trái ý nguyện của mẫu hậu, từ nhỏ ta đã thấy phụ vương rất yêu một phi tần, đó là yêu thật sự, nhưng mà khi đối mặt với mỹ nữ nhiều như mây trong hậu cung, phi tử đó cũng buồn bực mà chết.”

Nói tới đây Liệt Hỏa Diễm liền hít sâu một hơi, dừng một chút lại tiếp tục mở miệng nói: “Cho nên từ nhỏ ta đã thề, cho dù về sau ta đăng cơ làm đế vương sẽ không bao giờ làm cho nữ tử ta yêu phải chịu ủy khuất. Mẫu hậu bảo ta cưới ai ta liền cưới, dù sao ta cũng không phải tự mình ghênh đón, coi như là các nàng chuyển đến hoàng cung lạnh như băng này sống thôi, mẫu hậu muốn ta có coi nổi dõi, ta liền làm cho nữ tử mang thai con nối dõi, bất quá không phải là của ta mà thôi!”

Nghe đến đó Hỏa Uyển Hinh mới hoảng sợ miệng hút một ngụm khí lạnh, một đế vương mà lại có thể đem huyết thống của mình trở thành hỗn tạp, không sợ người trong thiên hạ nhạo báng, chỉ vì không muốn làm cho nữ nhân sau này hấn yêu thất vọng?!

Liệt Hỏa Diễm nhìn bộ dạng kinh hãi đáng yêu của Hỏa Uyển Hinh, cánh tay không kìm được mà xoa đầu nàng, sau đó tiếp tục mở miệng nói: “Cũng không có gì, chỉ là một đám nữ nhân vì vinh hoa phú quý mà cam nguyện suốt đời sống ở trong cung mà thôi, nếu các nàng muốn con nối dõi, ta đây liền toại nguyện các nàng!”

“Chàng... Thật sự cam tâm tình nguyện để như vậy? !”, giờ phút này Hỏa Uyển Hinh có chút bội phục nam nhân trước mặt này, thân là đế vương, lại cam tâm tình nguyện cả đời chỉ có một nữ nhân, phải có bao nhiêu quyết tâm mới làm được?!

“Đúng, ta – Liệt Hỏa Diễm cả đời này chỉ thú mình nàng làm hậu!”, giờ phút này Liệt Hỏa Diễm không phải là đế vương cao cao tại thượng, mà chỉ là một nam nhân chung tình với Hỏa Uyển Hinh, nhìn nam nhân này cất lời thề, tâm Hỏa Uyển Hinh liền mềm mại.

“Liệt Hỏa Diễm, ta nguyện ý tin tưởng chàng, gả cho chàng làm hậu!”, Hỏa Uyển Hinh cảm nhận được lòng bàn tay cực nóng cùng lo lắng của hấn, tâm liền cảm thấy ấm áp, vốn dĩ đi đến Lăng Thiên đại lục để đào hôn, thế nhưng không nghĩ đến ở nơi này nàng có thể gặp được nam nhân của mình, làm cho nàng nguyện ý bỏ qua tất cả các nam nhân khác.

Nghe Hỏa Uyển Hinh nói tới đây, Trầm Thanh Nhu đã không thể nghe được gì nữa, giận dữ nói: “Câm mồm! Hỏa Uyển Hinh ngươi câm mồm lại cho ta! Không thể như thế, tuyệt đối không thể!”

Giờ phút này Trầm Thanh Nhu đã có chút điên cuồng, hai mắt chứa đầy tơ máu, ngũ khí tràn ngập phẫn nộ cùng không dám tin, nàng vẫn nghĩ cho dù là nữ tử Hỏa Uyển Hinh này từ nhỏ sinh ra đã mang thân phận cao quý, lại cùng người khác chung một chồng, cho nên trong lòng nàng ta vô cùng thỏa mãn, nhưng sao có thể như vậy, làm sao có thể? !

Nhưng mà nghe được lời nói của Trầm Thanh Nhu, Hỏa Uyển Hinh cũng không dừng lại, tiếp tục nói ra chuyện tình năm đó.

Sau khi Hỏa Uyển Hinh hoài thai, Liệt Hỏa Diễm liền nghe theo ý của Hoàng thái hậu truyền ý chỉ muốn tuyển tú, khi đó Trầm Thanh Nhu giả làm con gái của thừa tướng, tất nhiên là trúng cử, khi đó quyền lực trong tay thừa tướng rất mạnh, tất nhiên sẽ đem nữ nhi duy nhất của mình vào trong hậu cung.

Vào cung không bao lâu, Trầm Thanh Nhu cũng mang thai, nhưng mà thai nhi được bốn tháng liền chết non trong bụng, may mà Trầm Thanh Nhu có võ công, vì thế mới bảo toàn mạng sống. Mà thừa tướng bởi vì lo lắng cho nữ nhi, nhất thời triều đình trở nên hỗn loạn.

Không bao lâu sau, Liệt Hỏa Diễm hạ chỉ, đem đại hoàng tử đang để tang mẫu thân cho Trầm Thanh Nhu nuôi, dưới danh nghĩa con nuôi, coi như cho thừa tướng phủ một chút an ủi.

Vốn dĩ bởi vì mất con mà Trầm Thanh Nhu có chút buồn bực không vui, nghe được Liệt Hỏa Diễm đem đại hoàng tử cho nàng nuôi, nhất thời mừng rỡ, một loại vui sướng không rõ tên tràn ngập trong lòng, cái này có phải chứng minh rằng trong lòng Liệt Hỏa Diễm cũng có nàng, cho nên mới không đành lòng để nàng thương tâm?!

Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu thay đổi thái độ của mình, trở nên mềm mại hơn rất nhiều, về sau đại hoàng tử đó trở thành con của Trầm Thanh Nhu, mà đại hoàng tử này cũng chính là phụ vương của Liệt Hỏa Vô Tình.

Sau đó Hỏa Uyển Hinh sinh ra hoàng tử, Liệt Hỏa Kinh Thương liền được phong vương, cũng không có trở thành thái tử, mọi người trong triều đình được một trận xôn xao.

Vốn dĩ Liệt Hỏa Diễm muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng lại nghĩ đến bị ai của một vị đế vương, không muốn ngôi vị đế vương này trở thành thứ trói buộc Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó liền phong đại hoàng tử làm thái tử, trong thời gian ngắn Trầm Thanh Nhu một bước lên mây, trở thành phi tử có địa vị nhất trong hậu cung.

Trầm Thanh Nhu cảm nhận được mọi người a dua nịnh hót nàng, thấy được mọi người rất quan tâm đến cảm giác của nàng, không khỏi trào phúng Hỏa Uyển Hinh, thân là đích nữ của một trong tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, thân phận cao quý như thế, bây giờ lại không bằng một ám vệ như nàng, quả thực là buồn cười.

Hỏa Uyển Hinh nói đến đó, mọi người nghe xong liền cảm thán không thôi.

Cho đến khi Trầm Thanh Nhu ép Hỏa Uyển Hinh cùng U Tà phải rời khỏi hoàng cung Phong Mâu, sau khi Liệt Hỏa Kinh Thương trở về liền hạ cử sở dĩ Trầm Thanh Nhu trở thành một ám vệ nổi bật là do nàng ta hiểu y thuật, có thể không chế cổ!

Trầm Thanh Nhu nhìn đoàn người phía đối diện, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, vừa cười vừa nói: “Ha ha ha, không thể ngờ được Trầm Thanh Nhu ta hao tâm tổn trí như vậy, đến cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, ha ha ha , nhưng mà...Ta tuyệt đối sẽ không nhận thua, sẽ không!”

Ngữ khí Trầm Thanh Nhu đang tự giễu liền chuyển sang ngoan lệ, làm cho người nghe không rét mà run.

Mà Hỏa Uyển Hinh nghe thấy lời nói của Trầm Thanh Nhu, đồng tử hung hăng co rút lại, nàng cùng Trầm Thanh Nhu đấu với nhau lâu như vậy, đối với tính tình của nàng ta đương nhiên hiểu rõ, ngữ khí nàng ta rõ ràng là có âm mưu, mà âm mưu này có khả năng...

Quả nhiên, Trầm Thanh Nhu vừa dứt lời, ba vạn Hủ Thi tử sĩ và Độc Nhân tử sĩ liền xuất hiện trên đỉnh Táng Hồn nhai! Ngày Trầm Thanh Nhu mang theo Liệt Hỏa Vô Tình rời khỏi hoàng cung Phong Mâu liền ở Táng Hồn nhai này, khi đó Trầm Thanh Nhu đã chuẩn bị cho kế hoạch ngày hôm nay, cho nên tất cả tử sĩ của nàng ta đều tụ tập ở trên đỉnh của Táng Hồn nhai.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương ngửi được hương vị quen thuộc liền biết đây là Hủ Thi tử sĩ, hơn nữa xung quanh còn có mùi thuốc, liền biết có cả Độc Nhân tử sĩ ngày trước xuất hiện ở Thanh Phong nhai! So sánh với lượng tử sĩ xuất hiện hai lần trước thì lượng tử sĩ bây giờ ít nhất phải gấp ba, mọi người đồng loạt rung mình!

Suy nghĩ đến đây, đồng tử hai người hung hăng co rút, sau đó U Tà nhìn về phía đoàn người Hỏa Uyển Hinh, yên lặng không một tiếng động nói: “Cẩn thận, ngàn vạn lần không được tiếp xúc với Độc Nhân tử sĩ,

Hủ Thi tử sĩ hãy đánh thẳng vào mi tâm, không thể lại gần, bằng không cho dù có Đại La thần tiên cũng không cứu được!”

Nghe vậy bốn người Hồn Thiên liếc nhau, trong mắt đều là hoảng sợ, mới vừa rồi bọn họ ngửi được mùi hương quen thuộc kia, trong lòng cẩn thận nhớ lại, lại nghe thấy thanh âm trầm trọng của U Tà, liền biết những tử sĩ này so với quá khứ còn mạnh hơn!

Trầm Thanh Nhu nhìn thấy đoàn người U Tà sắc mặt đại biến, liền tự tin cười nói: “Ha ha ha, Túc Mặc U Tà, không thể không nói người làm cho ta cảm thấy thực đáng sợ, nếu hôm nay ta không đem người và đứa nhỏ trong bụng người giết chết, sẽ lưu lại họa lớn!”

Nghe vậy U Tà cũng mặt không đổi sắc, chỉ nhẹ nhàng sờ sờ bụng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, giống như có thể bị gió thổi tan nói, “Dem ta cùng với hài tử của ta chém chết? Trầm Thanh Nhu, sẽ không phải là người đang nằm mơ đấy chứ? Ta – Túc Mặc U Tà nếu mà dễ dàng chết như vậy thì đã sớm không còn tồn tại trên cõi đời này rồi” .

Nghe được lời nói của U Tà, sắc mặt Trầm Thanh Nhu phát lạnh, thanh âm lạnh như băng nói, “Túc Mặc U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương, hôm nay các người nếu không chết, thì là ta chết! “, nói xong lời cuối cùng, ngữ khí Trầm Thanh Nhu lãnh liệt, mang theo hơi thở chết chóc.

Mà nghe vậy sắc mặt U Tà không đổi, khoe miệng khê cong lên một độ cong trào phúng, “Trầm Thanh Nhu, người thật sự cho rằng chỉ có Phệ huyết cổ mới giải được Phệ tâm cổ sao? Muốn dùng cái này uy hiếp ta, quả là nực cười, là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ!”

Nghe vậy đồng tử Trầm Thanh Nhu co rụt lại, rùng mình nói, “Không có khả năng! Phệ tâm cổ chính là đệ thuật của mẫu tộc ta! Tất nhiên ta vô cùng hiểu biết, trừ bỏ tìm được Phệ huyết cổ, căn bản không giải được, người không cần kích ta, Trầm Thanh Nhu ta không dễ dàng mắc bẫy như vậy!”

Tuy rằng Trầm Thanh Nhu đã cố gắng áp chế cho thanh âm mình bình tĩnh, nhưng mà vẫn không che giấu được một chút bối rối cùng không dám tin, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà vào trong ngực, nói: “Trầm Thanh Nhu, người không cần phải tự lừa mình dối người, y thuật của Tà Nhi như thế nào, ta nghĩ người cũng biết rõ!”

“Trầm Thanh Nhu, cả đời này người đều như thế, tự mình là đúng, luôn cảm thấy trời cao bạc đãi người, muốn làm người đứng đầu, đáng tiếc cả đời này người làm cái gì thì cũng có những việc phát sinh ngoài ý muốn, xảy ra trên người của người, cái này gọi là ác giả ác báo! “, Hỏa Uyển Hình nhìn bộ dạng kia của Trầm Thanh Nhu, không khỏi mở miệng nói.

Nghe được lời của Hỏa Uyển Hình, con người Trầm Thanh Nhu chợt lóe, thân hình lại hung hăng run lên, lời nói giống như đâm vào tim Trầm Thanh Nhu, đúng vậy, cả đời này nàng đều vì ghen tị người khác mà sống, vì trở thành người đứng đầu, nàng đã làm ra bao nhiêu chuyện trái với luân thường đạo lý. Nhưng thế thì sao?! Vốn là do trời cao đối xử bất công với nàng!

Trong lòng đang có chút hối hận cùng dao động nhưng trong giây lát Trầm Thanh Nhu liền quay lại suy nghĩ lúc trước. Cho dù nàng làm nhiều chuyện xấu như thế thì sao? Ai dám nói nàng sai? Chỉ vì muốn cuộc sống sau này của mình giàu sang phú quý, thì có gì không đúng sao? Chỉ vì không muốn sau này phải nghe lệnh người khác mà sống cũng là sai sao? Chẳng lẽ muốn trở thành người trên vạn người cũng không đúng sao?!

Không, là đúng! Tất cả mọi chuyện Trầm Thanh Nhu nàng làm đều là đúng! Vì mục tiêu này, tất cả mọi việc nàng làm đều đáng giá! Cái gì mà giết người phóng hỏa, tất cả đều không sao, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, nàng sẽ không từ thủ đoạn!

Hỏa Uyển Hình nhìn sắc mặt của Trầm Thanh Nhu liền biết trong lòng nàng ta nghĩ gì, lập tức thở dài lắc đầu: “Trầm Thanh Nhu, người đã không còn thuốc nào có thể cứu được nữa rồi! Cả đời này người cũng không thể quay về như trước kia. Hôm nay người nhất định phải táng thân ở Táng Hồn nhai!”

Nghe vậy Trầm Thanh Nhu cười lạnh, táng thân ở Táng Hồn nhai? Buồn cười! Suy nghĩ ngừng lại, bên cạnh Trầm Thanh Nhu đã đứng đầy Độc Nhân tử sĩ và Hủ Thi tử sĩ! Mà nghe thanh âm cây cối xung quanh liền biết, chung quanh còn ẩn nấp rất nhiều tử sĩ!

“Ha ha ha, đây là thế lực mà ta bồi dưỡng bao nhiêu năm! Tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của các người, hôm nay các người muốn rời khỏi Táng Hồn nhai, quả thực là si tâm vọng tưởng! Các nô lệ của ta, lên, đem tất cả bọn họ chém chết cho ta!”, Trầm Thanh Nhu vừa lòng nhìn toàn bộ tử sĩ xung quanh đã mất đi toàn bộ ý thức, trong giọng nói mang theo chút tự hào.

Gia tộc của Trầm Thanh Nhu có thuật ngự cổ làm cho người ta vừa nghe đã sợ mất mật, mà phương pháp huấn luyện tử sĩ đã thất lạc càng làm cho người ta Mao cốt tủy thiên! Có thể làm cho người ta mất đi ý thức cùng năng lực phản kháng, vượt quá năng lực bình thường, đây là loại năng lực đáng sợ cỡ nào?

Nếu nói cả đời Trầm Thanh Nhu có cái gì để khoe, thì đó chính là phương pháp bồi dưỡng tử sĩ. Phương pháp bồi dưỡng tử sĩ đã thất truyền, bị Trầm Thanh Nhu ngoài ý muốn đoạt được, coi như là một loại kỳ ngộ, nhưng mà nàng vẫn chưa từng sử dụng nó cho tốt.

Tử sĩ xung quanh nghe được lời nói của Trầm Thanh Nhu, liền không hèn mà cùng về phía đoàn người U Tà, tuy nói là tử sĩ, nhưng động tác lại không cứng nhắc, làm cho người xem không nhìn được mà dựng tóc gáy.

Có thể nghĩ, một đám người có con mắt trắng dã thân thể màu đỏ tím rất giống như người đã chết, lại có thể cùng người sống chiến đấu, đây là loại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi đến cỡ nào.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống như vậy, sắc mặt hai người đều trầm trọng không thôi, hơi thở nồng đậm vị thuốc cùng mùi hôi thối từng đợt truyền vào trong mũi của bọn họ, hỗn loạn cùng một chỗ, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Mộc Thương Lan một tay giải quyết một Hủ Thi tử sĩ, sau đó là tức giận quát, “Đây là cái quỷ gì! Quả thực vượt quá lẽ thường! Chết tiệt!”

Mà Hỏa Liên Túy vừa giải quyết một tên tử sĩ cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, nhưng khi nhìn bộ dạng tức giận của Mộc Thương Lan không nhìn được ại trêu chọc: “Quỷ? Biểu tẩu vừa mới nói, quỷ này là tử sĩ! Độc Nhân tử sĩ cùng Hủ Thi tử sĩ! Hôm nay người không dốc hết sức, e rằng sẽ phải táng thân ở chỗ này, thật sự không đáng giá, đừng quên Mộc gia chỉ có mình ngươi là con nối dõi.”

Nghe vậy Mộc Thương Lan cũng không phản bác, tuy rằng hấn vẫn có trí nhớ của kiếp trước, nhưng mà kiếp này hấn là Mộc Thương Lan – thiếu chủ Mộc Gia của Di Thất đại lục. Giờ phút này Di Thất đại lục bắt đầu rung chuyển, âm mưu hai nhà Phong Thủy đã rục rịch, nếu hấn và Hỏa Liên Túy táng thân ở nơi này, sẽ trở thành một kích trí mạng với hai nhà Mộc Hỏa, đến lúc đó hai nhà Phong Thủy sẽ thừa cơ ra tay...

Nghĩ đến đây lông mày Mộc Thương Lan hung hăng nhíu lại, lại nhìn Hỏa Liên Túy đang ra sức chém giết, liền xuống tay càng thêm tàn nhẫn, xung quanh tất cả các tử sĩ đều ngã xuống, không dậy nổi.

Mà U Tà có chút chật vật, mới vừa rồi trên chiến trường Phong Mâu nàng đã dùng không ít khí lực, tuy rằng thực lực nàng cao, nhưng bây giờ nàng có đứa nhỏ, không thể tùy ý như trước.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy U Tà có chút chật vật, mày kiếm tràn ngập một tầng lệ khí thật sâu, sau đó giải phóng nội lực, một cỗ nội lực cường đại gào thét mà ra, làm cho động tác của tử sĩ xung quanh đều bị kiềm hãm.

U Tà cảm nhận được nội lực hùng hậu quen thuộc của Liệt Hỏa Kinh Thương, đồng tử mở to, ngũ khí vội vàng nói: “Liệt Hỏa Kinh Thương! Chàng định làm gì!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không có đáp lời U Tà, sau khi giải phóng ra nội lực bị áp chế, Liệt Hỏa Kinh Thương không thể áp chế Phệ tâm cổ nữa, nhất thời bị đau đớn do Phệ tâm cổ phát tác đánh úp lại, mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy U Tà vẫn bị tử sĩ vây hãm, thật sâu nhíu mày, sắc mặt có chút trắng bệch, khí thế quanh thân càng thêm lãnh liệt.

Hỏa Uyển Hình nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương vì bảo hộ U Tà mà đến cả tính mạng mình cũng không để ý, trông mắt có chút cảm thán cùng hoài niệm, cả đời này nàng và Thủy Linh Lung đều vô cùng hạnh phúc, phu quân của bọn họ làm cho thể nhân ngưỡng mộ không thôi, giờ phút này hai đứa bé này lại có tình cảm vô cùng sâu đậm. Thương Nhi, che chở Tà nhi cho tốt.

Bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương bị Phệ Tâm cổ phát tác mà mất đi lí trí, chỉ dựa vào bản năng mà bảo hộ U Tà, làm cho bọn họ cảm thán vạn phần, nhớ lại khi mới gặp U Tà, bộ dạng lãnh tâm lãnh tình của nàng đã đi sâu vào trong lòng bọn họ. Mấy người vẫn nghi hoặc, nữ nhân này lạnh như băng, trên thế giới này có cái gì có thể làm cho nàng mất đi lí trí sao? Không có, đúng vậy, thực sự không có. Đến nay bọn họ vẫn cảm thấy như vậy, cho dù chuyện có liên quan đến Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà vẫn lạnh nhạt như nữ thần không nhiễm khói bụi nhân gian, có lẽ là do nàng biểu hiện không rõ ràng, cho nên mấy người không có cảm nhận được sự biến đổi trong cảm xúc của U Tà.

Giờ phút này nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương liều mạng che chở cho U Tà, mấy người liếc nhau, bọn họ sùng bái Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng cũng kính yêu U Tà. Nữ nhân này làm cho bọn họ kính nể, bất luận là ở Di Thất đại lục hay Lăng Thiên đại lục, nữ nhân giống Tức Mặc U Tà, tuyệt đối chỉ có một người!

Cho nên Liệt Hỏa Kinh Thương che chở cho nàng, bọn họ cũng chỉ cảm thấy đó là đương nhiên.

Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan liếc nhau, trong mắt tràn đầy kinh hãi, Liệt Hỏa Kinh Thương yêu U Tà, hai người bọn họ đều biết. Nhưng mà từ nhỏ đến lớn, nam tử thâm trầm này, hoàn mỹ như thần không để ai trong mắt khiến cho bọn họ không thể với tới, bọn họ không ngờ Liệt Hỏa Kinh Thương lại yêu U Tà sâu sắc như thế, khắc sâu đến mức làm cho người ta đau lòng.

Trong người có Phệ tâm cổ, vừa phải chịu Phệ tâm cổ cắn nuốt, vừa không chế không bị ma hóa, nhìn tròng mắt Liệt Hỏa Kinh Thương có nhiều điểm đỏ tươi liền biết, Phệ tâm cổ kia đã muốn xâm nhập vào xương tủy, giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương đã mất đi lí trí.

Mọi việc cứ như thế, hấn mãnh liệt mà lại mềm nhẹ ôm nữ nhân trong lòng, dựa vào bản năng mà bảo hộ nàng, vì nàng mà chém giết, thâm tình như vậy làm ọi người cảm thấy đau lòng cùng rung động.

Mà hơi thở Liệt Hỏa Kinh Thương vô cùng lãnh huyết làm cho bọn tử sĩ xung quanh không dám đến gần nửa bước, khóe miệng Liệt Hỏa Kinh Thương gợi lên ý cười tàn nhẫn cùng thị huyết, trên thế giới này ở trong cảm nhận của hấn không có ai quan trọng hơn Tức Mặc U Tà.

Sau đó Liệt Hỏa Kinh Thương liền đem U Tà ôm chặt trong ngực, một tay kia điều khiển trường kiếm giống như sát thần chém giết tử sĩ quanh thân, xuống tay không chút lưu tình. Tử sĩ quanh thân một đám rồi một đám rồi ngã xuống, lại một đám rồi một đám dừng mảnh xông lên, giống như thủy triều không ngớt.

Mà Trầm Thanh Nhu nhìn bộ dạng phát cuồng của Liệt Hỏa Kinh Thương, khóe miệng thâm thúy mà trào phúng gợi lên, cho dù Phệ tâm cổ có cách giải khác thì như thế nào? Giờ phút này Liệt Hỏa Kinh Thương không có áp chế Phệ tâm cổ, vậy thì sẽ sống không quá đêm nay, cho dù là Cửu Thiên Thần hoàng sống lại cũng vô dụng!

Nghĩ đến đây trong lòng Trầm Thanh Nhu có một loại cảm giác thư sướng không nói nên lời. Liệt Hỏa Kinh Thương vừa chết, vậy thì hai cái nữ nhân Tức Mặc U Tà cùng Hỏa Uyển Hình mà nàng hận thấu xương coi như cũng chết tâm, đến lúc đó nàng liền vừa vạn nhân lúc hai người các nàng thống khổ bị thương, cho hai người một kích trí mạng!

Nàng vẫn là thực thiện lương không phải sao? Không có để cho bọn họ âm dương cách biệt, người một nhà bọn họ nàng đều đưa xuống cửu tuyền hết? !

U Tà tựa vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, muốn dùng lực làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương buông ra nhưng đều không làm được, giờ phút này con người lúc sắc tà mị của Liệt Hỏa Kinh Thương lóe ra nhiều điểm đỏ tươi, có lẽ hấn sớm đã quên đi hết thảy, chỉ biết nữ nhân trong lòng là người mà hấn yêu, so với tánh mạng của hấn còn quan trọng hơn gấp bội!

U Tà tựa vào ngực Liệt Hỏa Kinh Thương, cảm nhận được nhịp tim mãnh liệt của hấn, con người hồ phách xẹt qua một tia đau đớn. Nam nhân này, đứng trước tình huống sinh tử, lại lựa chọn vì nàng mà tử, cho dù chết cũng không muốn nàng chịu bất cứ tổn thương nào, hấn thâm tình như vậy, làm sao nàng có thể không yêu?!

“Thương, chàng buông ta ra trước”, U Tà hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng mở miệng. Nghe vậy tròng mắt đỏ tươi của Liệt Hỏa Kinh Thương liền cúi xuống nhìn vào tròng mắt màu hổ phách của U Tà.

U Tà nhìn hai tròng mắt mờ mịt đang giây dựa của Liệt Hỏa Kinh Thương, tròng mắt hổ phách hung hăng co rút lại, sau đó đẩy Liệt Hỏa Kinh Thương ra.

“Thương, ta không sao, chàng hãy ở trong này.”, U Tà kéo tay Liệt Hỏa Kinh Thương, cảm nhận được nội lực trong cơ thể hắn gấp rút tiêu tán, U Tà vận nội lực ở đan điền đưa vào trong cơ thể Liệt Hỏa Kinh Thương.

Bởi vì nội lực hai người quá mức hùng hậu, phát ra uy áp làm cho tử sĩ xung quanh chùn bước.

Sắc mặt U Tà dần dần tái nhợt như tờ giấy, một tầng mồ hôi từ trên trán rịn ra. Mà trong lúc lơ đãng Hỏa Uyển Hình nhìn thấy một màn này, lập tức hoảng sợ hô lớn: “Dừng tay! Tà Nhi.....!” sau đó Hỏa Uyển Hình muốn thoát khỏi tử sĩ xung quanh đi đến cạnh U Tà.

Nhưng tử sĩ xung quanh lại vô cùng nhiều, làm cho Hỏa Uyển Hình không thoát ra được. Mà tám người Hồn Thiên và Hàn Mai nghe thấy vậy cũng cau mày nhìn qua, lập tức mấy người đều đại ra.

Tu luyện nội lực không dễ, trên đời này căn bản không có ai nguyện ý chuyển nội lực của mình sang cho người khác! Giờ phút này U Tà không hề có bộ dạng đau lòng đem nội lực rót vào trong người Liệt Hỏa Kinh Thương, để giúp hắn áp chế cổ độc, mấy người không nhìn được mà cảm động.

Hai người kia, một người yêu bá đạo lãnh liệt, một người yêu ẩn nấp trong trời lạnh lùng, nhưng lại đều khắc cốt ghi tâm.

Hỏa Liên Túy nhìn một màn này liền lão đảo ngã xuống đất, thiếu chút nữa đụng phải Độc Nhân tử sĩ, may mà Mộc Thương Lan đứng cách hắn không xa, nên mới cứu được hắn một mạng, Mộc Thương Lan giận dữ nói: “Hỏa Liên Túy, ngươi, tên tiểu tử này! Chú ý đi! Ngươi mà chết ta cũng không thêm nhặt xác cho ngươi đâu.”

Nhưng mà giờ phút này Hỏa Liên Túy cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nói một câu: “Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa nguyện thề sống chết.”

Mộc Thương Lan đương nhiên là nghe được những lời này của Hỏa Liên Túy, liền nhìn về phía U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương, tất cả lọt vào tầm mắt khiến đồng tử hắn mở to. Sau đó động tác liền dừng lại, Hỏa Liên Túy cũng hồi thần, sau đó nhìn về phía Mộc Thương Lan nói: “Không phải ta nên chú ý, mà là ngươi nên chú ý mới đúng!”

Thanh âm Hỏa Liên Túy gọi tỉnh Mộc Thương Lan trở lại, hai người liếc nhau lập tức đánh vào giữa đám tử sĩ, nhưng nội lực của hai người đã sắp cạn kiệt, mà số lượng tử sĩ lại vẫn như trước, chỉ có tăng lên chứ không giảm bớt...

Có nội lực của U Tà, suy nghĩ của Liệt Hỏa Kinh Thương dần quay lại. Nhìn khuôn mặt của nàng đã không còn huyết sắc, tròng mắt lục sắc hiện lên một tia ảo não, sau đó đánh gãy nội lực của U Tà, bởi vì mất đi trọng lực mà U Tà liền ngã vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nhìn tiểu nữ nhân trong lòng ử rữ vô lực, trái tim Liệt Hỏa Vô Tình vô cùng đau đớn.

Sau đó đem U Tà ôm vào trong ngực, tuy rằng khuôn mặt nàng tái nhợt nhưng vẫn không che giấu được vẻ tuyệt sắc, lại nhìn bụng của nàng. Khóe môi Liệt Hỏa Kinh Thương cong lên, tròng mắt lục sắc xẹt qua một tia ấm áp.

Một lát sau Liệt Hỏa Kinh Thương lại nhìn về phía đoàn người Hỏa Uyển Hình vẫn đang bị tử sĩ vây quanh. Trong miệng nói ra một câu, làm cho tim mọi người chậm mất nửa nhịp: “Thay ta chiếu cố Tà Nhi”.

Nghe vậy cánh môi U Tà liền tái nhợt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, tròng mắt màu hổ phách tràn đầy sự khủng hoảng cùng không dám tin.

U Tà vươn tay muốn nắm lấy góc áo của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng mà vẫn chậm một bước.

Liệt Hỏa Kinh Thương đứng lên nhìn U Tà thật sâu, sau đó con ngươi lãnh liệt nhìn về phía Trầm Thanh Nhu đang được đám tử sĩ bao quanh, toàn thân lập tức vận chuyển nội lực, trong nháy mắt nội lực liền vây quanh người Liệt Hỏa Kinh Thương.

Âm mưu hôm nay của Trầm Thanh Nhu quả thực là thiên thời địa lợi nhân hòa, hắn bị Phệ tâm cổ phát tác, Tà Nhi hoài thai, mà những người khác đối với phương pháp khắc chế Độc Nhân tử sĩ và Hủ Thi tử sĩ đều không có thuần thực, như vậy, nếu hôm nay không có kỳ tích phát sinh, đám người bọn họ khẳng định sẽ phải táng thân ở đây.

Trầm Thanh Nhu đứng ở xa nhìn thấy động tác của Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức hít một ngụm lãnh khí, không dám tin, kinh mạch nghịch chuyển, như vậy nội lực sẽ tăng gấp đôi, nhưng mà hắn lại phải chết không thể nghi ngờ! Tuy rằng nàng biết hôm nay hắn sẽ chết, nhưng mà lại không ngờ được hắn lại muốn đồng quy vu tận với nàng!

Tuy rằng thực lực của Độc Nhân tử sĩ và Hủ Thi tử sĩ làm cho người ta sợ hãi, số lượng đông đảo, nhưng nếu mất đi người đứng đầu, tất cả đều mất.

Mà Trầm Thanh Nhu đang chú ý đến Liệt Hỏa Kinh Thương, nên vẫn chưa có hành động gì, vừa nghĩ phải rời khỏi Táng Hồn nhai, thì Liệt Hỏa Kinh Thương đã không cho nàng ta cơ hội, chỉ trong giây lát, Liệt Hỏa Kinh Thương liền mở ra một con đường máu, những nơi hắn đi qua máu chảy thành sông.

Sau đó Liệt Hỏa Kinh Thương hung hăng đánh vào chỗ trái tim của Trầm Thanh Nhu, xuống tay ác độc, không chút lưu tình. Mà Trầm Thanh Nhu lại nở nụ cười ý vị thâm trầm, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy được một con côn trùng nho nhỏ từ chỗ trái tim của Trầm Thanh Nhu chui ra!

Mà con côn trùng kia giống như có suy nghĩ, lập tức lại bò vào trong trái tim của Trầm Thanh Nhu. Mọi việc này đều vượt qua hiểu biết của Liệt Hỏa Kinh Thương về cổ, hóa ra Phệ huyết cổ lại được nuôi ở trong thân thể Trầm Thanh Nhu!

Người trúng Phệ tâm cổ không được tự tay giết chết người nuôi dưỡng Phệ huyết cổ, đây chính là nguyên nhân mà Trầm Thanh Nhu nuôi Phệ huyết cổ ở trong chính cơ thể của mình! Nàng đã sớm biết sẽ có ngày chính tay Liệt Hỏa Kinh Thương sẽ đâm nàng. Nguyên nhân nàng hạ Phệ tâm cổ trên người Liệt Hỏa Kinh Thương không chỉ là muốn cho hắn chịu thống khổ mỗi khi trăng rằm, mà còn vì đó sẽ là bùa hộ mệnh của nàng!

Nhìn đến đây mày kiếm của Liệt Hỏa Kinh Thương nheo lại, mà Trầm Thanh Nhu không cho Liệt Hỏa Kinh Thương thời gian hồi tưởng, nhanh chóng xoay người kéo U Tà đang suy yếu vô lực nhảy xuống Táng Hồn nhai.

Liệt Hỏa Kinh Thương thấy một màn như vậy, ngũ tạng đau đớn, lập tức đuổi theo Trầm Thanh Nhu, U Tà nhìn thấy Trầm Thanh Nhu đánh úp về phía mình, lập tức nhíu mi, sau đó dùng chút nội lực còn sót lại bảo vệ bụng mình.

Trầm Thanh Nhu nhìn thấy mình sắp sửa đem Liệt Hỏa Kinh Thương cùng với U Tà và đứa bé đưa vào chỗ chết, khóe môi nhếch lên ý cười.

Nhưng mà còn chưa đợi nàng cao hứng xong, Liệt Hỏa Kinh Thương đã hung hăng đánh một chưởng về phía lưng Trầm Thanh Nhu, cảm nhận được sát khí hủy thiên diệt địa ở sau lưng, con người Trầm Thanh Nhu liền trở nên hung ác, sau đó cũng vận dụng toàn bộ nội lực của mình kéo U Tà, chạy về phía vực thẳm ở Táng Hồn nhai!

Ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, Liệt Hỏa Kinh Thương phi thân xuống bắt được thân hình U Tà, vận nội lực đẩy nàng lên trên đỉnh Táng Hồn nhai, sau đó đá Trầm Thanh Nhu về phía vực Táng Hồn nhai! Mà giờ phút này, Liệt Hỏa Kinh Thương mất đi nội lực, giống như người bình thường rơi xuống đáy Táng Hồn nhai...

“Tà Nhi, chờ ta trở lại, chăm sóc tốt cho con của chúng ta!”, thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương ôn nhu bá khí lãnh liệt, dần dần biến mất ở đáy Táng Hồn nhai...

Sau khi Trầm Thanh Nhu rơi xuống vách núi, tử sĩ xung quanh cũng đồng loạt nhảy xuống. Đơn giản là vì trong cơ thể của Trầm Thanh Nhu có mẫu cổ khổng chế tử cổ trong cơ thể bọn họ, chỉ cần tâm tư mệnh lệnh tiêu tán, nhóm tử sĩ liền đi theo!

Tất cả mọi người nhìn về phía vách đá ở Táng Hồn nhai cùng U Tà, ánh mắt đại ra.

Giờ phút này Táng Hồn nhai một mảnh yên tĩnh lạnh lùng, trong không trung tràn ngập mùi máu tươi còn chưa tiêu tán, mắt phượng của U Tà hàm chứa bi ai cùng thống khổ nhìn về phía Táng Hồn nhai, nhưng mà vẫn chưa khóc thành tiếng.

Trong lòng mọi người ở đây đều bị thống không kiềm chế được, vài người Hàn Mai còn đỏ đôi mắt, không hẹn mà cùng nhìn về phía U Tà.

Giờ phút này U Tà bình tĩnh hơn bình thường, chỉ lẳng lặng ghé vào vách đá, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía đáy vực, mọi người lo lắng đang muốn mở miệng, thì trên trời bỗng nhiên có tuyết rơi khiến ọi người vô cùng sợ hãi, thảng sáo tuyết rơi, chuyện này thực sự là không có khả năng!

Nhưng mà càng làm ọi người kinh hãi, giống như hoa quỳnh nở rộ trước mắt bọn họ, chỉ thấy U Tà chậm rãi đứng lên, ngân y bay bay, phía sau ba ngàn sợi tóc dài đến mắt cá chân tung bay, đúng thời khắc này, từng sợi tóc của U Tà, từng chút từng chút một hòa hợp thành một thể với tuyết, ba ngàn sợi tóc lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy được, chậm rãi hóa bạc.

Bông tuyết rơi lên trên mặt mọi người, nhưng không ai nháy mắt, tất cả mọi người nhìn một màn thiên địa biến sắc này, tóc đen hóa thành tuyết! Đây là do có bao nhiêu thống khổ cùng bi thương mới có thể thành ra như thế? Chỉ sợ không ai có thể hiểu được.

U Tà không có chút biểu cảm gì, đi từng bước về phía trước, đi tới bên cạnh Táng Hồn nhai, nhìn thật sâu vào đáy vực, hai hàng huyết lệ dọc theo khóe mắt của U Tà chảy ra, rơi xuống ngân y của nàng, điểm thành những đóa huyết hoa.

Giờ phút này, đầu U Tà giống như bị đóng băng, trơ mắt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương rơi xuống từ vực cao vạn trượng, giống như một thanh kiếm hung hăng đâm vào tim Tức Mặc U Tà, xé rách, đau đớn...

“A ——”, cùng với tuyết lạnh bay đầy trời, từng đợt thanh âm bi thương từ tận trong xương tủy vang vọng ở đỉnh Táng Hồn nhai.

“Đừng mà... A!”, thân hình U Tà mất hết khí lực, quỳ xuống bên cạnh vực Táng Hồn nhai...

Huyết lệ xẹt qua hai má, thanh âm tê tâm liệt phế vang lên, nước mắt bi thống rơi như mưa.

Liệt Hỏa Kinh Thương, chàng thật nhẫn tâm... Chàng cũng biết, mất đi chàng ta sẽ sống như thế nào đây?

Giờ phút này mọi người đều hoảng sợ nhìn U Tà. Bốn người Hồn Thiên chưa từng chớp mắt một cái, nhìn tóc của U Tà từ đen biến thành bạc, nước mắt thành huyết, trong lòng hỗn loạn.

Nữ nhân này, có thể nói là đệ nhất nữ tử của Lăng Thiên đại lục, nàng cũng không phải là lãnh tâm lãnh tình, mà là che giấu rất tốt. Không phải cảm xúc không bao giờ biến đổi, mà là không có gì làm nàng có thể biến đổi.

Nữ tử một thân ngân y quỳ rạp xuống vách đá kia rất lâu...Lâu đến mức làm cho tất cả mọi người nghĩ đã qua hàng tỉ năm...

Đúng lúc này, U Tà nhìn như muốn khắc thật sâu hình ảnh đáy vực vào mắt, sau đó đứng lên, xoay người lại.

Trong nháy mắt đó mọi người đều cảm nhận được, Tức Mặc U Tà, thay đổi.

Càng thêm lạnh lùng, càng thêm thâm trầm.

Gió lạnh phần phật, tuyết rơi càng ngày càng lớn, lộ ra ngân y lạnh như băng.

Nhìn một màn này, ngày sau mọi người ở đây nhớ lại đều rung động không thôi. Nữ tử đứng ở bên mép đá Táng Hồn nhai, một thân ngân y bay trong gió, ba ngàn sợi bạc tung bay, dung nhan khuynh thế hư vô mờ mịt, hai trông mắt hổ phách như chứa hàn băng vạn trượng...

(*Vy Nhi: Đọc đoạn này một lần, giờ beta lại phải đọc lại một lần, tìm ta như bị bọp nghẹt....Đau lòng thay U Tà tỷ tỷ mà lại cảm động trước tình cảm của hai người...Híc híc)

93. Q.ii – Chương 39

Chương 39 : Hoa Tàn bị diệt, lãnh huyết U Tà.

Edit & Beta: Vy Nhi

Từ sau ngày ở Táng Hồn nhai, U Tà không nói câu nào, lạnh lùng giống như một tảng băng, mặc kệ là ai đều không thể làm cho nàng ghé mắt, nàng như vậy tuy rằng so với trước kia cũng không quá khác biệt, nhưng không biết vì sao lại làm cho người ta cảm thấy có điểm gì đó rất bất đồng.

Hôm nay chính là ngày thứ ba mấy người từ Táng Hồn nhai trở về, trong tay Hàn Mai cùng Đạm Cúc bưng rất nhiều đồ ăn đứng ở ngoài cửa Thương Khung điện, liếc mắt nhìn nhau xong nhẹ giọng mở miệng nói, “Tiểu thư, đồ ăn đã làm xong, hiện tại người có muốn dùng hay không?”

Qua một hồi lâu đến khi hai người nghĩ nàng đã ngủ, bên trong lại truyền ra thanh âm lạnh như băng của U Tà, “Mang vào đi ” .

Nghe vậy Hàn Mai cùng Đạm Cúc vốn dĩ đang nhú mi, vẻ mặt lo lắng, đuôi lông mày không khỏi cong lên đầy vui sướng, xong liền đem đồ ăn vào phòng U Tà. Đạm Cúc nhìn U Tà đang lặng lẽ ngồi ở trước bàn, không khỏi nhẹ giọng nói, “Tiểu thư, người mau nếm thử xem, đây đều là những món mà người yêu thích nhất!”

Nghe được lời nói của Đạm Cúc, U Tà vẫn như cũ không có chút biểu tình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khuyếch thành tuyệt sắc tràn đầy lạnh lùng, sau đó cũng không để ý đến lời Đạm Cúc nói, tự mình cầm lấy chiếc đĩa lên ăn.

Hàn Mai cùng Đạm Cúc lúc này lại liếc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng bất đắc dĩ. Từ sau ngày ở Táng Hồn nhai trở về, U Tà đối với bất luận kẻ nào đều không nói một lời, nhưng hằng ngày vẫn im lặng dùng bữa, làm cho người ta cảm thấy nàng giống như không có nửa điểm thương tâm cùng đau đớn.

Nghĩ đến đây, Hàn Mai cùng Đạm Cúc không hèn mà cùng đem ánh mắt như ngừng lại ở ba ngàn chỉ bạc phía sau U Tà, trong mắt hai người nhất thời tụ đầy đau lòng, rốt cuộc là có nhiều bi thống mới có thể tóc đen thành tuyết như vậy đây?

Đau đớn cùng thương tâm trong lòng tiểu thư tất nhiên so với tất cả mọi người đều mãnh liệt hơn nhiều, nhưng mà lại tỏ ra lạnh nhạt cùng lạnh lùng như vậy, luôn giống như không hề thương tâm. Nếu nàng có thể lớn tiếng gào khóc thì các nàng cũng có thể yên tâm, nhưng hiện tại thành ra cái dạng này, sao có thể không làm cho người ta lo lắng.

“Ra ngoài, truyền lệnh Phó Bạch, Đại Huyền, cấp tốc đến Phong Mâu”, U Tà dùng bữa xong liền nói với Hàn Mai cùng Đạm Cúc vẫn cung kính đứng bên cạnh, ngữ khí vẫn lạnh băng như trước, hờ hững không mang theo một tia cảm xúc, nhưng nếu để ý kỹ cũng có thể nhìn thấy trong mắt nàng một tia sát khí lạnh lẽo.

Nghe vậy Hàn Mai cùng Đạm Cúc sửng sốt, sau đó cung kính đáp, “Dạ, tiểu thư, thuộc hạ sẽ đi ngay!”

“Hàn Mai, người nói tiểu thư bảo chúng ta kêu Phó Bạch cùng Đại Huyền đến là vì chuyện gì? !”, Đạm Cúc nhìn bồ câu đưa tin đã bay về phương xa, không khỏi mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo nghi hoặc.

Hàn Mai thâm thúy nhìn bồ câu đưa tin kia dần hóa thành một điểm nhỏ ở phía chân trời, lúc này mới quay đầu nói với Đạm Cúc, “Có một số việc không phải đã xong, mà chỉ là vừa mới bắt đầu, người yên tâm đi, giờ phút này tiểu thư còn có đứa nhỏ, sẽ không có việc gì”.

Nghe được lời nói của Hàn Mai, Đạm Cúc có chút nửa hiểu nửa không, sau đó mở miệng nói, “Tuy rằng ta còn có chút không hiểu, nhưng mà không thể không nói nha! Phó Bạch cùng Đại Huyền thật đúng là đem Cẩm Khê tộc thống trị rất tốt, hiện tại đã nắm được toàn bộ quyền lực của Cẩm Khê tộc, nếu như tiểu thư muốn dùng đến thế lực Cẩm Khê tộc, vậy thì quả thực là dệt hoa trên gấm!”

Nghe vậy Hàn Mai cũng đồng ý gật gật đầu, nhắc đến Phó Bạch cùng Đại Huyền, hai người vừa mới trở lại Cẩm Khê tộc đã lập tức lấy thủ đoạn như sấm sét diệt trừ Đại Hùng cùng toàn bộ thủ hạ của hắn. Sau đó lại lấy khí thế thần tốc khiến mọi người trở tay không kịp để trở thành tộc chủ, lại dùng phương pháp thống trị mà U Tà đã dạy cho hắn, giờ phút này Cẩm Khê tộc so với trước kia lại càng cường đại thêm một bậc!

Chưa quá ba ngày Phó Bạch cùng Đại Huyền liền xuất hiện ở tại Thương Khung điện, khi hai người đến đã được nghe mấy người Hồn Thiên kể lại chuyện ở Táng Hồn nhai, giờ phút này tâm tình đều có chút trầm trọng.

Sau khi đi tới tấm cung của U Tà, Phó Bạch cùng Đại Huyền cũng chưa hề ngẩng đầu, mà cung kính quỳ rạp xuống đất nói, “Chủ tử, thuộc hạ đã không phụ sự kỳ vọng của mọi người, đã thu nạp toàn bộ thể lực của Cẩm Khê tộc!”

Hai người nói xong cũng không hề tiếp tục mở miệng, trầm tĩnh một hồi lâu sau mới nghe được thanh âm so với quá khứ càng thêm lạnh liệt của U Tà, “Đứng lên đi”, ba chữ ngắn ngủn cũng đã làm cho Phó Bạch cùng Đại Huyền cảm thấy một loại áp lực cường đại, nghe vậy hai người lập tức đứng dậy.

Lúc nhìn thấy U Tà đang ngồi dựa lưng về phía bọn họ, cả hai người đều không dám tin mở to hai mắt, tuy rằng đã nghe mấy người Hồn Thiên nói tước của chủ tử... Nhưng giờ phút này nhìn thấy lại là một loại đau lòng không sao tả xiết, sâu đến tận tâm can.

Lập tức Phó Bạch cùng Đại Huyền liếc mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn nhìn U Tà, ngập ngừng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói gì.

“Ta tìm các ngươi đến, là muốn các ngươi theo ta đi đến Hoa Tàn, diệt!”, ngữ khí U Tà tuy rằng lạnh lùng, nhưng lúc này, đằng sau vẻ lạnh lùng kia chính là sự lãnh liệt khiến cho người ta nháy mắt đóng băng, giống như Liệt Hỏa Kinh Thương trước kia vậy.

Nghe được lời U Tà nói, tâm tư hai người mới bị gọi trở về, Phó Bạch hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói, “Xin chủ tử yên tâm, cho dù toàn bộ Cẩm Khê tộc có phải vùi thân ở chiến trận, thuộc hạ cũng quyết giúp chủ tử nhổ tận gốc Hoa Tàn quốc!”

Phó Bạch nói xong, hai tròng mắt lóe ra lửa giận cùng lãnh khốc, Hoa Tàn quốc! Nếu không vì các ngươi, chủ tử làm sao có thể cùng phu quân của mình thiên nhai cách biệt? Lại làm sao có thể bị thống đến mức tóc đen thành tuyết như vậy chứ? ! Đáng chết!

Phó Bạch vừa dứt lời, U Tà liền mở miệng nói, “Đi chuẩn bị đi, ngày mai theo ta xuất chinh Hoa Tàn!”

“Dạ, chủ tử! Thuộc hạ cáo lui!”, Phó Bạch nghe xong liền cùng Đại Huyền đi ra ngoài, thẳng đến khi hai người rời khỏi, U Tà mới đứng dậy đi đến trước gương đồng thật lớn.

Nhìn chính mình trong gương, trên mặt đột nhiên xuất hiện một chút ý cười tự giễu, nụ cười nhạt kia mang theo hơi thở lạnh như băng, sau đó U Tà sờ sờ mấy sợi chỉ bạc ở trước ngực, ánh mắt có chút thâm thúy nhìn về phía xa xa ngoài cửa sổ...

Sau khi Phó Bạch cùng Đại Huyền rời khỏi Thương Khung điện liền phát tín hiệu triệu tập nhân mã, tất cả đều tụ tập tới Hoa Tàn quốc, sau đó đi tới nơi ở của mấy người Hồn Thiên, mà lúc này mấy người Hàn Ma cũng đều ở đây.

“Tiểu thư gọi các ngươi đi làm gì?”, Thanh Lan đứng ở cửa nhìn thấy Phó Bạch cùng Đại Huyền đi đến, lập tức khẩn trương mở miệng hỏi, ngữ khí rất là lo lắng.

“Đúng vậy, Vương phi gọi các ngươi đến là muốn làm cái gì? !”, Hồn Lăng lập tức cũng khẩn trương không chịu nổi, lôi kéo Phó Bạch hỏi.

Nghe vậy Phó Bạch liền mở miệng nói, “Được rồi, các ngươi đều bình tĩnh một chút, chủ tử nói ngày đi đến Hoa Tàn! Hoa Tàn quốc này thế nhưng dám hại chủ tử thành như vậy, ta nhất định phải diệt Hoa Tàn quốc, nếu không thật sự là khó giải mối hận trong lòng!”

Khi Phó Bạch nhắc đến Hoa Tàn quốc khi, trong giọng nói đầy sát khí cùng phần hận không kể xiết.

Nghe vậy mấy người Hồn Thiên cùng Hàn Mai đều liếc nhìn nhau, đúng vậy, từ sau khi chủ tử trở về liền trầm mặc, chuyện này cũng làm cho bọn họ quên đi dư nghiệt Hoa Tàn quốc này, nếu không phải bọn họ tiếp nhận đám người Trầm Thanh Nhu, chủ tử cùng Vương phi làm sao lại có thể bị dẫn tới Táng Hồn nhai chứ? Tất cả chuyện này, Hoa Tàn quốc đều không tránh khỏi một phần trách nhiệm!

Nghĩ đến đây, nhất thời trong phòng tràn ngập sát khí nồng đậm. Một màn trên Táng Hồn nhai kia giống như một thước phim ngắn vẫn in sâu trong đầu bọn họ, một tiếng hét thê lương thâm tình vẫn vang vọng bên tai mọi người, hết thảy đều không thể quên được.

“Hoa Tàn quốc! Quả thực là tìm chết, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua các nàng!”, Hồn Lăng cùng Hồn Trạch giờ phút này lại ức chế không được cảm xúc chính mình, nắm đấm hung hăng nện trên vách tường, gân xanh bạo nổi lên làm người xem dựng tóc gáy.

“Đúng, Hoa Tàn quốc nếu dám làm ra chuyện như vậy, sẽ phải trả giá đắt! Cô gia tuy rằng... Nhưng mà trong bụng tiểu thư còn có đứa nhỏ, mong người sẽ sớm trở lại như ngày xưa!”, Nhã Trúc giờ phút này cũng siết chặt vạt váy tao nhã, trong mắt phấp phấp tơ máu, phần nộ mở miệng, trong giọng nói cũng đầy lạnh liệt cùng thị huyết không hề siết.

“Không, chủ tử nhất định sẽ không chết! Chúng ta đi theo bên cạnh chủ tử nhiều năm, bất luận gặp phải khó khăn gì người đều vượt qua được, bất quá chỉ là một Táng Hồn nhai, nếu như người không thể vượt qua, vậy thật sự không phải chủ tử chúng ta!”, Hồn Thiên nghe vậy lập tức lớn tiếng nói, ở trong lòng hẩn, Liệt Hỏa Kinh Thương chính là một vị thần, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy? !

“Đúng vậy, huống hồ còn có Vương phi cùng tiểu chủ tử đang chờ người, chủ tử làm sao có thể chết được chứ? !”, Hồn Ảnh giờ phút này cũng là bộ mặt lạnh băng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy kiên định. Đúng vậy, chủ tử luôn là một vị thần trong lòng hẩn, không gì có thể thay thế được, làm sao có thể chết chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người tràn ngập an tâm, bất luận thế nào, chỉ cần có Vương phi cùng tiểu chủ tử, vậy thì bọn họ tin tưởng chủ tử nhất định sẽ trở về! Nhất định!

Hàn Mai cùng Đại Huyền nghe được lời bốn người Hồn Thiên nói đều kiên định liếc mắt nhìn nhau một cái. Đúng vậy, tiểu thư là một nữ tử kinh tài diễm diễm, phong hoa tuyệt đại như vậy, cô gia lại là Đệ nhất chiến thần, hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể cứ chia lìa như thế chứ? Tuyệt đối không!

Bởi vì trong lòng có một loại tín niệm như vậy, mấy người Hàn Mai nhất thời cảm thấy ngập tràn động lực, tất cả đều là vì nữ tử tên Tức Mặc U Tà, còn có nam tử tên Liệt Hỏa Kinh Thương đó nữa.

Tình cảm của hai người sâu đậm như vậy, không gì có thể chia cách bọn họ? Cho dù trải qua chuyện như vậy, chung quy cũng sẽ có một ngày đoàn tụ, điểm này, các nàng vô cùng tin tưởng.

Trong lòng mỗi người đều lóe lên một ý niệm vững chắc, nhất thời tất cả mọi người đều nhìn nhau cười.

Sáng sớm hôm sau, U Tà một thân ngân y đi tới trước cửa cung Phong Mâu, lúc này Hồn Thiên, Hàn Mai, Phó Bạch, Đại Huyền... mười người đã điểm quân xong, chuẩn bị tốt mọi thứ để hộ tống U Tà, cùng nhau đi đến Hoa Tàn quốc, một hồi đại chiến sắp mở màn.

Khi U Tà đi đến cửa cung cũng thần nhiên nhìn mọi người liếc mắt một cái, sau đó bọn họ nhân lúc trời còn chưa sáng đã rời khỏi Phong Mâu đế quốc, suốt dọc đường đi đến Hoa Tàn, bọn họ đều không nói một câu.

Chỉ thấy đi đầu là một ngân y nữ tử ngồi trên lưng ngựa, chỉ bạc theo gió phất phới tung bay, không tả hết mị hoặc cùng lạnh lùng. Không biết vì sao, giờ phút này mọi người lại đồng loạt nhìn một đầu chỉ bạc của U Tà, không hề cảm thấy đó là trời buộc, ngược lại còn cảm thấy một đầu chỉ bạc kia quả thực vô cùng chói mắt, độc nhất vô nhị!

Thúc ngựa không ngừng nghỉ suốt hai ngày lộ trình, đoàn người rốt cục cũng xuất hiện ở biên cảnh Hoa Tàn quốc, hiện tại bên kia có mười vạn binh mã trấn thủ, khí thế như lửa.

Đoàn người đi tới chỗ quân đội Phong Mâu đang đóng quân tại biên cảnh.

“Tướng quân, mau nhìn!”, tiểu binh vốn đang đứng ở bên cạnh tướng quân quan sát địch, đột nhiên thấy được từ phương xa mà đến nhẹ nhàng một chút màu bạc, nhất thời suy nghĩ bị kiềm hãm, sau đó hô to với tướng quân ở bên cạnh, giọng nói tràn đầy rung động.

Nghe vậy tướng quân nhú nhú mày, phóng tầm mắt nhìn theo hướng binh lính kia chỉ, lọt vào trong tầm mắt chính là nữ tử toàn thân cao thấp đều là một mảnh màu bạc, thể nhân khắp Lăng Thiên đại lục đều biết, trừ bỏ Phong Mâu đế hậu – Tức Mặc U Tà, nào có ai có thể đem màu bạc mặc thành tao nhã như vậy được chứ?

Lập tức tướng quân kia cả kinh, thân mình nhảy dựng lên phi thân xuống dưới, nhìn thấy thân ảnh U Tà dần dần tới gần, nhất thời cung kính quỳ rạp xuống đất, “Thuộc hạ cung nghênh đế hậu! Đế hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Trong thanh âm tướng quân kia lộ ra vô vàn kích động, từ ngày ấy đế hậu cùng đế quân đi theo Trầm Thanh Nhu rời khỏi chiến trường Hoa Tàn cùng Phong Mâu, vị tướng quân này cũng không hề một mình rời khỏi chiến trường, mà dẫn theo mười vạn quân đội đóng quân tại đây, sợ Hoa Tàn quốc đến đánh lén bất ngờ hoặc xảy ra chuyện gì. Bất quá bắt đầu từ ngày ấy, thanh danh Hoa Tàn quốc đã bị giảm sút trầm trọng, toàn bộ người trong Lăng Thiên đại lục đều phải nhổ không thôi.

U Tà đi đến trước mặt tướng quân kia sau đó khẽ phất ống tay áo một cái, thân thể vị tướng quân kia đang quỳ rạp xuống đất liền đứng lên, lập tức làm cho tướng quân kia càng thêm cung kính đối với U Tà, một nữ tử trẻ tuổi tuyệt sắc thể nhưng lại có thể có được nội lực cường đại như vậy, quả thực làm cho người trong thiên hạ khó thể tin được!

Ngày ấy U Tà đem nội lực toàn bộ đưa vào trong cơ thể Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó liền vô cùng suy yếu, nhưng khi Liệt Hỏa Kinh Thương rơi xuống Táng Hồn nhai đã tạo cho Tức Mặc U Tà một biến cố thật lớn, bởi vậy không biết là nguyên nhân gì cứ nhiên đem một cỗ nội lực cường đại vẫn bị áp chế trong cơ thể U Tà giải phóng, cho nên lúc này U Tà mới có được nội lực cường đại hơn gấp bội trước kia, chuyện này coi như được phúc trong họa.

Mấy người Hồn Thiên thấy U Tà dừng lại không bao lâu liền phi thân đến đứng phía sau U Tà, tướng quân kia nhìn những khuôn mặt quen thuộc đằng sau U Tà không khỏi hoảng sợ, đế hậu huy động lực lượng lớn như vậy là như thế nào?

U Tà dường như thấy được thần sắc của tướng quân kia, lập tức mở miệng nói, “Hôm nay lập tức tiến quân tiêu diệt Hoa Tàn”, thanh âm U Tà lãnh liệt tựa như băng sương, nhưng lời vừa nói ra cũng làm cho tướng quân này cùng các đại tướng phía sau hân hoan vui vẻ.

Toàn bộ Lăng Thiên đại lục giờ phút này ngoại trừ Phong Mâu cũng chỉ còn lại một Hoa Tàn quốc, vậy mà Hoa Tàn cũng dám đánh lén Phong Mâu như vậy, quả thực là bại hoại gia phong một quốc, không thể sống yên ở Lăng Thiên đại lục!

Nghĩ đến đây các đại tướng khác ở phía sau vị tướng quân kia lập tức hô lớn, “Tiến đánh Hoa Tàn, tiến đánh Hoa Tàn ——” .

Tiếng hô lớn giống như sấm rền chấn động bầu trời thổi quét toàn bộ biên cảnh, khiến cho binh mã của Hoa Tàn quốc đang đóng quân quá mức sợ hãi, lập tức run rẩy cấp tốc trở lại hoàng cung Hoa Tàn bẩm báo.

“Nữ hoàng bệ hạ, nữ hoàng bệ hạ không tốt !”, thị vệ kia lập tức thông tri tín sử (người đưa tin ở chiến trường) ra roi thúc ngựa trở lại kinh đô bẩm báo tình hình quân địch Phong Mâu ở biên cảnh, mà tín sử kia cũng lập tức chạy thẳng một mạch về tới hoàng cung Hoa Tàn.

Mà giờ phút này Hoa Thích đang dùng bữa tối, bình tĩnh như thế, nhưng trong ánh mắt vẫn không dấu được thần sắc ưu sầu. Từ sau đại chiến lần trước, Hoa Tàn lâm vào nguy hiểm, không kể người ngoài nói như thế nào, chính dân chúng bên trong Hoa Tàn quốc cũng đều chỉ trích, trong khoảng thời gian ngắn triều đình náo động.

Nghe thấy thanh âm hoang mang rối loạn cùng khẩn trương như thế, Hoa Thích sửng sốt, sau đó đứng bật dậy bước nhanh tới cửa đại điện, thấy người đi vào trong điện không khỏi quá sợ hãi, “Làm sao vậy? ! Nói mau!”

Bình thường tín sử ở chiến trường đóng quân mà vội vàng trở về, như vậy chứng tỏ chiến sự bạo phát, điều này làm sao có thể không làm cho người ta lo lắng được chứ? Hoa Thích giờ phút này giống như kiến bò trên chảo nóng, hiện tại Hoa Tàn đã không còn người tài có thể dùng, làm sao có thể chống lại đại quân Phong Mâu, chuyện này quả thực là bọ ngựa đá xe!

Nghĩ đến đây Hoa Thích lại càng thêm lo lắng, lông mày gắt gao nhíu chặt.

“Bẩm nữ hoàng bề hạ, việc lớn không tốt, đại quân Phong Mâu đã tiến đánh Hoa Tàn chúng ta, lúc này đã dẫn binh đến biên cảnh, sợ là ít ngày nữa sẽ tấn công đến đây rồi!”, binh lính kia lúc này cũng lo lắng không thôi, nhất thời nhìn Hoa Thích lớn tiếng nói.

Nghe vậy bước chân Hoa Thích lão đảo muốn ngã quỵ, suýt thì té lảo đảo, nếu không có mama phía sau nâng đỡ, chỉ sợ cũng thật không có một chút khí lực để chống đỡ, thất thần một lát, sau đó Hoa Thích liền bước nhanh về phía Lưu Hân điện.

Bên trong Lưu Hân điện, Liệt Hỏa Vô Tình cùng Hoa Nghê Thường cũng đang dùng bữa, chỉ là không giống với Hoa Thích, thần sắc hai người đều vô cùng thoải mái, thậm chí bữa tối còn phong phú hơn so với Hoa Thích, một chút cũng không tự giác được đại chiến sắp bùng nổ!

Ngay khi hai người đang nói nói cười cười dùng bữa, đại môn đột nhiên bị đẩy ra, Hoa Thích vội vã bước vào, không hề liếc mắt nhìn Hoa Nghê Thường một cái, mà là nhìn chăm chăm vào Liệt Hỏa Vô Tình quát lớn, “Người hiện tại lập tức dẫn mười lăm vạn binh mã Hoa Tàn quốc đi đến biên cảnh ngăn cản quân đội Phong Mâu cho ta!”

Nghe vậy Hoa Nghê Thường cùng Liệt Hỏa Vô Tình vốn đang ngây người lại càng khó hiểu, mà Liệt Hỏa Vô Tình đại ra một lát sau đó phục hồi tinh thần lại, cẩn thận nghĩ lại lời Hoa Thích vừa nói xong mới lớn tiếng nói, “Phong Mâu quốc cư nhiên muốn tấn công Hoa Tàn? Điều này sao có thể, để quân cùng để hậu Phong Mâu không phải không có trong quốc sao?!”

Giờ phút này Liệt Hỏa Vô Tình cũng hoảng, vốn dĩ hắn nghĩ rằng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà đi theo Trầm Thanh Nhu tất nhiên là không thể về được, cho nên lúc này mới có thể thoải mái cùng Hoa Nghê Thường trên dùng bữa như vậy, ai ngờ Phong Mâu thế nhưng thật sự tấn công Hoa Tàn!

Người trong thế gian đều biết quân đội cường đại nhất Lăng Thiên đại lục chính là Phong Mâu đế quốc, cho dù Hoa Tàn có mười lăm vạn binh mã cũng tuyệt đối chống đỡ không được bao lâu, giờ phút này nếu hắn dẫn binh đến đó hẳn là tìm chết không thể nghi ngờ!

Hoa Nghê Thường đang nhìn đến hoa thích như vậy thần sắc khẩn trương khi cũng là bối rối, lập tức đó là cuống quýt mở miệng nói, “Mẫu hoàng, sao lại thế này? Quân đội Phong Mâu không phải vẫn đóng quân ở biên cảnh không hề động tĩnh sao? Hiện tại sao lại đột nhiên khởi binh?!”

Nghe vậy hoa thích mới là quay đầu nhìn về phía Hoa Nghê Thường, theo sau liền là có chút bị thương nói, “Thường Nhi, quân đội Phong Mâu lúc này tiến công Hoa Tàn dù là ai cũng thật không ngờ, hiện tại điều chúng ta có thể làm đó là toàn lực ngăn chặn bọn họ tiến vào kinh đô Hoa Tàn, bằng không, Hoa Tàn chúng ta sẽ thật sự bị diệt!”

Hoa Nghê Thường nghe thấy lời Hoa Thích nói xong thì cước bộ lão đảo ngã ngồi trên ghế, trước mắt đại ra, Hoa Tàn chúng ta sẽ thật sự bị diệt... Hoa Tàn chúng ta sẽ thật sự bị diệt.....

Một câu này không ngừng quanh quẩn ở bên tai Hoa Nghê Thường, nếu như Hoa Tàn quốc bị diệt, vậy thì thân phận đích hoàng nữ tôn quý của nàng chẳng phải sẽ tan thành mây khói sao? Vậy nàng làm sao còn có thể đem toàn bộ mỹ nam trong thiên hạ thu vào hậu cung được chứ? Không được, tuyệt đối không thể! Nàng phải làm nữ hoàng cao cao tại thượng, nàng không muốn trở thành dân chúng đê tiện!

Nghĩ đến đây, Hoa Nghê Thường lập tức nhìn về phía Liệt Hỏa Vô Tình ở bên cạnh, lớn tiếng quát, “Mau đi! Mẫu hoàng kêu người mau dẫn binh đến đó! Người còn ở đây lãng phí thêm một ít thời gian, vậy thì đế đô Hoa Tàn sẽ nhiều thêm một phần nguy cơ bị diệt!”

Lúc này Hoa Nghê Thường đã có chút điên cuồng, lời nói ra không chút lưu tình, trong giọng nói cũng tràn đầy phần nộ cùng nghi hoặc, hạ lệnh cho Liệt Hỏa Vô Tình, đây cũng là lần đầu tiên Hoa Nghê Thường ở trước mặt hắn ta bày ra tư thái đích hoàng nữ cao quý.

Ở trong lòng Hoa Nghê Thường, nam nhân này bất quá cũng chỉ là người duy nhất cùng nàng đại hôn mà thôi, làm sao có thể làm khiến nàng dừng chân được chút, chuyện này quả thực là si tâm vọng tưởng! Hắn vốn chỉ là mãng phu sơn dã, nếu không phải nàng, hắn làm sao có thể được hưởng thụ cuộc sống cảm y ngọc thực như vậy? Giờ phút này Hoa Tàn quốc gặp nạn, đương nhiên là hắn phải đi đầu làm gương cho binh sĩ mới đúng!

Nghĩ đến đây Hoa Nghê Thường lại lãnh liệt nói, “Người đi mau đi! Còn thất thần làm gì, chẳng lẽ còn chờ bản công chúa gọi người nâng người đi đến biên cảnh sao? Bất quá chỉ là một con chó săn của Hoa Tàn mà thôi! Đại chiến lần trước cư nhiên chỉ có người còn sống trở về, điều này làm cho người khác nghĩ gì về phò mã Hoa Tàn như người đây? !”

Nghe vậy Hoa Thích ở bên cạnh há miệng thở dốc nhưng cũng không nói gì, tuy rằng nàng biết Liệt Hỏa Vô Tình trước đây chính là đế quân của Phong Mâu đế quốc, nhưng từ ngày rời khỏi Phong Mâu hắn liền không phải rồi, hiện tại hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, huống hồ nếu không phải hắn, Hoa Tàn quốc sao lại đi đánh lén Phong Mâu, để rồi phải rơi vào bước đường hiện nay?

Liệt Hỏa Vô Tình ở bên cạnh nghe thấy lời nói của Hoa Nghê Thường con người tối sầm, khẽ nâng mắt thật sâu nhìn thoáng qua Hoa Nghê Thường cùng Hoa Thích, khi nhìn thấy vẻ mặt của hai người khóe miệng đột nhiên nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường.

“Được, ta đi, ta sẽ đi!”, nói xong Liệt Hỏa Vô Tình liền đi ra ngoài, Hoa Nghê Thường nhìn bóng dáng Liệt Hỏa Vô Tình rời đi mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần có thể bảo trụ địa vị công chúa của nàng, cho dù chết vài người thì đã sao!

Mặc kệ là ai, cũng không có thể ngáng chân nàng trở thành nữ hoàng, nếu như Hoa Tàn bị diệt, vậy thì nàng như thế nào còn lên làm nữ hoàng được chứ? !

Nghĩ đến đây, Hoa Nghê Thường nhìn về phía Hoa Thích, đáy mắt xẹt qua một đạo thâm thúy, lên làm nữ hoàng! Đúng, nàng nhất định phải lên làm nữ hoàng, không từ thủ đoạn!

Mà Liệt Hỏa Vô Tình trước khi rời khỏi Lưu Hán điện cũng ngoảnh lại nhìn thoáng qua Lưu Hán điện một lần, sau đó đi về phía đại quân Hoa Tàn, chỉ là khóe miệng của hắn vẫn như cũ, mang theo nụ cười ý vị thâm trường kia.

Hoa Thích, Hoa Nghê Thường, các người không phải muốn bảo vệ Hoa Tàn quốc thật tốt sao? Không phải muốn tiếp tục ngồi ở ngôi vị cao sao? Các người đã muốn ép ta đi chịu chết như thế, ta đây dù có chết cũng muốn kéo các người làm đệm lưng, mười lăm vạn binh mã, không biết có đủ cho ta chơi hay không đây? !

Nếu như Hoa Thích cùng Hoa Nghê Thường biết, giờ phút này Liệt Hỏa Vô Tình bị phái ra ngoài nghĩ như thế, không biết sẽ như thế nào. Cũng là vì ý nghĩ của Liệt Hỏa Vô Tình lúc này, mười lăm vạn binh mã Hoa Tàn quốc toàn quân bị diệt, không còn manh giáp!

Mà ở một phương khác, U Tà nghe được tiếng vang cứng rắn của phần đông các đại tướng quân, thần sắc tuy rằng lạnh băng như trước, nhưng hơi thở quanh thân cũng có nhiều điểm biến hóa, sau đó quay đầu nhìn về phía mọi người.

Phần đông đại tướng quân cùng binh lính đều nhìn vào U Tà, khuôn mặt vẫn tuyệt mỹ phi phàm như trước, vẫn một thân quần áo ngân y như trước, chỉ là cái bụng đã nhô cao hơn cho thấy nàng mang thai đã lâu, nhưng khi nhìn đến ba ngàn chỉ bạc đã không còn như ngày hôm qua nữa, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Mấy ngày trước đế hậu trở về là tóc đen, giờ phút này như thế nào lại biến thành như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Lúc này trong lòng mọi người đều như nghẹn lại, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, đế hậu tất nhiên là đã gặp phải chuyện kinh thiên động địa!

Cho tới bây giờ, mọi người mới phát hiện đế quân Liệt Hỏa Kinh Thương lúc đó cùng U Tà rời đi, hiện tại lại không ở bên cạnh U Tà. Ai không biết Liệt Hỏa Kinh Thương có bao nhiêu sủng ái vị này đế hậu bảo bối này, vậy mà hiện tại đế hậu biến thành bộ dạng này lại không hề thấy đế quân ? !

Vị tướng quân kia lúc này kinh ngạc hỏi, “Đế hậu, không biết đế quân hiện đang ở nơi nào?!”

Nghe vậy thân hình mảnh khảnh của U Tà run khẽ khó thể nhận, nhưng run rẩy này cũng bị mấy người phía sau thu vào trong mắt, nhất thời Hồn Thiên tiến lên nói, “Để quân hiện đang ở nơi khác, nhưng không bao lâu nữa sẽ trở về! Người nhất định muốn thấy chúng ta đã thu phục Hoa Tàn!”

Lời này nói ra không chỉ là nói cho phần đông đại tướng quân cùng binh lính, mà Hồn Thiên còn muốn nói cho U Tà nghe .

U Tà nghe thấy Hồn Thiên nói vậy lưng cứng đờ, lời Liệt Hỏa Kinh Thương khi rơi xuống Táng Hồn nhai lại vọng lại ở bên tai, “Tà Nhi, chờ ta trở lại, chăm sóc tốt cho con của chúng ta!”

Giờ phút này từng chữ từng chữ đều giống như ma ám quanh quẩn ở bên tai U Tà, Tà Nhi chờ ta trở lại, Tà Nhi chờ ta trở lại!.....

Trong giây lát U Tà định thần lại, trong lòng dường như có một dòng nước ấm áp lan tỏa, nhưng nàng vẫn tỏ ra lạnh băng, hờ hững như trước, sau đó nhìn về phía mười người Hồn Thiên, Hàn Mai cùng Phó Bạch nói, “Mấy người các ngươi chia nhau dẫn một vạn binh mã theo nhiều hướng, tấn công đánh tan Hoa Tàn!”

Nghe vậy mấy người đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó liến cung kính hô đáp, “Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!”

Sau đó mấy người liền bắt đầu điều động quân đội, sau khi phân chia các cánh quân xong, U Tà mang theo Hồn Thiên, Hàn Mai cùng hai vạn binh mã tấn công trực diện Hoa Tàn. Phó Bạch cùng Đại Huyền dẫn theo hai vạn binh mã cộng thêm toàn bộ tinh anh đi theo bọn họ đến đây đi trước đến hoàng cung Hoa Tàn, phá huỷ nó!

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ nhân mã đều phân phối hoàn hảo, toàn quân đều ngay ngắn có trật tự tấn công về phía Hoa Tàn!

U Tà mang theo Hồn Thiên, Hàn Mai hướng trực tiếp tấn công chính giữa Hoa Tàn, sau đó liền dễ dàng vượt quan biên cảnh Hoa Tàn. Hồn Thiên không khỏi cười nhạo, Hoa Tàn quốc coi như là quốc gia có lịch sử lâu đời nhất từ trước đến nay, thực lực cư nhiên chỉ có như vậy, quả thực là làm cho người trong thiên hạ chê cười.

Một ngày sau khi đội quân của U Tà tiến nhập Hoa Tàn quốc liền đụng phải Liệt Hỏa Vô Tình vừa vận dẫn binh mã tiến đến.

Hai quân giằng co một khắc, U Tà lãnh liệt như băng sương, Liệt Hỏa Vô Tình hoảng sợ như thấy quỷ. Trầm Thanh Nhu hận Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà sâu đậm Liệt Hỏa Vô Tình cũng biết, nhưng thật không nghĩ tới U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương bị Trầm Thanh Nhu dẫn đi còn có thể trở về, quả thực làm cho Liệt Hỏa Vô Tình cảm thấy kinh hãi.

“Người, người thế nhưng còn sống? !”, vừa dứt lời Liệt Hỏa Vô Tình cũng chú ý tới một đầu chỉ bạc chói mắt kia của U Tà, mới vừa rồi khi nhìn thấy U Tà hẳn không phát hiện ta là vì một đầu chỉ bạc kia cùng U Tà thật sự quá mức xứng đôi, trong khoảng thời gian quả thực làm cho người ta không thể phát hiện.

Khi Liệt Hỏa Vô Tình nhìn đến ba ngàn chỉ bạc của U Tà, lập tức hút một ngụm lãnh khí, hiện tại ngấm lại, vài ngày trước U Tà vẫn là một đầu tóc đen, hiện tại lại có biến hóa lớn như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !

Nghe được lời nói của Liệt Hỏa Vô Tình, lúc này U Tà mới nâng mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt lãnh liệt hờ hững, giống như nhìn một người chưa từng gặp qua, ánh mắt như vậy làm cho Liệt Hỏa Vô Tình nhìn không được mà rung mình, sau đó U Tà mới lẳng lẳng liếc hắn một cái nói, “Ta sống, người thấy rất kỳ quái? “.

Nghe vậy Liệt Hỏa Vô Tình mới phục hồi tinh thần lại, “Đầu người là xảy ra chuyện gì!”, ngữ khí Liệt Hỏa Vô Tình run run, thậm chí còn có một tia kinh hãi cùng sợ hãi.

U Tà nghe vậy lại đậm mật nhìn liếc qua Liệt Hỏa Vô Tình, Liệt Hỏa Vô Tình cảm nhận được ánh mắt hờ hững kia, nhất thời cảm thấy run lên, tóc đen thành tuyết, đây là loại chuyện tình làm cho người ta hoảng sợ đến mức nào? Phát sinh sự tình như vậy thì chỉ có thể có một khả năng, đó chính là bị thương thống khổ đến mức vượt quá cảnh giới...

Nữ nhân lạnh băng giống như Tức Mặc U Tà kia, là cái gì có thể làm cho nàng bi thương thống khổ đến như vậy? Không cần nhiều lời, trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình tự nhiên hiểu rõ, trên thế giới này ngoại trừ Liệt Hỏa Kinh Thương, không ai có được năng lực như vậy, cư nhiên có thể khiến cho Tức Mặc U Tà vì hấn biến thành bộ dạng bây giờ!

Nghĩ đến khả năng đó, trong lòng Liệt Hỏa Vô Tình không khỏi xẹt qua một ghen ghét mãnh liệt, vì sao Liệt Hỏa Kinh Thương lại có được may mắn như vậy? Sinh ra đã là vương, sau lại nắm toàn bộ thực quyền Phong Mâu trong tay, trên giang hồ lại còn là Ma chủ Ma Vực làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, đến lúc này thế nhưng còn cười một nữ nhân kinh tài diễm diễm, tài hoa chói sáng như vậy!

Có thể làm cho nữ nhân kia chung tình với hấn chính là một loại thiên đại vinh hạnh! Vì sao Liệt Hỏa Kinh Thương lại có vận khí mà hấn không có? Hấn từ khi sinh ra luôn bị người khác nắm ở trong tay, căn bản không có bầu trời cùng tự do của chính mình!

Ngay cả hiện tại muốn có được một nữ nhân như vậy cũng là hy vọng xa vời, tất cả những điều này rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ Liệt Hỏa Vô Tình hấn từ nhỏ liền kém Liệt Hỏa Kinh Thương sao? !

Nghĩ đến đây, Liệt Hỏa Vô Tình hung hăng siết chặt tay quyền, con người đồ bưng tràn ngập huyết sắc, hấn tuyệt không chấp nhận số mệnh, thế nhưng Hoa Thích cùng Hoa Nghê Thường dám đem mười lăm vạn binh mã giao cho hấn, vậy thì đừng nên trách hấn không khách khí !

“Người đâu! Bắt tất cả bọn họ lại cho ta! Phong Mâu để hậu, bắt sống cho ta!”, Liệt Hỏa Vô Tình lập tức hướng về phía đại quân khí thế như lửa ở đằng sau hô lên, giọng nói tràn đầy lạnh lùng cùng ý niệm kiên định.

Nghe vậy toàn bộ binh lính đều hai mắt nhìn nhau, sau đó một đám ồa lên, hỗn chiến cùng hai vạn binh mã mà Hồn Thiên và Hàn Mai dẫn theo, một đám tựa hồ đều chém giết đến đỏ con mắt, hai phương giao chiến, trận chiến này sẽ quyết định kết cục cuối cùng, rốt cuộc là Phong Mâu độc bá thiên hạ, hay là Hoa Tàn vang danh Lăng Thiên...

U Tà nhìn đám binh lính chung quanh hỗn loạn chém giết, thần sắc không có một tia biến hóa, mà Liệt Hỏa Vô Tình ở nơi xa xa nhìn U Tà, si mê trong mắt càng sâu đậm.

U Tà vốn luôn trong trời nhưng lạnh lùng hờ hững, làm cho người ta có một loại cảm giác cách xa vạn dặm, mà giờ phút này U Tà lại lạnh lẽo giống như hàn băng, làm cho người ta có một loại cảm giác hư ảo không thực, hơn nữa một đầu chỉ bạc, lại vì nàng mà tăng thêm một phần thần bí cùng mị hoặc.

Khi U Tà cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Liệt Hỏa Vô Tình kia, hơi thở quanh thân đột nhiên trở nên càng thêm lãnh liệt, mà trong cái lãnh liệt này lại lộ ra sát khí xuyên thấu tâm can. Sau đó U Tà nâng mắt nhìn về phía Liệt Hỏa Vô Tình, xuất ra một cây ngân đao từ ống tay áo, sau đó bay lên trời, giống như một tia chói sáng xẹt qua...

Liệt Hỏa Vô Tình cảm nhận được một trận sát khí cường đại thổi quét mà đến, thân mình lập tức né đi, nhưng vẫn là bị ngân đao đâm bị thương ở mặt, dòng máu đỏ tươi từ hai má Liệt Hỏa Vô Tình rơi xuống, chặt vật nói không nên lời.

U Tà tiếp đó lại không chút thủ hạ lưu tình hướng đâm về Liệt Hỏa Vô Tình, Liệt Hỏa Vô Tình lập tức khẩn trương, đánh lại U Tà, đáng tiếc chút công phu này của Liệt Hỏa Vô Tình đối với U Tà chỉ là mèo cào mà thôi, một lát sau ngân đao đã xẹt ngang trên cổ của hấn.

Sau đó U Tà lạnh lùng nhìn Liệt Hỏa Vô Tình nói, “Người đáng chết”, nói xong cũng không chờ Liệt Hỏa Vô Tình phục hồi tinh thần lại, ngân đao của U Tà đã cất bay cổ của Liệt Hỏa Vô Tình, nhìn máu tươi phun ra tung tóe, binh lính Hoa Tàn xung quanh đều quá sợ hãi.

Mà Liệt Hỏa Vô Tình đến chết cũng không thể tin được, người giết chết hấn lại chính là nữ nhân mà cả đời này hấn luôn muốn có được – Tức Mặc U Tà, cho nên cho đến khi chết hấn cũng không nhắm mắt.

Cuộc sống của Liệt Hỏa Vô Tình coi như là một bi ai rất lớn, từ khi ra đời đã bị Trầm Thanh Nhu nắm ở trong tay, trở thành công cụ để bà ta khống chế triều chính, sau lại bị nép về dưới hào quang của Liệt Hỏa Kinh Thương, cho nên phần lớn mọi người cũng không biết đế quân Phong Mâu tên là Liệt Hỏa Vô Tình, hơn nữa hấn lại còn không phải là người hoàng thất Phong Mâu, mà chỉ là một nghiệt chủng không tên.

Cho tới tận bây giờ Liệt Hỏa Vô Tình đều tự nhận mình tài trí hơn người, đáng tiếc nói đến để hấn thì ngay cả chính hấn là ai hấn cũng không biết, bất quá hấn có thể lợi dụng thân phận Phong Mâu để quân để trở thành người có cung tần phi tử nhiều nhất Lăng Thiên đại lục coi như là tạo hóa của hấn.

Nhìn Liệt Hỏa Vô Tình chết, binh lính Hoa Tàn nhất thời đại loạn, trong khoảng thời gian ngắn bốn phía đều vương đầy máu tươi. Sau đó U Tà để hai người Hồn Thiên, Hàn Mai ở lại lo liệu, một mình đi trước đến để đô Hoa Tàn!

Hoàng cung Hoa Tàn hiện giờ cũng là một mảnh hỗn loạn, chỉ vì Phó Bạch, Đại Huyền dẫn theo binh mã không chút thủ hạ lưu tình càn quét kinh đô, nhưng cũng chưa từng thương tổn đến bất kì dân chúng nào. Mấy ngày trước Hoa Tàn đánh lên Phong Mâu đã mất đi dân tâm, hiện tại đương nhiên không ai nguyện ý đứng ra vì Hoa Tàn quốc nói chuyện.

Sau khi U Tà đi vào để đô liền trực tiếp đi vào hoàng cung Hoa Tàn, lúc này trong hoàng cung đứng đầy quân đội của Phong Mâu để quốc, cơ hồ khắp nơi đều là binh mã.

Bởi vì Hoa Thích đem toàn bộ mười lăm vạn binh mã bảo vệ để đô giao cho Liệt Hỏa Vô Tình đi trấn thủ biên cảnh, cho nên Phó Bạch cùng Đại Huyền cơ hồ không phí bao nhiêu khí lực liền tiến thẳng đến hoàng cung Hoa Tàn.

Lúc U Tà đi vào đại điện thiết triều, Hoa Thích, Hoa Nghê Thường cùng các đại thần có tầm ảnh hưởng lớn của Hoa Tàn quốc đều đã bị bắt lại. Khi nhìn đến Túc Mặc U Tà một thân ngân y đi vào đại điện mọi người đều sửng sốt, trong đó cũng bao gồm cả Hoa Nghê Thường.

Mà đây cũng là lần đầu tiên Hoa Thích gặp được vị Đế nhất nữ tử của Lăng Thiên đại lục trong truyền thuyết, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi ngàn vạn cảm khái, nữ tử này quả nhiên không giống người thường, cư nhiên có thể đoạt được Hoa Tàn dễ dàng như vậy.

Nhất thời Hoa Thích không khỏi cười khổ, nếu như bà gặp được nữ tử này sớm hơn một chút, vậy thì bà đã không trở mặt với Phong Mâu để quốc? Nếu như chưa hề trở mặt với Phong Mâu, vậy thì giờ phút này Hoa Tàn của bà có phải hay không cũng có thể quy hàng Phong Mâu giống như Tuyết Phong vậy, tự thân an ổn?

Nghĩ đến tất cả khả năng kia, Hoa Thích liền lắc lắc đầu, cho dù như thế thì đã sao, hiện tại hết thảy đều đã chậm, bà làm nữ hoàng hơn mười năm, cuối cùng cư nhiên còn trở thành tù nhân, trăm năm cơ nghiệp của Hoa Tàn quốc cư nhiên bại trong tay bà, sau khi chết đi bà biết ăn nói như thế nào với tổ tiên của Hoa Tàn quốc đây? !

Mà lúc này Hoa Nghê Thường cũng là vẻ mặt sợ hãi sắc, hơn nữa khi nhìn thấy ba ngàn chỉ bạc dài đến mắt cá chân của U Tà ở trước mắt liền hoảng sợ, lập tức run rẩy nói, “Phong... Phong Mâu để hậu, ta van cầu người, van cầu người tha cho ta được không? !”

Nghe vậy U Tà mới nhìn về phía Hoa Nghê Thường, nhưng chỉ thần nhiên nhìn thoáng qua mà thôi.

Hoa Nghê Thường cảm nhận được ánh mắt của U Tà, hô hấp liền bị kiềm hãm, sau đó bối rối nhìn xung quanh, lúc nhìn đến Hoa Thích đang bị thương ở bên cạnh lại nói, “Van cầu người, buông tha cho ta! Tất cả chuyện này đều là mấu hoàng của ta làm, không có một chút quan hệ gì đến ta, cũng là nàng sai người đánh lên Phong Mâu! Thật đó !”

Hoa Thích ở bên cạnh vốn đang vô cùng thương tâm lại nghe được lời Hoa Nghê Thường nói lập tức sửng sốt, sau đó không dám tin nhìn về phía Hoa Nghê Thường, ánh mắt tràn ngập bi thống, không nghĩ tới bà thật tâm muốn bù đắp cho nữ nhi mà bà đã quên đi suốt mười mấy năm, cuối cùng đối lấy lại là kết quả như vậy.

Nhất thời Hoa Thích hít vào một hơi thật sâu, nhìn về phía U Tà nói, “Phong Mâu để hậu, phải, hết thảy đều là chủ ý của ta, nữ nhi của ta vô tội, thỉnh người buông tha cho nó? !”

Giờ phút này Hoa Thích cũng không phải một nữ hoàng, mà chỉ là một mẩu thân, một mẩu thân vì nữ nhi cam nguyện từ bỏ sinh mệnh của bản thân mình.

Nghe vậy U Tà nhìn thoáng qua Hoa Nghê Thường, lại nhìn thoáng qua Hoa Thích, lạnh băng nói, “Một người, cũng không buông tha” .

Nàng buông tha bọn họ, vậy ai đến buông tha nàng đây? Ai đến tìm về Liệt Hỏa Kinh Thương của nàng đây? Trên thế giới này, nàng không muốn thương tổn người khác nhưng lại luôn có người muốn thương tổn nàng, nàng không phải thánh mẫu, người khác nếu muốn nàng tử, vậy thì nàng liền ngàn lần vạn lần còn sống trở về!

Nghĩ đến đây phương mâu màu hổ phách của U Tà lại lạnh đi ba phần. Mà nghe được lời U Tà nói, Hoa Nghê Thường lập tức điên cuồng kêu lên, “Không, không cần a, người không thể giết ta, người làm sao có thể giết ta! Ta là đích hoàng nữ duy nhất của Hoa Tàn quốc mà !”

“Mẫu hoàng, mẫu hoàng người mau cầu xin nàng, kêu nàng buông tha cho ta, ta còn trẻ, ta không muốn chết!”, giờ phút này Hoa Nghê Thường tóc tai hỗn độn, châu sai trên đầu cũng toán loạn, chặt vật nói không nên lời, làm sao giống đích hoàng nữ một quốc gia chứ?

Nghe được lời Hoa Nghê Thường nói, Hoa Thích lại nâng mắt nhìn thoáng qua U Tà, con người tràn đầy bi ai cùng bất đắc dĩ, bà hiểu được, cho dù hiện tại bà cầu xin thiên hạ đệ nhất nữ tử này buông tha cho Thường Nhi cũng không làm được gì.

Cuối cùng U Tà thần nhiên nhìn lướt qua hai người, sau đó mở miệng căn dặn Phó Bạch cùng Đại Huyền nói, “Chôn bọn họ ở Hoa Tàn” .

Nói xong sau U Tà liền xoay người rời khỏi đại điện, trong điện, âm thanh hồ ngôn loạn ngữ cùng tiếng la khóc thất thanh của Hoa Nghê Thường dần dần tiêu tán, chỉ còn lưu lại một đại điện thê lương.

Ra khỏi đại điện, U Tà liền đi tới nơi cao nhất của Hoa Tàn, Vọng Hoa lâu, đứng ở chỗ này đủ để quan sát toàn bộ Hoa Tàn quốc.

Giờ phút này bên trong Hoa Tàn quốc đã không còn hỗn loạn như vừa rồi, thân là người Hoa Tàn, dân chúng cũng không vì mọi chuyện vừa phát sinh trong hoàng cung Hoa Tàn mà cảm thấy bị thống, ngược lại rất là vui sướng vì sự thay đổi người thống trị....

U Tà vuốt ve ái bụng đã lớn hơn của mình, khóe miệng đột nhiên gợi lên một chút ý cười thâm thúy. Sau đó nhìn tịch dương (bình minh) phương xa, ánh dương sáng lạng bao trùm vạn vật, giống như toàn bộ Lăng Thiên đại lục đều đắm chìm vào một mảnh thanh khiết.

Tất cả quá khứ giờ phút này đều đã tiêu tán, Tức Mặc U Tà cũng hướng về phía chân trời sắp sửa bùng sáng mà bước đi giống như đi về một tương lai tươi sáng hơn.

94. Q.ii – Chương 40

Chương 40: Nhất thống Lăng Thiên, Thương Tà đại lục

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Phong Mâu đế hậu Tức Mặc U Tà mang quân đội tiêu diệt Hoa Tàn, nhất thời Lăng Thiên đại lục chỉ còn Phong Mâu đế quốc và Tuyết Phong đế quốc, mà sau khi Hoa Tàn bị diệt, Tuyết Phong đế quốc liền thông cáo thiên hạ, họ đã sớm quy hàng Phong Mâu!

Mà giờ phút này U Tà đang ngồi trong Thương Khung điện ở Phong Mâu đế quốc dùng bữa, không bao lâu, Hàn Mai liền chạy vào bẩm báo: “ Tiểu thư, Tuyết Phong công chúa Mộc Hoàn Hi cầu kiến!”

Hàn Mai nhìn U Tà, giọng nói mang theo chút nhẹ nhàng, từ sau khi Hoa Tàn quốc bị diệt, trở lại Phong Mâu, tiểu thư đã không còn không nói chuyện với bất cứ ai nữa, thỉnh thoảng còn phái các nàng về Ma Vực

và Âm U cung xem xét, nàng như vậy mới làm cho bọn họ cảm thấy quen thuộc, tuy rằng vẫn lạnh băng như trước, nhưng ít ra cũng không như mấy ngày trước, giống như một tảng băng.

Nghe vậy U Tà buông chiếc đĩa trong tay xuống, sau đó cầm lấy khăn lau miệng, rồi nói: “ Cho nàng vào”.

Nghe được lời U Tà, Hàn Mai liền bước nhanh ra ngoài, không bao lâu Mộc Hoàn Hi một thân nam trang xuất hiện ở trước mặt U Tà, khi nhìn thấy tóc U Tà bạc hết liền sửng sốt, sau đó hành lễ nói : “ U Tà tỷ tỷ, muội đến đây.”

“Nghĩ thông suốt! “, U Tà nhìn Mộc Hoàn Hi, sau đó rót một ly trà, nhẹ nhàng cầm lên, ngửi khí tuy rằng lạnh lùng nhưng trong đó còn hàm chứa một tia thanh lương.

“Đúng, muội đã nghĩ thông, muội nguyện ý nghe theo lời U Tà tỷ tỷ, làm nữ đế của Tuyết Phong!”, Mộc Hoàn Hi nhìn thật sâu vào U Tà, giọng nói vô cùng kiên định.

Sau ngày nói chuyện với U Tà, nàng liền không ngừng suy nghĩ, từ nhỏ hoàng huynh Mộc Lăng Phong đã đối tốt với nàng như vậy, thanh danh sửng muội thành si đã lan truyền khắp Lăng Thiên đại lục, nếu huynh ấy không muốn làm hoàng đế, nàng sẽ vì vị ca ca này mà làm, không sao cả.

Hướng hồ nàng biết ở phương diện học thức nàng không hề thua kém nam tử, vậy thì sao không thể làm hoàng đế?! Nghĩ đến đây trông mắt Mộc Hoàn Hi tràn đầy tự tin, sau đó nhìn U Tà mang theo một tia cảm kích, nếu không có nữ tử này, căn bản nàng không có tự tin như vậy, nữ tử, cũng có thể một mình đảm đương nhiều việc!

U Tà cảm nhận được hơi thở trên người Mộc Hoàn Hi khác trước, hai tròng mắt xẹt qua một đạo tán thưởng, quả nhiên nàng không có nhìn lầm người, trước khi đi đến Di Thất đại lục nàng muốn tìm một người cai quản Tuyết Phong, không nghĩ rằng Mộc Hoàn Hi thực sự đến đây.

“Tốt! Muội đã nghĩ như vậy, ta liền uội cai quản Tuyết Phong, nhớ kỹ, từ nay về sau muội chính là một đế vương, chính là đế vương do đích thân Túc Mặc U Tà chọn!”, U Tà nói xong liền đứng dậy, sau đó từ trên giá sách lấy một quyển sách đưa cho Mộc Hoàn Hi.

Mộc Hoàn Hi nhìn quyển sách trên tay mình, trên đó viết rõ ràng mấy chữ: “Trị quốc bình thiên hạ”. Đột nhiên trong lúc đó, Mộc Hoàn Hi nhìn vài chữ giống như thương long rời bên, bá khí nghiêm nghị, trọng trách nặng trên vai, tuy là nặng, nhưng mà trong lòng lại dâng lên hào khí, nếu nàng đã được U Tà tỷ tỷ nhìn trúng, vậy nàng cũng sẽ không xem nhẹ chính mình.!

U Tà tỷ tỷ lại đề cử nàng là n Xuyết Phong, đây là vinh quang cỡ nào, sau này nàng sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành một đế vương hết lòng vì Tuyết Phong!

Nghĩ đến đây Mộc Hoàn Hi liền ngẩng đầu nhìn thật sâu vào U Tà, sau đó quỳ rạp xuống đất nói: “ U Tà tỷ tỷ, ta – Mộc Hoàn Hi từ nay xin thề, sau này sẽ thủ hộ tốt Lăng Thiên đại lục!”

Nếu U Tà cho nàng làm nữ đế, như vậy nàng sẽ làm thật tốt, chắc là U Tà sẽ không tiếp tục ở Lăng Thiên đại lục, như vậy việc nàng có thể làm, đó là vì nàng thủ hộ tốt nơi này, trở thành hậu phương vững chắc!

U Tà nghe vậy liền gật gật đầu nói, “Tốt! Ta tin tưởng muội, một khi đã như vậy Lăng Thiên đại lục liền giao uội “, nói đến câu này, ánh mắt U Tà liền nhìn về một hướng xa xa, thâm thúy mà xa xưa.

Ở Mộc Hoàn Hi đứng dậy, sau đó nhìn theo ánh mắt của U Tà, nhưng lọt vào mắt là tầng sương mù ở phía xa, ngoài ra không nhìn thấy cái gì.

Lập tức Mộc Hoàn Hi lại nhìn tóc U Tà, nhẹ giọng hỏi, “U Tà tỷ tỷ, có phải tỷ muốn rời khỏi Lăng Thiên đại lục?”

Nghe vậy U Tà mới quay đầu nhìn thấy Mộc Hoàn Hi đang cẩn thận nhìn mình, nhẹ nhàng mở miệng nói: “ Đúng, ta sẽ rời khỏi Lăng Thiên đại lục.”

Nghe được lời U Tà, Mộc Hoàn Hi liền nhớ lại khi đi di tích thượng cổ ở Thiên hải vực thấy hai người, Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan, hai nam tử phong hoa tuyết đại như bọn họ, liền chứng minh một vấn đề, hai người bọn họ không phải là người lăng Thiên đại lục!

“Kia. . . U Tà tỷ tỷ, Phong Mâu. . . Để quân đâu?”, khi Mộc Hoàn Hi hỏi lời này, ngữ khí hết sức cẩn thận, sợ nói sai cái gì, vốn dĩ Mộc Hoàn Hi không dám hỏi, nhưng lại nhìn thấy U Tà mang thai, tóc đen thành tuyết, không khỏi nhớ tới nam tử vô cùng sùng nịch U Tà – Liệt Hỏa Kinh Thương.

Mà U Tà nghe thấy câu hỏi của Mộc Hoàn Hi, lưng lập tức cứng đờ, trong nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh, sau đó U Tà nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Chàng, chàng vẫn luôn ở đây, chỉ là muội không thấy mà thôi.”

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi nửa hiểu nửa không, gật gật đầu, lại nhìn U Tà đang lâm vào trầm tư, Mộc Hoàn Hi liền xoay người đi ra ngoài, khi đi tới cửa lại nhìn thật sâu U Tà, sau đó mới đóng cửa lại.

Sau khi rời khỏi Thương Khung điện, Mộc Hoàn Hi liền trở về Tuyết Phong, chỉ là giờ phút này, thân phận của nàng không phải là công chúa, mà là nữ đế duy nhất của Tuyết Phong quốc!

Sáng sớm ngày thứ hai, U Tà liền tuyên chỉ, “Phụng thiên thừa vận, hoàng hậu chiếu viết: Tuyết Phong công chúa – Mộc Hoàn Hi đức hạnh hơn người, kiến thức uyên thâm, phong làm đế quân Tuyết Phong, từ nay sẽ cai quản Tuyết Phong!”

Một đạo thánh chỉ, Tuyết Phong đế quốc tuy rằng vô cùng kinh ngạc, nhưng lại không có ai đứng ra phản đối, thật ra có rất nhiều dân chúng xem trọng Mộc Hoàn Hi, mà khi Mộc Lăng Phong biết tin tức này, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuyết Phong, năm một trăm tám mươi ba, Mộc Hoàn Hi đăng cơ làm đế, đổi tên là Hoàn, trở thành nữ hoàng đầu tiên trong lịch sử của Tuyết Phong, lấy hiệu “ Hoàn đế ” !

Trong khoảng thời gian ngắn, Lăng Thiên đại lục đại biến, chỉ còn lại Phong Mâu đế quốc và Tuyết Phong đế quốc, mà Lăng Thiên đại lục cũng đổi tên thành Thương Tà đại lục!

Một ngày chạng vạng, U Tà gọi tám người Hồn Thiên, Hàn Mai vào Thương Khung điện, nhìn tám người trước mặt, khóe miệng U Tà khẽ gợi lên độ cong nho nhỏ.

Sau đó liền nói: “ Ngày mai ta muốn đi đến Di Thất đại lục, Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh, Đạm Cúc, các người cùng ta đi trước, còn bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan, Hồn Trạch Nhã Trúc, các người cùng với Phó Bạch, Đại Huyền ở lại Thương Tà đại lục, nếu như...chàng trở về, liền bảo chàng đi tìm ta, nếu không thấy, hai năm sau các người hãy đi đến Di Thất đại lục!”

Nghe vậy, ánh mắt bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan, Hồn Trạch, Nhã Trúc đều hiện lên một tia quyết tâm không từ bỏ, sau đó nhìn U Tà nói: “ Dạ, Vương phi, thuộc hạ nhất định sẽ không làm chủ tử thất vọng!”

Ngày hôm sau, Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan liền mang theo đoàn người U Tà đi đến Di Thất đại lục.

U Tà một thân ngân y, đi sau là bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai cùng Hồn Ảnh, Đạm Cúc, còn Hỏa Uyển Hình đi bên cạnh Mộc Liên Túy và Mộc Thương Lan, đoàn người đi đến trước cửa vào Di Thất đại lục, cũng là nơi mà năm đó Hỏa Uyển Hình rời khỏi Di Thất đại lục.

Giờ phút này Hỏa Uyển Hình cảm thán không thôi, lại thấy giống như vừa mới hôm qua, tựa như ngày đầu tiên nàng đi vào Lăng Thiên đại lục, không ngờ nhiều năm như thế trôi qua, nàng lại trở về Di Thất đại lục, nghĩ đến đây mắt của Hỏa Uyển Hình tràn đầy kích động, đã nhiều năm như vậy.....

Mà Hỏa Liên Túy nhìn bộ dạng của Hỏa Uyển Hình, con mắt hẹp dài cũng hiện lên thần sắc kích động, đã nhiều năm như vậy, gia gia và phụ thân luôn nhắc tới bác, mỗi lần nhắc tới trong mắt hai người đều là tự hào, lại không che giấu được sự nhớ nhung.

Lần này bác trở về Di Thất đại lục, nếu gia gia và phụ thân nhìn thấy bác không biết sẽ có bộ dáng gì? Chắc là vô cùng cao hứng, hơn nữa U Tà biểu tấu đang mang thai, thật sự là đại hi!

Nghĩ đến đây Hỏa Liên Túy cũng không kiềm chế được tâm tình của mình, hận không thể đem theo Hỏa Uyển Hình và U Tà đi trước, còn sắc mặt U Tà vẫn như trước, lạnh lùng trong trẻo mà hờ hững, hơi thở thanh lương quanh người, tuy rằng như thế, nhưng trong lòng U Tà cũng có nhiều điểm tò mò.

Nàng sẽ đến nơi cha mẹ nàng sinh sống, nơi mà phụ thân và mẫu thân nàng liêu lĩnh vì tình yêu, nàng muốn cho bọn họ được gặp lại nhau! Ý nghĩ này dần dần nảy mầm trong lòng nàng, dần dần trưởng thành một

cây đại thụ.

Sau đó thừa dịp bóng đêm đen kịt Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan mang theo đoàn người lặc mình đi vào, sau khi mọi người đi trong thạch động một lúc lâu, cuối cùng cũng đi đến Di Thất đại lục, tuy rằng là hai đại lục khác nhau, nhưng sắc trời lại giống nhau, giờ phút này bầu trời ở Di Thất đại lục còn có chút âm đạm, nhưng sắc trời cũng dần sáng.

Bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai lần đầu tiên đi vào Di Thất đại lục, hưng phấn vô cùng.

“Bác, không bằng bây giờ trở về nhà đi?!” Hỏa Liên Túy nhìn bộ mặt có chút kích động của Hỏa Uyển Hinh, không khỏi mở miệng hỏi.

Nghe vậy Hỏa Uyển Hinh cũng không trả lời Hỏa Liên Túy, mà nhìn về phía U Tà đang đứng ở một bên, U Tà cảm nhận được ánh mắt của Hỏa Uyển Hinh, liền nói: “Mẫu thân, người theo hấn về nhà trước đi, con có việc phải làm, đợi sau khi xong việc, con sẽ đến gặp người”.

Tuy rằng giờ phút này tính tình U Tà lạnh lẽo như hàn băng, nhưng mà khi đối mặt với Hỏa Uyển Hinh lại vẫn giống như lần đầu, còn chưa đợi Hỏa Uyển Hinh mở miệng, Hỏa Liên Túy đã kêu to: “A! Biểu tẩu, tẩu vừa mới đến Di Thất đại lục khẳng định là không biết đường! Không thể một mình chạy loạn, hay là cùng mọi người trở về nhà thôi!”

Hỏa Uyển Hinh liền đánh gãy lời nói của Hỏa Liên Túy, “Tà Nhi, con phải cẩn thận, phải biết rằng mẫu thân luôn ở Hỏa gia chờ con, huống hồ nếu Thương Nhi trở về...”, câu kế tiếp Hỏa Uyển Hinh cũng không nói hết, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng, nếu Liệt Hỏa Kinh Thương trở lại không thấy nàng, chắc chắn sẽ phát cuồng.

U Tà nghe vậy, liền gật đầu, điều này nàng biết.

Sau khi bóng dáng của Hỏa Liên Túy, Mộc Thương Lan và Hỏa Uyển Hinh biến mất, U Tà mới thản nhiên mở miệng nói: “Hai người các ngươi hãy đi hỏi dân chúng xem Vân tông ở chỗ nào?”

Nghe vậy Hồn Thiên và Hàn Mai liếc nhau đáp, “Rõ, thuộc hạ đi làm ngay!”, vừa dứt lời hai người đó đã đi lên phía trước hỏi, mà U Tà đem theo Hồn Ảnh và Đạm Cúc đi phía sau.

Hồn Thiên và Hàn Mai thấy được gần đấy một lão bá đang đi ở phía trước, liền tiến lên hỏi: “Vị lão bá này, chúng ta đường xa mà đến, muốn hỏi thăm ngài một chút.”

Nghe vậy vị lão bá kia dừng bước, nhìn Hồn Thiên và Hàn Mai nói: “Hai vợ chồng từ phương xa lên thăm người thân hả? Ha ha, đại bá ta tuy rằng không dám nói mọi việc ở Di Thất đại lục ta đều biết, nhưng ta cũng biết được một ít, muốn hỏi cái gì thì hỏi đi!”

Nghe được lời nói của vị đại bá này, Hồn Thiên và Hàn Mai đều sửng sốt, trông mắt Hồn Thiên xẹt qua một tia vui sướng và xấu hổ, Hàn Mai thì xấu hổ đỏ mặt, nhưng Hồn Thiên cũng không có mở miệng giải thích, liền hỏi: “Đại bá, ta muốn hỏi Vân tông ở nơi nào? Ta Ta cùng phu nhân muốn đi đến Vân tông thăm người thân!” (Vy Nhi: Hahahaha.....anh này lấu cá ghê a....nhận vợ ngay kì. :v :v)

Nghe vậy vị đại bá kia cười cười nói, “Vân tông ở Lưu Vân vực, các ngươi chỉ cần đi dọc theo con đường này, thuận tiện hỏi lại người trên đường, là có thể đến Lưu Vân vực, các ngươi có người thân ở Lưu Vân vực, xem ra thân phận cũng không nhỏ, ha ha, tốt lắm, sắc trời đã sáng, các ngươi mau đi đi!”

Nghe xong lời này của lão bá, Hồn Thiên liền lấy ra một thỏi vàng đưa cho lão bá, chưa đợi lão bá phản ứng lại đã nắm tay Hàn Mai lặc mình rời khỏi, lão bá kia ngơ ngác nhìn thỏi vàng trong tay, sau đó xoa xoa mắt, nếu không phải trong tay còn vàng, liền không tin hai người vừa xuất hiện là thật, từ khi nào mà Di Thất đại lục lại có cao thủ xuất hiện ở nơi núi rừng?

Sau khi nghe được tin tức Hồn Thiên và hàn Mai liền đi đến trước mặt U Tà: “Lưu Vân vực?”

“Đúng vậy phu nhân, lão bá kia nói, chỉ cần đi dọc theo con đường này là có thể đến Lưu Vân vực!”, Hồn Thiên cung kính nói với U Tà, từ khi đi vào Di Thất đại lục, đoàn người Hồn Thiên, Hàn Mai liền gọi U Tà là phu nhân.

Không bao lâu, Hồn Ảnh và Đạm Cúc đã đưa một chiếc xe ngựa trở về, U Tà không nói gì, xoay người lên xe ngựa, hai người Hồn Thiên và Hồn Ảnh làm phu xe đi đến Lưu Vân vực.

Sau khi U Tà tới Di Thất đại lục liền suy nghĩ, nếu Thủy Linh Lung còn sống, nàng có thể thông qua Thủy Khiêm Mạch biết được tình hình lúc này của nương, dám giam cầm mẫu thân của nàng, Vân tông – nên tử!

Mà giờ phút này ở bên trong Vân tông, Thủy Linh Lung nhìn cây được trong tay mà ngây người, nhớ lại, ngày Thủy Khiêm Mạch mang theo cây Bích U thảo này trở lại Vân tông.

“Thủy di, Thủy di!”, thanh âm Thủy Khiêm Mạch ôn nhu như nước, lay Thủy Linh Lung đang ngủ say trên giường tỉnh lại.

Mà Thủy Linh Lung sống cùng Thủy Khiêm Mạch hơn mười năm, tự nhiên Thủy Linh Lung có thể nhận ra được thanh âm ôn nhuận kia cùng với trước đó bất đồng, mang theo chút cảm xúc vui sướng.

Vui sướng? Có chuyện gì có thể làm cho Mạch nhi vui sướng như vậy?

Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung liền tò mò, lập tức mở miệng hỏi nói, “Mạch Nhi, sao con cao hứng như vậy? Có việc gì vui sao?”

Nghe vậy Thủy Khiêm Mạch liền giao Bích U thảo trong tay cho Thủy Linh Lung, đồng tử Thủy Linh Lung co rụt mạnh, thanh âm có chút run run nói: “Đây...đây là Bích U thảo?! Thật sự tìm được rồi, không phải là không có sao?!”

Trong thanh âm của Thủy Linh Lung tràn đầy không dám tin, sau đó mở miệng hỏi, mà Thủy Khiêm Mạch nghe thấy thanh âm như thế của Thủy Linh Lung, trong lòng không khỏi đau xót, mấy năm nay, Thủy Linh Lung chịu nhiều khổ cực như vậy, nàng lại chưa lần nào kêu ca.

“Thủy di! Ân, đây là Bích U thảo, người đoán xem làm sao con có được Bích U thảo này?!” , thanh âm ôn nhu của Thủy Khiêm Mạch mang theo một chút an ủi, Thủy Linh Lung nghi hoặc, tùy ý nói: “ Bích U thảo này sẽ không phải là có người khác cho chứ?”

Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung liền lắc đầu, không tin, Bích U thảo ở Di Thất đại lục vô cùng ít, thuộc loại quý hiếm, làm sao có người lại tùy ý đưa cho, vậy thì Bích U thảo này làm sao mà có?

“Thủy di, người còn nhớ lần trước con đến Thiên Hải vực ở Lăng Thiên đại lục để mua Bích U thảo không?”, Thủy Khiêm Mạch có chút ý vị thâm trường nói.

Nghe vậy Thủy Linh Lung liền nhớ tới chuyện lần trước, sau đó cũng liền nói: “ Nhớ rõ, chẳng lẽ là gốc này? Nhưng mà không phải Bích U thảo bị người khác mua mất rồi sao? Làm sao có thể?”

Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung nghi hoặc không thôi, bị người khác đoạt được, lại có thể trở về tay Mạch Nhi?

“Thủy di, đúng vậy, gốc này chính là Bích U thảo, hơn nữa Bích U thảo này là do nàng đưa cho con, nàng tên là...Tức Mặc U Tà“, ngữ khí của Thủy Khiêm Mạch có chút nhẹ nhàng chậm chạp.

Nghe vậy Thủy Linh Lung liền tinh tế cân nhắc bốn chữ “Tức Mặc U Tà” này, không biết vì sao, khi nhắc tới bốn chữ này, ở trong lòng Thủy Linh Lung xuất hiện một tia cảm xúc không biết tên, giống như một dòng nước ấm chảy vào trong lòng, một cảm xúc bất khả tư nghị, khiến cho Thủy Linh Lung càng thêm tò mò.

Lập tức liền mở miệng hỏi, “Tức Mặc U Tà? Đây là người phương nào, vì sao lại dễ dàng đem Bích U thảo giao cho con?”

Nghe được lời nói của Thủy Linh Lung, Thủy Khiêm Mạch liền hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói: “ Thủy di, Tức Mặc U Tà chính là...nữ nhi của người và Kiêu thúc thúc!”

Một câu nói nổ ầm bên tai Thủy Linh Lung, Thủy Linh Lung lập tức đại ra, sau đó tràn đầy kích động nhìn về phía Thủy Khiêm Mạch: “ Con nói...Con nói cái gì?!”

“Thủy di, người không nghe sai, người mà đem Bích U thảo đưa cho con, chính là nữ nhi của người và Kiêu thúc thúc!”

Thủy Linh Lung vẫn như trước không dám tin nhìn Thủy Khiêm Mạch, thanh âm có chút nức nở nói: “Con..con nói, nữ nhi của ta còn sống?!”

Từ nhiều năm, ở Lăng Thiên đại lục truyền đến tin tức là Hỏa Uyển Hình đã chết, trong lòng nàng cực kì bi ai, nếu Hỏa Uyển Hình đã chết, như vậy nữ nhi của nàng cũng không có khả năng sống sót, tuy rằng trong lòng không tin tưởng, nhưng mãi vẫn không có tin tức, bây giờ lại nghe được tin tức nữ nhi còn sống, trong lòng Thủy Linh Lung kích động vô cùng.

Ngay tại khi Thủy Khiêm Mạch định kể mọi chuyện, thì con người liền lạnh lùng nhìn ra phía ngoài, một đạo thanh âm trung niên dễ nghe truyền vào: “Linh Lung, Mạch Nhi...”

95. Q.iii – Chương 01

Quyển III : DI THẮT ĐẠI LỤC, PHƯỢNG TRỞ TÀI HOA

Chương 1 : Linh Lung nhớ, Ma Kiều tình.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

Nghe vậy, khuôn mặt Thủy Linh Lung đầy vẻ kích động trong nháy mắt kiềm chế lại, khôi phục lại khuôn mặt bình thản như nước, nếu không có khuôn mặt tuyết luân kia, thì nàng cũng chỉ giống như một phụ nhân bình thường.

Thủy Khiêm Mạch liếc mắt nhìn Thủy Linh Lung một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài, vừa mới tới cửa liền đụng phải một nam tử trung niên đang đi thẳng tới, tuy rằng nam tử này đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn là một nam nhân tuấn mỹ, hơi thở quanh thân giống như khiến người ta cảm thấy bị rơi vào tay giặc....

Khóe miệng trên khuôn mặt tuấn mỹ kia vẫn duy trì một độ cong nhất định, khiến người ta cảm thấy hắn là một nam nhân tốt bụng hiền lành, chỉ có Thủy Khiêm Mạch cùng Thủy Linh Lung là hiểu rõ, nam nhân này, Tông chủ Vân Tông được mọi người trên Di Thất Đại Lục sùng kính, kỳ thật chính là một con sói đội lốt cừu, vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn.

“Tông chủ, sao người lại tới đây?”, Thủy Khiêm Mạch nhìn nam nhân tiểu lí tàng đao trước mặt, giọng nói vẫn nhẹ nhàng.

Vân Thánh Thiên nhíu nhíu mày, từ nhiều năm trước, hắn đem Thủy Linh Lung cùng Thủy Khiêm Mạch đến Vân Tông, sau khi nhận Thủy Khiêm Mạch làm đồ đệ, hắn chưa bao giờ nghe thấy đồ nhi gọi hắn một tiếng sư phụ, điều này khiến hắn có chút bức bối.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng kia của Thủy Khiêm Mạch cũng chỉ thở dài một hơi, lập tức lắc đầu nói, “À, ta đến thăm Linh Lung, nàng hiện giờ sao rồi?”

Trong giọng nói hỗn loạn của Vân Thánh Thiên vẫn có một chút quan tâm, dù sao năm đó Thủy Linh Lung cũng chính là nữ nhân mà hắn yêu thương, cho dù nàng yêu nam nhân khác, thậm chí cùng nam nhân kia sinh con dưỡng cái, hắn cũng giống như trứng độc, chưa bao giờ nghĩ tới muốn giết nàng, bởi vì nàng là Thủy Linh Lung, cho nên hắn không muốn nàng chết.

Nghĩ vậy, Vân Thánh Thiên nâng chân bước vào, mà Thủy Khiêm Mạch cũng chỉ lẳng lặng nhìn chứ không ngăn cản, bởi vì hắn trước đây cũng vậy, cho nên dù bây giờ ngăn cản cũng không ngăn được, không bằng để cho hắn đi vào, còn tránh cho hắn khỏi phải hoài nghi.

Thủy Linh Lung lúc này vẫn ngồi dựa vào thành giường như cũ, vẻ mặt không có một chút biểu cảm, nhưng nếu nhìn kĩ có thể thấy trong đôi mắt phương xinh đẹp của nàng có sự kích động nhẹ nhàng.

Khi nhìn thấy Vân Thánh Thiên đi vào, Thủy Linh Lung cũng không mở miệng nói một lời, bởi vì trước đây cũng như vậy, nếu hắn đem nàng về Vân Tông, vậy đừng mơ tưởng nàng sẽ đổi với hắn vui vẻ. Cũng bởi vậy, Thủy Linh Lung ở Vân Tông hơn mười năm cũng chưa nói một câu nào với Vân Thánh Thiên.

Nhìn thấy vẻ mặt Thủy Linh Lung, Vân Thánh Thiên cũng không giận, chỉ chậm rãi ngồi xuống ghế bên cạnh giường, sau đó nhìn về phía Thủy Linh Lung, “Linh Lung, nàng đến Vân Tông cũng đã mười sáu năm rồi nhỉ?”

Nghe vậy, cả Thủy Linh Lung cùng Thủy Khiêm Mạch đều căng thẳng, có chút không dám tin, sau đó Thủy Khiêm Mạch mở miệng, “Tông chủ, điều này không phải người cũng biết sao, còn hỏi làm gì?”

Sắc mặt Vân Thánh Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, “Linh Lung, ta đưa nàng đến Vân Tông là muốn nàng hiểu rõ tâm của chính mình, nàng cùng Ma Kiều vốn không thể ở bên nhau, sao không giao trái tim cho ta? Trừ vị trí tông chủ phụ nhân Vân Tông, những cái khác ta đều có thể cho nàng”

Vân Thánh Thiên có chút si mê nhìn Thủy Linh Lung, đã qua nhiều năm nhưng thời gian vẫn không để lại dấu vết gì trên khuôn mặt nàng, khi nói lời này, tay cũng có một chút run rẩy, nhiều năm như vậy, hắn không tin Thủy Linh Lung không có một chút động tâm với hắn.

Khóe miệng Thủy Linh Lung cong lên, một độ cong trào phúng, trừ vị trí tông chủ phụ nhân Vân Tông còn lại điều cho nàng? Quả thực là buồn cười. Năm đó nàng liều lĩnh bỏ trốn theo Ma Kiều, hắn vì nàng làm những gì, toàn bộ Di Thất Đại Lục đều nhìn rõ, lúc này lời nói của Vân Thánh Thiên cũng chỉ như câu chuyện cười mà thôi!

Thủy Linh Lung nâng mắt nhìn về phía Vân Thánh Thiên, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng nam nhân này sau khi đến Vân Tông, càng nhìn, nụ cười trào phúng nơi khóe miệng của Thủy Linh Lung càng rõ ràng. Sau đó mở miệng, “Vân Thánh Thiên, người đang kể chuyện cười sao? Thủy Linh Lung ta bất kể sống hay chết, đều là người của Ma Kiều, người, là cái gì?”

Trong thanh âm của Thủy Linh Lung chứa đầy trào phúng cùng khinh thường, từ mười mấy năm trước khi nàng cùng Hỏa Uyển Hình là đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục, tính tình của nàng đã như vậy, cuồng vọng không kìm chế được, đủ để so sánh với nam nhân, cũng bởi vậy mà được gia chủ Thủy gia yêu thương như vậy.

Vân Thánh Thiên nghe thấy giọng nói của Thủy Linh Lung, phản ứng đầu tiên là vui vẻ, đến khi nghe xong, trong mắt xuất hiện lệ khí, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kiều ngạo của nàng, lệ khí này lại từ từ tan ra, đúng vậy, hắn yêu nàng không phải vì tính cách này của nàng sao?

Năm đó hắn mới ngồi lên ghế tông chủ Vân Tông, liền xuống núi tìm hiểu về Tà Tông. Khi đó Thủy Linh mới chín tuổi, nhưng đã bắt đầu trở mã, duyên dáng yêu kiều, tuyệt sắc khuynh thành, lần đầu nhìn thấy nàng, trong lòng Vân Thánh Thiên khen ngợi, nữ tử như vậy, sau khi lớn lên nhất định sẽ là khuynh thế hồng nhan.

Dung mạo của nàng tuy hấp dẫn hắn, nhưng khiến hắn yêu thích lại là tính tình của nàng, khi thì thiện lương khiến người ta cảm thấy ấm áp, khi thì xấu xa khiến người ta phải lắc đầu cười khổ, khi thì kiều ngạo khiến người ta ngưỡng mộ, chính bởi vậy, nữ tử này từng bước từng bước đi vào tim hắn.

Nàng vừa cập kê không lâu hắn liền tới nhà cầu thân, nhưng cũng chính tại nơi ấy, hắn lần đầu tiên cảm nhận được sự nhục nhã cùng phẫn nộ, nữ tử hắn yêu cùng người ta bỏ trốn, người này không ai khác lại chính là kẻ thù một mất một còn của hắn, tông chủ Tà tông, Ma Kiều, là nam nhân khiến hắn ghen tỵ đến phát cuồng. Điều này làm sao có thể?

Ngay khi hắn muốn bắt tay cùng tứ đại gia tộc đối phó với Tà Tông đột nhiên nghĩ tới, tuy rằng Vân Tông cùng tứ đại gia tộc đều về cùng một phe, nhưng dù sao cũng là hai thế lực khác nhau, lập tức liền quyết định ngồi chờ ngư ông đắc lợi.

Bởi thế, khi Ma Kiều vì Thủy Linh Lung và đối chọi với tứ đại gia tộc, hắn lại không có động tĩnh, cũng không nói năng gì, đến khi Tà Tông bị tứ đại gia tộc đánh ngã, hắn mới dùng sức mạnh của Vân Tông, tiêu diệt Tà Tông.

Sau khi tiêu diệt Tà Tông, thực lực Vân Tông ngày càng tăng, trở thành thế lực mạnh nhất Di Thất Đại Lục, đây là vinh quang như thế nào? Nghĩ đến tình cảnh lúc trước, khóe miệng Vân Thánh Tông hiện lên một chút tươi cười.

Thủy Linh Lung thấy Vân Thánh Thiên mỉm cười liền nhú mi, thản nhiên liếc mắt một cái nàng cũng biết trong lòng hắn nghĩ gì, tất nhiên là đang sung sướng năm đó đánh lén Tà Tông, vui vẻ vì hành động tiểu nhân lúc đó, hừ, đúng là kẻ hèn mọn.

Việc năm đó nàng đương nhiên biết rõ, Ma Kiêu vì nàng mà huy động toàn bộ Tà Tông, trong lòng nàng vừa cảm động cũng vừa đau lòng, nói nàng là hồng nhan họa thủy cũng không ừ, nhưng trên dưới Tà Tông không một ai phản đối hành động của Ma Kiêu, thậm chí còn cố gắng ủng hộ.

Nghĩ đến đám người năm đó chí khí ngút trời, Thủy Linh Lung liền thấy ấm lòng, lúc trước họ gọi nàng phu nhân, phu nhân, nàng vẫn còn nhớ rõ, so với đám người Vân Tông tự nhận là danh môn chính phái này đáng yêu hơn không biết bao nhiêu lần, việc đời này Thủy Linh Lung nàng làm đúng nhất là gả cho Ma Kiêu, trở thành thê tử của nam nhân này.

Nghĩ đến đây, Thủy Linh Lung nhìn về phía Vân Thánh Thiên, ánh mắt càng thêm khinh thường, sau đó không hề để ý tới Vân Thánh Thiên, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài, mấy năm nay nàng trồng một ít hoa lan trong sân, hiện tại đã là mùa hè, đến trưa cũng nên tưới nước cho hoa.

Ra ngoài cửa liền thấy cả sân đều bị bao quanh bởi những cây hoa nhỏ, trong vườn đã có chút màu lam thấp thoáng, nhưng chỉ là nụ thôi, đến ngày hoa nở còn vài ngày, cho nên gần đây Thủy Linh Lung chăm sóc cho chúng càng thêm chu đáo.

Suy nghĩ của Vân Thánh Thiên ngay lúc Thủy Linh Lung rời đi cũng tỉnh táo lại, thấy nàng không để ý tới hắn mà đi ra ngoài, sắc mặt hắn liền tối lại, sau đó cũng theo ra ngoài, khi nhìn thấy Thủy Linh Lung đang tưới nước cho hoa liền mở miệng, “Linh Lung, hai ngày nữa ta sẽ phái vài nha hoàn đến hầu hạ nàng”

Ánh mắt Vân Thánh Thiên lúc này vừa thâm tình vừa đau lòng, nghĩ tới việc nhiều năm như vậy hắn cũng chưa làm được gì cho nàng liền cảm thấy có chút tiếc nuối, hiện tại muốn bù đắp lại.

Động tác tưới nước của Thủy Linh Lung bỗng dừng lại, đứng thẳng thất lực nhìn Vân Thánh Thiên, giọng nói lạnh như băng, “Vân Thánh Thiên, người thực coi Thủy Linh Lung ta là tiểu thư chân yếu tay mềm sao? Người thậm chí không hiểu được ta, nói gì đến yêu ta?”

Vân Thánh Thiên nghe Thủy Linh Lung lạnh lùng mà tàn khốc nói, lưng có chút cứng lại, vẻ mặt hiền hòa ngụy trang nhiều năm cũng hóa thành hư vô, tan vào không khí.

Ánh mắt nhìn Thủy Linh Lung đã không còn thâm tình mà chứa đầy ghen tỵ cùng lửa giận, lớn tiếng gầm, “Thủy Linh Lung, ta không hiểu người, ý người là Ma Kiêu hiểu người sao?”

Thủy Linh Lung cũng không bị lửa giận của Vân Thánh Thiên dọa, cũng tức giận át lại, “Đúng vậy, đời này người hiểu rõ ta nhất chỉ có một người nam nhân tên Ma Kiêu.”

Vân Thánh Thiên nắm chặt tay, sau đó không giận mà ngược lại lại cười, “Được, được lắm, người lại yêu hắn như vậy, ta thật muốn nhìn xem, trên bữa tiệc ba ngày sau, người làm thế nào để giữ được lời thề son sắt này!”

Vân Thánh Thiên nói một câu hàm ý sâu xa xong liền xoay người rời đi, Thủy Linh Lung cùng Thủy Khiêm Mạch ở lại tiểu viện, trên mặt đều nở nụ cười, chỉ là trong nụ cười này hàm chứa toàn bộ phần nộ cùng hận thù.

Thủy Khiêm Mạch nghe thấy lời nói của Vân Thánh Thiên liền nhú mày, hơi thở dịu dàng quanh thân cũng trở nên nặng nề, Thủy Linh Lung ngược lại lại run rẩy cả người, xem ra lần này nàng thực sự đã tức giận Vân Thánh Thiên, chỉ là không biết bữa tiệc ba ngày sau mà hắn nói là cái gì.

Không biết vì sao, tim nàng cứ đập mạnh liên hồi, giống như có chuyện gì đó rất quan trọng chuẩn bị xảy ra, nhưng chỉ nháy mắt, Thủy Linh Lung lại lắc đầu, đời này còn chuyện gì nàng chưa trải qua, mặc kệ có chuyện gì cũng không khiến nàng khuất phục.

Thủy Linh Lung lại lạnh lùng trở lại, sau đó mới nghĩ tới lời nói lúc nãy của Thủy Khiêm Mạch, khóe miệng cong lên một nụ cười hạnh phúc, sau đó tiếp tục tưới nước cho hoa.

Thủy Khiêm Mạch sau khi nhú mảy lại khôi phục vẻ mặt hờ hững, mặc kệ có chuyện gì, hần đều sẽ không để cho Thủy Linh Lung bị tổn thương.

Ở một nơi khác, trên một mảnh đất cổ xưa thần bí, một tòa thành cổ kính đứng sừng sững ở đó, giống như đế vương kiêu ngạo nhìn thần dân.

“Tông chủ! Người được phái đi Lăng Thiên Đại Lục đã trở lại, nói có việc lớn phải bẩm báo!”

Nam tử mặc áo đen lạnh lùng ngồi sau bàn khoát tay nói, “Cho hần vào”, thanh âm mang theo một chút run rẩy khó phát hiện.

Không bao lâu sau, người chờ ngoài cửa kia cũng đi tới, khi thấy người ngồi quay lưng về phía mình liền cung kính quỳ rạp xuống đất, “Bẩm tông chủ! Thuộc hạ không phụ sự kỳ vọng của người, rốt cuộc cũng tra được!”

Nghe vậy, lưng của nam tử áo đen kia liền trở nên cứng ngắc, sau đó mạnh mẽ đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt nam nhân đang quỳ kia, “Nói mau”

Trong thanh âm của nam tử áo đen tràn đầy kích động cùng run rẩy, đến ngay cả bàn tay trong ống tay áo cũng nắm chặt, sợ rằng tin tức này không phải tin hần muốn nghe.

Nam nhân quỳ trên mặt đất nghe vậy cũng mở miệng, “Bẩm tông chủ, mấy ngày gần đây, trên Lăng Thiên đại lục đã xảy ra biến hóa vô cùng lớn, toàn bộ Lăng Thiên Đại Lục đều đã được Phong Mâu đế quốc thống nhất, mà đế hậu Phong Mâu – Tức Mặc U Tà đổi tên Lăng Thiên thành Thương Tà, cho nên lúc này đã không còn Lăng Thiên Đại Lục nữa mà là Thương Tà Đại Lục”

“Đế hậu Phong Mâu...Tức Mặc U Tà?”, Ma Kiêu vô cùng nhạy bén bắt được trọng điểm, sau đó có chút nghi hoặc hỏi lại. Thì ra Phong Mâu thực sự đã đổi chủ, vậy Hỏa Uyển Hinh đang ở đâu?

“Hồi bẩm tông chủ, Tức Mặc U Tà cũng không phải người thường, là nữ tử vô cùng nổi tiếng ở Lăng Thiên Đại Lục, cùng với phu quân Liệt Hỏa Kinh Thương là một đôi chim liền cánh, được xưng tụng là đế quân đế hậu xứng đôi nhất của Thương Tà Đại Lục”, nam nhân quỳ trên mặt đất bẩm báo với Ma Kiêu khi nói đến hai cái tên Tức Mặc U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, trên mặt đều là vẻ sùng kính.

Mà vẻ sùng kính này cũng dễ dàng bị Ma Kiêu nhìn thấy, “Liệt Hỏa Kinh Thương.....”

Nhắc đến cái tên này, suy nghĩ của Ma Kiêu khó nén quay lại mười mấy năm trước, hần lần đầu tới Lăng Thiên Đại Lục, khi đem U Tà giao cho Hỏa Uyển Hinh, hần nhìn thấy bé trai lạnh lùng chín chắn không giống trẻ con kia, từ lần đầu tiên nhìn thấy nó, hần liền biết đứa bé này sau này chắc chắn sẽ không phải hạng người bình thường, vương hầu cũng không xứng nổi với hần.

Đứa bé đó chính là con trai Hỏa Uyển Hinh, vậy có nghĩa Liệt Hỏa Kinh Thương chính là con trai Hỏa Uyển Hinh. Ma Kiêu không thể kìm nén sự vui sướng trong lòng, nếu có được tin tức của Liệt Hỏa Kinh Thương, vậy rất nhanh có thể tìm được Hỏa Uyển Hinh, đến lúc đó hần có thể gặp được con gái hần, gặp được con gái mười mấy năm chưa gặp kia.

Nghĩ tới con gái mình, trong lòng Ma Kiêu có phần tự trách, nhiều năm như vậy, kẻ làm cha như hần cũng không ở bên nàng, không nhìn nàng trưởng thành, đây chính là tiếc nuối lớn nhất của hần. (Bạch: Hừ hừ, Nếu k có chuyện tá thi hoàn hồn thì con gái lão chết lâu rồi, còn ở đó mà tiếc)

Nam nhân quỳ trên mặt đất kia nhìn thấy Ma Kiêu chìm vào suy nghĩ riêng cũng không nói tiếp, nhưng qua một lúc lâu, hần có chút ngáp ngừng mở miệng, “Tông chủ, thuộc hạ còn một chuyện muốn bẩm báo”

Lúc này Ma Kiêu mới hồi phục tinh thần, nói “Chuyện gì, nói”

“Tông chủ, đế quân Liệt Hỏa Kinh Thương sau khi đại chiến chưa hề xuất hiện, còn đế hậu Tức Mặc U Tà sau khi thống nhất cả Lăng Thiên đại lục, ngày thứ hai liền cùng một đám người biến mất trong hoàng cung Phong Mâu, không ai biết nàng đi đâu”

Ma Kiêu nhú nhú mảy kiếm, sau đó phát phát tay với nam nhân kia, ý bảo hẳn có thể lui xuống, sau khi linh mệnh, người kia liền cung kính lui xuống.

Ma Kiêu lập tức ngồi lại sau bàn, bàn tay gõ nhẹ trên bàn, bắt đầu yên lặng suy nghĩ.

Con gái, phụ thân nhất định sẽ tìm được con, bù đắp lại toàn bộ tình cảm mười mấy năm nay cho con.

Mà U Tà lúc này đang cùng bốn người Hồn Thiên, Hồn Ảnh đi vào bên trong Lưu Vân Vực, Vân Tông quả nhiên không hổ danh là thế lực mạnh nhất Di Thất Đại Lục, riêng Lưu Vân Vực này cũng đủ khiến người ta khen ngợi không dứt.

Toàn bộ cổ vực phồn hoa như gấm, dân chúng ai ai cũng đều mỉm cười, hấp dẫn ánh mắt mọi người xung quanh, Lưu Vân Vực quả nhiên là nơi người Di Thất Đại Lục yêu thích nhất.

U Tà sau khi che mặt xuống xe ngựa cùng Hồn Thiên Hàn Mai vào trong tử lâu, tuy rằng U Tà che mặt nhưng vẫn khiến cho đa số nam nhân đều quay đầu vọng tưởng.

“Các vị khách quan ăn cơm hay ở trọ?” ngay khi mấy người vừa bước vào tử lâu liền được một tiểu nhị vô cùng nhiệt tình đón tiếp, tiểu nhị nhìn thấy quần áo trên người họ cũng đã hiểu rõ.

“Nhã gian”, Hồn Thiên lập tức để một thỏi vàng vào trong tay tên tiểu nhị kia, tiểu nhị xoa xoa vàng trong tay rồi đưa U Tà vào nhã gian trên tầng hai.

Còn chưa chờ tiểu nhị mở miệng, Hồn Ảnh đã cướp lời, “Gần đây Lưu Vân Vực có chuyện lớn gì phát sinh không”, giọng nói của Hồn Ảnh lạnh băng khiến tiểu nhị run mình một cái.

Tiểu nhị thấy hơi thở của họ cũng biết đây không phải người dễ chọc, lập tức lại nhìn vàng trong tay.

Nhìn đông nhìn tây một lúc mới cẩn thận nói, “Các vị khác quan chắc là từ xa tới, Lưu Vân Vực chúng ta gần đây quả thực có một chuyện lớn”

Nghe vậy, con người màu hổ phách của U Tà chợt lóe, tiểu nhị kia lại tiếp tục, “Vân Tông của Lưu Vân Vực chúng ta tuyên bố ba ngày sau tổ chức một bữa tiệc, đến lúc đó, gia chủ tứ đại gia tộc đều tới, chuyện này khiến mọi người khi nghĩ tới đều cảm thấy kích động”

Tiểu nhị kia nói xong liền cười thành tiếng, trong mắt có chứa sự tự hào, giống như có thể ở trong Lưu Vân Vực làm tiểu nhị cũng là một việc vô cùng vui vẻ với hắn.

Đạm Cúc lập tức nói, “Vậy người có biết vì sao lại có bữa tiệc nào không?”

Tiểu nhị có chút khó xử lắc đầu, “Khách quan đừng làm khó tiểu nhân, chuyện quan trọng như vậy làm sao một tiểu nhị như ta có thể biết được”

Nhìn thấy tiểu nhị kia rõ ràng không muốn nói, Hồn Thiên lại lấy ra hai thỏi vàng đưa cho hắn.

Tiểu nhị nhìn thấy vàng, sắc mặt có hơi do dự lập tức đem vàng cất vào rồi mới mở miệng, “Tiểu nhân nghe nói, Lưu Vân Vực tổ chức bữa tiệc này, kỳ thật chính là vì phu nhân sắp qua cửa của tông chủ Vân Tông”

Con người màu hổ phách của U Tà co rút lại, trong mắt hiện lên một tia lệ khí.....Vân Thánh Thiên.....phu nhân sắp qua cửa.....

(*Vy Nhi: Sắp có trò hay để xem nha....Các vị khách quý mau bơi zô bơi zô a.....:)

96. Q.iii – Chương 02

Chương 2 : Tề tụ Lưu Vân, thâm thúy phượng mẫu

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Tròng mắt U Tà tràn đầy lệ khí, làm cho bốn người Hồn Thiên, Hàn Mai cảm thấy rét lạnh, tiểu nhị kia không khỏi rụt cổ, sắc mặt đầy sợ hãi.

Sau đó mang theo nghi hoặc nhìn thoáng qua U Tà, suy nghĩ, tuy rằng nữ tử này đeo khăn che mặt, nhưng mà khí chất tôn quý trên người không thể xem thường, lại nghĩ nữ tử này cũng chỉ là một nữ tử, tuy rằng một đầu bạc trắng, nhưng lại cực kỳ xứng với nàng, chỉ là hẳn không biết câu nói vừa rồi đã chọc gì tới nàng, trong nháy mắt nàng liền biến thành bộ dạng như vậy...

Tiểu nhị kia đã nhìn thấy rất nhiều đại nhân vật, giờ phút này nhìn thấy một hàng tuấn nam mỹ nữ, mà nữ tử che mặt tóc bạc này hẳn là chủ tử, ngay cả thuộc hạ cũng anh tuấn tuyệt mỹ, không biết vị nữ tử che mặt này còn kiêu diễm thế nào....

Nghĩ đến đây trong lòng tiểu nhị kia thổn thức không thôi, nếu nữ tử này thực sự mỹ đến mức khuynh quốc khuynh thành, vậy thì không nên ở lại Lưu Vân Vực, nghĩ đến đây tròng mắt tiểu nhị hiện lên một tia không đành lòng, sau đó liền mở miệng.

“Vị cô nương này, tiểu nhân có câu không biết có nên nói hay không”, sắc mặt tiểu nhị có chút do dự.

Nghe vậy con người Hồn Thiên chợt lóe, ngữ khí có chút lạnh nhạt nói, “Có cái gì thì mau nói, đừng có ấp a ập úng!”

Nghe được lời nói của Hồn Thiên, tiểu nhị vội vàng mở miệng: “Tiểu nhân nói, tiểu nhân nói! Nhìn qua dung nhan của vị cô nương này nhất định là khuynh thành, dung nhan như vậy không nên ở lại Lưu Vân Vực, cho dù đã đội khăn che mặt cũng không tốt!”

Tiếng nói của tiểu nhị kia vừa dứt, U Tà liền thu hồi lệ khí quanh thân, lập tức khôi phục bộ dạng lạnh như băng, lập tức mở miệng nói: “Vì sao ta không thể ở lại Lưu Vân Vực?”

Tiểu nhị nghe được thanh âm trong trẻo lạnh lùng mà hờ hững nhưng mà lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái, tiểu nhị càng không đành lòng, lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa, nói: “Vị cô nương này có điều không biết rồi, tông chủ Vân tông ở Lưu Vân Vực này có một muội muội, đối với muội muội này vô cùng sủng nịch, muội muội tông chủ Vân tông cực mỹ, nhưng mà lòng ghen tỵ cũng cực mạnh, nàng ta ở Lưu Vân Vực mà nhìn thấy nữ tử nào mỹ hơn nàng ta, các nàng ấy liền bị đem đến Lưu Vân Vực, đều có đi mà không có về!”

Trong thanh âm của tiểu nhị kia mang theo chút run run, tròng mắt tràn đầy sợ hãi, nói vậy vị muội muội của tông chủ Vân Tông này là người tâm ngoan thủ lạt.

Tiểu nhị kia tiếp tục nói: “Cô nương người đừng trách ta nhiều miệng, tuy rằng ngoài miệng mọi người đều nói không biết muội muội của tông chủ Vân tông – Vân Tông thánh nữ đem các cô nương này đi đâu, nhưng mà... trong lòng bọn họ đều rõ ràng...”

Nghe vậy con người U Tà dần dần trở nên thâm thúy, mà bốn người Hồn Thiên Hàn Mai cũng lâm vào trầm tư, một lúc lâu sau Hàn Mai quay đầu nói với tiểu nhị, nói: “Chẳng lẽ tông chủ Vân tông đối với thanh danh của mình một chút cũng không thêm để ý? Vì sao lại để uội muội của hắn tùy ý làm bậy như vậy?”

Sau khi tiểu nhị kia nghe được lời nói của Hàn Mai, sắc mặt lập tức biến sắc, nói: “Lời này không thể nói bừa, không nói đến Vân tông thánh nữ kia giết hết những nữ tử mỹ mạo, cho dù có đốt cháy Di Thất đại lục, tông chủ Vân tông cũng sẽ không có trách mắng nàng!”

Càng nói đồng tử của tiểu nhị càng co lại, Đạm Cúc liền mở miệng hỏi: “ Vì sao? Cho dù nàng là đệ nhất mỹ nữ, thì tông chủ Vân tông cũng không thể sủng ái đến mức vô pháp vô thiên như vậy được!”

Nghe vậy sắc mặt tiểu nhị vô cùng thần bí: “Có điều này các người không biết, tông chủ Vân tông coi muội muội như bảo bối, sợ dĩ nàng có thể trở thành thánh nữ của Vân Tông, là vì... Nàng có năng lực biết trước!”

Tiểu nhị vừa dứt lời, tròng mắt U Tà xẹt qua một tia thâm thúy. Mà bọn người Hàn Mai, Hồn Thiên thì hoảng sợ liếc nhau, biết trước?!

Từ lúc bọn họ thấy được dị năng của người Cẩm Khê tộc, mấy người Hồn Thiên đã cảm thấy bất khả tư nghị. Lúc này nghe thấy lời của tiểu nhị, biết được ở Di Thất đại lục còn có người có năng lực biết trước, càng thêm hoảng sợ.

Có được dị năng đã làm cho người ta vô cùng hoảng sợ, nhưng mà biết trước! Đây là loại năng lực mà ở toàn bộ Thương Tà đại lục và Di Thất đại lục chưa từng có, giờ phút này nghe được tin tức này, cho nên bọn họ liền khiếp sợ.

Tiểu nhị nhìn thấy ánh mắt mọi người, lập tức lại mở miệng nói: “Còn có chuyện này nữa, các thể lực khác đều muốn bắt cóc Vân tông thánh nữ, chỉ cần có được bảo bối như vậy, còn sợ không mạnh sao?!”

Nghe lời nói này U Tà thần nhiên nhìn lướt qua tiểu nhị, lập tức phát phát tay với mấy người Hồn Thiên, Hồn Thiên liền đem bọc vàng nặng trĩu đưa vào trong tay tiểu nhị.

Tiểu nhị kia có chút run rẩy tiếp nhận vàng, ánh mắt có chút lóe. Vừa rồi, U Tà cũng biết tên tiểu nhị này chưa đem mọi chuyện kể ra hết, tất nhiên cái tin tức mà nàng chưa biết kia rất quan trọng. Tiểu nhị kia có chút run rẩy tiếp nhận vàng, lập tức ánh mắt lóe ra.

“Nếu không muốn chết, còn muốn có vàng, thì người hãy đem tất cả những gì người biết nói ra”, thanh âm Hồn Ảnh lạnh lùng, làm cho tiểu nhị kia cảm thấy áp lực vô cùng.

Quả nhiên, tiểu nhị kia sắc mặt trắng bệch, ôm vàng quỳ xuống đất, ngữ khí có chút run run nói: “Khách quan, khách quan, các người đừng giết ta, ta nói, cái gì ta cũng nói, ta sẽ đem hết những gì ta biết nói ra!”

“Vậy nói mau!”, Đàm Cúc có chút lo lắng, lập tức lớn tiếng mở miệng nói. Nghe thể tiểu nhị kia lập tức mở miệng: “Nghe đồn Vân tông thánh nữ, cũng chính là muội muội của tông chủ Vân tông, mười mấy năm trước đã thích tông chủ Tà tông! Nhưng giữa chính và tà thì không bao giờ có kết quả, huống hồ tông chủ Tà tông lại rất mực chung tình với đích nữ Thủy gia...”

Nói tới đây, giọng nói của tên tiểu nhị kia còn mang theo chút cảm khái, dù sao chuyện năm đó vô cùng ồn ào huyền ảo, toàn bộ người của Di Thất đại lục không ai không biết chuyện đó!

Lập tức tiểu nhị lại nói, “Sau đó tông chủ Vân tông hướng đích nữ Thủy gia cầu hôn, sau đó đích nữ Thủy gia bỏ trốn cùng tông chủ Tà tông, lúc ấy có thể nói là hung hăng tát vào mặt Vân tông một cái, tông chủ Vân tông vẫn rất bình tĩnh, nhưng Vân tông thánh nữ lại gây náo loạn một trận, sau đó Vân tông thánh nữ này liền cực kỳ ghét nữ tử nào xinh đẹp hơn mình, nếu gặp được, liền muốn giết!”

Càng nói thanh âm của tiểu nhị càng nhỏ, sau đó liền tràn ngập hoảng sợ. Bởi vì hơi thở quanh thân U Tà càng trở nên thâm trầm, quanh thân bịt kín một tầng sương mù, làm cho người ta không nhìn thấu, lại không hiểu được.

“Người đi xuống trước đi”, thanh âm U Tà phiêu miểu giống như từ xa truyền đến.

Mà nghe được lời nói của U Tà, tiểu nhị cung kính hành lễ rồi mới lui xuống, không dám dừng lại, trong phòng này áp lực quá lớn, nói thật tiểu nhị đã không chịu nổi, lời nói của U Tà giống như đặc xá, rất nhanh đi xuống bùng đồ ăn.

Hồn Ảnh liếc mắt nhìn bóng dáng của tên tiểu nhị kia một cái, sau đó nói với U Tà: “Phu nhân, xem ra lời nói của tên tiểu nhị kia là thật, xem ra muội muội của tông chủ Vân tông là người tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa lại có năng lực như vậy, thuộc hạ nghĩ chúng ta phải tiến vào Vân Tông như thế nào để không trêu chọc đến muội muội của tông chủ kia?”

Mấy người Hồn Thiên đều suy nghĩ vấn đề này, bọn họ vừa mới đi vào Di Thất đại lục, nếu mà trở mặt với người Vân tông nhanh như vậy, đối với bọn họ không có lợi, cho nên muốn cứu Thủy Linh Lung ra phải dùng trí!

Mà U Tà nghe được lời của Hồn Ảnh cũng không nói gì, trong đầu nhớ lại lời nói của tiểu nhị, ba ngày sau Vân Tông mở thịnh yến, mời tất cả mọi người có danh tiếng, vậy tứ đại gia tộc chắc chắn phải được mời, giờ phút này nàng chỉ có thể dựa vào thân phận cháu dâu để tiến vào Vân tông.

Nghĩ đến đây U Tà nhìn mấy người Hồn Thiên nói, “Tốt lắm, nếu tin tức đã nghe được, chúng ta liền ở đây đợi người tới, muốn đi vào Vân tông, phải dựa vào mấy người họ thôi ”.

Nghe vậy bốn người Hồn Thiên hàn mai liếc nhau, sau đó gật đầu, đúng vậy, nếu muốn thuận lợi tiến vào Vân tông, chỉ có thể dựa vào mấy người kia, sau khi vào được Vân tông, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Đoàn người vội vàng dùng bữa, xong liền ở lại bên trong tửu lâu.

Đêm khuya, sau khi tắm xong U Tà ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ mờ mờ khẽ khẽ nhú lên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng phủ lên bụng, ánh mắt dần dần trở lên ôn nhu, tràn ngập tình cảm của mẫu thân.

Mà đứa nhỏ trong bụng kia tựa hồ cảm nhận được U Tà khẽ vuốt, nên động động, ánh mắt U Tà sáng lên, sau đó khước miệng khẽ cười nói: “Đứa nhỏ, mẫu thân thực sự rất yêu con, yên tâm đi, mẫu thân nhất định sẽ tìm được phụ thân trở về”.

Vừa dứt lời, bụng lại động động, khước miệng U Tà càng cong, phượng mâu hổ phách thâm thúy nhìn chăm chú vào ánh trăng ngoài kia.

Trò hay chỉ mới bắt đầu, Vân Thánh Thiên, những gì người nợ mẫu thân ta, ta sẽ bắt người trả lại từng chút từng chút một!

Một đêm liền trôi qua như thế.

Sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài vang lên tiếng cãi nhau, giờ phút này từng góc ở Lưu Vân Vực đã náo nhiệt hơn không ít, Vân Tông thịnh yến, mời các thế lực khắp nơi, ai không dám nể mặt? Cho nên sau khi nhận được thiệp mời liền đem theo một ít thế lực chạy đến.

Thế cho nên mới là ngày thứ nhất mà đã có chút hỗn loạn, U Tà liền cho Hồn Thiên đi nghe ngóng, mấy người kia cách Lưu Vân Vực khá xa, hai ngày sau mới tới, cho nên U Tà cũng không lo lắng, mỗi ngày thân thiện luyện công hoặc là nghỉ ngơi, đợi đoàn người Hỏa Uyển Hình đến.

Rốt cục, chạng vạng hai ngày sau đoàn người Hỏa Uyển Hình cũng đi tới Lưu Vân vực.

Vẫn canh giữ ở cửa Lưu Vân Vực xem người lui tới, Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh nhìn thấy đoàn người kia liền vui vẻ, mà Hỏa Liên Túy vẫn ngồi ngay ngắn trên ngựa, nhìn thấy Hồn Thiên, Hồn Ảnh cũng vui vẻ. Hắn còn đang nghĩ xem biểu tấu đi đâu, hóa ra là đi trước một bước đến Lưu Vân Vực.

Lập tức lại nghĩ, lắc lắc đầu. U Tà cùng hắn đi vào Di Thất đại lục, không có khả năng biết trước Vân tông thịnh yến mới đúng? Lúc này Hỏa Liên Túy càng thêm sùng bái U Tà, năng lực biết trước, năng lực đó chỉ có Vân tông thánh nữ mới có!

Nghĩ đến đây Hỏa Liên Túy phi xuống ngựa đến trước mặt Hồn Thiên và Hồn Ảnh, mà lúc này một đạo thanh âm hùng hậu từ trong xe ngựa truyền ra: “Tên xu tiểu tử này, không đi còn làm gì!”

Nghe vậy Hỏa Liên Túy mới nhớ ra bác mình cùng gia gia đều ngồi bên trong xe ngựa, liền nói: “ Gia gia, đây là thân tín của biểu ca và biểu tấu!”

Nghe nói như thế một thân ảnh nhẹ nhàng đi ra, trực tiếp đi tới trước mặt Hồn Thiên và Hồn Ảnh, nói: “Các người chính là thân tín của tôn tước (cháu dâu) sao?! Mau mau mau, cháu dâu ta ở đâu, còn không mau mang ta đi!”

Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh có chút ngây ngốc, ai có thể nói cho hai người bọn họ, người líu ríu có khuôn mặt hòa ái, ánh mắt gian gian nhưng lại chứa đầy uy nghiêm trước mắt này là ai không?

Hỏa Liên Túy đầu đầy hắc tuyến nhìn gia gia mình, cũng chính là gia chủ Hỏa gia, một trong tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục, nói: “ Gia gia, người từ từ hãy nói, để cho Hồn Thiên và Hồn Ảnh nói trước, bằng không chúng ta làm sao biết biểu tấu ở đâu?”

Nghe vậy gia chủ Hỏa gia gật đầu, nói: “Ân, đúng vậy, hai người các người mau nói cho ta biết tôn tước ở nơi nào?!”

Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh lúc này mới bị gọi trở về, lập tức mở miệng nói, “Phu nhân nhà ta đang ở bên trong tửu lâu nghỉ ngơi!”

“Vậy thì còn không mau mang lão nhân ta đi xem!”, nghe vậy gia chủ Hỏa gia trợn trừng mắt, lập tức lớn tiếng nói.

Sau đó Hồn Thiên, Hồn Ảnh liếc nhau, trong mắt đầy ý cười, không biết phu nhân lạnh lùng nhà mình gặp phải lão ngoan đồng này sẽ có phản ứng như thế nào ... Sẽ là như thế nào đây.

Nghĩ đến đây hai người rất là chờ mong, sau đó liền nói, “Thỉnh, chúng ta liền mang ngài đi” .

Dứt lời liền đi ở phía trước, mà gia chủ Hỏa gia, Hỏa Liễn Túy, Hỏa Uyển Hình cũng xuống xe ngựa, đi về phía tử lâu.

Sau khi đi vào tử lâu, Hồn Thiên, Hồn Ảnh đưa đoàn người đến bên ngoài phòng U Tà, Hồn Ảnh gõ cửa, sau đó liền nghe thấy tiếng Đạm Cúc nói mời vào.

Lọt vào trong tầm mắt của gia chủ Hỏa gia là một đôi phượng mâu màu hổ phách....

97. Q.iii – Chương 03

Chương 3 : Yên hội đột kích, ghen ghét Vân Y.

Edit & Beta: Vy Nhi

Gia chủ Hỏa gia nhìn phượng mâu của U Tà, cảm thấy nhất thời co rụt lại, ánh mắt này... Thế nhưng lại làm ột người đã làm gia chủ mấy chục năm như ông cảm thấy tim đập nhanh!

Nghĩ đến đây gia chủ Hỏa gia cảm thấy hoảng sợ, thẳng cho đến lúc U Tà đứng lên đi về phía mấy người, nhẹ nhẹ rung động cùng hoảng sợ kia mới dần tan biến đi, mà Hỏa Liễn Túy vừa thấy U Tà liền vọt lên trước tiên, sùng bái nói, “Biểu tấu, rốt cục cũng tìm được người !”

Nghe vậy U Tà cũng chỉ thần nhiên gật gật đầu, nhìn về phía gia chủ Hỏa gia, không đợi ông mở miệng trước, U Tà đã nhẹ giọng nói, “Gia gia”, ngữ khí tuy rằng trong trẻo mang theo tia lạnh lùng hờ hững, nhưng trong cái lạnh lùng đó lại vẫn mang theo một tia thân thiết.

Nghe được hai chữ kia của U Tà, gia chủ Hỏa gia nhất thời trong lòng mừng rỡ, cười ha hả nói, “Ngonan, thực ngoan, ha ha ha!”, thần thái kia thật giống như một lão nhân gia bình thường nghe được cháu gái gọi mình một tiếng “Gia gia” vậy.

Gia chủ Hỏa gia phản ứng như vậy nhất thời làm cho U Tà sinh ra hảo cảm từ tận đáy lòng, sau đó U Tà lại nói, “Gia gia, mẫu thân, ngồi xuống đi, Hàn Mai, Đạm Cúc dâng trà”, dứt lời U Tà liền khoác tay, đỡ gia chủ Hỏa gia ngồi xuống bàn.

Hỏa Uyển Hình nhìn phụ thân cùng con dâu nhà mình ở chung với nhau tốt như vậy, nhất thời cũng cười lên tiếng.

Hỏa Liễn Túy ở bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người, lập tức nói, “Gia gia, không phải chưa bao giờ người khác khoác tay đỡ người sao? Người nói nếu làm như vậy người sẽ cảm thấy mình giống như lão già tám mươi vậy, mỗi lần ta đỡ người, người đều đánh ta!”

Trong giọng nói của Hỏa Liễn Túy rõ ràng tất cả đều là không dám tin, mà gia chủ Hỏa gia nghe vậy sắc mặt cũng không thay đổi nói, “Đây chính là cháu dâu của ta, so với người tất nhiên phải chiều chuộng hơn, đỡ ta thì đã sao, cháu dâu đỡ ta thì ta liền vui, ha ha ha!”

Nói xong còn vô cùng đặc ý liếc nhìn Hỏa Liễn Túy một cái, rất có bộ dạng của lão ngoan đồng, mà U Tà nhìn lão nhân gia không hề có phong thái giống như gia chủ Hỏa gia, nhất thời trong lòng cũng dâng lên ảm áp, nàng biết, sở dĩ gia chủ Hỏa gia làm như vậy cũng là vì muốn lòng của nàng có thể được an ủi một chút.

“Gia gia, Vân tông yến hội khi nào thì bắt đầu”, sau khi Đạm Cúc cùng Hàn Mai dâng trà lên, U Tà khẽ mở môi đẹp nói. Nàng biết Vân tông yến hội là vào ba ngày sau, nhưng cũng không biết thời gian chính xác là khi nào.

Gia chủ Hỏa gia nghe vậy liền đáp, “Ngay khi trời tối, tôn tức ngoan muốn đi tham gia Vân tông yến hội?”

Nghe vậy thần sắc U Tà không có một tia biến hóa nói, “Dạ, gia gia, ta muốn đi”, nghe thấy vậy gia chủ Hỏa gia lập tức cười ha ha lên, “Hảo, vậy thì gia gia liền mang con đi!”

Hỏa Uyển Hình ở bên cạnh dường như nghĩ tới cái gì, nhất thời nhẹ nhàng nhún mi, mà Hỏa Liễn Túy cũng nói, “Gia gia, vậy còn Vân tông thánh nữ...”, giờ phút này chính ngữ khí của Hỏa Liễn Túy cũng có chút thay đổi.

Hỏa Uyển Hình thân là Đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục năm đó, dung mạo cho dù đã nhiều năm cũng vẫn không ai sánh nổi, nhưng vì thanh danh của nàng rất lớn, lại là đích nữ duy nhất của Hỏa gia, cho dù Vân Y có vô pháp vô thiên đến mức nào cũng không có khả năng động thủ với Hỏa Uyển Hình trước mặt mọi người. Nhưng U Tà thì không như vậy, tuy rằng là tôn tức của Hỏa gia, nhưng Di Thất đại lục lại không ai biết đến điều này.

Gia chủ Hỏa gia nghe thấy Hỏa Liễn Túy nói vậy, nhất thời khinh thường vênh râu, “Nàng thì tính là cái gì! Lão nhân gia ta làm gia chủ Hỏa gia đã mấy chục năm, vậy mà lại phải sợ một xú nha đầu sao?! Tôn tức ngoan đừng sợ, gia gia muốn mang con đi, còn muốn quang minh chính đại mang con đi, để ọi người Di Thất đại lục thấy được tôn tức ngoan của ta! Ha ha ha!”

Nghe vậy Hỏa Liễn Túy liền nở nụ cười, đúng vậy, gia gia của hắn là loại người nào chứ, Di Thất đại lục không ai có thể cho ông chùn bước, xú lão đầu tính tình nóng nảy như vậy, ai dám tỏ thái độ với ông chứ.

U Tà ở bên cạnh nghe được lời của gia chủ Hỏa gia sau đó lưng run lên, ông cũng không hỏi nàng vì sao muốn đi Vân tông yến hội, không có một chút hoài nghi liên nguyện ý dẫn nàng đi, chuyện này suy cho cùng chính là mạo hiểm chọc tới tôn nghiêm của Vân tông.

Nghĩ đến đây khóe miệng U Tà liền gợi lên một chút độ cong, vào thời khắc này, lão ngoan đồng tính tình nóng nảy – gia chủ Hỏa gia này đã đi vào tâm của U Tà, chỉ cần nàng còn, như vậy sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn đến gia chủ Hỏa gia, cũng chính là gia gia của nàng.

Gia chủ Hỏa gia nói xong, sau đó nhìn về phía U Tà, chỉ thấy nàng chỉ để lộ duy nhất một đôi phượng mâu màu hổ phách ở bên ngoài khăn che mặt, một đầu dây chỉ bạc của nàng lại vô cùng chói mắt, đáng vẻ tuyệt sắc như vậy, cho dù là đeo khăn che mặt cũng không thể che dấu được khí chất khuynh thành.

Nhìn chỉ bạc trên đầu U Tà, đáy mắt gia chủ Hỏa gia liền có chút ứ đọng, chuyện xảy ra ở Táng Hồn nhai khi đó, Hỏa Liễn Túy cũng đã nói lại với ông, lúc ấy ông liền vì tình cảm của tôn tử cùng tôn tức nhà mình mà rung động, nhưng mà giờ phút này, chân thực nhìn thấy một đầu chỉ bạc của U Tà ông mới càng cảm thấy rung động đến tận tâm can.

Vì nam tử mà mình yêu thương chớp mắt tóc đen thành tuyết, thật không hiểu đến khi tôn tử mà từ nhỏ đã triển lộ ra thiên phú hơn người, thâm trầm đến mức ngay cả ông cũng nhìn không thấu kia trở về, nhìn thấy bộ dạng tôn tức bây giờ sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây gia chủ Hỏa gia cũng nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ sợ đến lúc đó hắn sẽ chỉ có một loại cảm giác hận không thể tự mình đi. Tôn tử này của ông tuy rằng ông mới chỉ thấy hắn một lần, nhưng tính tình của hắn ông cũng hiểu được.

Rất nhanh gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, “Gia gia, Vân tông yến hội sắp bắt đầu, chúng ta cũng đi đến Vân tông thôi!”, Hỏa Liễn Túy nhìn U Tà vẫn đang nói chuyện vui vẻ với gia chủ Hỏa gia, nhất thời đầu đầy hắc tuyến, gia gia là người nói cười vui vẻ hắn cũng biết, nhưng như thế nào hắn lại không biết gia gia cũng có thể ôn nhu nói chuyện phiếm với người khác như vậy chứ? !

Người hòa ái như vậy, ngay cả nói chuyện với bác cũng không được như thế, đây chính là bất công mà, vì sao người đối với hắn lại luôn nóng nảy như vậy chứ!

Hỏa Liễn Túy vừa mới tức giận bất bình, một quả táo to hồng hồng đã phịch một tiếng nện vào trán của hắn, sau đó lập tức truyền đến lời nói hùng hùng hổ hổ của gia chủ Hỏa gia, “Xú tiểu tử, ngươi sao lại đáng ghét như vậy!”

Hỏa Liễn Túy sau cơn choáng váng nghe thấy vậy liền phịch một tiếng ngã xuống đất, vết bầm đỏ hồng trên trán kia đã chứng tỏ suy nghĩ vừa rồi trong lòng hắn, quả thực là làm cho Hỏa Liễn Túy buồn bực không thôi.

Mà ngay khi hần vẫn còn đang mơ hồ không hiểu, gia chủ Hỏa gia đã mang theo U Tà cùng Hỏa Uyển Hình đi ra ngoài, Hỏa Liễn Túy nhất thời đứng phắt dậy, gất lên, “Thật là, xú lão đầu!”

Vừa mới nói xong, một quả táo to lại hướng hần bay tới, cũng may mà lần này Hỏa Liễn Túy sớm có phòng bị nên né được, sau đó cũng không dám nói thêm cái gì, đuổi theo.

Vân tông nằm ở nơi xa xôi u tĩnh nhất của Lưu Vân Vực, liếc mắt một cái liền thấy lầu các liên miên không dứt quả thực có thể so với hoàng cung, con người U Tà sâu thẳm nhìn những gian lầu các này, trong lòng ngẫm lại cũng thấy đó là tất nhiên, nơi này chính là thế lực to lớn nhất Di Thất đại lục – Vân tông .

Quả nhiên, khi đoàn người chậm rãi đi vào gian lầu phía trước mặt, U Tà liền thấy được một tấm bảng thật lớn trịnh trọng đề hai chữ, “Vân tông!”, hai chữ kia uy phong lẫm lẫm, khắp nơi tản ra hơi thở cổ xưa, làm cho người ta cảm thấy trong lòng không dám sinh ra bất kính.

Nhưng khí thế này đối với U Tà cũng không có một chút tác dụng nào, nhìn tấm bảng thật lớn kia, khoe miệng U Tà liền nhắc lên một chút độ cong trào phúng, Vân tông? Sớm muộn cũng có một ngày, nàng sẽ khiến cho tấm biển kia bị mọi người trên thế gian giẫm ở dưới chân!

Gia chủ Hỏa gia cảm nhận được chút điểm hơi thở khác thường quanh thân U Tà, sắc mặt vẫn như trước không thay đổi, từ lúc U Tà nói nàng muốn tới tham gia Vân tông yến hội thì ông cũng đã biết, tất nhiên là có mục đích .

Bất quá cũng chẳng sao, tôn tức của ông, cho dù là kẻ địch của Vân tông, ông cũng quyết sẽ che chở!

Thị vệ ngoài cửa nhìn thấy đoàn người đi cùng gia chủ Hỏa gia liền chạy lại, cung kính nói, “Gia chủ Hỏa gia, mời, tông chủ chúng ta chờ người đã lâu!”

Nói xong liền xoay người hành lễ mời đoàn người Hỏa gia tiến vào bên trong đại sảnh Vân tông, thẳng đến khi thân ảnh của đoàn người đi cùng gia chủ Hỏa gia dần đi xa, vài tên thị vệ ngoài cửa mới tụ lại một chỗ xì xào to nhỏ.

“Này, các người thấy được không, cái người từng đào hôn với Phong gia, đại tiểu thư Hỏa gia đã trở lại, quả nhiên là mạo mỹ khuynh thành, không hổ là Đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục năm đó a!”

“Cũng không thể không nói nha, người xem nàng đó, tuy rằng tuổi lớn, nhưng lại vẫn xinh đẹp như vậy!”

“Đúng vậy, so với thánh nữ của chúng ta còn đẹp hơn ba phần a! Thật không biết nếu mà thánh nữ nhìn thấy vị Đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục này thì sẽ như thế nào?”

“Hừ, nhỏ giọng chút đi, đích nữ của Hỏa gia này cũng nên thấy may mắn vì nàng được sinh ra ở Hỏa gia đi, như vậy mới khiến thánh nữ của chúng ta kiêng kị” .

Mà lúc này thủ lĩnh thị vệ vẫn ở một bên trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, “Nữ tử che mặt ở bên cạnh gia chủ Hỏa gia kia là ai vậy? Vì sao từ trước đến nay ta chưa từng gặp qua?”

Nghe vậy mấy người khác đều có chút hai mặt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ cũng chú ý tới nữ tử che mặt kia, một đầu chỉ bạc dài tới mắt cá chân có thể nói là thiên hạ độc nhất vô nhị, hơn nữa quanh thân còn tản ra hơi thở cao quý cùng thần thánh, cho dù là Vân tông thánh nữ của họ cũng không thể bằng được, nàng khiến cho người khác dù muốn bỏ qua cũng không thể bỏ qua được.

Bọn họ sợ dĩ không có mở miệng, chỉ vì nàng thật sự quá mức không thực, không thực đến mức làm cho người ta cảm thấy nàng giống như thần tiên trên trời, chỉ chớp mắt một cái là sẽ biến mất không thấy.

Giờ phút này nghe được có người nhắc tới nữ tử tóc bạc, nhất thời mấy người lại bắt đầu dấy lên tham lam.

“Nàng kia hơi thở hoàn mỹ không giống phàm nhân, hơn nữa tóc bạc, thật sự làm cho người khác không sánh nổi!”

“Đúng vậy, chỉ là nàng tựa hồ là... Hoài đứa nhỏ?”

“Đúng vậy, thì ra là ta không có nhìn lầm! Thật không biết là nam tử như thế nào mà lại có thể thú được nữ tử như vậy, cho dù phải chết cũng đáng giá, tuy rằng nàng mang khăn che mặt, nhưng ta dám cam đoan, nàng kia tuyệt đối là khuynh quốc khuynh thành, dung mạo tuyệt sắc!”

“Chuyện này không cần người cam đoan, mấy người chúng ta đều nhìn ra được! Cũng không biết nếu như nữ tử này bị thánh nữ của chúng ta nhìn thấy... Ai, nữ tử mỹ mạo như thế, nếu phải chết vậy thì thật đáng tiếc!”

“Vậy thì cũng không nhất định, người xem gia chủ Hỏa gia, nữ nhi độc nhất của mình nhiều năm trở về cũng không dẫn theo bên người, lại khoác tay nữ tử che mặt kia, chuyện này đã đủ chứng tỏ thân phận của nữ tử này ở Hỏa gia cũng cực cao!”

Nghe vậy mấy tên thị vệ đều gật gật đầu, trên mặt đều là đồng ý, lập tức trong lòng liền suy nghĩ, chỉ sợ yến hội đêm nay sẽ rất náo nhiệt ...

Cho đến một trận tiếng bước chân khác truyền đến, nhóm thị vệ mới tự trở về vị trí cũ, nghênh đón người tới.

Nhìn lại thì thấy gia chủ Phong gia ôm nữ nhi của hắn – Phong Lê Âm đi tới Vân tông, thị vệ kia cung kính hành lễ xong liền mời đoàn người Phong gia vào Vân tông.

Giờ phút này khuôn mặt Phong Lê Âm có chút ỉu tụy, nếu không nhờ có son phấn che lấp, chỉ sợ sẽ tạo thành sự kiện oanh động Di Thất đại lục.

Ai không biết, gia chủ Phong gia sủng ái nữ nhi Phong Lê Âm gần như mê, nữ nhi luôn dưỡng ở trong nhà vậy mà lại biến thành bộ dạng này.

Nhắc tới gia chủ Phong gia cũng thật sủng ái Phong Lê Âm, vì chữa khỏi tứ chi tàn phế của nàng, cư nhiên lại lấy trấn gia chi bảo của Phong gia làm vật trao đổi, khiến cho thần y Dược thiên lão nhân ở Di Thất đại lục ra tay chữa trị cho Phong Lê Âm.

Dược thiên lão nhân ở Di Thất đại lục, y thuật kinh thiên, chưa từng có người ông chữa không được, người người đều truyền tụng rằng chỉ cần còn một hơi, vậy thì ông đều có thể cứu được. Nhưng mà Dược thiên lão nhân này bản tính cực kỳ kỳ quái, không cần vàng cũng không cần bạc, mà chỉ thích thu thập bảo vật gia truyền của người khác.

Cho nên có thể nói, vì Phong Lê Âm, gia chủ Phong gia đã dốc hết tâm sức, là một trong tứ đại gia tộc có lịch sử hơn ngàn năm ở Di Thất đại lục, bảo vật gia truyền của Phong gia đương nhiên cũng không phải dạng xoàng.

Nhưng mà Phong Lê Âm dù đã được chữa trị, nhưng tứ chi vẫn có chút cứng ngắc.

Tuy rằng như thế, nhưng giờ phút này trên mặt gia chủ Phong gia cũng treo đầy ý cười, so với bộ dạng nham hiểm mà mọi người vẫn thấy quả thực là hai người khác biệt, làm cho thị vệ Vân tông kinh ngạc không thôi, không biết đã có chuyện vui gì mà lại làm cho gia chủ Phong gia cao hứng như vậy.

Gia chủ Phong gia vừa đi vừa nhìn về phía Phong Lê Âm ở bên cạnh, càng nhìn lại càng cao hứng, thế nhưng không để ý đến mọi người ở đây, mà cười ha ha lên. Phong Lê Âm nghe thấy tiếng cười của gia chủ Phong gia thì lưng cứng đờ, nếu nhìn kỹ nhất định có thể nhìn ra nhục nhả cùng cừu hận sâu sắc trong mắt Phong Lê Âm.

Thậm chí cả hai bàn tay ở dưới ống tay áo cũng hung hăng bấu chặt vào nhau, nhục nhả kia trong mắt nàng không khỏi làm cho người ta phải nghiền ngẫm, mà gia chủ Phong gia cũng không ngại Phong Lê Âm thân thể cứng ngắc, vẫn như trước ôm nàng đi về phía Vân tông thịnh yến.

Trên mặt gia chủ Hỏa gia treo đầy ý cười dẫn theo U Tà đi tới đại điện nơi Vân tông tổ chức thịnh yến, lúc này trong đại điện đã sớm đèn đuốc sáng trưng, hương rượu tràn ngập khắp nơi, đánh thẳng vào khứu giác của mọi người, vừa ngửi liền biết tất nhiên là hảo tửu.

Lúc này gia chủ Mộc gia cũng đã sớm dẫn theo Mộc Thương Lan đến đây, khi nhìn thấy gia chủ Hỏa gia thật cao hứng dẫn theo một đoàn người đến, gia chủ Mộc gia cùng gia chủ Hỏa gia vốn là bằng hữu giao hảo tốt tự nhiên liền thấy tò mò không thôi, lập tức chạy đến trước mặt gia chủ Hỏa gia.

“Hỏa huynh, chuyện gì mà lại khiến huynh cao hứng như vậy?”, khi gia chủ Mộc gia hỏi xong câu đó liền nhìn thấy Hỏa Uyển Hình đang ở phía sau gia chủ Hỏa gia, lập tức mừng rỡ nói, “Thì ra là Hình Nhi đã trở lại, ha ha ha, khó trách a!”

Nghe vậy Hỏa Uyển Hình liền tiến lên nhìn gia chủ Mộc gia nói, “Mộc thúc thúc, Hình Nhi đã trở lại”, Hỏa Uyển Hình lúc này so với thời còn trẻ khác nhau quá lớn, đã không hề giống như đứa trẻ cùng Thủy Linh Lung nghịch ngợm gây sự ngày nào, mà quanh thân tràn ngập hơi thở thành thực.

Thấy vậy gia chủ Mộc gia không khỏi vui mừng không thôi, liền nói, “Trở về là tốt rồi.....Trở về là tốt rồi! “

Gia chủ Hỏa gia nhìn bộ dạng cảm động đến muốn rơi nước mắt kia của gia chủ Mộc gia không khỏi lớn tiếng nói, “Người đừng bày ra bộ mặt như khóc tang vậy, làm cháu dâu của ta sợ hãi thì xem hãy ta như thế nào thu thập người!”

Gia chủ Mộc gia nhìn bộ dạng phần nộ của gia chủ Hỏa gia không khỏi có chút há hốc miệng, mà lúc này Hỏa Liên Túy đi lên thấy bộ dạng dở khóc dở cười kia của gia chủ Mộc gia, trong lòng không khỏi có chút có thừa mãn nói, “Mộc gia gia, người cũng đừng trách nha, hiện tại gia gia đã coi biểu tấu thành bảo bối rồi, nếu như người quả thật dọa đến biểu tấu, chắc chắn, vậy thì kết cục thật sự là....”

Tuy rằng là nói như thế, nhưng trong lòng Hỏa Liên Túy cũng không khỏi buồn cười, dọa đến biểu tấu, điều này sao có thể? ! Bất quá chuyện gia gia sủng biểu tấu thì thật đúng là thiên chân vạn xác (vô cùng chính xác) !

Giờ phút này nghe thấy lời Hỏa Liên Túy nói, gia chủ Mộc gia lại càng ngây ngốc giống như tiểu hòa thượng không hiểu chuyện, sau đó lại nhìn về phía U Tà ở bên cạnh gia chủ Hỏa gia, một thân ngân y không nhiễm một hạt bụi, một đầu chỉ bạc tung bay trong gió đêm, trên mặt đeo một cái khăn che mặt làm cho người ta không thấy rõ khuôn mặt chân thật của nàng, thế nhưng cho dù như vậy, gia chủ Mộc gia vẫn cảm nhận được khuôn mặt đằng sau cái khăn che mặt kia tất nhiên là khuynh thành tuyệt sắc!

Vừa rồi ông lơ đãng thấy được Hỏa Uyển Hình, nhưng cũng không chú ý tới U Tà. Đơn giản là vì từ lúc U Tà đi vào đại điện này nàng liền ẩn nấp hơi thở, giống như chìm trong một tầng sương mù, làm cho người ta không thể phân rõ thật giả.

Khi còn ở thế kỷ hai mươi mốt, bởi vì U Tà chính là Tà Y vang danh hắc bạch lưỡng đạo, cho nên tự nhiên những người muốn sát hại nàng cũng rất nhiều, vì bảo hộ chính mình cho nên nàng mới học thuật ẩn nấp của thích khách.

Cũng bởi vì U Tà có bản lĩnh hơn người cho nên mới luyện được thuật ẩn nấp đến mức xuất thần nhập hóa, cho dù đang đứng ở bên cạnh một người cũng sẽ không bị phát hiện, toàn bộ hơi thở quanh thân đều đã biến mất.

Mà gia chủ Mộc gia khi nhìn đến U Tà lại cảm thấy rung mình, nếu không phải ông chính mắt nhìn thấy một người chân thực ở trước mắt thì thật không nghĩ đến nơi này lại có người như vậy, lập tức trong lòng gia chủ Mộc gia dấy lên sợ hãi cùng hoảng sợ, năng lực đáng sợ đến thế, nếu như muốn giết một người, chẳng phải là rất dễ dàng sao? !

Mộc Thương Lan cũng đi tới bên cạnh gia chủ Mộc gia, nhìn U Tà nói, “Gia gia, người có điều không biết, vị này chính là cháu dâu của Hỏa lão gia chủ, cũng chính là thê tử của Kinh Thương đại ca!”

U Tà nghe Mộc Thương Lan giới thiệu xong, liền thần nhiên gật gật đầu, nhẹ giọng gọi một tiếng, “Mộc gia gia” .

Nghe vậy gia chủ Mộc gia mới bắt đầu cảm nhận thấy sự tồn tại của U Tà. Cho đến nay ông cũng chưa từng quên tiểu nam hài còn nhỏ tuổi kia, cũng chính là nam hài duy nhất mà ông không thể nhìn thấu, thâm trầm làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, khi đó ông đã biết, nam hài này, sau khi lớn lên tất sẽ giống như Thương long rời bến, vút bay tới tận chín tầng mây!

Mà giờ phút này nhìn thấy U Tà, gia chủ Mộc gia lại càng thêm tò mò đối với nàng, có thể làm cho nam tử kia yêu thích nữ tử, vậy thì nàng tất nhiên cũng không phải hạng người hời hợt, sau khi nhìn kỹ thì lại càng cảm khái, hai người này thật sự là quá mức xứng đôi.

Đều là tuổi còn nhỏ mà đã khiến cho ông một chút cũng nhìn không thấu, quả nhiên là làm cho người ta không phục không được.

Gia chủ Hỏa gia nhìn thấy vẻ mặt của gia chủ Mộc gia thì liền biết suy nghĩ trong lòng ông, trên mặt lập tức liền tràn đầy tự hào nói, “Thế nào, hâm mộ phải không, tôn tử cùng tôn tức của ta chính là không ai có thể sánh bằng!”

Gia chủ Mộc gia nhìn bộ dạng khoe khoang thật muốn đánh đòn của gia chủ Hỏa gia, không khỏi cười khở lắc lắc đầu, từ nhỏ đến lớn, điều duy nhất mà ông cảm thấy kém hơn, chính là tôn tử Liệt Hỏa Kinh Thương của ông ta, nay nhìn thấy U Tà lại càng cảm khái, ngay cả tôn tức của ông ta so với ông cũng tự hào hơn.

Nghĩ đến đây gia chủ Mộc gia lại nhìn về phía Mộc Thương Lan ở bên cạnh, trong ánh mắt rõ ràng đang nói, ngày sau nếu như người không tìm được một nữ tử có thể so sánh với tôn tức này của Hỏa lão nhân, vậy thì xem lão tử ta như thế nào trị người!

Mộc Thương Lan bị ánh mắt này nhìn có chút phát run, sau đó lại bất đắc dĩ sờ sờ chóp mũi, mà Hỏa Liên Túy thấy thế cũng chỉ vào Mộc Thương Lan cười ha ha lên.

Cười cười, một đôi bàn tay to liền chụp lên đầu Hỏa Liên Túy.

Hắn chỉ nghe phịch một tiếng, đầu đã bị đánh đến mênh mông, sau đó lập tức quay đầu nhìn gia chủ Hỏa gia lớn tiếng nói, “Gia gia, trước mặt mọi người, người có thể cho tôn tử của người một chút mặt mũi hay không!”

Nghe vậy gia chủ Hỏa gia thập phần bình tĩnh nhìn Hỏa Liên Túy nói, “Không thể”

Nói xong liền mang theo U Tà ngồi xuống bàn, cô đơn lưu lại một mình Hỏa Liên Túy trong gió đêm hỗn độn. Hỏa Uyển Hình thương tiếc nhìn Hỏa Liên Túy, sau đó cũng bị gia chủ Hỏa gia kéo ngồi xuống.

Qua một lúc lâu sau, Hỏa Liên Túy mới sắc mặt hắc hắc ngồi vào vị trí của mình, Mộc Thương Lan ngồi ở bên cạnh Hỏa Liên Túy không khỏi vụng trộm cười lên tiếng. Nghe thấy tiếng cười hắc hắc kia, lập tức Hỏa Liên Túy liền đem một đạo ánh mắt đủ để dọa người đặt ở trên người Mộc Thương Lan.

Ánh mắt kia tràn đầy thâm tình, mà trong thâm tình lại mang theo tình yêu sâu đậm, say đắm triền miên...

Thấy ánh mắt của Hỏa Liên Túy, Mộc Thương Lan vốn đang vụng trộm cười to lập tức lưng cứng đờ, sắc mặt nhất hắc, cơ hồ muốn cười ra nước mắt vậy. Sau đó hai tay cứng ngắc cầm lấy chung rượu uống cạn một hơi.

Bộ dạng kia của Mộc Thương Lan làm cho Hỏa Liên Túy mừng rỡ, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ bất mãn cũng tan biến không thấy, vui tươi hơn hử nhấm nháp rượu ngon của Vân tông, thần sắc có chút hưởng thụ, làm cho Mộc Thương Lan ở bên cạnh nhìn hắn ngân nga rung động.

Không bao lâu, chung quanh một mảnh thanh âm hỗn loạn tất cả đều biến mất, chỉ lưu lại toàn cảnh yên tĩnh.

Con người U Tà cũng nháy mắt trở nên thâm thúy, nhưng lại không hề giống những người bình thường khác, đều hướng mắt nhìn về phía phát ra nguyên nhân khiến chung quanh một mảnh yên tĩnh, mà nàng vẫn thản nhiên ngồi ở vị trí của mình, ẩn nấp hơi thở, làm ọi người quanh thân không hề chú ý tới nàng.

Nhưng cứ như thế, một đầu chỉ bạc chói mắt kia cũng vẫn làm ấy người bên cạnh phải nhẹ nhàng liếc nhìn vài lần, giống như sợ quấy nhiễu đến U Tà mà ánh mắt không dám dừng lại lâu.

Lúc này một nữ nhân từ ngoài cửa đi tới, một thân kim bào chói mắt làm cho người ta không thể rời mắt khỏi nàng, khuôn mặt diễm lệ, đôi mắt đẹp tràn đầy nghiêm túc, quanh thân tản ra hơi thở khó có thể tiếp cận, nhưng như thế, mơ hồ vẫn có thể thấy được nếp nhăn rất nhỏ trên khóe mắt nàng, này nữ nhân, cũng đã có chút lớn tuổi.

U Tà tuy rằng không nâng mắt nhìn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khis thể sắc bén cùng nham hiểm của nữ nhân kia, muội muội của tông chủ Vân tông – Vân Thánh Thiên, cũng chính là Vân tông thánh nữ – Vân Y?

Quả nhiên là một nữ nhân tàn nhẫn, chỉ là không biết nàng ta có biết hay không, nữ nhân mà cả đời này nàng ta hận nhất, cũng chính là mẫu thân của U Tà lại ở ngay trong Vân tông này? Nếu như nàng ta biết thì làm sao có thể không giở thủ đoạn chứ?

Nghĩ đến đây phượng màu màu hổ phách của U Tà không khỏi càng phát ra thâm thúy, một hồi yến hội lần này rốt cuộc là vì cái gì, chỉ sợ hội tàn mới biết. Bất quá mặc kệ thế nào, nếu đã tiến vào trong Vân, vậy thì nàng sẽ không bỏ qua bất cứ khả năng nào có thể cứu mẫu thân của mình!

Đúng lúc này, Vân Y mở miệng nói, “Các vị, hôm nay là tông chủ Vân tông ta tổ chức yến tiệc, thỉnh mọi người thoải mái dùng thiện, không cần quá câu lệ, tông chủ một lát nữa sẽ đến, ta tới trước kính mọi người vài chén!”

Trong lời nói của Vân Y thật ra không có một chút hạ thấp bọn họ, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn ra trong mắt nàng nhẹ khinh thường, cùng kiêu ngạo tự đại. Khi U Tà nâng mắt nhìn lên, nháy mắt liền thấy rõ thần sắc trong mắt nàng, lập tức khóe miệng gợi lên một chút cười khê, phụ thân của nàng nếu thích nữ nhân như vậy, vậy thì quá mức buồn cười.

Vân Y vừa mới nói xong liền cầm một chén rượu lên kính mọi người, một hơi cạn sạch, nhất thời chung quanh lại khôi phục lại bộ dạng, đều cười tiếp nhận Vân Y kính rượu.

Đột nhiên Vân Y lại trở nên hoảng khi nhìn thấy Hỏa Uyển Hình đang ngồi ở bên cạnh gia chủ Hỏa gia, nhất thời đáy mắt chột lóe.

Suy nghĩ của Vân Y không khỏi trở về khi còn nhỏ.

“Mau nhìn, uy, mọi người mau nhìn, Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình đến đây!”

“Ở nơi nào, ở nơi nào, ta cũng phải nhìn, tránh ra!”

“Cút xa một chút, bốn thiếu gia muốn nhìn mỹ nhân, các người mau cút ra!”

“...”, tiếng ồn ào liên tiếp vang lên ở cửa phòng học trở thành tiếng động lớn rầm rĩ, mà ở cách đó không xa chỗ mọi người có một nữ hài tử một thân y phục vàng nhạt đứng đó, nàng nhìn phần đông bạn học đang điên cuồng kia, mắt đẹp tràn đầy ghen tị.

Thủy Linh Lung, Hỏa Uyển Hình, ta đường đường là Vân tông thánh nữ cư nhiên cũng không thể khiến cho người khác đối với ta điên cuồng như vậy, hai người các người chỉ là nữ nhi của một trong tứ đại gia tộc mà thôi, thế nhưng lại đoạt đi khí thế của ta!

Một thời điểm khác, khi phu tử công bố thành tích học tập.

Phu tử nhẹ nhàng vuốt ve chòm râu trắng của mình, nhìn qua mọi người phía dưới cũng không có gì khác ngoài hai đạo ánh mắt không thèm để ý, còn lại đều là ánh mắt sáng quắc nhìn tập thành tích trong tay của hắn, phu tử không khỏi cười khổ lắc lắc đầu, vì sao người không thèm để ý học hành nhất cũng là người có thành tích tốt nhất.

Sau khi công bố thành tích xong, vĩnh viễn đều là Thủy Linh Lung, Hỏa Uyển Hình đứng song song ở vị trí cao nhất, mà cái tên Vân Y cũng bị xếp sau hai người.

Vì vậy, Vân Y từ nhỏ liền sinh ra ghen ghét đối với Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình.

Đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục, sóng vai cũng là hai người Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình. Thẳng cho đến khi hai người bọn họ liên tiếp xảy ra chuyện, cái tên Vân Y mới dần dần truyền khắp Di Thất đại lục, mà người này lại vì bản tính tâm ngoan thủ lạt cùng đồ phụ mà nổi danh.

Cũng vì như thế, Vân Y cũng giống như Thủy Linh Lung, Hỏa Uyển Hình, cũng là không có người nào dám đến cửa cầu thân. Cho dù là có cũng là vì năng lực biết trước kia của Vân Y mà đến, nhưng Vân Y bởi vì lưu luyến si mê Ma Kiêu, cho nên đối với việc người khác cầu thân hoặc là đến giao hảo đều làm như không thấy.

Vốn dĩ Hỏa Uyển Hình phải gả cho thiếu chủ Phong gia, trong lòng Vân Y rất là cao hứng, vốn nghĩ Đệ nhất mỹ nhân Di Thất đại lục phải gả ột người lớn tuổi như vậy, trong lòng Vân Y chính là sung sướng nói không nên lời.

Nhưng mà ai biết Hỏa Uyển Hình lại dám không để ý đến thể diện Hỏa gia, ngang nhiên đào hôn với Phong gia, chuyện này quả thực là đưa quan hệ hai nhà đến nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng mà ai ngờ thiếu chủ Phong gia cư nhiên một chút cũng không phẫn nộ, không bao lâu cư nhiên cưới người khác.

Khi Vân Y biết Hỏa Uyển Hình đào hôn, mà Phong gia lại không hề truy cứu, quả thực là phần nô nói không ra lời, vốn dĩ vui sướng tất cả đều nhảy mất tan biến hết.

Cũng vì tức giận, Vân Y mới một mình ra ngoại ô đưa ngựa, ai ngờ lại gặp phải một đám thú dữ trăm năm khó gặp!

Là thánh nữ điện hạ mà Vân tông nuông chiều từ bé, Vân Y đương nhiên là chưa từng gặp qua loại thú dữ này, lập tức bị dọa choáng váng, ngựa cũng bị dọa chạy toán loạn xung quanh, Vân Y cũng chỉ biết gào siết chặt dây cương.

Nhưng mà ai ngờ lúc này một con hổ đột ngột xông tới, Vân Y sắc mặt đại biến, ở thời khắc nguy hiểm, Vân Y bị dọa buông lỏng dây cương ra, lập tức từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Vốn tưởng rằng thứ nàng sắp phải đối mặt chính là đau đớn, ai ngờ khi nàng mở mắt ra lại là một đôi mắt thâm thúy như màn đêm, khi Vân Y nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia, sắc mặt đột nhiên đỏ lên.

Mà Ma Kiều lại chán ghét nhìn Vân Y đang đỏ mặt, lập tức không chờ nàng mở miệng, liền phát tay buông nàng ra, làm Vân Y hung hăng té ngã trên đất.

Không chờ Vân Y phục hồi tinh thần lại, một đạo thanh âm lạnh băng đến cực điểm đã truyền vào tai nàng, “Bản tông chủ ghét nhất bị người khác nhìn như vậy!”, nói xong nhay mất một cái đã biến mất khỏi tầm mắt của Vân Y, tốc độ cực nhanh làm người ta cứng lưỡi, có thể thấy được công lực người này cường đại đến mức nào, quả thực làm cho người ta hoa mắt.

Vân Y ngây ngốc nhìn bóng dáng Ma Kiều rời đi, đồng thời nghĩ lại lời nói của hắn, bản tông chủ...

Toàn bộ Lăng Thiên đại lục, thế lực cao hơn tứ đại gia tộc cũng chỉ có hai, Tà tông cùng Vân tông. Tà tông vốn là thế lực cường đại nhất Di Thất đại lục, nhưng lại là nơi của tà ma ngoại đạo, bị mọi người khinh thường.

Còn Vân tông lại là nơi nhân sĩ chính đạo tập hợp, cho nên được người người kính ngưỡng.

Vừa rồi nam tử tuấn mỹ kia tự xưng là bản tông chủ. . . Vậy liền chứng minh, hắn chính là tông chủ tân nhiệm của Tà tông, nổi danh khắp Di Thất đại lục – Ma Kiều! Tuổi còn trẻ mà đã cai quản Tà tông gọn gàng ngăn nắp, trở thành người đầu tiên trong suốt mấy ngàn năm qua cai quản tốt Tà tông, cũng là một vị thần độc nhất, Độc nhất mỹ nam của Di Thất đại lục – Ma Kiều!

Cũng vì như thế, mới làm cho ca ca của nàng, cũng chính là tông chủ Vân tông – Vân Thánh Thiên kiêng kị như vậy!

Vốn dĩ khi nghe đến người này, nàng vẫn luôn khinh thường, trong lòng luôn có một suy nghĩ bất quá hắn cũng chỉ là một ma đầu mà thôi, đầu đến mức để mọi người tôn xưng là thần, về phần phong hào Độc nhất mỹ nam của Di Thất đại lục, bất quá cũng chỉ là một người lớn lên mỹ một chút mà thôi.

Ai ngờ hôm nay gặp hắn, hắn cư nhiên lại có tư thế oai hùng hiên ngang, phong hoa tuyệt đại như vậy... Nghĩ đến đây Vân Y lại càng đỏ mặt.

Sau khi về tới Vân tông, Vân Y đối với Ma Kiều lại là nhớ mãi không quên, cũng không giống như thường ngày trên mặt luôn đeo đầy ghen tị. Mấy ngày nay, Vân Y luôn ghé vào bên cửa sổ, tùy thời nhú mi, tùy thời đỏ mặt đỏ, tùy thời lại còn hiện ra sầu khổ.

Thị nữ thân cận hầu hạ nàng không khỏi đổ mồ hôi lạnh liên tục, trong lòng hoảng sợ không thôi, bộ dạng thánh nữ điện hạ như vậy các nàng rốt cuộc có nên bẩm báo cho tông chủ hay không đây? Nếu như không bẩm báo, tông chủ mà biết khẳng định sẽ trách tội, nhưng nếu như bẩm báo, vậy thì thánh nữ điện hạ cũng sẽ làm cho các nàng sống không bằng chết!

Nghĩ đến đây bọn thị nữ lại càng khó xử không thôi, nhưng mà qua vài ngày Vân Y lại càng kỳ lạ hơn, không hề trưng ra bộ dáng kia nữa, chỉ là nói chuyện với bất luận kẻ nào cũng đều dịu dàng rất nhiều, yêu kiều giống như một tiểu nữ nhi vậy.

Thấy như vậy, trong lòng bọn thị nữ cũng hiểu ra, thánh nữ điện hạ nhà mình như vậy, chỉ sợ là đã thích người khác... Nhưng thân là Vân tông thánh nữ, nếu như lựa chọn người có thân phận không hợp, đương

nhiên là không được .

Vân Y suy nghĩ vài ngày, sau đó cũng bỏ cuộc, nàng hiểu được chính mình là Vân tông thánh nữ, mà hẳn lại là tông chủ Tà tông, hai phương thủy hỏa bất dung, nhưng mà nàng cũng không thể quên được hẳn, cho nên nàng quyết định, chỉ cần có thể cùng ở bên Ma Kiêu, cho dù phải từ bỏ thân phận Vân tông thánh nữ nàng cũng cam lòng !

Nghĩ như thế nàng mới khôi phục cảm xúc, quyết định đi đến Tà tông, nàng không tin, nàng mỹ mạo xinh đẹp như vậy, lại còn có được dị năng biết trước tương lai, không có khả năng không nắm được trái tim của Ma Kiêu!

Tuy rằng nàng có được năng lực đoán biết trước, nhưng loại năng lực này lại chỉ có thể một năm dùng một lần, nhưng mà một lần của năm nay cũng đã dùng để xem trước tiền đồ của Vân tông mất rồi, nàng đương nhiên là không có cách nào biết trước được chính mình có thể có được trái tim của Ma Kiêu hay không.

Nhưng mà ngay khi nàng đang muốn không từ mà biệt, đi đến Tà tông, thì một tin tức kinh thiên động địa đã truyền vào tai nàng.

Đích nữ Thủy gia, Đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục – Thủy Linh Lung, cư nhiên cự tuyệt ngôi vị tông chủ phụ nhân Vân tông, bỏ trốn cùng đại ma đầu của Tà tông – Ma Kiêu!

Tin tức này giống như tiếng sấm tạc ở bên tai Vân Y, nữ nhân mà nàng thống hận nhất lại cự tuyệt ca ca của nàng, cùng nam nhân mà nàng yêu nhất bỏ trốn? Tin tức này kêu nàng phải làm sao chấp nhận được đây? !

Nghĩ đến đây, Vân Y điên cuồng đi đến thư phòng của Vân Thánh Thiên, nhưng tin tức mà nàng nhận được lại là Vân Thánh Thiên bế quan!

Sau khi nghe được tin tức này, Vân Y liền biết, thì ra thể nhân truyền lại không sai, chuyện Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu bỏ trốn nhất định là thật sự! Vân Y nhất thời nản lòng thoái chí, suy nghĩ hỗn loạn đi về tới phòng mình.

Sau khi ổn định lại cảm xúc liền lập tức tung lời mê hoặc toàn bộ nhân sĩ chính phái ở Di Thất đại lục đuổi bắt hai người, đích nữ của một trong tứ đại gia tộc – Thủy gia bỏ trốn theo người khác, chuyện này quả thực làm mất hết mặt mũi của toàn bộ nhân sĩ chính phái.

Mọi người lúc này đều bắt đầu phát lệnh truy bắt, tận lực tìm kiếm nơi Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung ẩn nấp ở toàn bộ Di Thất đại lục.

Còn Vân Y lại vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi một năm sau dùng năng lực đoán biết trước để tìm ra nơi Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung ẩn thân! Nàng nghĩ rằng, cho dù toàn bộ nhân sĩ chính phái ở Di Thất đại lục dốc sức tìm kiếm, cũng không có khả năng tìm được nơi hai người ẩn nấp. Bọn họ một người tính cách tinh quái, một người lại được tôn xưng là thần, nếu như dễ dàng bị tìm thấy vậy thì đã không thể nổi danh như vậy!

Sở dĩ nàng lừa mọi người đi tìm, chính là không hy vọng Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung có thể tiêu dao thoải mái như vậy, cho dù nàng giờ phút này muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng tuyệt sẽ không cho bọn họ cơ hội vui vẻ!

Cứ như thế, Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung vẫn bỏ trốn. Mà cuộc chiến giữa tứ đại gia tộc cùng Tà tông cũng bắt đầu, trong khoảng thời gian ngắn khắp đại lục đều hỗn loạn không thôi.

Quả nhiên, toàn bộ nhân sĩ chính phái đi tìm kiếm tung tích Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung đều không có một chút manh mối, quả thực làm cho Vân Y cười nhạo không thôi.

Mà một năm sau, Vân Y rốt cục cũng khôi phục năng lực biết trước, lợi dụng nó mà tính được Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung đã sinh hạ nhi nữ, sau đó liền giận dữ, lập tức đã đem chỗ ở của hai người truyền ra ngoài.

Cũng chính vì như thế, Thủy Linh Lung mới có thể bị người bắt trở lại Thủy gia. Còn Ma Kiêu mới có thể mang theo U Tà đi đến Lăng Thiên đại lục tìm Hỏa Uyển Hình, đem U Tà phó thác cho Hỏa Uyển Hình.

Cho nên, suy cho cùng, người đem một nhà U Tà hại đến như vậy cũng không phải là người khác, mà chính là Vân tông thánh nữ, muội muội ruột của Vân Thánh Thiên – Vân Y!

Khi suy nghĩ quay về, Vân Y liền cười cười bước từng bước đến chỗ Hỏa Uyển Hình, khi nhìn thấy nàng vẫn xinh đẹp như thời còn trẻ, không chỉ khiến cho người khác không cảm thấy nàng già đi, ngược lại càng phát ra có ý nhị, lòng đố kỵ của Vân Y không khỏi tăng lên.

Sau đó nhìn Hỏa Uyển Hình nói, “Ta sao không biết ngươi dĩ nhiên đã trở lại? Năm đó đào hôn còn vui vẻ? Không biết giờ phút này thái độ của Phong gia ra sao?”

Vừa mở miệng đã công kích như vậy, thật không cho Hỏa gia một chút mặt mũi. Mà nghe thấy như thế gia chủ Hỏa gia vừa muốn tức giận, lại bị U Tà ngăn lại.

Chỉ thấy Hỏa Uyển Hình đã không bỗng bột như thời còn trẻ nữa, mà đã hiểu được che dấu cảm xúc chân thực của chính mình. Khi nghe Vân Y nói vậy cũng không tức giận, mà là nhẹ nhàng lạnh nhạt mở miệng, “Cái đó...ta cũng không biết, Vân thánh nữ giờ phút này còn lưu luyến si mê tông chủ Tà tông – Ma Kiêu nữa hay không? Cũng khó trách mấy năm nay vẫn cô đơn một mình, thật sự đã làm khó ngươi rồi” .

“Ngươi!” Nghe vậy Vân Y biến sắc, lập tức hung hăng nhìn Hỏa Uyển Hình, mà gia chủ Hỏa gia nhìn nữ nhi của mình đã thay đổi như vậy, không khỏi cảm thấy đau lòng không thôi. Nữ nhi của ông, ông có thể không đau lòng sao, mấy năm nay ông vẫn luôn lo lắng nàng ăn có được no, mặc có được ấm hay không? Hiện tại nàng đã trở lại, tâm của ông mới xem như chân chính buông xuống.

Giờ lại nhìn thấy nữ nhi của chính mình có thể ẩn nhẫn như thế, còn có thể trong chớp mắt phản bác lại, cũng chứng tỏ mấy năm nay nữ nhi này tất nhiên đã chịu khổ không ít.

Giống như mấy ngày trước đây nhìn thấy nàng, nàng luôn tỏ ra dịu dàng, một câu cũng không hề nhắc tới chính mình ở Lăng Thiên đại lục chuyện đã xảy ra chuyện gì.

Di Thất đại lục ai ai không biết, Ma Kiêu là người trong lòng của Vân tông thánh nữ, bất quá cũng may mà hai người vẫn chưa từng ở bên nhau, bằng không chuyện này mới là chân chính làm cho nhân sĩ chính đạo mất hết thể diện.

Đúng vào lúc này, ánh mắt Vân Y mới là phần nộ đảo qua một lượt những người ngồi ở trên bàn, cuối cùng ánh mắt nàng ta cũng ngừng lại trên người U Tà.

Nàng cư nhiên một chút hơi thở cũng đều không có! Nghĩ đến đây sắc mặt Vân Y hoảng sợ không thôi, nữ tử này là người phương nào? Làm sao có thể thân cận cùng gia chủ Hỏa gia như vậy, nàng nhớ rất rõ, Hỏa gia không hề có nữ tử như vậy tồn tại a!

Lập tức Vân Y liền hỏi, “Không biết vị cô nương này là người phương nào, Hỏa gia gia chẳng lẽ không giới thiệu cho ta một chút sao? !”

Nghe vậy gia chủ Hỏa gia vuốt vuốt râu, vẻ mặt tự hào nhìn Vân Y nói, “Đây chính là cháu dâu của lão nhân gia ta! Cũng chính là bảo bối của ta!”

Nghe thấy lời gia chủ Hỏa gia nói, sắc mặt Vân Y liền bị kiềm hãm, cháu dâu? !

Nghĩ đến đây Vân Y lập tức đem ánh mắt rời đến trên người Hỏa Liên Túy, tôn tử của gia chủ Hỏa gia khi nào mà thành thân vậy? Nàng làm Vân tông thánh nữ điện hạ thế nhưng cũng không hề nhận được thiệp mời ?!

Hỏa Liên Túy cảm nhận được ánh mắt của Vân Y cũng mở miệng giải thích, “Thánh nữ không cần nhìn ta như vậy, bản thiếu chủ còn chưa thành thân, làm sao có thể tử? ! Cháu dâu mà gia gia nói quả đúng là thật, chỉ là nàng là thê tử của biểu ca ta, cũng chính là biểu tẩu của ta, nhắc mới nhớ người đối với biểu ca của ta cũng có chút ấn tượng mới đúng.”

Nghe vậy Vân Y mới là hồi tưởng lại vài năm trước Hỏa Uyển Hình mang theo một tiểu nam hài trở lại khiến Di Thất đại lục oanh động, từng phải gả cho thiếu chủ Phong gia, Đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục – Hỏa Uyển Hình đào hôn, vài năm sau trở về, trong tay lại dẫn theo một tiểu nam hài.

Điều này sao có thể không tạo thành oanh động, khi đó nàng cũng chú ý tới nam hài kia, còn nhớ rõ bộ dạng thâm trầm như vậy của hắn, đến nay nhớ lại vẫn làm cho nàng cảm thấy tim đập nhanh.

Nghĩ đến đây Vân Y lại đem ánh mắt đặt ở trên người U Tà, đây là thê tử của hắn ? !

Khí chất như lan, xuất trần như tiên, nhất là một đầu chỉ bạc chói mắt vô song, quả thực là làm cho người ta muốn không chú ý đến cũng đều không có khả năng! Nữ tử này cũng không phải hạng người hời hợt, nói vậy cũng là một nhân vật lợi hại!

Sau đó Vân Y lại đem ánh mắt đặt ở trên người Hỏa Uyển Hình, tận sâu trong đáy mắt tràn đầy ghen ghét, vì sao nàng ta lại có được một người con vĩ đại như vậy, giờ lại còn có một người con dâu khiến cho người ta không thể nhìn thấu như vậy? !

Nếu như năm đó nàng cùng Ma Kiều ở bên nhau, có phải hay không đứa nhỏ mà nàng sinh ra giờ phút này cũng sẽ hoàn mỹ hơn Hỏa Uyển Hình?

Nghĩ đến đây ánh mắt Vân Y lại càng ngoan lệ.....

Đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên, “Tông chủ cùng... Tông chủ phu nhân đến!”

Cái tên bẩm báo kia cũng không biết nên bẩm báo như thế nào, sau đó có người báo cho hắn biết hắn mới hô lên, trong thanh âm của kẻ bẩm báo kia mang theo ý tứ không dám tin cùng kinh hãi, chuyện này không khỏi làm mọi người cảm thấy tò mò đối với vị kia tông chủ phu nhân trong miệng hắn kia.

Ai không biết, sau khi tông chủ Vân tông bị đích nữ của Thủy gia cự tuyệt thì vẫn chưa từng có hảo cảm với vị tiểu thư khuê các nào, vẫn độc thân nhiều năm như vậy, chưa từng có người nghe nói hắn khi nào lại có phu nhân, giờ phút này đột nhiên xuất hiện một người, làm sao có thể không khiến cho người ta cảm thấy tò mò được chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều dài cổ ngóng về phía cửa đại điện, mà phượng mâu màu hổ phách thâm thúy của U Tà cũng nhìn hướng ra phía ngoài cửa kia.

Lúc nhìn đến vẻ mặt treo đầy ý cười như có được cả thiên hạ của Vân Thánh Thiên, ở đây nhất thời liên tục vang lên tiếng đổ hút lạnh khí.

Chỉ thấy nàng kia cư nhiên chính là.....

(*Vy Nhi: Sorry vì sự chậm trễ của ta nhé. Rất cảm ơn các nàng đã ủng hộ.)

98. Q.iii – Chương 04

Chương 4 : Yêu dã tuyệt mỹ, nhạc tể giao phong.

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Ánh mắt U Tà nhìn chằm chằm nữ nhân đứng bên cạnh tông chủ Vân tông, chỉ thấy y phục của nữ nhân kia cùng Vân Thánh Thiên đều là cẩm bào màu trắng, thánh khiết cao quý không nói lên lời.

Mặt mày như tinh, dung mạo như họa, tuy rằng đã có tuổi nhưng không che giấu được dung mạo tuyệt mỹ, hiển nhiên là ngang tuổi với Hỏa Uyển Hình và Vân Y, bất quá bộ dạng bậc này cũng thật là hiếm thấy.

U Tà tinh tế đánh giá nữ nhân này, bộ dạng cùng nàng có sáu phần tương tự!

Giờ phút này đã không còn gì nghi ngờ nữa, nữ nhân đó chính là Đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục trước kia...Thủy Linh Lung!

Mà lúc này gia chủ tam đại gia tộc cũng mới phát hiện vị tông chủ phu nhân tương lai đang đứng đằng sau tông chủ Vân tông kia....Rõ ràng chính là đích nữ của Thủy gia!

Giờ phút này trên mặt gia chủ Thủy gia tràn đầy thần sắc vui mừng, nhìn thấy nữ nhi của mình đứng sau tông chủ Vân tông, trên mặt mang theo chút an ủi, tựa hồ suy nghĩ, nữ nhi nhà mình gả cho tông chủ Vân Thánh Thiên mới là kết quả tốt nhất.

Mọi người đều chú ý đến biểu tình của Thủy Linh Lung, chỉ thấy trên mặt Thủy Linh Lung mang theo ý cười, vẻ mặt hạnh phúc làm ọi người hoài nghi, nữ nhân này không phải vì Ma Kiêu mà lựa chọn đối địch với toàn bộ nhân sĩ chính phái sao?.

Mà giờ phút này U Tà cũng tinh tế đánh giá biểu tình của Thủy Linh Lung, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, làm cho người ta không nhìn ra đâu là thật, đâu là giả.

Cứ như thế, U Tà có thể nhìn thấy ở chỗ sâu trong đồng tử của Thủy Linh Lung tràn đầy thống khổ, thống khổ như vậy cơ hồ có thể đem tất cả mọi người nhấn chìm trong đó.

Nhìn đến đây, đồng tử U Tà co rút lại, sau đó cúi đầu trầm tư,, trong giây lát dường như nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh. Sau khi nhìn một lượt, trên mặt liền bình tĩnh trở lại, nếu là đệ tử của Vân Thánh Thiên, sự phụ tổ chức yến tiệc sao lại có thể không thấy bóng dáng của Thủy Khiêm Mạch đây?

Giờ phút này ở trên đại điện to lớn, U Tà không nhìn thấy Thủy Khiêm Mạch liền biết, nguyên nhân trong đó cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Chắc là Vân Thánh Thiên nhất giam Thủy Khiêm Mạch, lấy việc này để uy hiếp Thủy Linh Lung đi vào khuôn khổ, hẳn từ nhỏ đã đi theo bên người nàng, sau đến Vân Tông lại cẩn thận chiếu cố nàng mười mấy năm, ở trong lòng Thủy Linh Lung đã sớm coi Thủy Khiêm Mạch là con mình, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn hẳn gặp nạn đây?

Tất cả những việc này làm cho tâm nàng vô cùng đau đớn, nhưng mà so với tính mạng của Thủy Khiêm Mạch, nàng vẫn tin tưởng, cho dù Ma Kiêu biết chuyện này, cũng sẽ không trách nàng.

U Tà nghĩ đến khả năng như vậy, khóe môi giấu ở dưới khăn che mặt khẽ cong lên, phượng mâu hổ phách tràn ngập sóng triều mãnh liệt, đồng tử u ám.

Vân Thánh Thiên, người dám bắt giam Thủy Khiêm Mạch, bức ép mẫu thân ta, người không sợ ta náo loạn nơi này của người sao?

Mà ngồi ở bên cạnh gia chủ Hỏa gia, một khắc kia khi Hỏa Uyển Hình nhìn thấy Thủy Linh Lung, hai tròng mắt lập tức mở to, hai tay bưng kín miệng, nước mắt ở trong hốc mắt sắp trào ra.

Nếu nói ở Di Thất đại lục này có cái gì đó có thể làm cho Hỏa Uyển Hình kích động như vậy, thì cũng chỉ có thể là Thủy Linh Lung, hai người đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Hỏa – Thủy hai nhà cũng giống như hai dòng họ bình thường, Thủy – Hỏa bất dung. Nhưng mà Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình lại không bị ảnh hưởng giáo dục của gia tộc, vẫn là bạn tốt tâm giao.

Giờ phút này, sau mười mấy năm xa cách Hỏa Uyển Hình lại nhìn thấy Thủy Linh Lung, trong lòng rung động lại vô cùng cảm khái.

Sau đó cũng không hề băn khoăn cái gì, đi về phía Thủy Linh Lung.

Mà Thủy Linh Lung đang khắc chế bị thống trong lòng, quay đầu liền nhìn thấy Hỏa Uyển Hình đi về phía mình, nhất thời mắt đẹp trợn to, không dám tin nhìn chằm chằm Hỏa Uyển Hình.

Khi nhìn thấy Hỏa Uyển Hình nước mắt lưng tròng, Thủy Linh Lung không nhịn được mà rơi lệ, sau đó buông cánh tay Vân Thánh Thiên ra, từng bước, từng bước đi về phía Hỏa Uyển Hình.

Thấy một màn như vậy, Vân Thánh Thiên cũng không tức giận, ôn nhu nhìn Thủy Linh Lung.

Từ mười mấy năm trước tất cả mọi người ở Di Thất đại lục đều biết, Di Thất đại lục đặt Thủy Linh Lung và Hỏa Uyển Hình song song ở vị trí Đệ nhất mỹ nhân, là vì quan hệ vô cùng tốt, so với thân tỷ muội còn muốn thân hơn, giờ phút này gặp lại sau mười mấy năm tất nhiên là kích động, nếu Vân Thánh Thiên ngăn cản, thì có vẻ là người không có nhân tính.

“Linh... Linh Lung... Là người sao? !”, Hỏa Uyển Hình đi tới gần Thủy Linh Lung, thanh âm run run mở miệng hỏi.

Nghe vậy Thủy Linh Lung cũng không có trả lời, mà cánh tay gắt gao ôm lấy Hỏa Uyển Hình. Hỏa Uyển Hình cảm nhận được cái ôm ấp quen thuộc, nước mắt không chịu khống chế nữa mà tuôn rơi.

Hai người bạn tốt mười mấy năm mới gặp lại, tất cả mọi người ở đây đều có chút thở dài.

Cảnh còn, người mất, hai đại mỹ nhân của Di Thất đại lục, một người đào hôn, một người cùng ma đầu bỏ trốn, hai người như vậy quả thực làm người ta không có lời nào để nói. Giờ phút này nhìn hai nàng không khống chế được nước mắt, hốc mắt mọi người cũng có chút ướt át, từ mười mấy năm trước họ đã biết, tình cảm của Hỏa Uyển Hình và Thủy Linh Lung không ai không biết.

“Uyển Hình, mấy năm nay... Người thế nào?”, hai mắt Thủy Linh Lung mờ mờ nhìn Hỏa Uyển Hình, thanh âm nghẹn ngào nói, trong giọng nói tràn đầy tưởng niệm cùng đau lòng.

Mà nghe được câu hỏi của Thủy Linh Lung, nước mắt của Hỏa Uyển Hình lại không ức chế được mà rơi xuống càng nhiều.

Vì sao nhiều năm như vậy không gặp mặt, lần này gặp nhau lại là ở hoàn cảnh này, điều này khiến cho các nàng biết phải làm sao?

Gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia nhìn Hỏa Uyển Hình và Thủy Linh Lung không khỏi thở dài, tình cảm của hai người này làm cho bọn họ cảm động, năm đó quan hệ giữa hai nhà Thủy – Hỏa vô cùng căng thẳng, nhưng mà Thủy Linh Lung và Hỏa Uyển Hình, hai hòn ngọc quý trên tay mỗi gia tộc lại không để ý, dứt khoát trở thành bạn tốt nhất.

Gia chủ Thủy gia nhìn Hỏa Uyển Hình và Thủy Linh Lung ôm nhau không khỏi nhíu mày, sắp trở thành tông chủ phụ nhân của Vân Tông, vậy mà vẫn không biết thu liễm tính tình của chính mình.

Sau đó ánh mắt của gia chủ Thủy gia mang theo chút thâm trầm nhìn về phía Hỏa Uyển Hình, nhiều năm chưa từng gặp, thế nhưng sao lúc này lại trở lại?

Nghĩ đến đây, ánh mắt quét qua vị trí của gia chủ Hỏa gia, sau đó ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua một lượt mọi người trên bàn.

Ánh mắt có chút ngoan lệ nhìn về phía Hỏa Liễn Túy Và Mộc Thương Lan, hai người kia, thế nhưng lại trở mặt nhìn thiếu chủ mà ông tự tay chọn chết đi, quả thực là tội ác tày trời, tốt nhất đừng rơi vào tay ông, bằng không ông nhất định sẽ khiến hai người này chết không có chỗ chôn!

Khi nhìn đến U Tà, ánh mắt chợt lóe, một thân ngân y, vớ dĩ quần áo màu bạc rất khó mặc, nhưng mặc trên người nàng lại cho người ta cảm giác thần thánh, càng làm cho người ta không dám tin, là nàng yên lặng ngồi chỗ kia, nhưng mọi người lại không cảm nhận được chút hơi thở nào, thần bí khó lường làm tim người ta đập nhanh.

U Tà vốn đang cup mắt suy nghĩ liền cảm nhận được một ánh mắt, khóe môi ở dưới khăn càng cong lên.

Nàng thần nhiên nâng mắt màu hổ phách, chống lại ánh mắt của gia chủ Thủy gia. Trong nháy mắt đó, tim của gia chủ Thủy gia đột nhiên đập mạnh không ngừng, chỉ thấy trông mắt xinh đẹp kia mệnh mệnh thâm thúy vô cùng, cơ hồ chìm chết ông vào trong ánh mắt đó....

Lần đầu tiên, lần đầu tiên ông có cảm giác như vậy chỉ vì một ánh mắt, đó là cảm giác sợ hãi.

Đúng lúc đó, gió đêm khẽ thổi, khóe môi ở dưới khăn của U Tà khẽ cong lên một độ cong chói mắt, trong bóng tối càng có vẻ yêu dã...

Trong khoảng thời gian ngắn, thân thể gia chủ Thủy gia không tự chủ được mà lùi lại, trông mắt tràn đầy hoảng sợ.

Thấy một màn như vậy, gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia liếc nhau, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ cùng ý cười. Hai người bọn họ khi nhìn thấy trông mắt phượng mâu của U Tà cũng gần như vậy, cô nàng này thực sự làm cho người ta đoán không ra.

Đúng lúc này Vân Thánh Thiên đi tới bên cạnh Thủy Linh Lung, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai nàng, lập tức mềm nhẹ nói: “Được rồi Linh Lung, đừng như vậy, nếu Hỏa Uyển Hình đã trở lại, nàng lên cao hứng mới đúng.”

Mà thanh âm của Vân Thánh Thiên liền làm cho Vân Y đang ngẩn người hồi thần lại, nhìn ca ca nhà mình nắm bàn tay của Thủy Linh Lung, Vân Y vô cùng tức giận, đi đến trước mắt Vân Thánh Thiên.

Sau đó ngón tay chỉ vào Thủy Linh Lung lớn tiếng nói: “Tông chủ đại nhân, làm sao người có thể thú nữ nhân này làm vợ?! Việc này quả thực làm cho Vân tông ta ở Di Thất đại lục không còn mặt mũi nào nhìn người khác!”

Trong thanh âm của Vân Y tràn đầy ghét bỏ cùng chán ghét, nhìn Thủy Linh Lung ánh mắt lại càng thêm ghen ghét. Nàng ta vẫn chưa chết? Không phải mười mấy năm trước có tin nàng bị gia chủ Thủy gia bí mật xử trí sao? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Mà Vân Thánh Thiên nghe thấy lời nói của Vân Y, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vân Y: “Vân Y, trước khi mở miệng người nên suy nghĩ người đang ở đâu, đừng cho rằng ta không dám trừng phạt người!”

Vân Y nghe được lời nói của Vân Thánh Thiên, sắc mặt lập tức trắng bệch, sau đó thân hình run rẩy lui qua một bên, tuy rằng ca ca cực kỳ sủng ái nàng, nhưng mà hắn vô cùng ác độc không phải nàng không biết, nếu chọc giận hắn, cho dù nàng có năng lực tiên tri cũng không thể bảo vệ chính mình, nàng còn chưa có ngu như vậy!

Mà Thủy Linh Lung cũng không đem Vân Y để vào mắt, giống như chưa từng nhìn thấy người này. Nhưng mà khi cảm nhận được cánh tay trên bả vai mình, thân thể cứng đờ, sau đó bàn tay nắm tay Hỏa Uyển Hình có chút căng thẳng.

Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình vốn cực kỳ ăn ý, Hỏa Uyển Hình cảm nhận được cảm giác lúc này của Thủy Linh Lung, quả nhiên Thủy Linh Lung không thật tâm muốn gả cho Vân Thánh Thiên, hẳn bức ép nàng!

Nghĩ đến đây trông mắt Hỏa Uyển Hình tràn đầy phẫn nộ, Thủy Linh Lung là tỷ muội tốt nhất của nàng, nàng nghĩ gì đương nhiên nàng hiểu, cho dù hơn mười mấy năm chưa gặp lại, nhưng mà tâm hai người chưa từng tách ra một ngày!

Nhớ rõ năm đó trong thư Thủy Linh Lung gửi cho nàng có viết: “Uyển Hình, người có người yêu, ta cảm thấy cao hứng thay người. Giờ phút này ta cũng muốn nói cho người một tin tức, ta đã gặp hắn, Ma Kiêu, tông chủ Tà Tông của Di Thất đại lục. Có lẽ hắn làm ọi người cảm thấy sợ hãi, mọi người gọi hắn là ma đầu, nhưng ta lại thương hắn, yêu hắn. Cũng vì như thế, ta nguyện ý từ bỏ thân phận đích nữ Thủy gia, Uyển Hình, người nhất định phải chúc phúc cho ta”.

Nghĩ đến nội dung lá thư mà Thủy Linh Lung gửi cho nàng năm đó, Hỏa Uyển Hình không nhận được mà ghen ngào.

Trong thư mang theo hạnh phúc và quyết tâm, nàng là tỷ muội tốt nhất của Thủy Linh Lung, cho dù Thủy Linh Lung muốn đối địch cùng cả thế giới này, nàng vẫn sẽ đứng về phía nàng. Trong thư nói cả đời này nàng chỉ yêu Ma Kiêu, giờ phút này làm sao có thể cam tâm tình nguyện gả ột người khác, chuyện này quả thực là buồn cười!

Nghĩ đến đây Hỏa Uyển Hình chuẩn bị mở miệng chất vấn, nhưng mà đúng lúc này, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững vang vọng toàn bộ đại điện: “Ta thật không biết, tông chủ Vân Tông lại như vậy....thực làm cho người ta chán ghét...”.

Thanh âm phiêu miểu, giống như cửu thiên huyền âm làm người ta trầm mê trong đó.

Mọi người nghe thấy thanh âm như thế liền sửng sốt, nội dung lời nói càng làm ọi người sợ hãi vô cùng, so với việc tông chủ Vân Tông nắm tay Thủy Linh Lung xuất hiện còn làm cho người ta sợ hãi hơn.

Vân tông là chỗ nào? Đó là thế lực cường đại nhất của Di Thất đại lục!

Tông chủ Vân tông lại là người nào? Đó là người thống trị Vân tông, toàn bộ Vân tông đều nằm trong tay hắn!

Vừa rồi có phải bọn họ nghe lầm hay không? Thế nhưng có người lại dám ở trước mặt tông chủ Vân Tông xuất khẩu ngông cuồng?!

Nhất thời tất cả mọi người đều rời ánh mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, mà sắc mặt Vân Thánh Thiên cũng không đổi nhìn về phía kia.

Bàn tay Hỏa Uyển Hình đang nắm lấy tay Thủy Linh Lung cũng căng thẳng, sắc mặt đại biến. Nghe thấy thanh âm như thế trong lòng Thủy Linh Lung giống như có tiếng vỗ, ánh mắt không khống chế được mà nhìn qua...

Lúc này gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia nghe thấy thanh âm U Tà liền chấn động, nhưng sắc mặt cũng không có nhiều biến hóa. Gia chủ Hỏa gia sờ sờ râu cùng gia chủ Mộc gia đứng lên đối ẩm, hắn còn tưởng rằng tôn tức nhà mình muốn tham gia yến hội Vân tông là vì náo nhiệt, hóa ra là vì Thủy nha đầu.

Mà Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan ngơ ngác ngây ngốc nhìn nhau, sau đó khôi phục thần sắc sùng bái nhìn về phía U Tà, biểu tượng thực sự quá là lợi hại, ngang nhiên khiêu khích Vân tông, quả thực là chưa từng có!

Vốn dĩ đang lẳng lặng ngồi ở bên người gia chủ Phong gia, nghe thấy thanh âm kia lưng Phong Lê Âm liền cứng đờ, sau đó đem ánh mắt nhìn qua, ánh mắt rất là phức tạp, có phần hận, có thống khổ, lại cũng có vui sướng khi người khác gặp họa.

U Tà cảm nhận được ánh mắt của mọi người tụ tập ở trên người mình, vẫn bình thản bất động như thái sơn, ngón tay thon dài lẳng lặng vuốt ve chén rượu.

Nếu U Tà không lên tiếng chỉ sợ rằng tất cả mọi người đều không biết nơi này còn có một người ngồi đó, nhưng mà khi ánh mắt của mọi người chạm đến chỗ U Tà, liền vang lên từng đợt hút lạnh khí, bọn họ như thế nào lại không biết có nữ tử giống như thần kia ngồi bên cạnh gia chủ Hỏa gia?

Một đầu chỉ bạc độc nhất vô nhị, làm cho người ta si mê không thôi.

Bởi vì U Tà ngồi đưa lưng về phía đoàn người Vân Thánh Thiên, cho nên trước mắt mấy người đó chỉ là một đầu tóc bạc như thác nước, sợi bạc khẽ phát phơ trong gió, làm cho người ta cảm thấy mị hoặc, tao nhã không nói nên lời.

Mà trong nháy mắt Vân Thánh Thiên nhìn thấy U Tà, hô hấp liền bị kiềm hãm, nhưng vẫn mặt không đổi sắc nhìn U Tà nói: “Vị cô nương này, không biết ngươi là người phương nào, thế nhưng dám ở trước mặt ta nói những lời này, ngươi không sợ ta sẽ đem ngươi...”

Ngữ khí của Vân Thánh Thiên vẫn bình thường như trước, làm cho người ta nghe không ra một tia cảm xúc.

Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn về phía U Tà, nữ tử khuynh thành như tiên thể kia sao lại đi khiêu khích tông chủ Vân Tông?

Tuy rằng tính tình Vân Thánh Thiên ôn nhã ở Di Thất đại lục tất cả người đều biết, nhưng mà từ mười mấy năm trước sau khi Tà tông cùng tứ đại gia tộc lưỡng bại câu thương, hắn liền lợi dụng thời cơ, dùng thế lực Vân tông để tấn công Tà tông, còn có người nói hắn ôn nhã sao?

Nếu mà còn có, vậy thật đúng là ngốc tử. Vân Thánh Thiên là một con sói đói khoác bộ da dê, từng người ngồi trong yến tiệc này đều phải cẩn thận từng chút một, nếu không người sẽ không biết tại sao mình chết.

Vốn dĩ mọi người nghĩ U Tà nghe thấy lời nói của Vân Thánh Thiên sẽ cảm thấy sợ hãi, nhưng U Tà lại khiến mọi người thất vọng rồi. Nghe thấy thế, U Tà không khỏi cười ra tiếng: “Ngươi sẽ làm gì ta? Giết ta? Ha ha ha, thực sự quá mức buồn cười, Vân Thánh Thiên, ngươi cảm thấy mình có đủ năng lực để giết ta sao?”

Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc đánh vào tâm mỗi người, nhưng lời nói buông ra lại cuồng vọng như vậy, làm cho người ta không biết phải đối mặt như thế nào.

Đúng lúc này U Tà đứng lên xoay người lại, ngay tại khi Thủy Linh Lung nhìn về phía hai tròng mắt màu hổ phách của U Tà, thân mình liền run lên, đồng tử mở lớn, thân thể không khống chế được mà bước về phía U Tà, nhưng lại bị Hỏa Uyển Hình giữ chặt.

Thủy Linh Lung kích động nhìn về phía Hỏa Uyển Hình, Hỏa Uyển Hình nhìn ánh mắt Thủy Linh Lung, thân nhiên gật gật đầu sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng giờ phút này nên đứng nhìn, không cần tiến lên.

Nhìn thấy ánh mắt của Hỏa Uyển Hình, Thủy Linh Lung liền gật đầu, nhưng mà ở sâu trong đáy mắt tràn đầy kích động cùng cao hứng. Nàng vốn nghĩ hôm nay phải gả cho Vân Thánh Thiên, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Nàng vốn định sau đêm nay khi Thủy Khiêm Mạch được thả ra sẽ tự sát, thật không ngờ kiếp này nàng còn có thể gặp lại Hỏa Uyển Hình và nữ nhi của mình, nàng sống thực không uống.

Nhưng lại phát hiện U Tà một đầu chỉ bạc, Thủy Linh Lung liền đau lòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm cho nữ nhi của mình bi thống như vậy, tóc đen thành tuyết...

Thủy Linh Lung nhìn đến bụng đã rò ràng của U Tà, tròng mắt vô cùng kích động, nữ nhi nhà mình đã đại hôn, cũng đã sắp làm mẫu thân. Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung vô cùng áy náy, nhiều năm như vậy, nàng chưa từng ở bên cạnh con để chiếu cố, ngay cả đại hôn của con cũng không tham gia, tuy rằng không phải là do nàng, nhưng mà nàng cảm thấy mình chưa từng làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân.

Nghĩ nghĩ Thủy Linh Lung lại nước mắt lưng tròng, nhìn bộ dạng của Thủy Linh Lung, Hỏa Uyển Hình liền biết suy nghĩ trong lòng nàng, lập tức đưa tay vỗ nhẹ mu bàn tay của Thủy Linh Lung, ý bảo nàng không cần tự trách, Tà Nhi không có trách nàng.

Mà ở một bên Vân Thánh Thiên cũng không có chú ý tới Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình, chỉ hoảng sợ nhìn U Tà, khí tức từ người U Tà phát ra có thể thấy được, nữ tử này chưa quá hai mươi tuổi.

Chính là như thế mới làm cho hần cảm thấy hoảng sợ, một nữ tử chưa quá hai mươi tuổi, thế nhưng lại làm cho hần cảm thấy áp lực quen thuộc, giống như năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy Ma Kiêu.

Hần sở dĩ muốn diệt trừ Tà tông và Ma Kiêu cũng bởi vì vậy, cả đời hần hưởng thụ hết mọi ánh mắt sùng kính, nhưng lại thấy được sự khinh thường trong mắt nam tử độc bá thiên hạ kia, điều này làm cho người kiêu ngạo như hần sao chịu được.

Cho nên hần muốn mạnh hơn, muốn đưa Vân tông lớn mạnh hơn Tà tông.

Nhưng mà ai biết, so cái gì hần cũng đều kém, thiên hạ đệ nhất là Tà tông, đệ nhất mỹ nam cũng là Ma Kiêu, đến cuối cùng nữ tử hần yêu lại đi yêu Ma Kiêu!

Hần vốn tưởng cả đời này cũng chỉ có Ma Kiêu mới cho hần cảm giác áp lực như vậy, nhưng mà vì sao lúc này gặp một cô nương còn trẻ tuổi hần cũng cảm thấy áp lực trầm trọng? Chẳng lẽ hần làm tông chủ Vân tông càng ngày càng thụt lùi?!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vân Thánh Thiên liền âm trầm nhìn U Tà nói: “Nữ oa nhi nho nhỏ, chớ có xuất khẩu cuồng ngôn! Đây là địa bàn của Vân tông, ta muốn người chết, người nhất định phải chết!”

Nói xong toàn bộ hơi thở trong đại điện liền trở nên khẩn trương, ngay cả chén bát trên bàn cũng rung rung lắc lắc, rượu trong chén cũng trào ra.

Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người đều kinh ngạc vì nội lực cao thâm của Vân Thánh Thiên, nội lực thâm hậu như vậy, quả không hổ danh là tông chủ Vân tông – Vân Thánh Thiên!

Cảm nhận được áp lực kia, một số người liền hộc máu hôn mê.

Dưới áp lực như vậy, cũng chỉ có gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia vẫn vững như thái sơn, tiếp tục đối ẩm, thỉnh thoảng còn cười ha ha. Hỏa Liên tụy và Mộc Thương Lan cũng cảm thấy trầm trọng, nhưng cũng không có gì trở ngại.

Hai người Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình bởi vì đứng bên cạnh Vân Thánh Thiên, được hấn bảo hộ, cho nên cũng không có gì đáng ngại, mà hai người lo lắng nhìn U Tà, bởi vì bọn họ đều được bảo hộ ở bên trong, chỉ có U Tà một mình đứng ở ngoài.

Nhưng ngay lập tức mọi người lại hoảng sợ mở to hai tròng mắt, nữ tử mang khăn che mặt một thân ngân y vẫn lẳng lặng đứng đó, cái khăn che mặt bị gió thổi qua lộ ra một góc nhỏ.

Nàng một chút cũng không bị nội lực của Vân Thánh Thiên uy áp, ánh mắt lạnh nhạt như nước, đứng lúc này một cơn gió thổi bay khăn che mặt của U Tà, khoe môi đang trào phúng lộ rõ trước mặt mọi người.

Nhưng mà sự trào phúng này không được người khác chú ý, bởi vì tất cả mọi người đang dùng ánh mắt si mê cùng kinh diễm nhìn U Tà.

Chỉ thấy nữ tử kia lẳng lặng đứng ở trước mặt mọi người, hé ra khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc, giữa trán có một nốt chu sa đỏ chói, phượng mâu hổ phách giống như sóng biển mãnh liệt, mũi cao tinh xảo khéo léo, ôm lấy độ cong bán nguyệt của đôi môi anh đào...

Bụng lớn cũng không có gì trở ngại, ở trên dáng ngồi yếu diệu của nàng càng tăng thêm một tia mềm mại, lại có một phen ý vị khác.

Khi ánh mắt mọi người dừng ở trên bụng của U Tà, có rất nhiều loại cảm xúc, có sợ hãi, có trầm trọng, có ghen tị, có cảm khái, có thất vọng,...

Mà U Tà cũng không quan tâm những ánh mắt kia, vươn bàn tay tinh tế trắng nõn khẽ xoa bụng, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Xuất khẩu cuồng ngôn? Người đang nói ta sao?”

Ngữ khí U Tà tràn đầy trào phúng cùng khinh thường, phượng mâu màu hổ phách nhìn về phía Vân Thánh Thiên đang không che dấu được hèn mọn.

Khi nhìn thấy mặt U Tà, đồng tử Vân Thánh Thiên co rụt, nhìn về phía Thủy Linh Lung ở bên người. Mà Thủy Linh Lung cũng không để ý đến ánh mắt của Vân Thánh Thiên, cứ nhìn chăm chăm U Tà, tròng mắt tràn đầy kích động cùng cao hứng.

Vân Thánh Thiên lấy lại tinh thần không giận mà cười, nhìn về phía gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia, : “Ta thật sự không biết ở Di Thất đại lục còn có nữ tử cuồng vọng như vậy, không biết gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia nghĩ như thế nào?”

Nghe vậy gia chủ Hỏa gia bỏ chung rượu trong tay xuống, xoay người nhìn về phía Vân Thánh Thiên, mở miệng nói: “Tất nhiên là ta biết tôn tức của ta, mặc kệ như thế nào, đều tốt, Vân tông chủ cảm thấy ta nên như thế nào.”

Nghe được lời nói của gia chủ Hỏa gia, Vân Thánh Thiên và Thủy Linh Lung đều mở to con ngươi, tốc tức của gia chủ Hỏa gia?!

Suy nghĩ của Thủy Linh Lung không khỏi trôi dạt về mười mấy năm trước, thư mà Hỏa Uyển Hình gửi cho nàng, khi đó Hỏa Uyển Hình sinh một nam hài, tên là Kinh Thương, Liệt Hỏa Kinh Thương,...

Mà Vân Thánh Thiên lại nhìn về phía Hỏa Liễn Túy, tròng mắt tràn đầy nghi hoặc, nếu nữ tử này là tôn tức của gia chủ Hỏa gia, vậy thì sẽ là phu nhân thiếu chủ....Nhưng việc vui như vậy, sao hấn lại chưa từng biết?!

Hỏa Liễn Túy cảm nhận được ánh mắt của Vân Thánh Thiên, trên trán hiện lên vài vạch hắc tuyến, thật không biết nếu lúc này biểu ca ở đây sẽ như thế nào, có thể hay không trực tiếp ném hấn ra ngoài tử hình ngay tại chỗ....

Đúng lúc này Vân Y đi ra nói với Vân Thánh Thiên, “Tông chủ, nữ tử này không phải là thiếu chủ phu nhân, mà là con dâu của Hỏa Uyển Hình!”

Trong thanh âm Vân Y tràn đầy ghen ghét, khi nhìn về phía Hỏa Uyển Hình và Thủy Linh Lung lại không thêm che giấu sát ý, hai người kia, từ nhỏ đã đoạt đi nổi bật của nàng. Vốn dĩ nàng nghĩ hai người này đã chết, nhưng bây giờ lại xuất hiện trước mặt nàng, điều này làm cho nàng không thể chấp nhận.

Vân Thánh Thiên nghe thấy lời của Vân Y, liền nhìn về phía Hỏa Uyển Hình và Thủy Linh Lung, sắc mặt dần dần âm trầm, con Hỏa Uyển Hình...Chính là nam hài từng xuất hiện mười mấy năm trước, thật sự chưa từng nghĩ đến, Hỏa uyển Hình và Thủy Linh Lung nhiều năm giao tình như vậy, mười mấy năm sau con của hai người lại có thể kết làm liên cành!

Thủy Linh Lung cảm thán không thôi, hóa ra nữ nhi nhà mình gả cho hài tử của Hỏa Uyển Hình, nếu nói trên đời này không có duyên phận, thì sao lại có việc này, thực khiến người ta cảm thán không thôi.

Mà giờ phút này gia chủ Mộc gia cầm chén rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch, sau đó nâng mắt nhìn về phía Vân Thánh Thiên, nói: “ Không biết Vân tông chủ cảm thấy cháu gái ta cuồng vọng thì như thế nào?”

Giờ phút này, lời nói của gia chủ Mộc gia cũng đã tỏ rõ thái độ, hôm nay nếu có người dám đụng U Tà, thì sẽ thành địch của Mộc gia hẳn.

U Tà nghe vậy, tròn mắt màu hổ phách hiện lên một tia âm áp, hôm nay nàng cùng gia chủ Mộc gia lần đầu gặp mặt, giờ phút này hẳn lại nguyên ý dùng thân phận ra bảo hộ nàng, từ giây phút này nàng liền quyết định, nếu ngày sau Mộc gia xảy ra chuyện gì, nàng sẽ là người đầu tiên đứng ra tương trợ!

Mà gia chủ Thủy gia nhìn khuôn mặt U Tà hé ra, vừa xa lạ vừa quen thuộc, sắc mặt không khỏi đại biến, nữ tử này...

Tất cả mọi người trên đại diện đều phát hiện ra điểm bất thường, vì sao nữ tử ngân phát này cùng đích nữ Thủy gia, cũng chính là tông chủ phu nhân Vân Tông lại có bộ dạng giống nhau như vậy?!

Nhất thời mọi người liền nhớ tới một chuyện xảy ra mười mấy năm trước, đích nữ Thủy gia, Đệ nhất mỹ nhân của Di Thất đại lục – Thủy Linh Lung cùng tông chủ Tà tông bỏ trốn, một năm sau bị nhân sĩ chính phái bắt được, lúc ấy trong tay đích nữ Thủy gia có ôm một đứa bé!

Nhưng mà nữ oa này không biết bị ma đầu Ma Kiêu kia đem đi đâu, giờ này nhìn thấy U Tà, suy nghĩ mọi người đều trở lại, trong khoảng thời gian ngắn, chung quanh đều là hơi thở trầm trọng.

Nếu nàng là nữ nhi của tông chủ Tà tông – Ma Kiêu, như vậy hôm nay tuyệt đối không thể bước ra khỏi đại diện Vân tông!

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, đạo lý này ai cũng biết. Năm đó toàn bộ thế lực chính phái đều đuổi giết Ma Kiêu và Thủy Linh Lung, giờ phút này thấy nữ nhi của bọn họ, nữ tử ngân y này tuyệt đối không thể khinh thường!

Nếu mà không giết được, như vậy Di Thất đại lục sẽ đại loạn, đến lúc đó tà phái sẽ hoành hành, cho dù bọn họ không nguyện ý, thì nữ tử này cũng nhất định phải chết!

U Tà im lặng nhìn chuyển biến của hơi thở cùng ánh mắt của mọi người chung quanh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng không có một tia biến hóa, nếu nói có biến hóa, thì là khóe môi trào phúng kia chưa bao giờ biến mất...

Phong Lê Âm nhìn U Tà giống như một nữ thần đứng trong đám người, tròn mắt có chút ghen tị, có cao hứng, hôm nay nàng ta dám một mình khiêu khích Vân tông, như vậy sẽ không có kết cục tốt!

Tức Mặc U Tà, nữ nhân này vô cùng khó đối phó, nàng sớm đã biết, nếu nàng không thể tự mình ra tay, liền mượn tay người khác giết nàng ta, thế thì không còn gì tốt hơn!

Huống chi nàng còn được nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương như thần đó bảo vệ, tuy rằng không biết vì sao mà bây giờ hẳn không có ở bên cạnh Tức Mặc U Tà, nhưng mà nàng biết, nam nhân này, hẳn yêu Tức Mặc U Tà đến tận xương tủy, nếu ngày hôm nay Tức Mặc U Tà bị người ở đây giết hại, nhất định Di Thất đại lục sẽ máu chảy thành sông!

Nàng một chút cũng không nghi ngờ năng lực của nam nhân kia, không vì cái gì khác, chỉ đơn giản hẳn là Liệt Hỏa Kinh Thương!

Bất quá nàng đều mặc kệ hết thảy, nàng chỉ hy vọng hôm nay Tức Mặc U Tà sẽ phải ngã xuống! Nam nhân như Liệt Hỏa Kinh Thương, nếu cuộc đời này nàng không thể chạm đến, thì nàng cũng sẽ không để nữ nhân

khác nhúng chàm! Cho dù nàng kém người đó !

Nghĩ đến đây trong mắt Phong Lê Âm dần dần âm ngoan, nhìn bụng U Tà đã lộ rõ kia, ánh mắt tràn đầy ghen tị cùng phần hận, bàn tay không tự chủ được mà đặt ở trên bụng của mình.

Cảm nhận được sinh mệnh ở trong tay mình, Phong Lê Âm hận không thể lập tức động thủ giết chết đứa nhỏ này!

Vì sao Tức Mặc U Tà có thể hạnh phúc như vậy, gả cho Liệt Hỏa Kinh Thương, vì sao nàng có thể hoài đứa nhỏ của Liệt Hỏa Kinh Thương, mà đứa bé trong bụng nàng là dã loại, là nàng cùng với phụ thân của mình mà hoài thai!

Nghĩ đến đây, máu trong người Phong Lê Âm dường như muốn trào ngược, nhìn về phía U Tà, ánh mắt tràn ngập sát ý.

Vân Thánh Thiên nghe thấy lời của gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia, sắc mặt liền trầm xuống, lập tức bước về phía trước, nhất thời cuồng phong gào thét, ở ban đêm u tĩnh vô cùng quỷ dị...

Mà U Tà lại vẫn như trước không có bị ảnh hưởng chút gì, chỉ lẳng lặng vỗ về bụng, mà tiểu sinh mệnh trong bụng giống như cảm nhận được cái gì, không khỏi động động vài cái, giống như trào phúng Vân Thánh Thiên.

Vân Thánh Thiên nhìn bộ dạng U Tà không để hấn vào mắt thì vô cùng giận dữ, trong tay tụ tập nội lực, thân thể xoay tròn một cái đánh về phía U Tà, mà gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia đang muốn động thủ thì nội lực kia cũng đã đánh vào trên người U Tà.

Nhưng mà khi nội lực đó tiếp xúc với U Tà, thân ảnh U Tà đã hóa hư vô, trong khoảng thời gian ngắn Vân Thánh Thiên vô cùng sợ hãi, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Mà gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia vốn đang định động thủ liền sửng sốt, mà Thủy Linh Lung và Hỏa Uyển Hình cũng đều tròn tròn mắt, đây là chuyện gì?!

Nhưng vào lúc này, tiếng cười như chuông bạc của U Tà truyền đến, trong tiếng cười này mang đậm trào phúng: “Quá chậm...”, nghe vậy mọi người liền nhìn chăm chăm về phía U Tà, chỉ thấy ở giữa không trung chỉ còn tàn ảnh, mà người đã đứng ở trên nóc đại điện Vân Tông.

Cứ như vậy, hình thành một phong cảnh yêu dã tuyệt mỹ: Nữ tử quần áo ngân y lẳng lặng đứng ở chỗ cao khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ tràn đầy lạnh lùng, ba ngàn chỉ bạc dài tới mắt cá chân theo gió vũ động, ánh trăng rằm phía sau giống như làm nền cho nàng....Bóng đêm như mực, ánh trăng như liêm, ngân phát U Tà, vừa thần vừa ma.....

Mà cùng lúc đó, thân ảnh của Ma Kiêu cũng xuất hiện ở Thương Tà đại lục.

Từ sau ngày ám vệ bắt cóc với hấn, Ma Kiêu liền suy nghĩ, Hỏa Uyển Hình không còn ở Phong Mâu đế quốc, cho dù hiện tại đã rời khỏi đại lục này thì cũng có chút manh mối, cho nên hấn mới tự mình đi tới đây.

Trên đầu Ma Kiêu đội mũ sa ngồi ngay ngắn ở một quán trà lâu thuộc Phong Mâu đế quốc, muốn tìm hiểu mấy chuyện xảy ra gần đây ở Thương Tà đại lục, mà đúng lúc này, Ma Kiêu bị một thân ảnh huyền y cũng đội mũ sa hấp dẫn ánh mắt.

Chỉ thấy thân ảnh kia ngồi dựa lưng về phía hấn, tuy rằng quanh thân không có một tia hơi thở, nhưng hấn là tông chủ Tà Tông đã gặp qua vô số người, cho dù người kia lạnh nhạt ngồi đấy, nhưng lại khiến cho hấn cảm thấy một loại áp lực, áp lực của một vị thần.

Nghĩ đến đây Ma Kiêu nhin không được có hứng thú, hấn vì sao không biết ở Thương Tà đại lục lại có nhân vật lợi hại như vậy?

Lập tức Ma Kiêu liền bưng chén trà trong tay, đi tới trước bàn của nam tử huyền y kia, “Vị huynh đài này, hấn là không ngại ta ngồi chỗ này chứ?” nói xong Ma Kiêu không đợi nam tử huyền y mở miệng, liền ngồi xuống.

Nhìn hấn ngồi xuống, nam tử như thần kia cũng không hề mở miệng nói cái gì.

Mới vừa rồi hần cảm giác được phía sau có người, lấy hơi thở của hần, khẳng định không phải hạng tầm thường!

Lăng Thiên đại lục tuyệt đối không có một người như vậy!

Sau đó còn không chờ Ma Kiều mở miệng, liền có thanh âm truyền đến...

“Uy, người có nghe nói không? !”, một tiểu thương đối với người ngồi cùng bàn, nhỏ giọng thần thần bí bí nói.

Nghe vậy người ngồi cùng bàn với hần cảm thấy có chút hứng thú, lập tức nhìn qua, muốn nghe tiểu thương kia nói gì: “Nghe nói cái gì? Người nói nhanh lên, đừng làm chúng ta tò mò!”

Thấy như thế tiểu thương liền lộ vẻ mặt đắc ý nói: “Các người không biết đó thôi, gần đây Phong Mâu đế quốc của Thương Tà đại lục chúng ta đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa!”

Thanh âm tiểu thương kia vừa dứt, lưng nam tử huyền y liền cứng đờ, vốn đang che giấu hơi thở liền mất đi, Thương Tà đại lục?!

Ma Kiều rõ ràng cảm nhận được hơi thở quanh thân nam tử này đột nhiên thay đổi, trông mắt liền có chút thâm thúy.

Rồi sau đó hai người lại tiếp tục nghe tiểu thương cùng người kia nói chuyện.

“Có chuyện kinh thiên động địa gì? Người đừng có dọa người được không! Có cái gì thì mau nói!”, nghe hần nói như thế, mọi người xung quanh đều thổn thức không thôi, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Được rồi, được rồi, ta nói, ta nói, thật là, gặp một đám các người. Ta nói cho các người biết, nhưng các người đừng có nói bừa với người ngoài”, tiểu thương tuy rằng vẻ mặt muốn nói, nhưng lại có chút lo lắng không xác định nhỏ giọng mở miệng.

“Biết rồi, điều này còn cần người nói sao! Thế nào, nếu thứ tin tức người nói không phải đại sự, dân đen chúng ta coi như cũng có thể nghe một chút chuyện của vương thất quý tộc cho đã nghiền, nhưng nếu người dám nói lung tung, chúng ta sẽ cho người thăm!”, nghe được lời nói của tiểu thương, tất cả mọi người đều gật đầu.

Bọn hần đã nói như vậy xem như cũng biết điều, tiểu thương thấy mọi người xung quanh im lặng lắng nghe, mới nói ra một ít tin tức mà hần biết.

Nghe được lời cam đoan của mọi người, tiểu thương mới thần thần bí bí nói: “Ta nói cho các người biết, bên trong Phong Mâu đế quốc mới truyền ra tin tức, quả thực là hù chết người! Nghe nói, Phong Mâu đế hậu, cũng chính là Đế nhất nữ tử của Thương Tà đại lục chúng ta, trong nháy mắt đầu liền bạc! Hơn nữa giờ phút này đã rời khỏi hoàng cung Phong Mâu, không biết đi đâu!”

Ngay khi tiểu thương kia vừa dứt lời, nam tử huyền y cùng bàn với Ma Kiều đột nhiên đứng dậy, hơi thở quanh thân trở nên lạnh liệt, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ trà lâu giống như bị đặt trong hầm băng.

Ma Kiều biến sắc, sau đó nói với nam tử huyền y: “Đi!”

Nói xong một tay liền xách theo tên tiểu thương kia, thân hình lập tức biến mất khỏi trà lâu, tốc độ cực nhanh làm cho người ta lú lẫm.

Mà nam tử huyền y nghe vậy cũng không nói gì, phi thân đi theo, đến khi mọi người phản ứng kịp, trong không khí chỉ còn tàn ảnh, lời hần vừa nói, mới chứng tỏ với mọi người rằng chỗ này vừa có hai nam nhân đội mũ sa.

Ma Kiều mang theo tiểu thương còn chưa định thần lại, chỉ trong giây lát liền đi ra ngoại ô Phong Mâu, một mảnh tĩnh lặng không người.

Khi chân Ma Kiều còn chưa chạm đất, nam tử huyền y đã theo sát xuất hiện ở đây.

Nhìn thấy thế, Ma Kiều không khỏi xóc mũ sa lên, ánh mắt tán thưởng nhìn nam tử huyền y nói: “Người trẻ tuổi quả nhiên không giống người thường, chỉ là sao ta lại không biết từ bao giờ ở đại lục này xuất hiện một nhân vật như vậy?!”

Nghe vậy, sau một lúc lâu, nam tử huyền y kia mới mở miệng nói: “Ta cũng không biết, người Di Thất đại lục lại đến đây” thanh âm lãnh liệt truyền vào trong tai Ma Kiêu, Ma Kiêu liền cảm nhận được một trận uy áp dày đặc.

Trong khoảng thời gian, trong lòng Ma Kiêu không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm trầm trọng, nam tử này, quả nhiên không phải dạng người hời hợt, nội lực so với hắn chỉ có hơn chứ không có kém!

Tuy rằng như thế, trong lòng Ma Kiêu cũng tràn đầy tán thưởng cùng cảm khái.

Còn chưa đợi Ma Kiêu mở miệng, tiểu thương kia sau khi lấy lại tinh thần liền quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch run rẩy nói: “Hai vị hảo hán, van cầu các người buông tha ta đi! Ta chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi... Cái tin tức đó đều là do người khác tiết lộ cho ta!”

Nghe vậy nam tử huyền y kia mới mở miệng, thanh âm lãnh liệt hỏi: “Người vừa mới nói....Chuyện chỉ trong nháy mắt đầu của Phong Mâu để hậu hóa bạc là sự thật?!”

Nghe thanh âm lãnh liệt như thế, tiểu thương sợ hãi nói: “Vị hảo hán này, tiểu nhân nói là sự thật! Mấy tin tức này tuy là được mọi người lưu truyền, nhưng tính chân thật vẫn có! “

Tiểu thương vừa dứt lời, thân ảnh nam tử huyền y kia lập tức run lên, Ma Kiêu liền phát phát tay nói với tên tiểu thương kia: “Được rồi, người đi trước đi.”

Nghe được lời nói của Ma Kiêu, tiểu thương kia giống như nhận được đặc xá, nhanh chóng rời đi, chỉ để lại Ma Kiêu cùng nam tử huyền y kia...

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, trừ bỏ tiếng gió đó là một mảnh tối đen của bóng đêm...

“Người là Phong Mâu để quân – Liệt Hỏa Kinh Thương? !”, thanh âm Ma Kiêu vang vọng khắp bốn phía yên tĩnh này.

Nghe vậy, nam tử huyền y cũng không mở miệng, mà vươn bàn tay to khớp xương rõ ràng đem mũ sa trên đầu kéo xuống, nhất thời thiên địa biến sắc, một khuôn mặt tuần tú xuất hiện trước mặt Ma Kiêu.....

(*Vy Nhi: Vậy là Thương ca đã trở lại, chỉ còn chờ giây phút ca ca được gặp lại U Tà tỷ tỷ, cả nhà đoàn tụ nữa thôi....*tung bông*)

99. Q.iii – Chương 05

Chương 5 : Yến hội đại loạn, cuồng vọng U Tà.

Edit & Beta: Vy Nhi

Khi Ma Kiêu nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương thì sửng sốt, đồng thời cũng nghiệm chứng được ý nghĩ trong lòng, nam tử huyền y đang ở trước mặt hắn quả nhiên là đế quân Phong Mâu đế quốc của Thương Tà đại lục – Liệt Hỏa Kinh Thương!

Nếu nói toàn bộ Thương Tà đại lục này có cái gì đó có thể khiến cho Ma Kiêu hắn phải chú ý, thì cũng chỉ có Phong Mâu đế quân cùng Phong Mâu đế hậu. Những năm gần đây hắn vì muốn tìm kiếm Hỏa Uyển Hình để tìm được nữ nhi của mình mà đã đem rất nhiều tinh lực đặt ở Thương Tà đại lục, nhưng cũng không có gì đáng cho hắn phải chú ý.

Cho đến vài năm trước hắn nghe ám vệ bẩm báo, phế vật của Trần quốc đại tướng quân Nguyệt Thần phải gả cho Chiến thần Nhiếp Chính Vương tiếng tăm lừng lẫy của Phong Mâu, nhất thời cảm thấy thú vị. Lúc đó hắn mới chỉ thoáng chú ý một phen, không nghĩ tới đôi vợ chồng này ngày sau lại liên tiếp khiến cho hắn cảm thấy phi thường kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn, hắn liền cảm thấy thì ra phiến đại lục này cũng có chút ý tứ .

Nhiều năm như vậy, hấn bởi vì sốt ruột tìm con, cho nên chỉ lo tập trung ánh mắt lên người Hỏa Uyển Hinh, cũng không đi suy nghĩ sâu xa về con trai của nàng – Liệt Hỏa Kinh Thương. Hiện tại hấn biết Hỏa Uyển Hinh đã cùng Phong Mâu để hậu – Tức Mặc U Tà rời khỏi Phong Mâu để quốc, lại gặp được Liệt Hỏa Kinh Thương, như vậy Ma Kiêu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có để hỏi ra tung tích của Hỏa Uyển Hinh.

Ma Kiêu lập tức nói, “Người có biết mẫu hậu của người sau khi rời khỏi Phong Mâu để quốc sẽ đi nơi nào?”

Nghe vậy cặp mắt xanh biếc của Liệt Hỏa Kinh Thương nhất thời rùng mình, cũng lập tức lạnh lùng nói, “Người vì sao lại biết mẫu hậu của ta đã rời khỏi Phong Mâu? Người là người nào của Di Thất đại lục, sao lại chú ý đến động tĩnh nơi này như vậy? !”

Hai tròng mắt Liệt Hỏa Kinh Thương lạnh lùng nhìn Ma Kiêu, cảm thấy suy tư, nam nhân này quanh thân khí chất bất phàm, toàn thân lại che giấu hơi thở cường giả, như vậy ở Di Thất đại lục cũng là một nhân vật không thể khinh thường, chỉ là vì sao hấn ta lại chú ý đến... Thương Tà đại lục cùng mẫu hậu của hấn?

! Nghĩ đến bốn chữ Thương Tà đại lục này, trái tim Liệt Hỏa Kinh Thương lại không nhịn được đau đớn, Tà Nhi...

Ma Kiêu nghe thấy Liệt Hỏa Kinh Thương nói vậy thì sửng sốt, lập tức cười to nói, “Người lạnh lùng như thế làm gì, nói đúng ra người còn phải kêu ta một tiếng thúc phụ đấy. Thật không nghĩ tới, trước đây người còn nhỏ đã thâm trầm như thế, sau khi lớn lên thế nhưng lại càng sâu sa, thật sự làm cho người ta nhìn không thấu, ha ha ha!”

Liệt Hỏa Kinh Thương đang nghe được lời nói của Ma Kiêu thì hơi nhăn mày lại, sau đó nhìn về phía Ma Kiêu, cẩn thận hồi tưởng lại xem chính mình khi nào đã gặp qua một người như vậy, nghĩ nghĩ một lát liền có một đoạn kí ức ngẩn ngui hiện lên trong đầu.

Nam tử hắc y hai tay ôm một nữ oa nhi, nam nhân nổi bật bất phàm như thế hấn tự nhiên là có chút ấn tượng, giờ phút này ngẫm lại quả nhiên là cùng với nam tử trước mặt này có chút liên hệ...

“Là người!”, Liệt Hỏa Kinh Thương nghĩ đến tận đó, con người lục sắc co rụt lại, mở miệng khẳng định.

Nếu hấn chính là nam nhân đã ôm Tà Nhi giao ấu hậu kia... Như vậy hấn cũng là...

Nghĩ vậy, hơi thở lạnh lẽo quanh thân Liệt Hỏa Kinh Thương dần dần tiêu tán đi một chút, Ma Kiêu nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương đột nhiên phát sinh biến hóa lại không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cho dù hấn nhận ra hấn là người trước kia, cũng không đến mức như vậy chứ?

Nhưng mà lúc này Ma Kiêu cũng không kịp nghĩ nhiều, lại nói, “Đúng vậy, là ta. Cho nên ta nghĩ người cũng biết vì sao ta muốn biết tung tích của mẫu hậu người! Không lâu trước đây, ám vệ mà ta phái tới Thương Tà đại lục đã bẩm báo lại, mẫu hậu cùng phu nhân của người đã rời khỏi Phong Mâu để quốc, nhưng mà rốt cuộc lại không biết bọn họ đi hướng nào, cho nên hiện tại ta gặp người rồi, người liền nói hết những điều người biết cho ta đi” .

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không lập tức mở miệng, mà cau mày kiếm, ánh mắt lại phiêu về hướng Phong Mâu. Nếu như mẫu hậu cùng Tà Nhi đã rời khỏi Thương Tà đại lục, như vậy nàng tất nhiên sẽ đi đến Di Thất đại lục!

Như vậy, y theo tính tình của nàng, chỉ sợ Di Thất đại lục rất nhanh sẽ đại loạn!

Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương liền lắc mình một cái rời khỏi nơi này, chỉ lưu lại một câu, “Theo ta đến Phong Mâu!”

Nghe vậy, đáy mắt Ma Kiêu chợt lóe, đi Phong Mâu? Nếu hấn đã nói vậy, vậy thì tất nhiên hấn sẽ biết Hỏa Uyển Hinh đi nơi nào? Nghĩ đến đây Ma Kiêu cũng theo sát sau, hai đạo ánh sáng nhất thời lóe lên hướng về phía hoàng cung Phong Mâu!

Chỉ trong giây lát thân ảnh hai người đã dừng lại ở Thương Khung điện, cùng lúc đó một con Thanh Loan thật lớn cũng xuất hiện ở trước mặt hai người, Thanh Loan kia quay đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh

Thương, sau đó lại hướng về phía chân trời thét dài một tiếng...

Khi Ma Kiêu nhìn thấy Thanh Loan kia đồng tử lập tức co rút lại, cư nhiên lại là Thanh Loan hiếm thấy.... Mọi người đều biết trên thế giới này không có Phượng Hoàng, cho nên Loan điều liền trở thành loại vật đại biểu cho Phượng Hoàng, mà tôn quý nhất, hiếm thấy nhất lại chính là loài Thanh Loan điều...

Tuy hẳn là tông chủ Đệ nhất tông phái Tà tông của Di Thất đại lục, nhưng từ trước đến nay đây cũng chính là lần đầu tiên thật sự gặp được Thanh Loan! Lập tức Ma Kiêu liền tán thưởng nói, “Thật sự là không ngờ được, linh vật cao ngạo giống như Thanh Loan kia thế nhưng cũng có thể bị Phong Mâu người thu phục, quả nhiên là không phải để quốc tầm thường!”

Nghe vậy đôi đồng tử lục sắc của Liệt Hỏa Kinh Thương dần dần trở nên phá lệ thâm thúy, lập tức phiêu miểu mở miệng nói, “Thanh Loan này là thê tử của ta thu phục, năng vốn rất có duyên với linh vật, thần vật như Phượng hỏa thần hồ cũng cam tâm tình nguyện nhận nàng làm chủ” .

Nghe Liệt Hỏa Kinh Thương nói vậy, nhất thời Ma Kiêu cảm thấy rung động, lập tức càng cảm thấy hứng thú với vị Phong Mâu đế hậu này. Một nữ tử phong hoa tuyệt đại lại nguyện ý che dấu hào quang của chính mình, lại còn có thể thu phục Phượng huyết thần hồ cùng Thanh Loan thần điều, nữ tử như vậy nếu như không gặp mặt một lần quả thật là uống một kiếp sống a!

Mà bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan, Hồn Trạch cùng Nhã Trúc vốn đang ở bên trong Thương Khung điện, nghe thấy Thanh Loan gào thét như vậy con người chợt lóe. Thanh Loan là loài có linh tính, nếu không gặp phải sự tình quan trọng gì, tuyệt đối sẽ không như vậy.

Nghĩ đến đây bốn người liền rất nhanh lắc mình rời khỏi đại điện, đi về nơi phát ra tiếng thét kia của Thanh Loan.

Ngay khi mấy người vừa mới tới nơi này, liền thấy được một thân ảnh chói mắt đến mức có thể cùng nhật nguyệt tranh huy, nhất thời hai mắt Hồn Lăng cùng Hồn Trạch mở to, tràn đầy không dám tin quỳ rạp xuống đất nói, “Chủ... Chủ tử!”

Nhìn nam nhân kia so với dĩ vãng càng thêm chói mắt, Thanh Lan cùng Nhã Trúc cũng nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy kích động xen lẫn ý cười, cô gia đã trở lại, người thật sự đã trở lại! Nếu như tiểu thư nhìn thấy tất nhiên sẽ rất cao hứng!

Nghe thấy thanh âm Hồn Lăng cùng Hồn Trạch, Liệt Hỏa Kinh Thương mới thản nhiên gật gật đầu, lập tức vẫy vẫy tay nói, “Đứng lên đi, đi theo ta”, dứt lời thân ảnh đã biến mất trước mắt mọi người. Ma Kiêu nhìn bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan ngơ ngác ngây ngốc trước mặt, không khỏi cười ha ha.

Lập tức cũng chậm rãi đi theo Liệt Hỏa Kinh Thương vào Thương Khung điện, lúc này mấy người Hồn Lăng mới bị Ma Kiêu thức tỉnh, nhất thời trước mắt hoảng sợ cùng khiếp sợ. Như thế nào sau khi chủ tử trở về từ Táng Hồn nhai, công lực lại tăng lên nhiều như vậy, làm cho bọn họ không muốn sợ hãi than cũng không được a! Quả nhiên là chủ tử, cho dù là nguy nan, cũng có thể biến nguy nan thành kỳ ngộ!

Sau đó mấy người cũng không kịp nghĩ nhiều, đi theo Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Ma Kiêu vào trong Thương Khung điện.

Lúc này hai người đã sớm ngồi xuống, nhìn bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan, Liệt Hỏa Kinh Thương liền nói, “Đem những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày ta không ở đây tất cả đều nói cho ta biết, một chữ cũng không được bỏ sót!”

Nghe vậy một hàng bốn người Hồn Lăng, Hồn Trạch đều liếc nhìn nhau một cái, sau đó liền lên tiếng, “Dạ, chủ tử!”

Mấy người liền kể lại hết những chuyện đã xảy ra sau khi Liệt Hỏa Kinh Thương rời xuống Táng Hồn nhai, một chữ cũng không bỏ qua.

Khi mấy người đang muốn cố ý đem tình huống của U Tà giản lược đi, Liệt Hỏa Kinh Thương lại lãnh liệt mở miệng, “Nhất là toàn bộ những chuyện liên quan đến Tà Nhi, một chữ cũng không được bỏ sót! Nếu các người dám ít đi nửa chữ, sau này liền không cần đi theo ta nữa!”

Nghe được lời nói không chút lưu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhất thời mấy người đều lưng cứng đờ rùng mình một cái, lập tức đành phải đem hết chuyện đều tường thuật lại không dám mảy may bớt xén, khi mọi người nói xong tình huống của U Tà, quanh thân Liệt Hỏa Kinh Thương cũng bị vây kín một tầng tự trách cùng bi thương nồng đậm...

Tóc đen thành tuyết, oánh lệ thành huyết, rốt cuộc là tình cảm sâu đậm đến mức nào mới có thể như thế.

Nghĩ đến U Tà suy sụp quỳ rạp xuống vách đá, thê lương rỗng lên, thanh âm thống khổ không gì kể siết đó lại vọng lại bên tai Liệt Hỏa Kinh Thương, thảng sáo tuyết bay, điều này kêu hấn như thế nào có thể không đau đớn được chứ!

Ma Kiêu nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Kinh Thương, nhất thời cảm thấy nam nhân này tuy rằng tung hoành thiên hạ, ngàn vạn tao nhã, nhưng ba ngàn nhược thủy cũng chỉ nguyên chọn một, hấn thưởng thức! Bất quá nữ tử thâm tình đối với hấn như vậy, cũng đáng để hấn hảo hảo đối đãi.

Lập tức Ma Kiêu lại nhìn về phía mấy người Hồn Lăng tiếp tục hỏi, “Vậy mấy người các ngươi có biết Hỏa Uyển Hình cùng Phong Mâu để hậu đã đi đâu? !”

Nghe vậy bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, thấy hấn lúc này suy nghĩ vẫn chưa quay lại, liền thở dài, Hồn Lăng liền nói với Ma Kiêu, “Phụ nhân cùng Vương phi đã đi đến Di Thất đại lục, nghe nói nương của Vương phi bị giam giữ ở Vân tông!”

Khi Ma Kiêu nghe đến hai chữ “Vân tông” thì khí tức lập tức lạnh lùng, lại nghĩ đến lời nói của bọn họ thì sững sốt, “Mẫu thân của Vương phi các ngươi bị giam giữ ở Vân tông? Nàng không phải là nữ nhi của Trấn quốc đại tướng quân Nguyệt Thần quốc ở Thương Tà đại lục sao? Như thế nào mẫu thân lại bị giam giữ trong Vân tông ở Di Thất đại lục? !”

Nghe được lời nói của Ma Kiêu, bốn người Hồn Lăng, Hồn Trạch còn không kịp mở miệng, thanh âm lạnh lùng của Liệt Hỏa Kinh Thương đã truyền đến, “Thê tử của ta, Tức Mặc U Tà cũng không phải là người của Thương Tà đại lục, mẫu thân của nàng tên là... Thủy Linh Lung” .

Liệt Hỏa Kinh Thương vừa dứt lời, mọi người lập tức sâu sắc cảm nhận được đại biến, khi Ma Kiêu nghe đến ba chữ Thủy Linh Lung này, hơi thở xa cách tựa như xa xôi ngàn dặm lập tức biến đổi, hiện lên một tia nhu tình.

Ma Kiêu cũng không mở miệng ngay, mà là hít vào một hơi thật sâu, ngữ khí có chút run run hỏi, “Ngươi nói là thật chứ? !”. Tuy rằng Ma Kiêu giờ phút này đã cố gắng áp chế tình cảm phát ra từ sâu trong nội tâm kia, nhưng mà gân xanh nổi lên trên mu bàn tay siết chặt kia cũng khiến cho người ta hiểu được trong lòng hấn hiện tại rất không bình tĩnh.

“Ta cũng không có lý do để lừa gạt ngươi”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn thấy bộ dạng này của Ma Kiêu, ngữ khí cũng không còn lạnh lùng như trước, mà là mang theo một tia thở dài nói.

Hấn vốn dĩ rất là tức giận Ma Kiêu, thân là phụ thân, lại đem nữ nhi của chính mình đến phiên đại lục này mười mấy năm không ngó ngang đến nàng, tuy rằng hấn có nỗi khổ bất đắc dĩ, nhưng cũng đã làm cho Tà Nhi của hấn phải chịu khổ nhiều năm như vậy!

Nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng của Ma Kiêu, Liệt Hỏa Kinh Thương đột nhiên có chút cảm khái. Suy cho cùng bất quá cũng chỉ vì một chữ tình, cho dù là người lãnh tâm lãnh tình nhất trong thiên hạ khi đối mặt với chữ tình này, cũng đều trở nên không giống chính mình nữa, ví như Ma Kiêu, cũng ví như hấn.

Ma Kiêu nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, sau đó hai tròng mắt có chút hồng, lập tức bình tĩnh nói, “Nói như vậy, Thê tử của ta, Thủy Linh Lung bị giam cầm ở Vân tông, mà nữ nhi của ta hiện tại đã tới Di Thất đại lục? !”

Tuy rằng ngữ khí của Ma Kiêu rất là bình tĩnh, nhưng nếu như lắng nghe, tất cả mọi người đều có thể nghe ra, trong sự bình tĩnh kia chính là một cái mãnh liệt không bình tĩnh, giống như một đám lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng Ma Kiêu.

Mười mấy năm trước, hấn đem nữ nhi đưa đến tay Hỏa Uyển Hình, sau đó rất nhanh liền về tới Di Thất đại lục, nhưng lại nhân được đến tin tức đích nữ Thủy gia – Thủy Linh Lung bởi vì cùng ma đầu bỏ trốn,

cho nên đã bị gia chủ Thủy gia bí mật xử tử!

Sau khi biết được tin tức này, hần vốn không tin, nhưng tìm khắp toàn bộ Di Thất đại lục cũng đều không có một tia manh mối của Thủy Linh Lung. Nhất thời trong cơn giận dữ hần đã chạy đến Thủy gia, điên cuồng chém giết hết hơn một ngàn ám vệ của Thủy gia xong mới rời đi. Vốn dĩ hần nghĩ cùng Thủy gia đồng quy vu tận, đáng tiếc lại nghĩ tới nữ nhi của chính mình... nữ nhi mới sinh ra không bao lâu kia.....

Sau đó hần bị trọng thương, hơn nữa mất đi Thủy Linh Lung, bị thương quá độ mà mê man rất lâu. Sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất mà hần làm đó là phái người đi đến Phong Mâu đế quốc ở Lăng Thiên đại lục đón nữ nhi của mình trở về, đáng tiếc lại nhận được tin tức... Phong Mâu đế hậu Hỏa Uyển Hình đã chết!

Nhất thời hần giống như bị sét đánh ngang tai, thê tử của hần đã chết, nữ nhi hần cũng mất tích.

Tuy rằng như thế, nhưng hần vẫn kiên quyết phái người đóng tại Lăng Thiên đại lục, bất luận là nữ nhi của mình còn sống hay đã chết cũng đều phải tìm cho bằng được! Trong thân thể nữ nhi chảy dòng máu của Ma Kiêu hần, tất nhiên sẽ là người phi thường, huyết thống của Ma gia cũng không giống với thường dân, phạm là người của Ma gia, bất luận là nam hay nữ, cuộc đời này cũng chỉ có thể sinh duy nhất một hài tử.

Hơn nữa trên người của những đứa trẻ được sinh ra đều có ấn ký đặc thù của Ma gia – Hoa hình huyết nhớ (vết bớt hình hoa)! Cho nên hần cũng không lo lắng sẽ nhận sai nữ nhi của mình, bởi vì ấn ký kia bất luận như thế nào cũng không xóa đi được, càng không vì lớn lên mà phai mờ đi!

Nhưng là, đã nhiều năm như vậy trôi qua, bất luận thiết giả, bất luận sinh tử, hần vẫn chưa từng tìm được một tia tin tức của nữ nhi. Nhưng hần vẫn vững lòng tin rằng, nữ nhi của hần làm sao có thể yếu ớt mà chết đi như vậy. Hần cùng Thủy Linh Lung đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, nữ nhi của bọn họ tất nhiên sẽ là một nữ nhân kiêu ngạo đủ để lay động thiên địa!

Khi Hồn Lăng nghe thấy Ma Kiêu cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nói chuyện liền phục hồi tinh thần lại, lập tức ngậy ngốc nhìn về phía Ma Kiêu, thì ra nam nhân này chính là phụ thân của Vương phi nhà mình!

Thanh Lan cũng liền mở miệng nói, “Dạ, tiểu thư nhà ta cùng phu nhân đã đi đến Di Thất đại lục, nàng dặn mấy người chúng ta ở lại chờ cô gia, nếu như hai năm sau cô gia vẫn không trở về, chúng ta đây cũng có thể đi đến Di Thất đại lục tìm nàng!”

Nghe được lời Thanh Lan nói, Ma Kiêu lập tức liếc nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương một cái, Liệt Hỏa Kinh Thương lại nói, “Chúng ta lập tức khởi hành đến Di Thất đại lục!”

Nghe vậy bốn người Hồn Lăng, Thanh Lan, Hồn Trạch, Nhã Trúc đều mừng rỡ, vốn dĩ bọn họ nghĩ phải chờ thật lâu mới có thể đi đến Di Thất đại lục, thật không ngờ chủ tử lại trở lại trong thời gian ngắn như vậy! Ha ha ha, nếu như Vương phi ở Di Thất đại lục thấy được chủ tử khẳng định sẽ thật cao hứng !

Nghĩ vậy, mấy người lại hoảng hốt nhớ tới bộ dạng của U Tà ở Táng Hồn nhai, trong lòng không khỏi tràn đầy đau lòng, nhưng khi nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương bình an trở về, giờ phút này cũng sẽ đi đến Di Thất đại lục, mấy người lại cao hứng không thôi. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ đều cảm thấy Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Túc Mặc U Tà bất luận là xảy ra sự tình gì, đều sẽ có ngày gặp lại! Bọn họ rất tin tưởng vững chắc như vậy!

Di Thất đại Lục, Vân tông thịnh yển.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn U Tà dưới ánh trăng, nàng đứng đó tựa như thần cũng như ma, làm cho người ta phân biệt không rõ thật giả.

Vân Thánh Thiên nhìn nét mặt hồ hững hờ tĩnh lặng của U Tà, không khỏi cảm thấy bốc lên giận dữ, hần làm tông chủ Vân tông nhiều năm như vậy, thế nhưng nội lực võ công còn không bằng một cái tiểu nha đầu không đầy hai mươi tuổi đầu! Quả thực là thiên đại sỉ nhục!

Nghĩ đến đây Vân Thánh Thiên giận dữ hét lên, “Vân tông ám vệ nghe lệnh! Bắt nàng ta lại cho ta!”

Vừa dứt lời, xung quanh vốn đang yên tĩnh lập tức ồn ào một trận, không bao lâu sau, mấy trăm đạo hơi thở mạnh mẽ đã gào thét mà đến, từng trận xé gió vang vọng ở bên tai mọi người.

Đúng lúc này gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia cũng động, nháy mắt đã đi tới bên cạnh U Tà, mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc nhau, sau đó cấp tốc đưa Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình đến bên đó.

Gia chủ Hỏa gia bỗng cười to ra tiếng, “Ha ha ha! Di Thất đại lục này yên lặng hơn mười năm nay rồi, cũng nên náo nhiệt một phen, Vân tông đứng ở vị trí Đệ nhất tông phái của Di Thất đại lục cũng đủ lâu rồi!”

Gia chủ Hỏa gia vốn là người tính tảo bạo, sau khi Vân tông thượng vị ông liền không vui, tuy rằng Vân tông là tông phái luôn được mọi người trong thiên hạ khen ngợi, đáng tiếc tác phong làm việc lại không xứng với đại danh, thậm chí còn làm ra một ít chuyện vụng trộm!

Ông thân là gia chủ của một trong tứ địa gia tộc của Di Thất đại lục, đối với những chuyện như vậy tự nhiên là không vui, nhưng mà Vân tông bày trò như thế nào cũng không ảnh hưởng gì đến ông. Nếu thế nhân đã nguyện ý tin tưởng Vân tông, vậy thì Hỏa gia của ông đương nhiên cũng không thể nói gì hơn.

Cho nên nhiều năm như vậy qua đi, Vân tông cứ mặc nhiên làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, bị Hỏa gia phát hiện, gia chủ Hỏa gia cũng chưa bao giờ nói gì, gia chủ Mộc gia cũng thế.

Nhưng mà hôm nay, Vân tông lại dám xuống tay với tôn tức của Hỏa Nhiên này, nếu đã vậy thì đừng trách ông đem chuyện này nháo thành lớn lên!

Gia chủ Hỏa gia nói xong, gia chủ Mộc gia cũng nhanh chóng tiếp lời, “Đường đường là Đệ nhất tông phái của Di Thất đại lục, cư nhiên lại lấy ám vệ ra động thủ với một nha đầu đang hoài đũa nhỏ, quả thực là khiến thiên hạ chê cười! Ta như thế nào lại không biết Vân tông cũng giở trò bỉ ổi như thế? Chớ không phải là xem người trong thiên hạ đều mù hết rồi sao? !”

Gia chủ Mộc gia cùng gia chủ Hỏa gia bình thường đều thẳng thắn, giờ phút này nhìn thấy Vân Thánh Thiên kêu ám vệ ra đối phó U Tà, đương nhiên hết sức mất hứng, lập tức cũng không hề băn khoăn cái gì, mở miệng nói chuyện không chút khách khí.

Vân Thánh Thiên nhìn bộ dạng gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia nhất thời giận dữ nói, “Hai người các ngươi quả thực là lớn mật! Chẳng lẽ không sợ sẽ có kết cục giống như Tà tông năm đó sao? Đối nghịch với Vân tông, bản tông chủ tuyệt đối sẽ không tha cho các ngươi!”

Vân Thánh Thiên lúc này cũng bị ép đến nóng nảy. Vốn dĩ hôm nay hắn muốn quang minh chính đại cưới Thủy Linh Lung vào Vân tông, thật không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy. Nữ nhi của Thủy Linh Lung chẳng những không chết, còn trở thành tôn tức của gia chủ Hỏa gia!

Nếu như có hai nhà Hỏa – Mộc hiệp trợ, như vậy hôm nay Vân tông muốn bắt được nữ tử lớn gan cuồng vọng kia sẽ thực khó khăn, quan trọng hơn chính là nữ tử một chút cũng không để hắn vào mắt kia c nhiên lại là nữ nhi của Ma Kiều!

Hắn làm sao có thể trở mặt nhìn nữ nhi của Ma Kiều khiêu khích hắn như vậy? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Nghĩ đến đây, đáy mắt Vân Thánh Thiên càng phát ra ngoan lệ, mà gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia nghe Vân Thánh Thiên nói, sau đó liếc nhìn nhau một cái, lập tức cười ha ha, phảng phất còn nghe được sự khinh thường trong đó.

“Ha ha ha, Vân tông chủ, Hỏa Nhiên ta làm gia chủ cả đời, xưng người một tiếng tông chủ, bất quá cũng là cho Vân tông người một chút mặt mũi mà thôi, chớ không phải là người thật sự cho rằng Hỏa gia ta sợ người đấy chứ? !”, nói đến đây gia chủ Hỏa gia cũng có chút nổi giận.

Cả đời Hỏa Nhiên ông làm gia chủ Hỏa gia, cho tới bây giờ ở nơi nào cũng được người ta sùng kính cùng sợ hãi? Hôm nay như thế nào lại bị một cái tiểu bối Vân tông uy hiếp như vậy được? ! Quả thực là buồn cười đến cực điểm!

Còn gia chủ Mộc gia nghe vậy sắc mặt cũng trầm xuống nói, “Không biết lớn nhỏ! Tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta, ha ha ha, bốn gia chủ đến giờ cũng chưa từng nghe qua chuyện nào buồn cười như thế, hừ, ngay cả cha người cũng không dám nói chuyện với chúng ta như vậy! Người lấy tư cách gì chứ? !”

Mọi người xung quanh nghe vậy đều yên lặng trầm gật đầu trong lòng. Đúng vậy, tuy rằng Vân Thánh Thiên hiện giờ thân là tông chủ Vân tông, nhưng mà Vân tông năm đó cũng không phải cường đại như bây giờ. Còn nhớ tông chủ Vân tông cùng gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia đều là cùng trang lứa, đều có địa vị hơn người, vậy mà cũng không dám nói ra những lời mất tình cảm như thế, huống hồ Vân Thánh Thiên chỉ là tiểu bối? !

Lúc này Hỏa Liên Túy cũng lắc lắc cây quạt không biết đã xuất hiện trên tay từ lúc nào, nheo lại đôi mắt hẹp dài, lạnh lùng nói, “Người nói ra như vậy cũng không sợ người trong thiên hạ cười người đến rụng răng hàm sao?! Người chẳng lẽ không nhớ vì sao Tà tông lại thua? !”, thanh âm Hỏa Liên Túy lạnh băng, mà trong cái lạnh băng kia lại mang theo một chút trào phúng không thể che dấu.

Mộc Thương Lan ở bên cạnh nghe được Hỏa Liên Túy nói vậy cũng lập tức nói theo, “Ha ha ha, hắc có thể là không nhớ rõ, không bằng ta vì hắc ôn lại một chút chuyện cũ như thế nào? Năm đó nếu không phải tứ đại gia tộc đối kháng với Tà tông trước, làm suy yếu thế lực của Tà tông, Vân tông lại thừa cơ đánh lên, nếu không Tà tông làm sao có thể thua? !”

Giờ phút này trong mắt Mộc Thương Lan cũng tràn đầy trào phúng nhìn Vân Thánh Thiên, mà trong thanh âm lại xen lẫn một tia sùng bái. Lúc trước Tà tông thật sự quá lợi hại, nếu như có thể, hắc thật sự muốn gia nhập Tà tông a!

“Người! Các người...!”, Vân Thánh Thiên nghe Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan kể xướng người họa, sau đó tức giận sắc mặt xanh mét, nhưng mà nói cũng chưa kịp nói hết đã lại là bị thanh âm của Hỏa Liên Túy đánh gãy.

Hỏa Liên Túy giống như hiểu ý của Mộc Thương Lan, quơ quơ cây quạt trong tay rồi nói, “Nếu không phải hiện tại Tà tông ẩn nấp, bản thiếu chủ thật sự còn muốn mang theo mọi người của Hỏa gia đến nương tựa Tà tông nữa, aizzz...” .

Nghe vậy Mộc Thương Lan liền tán thưởng nói, “Quả nhiên là một ý tưởng hay, bản thiếu chủ mới vừa rồi cũng nghĩ như vậy, ha ha ha!” (*Vy Nhi: hai người đây là kẻ tung người hứng, hợp ý quá mà...)

Gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia nghe vậy liếc nhau, lập tức cũng cười ha ha lên, hai cái xú tiểu tử này, nói chuyện chính sự vậy mà lại bày ra bộ dạng như vậy, bất quá năm đó Tà tông quả thật là cường đại hơn so với Vân tông không biết bao nhiêu lần.

“Mẫu thân, nếu hai tên tiểu tử kia đã muốn gia nhập Tà tông như vậy, chi bằng đợi phụ thân trở về, người liền nói với phụ thân, như thế nào? !”, đúng lúc này, U Tà cũng mở miệng, thanh âm tuy rằng trong trẻo mà lạnh lùng, hồ hững, nhưng trong đó lại xen lẫn một tia nghiêng ngẫm.

Khi nghe thấy U Tà nói vậy, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan lại đồng thời quay đầu nhìn về phía Thủy Linh Lung, kia ý tứ rõ ràng là: “Thủy bác, chi bằng người liền nói với Ma dương đi? Để cho chúng ta cùng nhau gia nhập Tà tông? !”

Lúc này Thủy Linh Lung cũng không có chú ý tới ánh mắt hai người, trong đầu chỉ thật yên lặng hồi tưởng lại một tiếng “Mẫu thân...” vừa rồi của U Tà, xúc động đến đỏ đôi mắt. Thủy Linh Lung nàng vốn không phải là nữ nhân dễ khóc như vậy, nhưng từ khi chia lìa với nữ nhi mà mình vừa mới sinh ra, đây là lần đầu tiên gặp lại, mà câu mẫu thân này, cũng là lần đầu tiên nàng được nghe, làm sao có thể không kích động được chứ? !

Nếu nữ nhi nhà mình đã kêu nàng là mẫu thân, vậy cho thấy, nhiều năm như vậy nàng chưa từng trách nàng, vẫn như cũ coi nàng là mẫu thân. Trong khoảng thời gian ngắn Thủy Linh Lung bỗng cảm thấy, hôm nay không hề là một ngày xấu, mà là một ngày lành cực kì tốt, bởi vì của nữ nhi nàng đã trở lại, nữ nhi của nàng còn gọi nàng là mẫu thân.

Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung liền rưng rưng nước mắt gật mạnh đầu, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng nói, “Hảo, hảo, cha của người, hắc nghe lời ta nhất, đến lúc đó liền cho hai tên tiểu tử này đến Tà tông làm hai tiểu ma đầu đi!”

Nghe vậy Hỏa Uyển Hình liền ôm vai Thủy Linh Lung nói, “Tốt rồi tốt rồi, xem ra Di Thất đại lục này lại muốn nhiều thêm hai cái tiểu ma đầu, ha ha ha!”, nói xong Hỏa Uyển Hình liền lấy khăn tay lau nước mắt

cho Thủy Linh Lung.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cũng liếc mắt nhìn nhau cười, tiểu ma đầu? Tựa hồ cũng không tệ a...

Vân Thánh Thiên nhìn đoàn người đối diện hoàn toàn không đem những người ở đây để vào mắt, giống như người một nhà nói nói cười cười. Vân Thánh Thiên lập tức sắc mặt âm trầm mở miệng nói, “Các người quả thực là to gan lớn mật! Ta thật muốn nhìn xem mấy người các người có năng lực gì, hôm nay có thể bình yên vô sự rời khỏi Vân tông này!”

Lúc này Vân Y ở phía sau Vân Thánh Thiên cũng nhẫn nhịn không nổi nữa, từ phía sau Vân Thánh Thiên đi ra, hai mắt đỏ ngầu nhìn đoàn người U Tà nói, “Hai lão thất phu các người, mang theo mấy tên tiểu ma đầu mà dám giương oai ở Vân tông ta! Hôm nay ta sẽ cho các người chết không có chỗ chôn!” .

Thanh âm Vân Y tràn đầy tức giận, từ nhỏ đến lớn, tuy rằng nàng đều là bị che khuất dưới hào quang của Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình, nhưng mà mấy năm nay nàng sớm đã có thói quen ra lệnh, coi chính mình là trung tâm!

Nghe thấy mấy lời của Vân Thánh Thiên cùng Vân Y, trào phúng trên miệng U Tà càng sâu, lập tức dấy mắt chột lóe, một cây cung dài đỏ chói như máu liền xuất hiện trên tay, trong lúc đó mọi người chỉ thấy không trung xẹt qua một đạo huyết quang, mà U Tà vẫn đang đứng thẳng ở trên đỉnh đại điện, trong tay nàng đã giương ột cây cung huyết sắc thật lớn!

Cây cung đỏ chói như máu này vừa xuất hiện, xung quanh liền vang lên từng đợt ồn ào...

Hai trông mắt Vân Thánh Thiên cũng dần dần nheo lại, lập tức đồng tử lại co rút, không dám tin nói, “Đây... Đây là Phượng Huyết Lãnh Nguyệt?! Người thế nhưng lại được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt nhận chủ? !”

U Tà nghe vậy trên mặt cũng không có biểu tình gì khác, nàng cũng không biết vì sao Vân Thánh Thiên lại biết Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, nhưng nàng cũng không hiếu kỳ xem vì sao hắn biết, được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt nhận chủ là chuyện kỳ quái lắm sao? Nghĩ đến đây U Tà lại nhìn nhìn huyết cung trong tay, toàn thân giống như được ngâm trong máu, quả nhiên toát lên vài phần tà mị lại lãnh diễm (xinh đẹp đến lạnh lùng).

“Trời ạ, quả thật là Phượng Huyết Lãnh Nguyệt!”

“Thật sự là không ngờ tới, lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Huyết Lãnh Nguyệt cư nhiên lại là trong tình huống này!”

“Đúng vậy, bất quá Phượng Huyết Lãnh Nguyệt nhận chủ, nữ tử này cũng thật sự làm cho người ta quá mức xuất ý hồ liêu (không thể ngờ) đi!”

“...”, thanh âm nghị luận liên tiếp vang vọng khắp đại điện Vân tông, có thể thấy được sự xuất hiện này của Phượng Huyết Lãnh Nguyệt đã làm cho không biết bao nhiêu người cảm thấy không dám tin. Mà giờ phút này U Tà cũng có thể cảm nhận được một luồng nội lực từ Phượng Huyết Lãnh Nguyệt truyền đến, cũng đã lâu nàng chưa dùng đến huyết cung này rồi, bất quá hiện tại nắm ở trong tay, nó còn khiến nàng cảm thấy rung động và cường đại hơn so với lần trước.

Lúc này gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia cũng có chút đại ra, có lẽ người trẻ tuổi cũng không biết Phượng Huyết Lãnh Nguyệt là vật gì, nhưng bọn họ thì biết, tuy rằng biết, nhưng cũng chỉ là nghe qua lời kể của những người đi trước...

Nghe nói mấy trăm năm trước đây, Di Thất đại lục đã xuất hiện một người, cả cuộc đời nàng chỉ muốn đem Di Thất đại lục cùng Lăng Thiên đại lục xác nhập lại, để cho chúng có thể trở thành một mảnh đại lục thống nhất, chỉ vì người mà nàng yêu vốn là người Lăng Thiên đại lục. Đáng tiếc nàng vẫn phải táng thân ở Di Thất đại lục, nàng chỉ vì muốn hắn trở về cố hương, cho nên mới muốn Lăng Thiên đại lục cùng Di Thất đại lục xác nhập.

Nữ tử này cũng làm rung động thế nhân ở Di Thất đại lục, nàng là một nữ nhân vô cùng kiêu diễm, tao nhã vô hạn, mà dấu hiệu rõ ràng nhất để nhận biết nàng đó chính là Phượng Hỏa thần hồ, thần vật có linh

tính nhất trong truyền thuyết! Đáng tiếc là, đến cuối cùng nàng cũng không thể hoàn thành lý tưởng này, Di Thất đại lục vẫn như trước là Di Thất đại lục, Lăng Thiên đại lục cũng vẫn là Lăng Thiên đại lục.

Sau đó mọi người cũng không biết nữ tử này đã đi nơi nào, nhưng uy danh của nàng vẫn mãi lưu truyền ở Di Thất đại lục, tính cả thần binh lợi khí của nàng – Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, lúc trước đã tiêu diệt không biết bao nhiêu kẻ đại gian đại ác!

Cũng đáng tiếc là, sau khi nữ tử này biến mất, Phượng Huyết Lãnh Nguyệt của nàng cũng là không rõ tung tích. Nhưng mà hôm nay, khi mọi người lại thấy trong tay U Tà đang nắm Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, đương nhiên là cảm thấy kinh hãi không thôi.

Vân Thánh Thiên nhìn Phượng Huyết Lãnh Nguyệt trong tay U Tà, ánh mắt dần dần trở nên tham lam. Nghe nói Phượng Huyết Lãnh Nguyệt là vũ khí rất có linh tính, uy lực của nó lại càng vượt xa những loại vũ khí bình thường. Nếu như Phượng Huyết Lãnh Nguyệt nhận chủ thì liền có thể bộc phát ra uy lực sát thần diệt quỷ, chỉ tiếc là hắn biết nhưng vẫn chưa từng thấy qua, còn tưởng đó chỉ là một lời đồn đại mà thôi...

Nhưng mà hôm nay nó cứ nhiên lại xuất hiện ở ngay trước mắt hắn, như vậy hắn làm sao có thể buông tha?! Nếu như chiếm được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, như vậy hắn liền có thể xưng bá Di Thất đại lục, ngay cả tứ đại gia tộc cũng sẽ phải cúi đầu xưng thần (ở đây là thần trong “thần tử” khi xưng hô với bậc vua chúa đó), ha ha ha!

Nghĩ vậy, đáy mắt Vân Thánh Thiên càng phát ra tràn ngập ý chí muốn cướp đoạt.

U Tà cầm trong tay Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, nhìn toàn bộ mọi người trên đại diện Vân tông này, ánh mắt tràn đầy tham lam cùng cướp đoạt, phượng mâu màu hổ phách hiện lên một ý cười trào phúng, mà Phượng Huyết Lãnh Nguyệt trong tay U Tà giống như cảm nhận được ánh mắt nồng đậm ghê tởm quanh thân, nhất thời ở trong tay U Tà ơng ơng ông rung lên.

U Tà thấy một màn như vậy nhất thời mày liễu khẽ nhíu lại, a, vật nhỏ này tức giận.

Nghĩ đến đây U Tà liền cười ra tiếng, lập tức lớn tiếng nói với mọi người, “Ánh mắt của các người làm cho nó mất hứng ...”, U Tà vừa dứt lời, liền phi thân liền sừng sững đứng giữa không trung, một tay giương huyết cung, một tay kia đặt ở trên dây cung. Chỉ nghe ba đạo âm thanh “Bang bang bang” xé gió truyền ra, sáu tên ám vệ nơi đó lập tức hét lên rồi ngã gục, mà ở mi tâm của bọn họ chỉ có duy nhất một điểm đỏ, giống như chu sa trên trán U Tà vậy...

Vân Thánh Thiên lúc này cũng dần thu lại ánh mắt muốn cướp đoạt kia, thay vào đó là vài phần ngưng trọng, nhìn U Tà đứng giữa không trung mà vẫn giống như giẫm trên đất bằng, hắn liền cảm thấy thật phần trầm trọng.

Nữ tử này, một thân tuyệt thế nội lực, võ công thân pháp lại trác tuyệt, trong tay còn có thần binh lợi khí Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, chỉ sợ hôm nay hắn muốn đoạt được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt từ tay nàng sẽ không dễ dàng.

Nghĩ đến đây trong mắt Vân Thánh Thiên hiện lên một tia không cam lòng, nếu Phượng Huyết Lãnh Nguyệt đã xuất hiện trước mặt hắn, vậy hắn tuyệt đối không thể để nó biến mất. Nếu như hôm nay nữ tử cuồng vọng này rời khỏi Vân tông, như vậy sẽ có vô số thế lực bí ẩn truy tìm nàng, mị lực của Phượng Huyết Lãnh Nguyệt tuyệt đối không thể tưởng tượng!

Như vậy đến lúc đó, nếu hắn muốn đoạt được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt sẽ trả giá càng nhiều, đó cũng không phải kết cục mà hắn muốn thấy.

Lập tức Vân Thánh Thiên cũng phi thân lên đứng đối diện với U Tà, “Nữ tử mà cuồng vọng như vậy thật sự là không tốt, bất quá tính tình này của ngươi thật ra rất giống Linh Lung năm đó, ha ha ha, hôm nay nếu ngươi đem Phượng Huyết Lãnh Nguyệt giao cho ta, ta sẽ không so đo với ngươi nữa. Ta còn để các người an toàn rời khỏi đây, như thế nào!”

Nghe vậy Phượng Huyết Lãnh Nguyệt trong tay U Tà càng tỏ ra không an phận, nó dường như tức giận vì Vân Thánh Thiên đã nói những lời kia.

Khóe miệng U Tà nhếch lên cười một cách trào phúng đến cực điểm, tay trái lập tức giương huyết cung lên, tay phải kéo căng dây cung, mở miệng lạnh băng, thị huyết nói, “Thật sự là không thể như ngươi mong muốn rồi, vật nhỏ này nhìn ngươi quả thực là không vừa mắt đâu!”

Nói xong, một đạo khí tên mang theo nội lực vô hạn không chút lưu tình bắn về phía Vân Thánh Thiên. Vân Thánh Thiên vừa thấy liền kinh hãi, lập tức vận toàn bộ khí lực cản tên, nhưng uy lực của khí tên kia quá sức mạnh mẽ, vẫn ở trên y phục tông chủ trắng noãn của hắn xệt qua một vết cắt lớn!

Chỉ thấy vẻ mặt Vân Thánh Thiên trở nên buồn bực, trên trán còn lưu lại nhè nhẹ vài giọt mồ hôi lạnh, mà trên ống tay áo trắng như tuyết kia xuất hiện một vết cắt bén nhọn khiến cho người ta cảm thấy đột ngột mà sùng sùng. Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan lập tức liếc nhau cười ha ha.

“Ha ha ha, y phục của tông chủ nhìn như vậy mới thực thuận mắt nha!”

“Đúng vậy, thật sự là càng xem càng thuận mắt, chỉ bằng sau này Vân tông chủ liền cứ mặc như vậy đi! Ta nghĩ chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của vạn dân trong thiên hạ, ha ha ha!”

Hai người Mộc Thương Lan cùng Hỏa Liên Túy ngươi một câu ta một câu, ba hoa không ngừng, lời nói ra giống như trêu đùa, nhưng ngữ khí cùng nội dung thì không chỗ nào không mang theo ngụ ý trào phúng.

Ám chỉ Vân tông bắt quả chỉ có tiếng nhưng không có miếng mà thôi, thế nhân sở dĩ cảm thấy Vân tông tốt, bắt quả cũng chỉ vì bị che mờ mắt thôi, những người được xưng là nhân sĩ chính phái đang tập hợp ở Vân tông này, toàn bộ so với những người bên ngoài sợ rằng còn dơ bẩn hơn nhiều!

Nghe thấy Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan trêu đùa, Vân Thánh Thiên lại càng thêm giận dữ, lập tức lớn tiếng ra lệnh cho những người phía sau, “Các ngươi còn thất thần làm cái gì?! Còn không mau lên! Còn có các ngươi, đừng quên lúc trước các ngươi cũng từng đuổi giết Thủy Linh Lung và Ma Kiêu, vừa rồi các ngươi cũng thấy được nữ tử này cường đại như thế nào, một ngày kia nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Còn không mau thừa cơ hội hôm nay nàng còn chưa đủ lông đủ cánh mà giết nàng?!”

Nghe vậy toàn bộ “nhân sĩ chính phái” ở phía sau Vân Thánh Thiên đều liếc mắt nhìn nhau, đúng vậy, nữ tử này tuy rằng cuồng vọng như vậy, nhưng nàng quả thật có đủ tư cách để cuồng vọng, nếu như ngày khác nàng càng cường đại, như vậy bọn họ làm sao còn đầu mà sống?!

Nghĩ đến đây trong mắt mỗi người đều xẹt qua một tia sát ý, hôm nay nếu như không giết được nàng, vậy thì sẽ khiến cho bọn họ bất an! Nghĩ vậy tất cả mọi người lập tức ủa lên.

Mà Phong Lê Âm bị gia chủ Phong gia bảo hộ trong ngực, nhìn Tức Mặc U Tà trở thành đối tượng chém giết của mọi người, hạnh mâu trần ngập thần sắc cao hứng. Trong mắt nàng, giờ phút này U Tà giống như cá nằm trên thớt vậy...

“Lê Âm, ngươi vạn lần không được làm loạn, liền ngoan ngoãn nằm im trong lòng phụ thân đi!”, gia chủ Phong gia đương nhiên là biết nữ nhi nhà mình hận Tức Mặc U Tà kia, nhưng lúc này hắn cũng không thể để nàng rời đi. Hiện tại Phong Lê Âm đang hoài đứa nhỏ của hắn, tuy rằng đứa nhỏ này vốn không nên đến, nhưng chỉ cần là đứa nhỏ do Phong Lê Âm sinh, vậy thì cho dù là quái vật hắn cũng đều chấp nhận!

Nghĩ đến đây gia chủ Phong gia càng thêm che chở Phong Lê Âm, sợ nàng bị một chút thương tổn.

Phong Lê Âm lúc này cũng không chú ý tới lời nói của gia chủ Phong gia, mà trong mắt vẫn tràn ngập hận thù nhìn chằm chằm U Tà.

Nếu không phải nữ nhân này xuất hiện, vậy thì Kinh Thương ca ca đã là của nàng, nàng cũng sẽ gả cho Kinh Thương ca ca, cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc, ngay cả đứa nhỏ sắp sinh trong bụng U Tà kia cũng là của nàng!

Nhưng hết thảy đều là bị Tức Mặc U Tà bị hủy hoại, tất cả là vì nàng ta! Cho nên hiện giờ nàng có thể tận mắt thấy nữ nhân này chết trong tay nhiều người như vậy, nàng thật cao hứng a, ha ha ha, cảm giác nhìn nữ nhân mà mình hận nhất chết thảm, thật sự rất thống khoái!

Nghĩ vậy, khóe miệng Phong Lê Âm nhếch lên một nụ cười nhạt, giờ phút này cảm nhận được sinh mệnh ti bỉ trong bụng mình cũng không cảm thấy ghét hận như trước, mà nàng lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nó.

U Tà nhìn đoàn người quanh thân không ngừng lao lên, Phượng Huyết Lãnh Nguyệt trong tay càng ong ong giống như hưng phấn vậy, nhất thời khí tức ngập tràn bốn phía, chỗ khí tức bắn đến thương vong đều rất thắm. Mà lúc này Vân Y lại thừa lúc hỗn loạn mà rời khỏi đại điện Vân tông.

Nàng từ nhỏ đã được sủng nịch ở trong lòng bàn tay, có được năng lực tiên tri nhưng lại chưa bao giờ tự xem tương lai mình, nhưng nàng vẫn luôn nghĩ rằng, có được năng lực trời ban như vậy, chẳng lẽ khi sống nàng có thể chỉ như người bình thường sao? Có thể hay không? Tuyệt đối sẽ không!

Cho nên chính vì như thế, Vân Y vẫn ỷ vào năng lực này mà không đi học thêm bản lĩnh gì khác, nội lực cùng võ công lại bình thường. Giờ phút này nếu nàng còn ở lại bên trong đại điện đã sớm loạn đến gà bay chó sủa này, tuyệt đối sẽ không có khả năng không bị thương, cho nên Vân Y này cũng coi như thông minh, biết thừa lúc hỗn loạn mà rời đi.

Trước khi Vân Y rời khỏi đại điện vẫn nhìn thoáng qua Thủy Linh Lung, Hỏa Uyển Hình cùng Tứ Mặc U Tà, ánh mắt hung ác, cả đời này chỉ cần có Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình, như vậy nàng liền không có một ngày ngày tỏa sáng, cho nên nàng sẽ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ!

Vân Y nghĩ đến ngày nàng khôi phục năng lực tiên tri mỗi năm một lần đã sắp đến, mà Vân tông hiện tại đã trở nên hỗn loạn như vậy, vậy thì cơ hội lần này sao nàng không để cho chính mình?! Nghĩ đến đây, Vân Y liền vô cùng hưng phấn, có thể biết trước được tương lai của chính mình, điều này chỉ sợ tất cả mọi người ai ai cũng muốn !

U Tà đương nhiên không chú ý tới Vân Y đã rời đi, chuyện này cũng là một tai họa về sau...

Vân Thánh Thiên vốn định xông lên cùng U Tà tranh đoạt Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, nhưng lại bị gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia cản đường, không thể phân thân, bị kiềm chế, Vân Thánh Thiên hết sức tức giận.

Mà những người ở đây muốn giết U Tà, vậy cũng tuyệt đối không có khả năng, trong khoảng thời gian ngắn Vân Thánh Thiên liền có chút nóng giận, nhưng lại không thể làm gì khác, đánh nhau với gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia một hồi hấn cũng cảm thấy phiền chán, lập tức ánh mắt phiêu chuyển, liền thấy mấy tên ám vệ đang giao thủ với Thủy Linh Lung!

Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình từng nổi danh ở Di Thất đại lục như vậy, ngoại trừ có được mỹ mạo hơn người thì võ công cùng nội lực của hai người cũng đều là truyền thừa của tứ đại gia tộc, đương nhiên đều được chỉ dạy kỹ lưỡng, hơn nữa hai người tư chất bất phàm, phần võ công nội lực này cũng không phải người thường có thể sánh được.

Nhưng mà khi nhìn đến Thủy Linh Lung, trong lòng Vân Thánh Thiên liền dậy lên một chút âm mưu, khóe miệng cũng tức thì gợi lên một nụ cười âm ngoan, đối mặt với sự kiềm chế của gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia cũng không còn cảm thấy phiền chán như vậy nữa.

Lập tức Vân Thánh Thiên cũng không tiếp tục giằng co với gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia, mà vận toàn bộ khí lực, lách mình về phía Thủy Linh Lung. Thấy một màn này, nhất thời gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia đều kinh hãi.

Mà bên cạnh Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan đã không còn vật cản cũng thấy được một màn này, nhất thời hai mắt tròn to, muốn cấp tốc xoay người đuổi theo, ý nghĩ vừa nảy sinh thì đã không còn kịp nữa. Vân Thánh Thiên đã đi tới bên người Thủy Linh Lung.

Tay hấn vận một chưởng lực, không chút lưu tình đánh về phía Thủy Linh Lung. Hấn nghĩ rằng, nếu Tứ Mặc U Tà đã khó đối phó đến vậy, vậy thì hấn liền nhiều loạn lòng của nàng! Chỉ cần hấn tổn thương Thủy Linh Lung, hấn thật không tin Tứ Mặc U Tà sẽ không phân tâm, đến lúc đó.....

Vân Thánh Thiên luôn miệng nói người hấn yêu là Thủy Linh Lung, nhưng mà trên thực tế từ lúc Thủy Linh Lung cùng Ma Kiều bỏ trốn thì cái gọi là yêu đó cũng đã thay đổi. Hấn một lần nữa muốn có được Thủy Linh Lung bất quá là vì muốn tuyên cáo với mọi người ở Di Thất đại lục rằng, Vân Thánh Thiên hấn không hề thua kém Ma Kiều. Nhưng giờ phút này chỉ vì một cây Phượng Huyết Lãnh Nguyệt trong tay U Tà, mà hấn cũng hạ độc thủ với Thủy Linh Lung được!

Ngay khi chưởng phong của Vân Thánh Thiên đã sắp đánh đến Thủy Linh Lung, mắt phương của Hỏa Uyển Hình liền co rút lại, lập tức đẩy Thủy Linh Lung ra, tự mình đón lấy chưởng phong kia của Vân Thánh Thiên...

“A! Bác, bác mau tránh ra!”, Hỏa Liên Túy nhất thời hét lớn.

“Hình Nhi!”, mà gia chủ Hỏa gia thấy như vậy cũng hoảng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nữ nhi này vừa mới trở lại bên cạnh ông không bao lâu, chẳng lẽ sẽ...

U Tà nghe thấy tiếng kêu của mọi người lập tức quay đầu qua, khi nhìn thấy Hỏa Uyển Hình sắp bị chưởng phong của Vân Thánh Thiên đánh trúng, phương mâu màu hổ phách liền sưng sờ mở to ra....

100. Q.iii – Chương 06

Chương 6: Lánh đời Âu Dương, thị huyết Kinh Thương.

Edit: Linh Nhi

Beta: Vy Nhi

Nhưng mà giờ phút này không ai có thể cứu Hỏa Uyển Hình, chân Thủy Linh Lung vẫn chưa đứng vững, sưng sờ nhìn Vân Thánh Thiên hung hăng đánh vào ngực Hỏa Uyển Hình!

Máu tươi phun thẳng vào y phục trắng noãn của Vân Thánh Thiên, thân hình Hỏa Uyển Hình vô lực té ngã trên mặt đất.

Mà khi U Tà thấy một màn này, trong giây lát đã phi thân đến bên người Hỏa Uyển Hình, nhẹ nhàng bắt mạch, sau đó lấy một viên dược trong ống tay áo, cho Hỏa Uyển Hình uống vào.

Giờ phút này Thủy Linh Lung mới hồi phục trạng thái ngây ngốc, vội vàng đi lên ôm Hỏa Uyển Hình vào lòng, ngữ khí run run nói: “ Uyển Hình, Uyển Hình người mau tỉnh lại! Người mau tỉnh lại! Ta là Linh Lung, người nghe thấy không? Ta là Linh Lung đây!”

U Tà nhìn bộ dạng của Thủy Linh Lung lập tức mở miệng nói: “Mẫu thân, người không cần lo lắng, ta đã cho người ăn dược, tuy rằng chưởng phong của Vân Thánh Thiên có chút kỳ quái, nhưng ta nghĩ ta có thể hóa giải được, người hãy hảo hảo chiêu cố nài!”

Nói xong, thân thể U Tà nhẹ nhàng đi ra ngoài, giờ phút này Vân Thánh Thiên đã bị gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia kiềm chế, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, thật là xui, vốn dĩ muốn giết Thủy Linh Lung, nhưng Hỏa Uyển Hình lại xen vào, trong khoảng thời gian ngắn đó hắn đã kiềm chế một chút nội lực, cho nên mới cứu được Hỏa Uyển Hình một mạng.

Lúc này hai mắt gia chủ Hỏa gia đỏ ngầu nhìn chằm chằm Vân Thánh Thiên, lập tức quát lên: “Vân Thánh Thiên, hôm nay nếu lão phu không tiêu diệt Vân tông các ngươi thì thật sự uổng công làm gia chủ Hỏa gia!” nói xong, gia chủ Hỏa gia lấy từ trong lòng ra một quả giống như đạn tín hiệu bình thường ném về phía chân trời, nhất thời trên bầu trời xuất hiện đủ màu sắc, xinh đẹp đến cực điểm!

Nhưng mà đạn này vừa xuất hiện, trông mắt Vân Thánh Thiên không dám tin trọn to, đạn tín hiệu này là chỉ có gia chủ của tứ đại gia tộc mới có, chỉ khi gặp nguy hiểm diệt tộc mới có thể dùng!

Đây là điều mà tổ tiên lưu truyền từ trước đến nay, mấy ngàn năm qua chưa từng có ai dám sử dụng, cũng không biết sẽ có hậu quả gì!

Giờ phút này Vân Thánh Thiên liền có chút hối hận, hắn như thế nào lại quên , người mà lão ngoan đồng này sủng ái nhất chính là nữ nhi Hỏa Uyển Hình, sự kiện sủng nịch năm đó vẫn hiện rõ trong đầu hắn...

Còn nhớ năm đó Hỏa Uyển Hình đốt cháy bộ râu của một phu tử đức cao vọng trọng thời bấy giờ của Di Thất đại lục, sau đó mọi người đều nghĩ lần này Hỏa Uyển Hình xong rồi, bởi vì tầm ảnh hưởng của phu tử

kia đối với Di Thất đại lục tuyệt đối không thể coi thường, nhưng làm cho người ta không ngờ, ngày hôm sau gia chủ Hỏa gia nắm tay Hỏa Uyển Hình ở trong học viện tuyên bố: “Nữ nhi của Hỏa Nhiên ta, cho dù làm ra chuyện gì nghiêm trọng, ta đều che chở, không cần vọng tưởng làm thương tổn nữ nhi của ta, ta chính là như vậy, không phân rõ phải trái!”

Lúc trước lời nói này quả thực là cuồng vọng, nhưng mà khi đó tứ đại gia tộc đứng đầu, ngay cả Tà tông và Vân tông còn phải nể ông ba phần, cho nên lời ông nói ra vẫn khiến ọi người kiêng kị, vì vậy sau đó cũng không xảy ra việc gì.

Bởi vậy ở Di Thất đại lục không ai không biết vị gia chủ Hỏa gia này sủng nữ thành si. Nếu có người nào đụng đến nữ nhi Hỏa Uyển Hình của ông, thì ông sẽ chẳng ngại bất cứ giá nào mà xử trí người đó!

Còn có năm đó tiểu nhi tử của Phong gia muốn đùa giỡn Hỏa Uyển Hình, liền bị nàng trực tiếp cắt đứt vật kia, bộ dáng ngoan lệ đó vẫn hiện rõ trong đầu hần, mà hần cũng không thích nữ tử tàn nhẫn, không ôn nhu như vậy.

Nhưng mà giờ phút này Vân Thánh Thiên cũng quên, năm đó khi Hỏa Uyển Hình cắt đứt căn mệnh của tiểu nhi tử Phong gia, Thủy Linh Lung còn nói: “Uyển Hình, người làm như vậy có phải quá mức tiện nghi cho hần rồi không? Ta thấy người nên giết hần sau đó ném xác cho cầu!”

Vân Thánh Thiên không biết, hai người Hỏa Uyển Hình và Thủy Linh Lung so với nam tử còn muốn trác tuyệt hơn, lại có thân thể cùng bối cảnh như vậy, đương nhiên tính tình cũng không giống với nữ tử bình thường.

Mà hai người bọn họ sở dĩ lại như vậy là vì chưa gặp được đối thủ, lại nói sau khi Thủy Linh Lung gặp Ma Kiêu, vì sao liền trở thành một tiểu nữ nhân? Nguyên nhân cũng chỉ vì một chữ yêu, nếu Thủy Linh Lung nàng đã thương Ma Kiêu, như vậy nanh vuốt vô cùng sắc nhọn tất cả đều thu hồi.

Lại nói đến U Tà, trước đó lạnh lùng vô tình, bất luận ở trước mặt kẻ nào cũng là nữ tử lãnh tâm lãnh tình, chỉ duy nhất ở trước mặt Liệt Hỏa Kinh Thương mới lộ ra sự ôn nhu hiền lành am hiểu ý người, đây là vì sao? Cũng bởi vì nàng – Tức Mặc U Tà yêu hần – Liệt Hỏa Kinh Thương!

Tất cả thảm cục ngày nay cũng chỉ là do Vân Thánh Thiên không hiểu được một chữ tình kia mà thôi.

Nhưng mà giờ phút này, sau khi Vân Thánh Thiên suy nghĩ xong, ánh sáng trên bầu trời dần tiêu tán, mà mọi người đang đánh nhau xung quanh đều dừng lại, ánh mắt đại ra nhìn về phía chân trời, đạn tín hiệu này của tứ đại gia tộc ở Di Thất đại lục có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu.

Có người nói đạn tín hiệu này là do lão tổ tông của tứ đại gia tộc lưu lại, đạn tín hiệu này có bí mật kinh thiên động địa, mọi người xôn xao, đạn tín hiệu này có bí mật gì thì chỉ sau đợt này sẽ rõ!

Mà trong khoảng thời gian ngắn gia chủ Phong gia và gia chủ Thủy gia liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt tràn đầy kinh hãi, lão ngoan đồng này vì muốn tiêu diệt Vân Tông ngay cả cái này cũng dám lấy ra!

Nghĩ đến đây sắc mặt gia chủ Phong gia và gia chủ Thủy gia liền ngưng trọng, nếu người ngoài không biết đạn tín hiệu này có bí mật gì, thì người đứng đầu trong tứ đại gia tộc như bọn họ lại không thể không biết!

Phong Lê Âm đang ở trong lòng gia chủ Phong gia, nhìn biểu tình ngưng trọng của hần, lập tức biến sắc, gia chủ Hỏa gia đứng về phía Tức Mặc U Tà, nếu lão ngoan đồng kia thật sự xuất ra cái vũ khí bí mật gì, vậy thì Tức Mặc U Tà sẽ không chết? Cái này tuyệt đối không được!

Nghĩ đến đây Phong Lê Âm liền nhu nhược mở miệng, “Phụ thân, kia là cái gì vậy? Vì sao trước kia Lê Âm chưa từng gặp qua?!” “, giờ phút này thanh âm của Phong Lê Âm có vẻ cực kì ôn nhu, làm cho trong lòng gia chủ Phong gia không khỏi tràn ngập thương tiếc.

Lập tức gia chủ Phong gia nắm chặt tay của Phong Lê Âm, sau khi trầm mặc một chút liền nói: “ Lê Âm, có việc người không biết, đạn tín hiệu này là vật lưu truyền của tứ đại gia tộc từ trước đến nay, tuy rằng mọi người ở Di Thất đại lục đều biết, nhưng ý nghĩa của nó chỉ có gia chủ của tứ đại gia tộc mới biết được!”

Nghe vậy trông mắt Phong Lê Âm lóe lóe, chỉ có gia chủ của tứ đại gia tộc mới biết, thứ này rốt cuộc là gì, sao lại thần bí như vậy?

Nghĩ đến đây Phong Lê Âm lại mở miệng, “Phụ thân, không thể nói cho ta biết được sao? Lê Âm muốn biết, dù sao một hồi lâu cũng biết, cho nên người hãy nói trước cho Lê Âm được không? “

Giọng nói Phong Lê Âm ở trong bóng đêm có chút mờ lung, truyền vào trong tai gia chủ Phong gia giống như thiên âm, do dự một chút gia chủ Phong gia lập tức mở miệng nói: “Lê Âm, chớ hồ nháo, chuyện này không thể nói được!”

Nghe vậy ánh mắt Phong Lê Âm hiện lên một tia không hề giận, lão già này ngoài miệng nói yêu nàng, hóa ra tất cả đều là giả, giờ phút này chỉ muốn hỏi hắn chút chuyện thôi, vậy mà hắn lại không nói!

Toàn bộ đại diện Vân tông một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người vẫn duy trì tư thế đánh nhau vừa rồi, trong khoảng thời gian ngắn có chút quỷ dị, mà U Tà lẳng lặng đứng bên cạnh gia chủ Hỏa gia, khi nhìn đến Vân Thánh Thiên thì đáy mắt hiện lên một tia sát ý.

Lúc này Vân Thánh Thiên cũng mở miệng, “Hỏa gia chủ, người không phải muốn trở thành địch nhân của Vân Tông ta đấy chứ?! Thế nhưng lại dùng đến cái này, người biết rõ nó có ý nghĩa gì mà vẫn sử dụng? Chẳng lẽ người không sợ toàn bộ Di Thất đại lục lâm vào cảnh huyết vũ tinh phong sao? Thật sự là một lão điên! “

Giờ phút này ngữ khí Vân Thánh Thiên có chút tức giận cùng phẫn hận, mà trong cảm xúc này còn cất giấu sự sợ hãi đã hiện ra vô cùng rõ ràng.

Nội tình bên trong tứ đại gia tộc của Di Thất đại lục không ai dám chân chính nói ra, cho nên nếu Vân tông hắn phải chống lại hai nhà Hỏa – Mộc, quả thật là nghĩ có chút sợ, nếu hắn biết Tức Mặc U Tà và Hỏa Uyển Hình đối với bọn họ trọng yếu như vậy, hắn cũng sẽ không mạo hiểm đi thương tổn các nàng!

Nghĩ đến đây Vân Thánh Thiên có chút nóng ruột, nhưng mà cho dù hối hận cũng không bù đắp lại được!

Nhớ lại năm đó Ma Kiều vì Thủy Linh Lung mà chống đối lại tứ đại gia tộc, kinh thế quyết đoán như vậy, Vân Thánh Thiên đều không có, ở điểm này hắn so ra kém Ma Kiều!

Mà gia chủ Hỏa gia nghe thấy lời nói của Vân Thánh Thiên liền cười lớn: “ Ha ha ha, thật sự quá mức buồn cười, hậu quả này ta đương nhiên là biết, nhưng người không phải không biết Hỏa Nhiên ta ở Di Thất đại lục vẫn thường xuyên được gọi là lão điên, ha ha ha, cho dù Di Thất đại lục tinh phong huyết vũ thì sao? Vì bảo vệ nữ nhi cùng tôn tức, dù có đánh đổi phải tất cả ta cũng nguyện ý, ai kêu người cố tình chọc một lão điên như ta đây, ha ha ha!”

U Tà đứng ở bên cạnh gia chủ Hỏa gia nghe thấy lời ông nói, không khỏi dâng lên chút sùng kính. Cả đời nàng chưa từng sùng kính người nào, nhưng mà giờ phút này đứng ở bên cạnh gia chủ Hỏa gia, nàng có thể cảm nhận được khí thế vô tranh quanh người ông, có thể vì người mình quý trọng mà đối đầu với cả thế giới, là một loại bá khí đến mức nào!

Đột nhiên trong đầu U Tà hiện ra bóng dáng của Liệt Hỏa Kinh Thương, nam nhân kia, người vì nàng mà cam tình nguyện buông tha sinh mệnh của chính mình, nếu có thể dùng cả thế giới để đổi lại một đời bình an cho U Tà, hắn – Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nguyện ý vì nàng mà làm!

Đột nhiên trong lúc đó hơi thở quanh thân U Tà không còn trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững nữa, mà trong hơi thở của nàng lại mang theo chút hạnh phúc cùng ấm áp, nếu trong lòng người có một nam nhân vì người mà chống đối toàn bộ thế giới, như vậy bất cứ ai cũng sẽ thấy hạnh phúc?

Gia chủ Hỏa gia nhìn hơi thở trong nháy mắt chuyển đổi của U Tà, không khỏi vui mừng thở dài, thuận tiện nhìn về phía chân trời, ông lựa chọn như vậy, là do ông cam tâm tình nguyện, cũng tuyệt đối không hối hận!

Vân tông có thể trở thành thế lực cường đại nhất của Di Thất đại lục cũng không phải hư danh, nếu nói hôm nay mấy người bọn họ có thể bình yên vô sự rời khỏi Vân tông, chính gia chủ Hỏa gia như ông cũng không tin được.

Tuy rằng thực lực tôn tức nhà mình làm cho ông sợ hãi, nhưng mà Vân Tông còn có con bài gì chưa lật ông cũng không biết! Tất cả nơi này đều là người của Vân Tông, cho nên ông cam tâm tình nguyện dùng một điều kiện để đổi lấy an toàn ọi người!

Mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc mắt nhìn nhau, vì sao hai người bọn họ chưa từng nghe nói qua tứ đại gia tộc còn có loại đạn này? Kỳ thật cũng không thể trách hai người bọn họ, đơn giản hai người bọn họ cũng không giống người thường, quanh năm đều không ở Di Thất đại lục, không phải bế quan tu luyện thì lại đi ra ngoài tìm vui, làm sao biết được chuyện như vậy.

Nhắc tới loại đạn tín hiệu này cũng là từ thượng cổ lưu truyền đến nay, còn có một đoạn điển cổ.

Nghe nói năm đó Thủy tổ gia chủ của tứ đại gia tộc kỳ thật là bốn anh em kết nghĩa, tình cảm bốn người cực kỳ thân thiết.

Nhưng mà năm đó ở Di Thất đại lục cũng không có tứ đại gia tộc, bốn huynh đệ sống ở trên núi dựa vào việc săn thú để sinh sống, khi đó mấy người sống vô cùng hạnh phúc, không phải bận khoăn lo lắng âm mưu quỷ kế giữa các gia tộc với nhau.

Nhưng mà cuộc sống của bốn người này rất nhanh bị một người đánh vỡ. Có một hôm, bốn người tiến vào thâm sơn sâu thú thì gặp một loạt các con thú đang tập kích một đoàn người, xuất phát từ tấm lòng thiện lương của một thợ săn, bọn họ lao vào mạo hiểm, cuối cùng cũng cứu được những người kia.

Trải qua lần đó nói chuyện mới biết, hóa ra đoàn người này là đoàn người ẩn cư, chỉ vì chỗ ẩn cư kia không cho người ngoài biết, mà tính tình đại tiểu thư của bọn họ vô cùng nghịch ngợm, dám nhân lúc các trưởng lão bế quan lên núi chạy ra ngoài, ai ngờ lại bị đàn thú dữ tập kích!

Nơi bọn họ ẩn cư cũng không có nhiều dã thú bậc này, tự nhiên không biết phải làm như thế nào, may mà gặp bốn người bọn họ, bằng không khẳng định không có khả năng còn sống rời khỏi ngọn núi này! Nghĩ đến đây đám người ẩn cư cảm thấy kinh sợ một lúc.

Lập tức mấy người nghe thấy ở bên trong cỗ kiệu có một tiếng khóc nức nở, nghe thanh âm này cũng biết là của nữ tử, nói vậy chính là vị đại tiểu thư kia, chỉ sợ là bị đàn dã thú đó dọa sợ rồi.

Lúc đó mấy người cũng nghe thấy tiếng thị nữ an ủi, “Đại tiểu thư, tốt rồi, tốt rồi, không có chuyện gì.”

Sau đó tiếng khóc nức nở kia mới dần dần nhỏ lại, qua một lúc lâu rèm kiệu bị vén lên, một nữ tử toàn thân hoa phục từ trong kiệu đi ra, nhìn thấy bốn người thợ săn kia, nữ tử này cũng không lộ ra chút ghét bỏ.

Ngược lại khẽ cười với mấy người, không nhìn ra chút tính tình kiêu căng nào: “Đa tạ các vị tráng sĩ đã cứu giúp, đây là tín vật có thể cầu cứu Âu Dương gia, ta liền tặng cho các người! Tuy rằng Âu Dương gia ta không phải là thế lực cường đại nhất ở Di Thất đại lục, nhưng người bình thường tuyệt đối không dám trêu chọc, nếu như ngày sau hoặc hậu nhân của các người có gì nguy nan, chỉ cần bắn đạn tín hiệu này, như vậy Âu Dương gia nhất định sẽ đến tương trợ!”

Nghe vậy bốn người liền đem đạn tín hiệu nắm chặt trong tay, bọn họ biết lần này tuyệt đối là một lần gặp gỡ tình cờ!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, tuy tính tình của vị tiểu thư này có chút điều ngoa, nhưng cũng rất hào sảng, không có bộ dạng nũng nịu như những vị tiểu thư khuê các bình thường khác, nhìn bốn người ăn mặc đơn giản như vậy, liền dùng ít ngân lượng để đổi lấy con mồi trong tay bọn họ.

“Ngân lượng này ta dùng để mua thú trong tay các người, chúng ta ẩn cư cũng không dùng đến mấy thứ này.

Nghe vậy bốn người liền sờ sờ đầu, bộ dáng cũng có chút hàm hậu (khó xử).

Chỉ là một lần gặp gỡ mà không muốn người ngoài biết, khi bọn họ tiếp xúc với bên ngoài sơn dã, ngân lượng này liền trở thành lệ phí xuất hiện tứ đại gia tộc.

Sau đó tứ đại gia tộc liền có liên hệ chặt chẽ với lãnh đời gia tộc.

Gia chủ của Âu Dương gia kia vô cùng sủng ái nữ nhi, sau khi bế quan xong biết được nữ nhi nhà mình được cứu liền cảm động đến rơi nước mắt, lập tức cũng cho bốn huynh đệ một lời hứa, ngày sau bọn họ có chuyện gì cần tương trợ, Âu Dương gia hẳn sẽ tận lực giúp đỡ, đến lúc đó cũng không tiếc đại khai sát giới!

Rồi sau đó bốn người yêu cầu Âu Dương gia hiệp trợ, lập thành tứ đại gia tộc, Hỏa gia, Mộc gia, Thủy gia và Phong gia!

Dù đã có tứ đại gia tộc, nhưng thực lực lại không có, cho nên họ lại nhờ Âu Dương gia giúp, sau đó tứ đại gia tộc liền có cửu nhi cửu chi (ý chỉ việc lặp lại hết lần này đến lần khác), vì song phương đều không gây tổn hại đến nhau, cho nên Âu Dương gia mới ra tay tương trợ.

Sau đó, tứ đại gia tộc có chuyện gì đều nhờ Âu Dương gia, Âu Dương gia phiền chán không giúp đỡ. Trước khi rời đi để lại một câu, sau này nếu tứ đại gia tộc có chuyện gì muốn Âu Dương gia giúp đỡ, vậy thì hãy bắn đạn tín hiệu kia, đến lúc đó sẽ có người đến, nhưng cơ hội chỉ có một lần, hơn nữa nếu muốn có cơ hội này thì phải dùng một điều kiện để trao đổi!

Cũng do thế, mà đạn tín hiệu lưu truyền lâu như vậy mà cũng chưa có ai dùng đến nó, chỉ vì nó quá mức trân quý, tứ đại gia tộc có di huấn, thế lực của Âu Dương gia tuyệt đối không thể khinh thường, đừng nói là tứ đại gia tộc liên thủ, cho dù cộng thêm Vân tông, cũng không phải là đối thủ của Âu Dương gia, bởi vậy càng không phải bàn cãi!

Muốn Âu Dương gia tương trợ, còn phải dùng một điều kiện trao đổi, đây cũng là lí do mà tứ đại gia tộc chưa dùng đến đạn tín hiệu kia, Âu Dương gia tộc như vậy, điều kiện kia chắc chắn cũng phải kinh thiên.

Cũng chính vì thế, giờ phút này gia chủ tứ đại gia tộc mới có vẻ mặt khó hiểu như vậy, không dám tin cùng hoảng sợ, mà gia chủ Mộc gia lúc này cũng thờ dãi nhìn thoáng qua gia chủ Hỏa gia.

U Tà cảm nhận được trong lòng mỗi người bất đồng, lập tức nhíu mày liễu, đạn tín hiệu kia có bí mật gì sao? Nhưng mà nàng cũng không hỏi nguyên nhân.

Giờ phút này tất cả mọi người đều không động thủ, đều muốn xem rốt cuộc đạn tín hiệu kia có huyền cơ gì. Còn U Tà nhìn Hỏa Uyển Hình vẫn đang bất tỉnh, sau khi cho người uống được nàng mới nhẹ nhàng thở ra, lại lạnh lùng nhìn Vân Thánh Thiên.

U Tà tinh tường nhìn thấy được sắc mặt Vân Thánh Thiên biến đổi không ngừng, lúc đầu lo lắng, sợ hãi, sau đó lại âm ngoan, quyết liệt, nhìn đến đây khoe miệng U Tà khẽ gọi lên chút cười lạnh.

Qua một lúc lâu, xung quanh vang lên một chút âm thanh, trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều rùng mình, hơi thở xung quanh này... Quả thật rất cường đại.

Đột nhiên trong lúc có ba đạo hơi thở cường đại gào thét mãnh liệt mà đến, sau đó mọi người nhìn thấy một nữ tử mang khăn che mặt, đi cùng hai người giống như trưởng lão!

Trong đó, có một vị trưởng lão nhìn lướt qua đoàn người phía dưới sau đó mở miệng, “Là ai dùng đạn tín hiệu cầu Âu Dương gia giúp đỡ? Đi ra!”

Thanh âm của vị trưởng lão kia có chút nghiêm khắc, nhưng ngữ khí lại có chút khách khí.

Nghe được lời hắn nói, gia chủ Hỏa gia đang muốn bước gia, thì U Tà đã tiến lên trước, phi thân bay lên không trung, nàng không thích người khác đứng từ trên cao nhìn xuống nàng!

Sau đó U Tà thần nhiên nhìn lướt qua mấy người kia rồi nói, “ Là ta”.

Nghe vậy hai vị trưởng lão nhìn U Tà đang đứng đối diện phía bọn họ, bộ dạng lạnh nhạt không biến sắc, lập tức liếc nhau, lạnh giọng mở miệng: “ Người còn nhỏ tuổi như vậy mà đã là gia chủ?!”

Nghe được lời nói kia, sắc mặt U Tà không thay đổi, “Ai nói tuổi còn nhỏ thì không thể làm gia chủ?!”. Thanh âm U Tà trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, không mang theo một tia cảm xúc, làm cho hai vị trưởng lão cảm thấy một tiểu bối như vậy lại dám không tôn trọng bọn hắn.

Mà nữ tử đi đầu từ nãy đến giờ chưa mở miệng, lại nói : “Hai vị trưởng lão, không cần biết vị này là gia chủ nhà nào? Chỉ cần có việc cầu Âu Dương gia chúng ta, chúng ta cũng không nên chậm trễ!”

Trong giọng nói của nàng kia tràn đầy khinh thường, nhìn thấy bộ dạng U Tà liền tức giận trừng mắt nhìn một cái.

Hai vị trưởng lão nghe thấy nàng kia nói, liền cung kính đáp: “ Vâng, tiểu thư”.

Hai vị trưởng lão kia lại hỏi: “Vị cô nương này, không biết ngươi là gia chủ nhà nào? Hãy nói rõ, muốn chúng ta làm cái gì?”

Nghe vậy con người của U Tà khẽ nheo lại, nhìn hai vị trưởng lão đang đứng đối diện nàng, không mặn không nhạt nói: “ Nếu ta cần các người tiêu diệt toàn bộ mọi người ở đại điện này, các người có thể làm được không?”

Nghe được lời nói của U Tà, hai vị trưởng lão kia liền cười nhạo một tiếng, mà nữ tử tao nhã cao quý kia nghe thấy U Tà nói vậy cũng sững sốt, lập tức che miệng, cười ra tiếng.

Âu Dương Kinh Tư nghĩ, quả nhiên là không hiểu biết, thế lực Âu Dương gia các nàng trải rộng, tổ tiên đã lưu lại di huấn, nếu một ngày nhìn thấy tín hiệu này thì phải ngay lập tức đến tương trợ cho người phát ra tín hiệu, và hướng về phía bọn họ đưa ra một điều kiện!

Từ lúc nàng biết tin tức này liền cảm thấy khinh thường, không rõ vì sao tổ tiên lại lưu lại di huấn này, quả thực là buồn cười, Âu Dương gia tuy ẩn cư, nhưng thế lực tuyệt đối cường đại đến cực điểm, còn cần gì đưa ra điều kiện với người khác, quả thực là buồn cười!

Nàng, Âu Dương Kinh Tư, chính là đích nữ của Âu Dương gia, được sủng ái vô cùng. Hơn nữa tư chất võ công cũng thuộc dạng thượng thừa, lần này phụng mệnh gia chủ Âu Dương gia, xuất môn làm một số chuyện.

Ai biết lại nhìn thấy có người phát ra đạn tín hiệu, chuyện này tất cả mọi người ở Âu Dương gia đều biết, hơn nữa tổ tiên có để lại di huấn, phải nghe theo. Cho nên nàng cùng hai vị trưởng lão mới đi đến nơi này.

Ai biết đến đây lại gặp một nữ tử so với mình còn muốn mỹ hơn, điều này làm cho nàng cảm thấy bất khả tư nghị, Âu Dương Kinh Tư nàng là nữ tử đẹp nhất ở Âu Dương gia, mà bây giờ có một ngoại thể có bộ dạng còn xuất chúng hơn nàng, điều này làm cho nàng cm tức, ghen tị.

Nhưng khi nhìn thấy bụng U Tà không cam lòng của nàng cũng giảm đi không ít. Bất quá chỉ là một nữ tử đã già đi mà thôi, làm sao có thể so với nàng, nhưng đúng là nữ tử này mỹ mạo hơn nàng, nhận ra điều này Âu Dương Kinh Tư cảm thấy có gì đó tắc nghẽn ở cổ.

Hơn nữa ai mà muốn đưa ra điều kiện với nữ tử này chứ, nghĩ đến đây Âu Dương Kinh Tư liền khinh thường.

Lập tức Âu Dương Kinh Tư nhìn lướt qua đại điện Vân tông, liếc mắt tràn đầy ghét bỏ, sau đó sự khinh thường trong mắt càng đậm. Bất quá chỉ là một tiểu địa phương, võ công yếu kém, cũng phải cầu Âu Dương gia các nàng phải ra tay tương trợ, quả thực là dọa người.

Nghĩ đến đây trong lòng Âu Dương Kinh Tư có chút dịu xuống, xem ra nữ tử này chỉ có khuôn mặt mà thôi.

Nhưng mà ngay khi Âu Dương Kinh Tư khinh thường nhìn U Tà, hai vị trưởng lão đột nhiên đồng thanh hô lên: “ Trong tay ngươi là Phượng Huyết Lãnh Nguyệt? !”

Thanh âm của hai vị trưởng lão tràn đầy không dám tin cùng nồng đậm vui sướng, mà nghe thấy thế, Âu Dương Kinh Tư cũng nhìn về cánh tay của U Tà, quả nhiên là thấy được một cây huyết cung đỏ chói như máu.

Vừa nhìn thấy chiếc cung này, Âu Dương Kinh Tư đã thật thích, lập tức nhìn lại hồng y trên người mình, uy lực của Phượng Huyết Lãnh Nguyệt nàng có nghe nói qua, chỉ là nàng vẫn nghĩ nó chỉ có trong truyền thuyết mà thôi, càng không nghĩ tới có ngày nó lại xuất hiện trước mắt nàng. Đã vậy, nếu không đoạt được nó, nàng sẽ không là Âu Dương Kinh Tư.

Âu Dương Kinh Tư lập tức mở miệng nói, “Hảo! Nếu muốn Âu Dương gia ta giúp người tiêu diệt đại điện này cũng không phải là không thể, chỉ cần người đem Phượng Huyết Lãnh Nguyệt giao cho ta, như vậy đừng nói là diệt cung điện này cho người, mà về sau người gặp chuyện gì khó khăn cũng có thể tới tìm Âu Dương Kinh Tư ta!”, nếu hôm nay có thể mang Phượng Huyết Lãnh Nguyệt về Âu Dương gia, như vậy sẽ có thể để cho Âu Dương Kinh Thiển nhìn xem, Âu Dương Kinh Tư nàng bất luận cái gì so với nàng ta đều xuất sắc hơn!

Nghe vậy hai vị trưởng lão kia liếc nhau, rồi liền đều gật đầu, đúng vậy, thế giới này không có gì mà Âu Dương gia bọn hắn không làm được, huống hồ Kinh Tư tiểu thư thiên phú trác tuyệt như vậy, tất nhiên

sau này sẽ thừa kế Âu Dương gia, nhưng mà vẫn chưa có vũ khí nào xứng đôi với nàng, nhưng Phượng Lãnh Nguyệt này, quả thật vô cùng xứng đôi với đại tiểu thư của Âu Dương gia tộc!

U Tà nghe thấy lời nói của Âu Dương Kinh Tư, khẽ nhíu mày liễu, lập tức đem Phượng Huyết Lãnh Nguyệt đặt ở trước mặt, ngũ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững nói, “Thật sự là không ngờ lại có nhiều người hứng thú với người như vậy đó, nên làm cái gì bây giờ đây, vật nhỏ” .

Âu Dương Kinh Tư thấy U Tà nói chuyện với một vật chết, không khỏi cười nhạo, tuy rằng uy danh Phượng Huyết Lãnh Nguyệt vô cùng lớn, nhưng mà nữ tử kia lại đi nói chuyện với nó, quả thực là buồn cười!

Nghĩ thế Âu Dương Kinh Tư liền nhận định, U Tà không biết giá trị của Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, cho nên sẽ dùng vũ khí này đổi lấy vô số điều kiện, đây quả thực là giao dịch có lợi nhất trên thế gian, nàng không có khả năng không muốn !

Lúc này Âu Dương Kinh Tư ngẩng đầu lên một chút, nghĩ U Tà sẽ cung kính dâng Phượng Huyết Lãnh Nguyệt tới tay nàng, nhưng mà động tác của U Tà lại khiến nàng không dám tin.

Chỉ thấy một tay U Tà chạm vào dây cung, tay kia vỗ nhẹ nhàng lên thân cung, khoe miệng gợi lên sự trào phúng, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, muốn đoạt thứ gì đó từ trong tay nàng, vậy thì sẽ phải lấy thứ trân quý gấp bội đến đổi!

Mà Phượng Huyết Lãnh Nguyệt, tâm linh của nó cùng nàng gắn bó như vậy, muốn nó?

“Muốn Phượng Huyết Lãnh Nguyệt? Ha ha ha, các người sẽ không phải đã coi Tức Mặc U Tà ta đây thành giấy rồi chứ? Dùng vài cái điều kiện mà muốn đổi lấy vũ khí của ta? Các người chẳng lẽ không biết vũ khí là sinh mệnh thứ hai của người luyện võ sao? “, ngũ khí của U Tà tràn đầy trào phúng, phượng mâu màu hổ phách bề ngễ nhìn Âu Dương Kinh Tư.

Nghe vậy vẻ mặt đắc ý của Âu Dương Kinh Tư liền cứng ngắc, lập tức chống lại phượng mâu của U Tà, muốn nói nhưng lại không nói lên lời, nhìn thấy trong mắt phượng đều là sóng ngầm mãnh liệt thì kinh hãi không thôi....

M gia chủ Hỏa gia và gia chủ Mộc gia lại liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt tràn đầy cười khở.

Vốn dĩ ông nghĩ gọi người Âu Dương gia tới thì có thể nhờ bọn họ tiêu diệt Vân tông, ai ngờ mị lực của Phượng Huyết Lãnh Nguyệt lại lớn như vậy, ngay cả thế lực cường đại như Âu Dương gia cũng muốn có được nó.

Mà lúc này mồ hôi lạnh trên trán Vân Thánh Thiên liên tục tuôn ra, cho dù hắn muốn chạy trốn cũng không thoát, dù sao hơi thở cường đại kia vẫn tồn tại xung quanh, như vậy chứng tỏ Vân tông đã sớm bị người của Âu Dương gia bao vây!

Sau khi U Tà nói xong, một trong hai vị trưởng lão kia liền nổi giận: “Thật đúng là nữ tử cuồng vọng! Người dám nói chuyện với đại tiểu thư của Âu Dương gia ta như vậy sao, chẳng lẽ không sợ chết?! Nói cho người biết, hôm nay Phượng Huyết Lãnh Nguyệt này người phải giao cho bọn ta, không muốn giao cũng phải giao, nếu không ta sẽ cho người ...”

“Nếu không người định thế nào? Nữ nhân của bản tôn mà người cũng dám mở miệng uy hiếp, chớ không phải là ngại sống quá lâu rồi chứ!”, ngay khi vị trưởng lão kia còn chưa nói hết, một đạo thanh âm lãnh liệt giống như thanh âm từ địa ngục vang lên, trong khung cảnh yên tĩnh này có vẻ đột ngột, nhưng lại vô cùng bá khí.

Thanh âm vừa dứt, lưng U Tà liền cứng đờ, sau đó không dám tin quay đầu lại, chỉ thấy bên ngoài đại điện Vân tông, một đạo thân ảnh nghiêm nghị bá khí, trong giây lát liền đi đến bên người U Tà.

Sau đó U Tà bị một nam nhân ấm áp ôm ấp, sau khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc, khoe mắt U Tà liền không kìm được mà chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt, trong khoảng thời gian ngắn, mọi kiên cường nguy trang cho bản thân bỗng âm âm sụp đổ.

Mà vị trưởng lão vừa uy hiếp U Tà kia còn chưa kịp hồi phục tinh thần lại, thân thể đã bị một chương lực thật lớn đánh bay ra ngoài, ngay cả vị trưởng lão bên cạnh và Âu Dương Kinh Tư cũng bị liên lụy, lập tức bay đi.

Bàn tay của Liệt Hỏa Kinh Thương có chút run run sờ một đầu tóc bạc của U Tà, khi nghe mấy người Hồn Thiên nói về việc này trái tim hắn giống như bị bóp nát, so với việc phê tâm cổ phát tác còn đau đớn hơn gấp ngàn vạn lần, nhưng mà giờ phút này tận mắt nhìn thấy, hắn lại càng cảm thấy hít thở không thông.

Vốn dĩ đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Ma Kiêu tới Di Thất đại lục, nhưng mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại cảm thấy thật sự quá mức nhớ U Tà, cho nên liền vận dụng nội lực toàn thân, là người đầu tiên đi đến Di Thất đại lục, sau lại nghe chuyện tình Vân tông, lập tức cấp tốc tới đây.

Vừa mới đến đại diện Vân tông hắn liền nghe thấy có người mở miệng muốn Phượng Huyết Lãnh Nguyệt. Phượng Huyết Lãnh Nguyệt là đồ mà hắn cùng U Tà lấy được ở Thanh Phong nhai, cho nên không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là có người đang uy hiếp nữ nhân của Liệt Hỏa Kinh Thương hắn!

Lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương liền nổi giận, chẳng lẽ hắn không ở đây mấy ngày, đã có vô số người khi dễ Tà Nhi của hắn sao? Quả thực đều là ngại sống lâu quá rồi!

Nghĩ đến đây cánh tay Liệt Hỏa Kinh Thương gắt gao ôm chặt U Tà trong lòng, con người lực sắc lãnh liệt giống như hàn băng, lập tức quét mắt nhìn mọi người một cái, trong mắt chứa đầy sát ý làm cho tất cả mọi người không rét mà run!

Mà Hỏa Liên Túy và Mộc Thương Lan nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương liền cười ra tiếng, đúng vậy, có một người nam nhân như vậy ở đây, biểu tấu làm sao có thể chịu thiệt được chứ? Mới vừa rồi bọn họ còn chuẩn bị lao ra đây, bây giờ xem ra là làm điều thừa rồi!

Gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia cũng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vui mừng. Vốn dĩ gia chủ Hỏa gia nghe được mọi chuyện từ Hỏa Uyển Hình liền lo lắng cho ngoại tôn của mình, nhưng mà trong lòng hắn cũng tin tưởng vững chắc, ngoại tôn tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà khi Liệt Hỏa Kinh Thương đảo mắt nhìn thấy Hỏa Uyển Hình đang hôn mê nằm trong lòng Thủy Linh Lung, khí tức quanh thân càng thêm lãnh liệt.

Vốn đang nằm ở trong lòng gia chủ Phong gia, Phong Lê Âm nghe thấy thanh âm của Liệt Hỏa Kinh Thương, hô hấp không khỏi bị kiềm hãm, là...là Kinh Thương ca ca! Kinh Thương ca ca thực sự đến đây?!

Nghĩ đến đây đáy lòng Phong Lê Âm cảm thấy hoảng sợ, người khác không biết Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng mà nàng hiểu rõ hắn! Mấy năm nay nàng bởi vì Liệt Hỏa Kinh Thương, liền phải người sưu tập những chuyện mà Liệt Hỏa Kinh Thương đã trải qua.

Ngẫm lại kết cục của những người từng đắc tội với hắn, Phong Lê Âm không nhịn được mà rung mình một cái.

Sau đó lại nghĩ đến địa vị của Túc Mặc U Tà trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, thân hình lập tức run lên, đắc tội hắn đã thảm như thế, thì đắc tội nữ nhân của hắn còn đáng sợ đến mức nào, sẽ có hậu quả gì đây? Phong Lê Âm không dám tưởng tượng, chỉ là hô hấp có chút dồn dập cùng run run.

Mà gia chủ Phong gia chưa từng chú ý đến cảm xúc của Phong Lê Âm, ánh mắt cũng bị rung động bởi nam nhân giống như thần ở giữa không trung kia. Hắn đã sớm nghe tên Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng không biết là người như thế nào, giờ phút này tận mắt nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương, gia chủ Phong gia mới hiểu vì sao Phong Lê Âm lại mê luyến hắn như thế!

Hai đại trưởng lão vốn dĩ đang tức giận lại bị Liệt Hỏa Kinh Thương đánh bay ra ngoài, lời muốn nói ra đều tắc nghẹn trong cổ họng, nam nhân này.... Hơi thở của nam nhân này thật là đáng sợ!

Hơn nữa thủ hạ ở ngoài cửa bọn họ, cùng với hai vị trưởng lão đã hai trăm tuổi là bọn họ đây cũng không phải là đối thủ của hắn?! Ngay cả một chiêu bọn họ cũng không đỡ được! Đây là chuyện khủng bố cỡ nào? Phải biết rằng hai người bọn họ không phải là trưởng lão lợi hại nhất của Âu Dương gia, nhưng thực lực cũng không phải hơi hợt, giờ phút này lại bị một nam tử trẻ tuổi làm cho chật vật như vậy?!

Mà Âu Dương Kinh Tư tuy rằng té ngã trên đất, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, ngây ngốc nhìn nam tử ở phía chân trời kia, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra bá khí, ở Âu Dương gia của nàng không phải không có nam nhân, cũng không phải không có nam nhân vĩ đại, nhưng nam tử tôn quý bá khí giống như hắn...Thật sự không có.

Nghe đến đây trông mắt Âu Dương Kinh Tư hiện lên một tia kiên định cùng quyết tâm, trên thế giới này người có thể xứng đôi với Âu Dương Kinh Tư nàng, cũng chỉ có nam nhân như vậy!

Hai tay mảnh khảnh của U Tà nắm chặt lấy ống tay áo của Liệt Hỏa Kinh Thương, quanh thân cũng mang theo một loại cảm xúc run run.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà yếu ớt như vậy, con người lực sắc xẹt qua một tia đau lòng cùng run rẩy.

Lập tức cất tiếng mềm nhẹ nói, “Tà Nhi, Tà Nhi, ta đã trở về, sau này bất luận phát sinh việc gì, ta cũng không rời xa nàng!”

U Tà nghe thanh âm kiên định bên tai, nước mắt lại tuôn ra giống như nước tràn, làm ướt một mảng đầu vai của Liệt Hỏa Kinh Thương. Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà như vậy không khỏi cười lên tiếng, lại hốt hoảng thở dài.

Có thể cảm nhận được nàng ở trong lòng chính mình, loại này cảm giác chân thật này thật là tốt! Giây phút này trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng âm thầm thề, sau này bất luận phát sinh chuyện gì, hắn sẽ tuyệt đối không rời xa nữ nhân của mình một bước!

Nhưng mà U Tà đang khóc nghe thấy tiếng cười của Liệt Hỏa Kinh Thương liền nâng mắt lên, có chút nước nở nói: “Chàng cười cái gì mà cười! Nhìn ta khóc chàng rất cao hứng phải không?!”

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà hai mắt mông lung, bộ dạng ủy khuất, tâm không khỏi tê rần, lập tức luống cuống tay chân, dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt cho U Tà, dịu dàng nói, “Tốt rồi, tốt rồi, Tà Nhi ngoan, đừng khóc, được, ta không cười, ta không cười!”

Liệt Hỏa Kinh Thương vừa dứt lời, xung quanh liền vang lên vô số tiếng hút khí lạnh, nam nhân này là nam nhân lãnh liệt bá khí vừa rồi sao?!

Nhìn bộ dáng thê nô này của Liệt Hỏa Kinh Thương, đột nhiên U Tà òa cười lên tiếng, vốn dĩ nàng nghĩ kiếp này sẽ không còn được gặp lại hắn, vốn dĩ nàng nghĩ hắn sẽ thật sự bỏ nàng mà đi, vốn dĩ....

Nhưng mà mới vừa rồi nàng nghe được giọng nói của hắn, nguy trạng kiên cường trong lòng âm âm sụp đổ, hóa ra Tà Y tiếng tăm lừng lẫy là lãnh tâm lãnh tình, kiếp trước không vương bận, nhưng kiếp này trong cuộc sống của nàng đã có hắn, Liệt Hỏa Kinh Thương.

Bởi vì có nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này, cho nên nàng không muốn lại một mình kiên cường nữa.

Bởi vì có nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này, cho nên nàng cũng có một nơi để dựa vào khi mệt mỏi cũng có thể tựa vào trong lòng hắn, đem tất cả mọi việc giao cho hắn, vì nam nhân này chính là người mà nàng tín nhiệm.

Bởi vì có nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này, cho nên bất luận kẻ nào muốn khi dễ thương tổn nàng, bọn họ đều nằm mơ đi, chỉ vì nam nhân này tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đối với nàng như vậy.

Bởi vì có nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này...

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dạng U Tà vừa khóc vừa cười, không khỏi bất đắc dĩ sờ sờ đầu U Tà, khi hai tay chạm đến tóc bạc của nàng, khớp xương rõ ràng bàn tay to đó lại có chút run run.

U Tà cảm nhận được tâm tư của Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức kéo tay Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Thương, chàng không thấy tóc bạc này vô cùng đẹp mắt sao?!”

Giờ phút này thanh âm U Tà không hề trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững nữa, mà ôn nhu như nước, đó cũng chỉ xuất hiện trước mặt Liệt Hỏa Kinh Thương.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe thấy lời của U Tà, liền ôm U Tà vào lòng, thanh âm có chút run run: “Tà Nhi, bất luận nàng có bộ dáng gì, Tà Nhi của ta vẫn là đẹp nhất...”

Nghe được lời nói của Liệt Hỏa Kinh Thương, khóe miệng U Tà khẽ cong lên, có lẽ câu nói này nói ra từ miệng người khác là giả dối, nhưng những lời này nói ra từ miệng Liệt Hỏa Kinh Thương, như vậy U Tà liền biết, những lời này là thật lòng. Nếu có một ngày nàng không còn xinh đẹp nữa, thì Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn sẽ nói ra những lời này!

Không vì cái gì khác, đơn giản vì hắn là Liệt Hỏa Kinh Thương, đơn giản vì hắn là Liệt Hỏa Kinh Thương của Túc Mặc U Tà!

Âu Dương Kinh Tư nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương sủng nịch U Tà như vậy, trong lòng có gì đó chua chát, lập tức lớn tiếng nói : “Được, ta không cần Phượng huyết Lân Nguyệt của người nữa! Chi bằng như thế này, người đem nam nhân này tặng cho Âu Dương Kinh Tư ta, như vậy sau này thế lực Âu Dương gia tùy người sử dụng!”

Nữ tử Âu Dương thế gia từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như một nam nhi, cho nên cái gì cũng nói thẳng, không có ấp a ấp úng.

Điều kiện này nếu là người khác nhất định sẽ mừng rỡ như điên, bởi vì kia là Âu Dương gia, thế lực của lãnh đời gia tộc quả thực là một miếng thịt béo bở, dùng một nam nhân đổi lấy một phương thế lực này, nếu là người khác nhất định sẽ nguyện ý.

Nhưng mà những lời này truyền vào trong tai U Tà, lại trở nên rất mực buồn cười.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe thấy lời nói của Âu Dương Kinh Tư, hơi thở quanh thân liền biến đổi, trở nên lãnh liệt vô tình, thị huyết tàn nhẫn!

Nhưng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương còn chưa kịp mở miệng, lại có một đạo thanh âm truyền đến.

“Bản tông chủ vừa tới mà đã có người muốn cướp con rể của bản tông chủ sao?” ...

(Vy Nhi: *tung bông* *tung bông* ...vậy là cả nhà U Tà tỷ đã đến ngày đoàn tụ rồi. Cung hi!!!)

101. Q.iii – Chương 07

Chương 7: Cả nhà đoàn viên, đến tuổi cập kê.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

Khi nghe thấy thanh âm lãnh khốc này, mọi người đều sửng sốt, vì sao hôm nay Vân tông náo nhiệt như vậy, thỉnh thoảng lại có người xuất hiện.

Mà Thủy Linh Lung vốn đang lo lắng nhìn Hỏa Uyển Hình trong lòng vẫn hôn mê như trước, đột nhiên nghe thấy thanh âm kia hô hấp gần như ngừng lại, tuy rằng đã qua mười mấy năm, thanh âm này lại vẫn khắc ở chỗ sâu nhất trong trí óc nàng như trước, không thể quên được.

Lúc này, thanh âm đó so với ngày trước đã thâm trầm hơn rất nhiều, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra chủ nhân của nó, đây là thanh âm của Ma Kiều !

Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài Vân tông, chỉ thấy một hắc y nam nhân đứng giữa trời đất, sắc mặt lạnh băng, hơi thở cường giả quanh thân không thềm che dấu, làm cho người ta hoảng sợ không thôi.

Khi Ma Kiều vừa mới đi vào đại điện Vân tông ánh mắt đã dán chặt vào nữ tử kia, tuy rằng đã hơn mười năm không gặp, cũng trong mười mấy năm nay, ngày ngày đêm đêm nữ tử này không một ngày nào không xuất hiện ở trong đầu hắn, hắn cũng không hồi hận lúc trước đã cùng nàng quen biết, hiểu nhau rồi yêu nhau, ngược lại, hắn cảm thấy may mắn vì gặp được nàng.

Nghĩ đến đây Ma Kiều liền đi tới bên người Thủy Linh Lung, mà Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan thấy thế liền đón lấy Hỏa Uyển Hình trong lòng nàng. Thủy Linh Lung giờ phút này vẫn ngơ ngác nhìn nam nhân đang dần dần đi về phía mình.

Giọng nói có chút run run, “Kiêu... Kiêu ca ca!”, Thủy Linh Lung không dám tin mở miệng, trong mắt tràn đầy lo lắng sợ hãi cùng vui sướng, cảnh tượng này từng xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong mộng của nàng, nhưng mà mỗi lần mộng tỉnh nàng đều chỉ có thể rơi lệ.

Nàng sợ, nàng sợ giờ phút này chỉ là cảnh trong mơ như trước.

Ma Kiêu tinh tường cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Thủy Linh Lung, lập tức bước tới cầm lấy tay Thủy Linh Lung nói, “Linh Lung, ta đã đến!”

Khi Thủy Linh Lung thật sự cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay của Ma Kiêu mới thất thanh khóc rống lên, “Kiêu ca ca, chàng rốt cục đến rồi, chàng rốt cuộc cũng đến rồi” .

Hốc mắt Ma Kiêu liền cũng ẩm ướt ôm chặt Thủy Linh Lung vào trong lòng, mà Vân Thánh Thiên ở bên cạnh thấy vậy mới bừng tỉnh, lập tức vọt tới lớn tiếng nói, “Ma Kiêu! Người vậy mà vẫn dám xuất hiện ở trước mặt ta? Buông nàng, nàng giờ phút này là tông chủ phu nhân Vân tông của ta!”

Nghe vậy Ma Kiêu mới quay đầu nhìn về phía Vân Thánh Thiên, trong mắt Ma Kiêu tràn đầy buồn cười cùng trào phúng, lập tức lãnh thanh nói, “Vân Thánh Thiên, lúc trước nếu không phải người đem Linh Lung giấu đi, ta làm sao có thể nhiều năm như vậy đều nghĩ nàng đã chết? Người làm cho vợ chồng chúng ta chia lìa hơn mười năm, món nợ này, hôm nay Ma Kiêu ta sẽ tính hết với người!”

Vân Thánh Thiên nghe thanh âm Ma Kiêu lạnh băng lại khát máu không khỏi rùng mình, lập tức tỏ ra can đảm nói, “Người cho là người nói như vậy ta sẽ run sợ sao? Ha ha ha, Ma Kiêu, mười mấy năm trước người là bại tướng dưới tay Vân Thánh Thiên ta, mười mấy năm sau cũng vẫn như vậy thôi! Hôm nay ta sẽ khiến cho người tới được... Đi không được!”

Vân Thánh Thiên nhìn bộ dáng Ma Kiêu ôm chặt Thủy Linh Lung không khỏi giận dữ, nhất thời đồng dạng mở miệng.

Sau khi nghe Vân Thánh Thiên nói Ma Kiêu ngửa mặt lên trời cười dài, “Ha ha ha, Vân Thánh Thiên, người đang kể chuyện cười sao? Bại tướng? Người dựa vào cái gì mà dám nói như vậy? Năm đó nếu không phải người thừa dịp thực lực Tà tông của ta đang suy yếu liền đánh lén, người cho là Vân tông của người có thể sừng sững trở thành Đệ nhất tông phái trên Di Thất đại lục nhiều năm như vậy sao?”

Mọi người xung quanh khi nhìn thấy Ma Kiêu cũng hoảng sợ không thôi, bọn họ đến nay còn nhớ rõ năm đó nam nhân đã đi mà vẫn còn quay lại kia, biết được Thủy Linh Lung bị nhốt ở Thủy gia, một mình chém giết mấy ngàn ám vệ Thủy gia, kia mới là loại chém giết đến máu chảy thành sông chân chính.

Vẫn nhớ rõ cảnh tượng mưa to cùng với dòng máu loãng chảy dài vô tận, hắc y nam nhân kia tay cầm tranh huyết kiếm bình yên vô sự rời khỏi Thủy gia.

Cũng chính lúc này, cái tên Ma Kiêu được truyền khắp toàn bộ Di Thất đại lục, đáng tiếc là sau đó hần ần cư không xuất hiện, từ đó về sau không có tin tức.

Giờ phút này nghe được đoạn đối thoại của Ma Kiêu cùng Vân Thánh Thiên, tầm mắt mọi người cũng đều có biến hóa.

Chuyện năm đó như thế nào bọn họ đều rõ, Vân tông sở dĩ có thể trở thành Đệ nhất tông phái trên Di Thất đại lục, thật sự là bởi vì đánh lén Tà tông khi thực lực đã suy yếu, giờ phút này Vân Thánh Thiên nói Ma Kiêu là bại tướng dưới tay hắn, lời này thật đúng như trò cười, khiến người xung quanh đều chỉ trỏ hắn.

Mà Vân Thánh Thiên tựa hồ cũng nhớ tới những gì mình vừa nói, sắc mặt lập tức hết xanh lại trắng, “Ma Kiêu, người đừng vội đắc ý! Cho dù lúc trước là ta bất nghĩa thì sao? Thắng làm vua thua làm giặc, mặc kệ ta dùng là thủ đoạn gì, người không phải vẫn thua sao? Nếu lúc trước ta không tự tay giết người, như vậy hôm nay nếu người đã dám đến Vân tông, ta tuyệt đối sẽ không để cho người bình yên rời đi nữa!”

Thủy Linh Lung trong lòng Ma Kiêu nghe thấy Vân Thánh Thiên nói vậy liền nâng mắt lên, con ngươi tràn đầy ngoan lệ nhìn thẳng Vân Thánh Thiên, “Người giam cầm ta nhiều năm như vậy, lại hạ độc ta, người cho là toàn bộ đều cứ vậy quên đi sao? Thủy Linh Lung ta cũng không phải là người thiện tâm gì!”

Từ khi ra đời nàng đã là đích nữ Thủy gia, từ nhỏ đến lớn đối mặt bao nhiêu chuyện dơ bẩn xấu xa liên quan đến mạng người, nếu không phải nàng từ nhỏ liền biết đạo lý tâm ngoan mới có thể sống này, làm sao

có thể sống sót trong một Thủy gia to như vậy?

Nàng lúc trước bị giam ở Vân tông, là vì nàng không có năng lực phản kháng, hơn nữa trượng phu của nàng cùng nữ nhi đều không có tin tức, nàng nản lòng thoái chí cho nên mới giống như động vật nhỏ im lặng sống ở Vân tông.

Nhưng là hiện tại nàng gặp được trượng phu của nàng, gặp được nữ nhi của nàng, nàng Thủy Linh Lung đã trở lại, tâm ngoan thủ lạt thì thế nào, đối mặt người như Vân Thánh Thiên, cho dù là tâm ngoan thủ lạt cũng chẳng là gì.

Mà nghe Thủy Linh Lung nói, bàn tay Ma Kiêu đang ôm lưng Thủy Linh Lung trở nên cứng ngắc, lập tức nhìn về phía Vân Thánh Thiên ánh mắt tràn ngập sát khí. Giờ phút này U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn đứng giữa không trung, sát ý đầy mắt.

Vân Thánh Thiên cũng cảm thấy rung mình, sắc mặt gia chủ Thủy gia lúc này không thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra ông đang suy nghĩ cái gì.

U Tà nhìn về phía Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung, hai người đứng chung một chỗ thật xứng đôi, không nghĩ tới nàng kiếp trước là cô nhi, đi vào thế giới này lại còn có thể có cha mẹ.

Nghĩ đến đây đáy lòng U Tà liền có thêm ấm áp nhẹ nhàng, ánh mắt quay sang nhìn Vân Thánh Thiên càng thêm thị huyết.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí xung quanh liền trở nên quỷ dị, mà U Tà sau đó cũng không nhìn Vân Thánh Thiên nữa, mà là quay đầu nhìn về phía Âu Dương Kinh Tư vẫn đang si mê không thôi nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nhìn bộ dáng Âu Dương Kinh Tư kia, khóe miệng U Tà không khỏi gợi lên một chút ý cười thản nhiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng hồ hững nói, “Đem hắc tặc cho người? Người cảm thấy... Người xứng với hắc sao?”

Nghe thấy U Tà nói chuyện, Liệt Hỏa Kinh Thương càng ôm nàng chặt hơn, nhưng cũng không mở miệng nói gì, bởi vì hắc tặc tiểu nữ nhân của hắc đối với loại chuyện này nhất định sẽ xử lý tốt.

Âu Dương Kinh Tư nghe thấy U Tà nói vậy liền đứng dậy, lập tức đưa tay phủi bụi trên người, xong khi nhìn về phía U Tà lại bày ra bộ dáng đắc ý cùng bừa bãi.

“Ta không xứng với hắc? Người biết ta có thân phận gì? Cho dù hắc bắt phạm như vậy, nhưng trong mắt Âu Dương gia ta, chỉ cần ta xem trúng, vậy tất nhiên sẽ đoạt tới tay!”, trong thanh âm Âu Dương Kinh Tư tràn đầy sự kiêu ngạo do được nuông chiều mà có.

U Tà nghe vậy biểu tình cũng không có một chút biến hóa, đạm mạc mở miệng hỏi, “Người có thân phận gì? Không lẽ thân phận của người thật không đơn giản”.

U Tà vừa dứt lời, Âu Dương Kinh Tư liền phi thân đứng đối diện với U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, “Thân phận của ta đương nhiên không đơn giản, chúng ta Âu Dương gia chính là gia tộc ẩn cư lớn nhất Di Thất đại lục, thực lực tuyệt đối không phải thứ các người có thể đánh giá, mà Âu Dương Kinh Tư ta lại là người có tư chất mạnh nhất ở Âu Dương gia thế hệ này”

Khi Âu Dương Kinh Tư nói lời này thì tràn đầy tự tin, giống như Âu Dương gia thật sự lợi hại đến không tưởng, mà U Tà nghe thế cũng chỉ cười nhẹ ra tiếng, “Âu Dương gia, chưa từng nghe qua”.

Biểu tình cùng với giọng điệu của U Tà đầy vẻ trào phúng, mà Âu Dương Kinh Tư nghe vậy sắc mặt trầm xuống, “Người! Người bất quá là nữ tử ngoại thế vô tri (không hiểu biết), ta nói cho người, thức thời tốt nhất là đem hắc tặc cho ta! Mà cái gì Vân tông này cũng giao cho Âu Dương gia ta liền xong, như thế nào? Cho dù ngày sau người có địch nhân, Âu Dương gia ta cũng sẽ ra tay trợ người!”

Đến tận lúc này Âu Dương Kinh Tư vẫn chưa nói ra cái gì nhục mạ, cũng chỉ là vì Liệt Hỏa Kinh Thương, lần đầu gặp mặt nàng cũng không hy vọng lưu lại trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương ấn tượng không tốt.

Ma Kiêu bây giờ mới mở miệng, “Thì ra trên đời này còn có nữ tử không biết xấu hổ như vậy, trước mặt bàn dân thiên hạ mà người lại dám nhiều lời như thế, cái gì Âu Dương gia, có thể dạy ra nữ tử như người.....cũng

chỉ là thứ chê cười!”

Ngữ khí Ma Kiều tràn đầy khinh thường cùng khí thế cuồng ngạo, tuy rằng con rể này hẳn cũng không hiểu biết nhiều, nhưng nữ nhi nhà mình thương hẳn như vậy, sao có thể để người khác cướp đi, Âu Dương gia....

Lúc này hai vị trưởng lão kia đi tới bên người Âu Dương Kinh Tư, nghe Ma Kiều không chút lưu tình buông lời, lập tức nổi giận ra tay với Ma Kiều, xuống tay tàn nhẫn, U Tà thấy như vậy con người co rụt lại.

Nàng chưa từng nghĩ thì ra pháo hiệu kia lại có tác dụng như vậy, tuy rằng nàng chưa từng nghe nói đến cái gì Âu Dương gia, nhưng xem nữ tử này bữa bãi như vậy cũng biết Âu Dương gia này không thể khinh thường, có thể không đem Vân tông để vào mắt, thực lực kia sẽ cao đến đâu?

Ma Kiều nhìn hai vị trưởng lão đang tấn công mình, nhất thời không giận mà cười.

Lập tức một tay ôm Thủy Linh Lung trong ngực, tay còn lại trực tiếp cùng hai vị trưởng lão kia đối chưởng với nhau! Nhất thời sương trắng bốc lên, hai bên núi giả lại dùng tiếng vỡ vụn để trả lời.

Hai vị trưởng lão không nghĩ tới nội lực Ma Kiều thâm hậu như vậy, lập tức muốn dừng tay, nhưng mà Ma Kiều lại nhìn bọn họ mà nở nụ cười, nụ cười này tà mị đến cực điểm, xong hẳn liền âm lệ nói, “Chưa từng có người ra tay với ta mà còn có thể sống, các người biết ta là ai không? Ta chính là ma đầu!”

Nói xong, từ tay Ma Kiều toát ra hắc khí dày đặc nồng đậm, không bao lâu đánh vào thân thể hai vị trưởng lão kia. Mà Âu Dương Kinh Tư thấy như vậy liền mở to hai mắt, lập tức che miệng.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhau liếc mắt một cái, nhìn hắc khí chui vào người hai vị trưởng lão kia. Chỉ trong nháy mắt, bọn họ liền ngã xuống đất không dậy nổi, làn da toàn thân đều là trở nên tối đen, rõ ràng đó là biểu hiện trúng độc.

Thấy như vậy Ma Kiều cũng thu tay, nhíu nhíu mày kiếm. Lập tức nâng mắt nhìn về phía U Tà, trong mắt xẹt qua một tia mềm mại, “Nữ nhi ngoan, phụ thân dạy chiêu này cho người nhé, sau này cho dù là địch nhân có thực lực cường đại đến mức nào cũng không thể gây thương tổn cho người một phần”

Nghe vậy khoe miệng U Tà giương lên một chút ý cười, nhìn Ma Kiều gật gật đầu, thản nhiên nói, “Được, phụ thân, vậy chờ qua hôm nay người liền dạy con đi!”

Nghe U Tà nói vậy Ma Kiều liền cảm thấy mừng rỡ, lần đầu tiên nghe con gái kêu mình phụ thân, cảm giác thực không tồi! Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng U Tà cũng cong lên khoe môi, Tà Nhi lúc trước quá lạnh lùng, giờ phút này đã thay đổi rất nhiều. Chỉ cần nàng cao hứng, vậy hẳn cũng liền cao hứng.

Thủy Linh Lung nhìn hai vị trưởng lão đã chết kia, nhưng sắc mặt cũng không có chút biến hóa, chiêu thức ấy của Ma Kiều nàng đã từng thấy.

Âu Dương Kinh Tư lúc này vô cùng giận dữ, “Người. . . Các người thật sự là quá lớn mật! Ngay cả trưởng lão Âu Dương gia ta cũng dám giết! Âm vệ Âu Dương gia đâu! Còn không mau giết hết tất cả bọn họ cho ta!”

Bởi vì ở Âu Dương gia cho tới bây giờ đều là tính tình một tay che trời, cho nên Âu Dương Kinh Tư tự nhiên là mặc kệ ở nơi đâu đều thích ra lệnh, nàng vừa dứt lời một loạt âm vệ thực lực hàng đầu từng bước từng bước từ chỗ tối đi ra.

Vân Thánh Thiên giờ phút này vô cùng vui mừng, vốn dĩ hẳn nghĩ Vân tông hôm nay xong rồi, dù sao thực lực ẩn cư Âu Dương gia hẳn cũng có nghe thấy, cũng không từng nghĩ Ma Kiều thế nhưng đến đánh một trận, hơn nữa đại tiểu thư Âu Dương gia còn thích con rể hẳn, có trò hay xem rồi đây!

Nghĩ đến đây trong mắt Vân Thánh Thiên hiện lên một tia vui mừng, mà gia chủ Hỏa gia giờ phút này hồi hận đến cực điểm, thật sự là không ngờ tới Âu Dương gia này bí ẩn như vậy, thực lực âm vệ cũng mạnh đến vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng Âu Dương gia rốt cuộc là làm sao trở thành gia tộc thực lực mạnh mẽ.

Nghĩ đến đây gia chủ Hỏa gia lắc lắc đầu, Âu Dương gia này tất nhiên không phải kẻ tốt. Mà gia chủ Mộc gia lúc này cũng lắc lắc đầu, ngày sau hẳn tuyệt đối sẽ không sử dụng pháo hiệu kia, Âu Dương gia này thật sự là... Rất làm cho người ta thất vọng rồi.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn ám vệ Âu Dương gia tràn ra xung quanh, khóe miệng không khỏi gợi lên một chút cười lạnh, không biết vì sao, xung quanh hắn luôn có nhiều người muốn chết như vậy, Âu Dương gia? Hắn thực muốn nhìn xem là có cái năng lực gì. (Bạch: Người ta k muốn chết, nhưng lệnh trên khó cãi đó lão huynh)

Nghĩ vậy Liệt Hỏa Kinh Thương chuẩn bị ra tay, nhưng lại bị U Tà kéo lại, lập tức một đạo hồng quang hiện lên, một cây huyết cầm đã được đưa tới tay Liệt Hỏa Kinh Thương.

U Tà nhìn huyết cầm nói, “Chàng đã lâu không dùng tới nó”.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng vượt qua dây đàn, sau đó lại thâm tình nhìn U Tà, đúng vậy, hắn đã lâu chưa dùng đến nó, chiếc huyết cầm này.

Nghĩ thế, Liệt Hỏa Kinh Thương cầm tay U Tà đáp xuống mặt đất, “Tà Nhi, không bằng hôm nay ta liền vì nàng khảm một bản, thế nào?”

U Tà nhú nhú mày, trong mắt cũng hiện lên chút nhớ mong, lúc trước ở Nguyệt Thần quốc, đêm hắn rời khỏi Nguyệt Thần đã vì nàng đánh đàn.

Chỉ là khi đó nàng cũng không biết tâm ý của hắn, mà hắn cũng thế không biết tâm ý của chính mình.

“Được”, U Tà dứt lời. Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi xếp bằng trên chiếu, nhất long huyền y khuynh thiên hạ (quần áo màu đen hình rồng khuynh đảo thiên hạ), mi mắt nhẹ buông xuống, ngón tay thon dài ở trên dây đàn múa lượn nhẹ như mây trôi, tiếng đàn trong bóng đêm yên tĩnh có vẻ rất duy mỹ mà lại quỷ dị.

Mà một ít ám vệ nghe theo mệnh lệnh của Âu Dương Kinh Tư mà ra nghe thấy tiếng đàn này liền sửng sốt, lập tức lấy lại tinh thần sau đó đánh về phía đám người U Tà Ma Kiêu.

Âu Dương Kinh Tư giờ phút này đang nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương trong ánh mắt lại tràn ngập ham muốn chiếm đoạt, vô cùng phấn khích, nam tử bá khí tuyệt luân, cũng chỉ có Âu Dương Kinh Tư nàng mới có thể xứng đôi!

Nghĩ đến đây Âu Dương Kinh Tư phần hận ghen tị nhìn về phía U Tà đang đứng ở bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, lại nhìn về phía bụng U Tà đã nhô rõ kia. Vốn dĩ khi vừa mới nhìn thấy, nàng chỉ cười nhạo nữ tử tuyệt sắc như vậy thế nhưng đã lập gia đình, nhưng nàng cũng không nghĩ đến nàng lại gả cho người bất phàm như vậy.

Trước đây ở trong lòng nàng cho rằng là quan trọng nhất đó là lấy được thực quyền Âu Dương gia, cho rằng nữ tử giúp chồng dạy con thật sự là buồn cười, cho nên trong gia tộc nàng vẫn chán ghét kiểu nữ tử nũng nịu như vậy.

Tuy rằng nàng hiện tại vẫn chưa cập kê, nhưng mà đối với việc đại hôn lập gia đình từ trong lòng luôn có chống cự, mà gia chủ Âu Dương gia lại vì nàng tìm kiếm không biết bao nhiêu người, nhưng đều là bị Âu Dương Kinh Tư cự tuyệt ngoài cửa.

Chỉ là chưa từng nghĩ lần này bị phá đi xử lý sự tình bên ngoài, lại đụng phải nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này .

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương trầm tĩnh đánh đàn, ánh trăng soi rọi bóng dáng hắn, một hình ảnh chói mắt đến rung động. Nếu để cho nàng gả cho hắn, vì hắn giúp chồng dạy con, như vậy nàng cũng nguyện ý.

Nghĩ đến đây Âu Dương Kinh Tư nhìn chằm chằm Liệt Hỏa Kinh Thương, ánh mắt càng thêm mềm mại, giống như đang nhìn phu quân tương lai của chính mình. U Tà cũng cảm nhận được ánh mắt ham muốn của Âu Dương Kinh Tư, nhưng cũng không để ý.

Liệt Hỏa Kinh Thương hoàn mỹ nàng đương nhiên là biết, bị người khác ái mộ cũng chẳng có gì lạ. Nhưng nàng vẫn đều biết, nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này, tuyệt đối sẽ không có lỗi với nàng, bởi vì hắn yêu nàng như vậy.

U Tà nhìn bộ dạng Liệt Hỏa Kinh Thương, không khỏi cong khóe môi, hai tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nhẹ giọng nói: “Hài tử a, cha ngươi đã trở lại, ngươi có phải hay không cũng thực vui vẻ?”

Liệt Hỏa Kinh Thương giống như cảm nhận được hơi thở quanh thân U Tà hạnh phúc mà ôn hòa, tiếng đàn trở nên càng thêm mềm nhẹ. Nhưng mà chưa quá một lát, đám ám vệ kia đã xông tới bên người U Tà, tiếng đàn của Liệt Hỏa Kinh Thương cũng sắc bén lên.

Lâu rồi mới lại sử dụng huyết cầm, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không cảm thấy chút gì lạ lẫm, ngược lại âm nhận phát ra càng nhanh chóng sắc bén, phạm là ám vệ đến gần U Tà trong vòng ba bước tất cả đều ngã xuống.

Chính là ở trước khi chết bọn họ cũng không biết, vết thương ở nơi nào, U Tà nhìn công lực Liệt Hỏa Kinh Thương tiến nhanh, không khỏi cảm thấy run rẩy, rốt cuộc Thương ở đỉnh vực đã trải qua chuyện gì, thứ gì có thể khiến cho công lực của Thương lúc này tiến bộ nhiều như vậy, chắc chắn hẳn đã phải trả giá rất nhiều, rất nhiều!

Ma Kiêu cùng Thủy Linh Lung nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó hai người cũng ra tay.

Ngay khi đoàn người đánh nhau, có hai tên nam tử hình như là ám vệ thân cận của Âu Dương Kinh Tư xuất hiện ở bên cạnh thân thể của nàng mở miệng nói, “Tiểu thư, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này! Lần này rời đi chúng ta không mang theo nhiều người, hơn nữa thực lực nam tử đánh đàn cùng hắc y nam nhân kia thật sự là quá mạnh mẽ, nếu tiếp tục chỉ sợ toàn quân bị diệt!”

Khẩu khí hai tên ám vệ kia có chút hoảng sợ cùng bất đắc dĩ, bọn họ cũng không biết có phải là quá ít rời khỏi Âu Dương gia tộc hay không mà không biết bên ngoài lại có nhân vật lợi hại như vậy, có thể giết trưởng lão Âu Dương gia bọn hắn, đây là chuyện đáng sợ cỡ nào, xem ra lần này trở về nên bẩm báo lại với gia chủ!

Tuy rằng Âu Dương gia ẩn cư, nhưng là vẫn có chút để ý chuyện bên ngoài, bọn họ nhiều năm chưa xuất hiện, không nghĩ rằng sau nhiều năm lần đầu tiên đi ra liền đụng phải người có pháp hiệu của tứ đại gia tộc, do đó đụng phải nhiều ngoại tộc biến thái như vậy.

Mà Âu Dương Kinh Tư nghe vậy nhủ mi, điều này nàng đương nhiên có thể thấy được. Nhưng điều này cũng liên chứng minh nam tử kia quả thật quá mức bất phàm, cùng với Âu Dương Kinh Tư nàng cũng tuyệt đối là xứng đôi!

Nghĩ đến đây Âu Dương Kinh Tư không hề do dự, khoe miệng lập tức gọi lên một chút ý cười, vận khởi nội lực bay lên không mà đi xa, sau khi sắp rời đi còn để lại một câu vang vọng bên tai mọi người, “Nam nhân, hai năm sau khi ta cập kê, ta sẽ trở về khiến người cam tâm tình nguyện đi theo ta!”

U Tà nhìn thân ảnh Âu Dương Kinh Tư rời đi cũng không ngăn cản, mà vẫn nhẹ nhàng xoa xoa bụng, chu môi khẽ mở, “Hai năm...”, nói xong khoe môi lại vẽ ra một chút độ cong khó có thể nhận ra.

Còn Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy, con ngươi xanh biếc chợt lóe tia thị huyết, tiếng đàn càng thêm lãnh liệt, phạm là ám vệ chưa theo Âu Dương Kinh Tư rời đi tất cả đều táng hồn tại Vân tông!

Vân Thánh Thiên nhìn một đồng một đồng thi thể quanh thân, mồ hôi lạnh chảy ròng, nam nhân này rốt cuộc là loại biến thái gì? Chỉ dùng một cây đàn là có thể khiến nhiều người như vậy đi gấp diêm vương, lại không nhìn ra chút mối mọt nào?

Bất quá vô luận là Thương Tà đại lục hay Di Thất đại lục, có thể lấy âm làm đao cũng chỉ có hai người U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương.

Ma Kiêu nhìn bộ dáng nữ nhi nhà mình đứng ở bên người Liệt Hỏa Kinh Thương, không khỏi gật gật đầu. Vốn dĩ hẳn đối với Liệt Hỏa Kinh Thương còn rất bất mãn, đoạt mất bảo bối nữ nhi của hắn, nhưng giờ phút này hắn lại có thể thực sâu sắc cảm nhận được cảm tình của Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, là khác cốt ghi tâm, so với hắn cùng Thủy Linh Lung chỉ có hơn chứ không kém.

Hai người thành hôn cũng không bao lâu, nhưng cảm tình đã sâu sắc như vậy, thật sự làm cho hắn không còn gì để nói. Mà Thủy Linh Lung cũng đi tới bên người Ma Kiêu, sau đó nhìn nhìn U Tà, lại nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, trong mắt đẹp là ý cười vừa lòng.

Ma Kiêu quay đầu trào phúng nhìn Vân Thánh Thiên đang đổ mồ hôi lạnh, “Vân tông chủ làm sao vậy? Nóng như vậy sao?”

Nghe vậy lưng Vân Thánh Thiên cứng đờ, nhưng lại không biết nên dùng lời gì để phản bác.

Vào lúc này bốn người Hồn Lãng, Thanh Lan cũng vừa đến đây, mà đi theo phía sau mấy người bọn họ chính là người Tà tông, năm đó tuy rằng phần lớn thực lực Tà tông đều bị diệt, nhưng một ít người thực lực mạnh mẽ vẫn mang theo những người Tà tông còn lại quy ẩn núi sâu.

Trong nhiều năm qua lại nhẹ nhàng gây dựng lại Tà tông, chỉ là vẫn ẩn dấu mà thôi. Ma Kiêu quả thật là một người tựa như thần! Mười năm sau khi Tà tông bị hủy, hắn lại khôi phục lại thực lực Tà tông, thậm chí là so với lúc trước còn cường hãn hơn.

Mỗi khi nhìn thiên hạ đồn đại Vân tông chính là Đệ nhất tông phái ở Di Thất đại lục, Ma Kiêu chỉ cười trào phúng nhìn về Vân tông ở phương xa. Lúc trước âm hiểm đánh lén Tà tông như vậy, sau lại nhảy lên làm thế lực cường đại nhất Di Thất đại lục, không biết lúc ấy Vân Thánh Thiên rốt cuộc có tâm tình gì?

Là tự hào? Là vui sướng? Hay là trắng đêm khó ngủ ngon?

Ma Kiêu nghĩ như vậy liền nhìn về phía Vân Thánh Thiên, mà Vân Thánh Thiên cảm nhận được ánh mắt Ma Kiêu, liền rùng mình.

Đúng vậy, năm đó hắn sau khi thành công đánh lén Tà tông, Vân tông trở thành Đệ nhất thế lực tại Di Thất đại lục, hắn lúc ấy là cao hứng, là hưng phấn. Vốn dĩ hắn cùng với Ma Kiêu lớn hơn vài tuổi, nhưng Ma Kiêu so với hắn đi lên vị trí tông chủ còn sớm hơn, thanh danh cũng so với hắn lớn hơn rất nhiều, đến khi Tà tông bị diệt, Vân tông nắm quyền lớn, hắn mới chính thức cảm nhận được cảm giác không ai áp chế.

Hạnh diện không gì hơn cái này, tuy nhiên sau đó, hắn mỗi ngày buổi tối đều gặp ác mộng. Ở trong mộng Ma Kiêu luôn dùng đôi mắt giống như liệp ưng kia bề nghe nhìn hắn, tuy rằng cũng không có nói gì, nhưng hắn vẫn từ trong mắt của hắn mà cảm nhận được kinh thường cùng hèn mọn.

Đúng vậy, Vân Thánh Thiên hắn kém Ma Kiêu, nhưng thế thì sao? Cuối cùng hắn không phải đã trở thành tông chủ Vân tông nổi danh thiên hạ sao? Mà Ma Kiêu đâu, không biết ẩn nấp nơi nào, ha ha ha, trên thế giới này chỉ nên có một mình Vân Thánh Thiên hắn mới đúng, Ma Kiêu? Vốn không nên đến thế giới này!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vân Thánh Thiên đang nhìn Ma Kiêu liền trở nên ngoan lệ. Ma Kiêu tự nhiên cũng cảm nhận được mối hận không thể giết hắn của Vân Thánh Thiên, lập tức lãnh khốc mở miệng, “Vân Thánh Thiên, chuyện giữa ta và ngươi, hôm nay liền tính hết đi!”

Nói xong cũng không cho Vân Thánh Thiên cơ hội mở miệng, vận khí đánh về phía Vân Thánh Thiên.

Mà Vân Thánh Thiên nhanh chóng nghênh đón, bất luận là mười mấy năm trước hay là mười mấy năm sau, Vân Thánh Thiên cùng Ma Kiêu đều là chưa từng giao thủ, nếu hôm nay có thể thống thống khoái khoái đánh một trận, vậy có sao mà không làm?

Thủy Linh Lung chỉ nháy mắt liền đi tới bên người Hỏa Liên Túy, nhìn Hỏa Uyển Hình hôn mê bất tỉnh như trước, Thủy Linh Lung không khỏi càng lo lắng.

Lúc này U Tà mới nắm tay Liệt Hỏa Kinh Thương đi tới trước mặt Thủy Linh Lung, “Mẫu thân, đây là phu quân của con, Liệt Hỏa Kinh Thương”, nàng nói xong, Thủy Linh Lung mới cẩn thận nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn một lát sau gật gật đầu, quả nhiên không hổ là con trai Uyển Hình, trong mắt tràn đầy chính khí cùng lãnh liệt, tất nhiên là người chung tình.

Xem đến đây Thủy Linh Lung vỗ vai Liệt Hỏa Kinh Thương, “Đứa trẻ tốt, ta cùng với mẫu thân con từ nhỏ đã là tỷ muội tình thâm, con cùng U Tà có thể kết làm vợ chồng ta thật cao hứng, sau này con phải đối xử tốt với nữ nhi của ta đấy!”

Liệt Hỏa Kinh Thương trịnh trọng gật gật đầu, “Vâng, nương, Kinh Thương tất nhiên sẽ đối xử thật tốt với Tà Nhi, sẽ không cô phụ nàng, sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng, đây chính là lời hứa của ta!”

Liệt Hỏa Kinh Thương nói xong liền nắm chặt tay U Tà, từ sau chuyện Táng Hồn nhai hắn liền biết sợ, hắn chính thức đã biết nữ nhân Tức Mặc U Tà này ở trong lòng hắn rốt cuộc có bao nhiêu quan trọng!

Sau này bất luận phát sinh cái gì, đều không có khả năng làm cho bọn họ tách ra!

U Tà nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương trịnh trọng không khỏi cảm thấy ảm áp. Liệt Hỏa Kinh Thương yêu nàng, nàng biết, nàng cũng biết suy nghĩ cùng lời hứa trong lòng hắn, nhưng chân chính nghe hắn nói ra miệng lại là một loại cảm giác rất khác.

Thủy Linh Lung nghe Liệt Hỏa Kinh Thương hứa hẹn, rưng rưng quay đầu nhìn Hỏa Uyển Hình, Hình Nhi, người sinh được một đứa con thực tốt, về sau chúng ta nhất định phải ở cùng nhau.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng lo lắng nhìn Hỏa Uyển Hình. U Tà nhìn biểu tình của hắn không khỏi mở miệng nói, “Không cần lo lắng, mẫu thân cũng không có việc gì, ta đã bảo vệ tâm mạch cho người, chỉ cần điều dưỡng tốt là có thể khỏe lại” .

Liệt Hỏa Kinh Thương gật gật đầu, y thuật phu nhân nhà mình hắn biết rõ.

Mà vào lúc này chỉ nghe một đạo tiếng kêu thảm thiết thê lương ng lên, mọi người nâng mắt nhìn lại, chỗ tìm Vân Thánh Thiên đã bị trường kiếm trong tay Ma Kiêu đâm thủng, giờ phút này Vân Thánh Thiên không thể tin tưởng mắt nhìn thanh kiếm nhuộm máu trên ngực mình, sau đó là thanh âm run rẩy nói, “Ta... Ta không... Không cam... Tâm!”

Nói xong câu đó thân thể Vân Thánh Thiên thẳng tắp ngã xuống, tròn mắt chưa từng khép lại kia chứa đầy không dám tin cùng phần hận ghen tị, cho đến khi chết hắn vẫn oán ông trời bất công.

Mà phần đông người thế lực khác ở đây nhìn đến Vân Thánh Thiên chết, người người run run quỳ rạp xuống đất, “Ma... Không, tông chủ, tông chủ, van cầu ngài buông tha chúng ta đi! Việc đuổi giết ngài cùng phu nhân đều là Vân tông thánh nữ hạ lệnh, chúng ta cũng không muốn a! Van cầu ngài , buông tha chúng ta đi!”

Nghe vậy tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, ngữ khí run run cầu xin tha thứ, nhìn bộ dáng lãnh khốc khát máu của Ma Kiêu, tất cả mọi người đều sợ. Năm đó chẳng qua là vì thế lực Tà tông suy yếu, cho nên bọn họ mới có thể mượn việc này làm nhục bọn hắn. Nhưng là hôm nay, Tà tông quật khởi, sau này Di Thất đại lục chỉ sợ cũng chỉ biết đến một Tà tông !

Thân ảnh gia chủ Thủy gia cùng gia chủ Phong gia sớm đã không biết đi nơi nào, ngoài hai người này, những người có chút năng lực trên Di Thất đại lục đều đã quỳ gối nơi đây.

Ma Kiêu cũng cầm trường kiếm nhuộm máu trong tay ném ra ngoài, mọi người nghe tiếng kiếm rơi xuống đất thân thể cúi càng thấp, dù sao cũng chỉ là một đám người sợ chết.

Khóe miệng Ma Kiêu hàm chứa ý cười châm chọc nhìn những người ở đây, năm đó nếu không phải bọn họ, hắn làm sao có thể phải chia lìa với Linh Lung và nữ nhi mười mấy năm! Buông tha bọn họ? Có thể sao?

Nghĩ đến đây thanh âm Ma Kiêu lãnh khốc vô tình vang vọng bên tai mọi người, “Tà tông tứ đại hộ vệ!”

“Có thuộc hạ!”, bốn đạo thanh âm hùng hậu trầm miêng một lời vang lên.

“Đem ở đây tất cả mọi người mang về, thiết đãi tử tế!”, Ma Kiêu hai tròng mắt thản nhiên nhìn lướt qua sau đó xoay người đi về phía Thủy Linh Lung. Mà tứ đại hộ vệ Tà tông kia nghe vậy liền phân phó đệ tử Tà tông phía sau đem tất cả mọi người ở đây mang về.

Cùng lúc đó, tiếng khóc ồn ào liên tiếp vang lên, cũng vẫn không ngăn cản được ý định đưa bọn họ về Tà tông thiết đãi của Ma Kiêu. Ma Kiêu hẳn là loại người nào? Tông chủ Tà tông, đại ma đầu mà người Di Thất đại lục đều biết!

Tuy rằng hắn cũng không tàn nhẫn lấy mạng tất cả mọi người, nhưng là đối với người từng đuổi giết mình, hắn làm sao có thể nương tay.

U Tà nhìn một đám người bị mang đi, biểu tình trên mặt không có một tia biến hóa, tự làm vậy không thể sống!

Mà thần sắc Liệt Hỏa Kinh Thương từ đầu tới cuối đều lãnh liệt, cũng chỉ có khi nhìn U Tà, thần sắc mới có thể trở nên nhu tình ảm áp.

Trong khoảng thời gian ngắn, yến hội Vân tông ăn mừng tông chủ phu nhân này thành nơi giết chóc, nơi nơi đều là phần còn lại của chân tay đã bị chặt đứt, máu chảy thành sông. Ai có thể nghĩ tới, vốn là đại tông phái trên Di Thất đại lục – Vân tông, chỉ trong một sớm một chiều đã biến thành hư vô.

U Tà phái mấy người Hồn Thiên, Hồn Ảnh đi Vân tông tìm Thủy Khiêm Mạch, cũng không có nhìn thấy bóng dáng hần. Tình huống này Thủy Linh Lung cũng không biết, cho nên cũng không thể nói gì.

Sau khi mọi người bị mang đi, đoàn người U Tà cũng rời khỏi Vân tông, sắc trời dần sáng, cho nên mọi người quyết định ở lại Hỏa gia mấy ngày, hơn nữa việc Thủy gia cùng Phong gia còn chưa giải quyết!

Nghĩ đến Phong gia trong đầu U Tà hiện ra bộ dạng Phong Lê Âm, mà Thủy gia... Nghĩ đến Thủy gia trong lòng U Tà cũng không có cảm tình gì đáng nói, bình thần giống đối với người xa lạ.

Nhưng Thủy gia dù sao cũng là gia tộc đã nuôi dưỡng Thủy Linh Lung, mà Thủy Linh Lung nghĩ đến Thủy gia liên trầm mặc, chỉ sợ trong lòng nàng đối với Thủy gia cũng có khó xử.

Nếu là trước đây, gia chủ Thủy gia đối với nàng vô cùng tốt. Bởi vì Thủy gia con nối dòng đơn bạc, chỉ có nàng, mà nàng lại là nữ nhi, cho nên gia chủ Thủy gia mới tận tâm bồi dưỡng nàng, trong lòng nàng vẫn luôn cảm kích.

Sau này gia chủ Thủy gia ngăn cản nàng ở bên Ma Kiêu, Thủy Linh Lung cũng có thể hiểu được dụng ý của gia chủ Thủy gia. Chân chính làm cho Thủy Linh Lung thất vọng đau khổ là khi nàng bị người ta mang về Thủy gia, hần lại để Vân Thánh Thiên mang nàng đi!

Gia chủ Thủy gia biết rõ trong lòng Thủy Linh Lung chỉ có một mình Ma Kiêu, nhưng lại vẫn trăm phương nghìn kế muốn làm cho Thủy Linh Lung yêu Vân Thánh Thiên, trở thành tông chủ phu nhân của Vân tông, điều này với nàng có bao nhiêu đả kích.

Phụ thân từng sủng nịch nàng đem nàng trở thành một vật để lợi dụng, cái gì hòn ngọc quý trên tay Thủy gia, tất cả chỉ là hư ảo! Mà gia chủ Thủy gia tận tâm bồi dưỡng nàng như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì muốn nói với người đời rằng, Thủy gia cho dù không có con trai, nhưng con gái cũng không hề thua kém!

Nữ nhi vĩ đại cũng có thể tìm được một phu quân hoàn mỹ, trở thành ngọn núi cho Thủy gia dựa vào, như vậy so ra cũng chẳng kém gì tam đại gia tộc kia? Điều hần muốn chỉ là làm cho Thủy gia tồn tại bền vững, mạnh mẽ hơn tam đại gia tộc kia mà thôi.

Cho nên năm đó khi gia chủ Thủy gia biết Hỏa gia muốn cùng Phong gia liên hôn mới phần nộ như vậy. Nếu Phong – Hỏa hai nhà liên hôn, như vậy Thủy gia cùng Mộc gia là đơn thương độc mã, đến lúc đó chỉ sợ hết thấy sẽ không đơn giản nữa!

Cho nên từ lúc đó trong lòng gia chủ Thủy gia đã trù tính đem Thủy Linh Lung gả cho Vân Thánh Thiên.

Lúc ấy, con trai trưởng duy nhất Mộc gia đã thành hôn, không lẽ để đại tiểu thư Thủy gia hần gả làm thiếp? Lại nói Tà tông, chính tà từ cổ đến nay đều không cùng tồn tại, gia chủ Thủy gia làm sao có thể mạo hiểm bị mọi người đuổi giết mà đem nữ nhi gả cho Ma Kiêu? Cho nên trong thế lực toàn bộ đại lục, duy nhất có thể xứng đôi cùng nữ nhi Thủy Linh Lung mà hần sủng ái nhất chỉ còn lại một Vân tông!

Tông chủ Vân tông chủ tuy rằng không hơn Ma Kiêu, nhưng cũng không phải hạng người tầm thường, cùng đại tiểu thư Thủy gia cũng là chỉ có hơn chứ không kém. Huống chi không lâu sau Vân Thánh Thiên thật sự tới cửa cầu hôn, nhưng ai ngờ Thủy Linh Lung không thích hần!

Ở đại hôn hai nhà Phong – Hỏa, khi tin Hỏa Uyển Hình đào hôn truyền vào tai gia chủ Thủy gia, hần liền biết Hỏa Uyển Hình có thể đào hôn chắc chắn là do nữ nhi nhà mình giúp đỡ. Cũng vì Hỏa Uyển Hình đào hôn, toàn bộ Di Thất đại lục không có người có thể so sánh với nữ nhi của mình.

Cho nên dù lúc ấy Thủy Linh Lung cự tuyệt gả cho Vân Thánh Thiên, gia chủ Thủy gia cũng không có tâm tư gì. Nếu hai nhà Phong Hỏa liên hôn không thành, vậy tứ đại gia tộc vẫn như trước, hần đương nhiên không vội, nữ nhi bảo bối nhà mình có thể chậm gả thì liền chậm một chút cũng tốt.

Nhưng ai ngờ được Thủy Linh Lung thế nhưng lại cùng tông chủ Tà tông – Ma Kiêu bỏ trốn, việc này giống như tát một cái vang dội vào mặt gia chủ Thủy gia, hần đương nhiên là không muốn, cho nên mới đối xử với Thủy Linh Lung như vậy.

Sau này Thủy Linh Lung bị bắt về, nhìn bộ dáng chật vật của nữ nhi nhà mình, gia chủ Thủy gia không chỉ không cảm thấy đau lòng, ngược lại còn bị Vân Thánh Thiên thuyết phục, cam tâm tình nguyện đem nữ nhi của chính mình đưa tới Vân tông, từ đó về sau bị giam ở Vân tông hơn mười năm!

Nghĩ đến đây trong lòng Thủy Linh Lung chỉ có lạnh lẽo. Thủy gia phải giải quyết như thế nào, nàng cũng thể không hề để ý tới, chỉ cần cho gia chủ Thủy gia một con đường sống là được rồi.

Sau khi về đến Hỏa gia, mọi người đều đi nghỉ ngơi.

Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà nằm trên giường, con người xanh biếc vẫn không nhúc nhích nhìn mái tóc bạc trắng của U Tà, trái tim co rút đau đớn, không biết khi đó Tà Nhi rốt cuộc đã phải đau xót đến cỡ nào, mới có thể biến thành như vậy.

“Thương, chàng ở Táng Hồn nhai rốt cuộc đã trải qua chuyện gì? Còn có... Trầm Thanh Nhu đâu?”, U Tà rõ ràng cảm nhận được Liệt Hỏa Kinh Thương không thể che giấu được bị thương cùng đau lòng, lập tức mở miệng dời lực chú ý của hắn.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không mở miệng, mà là thanh âm run run nói, “Tà Nhi, lúc ấy nàng thực đau lòng phải không?”

Nghe vậy thân mình U Tà cứng đờ, sau đó cầm tay Liệt Hỏa Kinh Thương đặt ở chỗ tim mình, Liệt Hỏa Kinh Thương cảm thụ được nhịp tim của U Tà, nhẹ nhàng mà đập.

“Ngày đó, ta thấy chàng rơi xuống Táng Hồn nhai, trong lòng ta chỉ có một ý tưởng, đó là nhảy xuống theo chàng! Tim ta tại một khắc kia dường như ngừng đập. Nhưng ta cảm nhận được đứa nhỏ trong bụng, cho nên ta không thể. Nhưng bắt ta trở mắt nhìn chàng bỏ ta mà đi, ta thật sự đau lòng không kềm chế được, tóc đen thành tuyết...”

Thanh âm U Tà rất lạnh nhạt, cũng không có gì phập phồng, giống như nói về cảm xúc ngày đó của mình cũng không có gì khác thường. Nhưng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng cảm nhận được từ nhịp đập trái tim của U Tà, sự sợ hãi cùng bị thống.

Lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương cúi mặt in lên môi U Tà, hôn xong lại đau lòng nói, “Tà Nhi, thực xin lỗi. Sau này ta tuyệt đối sẽ không lại rời xa nàng, tuyệt đối sẽ không!”

Nghe vậy U Tà nhẹ nhàng gật gật đầu, “Được, chàng tuyệt đối không được rời khỏi ta, tuyệt đối không được” .

U Tà nói xong câu đó, Liệt Hỏa Kinh Thương mới lại mở miệng, “Ta ở dưới Táng Hồn nhai đã xảy ra rất nhiều chuyện...”, nói xong, hai mắt Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn về phương xa, suy nghĩ quay lại đến trước lúc nhảy xuống Táng Hồn nhai...

102. Q.iii – Chương 08

Chương 8: Chuyện dưới đáy vực, hạnh phúc mỹ mãn.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

Khi Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Trầm Thanh Nhu rơi xuống Táng Hồn nhai, Liệt Hỏa Kinh Thương bởi vì cổ độc phát tác, cho nên rơi thẳng xuống, không có chút phản ứng gì, cũng do vậy Liệt Hỏa Kinh Thương đã tưởng rằng chính mình sẽ chết không thể nghĩ ngờ .

Mà hai bên vách đá ở Táng Hồn nhai đầy rêu xanh, lại không có dây leo hay nham thạch nhô ra, cho nên Trầm Thanh Nhu cũng là không thể làm gì, thẳng tắp rơi xuống.

Ngay khi thấy hai người rơi xuống, tất cả tử sĩ đều nhảy xuống theo, Trầm Thanh Nhu lợi dụng tử sĩ này làm bàn đạp Liệt Hỏa Kinh Thương tuy rằng nội lực tiêu tán, nhưng khí lực vẫn còn, tự nhiên cũng làm như vậy.

Táng Hồn nhai quả nhiên danh bất hư truyền, vực sâu vạn trượng, khiến cho người ta nhìn liền run sợ, thật sự khi rơi xuống mới chân chính cảm thấy nó khí thế cùng đáng sợ. Hai người vẫn rơi xuống nhưng mãi không tới đáy, có thể thấy được Tầng Hồn nhai này sâu như thế nào.

Trầm Thanh Nhu nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, không khỏi nhíu mi trêu đùa, “Hừ, người thật ra rất may, lấy tử sĩ của ta làm bàn đạp. Ha ha ha, chính là không biết Túc Mặc U Tà cùng Hỏa Uyển Hình nhìn thấy người rơi xuống vực sẽ như thế nào ? !”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh liệt nâng mắt nhìn, nhưng chưa hề mở miệng, bông tuyết trên trời bay bay...

Thấy một màn như vậy Trầm Thanh Nhu vô cùng sợ hãi, thánh sáu tuyết rơi? Điều này sao có thể, quả thực là thiên đại chuyện lạ! Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu nhìn về phía đỉnh núi, đáng tiếc khoảng cách xa như vậy cái gì cũng không thấy rõ lắm, đỉnh núi giống như bị che trong tầng tầng sương mù, làm cho người ta không rõ thật giả.

Liệt Hỏa Kinh Thương giờ phút này đưa tay cảm nhận bông tuyết kia thực lạnh lẽo, không biết vì sao tâm đột nhiên hung hăng co rút đau đớn, đúng lúc này một đạo thanh âm thâm lương bi thống sâu sắc truyền vào trong tai Liệt Hỏa Kinh Thương .

Trầm Thanh Nhu cũng nghe ra là thanh âm của Túc Mặc U Tà, “Ha ha ha, Liệt Hỏa Kinh Thương, thật sự không ngờ nữ tử như Túc Mặc U Tà lại si tình với người như thế, bị cảm thiên địa, thánh sáu tuyết rơi, giờ phút này nghe thanh âm thâm lương như vậy không biết trong lòng người nghĩ sao? Ha ha ha!”

Giây phút nghe thấy giọng Túc Mặc U Tà, sắc mặt Trầm Thanh Nhu tuy rằng là vui sướng khi người gặp họa, nhưng không thể nghi ngờ là cảm thấy ghen tị.

Cảm tình hai người này vì sao lại sâu sắc như thế, giống như năm đó Liệt Hỏa Diễm đối Hỏa Uyển Hình vậy. Cái này bảo nàng sao có thể không ghen tị?

“Tà Nhi...”, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không có mở miệng để ý tới Trầm Thanh Nhu, mà là thật sâu cảm nhận thanh âm đau đớn kia ở bên tai .

Tuy nhiên Tầng Hồn nhai cũng không phải vực thăm không đáy, ngay khi Trầm Thanh Nhu cùng Liệt Hỏa Kinh Thương suy nghĩ tung bay, rốt cục cũng rơi xuống đến đáy! Bởi vì có tử sĩ làm đệm lưng, cho nên Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Trầm Thanh Nhu đều lông tóc vô thương rơi xuống đáy.

Chỉ thấy xương trắng ở Tầng Hồn nhai lạnh lạnh, quái thạch lởm chởm, cây cối rậm rạp, còn không có âm thanh gì, giống như luyện ngục u ám. Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu mày nhìn thoáng qua liền khôi phục thần sắc, lập tức nhìn về phía Trầm Thanh Nhu.

Trầm Thanh Nhu cảm nhận được ánh mắt Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức mở miệng cười to, “Ha ha ha ha, Liệt Hỏa Kinh Thương, không biết người có muốn nghe một đoạn chuyện cũ hay không, đoạn chuyện cũ này đối với người chắc là rất quan trọng.”

Nghe vậy sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh liệt nói, “Nếu người muốn nói, vậy liền nói. Nếu không muốn, vậy liền không cần nói. Hôm nay người tất nhiên sẽ chết ở trong tay ta” .

Trầm Thanh Nhu nghe thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh liệt bá khí, ánh mắt không khỏi có chút bay xa, giọng nói lúc này không hề âm u hay ghen ghét nữa, mà thanh âm Trầm Thanh Nhu giờ đây cũng mang theo nhiều điểm mềm nhẹ nói, “Thanh âm của người cùng phụ vương người thực giống nhau...”

Nói xong câu đó Trầm Thanh Nhu cũng mở miệng sáng khoái kể ra chuyện cũ năm xưa.

Một thân hắc y mang danh ám vệ Hỏa gia đi tới bên trong Phong Mâu đế quốc Lăng Thiên đại lục, nàng phụng mệnh gia chủ Hỏa gia đến tìm Hỏa Uyển Hình lúc trước đào hôn mà đi .

Bởi vì Thủy Linh Lung, gia chủ Hỏa gia tự nhiên là dễ dàng biết Hỏa Uyển Hình đã đi đâu. Mà Thủy Linh Lung sở dĩ nói cho gia chủ Hỏa gia cũng là bởi vì lúc trước khi nàng hiệp trợ Hỏa Uyển Hình đào thoát khỏi Di Thất đại lục, nàng thấy được thân ảnh của gia chủ Hỏa gia.

Nếu thấy nữ nhi mình đào hôn lại không ngăn cản, đây mới chân chính là tình thương của cha, huống hồ từ nhỏ đến lớn gia chủ Hỏa gia sủng ái Hỏa Uyển Hình, mọi người ở Di Thất đại lục đều biết, Thủy Linh Lung tự nhiên là nói thẳng.

Đề khi ám vệ kia đến Phong Mâu, nàng không biết nên như thế nào tiến vào bên trong hoàng cung, đúng lúc này thấy được trên tường thành dán bố cáo: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trẫm thân là đế, mở rộng hậu cung là chuyện thường, tuyển tú ba ngày!”

Nhìn đến bố cáo kia ám vệ cảm thấy tự nhiên là vui vẻ không thôi, như vậy liền có thể lợi dụng lý do này để tiến vào Phong Mâu hoàng cung. Rồi sau đó nàng thành công lựa chọn tiểu thư thừa tướng ra ngoài mua tơ lụa – Trầm Thanh Nhu, trước tiên giết chết sau đó dịch dung, biến hóa nhanh chóng trở thành nữ nhi thừa tướng, mà giờ phút này tại trong lòng ám vệ đó đã không có tâm tư lại trở lại Di Thất đại lục.

Nếu có thể ở Lăng Thiên đại lục hưởng hết vinh hoa phú quý, nàng vì sao còn muốn trở về làm ám vệ ti tiện nữa chứ? !

Bởi vậy, nàng thành công trở thành nữ nhi thừa tướng cao cao tại thượng tiến vào Phong Mâu hậu cung, làm Hoàng quý phi, thân phận này tuy rằng nàng không phải đặc biệt vừa lòng, nhưng là thời gian còn dài, sớm hay muộn cũng có một ngày nàng sẽ trở thành người đứng đầu hậu cung!

Sau này Trầm Thanh Nhu luôn ám hại Hỏa Uyển Hình, mà Hỏa Uyển Hình ở Hỏa gia đã xem rõ thủ đoạn nữ nhân, đương nhiên sẽ không đem thủ đoạn Trầm Thanh Nhu đặt ở trong mắt.

Bởi vì Hỏa Uyển Hình biết thủ đoạn của Liệt Hỏa Diễm, nữ nhân tiến vào hậu cung này đều là người đáng thương, một khi đã như vậy, nàng sẽ không cùng các nàng so đo nữa. Ngày tháng cứ thế trôi qua, mà thế lực Trầm Thanh Nhu ở hậu cung cũng dần dần lớn mạnh.

Cho đến một ngày Liệt Hỏa Diễm muốn dẫn Liệt Hỏa Kinh Thương xuất cung tế tổ, tâm tư trong lòng Trầm Thanh Nhu mới lộ rõ, cơ hội cũng tới! Lần này Liệt Hỏa Diễm cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều phải rời khỏi hoàng cung, chính là cơ hội tốt nhất cho nàng diệt Hỏa Uyển Hình!

Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu suy nghĩ không khỏi bay tới chỗ Liệt Hỏa Kinh Thương, tiểu nam hài thâm trầm làm cho người ta một chút đều nhìn không thấu kia, thật sự là quá mức đáng sợ, nếu không trừ, tất nhiên thành họa lớn!

Cũng vì như thế, sâu trong lòng Trầm Thanh Nhu vẫn không yên tâm về Liệt Hỏa Kinh Thương, cho nên mới hạ chí độc trên đời – cổ độc, Phệ tâm cổ trên người hắn!

Chính vào nửa đêm năm đó, Trầm Thanh Nhu mang người tới tắm cung Hỏa Uyển Hình đã không có thủ vệ!

Mà Hỏa Uyển Hình lại vì sớm biết tin tức nên đã rời đi trước một bước, chỉ là vì trúng độc sâu vô cùng cho nên mới té xỉu ở trên xe ngựa bị người ta kéo đến Nguyệt Thần quốc, bằng không năm đó nàng có thể trực tiếp mang theo U Tà đến chỗ tế tổ tìm Liệt Hỏa Diễm, nói cho hắn âm mưu của Trầm Thanh Nhu.

Nếu như vậy, mọi chuyện sau này cũng sẽ không phát sinh, đáng tiếc thế sự vô thường, Trầm Thanh Nhu vẫn đắc thủ.

Sau khi Liệt Hỏa Diễm cùng Liệt Hỏa Kinh Thương trở lại hoàng cung, đầu tiên là đi tới cung điện của Hỏa Uyển Hình, nhưng mà nhìn đến không phải gì đó, mà là tàn tro còn lại của một trận đại hỏa, một khối thi thể cháy đen bị nâng ra.

Đối mặt với chuyện này, biểu tình của Liệt Hỏa Diễm cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều chưa từng biến hóa, khối thi thể được cho là Hỏa Uyển Hình đặt ở nơi đó nhưng lại không nhìn thấy trẻ con, cũng bởi vậy Liệt Hỏa Diễm cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cảm thấy có chút hiểu rõ.

Hai người cũng biết Hỏa Uyển Hình tất nhiên là đã bị hạ độc thủ, nhưng rốt cuộc là ai đã hạ thủ thì còn phải điều tra. Sau ngày tế tổ, tin tức về hậu Hỏa Uyển Hình của Phong Mâu đế quốc qua đời liền truyền

ra ngoài.

Trầm Thanh Nhu nói tới đây nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, mà Liệt Hỏa Kinh Thương giờ phút này vẫn chưa từng liếc nhìn nàng một cái, mà là nghĩ tới lúc phát sinh việc kia.

Hắn nhớ rõ khi đó Liệt Hỏa Diễm run run hai tay kéo hắn đến bên trong ngự thư phòng, “Thương Nhi, nghe phụ vương nói. Mẫu hậu của người chắc chắn còn sống, cho nên dù như thế nào phụ vương cũng phải tìm được nàng, con phải nhớ kỹ, Phong Mâu đế quốc phụ vương liền giao cho con!”

Liệt Hỏa Kinh Thương đến nay vẫn còn nhớ rõ biểu tình khi đó của Liệt Hỏa Diễm, như vậy quyết tuyệt, như vậy kiên định, chỉ là vì một nữ tử mà vứt bỏ giang sơn, cảm tình sâu đậm như vậy đến nay vẫn còn khắc ở trong đầu Liệt Hỏa Kinh Thương. Cũng tại lúc đó, Liệt Hỏa Kinh Thương liền quyết định, cả đời chỉ cưới một nữ nhân, một đời một kiếp chỉ hai người, cảm tình như vậy mới xứng với Liệt Hỏa Kinh Thương hắn.

Ngay sau ngày ấy không bao lâu Liệt Hỏa Diễm liền qua đời bên trong tử cung của Hỏa Uyển Hình. Nhận được tin tức này Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chưa từng có chút bi thương, mới vài tuổi đã trở thành Nhiếp Chính Vương Phong Mâu đế quốc, dưới một người trên vạn người!

Tuy rằng hắn chỉ là Nhiếp Chính Vương, nhưng trong triều đình người nào không biết, toàn bộ Phong Mâu đế quốc đều là của Liệt Hỏa Kinh Thương hắn! Chỉ là hắn cũng không thích làm đế vương mà thôi.

Nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương liếc mắt một cái, Trầm Thanh Nhu lại tiếp tục kể.

Liệt Hỏa Diễm qua đời, Trầm Thanh Nhu tận mắt nhìn thấy thi thể hắn, lúc đó Trầm Thanh Nhu cảm thấy tràn đầy ghen tị với Hỏa Uyển Hình, vì sao Đế nhất tuyệt thế đế vương này lại vì nàng cam nguyện lựa chọn cái chết? Vì sao hắn có thể yêu nàng như vậy?

Nhưng giờ mới đi tìm đáp án cũng đã muộn, quan tài Liệt Hỏa Diễm bị Trầm Thanh Nhu tận mắt đưa vào bên trong hoàng lăng.

Vốn tưởng rằng này mọi chuyện là như vậy, nhưng không ai biết thế giới này thượng có một loại mê được thần kỳ. Mà ba ngày sau khi “thi thể” Liệt Hỏa Diễm bị đưa vào hoàng lăng, quan tài hắn liền trở thành trống rỗng!

Rồi sau đó con nuôi của Trầm Thanh Nhu, cũng chính là đại hoàng tử Phong Mâu đế quốc đăng cơ vì đế, tuy nói lớn bé có thứ tự, nhưng là Liệt Hỏa Kinh Thương không muốn làm đế vương, có người nào dám ép buộc hắn? !

Tuy nói là con nuôi, nhưng con nuôi thành đế, thân phận Trầm Thanh Nhu cũng được thăng làm Hoàng thái hậu, đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, đế vương kia lại mắc bệnh nặng, không kịp trị mà chết. Trầm Thanh Nhu vì bảo trụ quyền lợi, đem đứa cháu nhỏ tuổi Liệt Hỏa Vô Tình đẩy lên ngôi vị.

Mà ở trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương, bất luận là ai làm đế, hắn cũng không sẽ để ý, nên hắn đều không nói lời nào, trong triều đình tự nhiên là không ai ngăn cản vị hoàng thái hậu này quyền khuynh hướng dã.

Từ đó Liệt Hỏa Kinh Thương đã trúng Phệ tâm cổ, mỗi khi vào đêm trăng tròn phát cuồng thành ma, cho nên hắn liền ở bên trong Nhiếp Chính Vương phủ tạo ra huyền thiết xiềng xích, mỗi khi đến đêm trăng tròn sẽ để ấy người Hồn Thiên nhốt hắn lại.

Trầm Thanh Nhu một lòng muốn loại bỏ Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng mà ai ngờ Liệt Hỏa Kinh Thương thể nhưng lại mạnh mẽ đến vậy. Cho dù là hàng năm chịu đau đớn từ Phệ tâm cổ, nhưng cũng chưa từng có chuyện gì, chuyện này Trầm Thanh Nhu cũng thâm tán thưởng.

Mẫu tộc của nàng chuyên dùng cổ thuật, nàng từ nhỏ đã chứng kiến, hướng hồ chính là cổ trung chi vương – Phệ tâm cổ. Một người thân trúng Phệ tâm cổ nhiều năm lại vẫn như trước bình yên vô sự, điều này Trầm Thanh Nhu như thế nào có thể không tán thưởng cho được.

Suy nghĩ quay lại, Trầm Thanh Nhu nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, cảm thấy không khỏi có chút thở dài. Nếu như nam tử trác tuyệt này không phải con của Hỏa Uyển Hình, mà là con của phi tử khác, như vậy nàng chắc chắn cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Nghĩ đến đây Trầm Thanh Nhu cười khổ lắc đầu, người khác làm sao có thể sinh ra đứa con vĩ đại như vậy được chứ.

Quay đầu nghĩ chính mình khi còn sống, là vì người khác mà sống. Cho dù là chiếm được cổ thuật cùng tử sĩ lợi hại như vậy, nhưng là nàng không dùng tốt, tất cả đều dùng để hại người, nàng sống như vậy có đáng giá?

Vừa rồi nàng nghe tiếng la tê tâm liệt phế của Tức Mặc U Tà trên đỉnh núi, nàng giống như hiểu được cái gì. Cả đời này, duy độc chân tình mới là đáng quý, cái gì vinh hoa phú quý, tất cả đều chỉ là nhất thời, con người khi còn sống đến cuối cùng cũng chỉ còn lại nắm cát, tranh đấu nhiều năm như vậy có ích lợi gì?

Nàng cả đời giết người vô số kể, sau này có lẽ sẽ xuống địa ngục chẳng.

Cho dù như thế, chi bằng trước khi chết làm một chuyện tốt, nghĩ đến đây Trần Thanh Nhu trào phúng lắc lắc đầu, chuyện tốt? Thật sự là không ngờ tới nàng Trần Thanh Nhu trước khi chết còn có thể làm một chuyện tốt.

Nghĩ đến đây Trần Thanh Nhu nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Nếu như người có thể rời khỏi Táng Hồn nhai vậy liền thay ta nói với đại tiểu thư một tiếng, thực xin lỗi. Ta cả đời làm sai nhiều lắm, cũng chỉ có tử mới có thể bồi lại.”

Lúc này Trần Thanh Nhu gọi Hỏa Uyển Hình là đại tiểu thư, cũng có nghĩa nàng lại trở thành ám vệ Hỏa gia.

Nói xong Trần Thanh Nhu liền đánh về phía ngực mình, móc trái tim ra, cho đến khi trái tim rời khỏi cơ thể, Trần Thanh Nhu mới cười nhắm hai mắt lại, chỉ là khóe mắt mang theo nhẹ nước mắt, hy vọng nàng tỉnh ngộ không muộn.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn Trần Thanh Nhu như vậy, sắc mặt không có một tia biểu tình, nhưng sâu trong đáy mắt có cái gì đó chợt lóe mà qua.

Một lát sau, một con sâu từ trong ngón tay Liệt Hỏa Kinh Thương chui ra, biến thành một bãi máu loãng.

Lập tức Liệt Hỏa Kinh Thương đối với thi thể Trần Thanh Nhu nói, “Người thật sự tội ác tày trời, nhưng là người đến cuối vẫn còn tỉnh ngộ, lương tâm của người chưa mất đi sạch sẽ, hy vọng người kiếp sau có thể làm một người tốt” .

Nói xong ông tay áo Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ phẩy, nhất thời bông tuyết đầy trời tất cả đều đều vọt tới, bao trùm lên thi thể Trần Thanh Nhu, cuối cùng Liệt Hỏa Kinh Thương thật sâu nhìn thoáng qua Trần Thanh Nhu rồi liền đi về phía trong rừng cây.

Muốn phi thân lên Táng Hồn nhai, là chuyện tuyệt đối không có khả năng, cho nên giờ phút này chỉ có tìm một đường ra khác mới tốt.

Ở đáy Táng Hồn nhai mấy ngày, trong rừng cây các loại độc vật dã thú nhiều không đếm xuể, nhưng may mà lúc trước cùng U Tà ở đáy Thanh Phong nhai đã có chút kiến thức, cũng đối phó được với vài thứ hình thù kỳ quái.

Từ ngày Phệ tâm cổ trong người Liệt Hỏa Kinh Thương được giải, nội lực lúc trước vẫn bị áp chế ở trong cơ thể bắt đầu bùng nổ, bởi vậy trước đó trên Táng Hồn nhai kinh mạch đảo ngược, nguyên bản nội lực tiêu tán cũng đều bị lôi trở về, trong khoảng thời gian ngắn nội lực Liệt Hỏa Kinh Thương đạt tới một mức bùng nổ.

Ở Táng Hồn nhai cô tịch tu luyện, nội lực Liệt Hỏa Kinh Thương lại tinh tiến không ít, càng thêm hùng hậu.

Cũng bởi vậy nội lực Liệt Hỏa Kinh Thương cho dù gặp phải trăm năm lão tiền bối cũng có thể đối kháng, rơi xuống Táng Hồn nhai, vậy mà lại là nhân họa đắc phúc.

Nhưng mà ở đáy vực, không có một ngày Liệt Hỏa Kinh Thương không nhớ tới Tức Mặc U Tà , U Tà ngày ấy phía trên đỉnh núi thê lương kêu gào cùng với đại tuyết kia ở trong đầu Liệt Hỏa Kinh Thương không ngừng phiêu đảng.

Mỗi khi nhớ tới lúc này, ngực Liệt Hỏa Kinh Thương không ức chế được đau đớn, so với Phệ tâm cổ phát tác năm đó còn muốn đau đớn hơn ngàn vạn lần.

Ngay lúc Liệt Hỏa Kinh Thương đang tìm đường ra Táng Hồn nhai, một con Phượng hỏa thần hồ lao tới tấn công Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn vật lông xù trên đầu vai này giống y tiểu tử Hỏa Hỏa nhà mình, trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi có một tia ám áp.

Bởi vì giờ phút này Hỏa Hỏa chắc chắn đang ở bên cạnh Tà Nhi. Phượng hỏa thần hồ kia nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương xuất thần, hai mắt đảo quanh, sau đó lú lú bên tai Liệt Hỏa Kinh Thương không biết nói gì.

Bởi vậy Liệt Hỏa Kinh Thương liền nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy Hỏa Hỏa, nó cũng như vậy đối với Tà Nhi, không biết nói cái gì. Sau đó mang Tà Nhi tìm được Phượng Huyết Lãnh Nguyệt!

Nghĩ đến tận đây con người Liệt Hỏa Kinh Thương chợt lóe, lập tức mở miệng nói, “Người muốn mang ta đi đâu sao?”

Liệt Hỏa Kinh Thương vừa dứt lời, Phượng hỏa thần hồ kia nhảy nhảy đi ra ngoài, Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức theo sát phía sau nó.

Phượng hỏa thần hồ mang Liệt Hỏa Kinh Thương đi nửa ngày mới tới nơi, chỉ thấy nơi này là một ngôi mộ! Mộ phần có vẻ thập phần thê lương, ngay cả tấm bia đá cũng không có.

Xem đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi cảm thấy kinh ngạc sâu sắc, thế nhưng lại có người có mộ phần dưới đây vực Táng Hồn, như vậy nghĩ đến người này có lẽ cũng ở trong này vài ngày rồi mới chết !

Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi nghĩ lại, nếu là như thế vậy hẳn sẽ không biết đường rời đi Táng Hồn nhai? !

Phượng hỏa thần hồ thấy Liệt Hỏa Kinh Thương ngăn người đối với phần mộ kia, lại lú lú mở miệng nói gì đó. Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu nhíu mày, nhìn bộ dáng Phượng hỏa thần hồ kích động, đáy mắt chợt lóe nói, “Người muốn ta đào phần mộ này lên? !”

Nghe vậy Phượng hỏa thần hồ kia cúi đầu nhỏ nghĩ nghĩ sau đó gật gật đầu, lập tức lại là lớn tiếng lú lú kêu to.

Nghe thế Liệt Hỏa Kinh Thương xoay người lay ba cái thật sâu đối với phần mộ kia, “Vãn bối bất hạnh rơi xuống Táng Hồn nhai, phải gấp rút rời đi, cho nên bắt đắc dĩ quấy nhiễu tiên bối an nghỉ, mong tiên bối chớ trách!”

Nói xong sau Liệt Hỏa Kinh Thương vận khí đem nội lực bám vào đất đẩy sang hai bên, khi nhìn thấy thứ trong mộ thì đồng tử co rụt lại!

Chỉ thấy trong phần mộ kia là một ngôi mộ thật sự, nhưng thi thể người trong mộ cư nhiên còn hoàn hảo không tổn hao gì !

Trong mộ là một lão giả tuổi đã cao, nhưng sắc mặt hòa ái, nói vậy sinh tiền cũng là một người tốt.

Lập tức Phượng hỏa thần hồ kia vừa thấy phần mộ bị mở ra, nhảy vào bên trong, tiểu móng vuốt không biết tìm kiếm bao lâu, rốt cục cào ra một tấm da dê phong cách cổ xưa rồi một lần nữa nhảy về bên người Liệt Hỏa Kinh Thương.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn tấm da dê trong tay có chút cảm khái, Phượng hỏa thần hồ này quả nhiên là linh vật trời sinh.

Sau đó cầm tấm da dê đã ó vàng trong tay mở ra. Khi nhìn đến chữ viết trên tấm da dê kia con người xanh biếc tràn ngập không dám tin.

Chỉ thấy trên tấm da dê kia viết:

“Ta tên gọi Vụ Ảnh Vô Danh, vốn là thiếu chủ gia tộc ẩn cư Vụ Ảnh gia của Di Thất đại lục, tiếc rằng gia tộc bị người bán đứng, ta bị ép rời khỏi gia tộc đến Lăng Thiên đại lục ẩn cư.

Băng tuyết đỉnh của Tuyết Phong quốc ở Lăng Thiên đại lục, thật là nơi tốt để ẩn nấp, bởi vậy ta Vụ Ảnh Vô Danh liền ở tại đây .

Chỉ vì Vụ Ảnh gia tộc chúng ta là y dược thế gia, cho nên sau khi ẩn cư ta liền ở Băng tuyết đỉnh khắc khổ nghiên cứu y thuật, sau thu được hai cái đệ tử Vụ Ảnh Khuynh Thành, Vụ Ảnh Khuynh Liên, hai người này đều thiên tư thông minh, hơn nữa Vụ Ảnh Khuynh Thành quả thật kẻ tài học y, kế thừa y bát của ta.

Sau đó ta ngao du Lăng Thiên đại lục là lúc cứu được một vị nữ tử, mặc dù bảo vệ tính mạng của nàng, nhưng mà cũng bởi vì áp chế độc tố trong cơ thể nàng, mà khiến nàng ngủ say.

Khi ta hấp hối liền đem nàng phó thác cho đệ tử Vụ Ảnh Khuynh Thành, ta cả đời tiêu sái, bởi vậy lựa chọn Táng Hồn nhai làm nơi sinh sống cuối đời.

Cả đời này điều khiến ta không cam lòng nhất đó là Vụ Ảnh gia ta bị người hãm hại, ta đường đường thiếu chủ lại bị đuổi ra ngoài, nếu sau này có người tìm được phần mộ của ta, như vậy Vụ Ảnh Vô Danh liền cầu người đó lấy ngọc bội của ta giao cho Vụ Ảnh Khuynh Thành, kêu hắn thay ta đến Vụ Ảnh gia tộc đoạt lại vị trí thiếu chủ!

Mà ta đương nhiên cũng sẽ không khiến người vô duyên vô cớ thay ta làm việc này, chỉ cần người tìm được Vụ Ảnh Khuynh Thành, đem ngọc bội giao cho hắn, hắn đương nhiên sẽ đem một vật ta giữ cả đời giao cho người.

Vật kia bất luận là Di Thất đại lục hay là Lăng Thiên đại lục, đều là thứ mê hoặc vạn người, ta vô tâm dùng, liền lưu cho thế nhân, còn có, ta sẽ nói cho người cách rời đi Táng Hồn nhai, đi thẳng về sơn đạo cách đó không xa, liền có thể tìm được một sơn động, tiến vào trong động, đi lên mấy ngày người liền có thể đi ra khỏi Táng Hồn nhai.

Vụ Ảnh Vô Danh chấp bút!”

Xem xong phong thư này, giờ phút này trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương ngàn tư trăm chuyển, không ngờ tới Lăng Thiên đại lục Di Thất đại lục lớn như vậy, nhưng người với người trong lúc đó lại có thiên ti vạn lữ liên hệ (ý là rất có duyên), cho dù hắn rơi xuống Táng Hồn nhai cũng có thể gặp được phần mộ người năm đó đã cứu trợ mẫu hậu hắn – Hỏa Uyển Hình .

Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi phe phẩy đầu cười cười, lập tức đem ngọc bội trong thư cất vào trong tay áo, lập tức đem phần mộ Vụ Ảnh vô danh một lần nữa sửa lại.

Sau đó Liệt Hỏa Kinh Thương quỳ rạp xuống đất, dập đầu thật sâu với Vụ Ảnh Vô Danh! Giờ phút này là vì cảm tạ ông đã cứu mẫu hậu Hỏa Uyển Hình, nếu không có Vụ Ảnh Vô Danh, như vậy Hỏa Uyển Hình chắc chắn sẽ không có khả năng còn sống, cho nên cái quỳ này của Liệt Hỏa Kinh Thương, Vụ Ảnh Vô Danh xứng đáng được nhận!

Phượng hỏa thần hồ kia thấy Liệt Hỏa Kinh Thương đứng dậy, lại nhảy tới vai hắn.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn Phượng hỏa thần hồ này không khỏi cười lên tiếng, “Người nguyện ý theo ta rời đi sao, bên người phu nhân của ta cũng có đồng loại của người, như vậy các người ở cùng một chỗ sẽ không cô đơn ” .

Nói tới đây Liệt Hỏa Kinh Thương lại nghĩ tới U Tà, lập tức quanh thân tràn ngập tưởng niệm. Mà Phượng hỏa thần hồ kia giống như nghe hiểu Liệt Hỏa Kinh Thương nói gì, thế nhưng lắc lắc đuôi lông xù, một đôi mắt to tràn đầy tò mò.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng cười ha ha ra tiếng, lập tức liền mang theo Phượng hỏa thần hồ này bay lên trời, hướng về con đường Vụ Ảnh Vô Danh đã chỉ.

Liệt Hỏa Kinh Thương đem mọi chuyện ở Táng Hồn nhai kể cho U Tà, U Tà nghe xong con người thâm thúy, cảm khái ngàn vạn lần.

Nàng luôn cảm thấy mọi chuyện phát sinh trên đời này hết thảy đều là có đạo lý, liền giống như nàng đã đi đến phiên đại lục này. Nghĩ đến đây U Tà nâng cổ tay lên nhìn về phía vòng ngọc lưu ly trên cổ tay, sau đó không khỏi thở dài một tiếng.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng U Tà, ngực không khỏi tê rần, từ trong tay áo lấy ra hai thứ, một cái đó là Phượng hỏa thần hồ, một cái khác đó là ngọc bội của Vụ Ảnh Vô Danh.

U Tà vẫn chưa nhìn kia ngọc bội, mà là tiếp nhận Phượng hỏa thần hồ đang ngủ say trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn bộ dáng nó ngủ, quả thực là cùng Hỏa Hỏa giống nhau như đúc, không khỏi cong cong khóe miệng nói, “Tiểu gia hỏa này thật thú vị” .

Nói xong liền lấy Hỏa Hỏa đang ngủ trong vòng ngọc lưu ly ra. Mà Phượng hỏa thần hồ kia tới tay U Tà liền tỉnh, chắc là rời khỏi tay Liệt Hỏa Kinh Thương, cảm giác hơi thở có chút không đúng, cho nên mới tỉnh lại.

Rồi sau đó khi Phượng hỏa thần hồ kia nhìn thấy U Tà, đột nhiên mạnh mẽ nhảy tới trên vai U Tà , dùng đuôi lông xù quét qua hai má U Tà, bộ dáng có chút thân mật.

Thấy như vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhú nhú mày kiếm, cầm lại Phượng hỏa thần hồ kia , theo sau đó là cẩn thận xem xét, thứ này là công sao?

Vào lúc này Hỏa Hỏa cũng tỉnh, vừa mới thức tỉnh liền thấy được Phượng hỏa thần hồ trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức tặc mao nhìn nó, theo sau lúu rúu gọi bầy .

Phượng hỏa thần hồ trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương vốn đang giả đáng thương nghe được tiếng nói trong gia tộc liền phịch một tiếng nhảy xuống giường, lập tức đi tới trước mặt Hỏa Hỏa, nhìn cái tên cùng chính mình có bộ dạng giống nhau như đúc này, Phượng hỏa thần hồ kia cũng tò mò không thôi.

U Tà nhìn này hai con mắt to trừng mắt nhỏ không khỏi cười lên tiếng, “Hỏa Hỏa, đây là đồng loại của người, nó kêu... Thủy Thủy, ha ha ha”.

(*Vy Nhi: Ôi...cười chết ta mất, U Tà tỷ tỷ đặt cái tên này thực là cười chết ta mất thôi...hahaha)

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng phu nhân nhà mình vui vẻ ra mặt, không khỏi nhìn Hỏa Hỏa cùng Thủy Thủy liếc mắt một cái, hai con vật này cũng không phải không có chút tác dụng gì nha.

Mà nghe được lời U Tà nói, Phượng hỏa thần hồ lập tức tái mặt, Thủy Thủy? Nó vì sao phải kêu Thủy Thủy? !

Hỏa Hỏa vốn đang không vui nghe U Tà nói vậy liền nhảy dựng lên vai U Tà, dùng đuôi to vuốt má U Tà, ý bảo nó thực thích cái tên nàng đặt cho Phượng hỏa thần hồ kia nha.

Nhớ ngày đó nếu không phải nó ra sức đấu tranh, vậy tên của nó chính là Thủy Thủy, Phượng hỏa thần hồ, làm sao có thể kêu Thủy Thủy!

Phượng hỏa thần hồ kia vốn dĩ muốn phản kháng, nhưng khi ngẩng đầu liền thấy được đôi mắt thâm thúy của Liệt Hỏa Kinh Thương, trong mắt kia ý tứ đó là: “Tà Nhi nhà ta bảo người tên gì, người liền gọi là đó!”

Cảm thụ được tình huống hoàn toàn không có chủ quyền này, Thủy Thủy nhất thời khóc không ra nước mắt, nó thật sự là không nên ở đây Táng Hồn nhai giúp này nam nhân này, trong lòng cũng chỉ có phu nhân nhà mình.

Hỏa Hỏa tựa hồ là cảm giác được Thủy Thủy không vui, lập tức nhảy xuống đi tới bên người Thủy Thủy, lúu rúu một phen sau đó Hỏa Hỏa cùng Thủy Thủy liền rời khỏi phòng.

U Tà nhìn hai cái tiểu tử kia rời đi, không khỏi lại cười lên tiếng, hai cái tiểu tử kia quả thật thú vị.

Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà, một đêm ấm áp ngủ say.

Mà bên trong một phòng khác , Ma Kiều cùng Thủy Linh Lung đối diện , nhiều năm như vậy qua đi, tình cảm của hai người cũng không có giảm bớt, ngược lại dần dần tăng thêm.

“Linh Lung, nhiều năm như vậy để nàng chịu khổ rồi!”, hai tay Ma Kiều có chút run run lời kéo Thủy Linh Lung, thanh âm tràn đầy đau lòng. Năm đó khi Thủy Linh Lung vừa mới sinh hạ U Tà sau liền bị đuổi giết, lập tức phải cùng cốt nhục chia lìa, lại bị giam cầm ở Vân tông.

Mà Thủy Linh Lung đang nghe Ma Kiều nói vậy thì nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói, “Kiêu ca ca, chàng không cần nói như vậy. Tuy rằng mấy năm nay ta bị giam ở Vân tông, nhưng là ta vẫn biết chàng ở đó, chàng nhất định sẽ đến tìm ta, nữ nhi chúng ta cũng nhất định sẽ sống thật tốt. Có nhiều tín nhiệm như vậy, ta sẽ không cảm thấy khổ!”

Nghe vậy Ma Kiều liền đem Thủy Linh Lung ôm vào trong ngực, thở dài thật sâu nói, “Linh Lung, mặc kệ như thế nào, nay chúng ta được ở bên nhau một lần nữa thì tốt rồi. Huống hồ chúng ta rất nhanh đều phải làm tổ phụ tổ mẫu rồi, ha ha ha!”

Nói tới đây Ma Kiều cùng Thủy Linh Lung cao hứng không thôi, đúng vậy, tuy rằng nhiều năm như vậy trôi qua. Nhưng giờ phút này khi bọn họ một lần nữa gặp lại, nữ nhi chính mình cũng đã sắp làm mẫu thân, mà bọn họ cũng sắp làm tổ phụ tổ mẫu. Nghĩ đến ngày sau có một bọc nhỏ kêu mình tổ phụ tổ mẫu, hai người cao hứng không thôi.

Năm đó không có chứng kiến nữ nhi trưởng thành, vậy sau này bọn họ sẽ chăm chú nhìn cháu mình lớn lên.

“Chỉ là không biết Mạch Nhi như thế nào ... Ta thật sự rất là lo lắng hân, aiz...”, Thủy Linh Lung bỗng nghĩ tới Thủy Khiêm Mạch. Nhiều năm qua chính là Thủy Khiêm Mạch vẫn ở cùng nàng, cho nên nàng mới có thể kiên cường như vậy. Nay Thủy Khiêm Mạch không thấy, nàng tự nhiên cảm thấy lo lắng .

Ma Kiều nghe vậy cũng nhú nhú mày, đúng vậy, Mạch Nhi không biết đi nơi nào. Cảnh tượng ngày đó bọn họ cứu Thủy Khiêm Mạch còn quanh quẩn trong đầu hân.

Thủy Khiêm Mạch tựa như con ruột của Ma Kiều cùng Thủy Linh Lung, giờ phút này hân không thấy, hai người đương nhiên lo lắng .

“Linh Lung nàng yên tâm, ta sẽ phái người đi tìm, tất nhiên sẽ đem Mạch Nhi tìm trở về, nàng không cần quá lo lắng!”, Ma Kiều nhìn bộ dạng Thủy Linh Lung , không khỏi mở miệng an ủi nói.

Nghe được lời nói của Ma Kiều, Thủy Linh Lung mới là cảm thấy an tâm gật gật đầu, nàng đương nhiên tin tưởng, Mạch Nhi nhất định sẽ trở về, sẽ bình yên vô sự trở về.

Giờ phút này Ma Kiều cùng Thủy Linh Lung chưa từng nghĩ đến, bọc nhỏ kia lại là hai đứa nhóc nghịch ngợm như vậy, hai tiểu ác ma, nhưng dù vậy, sủng nịch hai người đối bọn chúng cũng là càng ngày càng sâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hỏa Uyển Hinh tỉnh lại, Thủy Linh Lung lập tức chạy tới phòng Hỏa Uyển Hinh.

“Uyển Hinh, Uyển Hinh người không có việc gì là tốt rồi, người không có việc gì là tốt rồi”, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng Hỏa Uyển Hinh đã tỉnh, Thủy Linh Lung không tự giác rơi lệ, nếu lúc ấy không phải Hỏa Uyển Hinh đẩy nàng ra, vậy thì giờ phút này nàng đã thành một cỗ thi thể, làm sao có thể gặp lại Ma Kiều.

Nghĩ đến đây Thủy Linh Lung xông đến ôm chặt lấy Hỏa Uyển Hinh.

Mà Hỏa Uyển Hinh nhìn bộ dáng Thủy Linh Lung cũng nhẹ nhàng trấn an nói, “Được rồi, Linh Lung, đừng như vậy. Chúng ta là hảo tỷ muội, cứu người vốn là đương nhiên!”

Ma Kiều nhìn bộ dáng Hỏa Uyển Hinh cùng Thủy Linh Lung không khỏi cảm khái, cảm tình hai người này so với năm đó còn sâu đậm hơn nhiều.

Hỏa Uyển Hinh vừa dứt lời Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đỡ U Tà tiến vào phòng, nhìn Hỏa Uyển Hinh thức tỉnh, Liệt Hỏa Kinh Thương mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức kêu ra tiếng, “Nương, con đã trở về” .

Hỏa Uyển Hinh ở nghe được thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương sau đó không dám tin nâng mắt nhìn lại, khi chân thật thấy được Liệt Hỏa Kinh Thương liền là có chút đại ra, thanh âm run run nói, “Thương. . . Thương Nhi!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương đi tới bên giường Hỏa Uyển Hinh, nhìn Hỏa Uyển Hinh nhẹ giọng nói, “Nương, là con, con đã trở về” .

Đến khi thấy Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi xuống bên cạnh, Hỏa Uyển Hinh mới biết được đây không phải mơ, đây là thật, lập tức cực vui mà khóc, “Tốt, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Rồi sau đó gia chủ Hỏa gia, Hỏa Liễn Túy cùng phụ thân hân đều tới phòng Hỏa Uyển Hinh.

Nhất thời người một nhà tất cả đều đến, U Tà nhìn cảnh tượng một nhà đoàn viên này không khỏi gợi lên khóe môi, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Vốn dĩ nàng chính là một cô nhi, khi tới Lăng Thiên đại lục cha mẹ cũng không phải thân sinh, vốn nghĩ rằng nàng vẫn chỉ là một cô nhi như trước. Nhưng mà ai từng nghĩ gặp nam nhân bá khí nghiêm nghị Liệt Hỏa Kinh Thương này, bởi vì nhận thức hần, cho nên nàng đã có người nhà, có đứa nhỏ.

Nghĩ đến đây trong lòng U Tà không khỏi thỏa mãn, đưa tay sờ sờ bụng đã sáu tháng, đứa nhỏ, người về sau nhất định sẽ hạnh phúc, bởi vì ngày sau sẽ có rất nhiều người sủng người.

Sau đó U Tà nhìn Thủy Linh Lung không khỏi mở miệng nói, “Mẫu thân, không biết Thủy gia người muốn xử trí như thế nào” .

Nghe được câu hỏi U Tà thân hình Thủy Linh Lung cứng đờ, rồi sau đó Liệt Hỏa Kinh Thương đứng dậy đi tới bên người U Tà, ôm nàng ngồi xuống ghế, mọi người giờ phút này đều nhìn về phía Thủy Linh Lung.

Nếu nói Phong gia, vẫn chưa từng làm chuyện tình gì thương thiên hại lý, không xử trí cũng được, nhưng là Thủy gia... Năm đó nếu không phải Thủy gia, Thủy Linh Lung cũng sẽ không bị đưa đến Vân tông, giam cầm hơn mười năm, cho nên Thủy gia tội không thể tha, nhưng là đối mặt Thủy gia, bọn họ cũng không biết Thủy Linh Lung nghĩ như thế nào, dù sao bất luận như thế nào, nàng vẫn là Thủy gia đại tiểu thư.

Thủy Linh Lung quay đầu nhìn nhìn Ma Kiều cùng U Tà sau đó mở miệng nói, “Thủy gia ta cũng không nghĩ hỏi tới, chỉ cần không thương tổn Thủy gia chủ, phé đi nội lực võ công của ông cũng được. Nếu có thể, ta hy vọng đợi Mạch Nhi trở về, để hần trở thành gia chủ Thủy gia” .

Nghe vậy U Tà gật gật đầu nói, “Mẫu thân nghĩ giống con, con vốn cũng muốn tìm Khiêm Mạch đại ca về làm gia chủ Thủy gia gia chủ, như vậy cũng là chuyện tốt.”

Nghe thế tất cả mọi người ở đây đều gật đầu, đây là phương pháp tốt nhất.

Mà giờ phút này gia chủ Thủy gia một mình một người chờ ở trong thư phòng Thủy gia, nhìn bức họa Thủy Linh Lung trên vách tường, không khỏi lắc lắc đầu nói, “Linh Lung, phụ thân có phải thật sự đã làm sai hay không ?”

Nhiều năm như vậy, gia chủ Thủy gia cũng chưa từng quên nữ nhi Thủy Linh Lung này, tuy rằng nàng ở Vân tông, nhưng gia chủ Thủy gia cũng vẫn đau lòng vì nàng như trước .

Chỉ vì nàng là nữ nhi, nếu nàng là nam nhi, gia chủ Thủy gia tất nhiên sẽ cực kì sủng ái nàng, tuyệt đối sẽ không bức nàng làm việc nàng không muốn, nhưng mà tất cả bây giờ đều vô nghĩa.

Ông thân là gia chủ Thủy gia, làm gì cũng đều phải vì lợi ích Thủy gia. Cho nên vì để Thủy gia có thể cả đời an an ổn ổn làm một trong tứ đại gia tộc, cho nên ông tất nhiên phải nghĩ biện pháp.

Thủy Linh Lung nếu đã có mỹ mạo, lại làm cho tông chủ Vân tông Vân Thánh Thiên ái mộ, như vậy ông có thể nghĩ đến đó là dựa vào Vân tông để phát triển Thủy gia, người nhìn lên cao, nước chảy xuống thấp, tuy rằng điều này thành lập trên bất hạnh của Thủy Linh Lung, nhưng đã là nữ nhi của Thủy gia, nàng không thể lựa chọn. Nếu sinh ở nhà bình thường, gia chủ Thủy gia tất sẽ vô cùng sủng ái Thủy Linh Lung.

Hai người U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương tới thư phòng Thủy gia, thấy được một lão nhân tuổi đã xế chiều nhìn một bức họa trên vách tường đến xuất thần, bộ dáng kia thê lương nói không nên lời, nhìn một màn này thần sắc U Tà cũng không có một tia biến hóa.

Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, mà Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng gia chủ Thủy gia, rồi quay đầu nhìn về phía U Tà, tuy rằng biểu tình U Tà lúc này không khác bình thường, nhưng thân là phụ quân của nàng, Liệt Hỏa Kinh Thương tất nhiên là nhìn ra dưới biểu tình bình tĩnh của U Tà là gì, về điểm này thì không thể nghi ngờ.

Lập tức còn không chờ U Tà mở miệng, Liệt Hỏa Kinh Thương đã mở miệng nói trước, “Ngoại công, không biết người có bằng lòng cùng chúng ta đến Tà tông không?”

Nghe được lời nói Liệt Hỏa Kinh Thương lưng gia chủ Thủy gia cứng đờ, mà U Tà cũng quay đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, khi nhìn đến vẻ mặt của hần, U Tà cảm thấy tràn ngập cảm động, nam nhân này, vĩnh viễn đều hiểu nàng như vậy .

Tuy rằng nàng Túc Mặc U Tà nàng không phải là người tốt gì, nhưng đối với thân nhân, nàng cũng không nhẫn tâm được, nhìn bộ dáng sấm hối của gia chủ Thủy gia, U Tà không thể nghi ngờ là đã tha thứ cho ông.

Bất quá chỉ là một lão nhân gia mà thôi, hơn nữa lão nhân này vẫn là thân ngoại công của Túc Mặc U Tà nàng.

Gia chủ Thủy gia lập tức quay đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, hai mắt ngẩn lẹ, hẩn làm nhiều việc như thế, vì sao bọn họ vẫn là nguyện ý đối hẩn như vậy .

“Ngoại công, chuyện quá khứ liền quên đi, nếu mẫu thân cùng phụ thân cũng không việc gì, như vậy người cũng đừng nghĩ nhiều, người một nhà hạnh phúc mới tốt”, U Tà thần nhiên nhìn gia chủ Thủy gia, thanh âm không còn trong trẻo hay lạnh lùng, hờ hững nữa.

Nghe vậy gia chủ Thủy gia đưa hai tay xoa xoa mắt, nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà, thanh âm run run nói, “Được, cháu gái tốt, cháu rể tốt! Ngoại công cảm ơn các người” .

Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà lập tức nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy ý cười. Cả đời này bọn họ đã trải qua nhiều việc như vậy, hiểu được nhiều điều như vậy, trong đó nhất định là hiểu được, bất kể cái gì, có nhà mới có thể hạnh phúc.

Quyền lợi danh vọng, mấy thứ này chỉ là phù phiếm cho dù có được thì đã sao, người nhà mới là cái con người cần quan tâm khi còn sống.

Sau khi U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đưa gia chủ Thủy gia về Hỏa gia, Thủy Linh Lung cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà kinh ngạc cũng chỉ trong một lát liền hiểu được .

Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu nhìn gia chủ Thủy gia đã đầu đầy tóc bạc , không khỏi trong lòng tràn ngập chua xót.

“Cha”, trong lòng Thủy Linh Lung tuy rằng tức giận vì ông đem nàng đưa đến Vân tông, nhưng mà hẩn dù sao cũng là phụ thân nàng, thân tình ràng buộc, nàng sở dĩ sẽ nói như vậy chỉ vì nàng sợ U Tà sẽ không tha thứ cho ông mà thôi.

Mà nghe thấy Thủy Linh Lung gọi mình, gia chủ Thủy gia ôm Thủy Linh Lung nói, “Linh Lung, cha thực xin lỗi người!”

Nhìn bộ dáng phụ nhân cùng nhạc phụ nhà mình, Ma Kiêu cũng đi tới trước mặt gia chủ Thủy gia, cung kính thành khẩn gọi một tiếng, “Nhạc phụ đại nhân!”

Gia chủ Thủy gia nhìn Ma Kiêu cũng như vậy đối với ông, lập tức mắt hỏ rưng rưng đáp, “Tốt, tốt!”

Gia chủ Hỏa gia nhìn bộ dáng gia chủ Thủy gia, không khỏi nói, “Thủy lão nhân, đều đã là người có tuổi, cư nhiên còn khóc, thật sự là dọa người!”

Nghe vậy gia chủ Thủy gia hô lớn, “Thì đã sao, Hỏa lão nhân, ông vì sao luôn đối nghịch với ta vậy! Ta khóc thì sao, có bản lĩnh ông cũng khóc đi!”

“Ông! Hừ, ta mới không cùng ông tính toán chi li, lớn như vậy còn giống như tiểu hài tử !”, gia chủ Hỏa gia vểnh vểnh lông mi, có chút ghét bỏ nhìn gia chủ Thủy gia một cái.

Hai người ný vốn là bạn tốt, nhưng vì một ít việc nhỏ không hợp, sau đó dần dần bất hòa, lúc này hai người đấu võ mồm cũng có chút hoài niệm.

Tiểu bối quanh thân nhìn thấy hai lão nhân gia này đấu võ mồm, không khỏi cười lên tiếng.

U Tà đứng đối diện Liệt Hỏa Kinh Thương, trong mắt hai người đều mang theo ý cười. Cả đời này, nếu cứ như vậy, người một nhà hạnh phúc sống cùng nhau cho đến chết, vậy tất cả đều đáng giá .

Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức đưa tay sờ sờ bụng U Tà, trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân tràn đầy vui sướng, rồi lại nhìn Hỏa Uyển Hình nói, “Nương, phụ vương cũng chưa chết” .

Hỏa Uyển Hình đang cười nghe thấy thế hô hấp liền ngừng lại, thanh âm tràn đầy run rẩy nói “Thương. . . Thương Nhi, con nói cái gì?”

“Nương, người không nghe lắm, phụ vương chưa chết. Hắn năm đó trá tử chỉ là vì muốn xuất ngoại tìm người thôi, nhưng đã qua nhiều năm như vậy vẫn không có tin tức của phụ vương, nhưng ta xác định, phụ vương chưa chết!”

Trong thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy khẳng định, hai tròng mắt Hỏa Uyển Hình rưng rưng, nếu Diễm cũng chưa chết... Như vậy các nàng người một nhà liền thật sự đoàn viên !

(Bạch: Đến đây hoàn toàn được không nhỉ? Cũng coi là HE rồi mà *gãi cằm*

Vy Nhi: Cơ mà tác giả lại không muốn vậy, ta cũng hết cách a...)

103. Q.iii – Chương 09

Chương 9: Vì nàng thành ma, bánh bao đột kích.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

“Mẫu thân đừng lo, con cùng với Thương đã tính sẽ về Lăng Thiên đại lục, thuận tiện tìm phụ thân, người yên tâm”, U Tà nhìn bộ dáng Hỏa Uyển Hình rơi lệ không khỏi mở miệng nói.

Nghe vậy Thủy Linh Lung an ủi nói, “Đúng vậy, Uyển Hình, đừng khóc, Tà Nhi cùng Thương Nhi trở lại Lăng Thiên đại lục nhất định sẽ tìm được hắn, người yên tâm đi, nếu hắn biết người vì hắn thương tâm như vậy, hắn cũng sẽ đau lòng” .

Hỏa Uyển Hình gật gật đầu, lập tức nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nói, “Thương Nhi, con nhất định phải tìm được phụ vương con” .

“Vâng”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn Hỏa Uyển Hình, lập tức trịnh trọng đáp lại.

Sau đó Ma Kiều liền mang theo Thủy Linh Lung cùng đoàn người U Tà về Tà tông, nếu muốn tìm Thủy Khiêm Mạch, vậy chắc chắn cần người, cho nên hắn cũng muốn mang theo U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đến Tà tông xem.

Mà U Tà đối Tà tông tràn ngập tò mò, lập tức theo Liệt Hỏa Kinh Thương đi Tà tông.

Giờ phút này Phong gia một mảnh hỗn loạn, gia chủ Phong gia tuy rằng thân là kẻ đứng đầu một gia tộc, nhưng mà khi biết thủ đoạn của Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Ma Kiều liền cảm thấy lo lắng không thôi, nhưng lại nghĩ đến mình cũng không có làm cái gì có lỗi với họ, lập tức lại yên tâm.

Phong Lê Âm giờ phút này ngồi ở trên giường, sắc mặt cũng lo lắng không thôi, sau đó nhìn về phía bụng đã nhô ra, sắc mặt lập tức trầm xuống, nếu trước sau đều phải chết, như vậy nàng tuyệt không muốn chết ở trong tay nữ nhân Tức Mặc U Tà kia! (Bạch: Phong Lê Âm thực sự cũng rất đáng thương, những việc sai trái nàng làm cũng đã bị trừng phạt, nhưng có 1 ng cha như vậy, quả thực...rất đáng thương)

Nghĩ đến đây Phong Lê Âm tìm một dải lụa trắng, treo lên xà ngang trong phòng ngủ, đứng trên ghế, Phong Lê Âm đặt dải lụa đã buộc chặt dưới cổ, khóa miệng tràn đầy cười lạnh, Tức Mặc U Tà, cho dù người kiếp này gả cho Kinh Thương ca ca, thay hắn nuôi con dưỡng cái, nhưng kiếp sau, ta tuyệt đối sẽ không cho người thực hiện được!

Nghĩ thế Phong Lê Âm đá đổ ghế, hai tròng mắt mở to, hai chân giãy dụa vài cái liền không có động tĩnh gì nữa.

Khi gia chủ Phong gia nhận được tin tức, Ma Kiều sớm mang Thủy Linh Lung, gia chủ Thủy gia, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đi Tà tông mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó sắc mặt vui mừng đi tới phòng Phong Lê Âm.

Nhưng sau khi gõ cửa cũng không thấy có người đến mở cửa, trong lòng lập tức căng thẳng. Dùng chân đá thẳng cửa, lọt vào trong tầm mắt đó là thi thể Phong Lê Âm đang treo giữa phòng. Thấy một màn như vậy gia chủ Phong gia gần như phát điên, lập tức đánh nát dãi lụa, đem Phong Lê Âm đỡ xuống dưới.

Nhìn thân thể Phong Lê Âm lạnh băng nằm ở trên giường lại không một tiếng động, gia chủ Phong gia không khỏi thê lương kêu lên, “Âm Nhi! Âm Nhi, người vì sao ngốc như vậy! Vì sao? !”

Năm đó khi gặp mẫu thân Phong Lê Âm, gia chủ Phong gia đã điên cuồng yêu say đắm bà. Nhưng khi bà vì khó sinh mà chết, chỉ để lại một Phong Lê Âm, có lẽ do yêu ai yêu cả đường đi, cho nên sủng ái của gia chủ Phong gia đối với Phong Lê Âm cũng đến tận xương .

Nhưng mà Phong Lê Âm càng lớn càng giống mẫu thân của nàng, cũng chính là nữ nhân mà gia chủ Phong gia yêu chân thành. Bởi vậy, trong lòng gia chủ Phong gia cũng liên dâng lên ý niệm hoang đường giữ lấy Phong Lê Âm trong đầu.

Vốn hắn cũng chỉ nghĩ mà thôi, nhưng ai ngờ nữ nhi mình yêu nhất lại yêu nam nhân khác, đối mặt chuyện như vậy, gia chủ Phong gia liền giống như đổ phụ bình thường, muốn loại bỏ người mà Phong Lê Âm yêu!

Nhưng nam nhân kia vốn cũng không yêu Phong Lê Âm, hơn nữa nam nhân kia cũng đã cưới vợ, nghĩ đến đây gia chủ Phong gia cũng không muốn lại truy cứu nữa, nhưng mà ai ngờ nữ nhi của chính mình thế nhưng bị người đánh đến tàn phế, hơn nữa trinh tiết cũng mất!

Điều này bảo hắn làm sao có thể chịu được, lập tức phái ám vệ tiến đến hạ sát nam tử kia, cũng chính là Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng là hắn cũng không ngờ, nam nhân mà nữ nhi mình yêu lại kinh diễm tuyệt luân như vậy, thật sự khiến người ta hoảng sợ.

Tự khi đó, hắn liền biết muốn giết Liệt Hỏa Kinh Thương, không thể nghi ngờ chính là nằm mơ. Cho nên cũng không còn muốn đi giết hắn, gia chủ Phong gia bản tính cũng không xấu, từ việc Hỏa Uyển Hình đào hôn năm đó liền có thể thấy được.

Chỉ là hắn nhiều năm làm gia chủ, cho dù hiền lành như thế nào cũng sẽ bị nhiễm bẩn. Hắn nếu không nhấ tâm với người khác, vậy người khác sẽ nhấ tâm với hắn, cũng vì như thế cho nên hắn mới có thể bởi vì sủng ái Phong Lê Âm mà ám sát Liệt Hỏa Kinh Thương.

Sau khi hắn chiếm được Phong Lê Âm, trời biết trong lòng hắn đã cao hứng cỡ nào là kích động cỡ nào, lúc đó hắn liền nghĩ, ngày sau bất luận Phong Lê Âm muốn cái gì, hắn đều sẽ cho nàng, bởi vì hắn yêu nàng!

Không lâu sau, đại phu nói Phong Lê Âm mang thai! Biết tin tức này Phong gia gia chủ mừng rỡ, nữ nhân hắn yêu nhất không để lại cho hắn một đứa con trai là tiếc nuối lớn nhất đời hắn.

Nhưng giờ nữ nhi mình yêu thương có mang đứa bé của mình, điều này sao có thể không làm cho gia chủ Phong gia chủ kích động.

Cũng bởi vậy hắn càng thêm sủng ái Phong Lê Âm, vì chữa khỏi tàn phế của nàng, hắn không tiếc dùng chí bảo của Phong gia giúp Phong Lê Âm bình phục. Vân tông thịnh yển không để ý kẻ khác, chỉ mang theo nữ nhi này tham gia, điều này khiến trong lòng bao nhiêu con nối dòng Phong gia đều ghen tị .

Nhưng từ Vân tông trở về, tâm thần Phong Lê Âm không yên, gia chủ Phong gia nghĩ rằng Phong Lê Âm có thai cho nên tâm tình không ổn định, cho nên mới đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.

Hắn cũng lo lắng Ma Kiêu cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đến Phong gia, hắn thì không sao cả, nhưng phần đông người Phong gia đều vô tội, hơn nữa nữ nhi... Nghĩ đến đây gia chủ Phong gia vẫn chưa tới khuê phòng Phong Lê Âm, cho nên mới tạo thành tình huống này .

Giờ đây gia chủ Phong gia không nhịn được hối hận, nhìn Phong Lê Âm trên giường bụng đã nhô ra, trong mắt tràn đầy thống khổ đau đớn cùng thâm tình.

Lấy chủy thủ tùy thân, một đao đâm vào tim mình, vẻ mặt mỉm cười nhìn Phong Lê Âm, nhẹ giọng nói, “Âm Nhi, xuống hoàng tuyền người đi chậm một chút, phụ thân tới tìm người!”

Trong khoảng thời gian ngắn, gia chủ Phong gia cùng đại tiểu thư Phong Lê Âm đều chết, trưởng tử Phong gia lập tức kế thừa gia nghiệp.

Di Thất đại lục từ sau Vân tông thịnh yển liền gió nổi mây phun, đại sự phát sinh nhiều đếm không xuể, làm cho người ta cảm khái vạn phần.

Đệ nhất tông phái Di Thất đại lục – Vân tông bị diệt, mà thiên hạ đệ nhất tông Tà tông năm đó dần dần vùng dậy trở lại.

Trong tứ đại gia tộc gia chủ Thủy gia tuyên bố thoái vị, mà người kế vị lại là vị nam tử Thủy Khiêm Mạch đi theo bên người Thủy Linh Lung, tin tức này cũng làm cho Di Thất đại lục đàm tiếu không thôi, tâm tư của gia chủ Thủy gia này quả nhiên là khó có thể đoán.

Rồi sau đó gia chủ Phong gia cùng Phong Lê Âm liên tiếp bỏ mình, đều xuất phát từ tự sát. Nguyên do tự sát này lại làm cho Di Thất đại lục trăm người phỏng đoán, nhưng vô luận đoán như thế nào cũng đều vô cùng hèn mọn.

Gia chủ Phong gia cùng với con gái ruột Phong Lê Âm lại bại hoại môn phong như vậy, đại tiểu thư Phong gia kia chưa lập gia đình khi chết lại bị chẩn đoán có thai!

Tin tức này làm cho tất cả mọi người đều suy nghĩ sâu xa, không lập gia đình lại có thai, đây là cái đạo lý gì .

Cũng trong lúc này, nhóm tỷ nữ từng hầu hạ Phong Lê Âm lại để lộ ra một tin tức, nói là mỗi tuần nửa tháng, gia chủ Phong gia đều tới khuê phòng Phong Lê Âm, đến rạng sáng mới rời đi!

Tin tức này nhất thời làm cho toàn bộ Di Thất đại lục rung động không thôi, không lẽ đứa bé trong bụng Phong Lê Âm là của phụ thân nàng – gia chủ Phong gia? Tin tức này tuy rằng không được xác minh, nhưng mọi người đều biết, khả năng chuyện này xảy ra là trăm phần trăm.

Vì vậy cho dù gia chủ Phong gia cùng Phong Lê Âm đã chết, cũng không tránh được bị thế nhân chửi rủa.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không quản được nhiều như vậy, đi theo Ma Kiêu cuối cùng cũng tới trụ sở Tà tông!

Thì ra trên Di Thất đại lục có một mảnh đất trong núi sâu có chứa cả một tòa kiến trúc cổ xưa!

Trong mảnh đất này cũng không có người ở, quang cảnh cũng vô cùng tốt, xung quanh cây cối rậm rạp, khó phát hiện!

U Tà nhìn mảnh đất này liền vui mừng, Ma Kiêu đưa tay ôm eo Thủy Linh Lung, mang đoàn người đi vào tòa thành kia!

Trên tường thành đứng đầy ám vệ, tuy rằng trên người những ám vệ này người người đều mang theo tà khí, nhưng từng người đều tràn ngập cảm giác anh dũng thiện chiến, cũng được coi là hảo hán!

Ám vệ này nhìn thấy Ma Kiêu, Thủy Linh Lung cùng U Tà liền lớn tiếng hô lên, “Thuộc hạ bái kiến tông chủ, phu nhân, tiểu thư!”

Khí thế đỉnh tai nhức óc kia khiến Liệt Hỏa Kinh Thương vô cùng tán thưởng, chỉ nghe thanh âm mọi người, Liệt Hỏa Kinh Thương liền biết những người này đều là người từ chỗ chết đi ra, một đám người tuyệt đối là không sợ chết!

Liệt Hỏa Kinh Thương suy nghĩ, nhiều ám vệ như vậy, đều là những người năm đó đi theo Ma Kiêu từ trong tràng chém giết kia mà ra, tự nhiên khí thế hơn hẳn người thường!

“Ha ha ha, mọi người đều đứng lên đi!”, Ma Kiêu nhìn huynh đệ nhà mình, không khỏi cười lớn.

Còn U Tà nhìn mọi người ở đây cũng gật gật đầu, Thủy Linh Lung cũng từ trong đám người đó nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, đều là người năm đó vì nàng và Ma Kiêu mà cùng tứ đại gia tộc đối chiến không lùi!

Thủy Linh Lung kích động, nàng chưa bao giờ từng nghĩ tới, có một ngày có thể lại nhìn thấy những người này, nàng vốn tưởng rằng kiếp này sẽ sống quãng đời còn lại tại Vân tông, lúc này có thể lại nhìn thấy mọi người, cái loại cảm động hạnh phúc này Thủy Linh Lung không ngờ còn có thể cảm nhận được.

Gia chủ Thủy gia nhìn người Tà tông, cảm thụ hơi thở mệnh môn của bọn họ, không khỏi thở dài gật gật đầu. Đúng vậy, thể nhân đều nói chính tà, nhưng ai có thể nghĩ đến, tà phái trong miệng thể nhân lại là một Vân Thánh Thiên?

Sau đó mọi người đi vào bên trong, U Tà nhìn tòa thành này không khỏi tán thưởng gật gật đầu, phụ thân nhà mình quả nhiên người là phi thường, thể nhưng loại thành trì có chút phong cách hiện đại như thế này cũng có thể dựng được.

U Tà lập tức mở miệng nói, “Phụ thân, mảnh đất này có khu vực nào thú vị hay không?”

Nghe vậy Ma Kiêu sờ sờ cằm nghĩ lại, sau một lát mới gật gật đầu nói, “Phụ thân nghĩ, ngay phía sau núi, nơi đó có một hồ nước, hơn nữa phong cảnh vô cùng tốt, chỉ là dã thú hơi nhiều. Nếu không, phụ thân đã dựng thành ở nơi đó rồi.”

Nói tới đây Ma Kiêu lại thở dài, trong giọng nói tràn đầy buồn bực.

Nghe vậy U Tà cười gật gật đầu nói, “Vậy phụ thân, con cùng với Thương đi xem”, nói xong còn không chờ Ma Kiêu mở miệng đã lôi kéo Liệt Hỏa Kinh Thương phi thân rời khỏi tòa thành.

Ma Kiêu nhìn bóng dáng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương rời đi không khỏi cười lắc lắc đầu, hai đứa nhóc này....

U Tà kéo Liệt Hỏa Kinh Thương đi tới phía sau núi kia, khi vừa mới đi vào U Tà nhíu nhíu mày liễu, đến Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nhăn mày, nơi này quả nhiên không tồi.

Chỉ thấy trên núi kia nơi nơi đều là hoa tươi đua nở, mà cách đó không xa còn có một hồ nước trong suốt, suối nước chảy xuống hồ phát ra tiếng róc rách thanh thúy, không gian yên tĩnh, là một nơi cực tốt.

U Tà nhìn mảnh đất này không khỏi tán thưởng gật gật đầu nói, “Thương, chàng nói chúng ta về sau ẩn cư ở đây được không?”

Liệt Hỏa Kinh Thương cười nói, “Được, nàng thích là tốt rồi. Nơi này thật không tồi!”

Dứt lời hai vật thể màu đỏ Phượng hỏa thần hồ chui ra, nhìn chỗ xinh đẹp này không khỏi lú lú kêu lên. Lúc đó, nhất thời dã thú ẩn nấp ở chung quanh đều run lên, sau đó tất cả đều lui xuống, không dám cùng linh vật Phượng hỏa thần hồ này tranh giành!

Cảm nhận được quanh thân không còn hơi thở xa lạ, Hỏa Hỏa cùng Thủy Thủy mới nhảy đến vai U Tà.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn hai cái tiểu tử này mở miệng nói, “Các ngươi cũng không phải thập phần vô dụng”.

Nghe một câu tán dương này Thủy Thủy cùng Hỏa Hỏa đều vênh mặt lên, ý tứ rất rõ ràng “Đương nhiên, chúng ta là Phượng hỏa thần hồ đấy nha, có thể vô dụng sao?”

U Tà nghe lời nói có pha thâm ý kia của Liệt Hỏa Kinh Thương bật cười lên tiếng, vốn nàng còn đang suy nghĩ nên như thế nào khiến cho dã thú quanh thân không tiến đến nữa, vậy mà hai cái vật nhỏ này đã giúp nàng giải quyết một vấn đề lớn, quả nhiên hữu dụng.

U Tà lập tức lại đem ánh mắt đặt ở nơi này, mảnh đất rộng lớn kia, trong lòng có một ý tưởng, không biết nếu dựng một tòa biệt thự sẽ như thế nào?

“Thương, chúng ta trở về. Ta đi vẽ một bản vẽ, xem lão thợ của phụ thân có thể xây dựng được vật trong lòng ta hay không!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sờ sờ đầu U Tà, “Được, trở về thôi”, nói xong liền ôm U Tà trong lòng, hai người phi thân rời khỏi nơi này, mà Thủy Thủy cùng Hỏa Hỏa thì không muốn trở về, tiếp tục ở chỗ này du ngoạn.

Sau khi về tới tòa thành, U Tà vẽ một bản vẽ rành mạch phác thảo một tòa biệt thự, Liệt Hỏa Kinh Thương cầm bức vẽ của U Tà trong tay tán thưởng nói, “Tà Nhi, đây chẳng lẽ là thứ ở Trung Quốc sao? Hoàn mỹ như vậy”.

Nghe vậy U Tà nhú nhú mày liễu, lập tức gật đầu nói, “Đúng vậy, cái này gọi là biệt thự, nếu chúng ta dựng nó phía sau núi, sau này người một nhà có thể ở đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào, chẳng nói đúng không, phu quân” .

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng tiểu nữ nhân kia của U Tà không khỏi cười lên tiếng, “Đúng vậy phu nhân, trên thế gian này cũng chỉ có phu nhân ta là tài hoa như vậy!”

Nghe vậy U Tà không khỏi nghĩ tới Âu Dương Kinh Tư, lập tức thấy có chút chua nói, “Còn dám nói, chẳng chính là một con bướm hoa hoét, đi đến chỗ nào cũng đều có người thích chàng!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhú nhú mày kiếm, đi đến chỗ nào cũng đều có người thích hắn? Hắn vì sao không biết?

“Tà Nhi, nàng không cần oan uổng vì phu như vậy a! Ta khi nào thì đi đến đâu cũng có người thích chứ?”, Liệt Hỏa Kinh Thương quả thật quên, không biết có ai từng thích hắn, bộ dáng ủy khuất kia làm cho U Tà cười thật lớn.

“Chàng trí nhớ làm sao vậy! Chàng đã quên, cái gì Hoa Lộng Ảnh a, Phong Lê Âm a, còn có gần đây mới xuất hiện Âu Dương Kinh Tư, không đều là thích chàng sao?”, U Tà không nói thì thôi, lập tức kể ra một loạt mới phát hiện, người này quả thực là con bướm!

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe U Tà kể, trong đầu cũng đối với đám nữ nhân này có chút ấn tượng, lập tức trêu đùa, “Tà Nhi chẳng lẽ là ghen? Những người đó là ai ta đều nhớ không rõ, nàng phải tin tưởng vì phu a!”

U Tà nhìn biểu tình Liệt Hỏa Kinh Thương: “ta trong sạch, ta không biết các nàng” không khỏi cảm động, “Ta chính là ghen, là ghen, hừ. Đồ con bướm!”

Không biết vì sao, từ khi Liệt Hỏa Kinh Thương một lần nữa trở lại bên người, U Tà rất dễ dàng sợ hãi, lúc trước hoàn toàn sẽ không ghen, lúc này lại bạo phát.

Tuy rằng như thế nhưng cũng chỉ là trêu chọc Liệt Hỏa Kinh Thương thôi, Liệt Hỏa Kinh Thương yêu nàng thế nào, nàng đương nhiên biết .

Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ nhàng đem U Tà ôm vào trong lòng, thân là U Tà phu quân, hắn tự nhiên là biết nỗi lòng U Tà .

Nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, Liệt Hỏa Kinh Thương cúi đầu hôn lên mái tóc U Tà, “Tà Nhi, Liệt Hỏa Kinh Thương ta chỉ yêu một người là nàng, cho dù phát sinh chuyện gì, đều không bao giờ rời khỏi nàng” .

Nghe vậy U Tà ở trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương co rụt lại, “ Thiên nhược thiên tâm thiên bàn khổ, nhất sinh nhất thế nhất song nhân”.

*Câu thơ này nguyên bản là “ ”.

*Dịch nghĩa: “Ngàn kiếm ngàn tìm muôn ngàn khổ, cả đời nhất thế một đôi nhân”.

Sáng sớm ngày thứ hai, U Tà liền đi tới trước mặt Ma Kiêu, “Phụ thân, người dựng tòa thành này còn ở đây không?”

Ma Kiêu sững sốt, lập tức mở miệng, “Đương nhiên còn, hắn là thợ thủ công khéo nhất Tà tông, sao vậy, con tìm hắn có việc?”

U Tà lập tức nhẹ nhàng thở ra nói, “Đúng vậy phụ thân, nữ nhi tìm hắn có việc, có thể để hắn tới gặp con không?”

Nghe vậy Ma Kiêu mở miệng nói, “Người đâu, đưa Ma công tới” .

“Rõ, tông chủ!”, người nọ nghe vậy cũng lĩnh mệnh đi xuống tìm người gọi là Ma công kia.

Không bao lâu sau, một lão bá đầu bạc liền được đưa tới đại điện, “Thuộc hạ tham gia tông chủ, tiểu thư!”, thanh âm lão bá kia cực kì hòa ái, làm cho người ta nghe vào thập phần thoải mái.

Ma Kiêu còn chưa mở miệng, U Tà cũng đã nói, “Ma công không cần đa lễ, lần này là Tà Nhi có việc muốn nhờ!”

Ma công lập tức sững sốt, đại tiểu thư quả nhiên là danh bất hư truyền, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nữ tử bậc này tất thành châu báu, Tà tông có hi vọng, Tà tông có hi vọng a!

Lập tức Ma công nghĩ tới lời U Tà vừa nói, lập tức mở miệng, “Tiểu thư có chuyện gì liền có thể nói, cái gì cầu hay không cầu, vậy chẳng phải là chiết sát thuộc hạ!”

“Vậy ta liền nói, Ma công nhìn bản vẽ này xem, chẳng biết có dựng được không?”, thanh âm U Tà trong trẻo nhưng hồ hững, tuy rằng như thế nhưng ngữ khí cũng nhẹ nhàng chậm chạp, đưa bản vẽ trong tay a công.

Sau khi Ma công nhìn thấy bức vẽ kia, cả đại điện liền không có một tiếng động.

Ma Kiêu mở miệng hỏi, “Không biết Ma công có thể làm được thứ này không?”

Vị Ma công này ở trong Tà tông cực có danh vọng, đủ để Ma Kiêu kính trọng, lập tức liền cũng có chút tò mò hỏi. Rốt cuộc là bản vẽ gì có thể làm cho Ma công luôn ngạo nghễ này biến thành bộ dáng ngu si như vậy.

Nhưng Ma công nghe vậy cũng chưa từng để ý tới Ma Kiêu, mà kích động hỏi U Tà, “Tiểu thư, có thể giảng giải một chút hay không!”

Nghe vậy U Tà thản nhiên mở miệng, “Đương nhiên có thể, Ma công có chỗ nào khó hiểu có thể hỏi”.

Ma công vui vẻ ra mặt, đem những chỗ lúc này mình xem thấy khó hiểu nói ra, mà U Tà cũng cẩn thận giảng giải.

“Ma công hiểu chứ? Không biết thể dựng được không?”, U Tà nhìn ma công mở miệng hỏi.

Ma công mở to hai tròng mắt, trong mắt tràn đầy không dám tin cùng vui mừng, “Tiểu thư xin yên tâm, thứ này thuộc hạ có thể dựng được, ha ha ha, chỉ là không biết dựng ở chỗ nào?”

“Địa điểm liền chọn mảnh đất sau núi đi! Đợi ngày mai ta theo ngài đến đó, tối nay Ma công cẩn thận xem xét lại một chút đi”, U Tà nhìn bộ dáng Ma công kia hưng phấn không khỏi mở miệng nói.

“Ha ha ha, Vâng, tiểu thư! Vậy thuộc hạ lui xuống trước!”, Ma công nói xong giống như đang cầm trân bảo, đem bản vẽ kia để vào trong lòng, sau đó mang sắc mặt vui mừng tiêu sái đi ra ngoài, thứ này nếu là dựng thành, chỉ sợ sẽ khiến cả đại lục phải khiếp sợ!

Ma Kiêu nhìn Ma công không chút để ý tới mình, không khỏi sờ sờ mũi, “Nữ nhi a, về sau Tà tông này giao cho con ta thật sự rất yên tâm a! Con xem Ma công này thế nhưng cũng không đem ta để vào mắt”.

Nghe vậy U Tà cười to nói, “Phụ thân, người không biết con đưa cho Ma công cái gì, thứ kia nếu có thể dựng được, chắc chắn sẽ vô cùng tốt, đến lúc đó người cũng đừng kinh ngạc”.

U Tà nhìn bộ dáng Ma Kiêu trờ trờ mắt, có chút thần bí mở miệng. Ma Kiêu nhìn bộ dáng U Tà lại tò mò không thôi, rốt cuộc là cái gì làm cho Ma công cao hứng như vậy, càng nghĩ Ma Kiêu càng thêm tò mò.

Nhưng mà U Tà cũng không nói tiếp, mà xoay người rời khỏi đại điện.

Ngày thứ hai U Tà mang theo Ma công đi tới phía sau núi, giờ phút này phía sau núi không có dã thú gì, cũng là công lao của Thủy Thủy cùng Hỏa Hỏa, không biết đã đem dã thú này dọa chạy tới chỗ nào.

Ma công nhìn mảnh đất yên tĩnh này không khỏi cảm giác sâu sắc kinh ngạc, lúc trước tổng điện Tà tông muốn dựng ở nơi này, những dã thú quá nhiều, cho nên mới dựng chỗ khác.

Hôm nay đến đây lại không nhìn thấy một con nào, chuyện này thật sự là rất kỳ quái. Ma công lập tức nhìn về phía U Tà vẻ mặt đăm đăm, nhưng trong lòng lại thêm sùng kính U Tà. Nghĩ đến chuyện này là do U Tà làm, có thể khiến cho dã thú trong một đêm tiêu tán, đây cũng không phải việc người bình thường có thể làm được.

Địa điểm đã chọn xong, Ma công dẫn theo mọi người bắt đầu khởi công, theo như lời hấn, chỉ sợ phải mất một năm mới dựng xong, U Tà sờ sờ bụng, khóe miệng mang theo ý cười.

“Nữ nhi à, con thật muốn đi Thương Tà đại lục?”, Ma Kiều nhìn một hàng tám người đã chuẩn bị tốt hành lý, quay đầu tràn đầy không đồng ý nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Đúng vậy Tà Nhi, con chờ đứa nhỏ sinh ra rồi hãy đi đi, con đã mang thai chín tháng, làm sao có thể như vậy rồi khỏi Di Thất đại lục?”, Thủy Linh Lung lo lắng nhìn U Tà, trong mắt cũng là không đồng ý.

“Đúng vậy cháu gái ngoan, đợi mấy ngày nữa đi”, gia chủ Thủy gia giờ phút này cũng không đồng ý nhìn U Tà.

Thì ra mấy ngày nay U Tà luôn giúp Ma công dựng biệt thự, thấy mọi thứ đã thành hình, U Tà mới chuẩn bị đi Thương Tà đại lục, đã nhiều ngày trôi qua, không biết Thương Tà đại lục lúc này thế nào .

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bụng phu nhân nhà mình lớn như vậy không khỏi cau mày kiếm, hấn không phải chưa từng thấy nữ nhân mang thai, nhưng lại chưa bao giờ thấy phu nhân nhà ai có thai mà bụng lớn như vậy.

U Tà đi Thương Tà đại lục, hấn cũng không tán thành, nhưng lệnh của kiều thê không thể trái a.

“Phụ thân mẫu thân, ngoại công, không cần lo lắng, ta cũng là đại phu, không có việc gì, các người yên tâm”, U Tà sờ sờ bụng, lập tức nhẹ giọng nói.

Kỳ thật nếu có thể nàng cũng không muốn trong tình trạng như vậy đi Thương Tà đại lục, nhưng theo tin tức từ Thương Tà đại lục truyền đến, nói là Cẩm Khê tộc đã xảy ra chuyện, cho nên nàng mới vội vàng trở lại Thương Tà đại lục như vậy .

Đại Huyền và Phó Bạch cùng nàng không chỉ có quan hệ chủ tử cùng hạ nhân, nàng cùng vợ chồng hai người còn là bằng hữu, nếu Cẩm Khê tộc xảy ra chuyện, như vậy nàng tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, cho nên bất luận như thế nào, nàng đều phải về.

Ma Kiều cùng Thủy Linh Lung thấy không thể ngăn cản U Tà, “Vậy con nhất định phải cẩn thận làm việc, Kinh Thương, chăm sóc Tà Nhi cho tốt, đừng để nàng động thủ!”, gia chủ Thủy gia lập tức nói với U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Vâng, ngoại công, Kinh Thương biết”, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng đáp lại, lời này không cần bọn họ nói hấn cũng hiểu được, động thủ? Không thể. Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương liếc mắt cảnh cáo U Tà một cái, mà U Tà lập tức cười cười lấy lòng Liệt Hỏa Kinh Thương .

Hai người lên xe ngựa, đoàn người đi tới Thương Tà đại lục.

Từ Di Thất đại lục đến Thương Tà đại lục, đi đường cũng phải mất thời gian ba ngày .

“Tà Nhi, Cẩm Khê tộc rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”, trên xe ngựa, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà trong lòng, mày kiếm hơi nhíu. Khi tin tức truyền tới hấn cũng biết nhưng không đọc nội dung cho nên không biết chuyện.

Nghe vậy U Tà cũng nhíu mày, “Người Cẩm Khê tộc không biết vì sao, dị năng bắt đầu biến mất! Mà tin tức này bị người ngoài biết được, cho nên người có cừ oán với Cẩm Khê tộc trên Thương Tà đại lục đều luôn đến Cẩm Khê tộc gây sự, mà Đại Huyền giờ phút này cũng đã có thai, cho nên tình huống thập phần nguy cấp, nếu chúng ta không quay về, sự việc chỉ sợ sẽ càng nghiêm trọng” .

Thanh âm U Tà giờ này tràn đầy lo lắng cùng trầm trọng, vì sao dị năng Cẩm Khê tộc lại đột nhiên biến mất, hơn nữa tin tức này làm sao truyền ra ? !

Nghĩ đến đây U Tà liền hận không thể trực tiếp chạy đến Cẩm Khê tộc, cứ nghe người đại lục luôn đến Cẩm Khê tộc gây sự, Cẩm Khê tộc lúc này đã thành một mảnh hỗn loạn, nếu không tìm được phương pháp giải quyết . . . Cẩm Khê tộc tất diệt!

Cho nên U Tà làm sao có thể trơ mắt nhìn Cẩm Khê tộc gặp chuyện không may?

Liệt Hỏa Kinh Thương nhăn mày càng sâu, hấn không sợ Cẩm Khê tộc xảy ra chuyện gì, hấn sợ sau khi đến Cẩm Khê tộc phu nhân nhà mình không kiểm chế được muốn ra tay vậy phải làm sao?

Nghĩ đến đây Liệt Hỏa Kinh Thương thật hận không thể giết sạch đám người đến Cẩm Khê tộc gây sự, Liệt Hỏa Kinh Thương đưa tay sờ sờ bụng U Tà: “Tiểu tử, ngươi phải bảo vệ mẫu thân ngươi”.

U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nhăn mày kiểm, bèn vươn ngón tay tinh tế trắng nõn lên vuốt phẳng, “Chàng yên tâm, ta tuyệt đối không ra tay, ta chỉ đi theo phía sau chàng, được chứ” .

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương đem U Tà ôm chặt vào trong lòng, “Nàng tốt nhất là nói được làm được, nàng nếu dám động thủ, xảy ra chuyện gì ta nhất định cho những người ở đó chôn cùng!”

Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà, trong con ngươi xanh biếc tràn đầy sát ý khát máu, thanh âm lại tăng thêm một phần lãnh liệt, có thể thấy, nếu đến lúc đó U Tà thật sự có chuyện gì, như vậy những người đó sẽ như thế nào...

U Tà nghe thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh liệt không khỏi cười ra tiếng, nam nhân này là như thế, vô luận là việc gì, chỉ cần là đụng tới người có liên quan với hấn, đều khẩn trương như vậy .

Dọc theo đường đi đều bình an, khi tới Thương Tà đại lục, mấy người Hồn Thiên vội vàng đánh xe đi thẳng về Cẩm Khê tộc.

Nhưng trên đường, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi trong xe ngựa lại nghe được đám tiểu thương nghị luận.

“Này, ngươi nói chúng ta có phải hay không cũng có thể đến Cẩm Khê tộc giúp vui?”

“Ngươi đùa giỡn cái gì vậy hả! Loại võ công thấp kém giống như chúng ta không đánh nổi người, đến nơi đó để chết sao? Còn muốn giúp vui, chúng ta vẫn nên ngồi nghe tin tức người khác truyền đến thì tốt rồi, xem náo nhiệt cái gì, chẳng qua cũng chỉ là con gà cho cả thiên hạ làm thịt mà thôi!”

“Đúng vậy, đừng nói xem náo nhiệt, ngươi có thể đi vào Cẩm Khê tộc hay không cũng là vấn đề!”

“Ha ha ha, được rồi, được rồi, ta không phải là chỉ đùa một chút thôi sao! Nhưng các ngươi nói cũng đúng, Cẩm Khê tộc này cũng thật không may, dị năng thể nhưng toàn bộ đều biến mất, các ngươi nói Cẩm Khê tộc từng đắc tội nhiều người như vậy, hiện tại bọn họ không còn thứ phòng thân, điều này không phải là kêu bọn họ chờ cừu nhân đến chém sao!”

“Tuy nói như vậy, nhưng bọn họ cũng thật sự là rất không có đạo nghĩa giang hồ , thừa dịp người ta yếu thế liền động thủ!”

“Điều này không đúng, ngươi không nghe qua thừa dịp người ốm lấy mạng người sao?”

“Xuyt... Các ngươi nói nhỏ chút, chẳng lẽ các ngươi không biết Cẩm Khê tộc là thế lực của đế hậu Phong Mâu để quốc chúng ta sao? Loại chuyện này đừng nói lung tung!”

“Trời ạ, có loại sự tình này sao, chúng ta thật đúng là không biết! Vậy Phong Mâu đế hậu tính sao, nếu Cẩm Khê tộc thật sự là thế lực trong tay nàng, vậy bất kể thế nào, người thương tổn Cẩm Khê tộc cũng không may rồi!”

“...”, chung quanh lại lú lú nghị luận không ngừng.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu nhíu mày kiểm, “phu nhân nhà ta quả nhiên lợi hại.”

Nghe vậy U Tà sờ sờ chóp mũi, cười gượng, “Ha... Ha ha ha” .

Thấy thế Liệt Hỏa Kinh Thương không khỏi cười to, “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta nhanh tới Cẩm Khê tộc thôi!”

Nghe vậy U Tà cũng nhu thuận gật gật đầu, “Đúng vậy” .

“Vậy phu nhân nghĩ xem, những người đả thương người Cẩm Khê tộc phải làm như thế nào? Vì phu đều nghe phu nhân, phu nhân nói làm như thế nào chúng ta sẽ làm như vậy!”, Liệt Hỏa Kinh Thương đem tóc U Tà vuốt lên tai, thanh âm từ tính mà ôn nhu nói.

U Tà nhú mảy, “Vây phu quân giúp ta tiến họ một đoạn đường được không?”, thanh âm U Tà mang theo một tia trêu đùa cùng một tia bất đắc dĩ.

Liệt Hỏa Kinh Thương liền mở miệng, “Được, nếu nàng thích như vậy, ta liền giúp họ đi nhanh một chút!”, thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương tràn đầy chân thành, không có một chút ý đùa.

U Tà nghe vậy sửng sốt, lập tức mở miệng, “Chàng...Chàng nói cái gì?”

“Ta nói, nếu nàng thích ta liền giết hết tất cả bọn họ” .

U Tà nghe thế lưng lập tức cứng đờ, “Nếu nàng thích, ta liền giết hết tất cả bọn họ....”

“Nếu nàng thích, ta liền giết hết tất cả bọn họ....”

“Nếu nàng thích, ta liền giết hết tất cả bọn họ....”

Những lời này cứ phiêu dang ở bên tai U Tà , nam nhân này tuy rằng từng là Ma chủ Ma Vực, thể nhân đồn đãi hấn lãnh khốc thị huyết, nhưng đó là đối với kẻ thù thù, hấn chưa bao giờ tự đứng giết người, nhưng mà giờ phút này chỉ vì nàng thích, hấn sẽ vì nàng mà giết những người đó?

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn biểu tình U Tà, liền nói, “Tà Nhi, ta mặc dù không phải người thiện lương gì nhưng cũng không phải kẻ đại gian đại ác, nhưng vì nàng, cho dù thành ma ta cũng không tiếc. Chỉ cần là nàng muốn, cho dù đồ sát thiên hạ ta cũng cam tâm tình nguyện!”

U Tà nghe Liệt Hỏa Kinh Thương nói rõ từng lời, cảm giác hốc mắt có chút ướt át.

Vì nàng cho dù đồ sát thiên hạ cũng cam tâm tình nguyện, mặc dù nàng cũng sẽ không để Liệt Hỏa Kinh Thương làm chuyện này, nhưng hấn nói vậy, nàng tin.

Nam nhân Liệt Hỏa Kinh Thương này, vì một Tức Mặc U Tà, vô luận làm điều nguyện ý .

Cho dù thành ma.

Dọc theo đường đi hơi thở trong xe ngựa đó là thâm tình như vậy, đến mức đám người Hồn Thiên ở bên ngoài cũng có thể cảm nhận được.

Hai ngày sau, cuối cùng đi tới Cẩm Khê tộc.

Nhưng mấy người vừa mới xuống xe ngựa liền nghe được tiếng chém giết kinh thiên động địa.

“Không tốt! Chủ tử, phu nhân, hình như người đại lục tiến đến tấn công Cẩm Khê tộc!”, Hồn Lăng mắt thấy cách đó không xa Cẩm Khê tộc khói lửa nổi lên bốn phía, tiếng đao thương va chạm không ngừng vọng đến bên tai, làm cho người ta nghe được không rét mà run.

U Tà nghe vậy phi thân mà ra, Liệt Hỏa Kinh Thương theo sát phía sau, mấy người Hồn Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái lập tức đều đi theo.

Bọn họ cũng từng cùng Phó Bạch lên chiến trường, cảm tình tự nhiên không thể so sánh, hôm nay người Cẩm Khê tộc xảy ra chuyện, như vậy mấy người bọn họ liều mạng cũng sẽ giúp đỡ.

Phó Bạch vốn đang cùng Cẩm Khê tộc sống mái với phần đông thể lực đại lục, nhìn thấy có người tiến đến liền càng thêm phòng bị nhưng xa xa hấn lại thấy được nữ tử làm cho hấn sùng kính tận xương kia.

Lập tức Phó Bạch quỳ rạp xuống đất, thanh âm kích động mà run run hô lớn, “Chủ tử!”

Phó Bạch dứt lời , thân thể liền bị một cỗ nội kinh thật lớn nâng đứng lên. Phó Bạch cảm nhận được nội lực thâm hậu không khỏi kinh ngạc mà lại tán thưởng, quả nhiên không hổ là chủ tử nhà mình, mấy ngày không thấy, thực lực thể nhưng lại là tinh tiến không chỉ gấp đôi!

Người đến tấn công Cẩm Khê tộc thấy Phó Bạch bộ dáng cung kính tự nhiên là dừng tay, tin tức chủ tử thật sự của Cẩm Khê tộc là Phong Mâu để hậu này bọn họ tự nhiên cũng là có nghe nói.

Nhưng là nghe nói Phong Mâu để hậu đã sớm rời khỏi Phong Mâu đế quốc, hiện ở nơi nào cũng không biết, sao có thể đến tương trợ Cẩm Khê tộc? Nhưng mà nhìn dáng vẻ cung kính kia của Phó Bạch, mọi người ở đây đều cảm thấy có chút bất an!

Bọn họ quả thật thấy Cẩm Khê tộc thực lực yếu đi, cho nên mới đến tấn công . Cẩm Khê tộc này, chỉ cần là tiểu thế lực một phương cũng muốn có, dù sao nằm ngoài tứ quốc, hơn nữa hoàn cảnh như vậy, còn có không ít được liệu trân quý, sao có thể không hấp dẫn người khác!

U Tà nháy mắt đã tới bên người Phó Bạch, nhìn Phó Bạch đã trở nên càng thêm thành thực, U Tà gật gật đầu, nhưng nhìn thấy trên mặt Phó Bạch có vết thương cùng vết thương trên người máu vẫn còn chảy ra liền lạnh mặt, hơi thở quanh thân lại tràn ngập tản ra bốn phía, nhìn thấy mà sợ.

Khi Liệt Hỏa Kinh Thương đi tới bên người phu nhân nhà mình cảm nhận được nàng sát ý nồng đậm, một tay ôm U Tà vào trong ngực, nhẹ giọng mở miệng nói, “Phu nhân đừng tức giận, tất cả giao cho vi phu!”

Phó Bạch nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương lại kích động không thôi, cô gia thật sự đã trở lại, thật sự là quá tốt, thật tốt quá! Lập tức Phó Bạch cung kính mở miệng nói, “Cô gia!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương gật gật đầu đối với Phó Bạch .

Vài thủ lĩnh thế lực đến tấn công Cẩm Khê tộc nhìn thấy người mới đến kia thân thể liền run lên, lập tức mạnh mẽ chống đỡ mặt mũi mở miệng, “Không biết Phong Mâu để quân cùng để hậu vì sao đến Cẩm Khê tộc này !”

“Đúng vậy! Đây là ân oán của chúng ta cùng Cẩm Khê tộc bọn họ, các người chẳng lẽ muốn nhúng tay? !”

“Đúng, huống hồ đây vốn là do Cẩm Khê tộc năm đó nợ chúng ta, các người nếu nhúng tay, vậy còn có đạo nghĩa giang hồ hay không !”

“...”, mười mấy người thế lực đại lực nhìn thấy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều cảm thấy sợ hãi, cho nên muốn mở miệng ngăn chặn bọn họ, không cho đoàn người bọn họ ra tay tương trợ Cẩm Khê tộc.

Cặp vợ chồng mạnh nhất Thương Tà đại lực này, thanh danh cũng cực lớn, hơn nữa lại thần bí như vậy, nếu như hai người bọn họ muốn ra tay, như vậy bọn họ căn bản là không có chút lực chống cự !

Vốn dĩ mọi người nghĩ rằng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà nghe thấy bọn họ nói vậy sẽ vì mặt mũi mà khoanh tay đứng nhìn.

Ai ngờ Liệt Hỏa Kinh Thương gắt gao ôm U Tà trong lòng không cho nàng lộn xộn, con người xanh biếc lập tức trào phúng nhìn mọi người đối diện liếc mắt một cái, thanh âm lãnh liệt thị huyết, “Các vị không phải là đã quên bản tôn còn một thân phận khác chứ? Đạo nghĩa giang hồ ? Ha ha ha, quả thực là buồn cười! Nếu Cẩm Khê tộc là thế lực của phu nhân ta, như vậy cho dù hôm nay các người có nói rách trời, Liệt Hỏa Kinh Thương ta cũng vẫn sẽ tương trợ!”

Sắc mặt đoàn người nhất thời trắng bệch, đúng vậy, bọn họ sao có thể quên Phong Mâu để quân còn một thân phận khác! Ma chủ Ma Vực – Minh Thiên Tâm! Lãnh huyết vô tình, cuồng ngạo khát máu, bất luận kẻ nào, nếu chọc tới nam nhân này, như vậy đều phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu là chọc tới phu nhân hân ... Chết đã thành một thứ xa xỉ.

“Hồn Thiên, Hồn Ảnh, Hồn Lăng, Hồn Trạch!”, Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức quét mắt nhìn mọi người đối diện một cái, lớn tiếng hô.

“Dạ, chủ tử, có thuộc hạ!”, nghe vậy bốn người đi tới trước mặt Liệt Hỏa Kinh Thương, cung kính lên tiếng.

“Bốn người các người đem những người từng thương tổn Phó Bạch giết sạch cho ta! Nếu như có người phản kháng, toàn bộ thế lực đều diệt!”, Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn đậm phong khinh (lạnh nhạt như nước chảy mây trôi) ra lệnh, sau đó đưa tay nhéo mũi U Tà một cái.

U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cười lên tiếng, nam nhân này, luôn hiểu nàng như vậy .

Mọi người đối diện đều run rẩy quỳ rạp xuống đất, “Đế. . . Đế quân! Chúng ta về sau cũng không dám nữa , thả chúng ta đi! Van cầu ngài !”

“Đúng vậy, đế quân van cầu ngài , buông tha chúng ta đi, chúng ta sau này tuyệt đối không dám !”

“Đế quân đế quân, ta vô tội! Ta không thương tổn Phó. . . Cẩm Khê tộc chủ a!”

“Đúng vậy đế quân, ta biết, hân chém Cẩm Khê tộc chủ một đao, đúng là hân, ta xem rất rành mạch!”

“...” Trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người ở đây đại loạn, đều trốn tránh trách nhiệm.

Mà Phó Bạch ngờ ngác nhìn một màn này, kẻ thù mà người Cẩm Khê tộc phải ra sức chống cự thể mà cô gia chỉ nói một câu liền giống như chó nhà có tang? Cũng quá đáng sợ đi?

Phó Bạch không biết, Liệt Hỏa Kinh Thương ở Thương Tà đại lục từng làm ra chuyện kinh thiên động địa, huống hồ giờ phút này toàn bộ Thương Tà đại lục đều có thể nói là nằm trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương hắc, làm sao có thể có người dám phản kháng hắc? !

Đây là mị lực cùng thực lực của Liệt Hỏa Kinh Thương, cho dù hắc biến mất bao lâu, nhưng vẫn không có người dám ở trước mặt hắc làm cản!

Chính lúc này, trong đám người có người phi ám khí về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, mà trùng hợp lúc này một ám vệ vẫn đứng ở phía sau Phó Bạch cũng đánh về phía U Tà.

U Tà nhìn ám khí kia vừa muốn ra tay cũng cảm nhận được phía sau có hơi thở xa lạ, con người Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh xuống đánh một chưởng về người phía sau U Tà, cũng chỉ bởi vì U Tà thất thần một giây, ám khí đã bay tới.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhắc ống tay áo lên bắt được ám khí kia, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương không có việc gì, con người lạnh lùng nhìn về phía người mới vừa rồi bị Liệt Hỏa Kinh Thương đánh ra.

U Tà nghe thấy trong không khí có nhiều hơi thở khác nhau, lập tức nhú mày, bụng nhất thời đau nhức vô cùng. U Tà cũng chưa nghĩ ra đây là cái gì, được hiệu nhanh như vậy!

Liệt Hỏa Kinh Thương ném ám khí xuống liền thấy trán U Tà bắt đầu đổ nhiều mồ hôi lạnh, nhất thời đồng tử co rút lại, thanh âm run run nói, “Tà Nhi, Tà Nhi nàng đừng làm ta sợ, nàng làm sao vậy!”

Nghe vậy U Tà nắm chặt ống tay áo Liệt Hỏa Kinh Thương, chịu đựng đau nhức nói, “Thương. . . Thương, ta sắp. . . Ta sắp sinh “

Phó Bạch lúc này mới hồi phục tinh thần, hắc không thể ngờ ám vệ tối trung thành của hắc lại ra tay với U Tà, sau khi hắc ra tay, Phó Bạch thấy được trong ống tay áo ám vệ kia có bột phấn gì đó.

Phó Bạch hô lớn, “Cô gia, mau, mau đưa chủ tử vào trong phòng đi! Nơi đó có bà đỡ, nhanh!”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương run rẩy ôm lấy U Tà, nhìn vạt áo U Tà bị máu nhuộm đỏ, hai mắt trở nên đỏ đậm, trước khi rời khỏi nơi này còn không quên để lại một câu như thanh âm gọi hồn chốn tu la, “Hồn Thiên, Hồn Ảnh! Canh chừng nơi này, không được để bất cứ ai rời đi! Nếu Tà Nhi có chuyện gì, đem bọn họ chôn cùng!”

(*Vy Nhi: Thương ca thật bá đạo....Dám động đến U Tà tỷ tỷ, nhưng người này chuẩn bị chịu chết đi ! Mà chết thôi đâu có đủ? Đối với Thương ca thì chết đã là thứ xa xỉ.... Hahaha)

104. Q.iii – Chương 10

Chương 10: Kỳ cảnh nhân gian, Mặc Thần, Mặc Hàn.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

“Dạ, chủ tử!”, bốn người Hồn Thiên lớn tiếng đáp.

Nhưng trong thanh âm mấy người đều có phần run run, phu nhân sinh, nghĩ vậy trong lòng mấy người vừa vui mừng, vừa bối rối lại vừa lo lắng. Trong lòng giống như kiến bò trên chảo nóng, nôn nóng bất an, khi nhìn đám người đang quỳ rạp trên mặt đất kia sắc mặt cũng âm trầm hơn hẳn, nếu không phải bọn họ, phu nhân làm sao có thể sinh sớm như vậy!

Đại Huyền ở trong phòng nóng ruột đi tới đi lui, không biết tình huống bên ngoài giờ này rốt cuộc thế nào .

Đúng lúc này đột nhiên nghe được một tiếng nổi giận giống như sấm sét lạnh mà khát máu, lập tức sững sốt, rồi liền nghĩ thanh âm quen thuộc này không phải của cô gia sao?

Nghĩ đến đây Đại Huyền liền lập tức đi ra ngoài, vừa mở cửa phòng đã thấy Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh khí đầy người ôm U Tà sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi đi tới, nháy mắt Đại Huyền cũng biến sắc.

Khi nhìn thấy đám người Phó Bạch đi phía sau, Đại Huyền vội vàng đi tới, “Phó ca ca, chủ tử chẳng lẽ là sắp sinh ?”

Nghe vậy Phó Bạch bình tĩnh mở miệng, “Lúc này chủ tử bị người đánh lén, thế nên chuẩn bị sinh non!”

Nói xong liền không để ý tới Đại Huyền, mà là hướng tới đám người luống cuống chân tay phía sau quát to, “Mau! Nhanh đi kêu bà đỡ đến, đồng thời nấu nước! Nhanh chút!”

Nghe Phó Bạch chỉ huy, mọi người đều đi làm việc, nên gọi bà đỡ thì kêu bà đỡ, nên nấu nước thì nấu nước, nên chuẩn bị vải bông thì chuẩn bị vải bông... Nhất thời toàn bộ rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Người đâm vào người cũng là chuyện bình thường, mà Liệt Hỏa Kinh Thương bước chân vội vàng ôm U Tà đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng trên nhuyễn塌, rồi sau đó con người xanh biếc của hắn dừng ở hai má mồ hôi đầm đìa của U Tà, mày nhíu chặt.

“Tà Nhi, Tà Nhi, hiện tại phải làm sao! Ta. . . Ta phải làm gì?”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhăn mày cảm thấy đau lòng không thôi, thanh âm run run, nói năng lộn xộn, Liệt Hỏa Kinh Thương như vậy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

“Thương. . . Thương, chàng đừng. . . Đừng lo lắng, ta. . . Ta cùng đứa nhỏ. . . Điều bình. . . Bình an!”, U Tà nhíu mày, gian nan nói xong. Bởi vì đau đớn, hai tròng mắt U Tà gần như không mở ra được, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mơ hồ, nhìn về mặt Liệt Hỏa Kinh Thương lo lắng, trên trán đầy mồ hôi, giống như so với nàng còn khổ hơn.

“Tà Nhi, ta sẽ luôn ở đây, luôn luôn ở bên cạnh nàng”, bàn tay to của Liệt Hỏa Kinh Thương run run gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ của U Tà.

Không lâu sau bà đỡ vội vã chạy đến, may mà Đại Huyền có thai, Phó Bạch lúc trước đã ời rất nhiều bà đỡ ở trong viện của Đại Huyền, bằng không chỉ sợ lúc này thực sự gặp khó khăn .

“Mau, mau, bà đỡ rồi. . .”

Nghe thế Phó Bạch cùng Đại Huyền liền vội vàng đưa một đám bà đỡ cùng nha đầu vào phòng.

Mà bà đỡ kia khi nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương bên giường liền sững sốt, lập tức bối rối thúc giục, “Vị đại nhân này, ngài mau đi ra đi! Phu nhân chuẩn bị sinh, ngài nên ở bên ngoài chờ. Ngài ở đây là điềm xấu a!”

Nghe nói như thế Liệt Hỏa Kinh Thương cũng chưa từng động một chút, vẫn gắt gao nắm chặt tay U Tà, giống như không nghe thấy gì.

Suy nghĩ U Tà bị kéo lại, nhìn biểu tình Liệt Hỏa Kinh Thương bên cạnh đã đỡ đỡ, có chút choáng váng không khỏi cười nhẹ ra tiếng, đám người Phó Bạch nghe bà đỡ nói vậy, lập tức kéo Liệt Hỏa Kinh Thương đi ra ngoài.

Bà đỡ thấy đã không còn ai khác, liền xắn tay áo chuẩn bị bắt đầu đỡ đẻ.

Một đám người Ngoài cửa sắc mặt lo âu chờ, trong phòng cũng truyền ra một ít thanh âm.

“Mau, nước ầm đâu! Nước ầm nấu xong chưa?”

“Phu nhân, dùng sức! Hít vào, mau dùng sức!”

“Khăn! Mau đổi khăn!”

Bốn người Hàn Mai, Đạm Cúc ở trong phòng lo lắng đối này đối kia, nhìn biểu tình U Tà bởi vì đau đớn mà có chút vặn vẹo, bốn người Hàn Mai suýt khóc thành tiếng. Tiểu thư như vậy, chắc chắn không muốn cô gia lo lắng.

Liệt Hỏa Kinh Thương đứng ở ngoài cửa, thân thể căng cứng như khối đá, hai tay nắm chặt đến nổi gân xanh, con người âu lo không chớp mắt nhìn chằm chằm cửa phòng, giống như muốn chọc thủng cánh cửa kia.

Trong phòng không ngừng truyền ra tiếng bước chân, tiếng chậu nước va chạm, hỗn loạn như tâm người ngoài cửa.

“A...”, đột nhiên một tiếng kêu đau đớn vang lên, trong thanh âm ồn ào ở đây phá lệ trở nên đáng sợ, khi truyền vào trong tai Liệt Hỏa Kinh Th, tim hắn đập mạnh vài cái, lập tức bạo phát nâng tay lên, giống như muốn phá cửa xông vào.

Thấy như vậy Phó Bạch vội vàng vọt lên giữ chặt Liệt Hỏa Kinh Thương, “Chủ tử hiện tại đang lúc nguy hiểm, cô gia nhất định phải nhịn xuống, chủ tử tất nhiên không có việc gì ! Yên tâm đi!”

Nhìn Phó Bạch an ủi Liệt Hỏa Kinh Thương, Đại Huyền cũng đi tới, nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn như trước tuần mỹ vô trù, lại nhìn không ra một chút cảm xúc, “Cô gia, chủ tử nhất định không sao, nữ nhân khi sinh con khó tránh sẽ kêu vài tiếng, người làm vậy nếu quấy rầy đến bà đỡ thì sao?”

Nghe thế Liệt Hỏa Kinh Thương mới chậm rãi buông tay, lập tức lại một tiếng kêu thống khổ đến cực điểm vang lên, “A ——”, Liệt Hỏa Kinh Thương nghe thanh âm U Tà, hai mắt trở nên đỏ đậm, hơi thở quanh thân trở nên lãnh liệt không thôi, lập tức gọi nhỏ, “Tà Nhi... Tà Nhi...” .

Theo hai tiếng này, đột nhiên, trên bầu trời bao phủ toàn bộ Cẩm Khê đều chuyển màu đỏ rực, bách hoa xung quanh đã héo khô nay lại nở rộ.

Thấy vậy, Phó Bạch, Đại Huyền tính cả mấy người Hồn Thiên ở bên ngoài trông coi đều mở to hai mắt nhìn, vốn tưởng rằng cảnh tượng này cũng đủ dọa người rồi, nhưng ai ngờ, lúc này không biết từ chỗ nào truyền ra tiếng dã thú rống to đến kinh thiên động, chỉ nháy mắt đất rung núi chuyển, giống như bị bách thú dày xéo. (*Vy Nhi: Phải thế chứ, con của U Tà tỷ vs Thương ca ra đời sao có thể bình thường được...hahaha)

Lúc này là tháng chạp, dã thú đã từ ngủ đông thức tỉnh, bách hoa cũng tranh nhau khoe sắc!

Cảnh tượng này không chỉ có Cẩm Khê tộc mới thấy, mà toàn bộ Thương Tà đại lục cùng Di Thất đại lục đều xuất hiện kỳ cảnh, thế nhân tán thưởng vui mừng, đều quỳ xuống đất cúng bái, nghĩ rằng đây là dấu hiệu thần tiên hạ phàm.

Liệt Hỏa Kinh Thương vốn muốn đi vào phòng cũng thấy được kỳ cảnh này, không chờ hắn có phản ứng gì, một tiếng trẻ con khóc kinh thiên động địa đã vang vọng Cẩm Khê tộc...

Tiếng khóc này gọi mọi người bừng tỉnh, nghe thanh âm này Liệt Hỏa Kinh Thương chìm vào sửng sốt, vừa định xông vào phòng, lại nghe được bà đỡ kinh ngạc hô “Trời ạ, còn một đứa nữa!” .

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương không biết nên khóc hay cười, mà Phó Bạch cùng Đại Huyền nghe vậy cũng liếc nhau, lập tức lại là nhìn về phía cảnh tượng kỳ dị quanh thân, tiểu chủ tử ra đời lại có chuyện bất thường như vậy, sau này có lẽ cũng là một người đảo điên thiên hạ!

Sau đó lại một tiếng khóc kinh thiên động địa nữa vang lên, Liệt Hỏa Kinh Thương nghe thế không quản cái gì, lập tức đẩy cửa vào, ba bước thành hai bước đi tới nhuyển tháp.

U Tà nằm ở đó đã dính đầy máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nghe tiếng bước chân bỗng rồi liền xoay đầu lại, lập tức nở nụ cười nhẹ nhàng.

Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này không chút băn khoăn quỳ gối bên giường, dùng ống tay áo đau lòng chà lau mồ hôi trên trán U Tà, bởi vì sắc mặt trở nên tái nhợt, liền ngay cả chu sa giữa trán U Tà cũng ảm đạm hơn nhiều.

Liệt Hỏa Kinh Thương nháy mắt liền tự trách, thì ra sinh đứa nhỏ thống khổ như vậy, nếu hắn biết, sẽ không cần đứa nhỏ, làm cho Tà Nhi thống khổ như vậy, hắn thật sự đáng chết! (*Vy Nhi: trên đời có mấy

nam nhân hiểu được nỗi thống khổ của nữ nhân khi sinh con như vậy chứ....aizzz)

U Tà nhìn biểu tình Liệt Hỏa Kinh Thương liền biết hẳn nghĩ gì, lập tức liền cười lên tiếng, mà lúc này hai hài tử cũng đã được rửa sạch sẽ, nằm trong chăn nhỏ.

Đại Huyền cùng Phó Bạch ngoài cửa cũng đi đến, chủ tử thế nhưng sinh một đôi!

“Hàn Mai, chủ tử sinh là tiểu thư hay thiếu gia? !”, Đại Huyền nhìn trong lòng Hàn Mai cùng Đạm Cúc ôm thân ảnh nho nhỏ, vẻ mặt tò mò cùng kích động mở miệng hỏi.

Song sinh ở thời đại này là cực hiếm, cho nên song sinh bình thường đều tượng trưng cho sự cát tường! Thế nên vừa rồi khi bà đỡ biết trong bụng U Tà là hai đứa bé mới có thể kinh ngạc như vậy.

“Phu nhân sinh hai tiểu thiếu gia!”, Nhã Trúc nhìn Đạm Cúc ôm trẻ con trong lòng thanh âm cũng kích động hưng phấn mở miệng.

“Phu nhân, cô gia, các người chẳng lẽ không muốn nhìn tiểu chủ tử?”, trong lòng Đạm Cúc ôm một đứa bé nho nhỏ, vẻ mặt vui vẻ nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, trong giọng nói tràn ngập hưng phấn.

Đây là lần đầu nàng được ôm đứa bé nhỏ như vậy, thực sự là rất đẹp!

Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đứng vậy, mình đã làm cha!

Liệt Hỏa Kinh Thương liền đứng dậy, hai tay có chút cứng ngắc tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Đạm Cúc, rồi lập tức nhìn về phía thân hình nho nhỏ nằm trong chăn mềm kia, chỉ to gần bằng đôi tay của Liệt Hỏa Kinh Thương, nhìn qua yếu ớt không thôi.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn con mình, ánh mắt dần dần trở nên mềm nhẹ, đường cong cứng rắn trên mặt cũng nhu hòa hơn, nhưng vào lúc này ánh mắt đứa nhỏ trong lòng cứ nhiên mở, Liệt Hỏa Kinh Thương không dám tin nhìn đứa nhỏ trong lòng, sắc mặt có chút ngơ ngác .

Đứa nhỏ trong lòng kia giống như biết người ôm mình là phụ thân, lập tức chớp chớp mắt to đen lúng liếng, cười tươi với Liệt Hỏa Kinh Thương.

Bà đỡ kia cũng vẻ mặt vui mừng tiêu sái tiến lên mở miệng nói, “Đại nhân thật sự là hảo phúc khí, lão phu đỡ đẻ nhiều năm như vậy, lần đầu đụng tới song sinh! Hơn nữa người xem hai tiểu công tử, bộ dạng sạch sẽ mịn màng như vậy, thật sự là lần đầu tiên gặp a, về sau chắc chắn là người có phúc!”

Quả thật vậy, bình thường đứa nhỏ sinh ra đều đầy nếp nhăn, nhưng đứa nhỏ của U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương toàn thân trơn bóng, giống như một đứa bé, làm cho người ta yêu thương không thôi.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe bà đỡ kia nói xong liền cười lên tiếng, “Ha ha ha, Tốt! Hàn Mai, Thanh Lan, thưởng!” .

“Dạ, cô gia!”, bốn người Hàn Mai nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương cao hứng như vậy cũng cười lên tiếng, Hàn Mai lập tức liền đưa đứa nhỏ trong tay cho Liệt Hỏa Kinh Thương.

Liệt Hỏa Kinh Thương mỗi tay ôm một đứa, nhìn qua có chút kỳ quái, nhưng lại hài hòa như vậy.

U Tà nằm trên giường nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương vẻ mặt nhu hòa ôm đứa nhỏ hốc mắt không khỏi có chút ướn ắt, nàng chưa từng nghĩ tới, nàng cũng có thể có một ngày hạnh phúc như vậy.

Khi Liệt Hỏa Kinh Thương quay đầu liền thấy hốc mắt U Tà hồng hồng, lập tức vội vàng mở miệng, “Tà Nhi, Tà Nhi có phải có chỗ không thoải mái không?”

Nghe vậy U Tà lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Đứa nhỏ...” .

Nghe U Tà nói xong Hàn Mai liền đi tới đỡ U Tà ngồi dậy, sau đó Liệt Hỏa Kinh Thương ngồi ở bên giường, đem một đứa nhỏ trên tay đưa vào tay U Tà.

Cười nói, “Tà Nhi, nàng xem, bộ dạng con của chúng ta có phải rất giống ta hay không!”

U Tà nhìn đứa nhỏ trong lòng, một con người xanh biếc cùng một con người hổ phách, nhìn qua thế nhưng một chút cũng không có vẻ quý dị, mà là thập phần bá khí cùng ngạo khí nghiêm nghị.

“Đúng vậy, rất giống chàng!”, U Tà nhìn đứa nhỏ trong lòng đang cười với mình, không khỏi cong lên khoe miệng, thanh âm nhu hòa.

Đúng lúc này Đại Huyền mở miệng hỏi, “Chủ tử, cô gia, vậy tên của tiểu chủ tử đâu?”

Đại Huyền vừa mở miệng, mọi người mới bừng tỉnh, đúng vậy, đứa nhỏ đã có, nhưng còn chưa có tên!

“Tà Nhi, nàng tới đặt tên đi!”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn đứa nhỏ trong lòng, không khỏi mở miệng nói với U Tà.

Nghe vậy U Tà nhú nhú mày liễu, để nàng đặt tên sao.

Nhìn biểu tình U Tà, Phó Bạch liền cười mở miệng nói, “Không bằng như vậy, chủ tử cùng cô gia một người đặt một cái tên!”

Nghe vậy mọi người quanh thân đều gật đầu, đúng vậy, mỗi người đặt một cái!

“Mặc Thần, thần tôn quý đại khí, ta hy vọng hài tử của ta ngày sau có thể giống như Thương vậy”, U Tà nhìn đứa nhỏ trong lòng, khẽ mở chu môi.

Liệt Hỏa Kinh Thương cong cong khoe môi, lập tức nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng cũng mở miệng nói, “Mặc Hàn, khi lần đầu gặp nàng, nàng hờ hững mà lạnh lùng như vậy, hàn khí bốn phía, Liệt Hỏa Mặc Hàn”.

Mọi người quanh thân lập tức liền nghĩ lại hai cái tên này, Liệt Hỏa Mặc Thần, Liệt Hỏa Mặc Hàn!

“Ha ha ha, tốt, vậy gọi hai cái tên này đi, tiểu chủ tử sau này chắc chắn sẽ không phải người thường!”, Thanh Lan nghe vậy vỗ vỗ tay, cao hứng lớn tiếng nói.

Lúc này Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh bước nhanh đến, trên mặt tràn đầy vui mừng, “Chủ tử, đám người kia chúng ta đã đưa về Ma Vực, chỉ giữ lại vài thủ phạm chính tấn công Cẩm Khê tộc, đám người kia sẽ được các huynh đệ Ma Vực hảo hảo chiêu cố!”

Vừa rồi bốn người bọn họ ở bên ngoài liền thấy được cảnh tượng trăm hoa đua nở, bách thú tề minh, rồi sau đó lại nghe được hai tiếng khóc kinh thiên động địa kia, liền biết tiểu chủ tử xuất thế!

Tiểu chủ tử ra đời, vậy chủ tử chắc chắn vô cùng cao hứng, có lẽ cũng không có thời gian quản đám người nơi này, cho nên bốn người Hồn Thiên liền tự chủ trương đem đám người kia về Ma Vực, mà mấy người thương tổn U Tà vẫn còn giữ lại ở Cẩm Khê tộc.

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy, con ngươi xanh biếc chợt lóe tia lạnh lẽo, đám thương tổn Tà Nhi của hắn, hắn chắc chắn sẽ cho bọn họ biết, cho dù là chết cũng đã trở thành một loại hy vọng xa vời!

“Phu nhân sinh thiếu gia hay tiểu thư?”, Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh bước nhanh vào phòng, lập tức liền mở miệng hướng Hàn Mai cùng Đạm Cúc hỏi.

“Là hai thiếu gia!”, Hàn Mai nhìn Hồn Thiên cũng bật cười.

“Aiz, các ngươi biết không? Bên ngoài kỳ cảnh! Ngay khi phu nhân sinh tiểu thiếu gia!”, Hồn Ảnh giờ phút này cũng không có bộ dáng lạnh băng nữa, tràn đầy kích động nói, nếu để người ngoài nhìn thấy bộ dạng này của hắn nhất định sẽ sợ run.

Nghe vậy bốn người Hàn Mai đều liếc nhau, vừa rồi các nàng cũng nghe được tiếng thú rống đất rung núi chuyển bên ngoài kia.

“Không lẽ là tiếng thú rống kia?”, Đạm Cúc lập tức mở miệng hỏi.

“Cũng không chỉ có vậy! Người đi ra ngoài nhìn xem, tháng chạp cuối đông chân trời đỏ rực, bách hoa đua nở, bách thú tề minh, tiểu chủ tử sau này chắc chắn sẽ là nhân vật phong vân!”

“Vô nghĩa, điều này còn chờ người nói sao. Con của phu nhân cùng cô gia khẳng định không giống người khác!”, Thanh Lan giờ phút này cũng xen mồm nói, trong giọng nói tràn đầy khẳng định.

Nhưng mà chỉ sợ không chỉ các nàng cho rằng như vậy, cho dù là thế nhân cũng đều sẽ cảm thấy như vậy.

Đứa nhỏ của Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Ma U Tà, sẽ là người bình thường sao?

Đứa nhỏ trong lòng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương giống như nghe hiểu Hàn Mai khen chúng, hai đứa lập tức đều hoa chân múa tay vui sướng cười lên tiếng.

“Là cháu ngoan của ta ra đời sao?”, đột nhiên, thanh âm Hỏa Liễn Túy vang lên ở bên tai mọi người .

U Tà nhíu mày, chớp mắt một cái, Hỏa Liễn Túy mặc hồng y cùng Mộc Thương Lan mặc tử y liền đi tới trước mặt mọi người, trong hai tròng mắt của Hỏa Liễn Túy tràn đầy chờ mong cùng hưng phấn.

Mộc Thương Lan lúc này cũng phá lệ kích động.

“Nhanh, biểu tẩu, cho ta xem cháu ngoan của ta!”, Hỏa Liễn Túy lập tức liền vươn tay, thanh âm kích động.

Hắn sợ dĩ không đòi Liệt Hỏa Kinh Thương là vì hắn rõ ràng nhìn ra, điều đó chắc chắn không thể.

U Tà nghe vậy nhìn nhìn bộ dáng Hỏa Liễn Túy bởi vì chạy vội, lúc này còn nhẹ nhàng vui vẻ mặc kệ mồ hôi chảy đầm đìa, lập tức đưa Liệt Hỏa Mặc Thần cho Hỏa Liễn Túy.

Hỏa liễn túy ôm thân ảnh nho nhỏ trong lòng, sắc mặt càng kích động, “Ha ha ha, đây là cháu ta a! Rất đáng yêu! Thật sự là không uổng phí ta ngựa không dừng vó chạy đến đây! Đúng rồi, biểu tẩu a, tiểu tử này gọi là gì?”

“Liệt Hỏa Mặc Thần”, U Tà nghe vậy liền mở miệng trả lời, ngữ khí không lạnh lùng cũng không hồ hững, mà tràn ngập mềm mại. khi Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn bộ dáng này của U Tà cũng cong lên khóe miệng.

“Liệt Hỏa Mặc Thần! Liệt Hỏa Mặc Thần, ha ha ha, quả nhiên không hổ là cháu ta, tên cũng đẹp như vậy!”, Hỏa Liễn Túy không chút cảm thấy ngượng ngùng lớn tiếng mở miệng.

Mộc Thương Lan nhìn đứa nhỏ trong tay Hỏa Liễn Túy, vui sướng cùng rung động nói, “Tiểu tử này về sau khẳng định không đơn giản. Hai chúng ta ở trên đường nhìn thấy được cảnh tượng kia thật đúng là cả đời khó quên!”

“Đúng vậy, đúng vậy, biểu ca biểu tẩu, ta nói nha, vừa rồi lúc chúng ta đến, nhìn thấy dã thú quây quần thành đàn mà đứng ở đỉnh núi, khí thế như hồng thủy mà gầm rú, thật sự làm cho người ta hoảng sợ!”

Khi Mộc Thương Lan cùng Hỏa Liễn Túy nói về cảnh tượng mới gặp cũng mang theo vẻ rung động đến không dám tin, khi nhìn Liệt Hỏa Mặc Thần cùng Liệt Hỏa Mặc Hàn lại tràn ngập tán thưởng, song sinh vốn là điềm báo cát tường, bây giờ trăm hoa đua nở, bách thú tề minh lại càng là điềm lành, hai hài tử này sau này chắc chắn sẽ không đơn giản.

Đúng lúc này, đột nhiên Hồn Lăng vọt vào, “Chủ tử, chủ tử không tốt! Đã xảy ra chuyện!”

Nghe vậy con người Liệt Hỏa Kinh Thương có chút nheo lại, lập tức lạnh giọng hỏi, “Chuyện gì?”

(*Bạch: 4 chương nữa là hoàn rồi, ta sắp đc giải thoát)

105. Q.iii – Chương 11

Chương 11: Thương Tà xử sự, Uyển Hi đại hôn.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

“Chủ tử! Thuộc hạ vốn đang trông coi đám người ra tay với phu nhân, nhưng ai biết dưới lưỡi hắn giấu độc, nên đã để hắn uống thuốc độc tự sát! Thuộc hạ không kịp ngăn cản, thỉnh chủ tử trách phạt!”, Hồn Lăng nói xong liền quỳ rạp xuống đất, trong thanh âm tràn đầy tự trách.

Nghe vậy thần sắc Liệt Hỏa Kinh Thương không thay đổi, chỉ là trong mắt xuất hiện tia lệ khí.

Khi nhìn Mặc Hàn trong lòng, mặt nhu hòa nói, “Phân phó xuống, đem những người uống thuốc độc tự sát, toàn bộ mang về Ma Vực ném vào xà quật”, thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương lại lãnh liệt thị huyết như trước, làm cho người ở đây đều rùng mình.

Chỉ có sắc mặt U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương không thay đổi, nhưng lúc này Phó Bạch quay về phía Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Ma U Tà quỳ rạp xuống đất, ngữ khí tràn đầy tự trách nói, “Chủ tử, cô gia, là thuộc hạ an bài không chu toàn! Để cho chủ tử gặp nguy. Kẻ xuống tay từng là thủ hạ của Đại Hùng, sau đó thành khản quy thuận, ta mới không giết hẳn!”

Sắc mặt U Tà không thay đổi, ngữ khí lạnh lùng, “Người không cần tự trách, ta đã sớm biết hẳn là ai, vì sao dị năng người Cẩm Khê tộc lại biến mất? Người có biết nguyên nhân?”

Nói tới đây U Tà liền không tiếp tục, mà là mở miệng hỏi ra mục đích nàng lần này đến.

“Tà Nhi, nàng vừa mới sinh xong, cần nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai nói sau”, ngay khi Phó Bạch muốn mở miệng, thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương đã vang lên, Phó Bạch nháy mắt liền ngậm miệng lại, cô gia thật sự quá đáng sợ, hẳn nên câm miệng thì hơn.

U Tà nghe vậy nhíu mày liễu, lập tức nhu thuận gật gật đầu.

Mọi người đều ra khỏi phòng, U Tà mới ôm con mình, nhìn sắc mặt Liệt Hỏa Kinh Thương vẫn rét lạnh, “Được rồi, đừng tức giận, ta không phải không có việc gì sao?”

“Dám ra tay với nàng quả thực là muốn chết! Nếu nàng có chuyện gì, cho dù là Cẩm Khê tộc ta cũng sẽ không bỏ qua!”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà lửa giận tiêu tán không ít, lại vẫn lãnh liệt mở miệng.

Nghe vậy khoe miệng U Tà gợi lên một chút ý cười, “Được rồi, ta không phải không có việc gì sao, hơn nữa con chúng ta cũng bình an sinh ra, chuyện Cẩm Khê tộc cũng sẽ không phát sinh lại nữa, chúng ta liền có thể đi Băng tuyết đỉnh tìm Vụ Ảnh Khuynh Thành ” .

Nghe U Tà nhắc tới Vụ Ảnh Khuynh Thành, con người Liệt Hỏa Kinh Thương trở nên sâu thẳm.

“Được, để nàng nghỉ ngơi vài ngày, chúng ta sẽ lên đường đi Băng tuyết đỉnh”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ giọng mở miệng, U Tà nhìn bộ dạng hai tay Liệt Hỏa Kinh Thương cứng ngắc ôm Mặc Hàn , không khỏi cười ra tiếng.

Nghe U Tà cười Liệt Hỏa Kinh Thương nghi hoặc nhìn về phía nàng, “Làm sao vậy Tà Nhi?”

“A. . . Không có gì, không có gì “, nghe Liệt Hỏa Kinh Thương hỏi, U Tà nhất thời cong khoe miệng.

Mặc Thần cùng Mặc Hàn cũng cười rộ lên, tiếng cười thanh thúy dễ nghe vang vọng ở bên tai Kinh Thương và U Tà, tràn ngập hơi thở ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, khi U Tà mở to mắt liền thấy Liệt Hỏa Kinh Thương mỗi tay ôm một cái đứa nhỏ, sullen mặt nhu hòa, nàng liền cảm thấy thỏa mãn.

Cảm nhận được tầm mắt U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức quay đầu nhìn về phía nàng, nhìn thấy U Tà đã tỉnh lại, thanh âm mềm nhẹ nói, “Tà Nhi, nàng tỉnh? Có đói không? Khát không? Muốn ăn gì?”

Liệt Hỏa Kinh Thương hỏi một đồng vấn đề làm U Tà cong khoe miệng nhíu mày liễu, “Nhiều vấn đề như vậy, muốn ta đáp cái nào trước đây?”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sững sốt, lập tức ngây ngốc nở nụ cười. Nhìn bộ dáng Liệt Hỏa Kinh Thương như vậy, khoe miệng U Tà cong lên càng sâu, nam nhân này, nam nhân ngạo nghệ Lăng Thiên này, cũng chỉ có ở trước mặt nàng mới có thể lộ ra dáng vẻ này.

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, tiếp theo truyền đến thanh âm của Đạm Cúc, “Cô gia, tiểu thư tỉnh chưa? Đem thức ăn vào được chưa?”

Nghe thấy tiếng Đạm Cúc, Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này mới nói, “Được, mang vào đi” .

Nghe vậy bốn người Đạm Cúc, Hàn Mai, Thanh Lan cùng Nhã Trúc bưng đồ ăn tỏa hương bốn phía đi vào đặt trên bàn, nhìn thấy U Tà đã tỉnh lại sau, bốn người liếc nhau cười, “Tiểu thư, cô gia, hai người dùng bữa đi. Tiểu thiếu gia giao cho chúng ta là tốt rồi” .

U Tà nhìn đồ ăn trên bàn không khỏi sửng sốt, con trai của nàng ăn cái gì?

Đạm Cúc tiếp nhận Mặc Thần cùng Mặc Hàn trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, quay đầu nhìn về phía U Tà, thấy dáng vẻ kia của U Tà liền biết nàng nghĩ gì, lập tức Đạm Cúc cười ra tiếng, “Tiểu thư không cần lo lắng, Cẩm Khê tộc có sữa dê, tiểu thiếu gia đều đã uống.”

Nghe vậy U Tà nhú mi, “Không có bà vú sao?”

Nghe thấy U Tà hỏi Liệt Hỏa Kinh Thương mở miệng đáp, “Hai cái tiểu tử này bất luận thế nào cũng không chịu uống sữa bà vú dứt, mà chỉ uống sữa dê” . (Vy Nhi: hahaha...hai tiểu tử này vừa ra đời đã bá đạo rồi nha.)

Liệt Hỏa Kinh Thương nói xong bước đến trước bàn, gấp đồ ăn vào trong bát, sau đó đến trước giường đỡ U Tà ngồi dậy.

U Tà nghe Liệt Hỏa Kinh Thương nói không khỏi sửng sốt, lập tức gật gật đầu, “Đạm Cúc, người mang Mặc Thần cùng Mặc Hàn đi xuống đi” .

“Dạ, tiểu thư!”, nghe vậy Hàn Mai cùng Đạm Cúc liền ôm Mặc Thần cùng Mặc Hàn đi ra.

Liệt Hỏa Kinh Thương cầm thìa, tự tay dứt U Tà ăn cơm, U Tà cảm nhận được sự chăm sóc của Liệt Hỏa Kinh Thương, thản nhiên nở nụ cười, cho dù là phụ nhân bình thường khi sinh đứa nhỏ, phu quân cũng sẽ không chiều cổ như vậy, mà hần...

U Tà dùng cơm xong, Liệt Hỏa Kinh Thương liền ôm U Tà, cúi sát bên tai U Tà nhẹ nhàng mở miệng, “Tà Nhi, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng gả cho ta, cảm ơn nàng đã sinh con của chúng ta” .

Từng tiếng kêu tê tâm liệt phế đau đớn khổ sở của U Tà hôm qua vẫn còn vang vọng bên tai hần, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm U Tà, hốc mắt có chút ướt át, vô luận hần như thế nào, đều là một phu quân, là một phụ thân.

Từ nhỏ Liệt Hỏa Kinh Thương liền mất đi phụ vương cùng mẫu hậu, Hỏa Uyển Hình cùng Liệt Hỏa Diễm liền tiếp biến mất không thấy, chuyện này đối với một đứa nhỏ mới mấy tuổi là một đả kích không ai biết, hơn nữa Trầm Thanh Nhu độc hại, có thể nói Liệt Hỏa Kinh Thương trước khi gặp U Tà luôn chịu khổ .

Tuy rằng thân là Ma chủ Ma Vực, Nhiếp Chính Vương chiến công hiển hách, nhưng ai có thể hiểu được hần bị thương?

Ai có thể hiểu được tư vị từng đêm trắng tròn đau nhập tâm cốt ?

Không ai biết, tất cả mọi người chỉ thấy được bộ dạng hần đỉnh thiên lập địa, sừng sững tựa như thần, chỉ có Ma U Tà, chỉ có một mình Ma U Tà có thể hiểu được tâm hần .

Từng lời từng chữ của hần lúc này, là lập trường của một phu quân một phụ thân, hần chưa từng nghĩ tới mình sẽ như một người bình thường cùng thê tử của mình, con của mình hạnh phúc cùng một chỗ, có thể giống như bây giờ ôm chặt nàng, kể ra trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng .

Nghe thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương như vậy, U Tà cũng ôm Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức nhẹ giọng nói, “Thương, không cần cảm tạ ta, tất cả đều là đương nhiên, vì chàng, vì nhà của chúng ta” .

Ngoài cửa sổ tuyết bay lả tả, ở không trung rơi xuống, như tinh linh bay múa, trong phòng hai người ôm nhau ấm áp như vậy, mặc kệ bông tuyết lạnh băng ngoài kia.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng của Nhã Trúc, “Tiểu thư, Phó Bạch cùng Đại Huyền đến, có gặp hay không?”

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương mới buông lỏng U Tà, sau đó đáp chắn cẩn thận cho U Tà. U Tà mở miệng nói, “cho bọn họ vào đi”, hôm qua bởi vì sinh con mỗi mệt, cho nên mới chưa nghe Phó Bạch nói chuyện Cẩm Khê tộc, nay nếu rảnh rồi, vậy liền nghe một chút, ngấm lại phương pháp giải quyết .

Một lúc Sau, Phó Bạch liền ôm Đại Huyền đi vào phòng, nhìn thấy U Tà trên giường sắc mặt đã tốt lên liền nhẹ nhàng thở ra, sau đó cung kính xoay người nói, “Chủ tử, cô gia, thuộc hạ đến bẩm báo chuyện có liên quan Cẩm Khê tộc” .

“Phó Bạch không cần đa lễ, hai người các người đều ngồi xuống nói đi, rốt cuộc vì sao Cẩm Khê tộc đột nhiên phát sinh chuyện lớn như vậy?”, nói đến chuyện này U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều cảm thấy khó hiểu.

Theo lý thuyết Cẩm Khê tộc từng sống trên Thương Tà đại lục lâu như vậy, sở dĩ có thể bình yên vô sự ở nơi nhân gian tiên cảnh thế ngoại đào nguyên này, đó là dựa vào thiên phú dị bẩm kia, nhưng nay làm sao có thể đột nhiên biến mất khiến ngoại giới tấn công? !

Phó Bạch đỡ Đại Huyền ngồi xuống mới mở miệng, “Chủ tử người không biết, kỳ thật Cẩm Khê tộc chúng ta mỗi khi đến thời gian này, người toàn tộc sẽ mất dị năng, sau đó mỗi người khôi phục cũng không giống nhau, đây cũng là cái giá phải trả của Cẩm Khê tộc ” .

Nghe được Phó Bạch nói như vậy, Đại Huyền cũng mở miệng, “Năm đó khi phụ thân tại vị ta cũng biết, ta còn hỏi qua ông, nhưng mà mấy trăm năm qua Cẩm Khê tộc đều như thế, mỗi khi dị năng biến mất, thể năng cũng không bằng người bình thường, cho nên Cẩm Khê tộc chúng ta vẫn đều không cùng ngoại thế tranh đoạt cái gì, chính là vì an toàn” .

“Đúng vậy, nếu chúng ta vẫn ở bên trong Cẩm Khê tộc, cho dù là dị năng lực biến mất, ngoại giới cũng sẽ không có người biết. Thứ bọn họ kiêng kỵ vẫn là dị năng của chúng ta. Trước đó vài ngày ngoại giới vì sao biết ngày Cẩm Khê tộc mất dị năng lại tới, liên hợp lại tấn công Cẩm Khê tộc, thuộc hạ thật sự không ngăn được, mới mời chủ tử đến!”, nói tới đây Phó Bạch liền tràn đầy tự trách, nếu hắn cũng không gọi chủ tử, chủ tử cũng sẽ không bị người ám toán mà sinh non.

“Được rồi, người không cần tự trách, ta không sao. Như vậy nói cách khác, người để lộ tin tức là người đánh lên ta? Thủ hạ của Đại Hùng?”, thanh âm U Tà trong trẻo lạnh lùng mà hờ hững, tuy rằng là câu hỏi, nhưng tràn ngập khẳng định.

“Đúng vậy chủ tử, sớm biết như vậy, ta nên giết hết tất cả bọn họ!”, Phó Bạch nói xong trong thanh âm liền tràn ngập phẫn nộ.

Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này liền mở miệng nói, “Hối hận vô dụng, sau này dùng người nhìn kỹ chút!”, trong thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương giờ phút này cũng mang theo thị huyết lãnh liệt, tuy hắn cũng không cùng Cẩm Khê tộc so đo U Tà việc U Tà sinh non, nhưng cũng không có nghĩa là hắn quên, giờ phút này thấy Phó Bạch nhắc tới, thời khắc sợ hãi cùng đau đớn ngày đó lại đánh úp lại.

Nghe Liệt Hỏa Kinh Thương nói Phó Bạch không dám mở miệng, hắn luôn sợ hãi nhìn thấy Liệt Hỏa Kinh Thương, nếu hắn không phải thủ hạ chủ tử, sớm đã chết vài lần rồi... Nghĩ đến đây Phó Bạch liền sợ không thôi.

Bộ dạng nam nhân này lúc chủ tử sinh, đến nay còn nguyên trong đầu hắn. Hắn vô cùng tin tưởng, nếu ngày ấy chủ tử thật sự có chuyện gì, không cần nói Cẩm Khê tộc, cho dù là toàn bộ Thương Tà đại lục chỉ sợ đều không chịu nổi lửa giận của hắn .

U Tà đang nghe vậy liền sững sốt, lập tức nhẹ giọng nói, “Không sao rồi mà”.

Rồi lại quay sang nói với Phó Bạch, “Ý của ngươi là dị năng này biến mất vẫn có thể khôi phục, chỉ cần thời gian thôi, hơn nữa không có khả năng trừ tận gốc?”

“Đúng vậy tiểu thư, tổ tiên từng truyền lại, nói là không thể trừ tận gốc, nói rằng trời cao cho chúng ta khả năng khác người thường, đương nhiên sẽ có chút tác dụng phụ”, khi Phó Bạch nói lời này tràn đầy trầm trọng cùng thờ dãi, dị năng này chưa hẳn đã là tốt, tốt chính là khi có được dị năng có thể lấy một địch trăm, khi không có liền đến cả người thường cũng không bằng.

Ngoại giới tấn công Cẩm Khê tộc, không ít thế lực đều muốn chia một miếng bánh, cho nên khi đa số tập hợp lại, mãnh tướng Cẩm Khê tộc lại không bằng cả người bình thường, nếu không phải địa thế Cẩm Khê tộc dễ thủ khó công, chỉ sợ không chống cự được đến khi U Tà tới.

Không có biện pháp trừ tận gốc, vậy phải làm sao? Tin tức này ngoại giới đã biết...

Nghĩ đến đây U Tà nhú mi, không thể mỗi lần nàng đều có thể tới đúng lúc như vậy, nếu lần tiếp theo rồi lần tiếp theo nữa nàng không tới kịp, vậy Cẩm Khê tộc...

Khi Đại Huyền nhìn thấy biểu tình U Tà liền biết nàng nghĩ gì, “Chủ tử không cần lo lắng, ngài biết ngày tiểu chủ tử ra đời, ánh sáng muôn màu bao phủ Cẩm Khê tộc chứ, trăm hoa đua nở bách thú tề minh, cảnh tượng như vậy ở trong lòng mọi người đều là phúc từ trời cao, thần quang chiếu rọi, lúc này tất cả mọi người đều coi Cẩm Khê tộc là thánh địa, sau này có lẽ sẽ không lại tấn công nữa, huống chi mấy ngày nay cô gia giết gà dọa khỉ cũng làm ọi người chùn bước!”

Nghe vậy U Tà mới gật gật đầu, lập tức nhìn về phía đứa bé trong lòng, khoe miệng cong lên, thật sự là không ngờ tới con mình lợi hại như vậy, vừa ra đời đã giúp Cẩm Khê tộc giải quyết một việc khó.

Nghĩ đến đây U Tà liền nâng mắt nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, nam nhân này tuy rằng gần đây đã hóa thân làm vú em, nhưng mà khí thế cùng thủ đoạn kia lại vẫn như trước không hề thay đổi, thật sự làm cho nàng... Vui mừng không thôi.

Ở Cẩm Khê tộc gần nửa tháng, thời gian dần dần trôi qua.

“Tiểu thư, tiểu thư, chúng ta sẽ đi Băng tuyết đỉnh sao?”, đại tuyết vẫn bay tán loạn, thời tiết băng hàn, Hàn Mai bưng ấm lò trong tay đi vào trong phòng, đối với U Tà vui sướng lớn tiếng nói.

Mấy ngày nay, mấy người Hồn Thiên, Hàn Mai ở Cẩm Khê tộc đều cảm thấy có chút nhàm chán, muốn đổi địa phương chơi đùa. Về phần Băng tuyết đỉnh, các nàng đúng thật là muốn đến đó mấy ngày!

Nghe vậy U Tà ôm Mặc Hàn cũng nâng mi, “Đúng vậy, các người chuẩn bị đi, hôm nay chúng ta liền khởi hành đi Băng tuyết đỉnh” .

U Tà nói xong liền nhìn về phía Mặc Hàn trong lòng, mấy ngày nay Mặc Hàn cùng Mặc Thần ăn ngon ngủ tốt, hiện tại nhìn qua càng thêm trong suốt sáng bóng, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn thỉnh thoảng còn giấu chút bọt nước, song đồng dị sắc luôn chớp chớp, nhìn qua thật sự là làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương vốn muốn ở lại thêm mấy ngày chờ đứa nhỏ đầy tháng mới đi Băng tuyết đỉnh. Nhưng ai ngờ hai vị thúc thúc Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan này, không kìm nén được cao hứng trong lòng, trở lại Di Thất đại lục báo tin vui, bởi vậy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhận được tin tức, trong vòng một tháng phải trở lại Di Thất đại lục đón ngày đầy tháng của hai đứa bé.

Nửa tháng trôi qua U Tà cũng đã nghỉ ngơi đủ mới chuẩn bị đi Băng tuyết đỉnh, chờ làm xong việc liền trở lại Di Thất đại lục, để cho hai tiểu tử này gặp ông bà của bọn họ.

Lúc này Liệt Hỏa Kinh Thương liền ôm Mặc Thần đi đến, U Tà nghe được tiếng vang liền biết là Liệt Hỏa Kinh Thương .

Đã nhiều ngày Liệt Hỏa Kinh Thương luôn ôm đứa nhỏ trong lòng, hôm nay ôm đứa này, ngày mai ôm đứa kia, cho dù đi đâu cũng sẽ ôm một đứa, hành động như vậy không khỏi làm U Tà cảm thấy hết sức buồn cười.

Liệt Hỏa Kinh Thương sau khi học tập bà vú, ôm đứa nhỏ cũng không cứng nhắc như trước, một mỹ nam tuấn mỹ tuyệt luân trong lòng ôm một cục cưng nhỏ nhắn đáng yêu, bộ dáng này khiến người Cẩm Khê tộc được mở rộng tầm mắt.

“Thương, chàng đã trở lại, chuyện Ma Vực giải quyết xong rồi sao? Mặc Thần đói bụng sao?”, U Tà nhất thời nhẹ giọng hỏi.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương đi tới bên cạnh U Tà, cúi mắt nhìn nhìn Mặc Hàn đã ngủ say, thanh âm mềm nhẹ, “Ừ, đã thu xếp ổn thỏa, chúng ta có thể đi Băng tuyết đỉnh ” .

“Ừ, chúng ta hẳn là sớm một chút làm xong việc rồi trở về, mẫu thân thúc giục hơi nhiều “, U Tà nhú mày, ngữ khí vừa bất đắc dĩ lại vừa ầm áp.

“Đúng vậy, từ lúc đứa nhỏ còn trong bụng, mẫu thân đã chuẩn bị quần áo, chỉ sợ hai tiểu tử này đều mặc không hết “, Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy cũng nheo mày kiểm nhìn mặc thần cùng mặc hàn.

Đúng lúc này Hàn Mai đi đến nói, “Tiểu thư, cô gia, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, chúng ta có thể khởi hành !”

“Ừ, được, đi thôi”, nói xong U Tà liền ôm Mặc Hàn đứng dậy, Liệt Hỏa Kinh Thương lập tức theo sát phía sau, người một nhà bước ra phòng, đi tới cửa vào Cẩm Khê tộc, nơi đó đã đứng đầy người.

Trong lòng ba người Đạm Cúc, Thanh Lan cùng Nhã Trúc phía sau đều bưng ầm lô, từ Cẩm Khê tộc đến Băng tuyết đỉnh cũng cần chút thời gian, lúc này đại tuyết bay tán loạn, nếu không chuẩn bị tốt, để thiếu gia lạnh sẽ không tốt lắm.

Phó Bạch ôm Đại Huyền bụng đã nhô cao, sắc mặt sùng kính nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, trên mặt Đại Huyền tràn đầy sự quyến luyến, nàng đã lâu không gặp U Tà, vốn nghĩ vì tiểu chủ tử nhà mình làm vài bộ quần áo, ai ngờ U Tà ở Cẩm Khê tộc mới vài ngày đã muốn đi.

Nghĩ đến đây Đại Huyền liền thở dài, lập tức cầm quần áo trong tay đưa cho Hồn Thiên cùng Hồn Ảnh, đối với U Tà mở miệng, “Chủ tử, đây là quần áo ta làm, so với kim lữ y lúc trước còn trân quý hơn, chỉ dùng loại vải hiếm có đặc biệt của Cẩm Khê tộc để làm, cực kỳ mềm mại, tiểu chủ tử mặc vào sẽ rất thoải mái”, Đại Huyền lưu luyến nhìn U Tà, ngữ khí nghẹn ngào, nàng hiểu được, sau lần này muốn nhìn thấy U Tà cũng rất khó.

U Tà nhìn bọc quần áo to kia, mày liễu nhíu lại, dị năng của Đại Huyền thật sự biến mất sao?

Liệt Hỏa Kinh Thương Lập tức mở miệng, “Quần áo tốt lắm” .

U Tà lúc này mới nhìn Đại Huyền, “Được rồi, không cần khổ sở, nếu nhớ ta, người có thể cùng Phó Bạch đến Di Thất đại lục thăm ta, quần áo ta thay đũa nhỏ nhận” .

Đại Huyền nhìn U Tà vẫn như trước, như lần đầu tiên gặp mặt bộ dáng hồ hững lạnh lùng như vậy, nước mắt như mưa, lập tức quay đầu nhào vào lòng Phó Bạch.

Còn nhớ hai năm trước, cũng là ở trong Cẩm Khê tộc này, nàng đã gặp được nữ tử giống như nữ thần không gì không làm được này .

An ủi nàng nghe nàng tố khổ, cứu nàng cùng Phó Bạch rời khỏi Cẩm Khê tộc.

Vì vài thuộc hạ mà hóa thân thành sát thần đại náo Cẩm Khê tộc.

Nhìn phu quân tụt xuống vách núi, nháy mắt tóc đen biến thành trắng...

Ma U Tà.

Là vì quen biết nữ tử này, cho nên nàng mới có thể thay đổi chính mình, nếu không nhờ nàng, Đại Huyền nàng sẽ không cùng Phó Bạch ở bên nhau; nếu không nhờ nàng, Đại Huyền nàng sẽ không gả cho Phó Bạch; nếu không nhờ nàng, Phó Bạch cũng sẽ không trở thành tộc chủ Cẩm Khê tộc...

Nàng thiết tình hy vọng nữ tử tựa như nữ thần này có thể cả đời hạnh phúc.

Tâm tình Phó Bạch lúc này cũng giống Đại Huyền, hai trông mắt nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương quyến luyến không rời, hôm nay từ biệt, e rằng sẽ là chân trời góc biển, không biết bao nhiêu năm sau mới có thể lại được gặp lại.

Cẩm Khê tộc kích động mà cung kính nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, bọn họ là thần giải cứu Cẩm Khê tộc, là ân nhân của Cẩm Khê tộc bọn họ, nếu ngày đó họ không đến, Cẩm Khê tộc sớm đã bị diệt, nếu bọn họ còn sống, tuyệt sẽ không quên ân tình lớn như vậy.

U Tà nhìn thoáng qua Phó Bạch cùng Đại Huyền rồi lên xe ngựa, Liệt Hỏa Kinh Thương cũng vậy, trước khi vào trong xe ngựa ném một kim bài có khắc hai chữ “Thương Tà” cho Phó Bạch, thanh âm từ tính lãnh liệt, “Sau này, thế lực Ma Vực cùng Âm U cung, các người có thể tùy ý điều động!”

Nói xong liền ôm Mặc Thần lên xe ngựa, Phó Bạch cùng Đại Huyền nhìn kim bài nặng trĩu trong tay, tràn đầy nước mắt cảm động, cho dù là chia lìa, vị thần trong lòng họ cũng khiến bọn họ có thể bảo toàn tính mạng như vậy.

Một chiếc xe ngựa bề ngoài bình thường bên trong xa hoa dần dần rời xa, người Cẩm Khê tộc cũng không chớp mắt nhìn xe ngựa dần dần đi xa kia, cho đến khi đại tuyết phủ đầy lên vết xe ngựa, tất cả mọi người vẫn chưa rời bước.

Lúc này xe ngựa đã tới Tuyết Phong, đường nhỏ yên tĩnh chỉ có một chiếc xe ngựa, tuyết lớn vẫn rơi, âm thanh vù vù gần như che dấu tiếng bánh xe lăn trên tuyết.

Bên trong xe ngựa phủ kín da lông động vật, không gian rộng lớn mà xa hoa, một đám ẩm lờ lờ tỏa ra hơi ẩm dễ chịu, nước trà cùng điểm tâm trên bàn cũng vẫn còn tỏa ra hơi ấm, trái ngược với khí lạnh bên ngoài xe ngựa.

Trong xe ngựa lúc này có khá nhiều người ngồi, U Tà ôm mặc hàn, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm mặc thần, hai người sóng vai ngồi chỗ chủ vị, tám người còn lại là Hồn Thiên, Hàn Mai, Hồn Ảnh, Đạm Cúc, Hồn Lăng, Thanh Lan, Hồn Trạch, Nhã Trúc đều ngồi quanh bàn, không khí ấm áp ở trong xe ngựa lan tràn.

“Thương, hay là ta đánh đàn cho chàng nghe nhé?”, U Tà cảm thấy khung cảnh tuyệt vời xung quanh, đột nhiên nhớ tới đã lâu chưa đánh đàn, cách lúc đi Thiên Hải Vực đã hơn một năm.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn U Tà nhẹ nhàng gật gù đầu, “Được, ta đã lâu cũng chưa nghe nàng đánh đàn”.

Thanh Lan kinh hãi nói, “Tiểu thư muốn đánh đàn, chúng ta lại có nhĩ phúc!”

“Đúng vậy đúng vậy, tiếng đàn tiểu thư mỗi lần đều khác nhau, nhưng mỗi lần đều làm cho chúng ta say mê a!”, Đạm Cúc cũng chớp chớp mắt to, vẻ mặt sùng bái nhìn U Tà.

Hồn Thiên cười nhẹ không nói, tiếng đàn của Vương phi mấy người bọn họ cũng từng nghe qua, trước khi tới Thiên Hải Vực đàn một khúc tam quốc sát kia, sát khí khát máu, nghiêm nghị chém giết, quả thực làm cho người ta giống như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, quanh thân giống như đều chứa đầy chiến ý ngút trời.

Trên mặt tất cả mọi người đều mang ý cười, Liệt Hỏa Kinh Thương tiếp nhận Mặc Hàn trong tay U Tà.

U Tà từ trong vòng ngọc lưu ly lấy huyết cầm ra, đặt trên đùi, suy nghĩ vừa chuyển, ngón tay tinh tế trắng nõn như nước chảy mây trôi múa trên dây đàn, khẽ mở chu môi:

“Người phiêu bạt vẫn chưa ngủ,

Nửa đêm tỉnh giấc nơi xa lạ

Ai bên cạnh sẽ chia ký ức mệt mỏi này

Liên tục nhớ thương

Trời mưa quá vô vị

Đêm nay nổi thất bại càng hiện rõ

Vì sao quan tâm dẫu dang chỉ đối được tuyệt vọng

Không từ cũng không ngữ

Hóa thành khói, lu mờ cả tầm nhìn

Mất tình yêu, ngày đau khổ nhất cuộc đời

Không thể lý giải vì sao không có vĩnh cửu

Tất cả đáng thương, chỉ vì bất chấp theo đuổi

...”

(Bạch: Nhược thủy tam thiên – Châu Truyền Hùng. Link: mp3.zing/bai-hat/-Nhuoc-Thuy-Tam-Thien-Chau-Truyen-Hung/ZWZCO0WE.html)

Công nhận bài này hay nhưng ta không tìm được bài nào nữ hát =.=)

Nhược thủy ba ngàn, chỉ chọn một bầu! Một khúc đàn kể ra tình yêu sâu đậm như vậy, làm cho người nghe cũng thấy dường như người có tình yêu khắc cốt ghi tâm kia là mình, Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn sườn mặt U Tà, như vậy tuyệt sắc khuynh thành, trong con người hổ phách tràn đầy chân thành.

Trong lòng bốn người Hồn Thiên Hàn Mai đều tràn đầy một loại cảm giác sâu sắc không nói thành lời.

Mặc Thần cùng Mặc Hàn trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này cũng chớp mắt, miệng nhỏ giễu bông bóng, giống như biết khúc đàn này là do mẫu thân đại nhân của hai người đàn, cả hai đều cong khóe miệng cười lên tiếng.

Đại tuyết ở ngoài xe ngựa tuôn rơi bay tán loạn, một tiếng đàn nhu tình tận xương phiêu đảng bốn phía, bóng dáng xe ngựa ở trong tuyết mông mông lung lung, giống như thực giống như ảo.

Lúc này ở Tuyết Phong cũng là không khí vui mừng khắp chốn, bởi vì Tuyết Phong nữ hoàng bộ hạ, cũng chính là Mộc Uyển Hi sắp đại hôn !

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đi Cẩm Khê tộc là việc hết sức bí ẩn, cho nên cũng không ai biết được hai người tựa như thần trên Thương Tà đại lục này lại một lần nữa xuất hiện trên đường nhỏ ở Thương Tà đại lục.

Tuyết Phong nữ hoàng Mộc Hoàn Hi không lấy ai khác, chính là Vụ Ảnh Khuynh Liên của Băng tuyết đỉnh! (Bạch: Éc, ta cứ nghĩ Khuynh Liên là nữ Ỗ.Ỗ) Cho nên người có chút thanh danh ở Thương Tà đại lục đều đến chúc mừng, bao gồm Thương Hải Minh Nguyệt, Long Tứ Thiên... Vụ Ảnh Khuynh Thành là người thân duy nhất của Vụ Ảnh Khuynh Liên, tự nhiên là phải có mặt, đến cả Mộc Lăng Phong ẩn cư nơi thôn dã cũng xuất hiện trong hôn lễ.

Bởi vì Mộc Hoàn Hi mới đăng cơ cần người trợ giúp, Mộc Lăng Phong thì vốn không thích chuyện chính sự, sau khi Mộc Hoàn Hi đăng cơ liền chạy tới Băng tuyết đỉnh mời Vụ Ảnh Khuynh Thành xuống núi giúp muội muội, nhưng Vụ Ảnh Khuynh Thành lại không muốn rời Băng tuyết đỉnh, cho nên kêu Vụ Ảnh Khuynh Liên về hoàng cung Tuyết Phong, sau Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên lâu ngày ở chung liền nảy sinh tình cảm, mới có Tuyết Phong nữ hoàng đại hôn hôm nay .

Nữ hoàng đại hôn, giảng đèn kết hoa, vải đỏ trải rộng, toàn bộ Tuyết Phong đều vui sướng, đại tuyết cũng không đóng băng sự vui sướng của mọi người, từ khi Mộc Hoàn Hi lên ngôi, vẫn ghi nhớ lời U Tà lấy dân làm gốc, khắp nơi chiếu cố dân chúng, giành được lòng dân.

Mộc Hoàn Hi đại hôn, từng dân chúng đều chúc phúc cùng vui sướng từ nội tâm.

Xe ngựa đi hai ngày cũng tới biên giới Tuyết Phong.

“A, Tuyết Phong là có đại sự gì sao? Vì sao náo nhiệt như vậy?”, Thanh Lan xốc một góc màn xe ngựa, đập vào mắt chính là sắc đỏ trải rộng, Thanh Lan lập tức liền nghi hoặc mở miệng.

Mọi người trên xe ngựa đều thấy được màu đỏ vui mừng, con người U Tà lóe lóe, lập tức cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hai người đều là hiểu rõ, có thể làm cho Tuyết Phong giống trống khua chiêng phủ kín vải đỏ như vậy, cũng chỉ có hoàng thất, mà vải đỏ lại đại biểu việc vui, như vậy chắc là có người sắp đại hôn .

Mộc Lăng Phong luôn luôn tiêu sái, chỉ sợ sẽ không nhanh như vậy liền định chung thân, như vậy cũng chỉ có Mộc Hoàn Hi đang tại vị.

Nghĩ đến Mộc Hoàn Hi đại hôn, U Tà không khỏi cong lên khóe môi, nhìn dân chúng xung quanh bộ dáng vui sướng, nàng liền biết mấy lời năm đó nói với Mộc Hoàn Hi đã có tác dụng, nàng ta quả thật là một đế vương tốt.

Chưa từng nghĩ sau chuyện của Tây Việt Tiêu, Mộc Hoàn Hi vẫn có thể rộng mở trái tim đón nhận một người khác như vậy, lúc này có lẽ nàng ta đã là một nữ hoàng đủ tiêu chuẩn, đủ tư cách rồi.

Liệt Hỏa Kinh Thương ở một bên nhìn U Tà kia thoáng cảm khái, lãnh liệt mở miệng, “Đi Tuyết Phong hoàng cung!”

Nghe vậy Hồn Thiên liền đánh xe về phía hoàng cung Tuyết Phong, U Tà nâng mắt nhìn nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương, ý cười khóe môi lại càng sâu, nam nhân này, vĩnh viễn đều biết nàng nghĩ gì.

Ở trên đường tới Tuyết Phong hoàng cung, mọi người nghe được Tuyết Phong trăm họ đang bàn luận sự việc.

“Nữ hoàng bệ hạ sau khi đăng cơ tạo phúc dân chúng, được dân tâm! Hiện nhìn thấy nàng đại hôn, trong lòng chúng ta cũng cao hứng, các người nói đúng không?”

“Đương nhiên! Nghe nói nữ hoàng bệ hạ gả cho đệ đệ thần y Vụ Ảnh Khuynh Thành của Băng tuyết đỉnh, ha ha, thật sự là hảo nhân duyên a, sau này Tuyết Phong chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng hưng thịnh!”

“Đúng vậy, chắc chắn vậy, nữ hoàng chúng ta là người được Phong Mâu để hậu đề cử lên ngôi a!”

“...”, chung quanh liên tiếp nghị luận truyền vào trong xe ngựa, tin tức kia không khỏi làm U Tà nhú nhú mày.

Vụ Ảnh Khuynh Liên cùng Mộc Hoàn Hi đại hôn, quả nhiên là hảo nhân duyên.

Liệt Hỏa Kinh Thương ở nghe nói như thế liền nhìn về phía U Tà, con người xanh biếc càng thêm sâu, Vụ Ảnh Khuynh Liên...

Xe ngựa một đường chạy tới hoàng cung Tuyết Phong, sắc mặt thị vệ cửa cung đều mang vui mừng, thỉnh thoảng hướng trong cung nhìn lại.

Khi thấy một chiếc xe ngựa chạy đến, mới ngăn lại, “Hôm nay nữ hoàng bệ hạ đại hôn, không biết người trong xe ngựa là người phương nào, có phải tới dự đại lễ? Nếu đúng mời đưa thiệp cưới ra là có thể đi vào!”

Thị vệ kia ngữ khí không nhanh không chậm nói, tân khách đều đã tiến cung, lúc này vẫn còn người đến muộn như vậy, nghĩ đến đây thị vệ kia không khỏi có chút tức giận, nữ hoàng bệ hạ đại hôn như thế nào lại có thể có người đến muộn!

Nghe vậy Hồn Thiên sững sốt, thiệp mời?

Khi Hồn Thiên còn chưa kịp mở miệng, thanh âm bá khí lạnh liệt của Liệt Hỏa Kinh Thương đã truyền ra, “Phong Mâu để quân cùng để hậu tới tham gia đại hôn!”

Thị vệ kia nghe thấy Liệt Hỏa Kinh Thương nói vậy liền sững sốt, lập tức trong mắt tràn đầy vẻ không tin nói, “Phong Mâu để quân cùng để hậu cũng không biết biến mất đã bao lâu, làm sao có thể xuất hiện ở Tuyết Phong quốc lúc này, không có khả năng! Các người cho dù muốn tiến vào tham gia đại lễ cũng nên tìm một thân phận khả thi một chút, Phong Mâu để quân và để hậu là loại người nào chứ?”

Nghe tiểu thị vệ chửi bới chủ tử nhà mình cùng Vương phi như vậy, sắc mặt Hồn Thiên đen xì, vừa muốn mở miệng giận, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hờ hững của U Tà đã truyền ra, “Hồn Thiên, trực tiếp đánh xe vào!”

“Dạ, Vương phi!”, Hồn Thiên nghe vậy sắc mặt vui vẻ, lập tức không hề liếc mắt nhìn tiểu thị vệ kia nữa, lập tức đánh xe tiến vào hoàng cung Tuyết Phong, khí thế bề thế, đi qua nơi nào cũng khiến mọi người ghen ghét nhìn trân trối.

Bên trong hoàng cung không thể cười ngựa hoặc đánh xe ngựa, đây là luật lệ đã có từ trăm ngàn năm qua, chỉ có người vì quốc gia cống hiến thật lớn mới có được vinh dự này, lúc này nhìn thấy xe ngựa này đi trong hoàng cung, tự nhiên là làm cho không ít người lú lú, bởi vì theo bọn họ biết, trong hoàng cung này không ai có được vinh dự như vậy.

Hồn Thiên cũng không quan tâm đánh xe thẳng tới đại điện, tiểu thị vệ kia khi xe ngựa đi vào mới hồi phục tinh thần lại, lập tức vội vàng hét lớn, “Mau, mau đuổi theo! Hôm nay nữ hoàng bệ hạ đại hôn, người tới không rõ là ai, nếu có sai lầm gì, chúng ta đều mất đầu, mau đuổi theo, mau đuổi theo!”

Nghe vậy phần đông thị vệ liền đuổi theo, chỉ nháy mắt trong hoàng cung Tuyết Phong hình thành một cảnh tượng thế này, một chiếc xe ngựa chạy ở phía trước, phía sau một đám thị vệ lo lắng rống to, “Đứng lại, mau đứng lại!”

Mặc Thần trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương khi nghe thấy tiếng thị vệ kia, thế nhưng lại cười rộ lên, giống như cảm thấy vô cùng thích thú, làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương nhú mày kiểm, con mình thật sự là. . . Không giống người thường.

Xe ngựa một đường chạy tới đại điện, lúc này Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên mặc hỉ phục đỏ thắm đang nhận bách quan triều bái, lại bị một tiếng rống to của thị vệ làm kinh sợ.

Bách quan triều bái bị ngừng lại, đại diện nháy mắt yên tĩnh, tất cả mọi người không hện mà cùng nhìn về phía xe ngựa bị thị vệ vây quanh, sắc mặt Mộc Hoàn Hi lập tức trầm xuống, trong ánh mắt tràn đầy thành thực cùng uy nghiêm nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong xe là người nào?”

Nghe thấy giọng nữ uy nghiêm, khóe môi U Tà cong lên, mà tiểu thị vệ kia lại làm sao có thể cùng đường đường nữ hoàng đối diện nói, giờ khắc này dĩ nhiên là ngây ngốc không biết làm sao.

Đúng lúc này Hồn Thiên ngẩng đầu nhìn, phi thân một cái xuống xe ngựa, tiếp theo là một giọng nữ trong trẻo hờ hững vang lên.

“Sao vậy? Mới qua không bao lâu, đã quên ta?”, tiếng nói vừa ngừng, U Tà đã ôm Mặc Hàn xuống xe ngựa, Liệt Hỏa Kinh Thương ôm Mặc Thần xuống trước, sau đó đỡ U Tà xuống, dáng vẻ cực kỳ giống một nam nhân tốt.

Mộc Hoàn Hi cùng mọi người nghe thấy thanh âm quen thuộc kia cả người đều run lên, không chớp mắt nhìn nữ tử cùng nam nhân mới từ xe ngựa bước xuống kia, phong hoa tuyết đại, khuynh quốc khuynh thành.

Mộc Hoàn Hi khi nhìn thấy màu bạc có chút quen thuộc, trong hốc mắt rưng rưng nước mắt, nàng, nàng thật sự đã trở lại, nàng đã tới đại hôn của mình!

Vụ Ảnh Khuynh Liên bên cạnh Mộc Hoàn Hi cũng sửng sốt, nữ tử này, là người hán từng ảo tưởng, hán chưa bao giờ từng nghĩ tới, ngày hán đại hôn nàng sẽ tới tham gia!

Mộc Hoàn Hi một chút cũng không bận tâm từ trên đài cao bước xuống, bước đi có chút vội vàng, nhanh chóng tới trước mặt U Tà, nhìn nữ tử tóc bạc, quần áo màu bạc đứng đối diện, nước mắt Mộc Hoàn Hi không tự giác chảy xuống.

Nhưng khi nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, ánh mắt liền bị kiềm hãm, lập tức lại nhìn nhìn bụng U Tà bằng phẳng, sắc mặt vui vẻ, thanh âm run run mà lại kích động nói, “U Tà tỷ tỷ! Tỷ. . .”

U Tà nhìn nhìn Mộc Hoàn Hi đã trở nên thành thực, đủ để một mình đảm đương bờ cõi một phương, khóe môi cong cong, “Vừa khóc vừa cười còn ra thể thống gì, hôm nay muội là tân nương tử, ta mang theo phu quân cùng con tới tham gia đại hôn của muội” .

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi ngược lại khóc lớn hơn, “U Tà tỷ tỷ, muội nhớ tỷ! Tỷ rốt cuộc trở về xem muội !”

Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này cau mày, vì sao Tà Nhi vừa đến, lại có nhiều tâm mắt tụ tập trên người nàng như vậy, thật sự là làm cho người ta. . . Không thoải mái.

Giống như cảm nhận được Liệt Hỏa Kinh Thương hờn ghen, U Tà khóe miệng cười càng sâu, Mộc Uyển Hi cũng vội vàng lau lau nước mắt, thanh âm sùng kính nói với Liệt Hỏa Kinh Thương, “Phong Mâu để quân!”

Liệt Hỏa Kinh Thương thản nhiên gật gật đầu.

“Ta không phải đến rồi sao, như thế nào còn không tiếp tục!”, U Tà nhìn nhìn bách quan đã ngu si, lại nhìn nhìn Vụ Ảnh Khuynh Liên trên đài cao bộ mặt cũng có chút đại ra, thanh âm trêu đùa.

Mộc Hoàn Hi phất phất tay với đám thị vệ, cho bọn họ đi xuống. Nếu là bình thường nàng chắc chắn sẽ xử phạt, nhưng hôm nay là đại hôn của nàng, hơn nữa lại thấy được U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, tâm tình Mộc Hoàn Hi tự nhiên vô cùng tốt, cũng không so đo cùng bọn họ, mà U Tà liền lại càng không cùng bọn thị vệ này chấp nhặt .

Đại hôn tiếp tục, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong chờ bách quan triều bái xong đi tới trước mặt U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, hai người nhìn mái tóc bạc trắng của U Tà, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Người đã trở lại. . .”, Vụ Ảnh Khuynh Thành mở miệng trước, tuy rằng thanh âm lạnh băng như trước, nhưng nếu lắng nghe, cũng có thể nghe ra trong thanh âm hần run run nhẹ nhẹ.

Nghe vậy U Tà thản nhiên gật gật đầu nói, “Ừ, ta đã trở về. Không biết các người mấy ngày nay tốt không” .

Mộc Lăng Phong cười to, “Ha ha ha, đương nhiên là tốt! Chỉ là ngươi không có đây, ta không biết kiếm ai để chơi đùa! Anh em kết nghĩa quảng ở trong này thật đúng là không phúc hậu, không bằng ta theo người đi Di Thất đại lục nhìn một chút!”

“Tốt, Di Thất đại lục không có hoàng quyền ngươi sẽ thích!”, U Tà lúc này mở miệng nói.

“Nhiếp Chính Vương! Nhiều năm không thấy!”, lập tức Mộc Lăng Phong nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, trong giọng nói mang theo một tia sùng kính, mặc kệ thời gian thay đổi như thế nào, phong mâu chiến thần nhiếp chính vương Liệt Hỏa Kinh Thương năm đó kinh sợ sa trường vẫn là người trong lòng Mộc Lăng Phong sùng bái nhất, đây là việc trước sau chưa từng thay đổi.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng thần nhiên gật gật đầu, trên thế giới này người duy nhất có thể làm cho Liệt Hỏa Kinh Thương không khống chế được cảm xúc cũng chỉ có duy nhất một Ma U Tà, những người khác đối với hắn mà nói chỉ là bèo nước gặp nhau.

“Đây là hài tử của ngươi! Bộ dạng thật sự là phần điêu ngọc trác!”, Mộc Lăng Phong lại nhìn đến Mặc Hàn được U Tà ôm vào trong ngực kinh hỉ lớn tiếng nói, một đôi tròng mắt dị sắc kia quả thực làm cho người ta trầm mê.

“Đúng vậy, đây là hai con trai của ta!”, U Tà đang nghe đến hai chữ đứa nhỏ, trong thanh âm lạnh lùng mới mang theo chút nhu hòa.

“Không lẽ các ngươi mới từ Cẩm Khê tộc đến? Chuyện nửa tháng trước cũng là ngươi gây nên?”, Vụ Ảnh Khuynh Thành khi nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, ngữ khí vội vàng, trong thanh âm lạnh băng hỗn loạn có một tia hiểu rõ.

Ngày ấy dị tượng kia cũng khiến sợ hãi không thôi, vốn muốn tới Cẩm Khê tộc một chuyến, nhưng Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Hoàn Hi sắp đại hôn, hắn căn bản là không đi được, cho nên mới chưa đi, lúc này nhìn thấy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương mới nhớ tới chuyện ngày ấy.

Nghe nói như thế Mộc Lăng Phong cũng sửng sốt, cảnh tượng kia thực làm cho người ta muốn quên cũng không thể, nếu thật sự là U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương gây nên, vậy cũng quá chấn kinh rồi, bởi vì hai người này vốn đã là một sự tồn tại khiến người ta khiếp sợ rồi.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương nhú nhú mày kiếm, thanh âm từ tính mà lãnh liệt nói, “Là dị tượng khi con ta ra đời!”

Khi Liệt Hỏa Kinh Thương nói lời này trong thanh âm tràn đầy tự hào, con mình ra đời đã tạo nên oanh động lớn như vậy được, lần đầu làm cha này muốn không tự hào cũng khó.

U Tà cười lên tiếng, nam nhân này, có đôi khi thật đáng yêu.

“Đúng rồi, chờ đại lễ kết thúc, chúng ta có một việc muốn nói với ngươi!”, U Tà sau khi cười xong mới nói với Vụ Ảnh Khuynh Thành, trong thanh âm mang theo một tia trầm trọng.

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành không khỏi sửng sốt, có một việc muốn nói với hắn?

“Là chuyện gì? Rất quan trọng sao?”, Mộc Lăng Phong nhìn biểu tình U Tà, nhất thời cảm thấy tò mò, có chuyện gì muốn nói với Khuynh Thành đây?

“Quả thật rất quan trọng!”, U Tà lúc này thần nhiên mở miệng nói năm chữ, sau đó liền không nhiều lời nữa.

Tâm Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng nhảy dựng, không biết vì sao, hắn cảm thấy lần này U Tà sẽ nói với hắn chuyện gì đó vô cùng quan trọng, rốt cuộc là chuyện gì?

106. Q.iii – Chương 12

Chương 12: Lánh đời gia tộc, bí bảo bát thực.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

Rất nhanh, sau khi bách quan triều bái kết thúc Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên đi tế tổ, tuyên đọc diễn văn, đại hôn thành!

Nhưng lúc này Mộc Hoàn Hi lại làm một hành động khiến người ta khiếp sợ, chỉ thấy nàng một thân mặc hỉ phục ở trên đài cao quỳ rạp xuống trước U Tà, trịnh trọng uy nghiêm nói, “Bất luận Mộc Hoàn Hi ta hôm nay là người có thân phận gì, tử vong viên là người mà ta kính trọng nhất!”

Nhìn Mộc Hoàn Hi quỳ lạy, văn võ bá quan ở đây đều quay về phía U Tà quỳ rạp xuống đất, nữ tử này năm đó không chỉ chưa từng ra tay với Tuyết Phong, ngược lại còn đề cử nữ hoàng lên ngôi, tạo nên một thời kỳ phồn thịnh nhất của Tuyết Phong quốc ngày nay, nữ tử này tuyệt đối đáng giá để Tuyết Phong bọn họ kính trọng cùng kính yêu!

U Tà ôm Mặc Hàn trong lòng lặng lặng nhìn mọi người hành lễ, sau một lát mới là thản nhiên mở miệng, “Mộc Hoàn Hi, Tuyết Phong nữ hoàng, vô luận ngày sau như thế nào, nhớ kỹ lấy dân làm gốc, dân như nước quốc như thuyền, nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền!”

Khi U Tà nói những lời này ra, trong mắt Liệt Hỏa Kinh Thương xét qua một đạo sủng nịch, nữ nhân này, nữ nhân của Liệt Hỏa Kinh Thương hẳn, quả nhiên không giống người thường!

Đồng tử hai người Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong co rụt lại, lập tức liếc mắt nhìn nhau một cái, dân như nước quốc như thuyền, nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, lời nói rung động lòng người như vậy xuất ra từ miệng một nữ tử lại càng làm cho người ta sùng kính.

Nếu là nữ tử khác nói ra, chỉ sợ thế nhân sẽ mở rộng tầm mắt, nhưng lời này là Ma U Tà nói, lại có vẻ rất đương nhiên, giống như nữ tử này đủ để bề ngễ thiên địa vậy.

Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên lúc này cũng sững sốt, sau khi tinh tế suy tư, Mộc Hoàn Hi hướng tới U Tà lạy sâu ba lạy, lập tức trịnh trọng nói, “Vâng, Hoàn Hi ghi nhớ!”

Đại hôn của nữ hoàng Tuyết Phong quốc, một đế hậu nước khác lại được bách quan triều bái, truyền lưu thiên cổ...

Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên được đưa vào động phòng, U Tà nhìn thoáng qua phương hướng Mộc Hoàn Hi rời đi rồi liền theo Vụ Ảnh Khuynh Thành và Mộc Lăng Phong đến thiên điện.

Ở bên trong thiên điện U Tà gặp hai người Long Tứ Thiên cùng Thương Hải Minh Nguyệt, hai người này vẫn dây dưa như vậy, đại lễ vừa rồi Long Tứ Thiên bởi vì không chịu nổi Thương Hải Minh Nguyệt dây dưa, mới đi tới thiên điện nghỉ ngơi, ai ngờ Thương Hải Minh Nguyệt cứ nhiên đuổi theo lại đây.

Khi nhìn thấy U Tà, Long Tứ Thiên cùng Thương Hải Minh Nguyệt đều sững sốt, quá khứ bắt đầu hiện lên từng chút từng chút trong tâm trí, Long Tứ Thiên nhìn thấy trong lòng U Tà ôa nhi, trái tim nhói đau.

Khi Long Tứ Thiên cùng Thương Hải Minh Nguyệt đem ánh mắt nhìn chăm chú mái tóc bạc của U Tà, đồng tử hai người đều co rụt lại.

Lập tức trên mặt Long Tứ Thiên nở một nụ cười miễn cưỡng đi tới bên người U Tà, “Nàng. . . Nàng tới tham gia hôn lễ của Mộc Hoàn Hi sao?”

Nghe vậy biểu tình U Tà cũng không thay đổi, nhìn Long Tứ Thiên thản nhiên gật gật đầu, lạnh lùng hồ hững nói, “Ừ” .

Nhìn biểu tình U Tà nhiều năm như vậy đều không có biến hóa, trong lòng Long Tứ Thiên trăm mối tơ vò, thậm chí trào ra một chút chua xót, Thương Hải Minh Nguyệt đi theo Long Tứ Thiên lâu như vậy tự nhiên cũng có thể cảm nhận được.

Nàng không ngờ, mị lực của nữ tử này lại lớn như thế, lâu như vậy, trong lòng Long Tứ Thiên vẫn như cũ không quên được nàng, nhưng cái này cũng có nguyên do, một nữ tử như Túc Mặc U Tà, chỉ sợ cả đời đều khó có thể quên.

Thương Hải Minh Nguyệt cười gật gật đầu với U Tà, thanh âm trầm trầm, “Phong Mâu để hậu cùng để quân biến mất lâu như vậy, lúc này đến đều đã làm phụ vương mẫu hậu, thật sự làm cho Minh Nguyệt hâm mộ a!”

Thương Hải Minh Nguyệt nhìn Mặc Thần cùng Mặc Hàn phần điều ngọc mài trong lòng U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Nghe vậy U Tà nhìn Mặc Hàn trong lòng, trên mặt nở nụ cười, trong thanh âm lạnh lùng hờ hững cũng chứa chút nhu hòa nhẹ nhàng, “Đúng vậy. Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, giờ phút này đúng là đều làm phụ vương cùng mẫu hậu rồi ” .

“Tiểu thư, chúng ta đi vào trước đi, tiểu thiếu gia hẳn là đói bụng!”, đúng lúc này Đạm Cúc nhẹ giọng mở miệng.

Nghe được Đạm Cúc trong lời nói U Tà này liền nói, “Đúng vậy, mấy người chúng ta liền đi vào trước”, nói xong liền cùng Liệt Hỏa Kinh Thương sóng vai đi phía trước, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong liếc nhau rồi theo sát phía sau.

Long Tứ Thiên ngơ ngác nhìn phương hướng U Tà rời đi, khóe miệng cười chua xót, ở trong lòng nữ tử này, chỉ sợ hẳn chính là người qua đường mà thôi. . . Người qua đường... Ha ha!

Nghĩ đến đây Long Tứ Thiên lắc lắc đầu, xoay người rời thiên điện, Thương Hải Minh Nguyệt nhìn qua phương hướng U Tà rời đi, lập tức nhìn bóng dáng cô tịch kia, trên mặt tràn đầy kiên định.

Nếu Thương Hải Minh Nguyệt nàng đã quyết định, như vậy Long Tứ Thiên, nam nhân này, nàng muốn chắc rồi!

Thương Hải Minh Nguyệt bước nhanh đuổi kịp Long Tứ Thiên, hai người một nhanh một chậm, một trước một sau tiêu sái rời đi...

Lúc này U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong đều đi tới thiên điện.

“Hiện tại đại hôn đã xong, có chuyện gì muốn nói với ta?”, vừa mới bước vào thiên điện, Vụ Ảnh Khuynh Thành liền mở miệng hỏi, trong giọng nói còn pha một tia hiếu kỳ đến chính hắn cũng không phát hiện ra.

Nghe vậy U Tà liền liếc mắt nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương một cái, Liệt Hỏa Kinh Thương lấy miếng ngọc bội trong tay áo ra đưa cho Vụ Ảnh Khuynh Thành, “Đây là Vụ Ảnh Vô Danh tiền bối dặn ta đưa cho người, như vậy người hẳn là biết đây là vật gì!”

Khi Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn ngọc bội trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương lưng cứng đờ, lập tức vươn tay run rẩy tiếp nhận ngọc bội kia hẳn làm sao có thể không biết ngọc bội này, làm sao có thể không biết đây là vật gì!

Nhìn ngọc bội trong tay này như trước trong suốt, Vụ Ảnh Khuynh Thành suy nghĩ dần dần quay lại hơn mười năm trước.

Khi Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên được Vụ Ảnh Vô Danh cứu trở về Băng tuyết đỉnh, liền nhận Vụ Ảnh Vô Danh làm sư phụ, ngày ngày cùng hắn học tập y đạo, hai người đều là cực có thiên phú, Vụ Ảnh Khuynh Thành thậm chí so với Vụ Ảnh Vô Danh còn là trò giỏi hơn thầy, tuổi còn nhỏ liền triển lộ ra y học thiên phú kinh người, sau được thế nhân tôn xưng “Khuynh Thành thần y!”

“Khuynh Thành, cùng sư phụ đến đỉnh núi đi, sư phụ có chuyện muốn nói với con!”, một đêm, trăng sáng treo cao, Vụ Ảnh Vô Danh nói với Vụ Ảnh Khuynh Thành xuất sắc sắc trắng tuyết lại lạnh như băng.

“Dạ, sư phụ”, nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không cự tuyệt, mà lên tiếng trả lời rồi theo Vụ Ảnh vô danh lên đỉnh núi!

Vụ Ảnh Vô Danh ở trên đỉnh núi liền vắn chấp tay sau lưng quay lưng với Vụ Ảnh Khuynh Thành, nhìn về phương xa, trong mắt tràn ngập hối hận tưởng niệm cùng cảm xúc không biết tên, lúc sau Vụ Ảnh Vô Danh mới xoay người nhìn về phía Vụ Ảnh Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, sư phụ gọi con tới là có một việc muốn phó thác cho con!”, trong thanh âm Vụ Ảnh Vô Danh tràn đầy trịnh trọng, giống như việc hấn muốn phó thác là việc hết sức nghiêm trọng, điều này làm cho Vụ Ảnh Khuynh Thành nháy mắt liên căng thẳng.

Vụ Ảnh Khuynh Thành Lập tức thật sâu nhìn Vụ Ảnh Vô Danh một cái, cũng trịnh trọng nói, “Vâng, sư phụ, bất kể người phó thác việc gì, đồ nhi đều sẽ làm được, sẽ không làm cho người thất vọng!”

Thế nhân tương truyền tính tình Vụ Ảnh Khuynh Thành lạnh như hàn băng, nhưng nếu đối với sư phụ Vụ Ảnh Vô Danh, người đã nuôi nấng hấn từ nhỏ, loại lạnh băng này liền hóa thành hư vô, một ngày làm thầy cả đời làm cha, người có thể làm cho Vụ Ảnh Khuynh Thành hấn kính trọng, chỉ có một Vụ Ảnh Vô Danh!

Vụ Ảnh Vô Danh hòa ái cười cười, vỗ vỗ bả vai Vụ Ảnh Khuynh Thành nói, “Đứa trẻ ngoan! Việc sư phụ muốn giao cho con quả thật rất quan trọng, túi gấm này cho con, con còn nhớ rõ năm đó vì sư cho con xem mảnh ngọc bội kia không?”, nói xong Vụ Ảnh Vô Danh liền đem một túi gấm túi đưa cho Vụ Ảnh Khuynh Thành.

“Sư phụ, đồ nhi còn nhớ!”, nói đến ngọc bội kia Vụ Ảnh Khuynh Thành tự nhiên nhớ rõ, cả đời Vụ Ảnh Vô Danh không màng danh lợi, càng không tham lam vàng bạc châu báu, nhưng mà trên người ông lại trước sau như một có đeo một miếng ngọc bội!

Vụ Ảnh Khuynh Liên tò mò hỏi lai lịch ngọc bội này, Vụ Ảnh Khuynh Thành đến nay còn nhớ rõ khi nói về miếng ngọc bội đó, Vụ Ảnh Vô Danh đã hối hận như vậy, thống khổ như vậy ...

“Vậy con phải nhớ kỹ! Nếu sau này có người đem ngọc bội kia đến cho con, con nghe việc hấn nói xong thì suy nghĩ lại, sư phụ cũng không muốn làm khó con, nếu con không muốn, vậy hãy đập nát ngọc bội, trợn đời không thể để người trên đời nhìn thấy! Nhưng túi gấm này lại phải giao cho người đó!”, ánh mắt tang thương của Vụ Ảnh Vô Danh tràn đầy hòa ái cùng kỳ vọng nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành.

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn túi gấm, lại nâng mắt nhìn Vụ Ảnh Vô Danh, giọng nói lạnh băng mà trịnh trọng, “Sư phụ yên tâm! Đồ nhi chắc chắn hoàn thành việc người giao cho!”

“Đồ nhi tốt! Con là đồ nhi tốt của sư phụ! Chờ sau này sư phụ về với đất mẹ, con nhất định phải hảo hảo học y, chữa khỏi cho phụ nhân kia, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, làm nghề y chính là làm việc thiện!”, Vụ Ảnh Vô Danh cười gật gật đầu, sau đó lại xoay người nhìn về phương xa, nặng nề nói nhỏ.

Cả đời Vụ Ảnh Vô Danh ta đều nhấp nhô, vốn tưởng rằng không có vương bận gì, nhưng hai đồ đệ Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên này cũng là thứ khiến ta khó buông tha, chuyện xảy ra năm đó, thật sự làm cho hấn khó có thể quên!

Lánh đời gia tộc Vụ Ảnh sơn trang, không biết hiện nay thế nào, người kia, người từng giúp ông thoát khỏi Vụ Ảnh gia không biết có phải đã...hay không? Ông cũng không muốn đem cừu hận đặt lên vai Vụ Ảnh Khuynh Thành, đồ đệ này của ông, hồ hững nhưng lạnh lùng, so với ông càng không vương bận.

Nhưng bảo ông không quan tâm Vụ Ảnh gia cũng không thể, mà ông nay tuổi tác đã cao, càng không muốn nghe Vụ Ảnh gia tộc bị phá hư đến đâu, cho nên an hưởng lúc tuổi già, Khuynh Thành. . . Hy vọng con không trách vì sư, nếu con không muốn bước vào trong hỗn loạn của ẩn gia, vậy sư phụ cũng không trách!

Sau đêm đó không lâu Vụ Ảnh Vô Danh liền cười hạc về trời, Vụ Ảnh Khuynh Thành vốn muốn an táng hấn, nhưng mà nhìn thấy di trúc của ông, thủy táng, sư mệnh khó cãi, nhìn cỗ quan tài dần chìm xuống kia, trong mắt Vụ Ảnh Khuynh Thành tràn đầy bi thống, mà Vụ Ảnh Khuynh Liên lại khóc thành tiếng...

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành run run cầm ngọc bội, thần sắc phiêu tư, có chút thổ dài, lập tức quay đầu nhìn về phía U Tà, chỉ thấy giờ phút này U Tà đang dứt sữa dê cho Mặc Hàn, trên mặt khuynh thành tuyệt sắc mang theo mẫu tính, thật nhu hòa, thật làm cho người ta si mê.

“Sư... Sư phụ... Không chết có phải không? Có phải không? Sư phụ kêu người nói... nói gì với ta?”, suy nghĩ Vụ Ảnh Khuynh Thành dừng lại, liền đem ngọc bội gút gao nắm trong tay, thanh âm lạnh như băng mà lại

run run.

“Di Thất đại lục có lánh đời gia tộc, ta đến nay biết Vụ Ảnh gia, Âu Dương gia, còn lại không biết, sư phụ của ngươi là thiếu chủ Vụ Ảnh gia, năm đó bị gian nhân làm hại phải đi tha hương tới Băng tuyết đỉnh, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không buông xuống được, mới để ta mang ngọc bội tới tìm ngươi, muốn ngươi trọng chính Vụ Ảnh gia tộc, diệt trừ gian nhân lên làm thiếu chủ! Mà ông... Đã đi rồi”, thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh liệt, nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành gần từng chữ.

Nghe được sư phụ thật sự đã chết, Vụ Ảnh Khuynh Thành hung hăng nhắm chặt hai mắt, sau một hồi mới chậm rãi mở, lập tức nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, duyên phận quả nhiên kỳ diệu, hắn chưa từng nghĩ tới người hôm nay cầm ngọc bội này đến là hắn, nam tử tựa như thần này, Liệt Hỏa Kinh Thương!

Mặc Hàn trong lòng U Tà đã ngủ, U Tà vỗ nhẹ Mặc Hàn nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành nói, “Sáng sớm ngày mai ngươi cùng chúng ta đi Di Thất đại lục, lánh đời gia tộc không thể khinh thường, bàn bạc kỹ hơn mới tốt!”

Nghe thanh âm thần nhiên mà lạnh lùng này đồng tử Vụ Ảnh Khuynh Thành co rụt lại, lập tức nhìn về phía U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này cũng nói, “Ngươi theo chúng ta đi sẽ tốt hơn!”

“Đúng vậy Khuynh Thành, ta cũng đi Di Thất đại lục, chỗ đó chúng ta vẫn chưa từng đi qua, vẫn nên theo U Tà cùng Nhịếp Chính Vương đi thì hơn! Nếu lánh đời gia tộc thần bí như vậy, chúng ta nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ, vẫn nên bàn bạc kỹ mới tốt!”, Mộc Lăng Phong cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành làm bằng hữu nhiều năm, tự nhiên biết cảm xúc hỗn loạn trong lòng hắn, mới lên tiếng an ủi.

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành mới nâng mắt nhìn nhìn Mộc Lăng Phong, lại nhìn nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, khẽ gật đầu nói, “Ngày mai trước khi rời đi ngươi theo ta đến Băng tuyết đỉnh lấy vài thứ, đó là thứ sư phụ muốn ta giao cho ngươi!”

Liệt Hỏa Kinh Thương do dự một chút rồi gật gật đầu, đối với đồ Vụ Ảnh Vô Danh tiền bối lưu cho hắn, hắn có chút tò mò, ngày mai liền đi xem rốt cuộc là gì.

Tuy rằng Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không muốn tham dự âm mưu gia tộc này, nhưng Vụ Ảnh Vô Danh đối với hắn ân trọng như núi, hắn không muốn để ông thất vọng, đi Di Thất đại lục? Có lẽ cũng sẽ rất thú vị.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Hoàn Hi cùng Vụ Ảnh Khuynh Liên đi tới thiên điện, U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong đều đang ăn sáng.

Mộc Hoàn Hi thấy U Tà chưa đi liền nhẹ nhàng thở ra, lập tức ngồi xuống bên người U Tà nói, “U Tà tỷ, tỷ ở Tuyết Phong mấy ngày đi! Ta đã lâu không cùng tỷ tán gẫu rồi!”

U Tà nhìn tư thái tiểu nữ của Mộc Hoàn Hi thì không khỏi cười lắc lắc đầu, cô gái này, trước mặt người khác thì thành thực ôn trọng lại uy nghiêm, vì sao trước mặt nàng lại như vậy đây?

“Hi Nhi đừng náo loạn, đã thành thân rồi mà vẫn còn như vậy, lát nữa chúng ta sẽ theo U Tà tỷ tỷ của ngươi đi Di Thất đại lục!”, Mộc Lăng Phong nhìn Mộc Hoàn Hi cũng cười lắc lắc đầu.

Nghe vậy Mộc Hoàn Hi sửng sốt, nhảy dựng lên hét lớn, “Cái gì! Các ngươi? Chẳng lẽ tất cả các ngươi đều đi Di Thất đại lục? Đây làm sao có thể, không được!”, Mộc Hoàn Hi nói xong trong mắt liền tụ đầy nước mắt.

Nàng thật vất vả mới gặp được U Tà tỷ tỷ cùng hoàng huynh, như thế nào hai người này sau khi nàng thành thân liền chạy đến một khối đại lục khác, làm sao có thể?

Lúc này Vụ Ảnh Khuynh Liên cũng phục hồi tinh thần lại, tao nhã nói, “Đại ca, chẳng lẽ huynh cũng muốn đi?”

“Ừ, ta cũng phải đi Di Thất đại lục, về sau hai vợ chồng các ngươi nhất định phải nắm tay nhau thống trị tốt Tuyết Phong”, Vụ Ảnh Khuynh Thành ngẩng đầu thần nhiên nhìn thoáng qua Vụ Ảnh Khuynh Liên, thanh âm cũng bình thản, không hề lạnh băng.

“U Tà tỷ tỷ, tỷ không đi có được không! Ta không muốn tỷ đi, tỷ hôm nay đi rồi, không biết ngày nào mới có thể trở về thăm muội!”, Mộc Hoàn Hi nghe thấy Vụ Ảnh Khuynh Thành nói vậy liền biết chỉ sợ hôm nay nàng không giữ được người, lập tức hai mắt đầm lệ mông lung nhìn U Tà, thanh âm không từ bỏ, lưu luyến nói.

“Được rồi, ta sẽ trở về, đều đã làm nữ hoàng cùng vợ người ta, vì sao còn khóc nhè, Thần Nhi, nhìn Hi đi của con xem, lớn như vậy còn khóc nhè”, nhìn Mộc Hoàn Hi, U Tà liền cười nói với Mặc Thần trong lòng.

Mặc Thần giống như có thể nghe hiểu U Tà nói gì, lúc này nhếch môi nở nụ cười với Mộc Hoàn Hi hai mắt đỏ bừng như mắt thỏ.

Mộc Hoàn Hi thấy Mặc Thần, không khỏi cười ra tiếng, vội vàng lau nước mắt, nhìn Mặc Thần cười, “Thần Nhi ngoan, không cần cười Hi đi a!”

Mọi người thấy hành động trẻ con của Mộc Hoàn Hi, không khỏi cười ha ha, nháy mắt không khí ly biệt cũng không thể lương cùng bi thương như vậy nữa.

Ấn sáng xong, Liệt Hỏa Kinh Thương liền theo Vụ Ảnh Khuynh Thành đi Băng tuyết đỉnh, mà U Tà mang theo Mộc Lăng Phong ngồi xe ngựa đi tới Di Thất đại lục, bọn họ sẽ theo sau.

Thời tiết lúc này đã tốt hơn, tuyết cũng ngừng rơi, trên đường nhỏ phủ đầy tuyết trắng, xe ngựa nghiền quá phát ra thanh âm kéo kẹt kẹt, U Tà nhắc mình xe, nhìn tuyết ở khắp nơi tâm tình cũng tốt hơn.

Mộc Lăng Phong ngồi xe ngựa thấy biểu tình của U Tà, không khỏi mở miệng nói, “Người vì sao lại chọn gả cho Nhiếp Chính Vương?”

Tuy rằng Liệt Hỏa Kinh Thương thật sự độc bá thiên hạ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, nhưng cũng ví ánh sáng của hắn quá chói mắt, khiến Ma U Tà luôn bị xem nhẹ, vì sao lại lựa chọn gả cho hắn?

Theo Mộc Lăng Phong biết, Vụ Ảnh Khuynh Thành, Long Tứ Thiên đều thích nàng, đến cả hắn cũng từng có một khắc động tâm.

U Tà vốn đang xem cảnh tuyết nghe Mộc Lăng Phong nói vậy liền quay đầu, lập tức đem Mặc Thần ngủ say trong lòng đưa cho Hàn Mai. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững nói, “Yêu một người không cần lý do, liếc mắt một cái tình sâu vạn năm” .

Liếc mắt một cái tình sâu vạn năm? Mộc Lăng Phong nghe thế liền sửng sốt, lập tức lại mở miệng nói, “Người mới nhìn thấy hắn lần đầu liền yêu hắn? Chẳng lẽ trên đời thực sự có vừa gặp đã thương sao?”

Nghe vậy U Tà cong khóe môi, trong đầu nhớ tới cảnh lúc mới gặp Liệt Hỏa Kinh Thương, một đêm hội bách hoa hai năm trước kia hiện ra rõ ràng trước mắt, có lẽ là vì con người xanh biếc không giống người thường kia của hắn, có lẽ là hắn so với nàng còn có hơi thở mạnh mẽ hơn, cứng rắn hơn cùng thân thủ tốt hơn, có lẽ là...

Tất cả đều rõ ràng nói cho nàng, khi hai người đối diện đêm đó, chuyện về sau đều đã định, bất luận nàng gặp được ai trước, sau lại gặp được ai, ai thích nàng hoặc là ai thích hắn, đều không quan trọng.

Chỉ liếc mắt một cái, liền nhất định nàng Ma U Tà là Liệt Hỏa Kinh Thương thế!

“Thế sự khó liệu, có lẽ lúc này người sẽ gặp được nhân duyên định mệnh của mình, có lẽ là sau khi đến Di Thất đại lục, sau này, bất luận các người yêu nhau là vì sao, trong lòng người sẽ có thanh âm nói cho người biết, nàng có phải người ở cùng người cả đời hay không.”

Nghe vậy Mộc Lăng Phong cái hiểu cái không gật gật đầu, lập tức lại cười lắc lắc đầu, hắn? Gặp được mệnh định nhân duyên? Hắn căn bản không nghĩ tới cưới vợ. . . Nhiều năm như vậy làm sao có thể nói gặp liền gặp được.

Nhưng mà quả thật là như U Tà nói, thế sự khó liệu...

Băng tuyết đỉnh.

Vụ Ảnh Khuynh Thành lấy túi gấm kia giao cho Liệt Hỏa Kinh Thương, “Đây là sự phụ kêu ta giao cho người cầm ngọc bội, nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng xem qua!”

Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn nhìn túi gấm đặt ở trong tay Liệt Hỏa Kinh Thương, thanh âm lạnh băng.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương gật gật đầu, lạnh nhạt nói với Vụ Ảnh Khuynh Thành, “Đi thôi!”

Liệt Hỏa Kinh Thương xoay người đi từng bước, thanh âm Vụ Ảnh Khuynh Thành trầm trọng mà lạnh băng lại vang lên, “Liệt Hỏa Kinh Thương, ta hy vọng người này cả đời đều đối tốt với nàng!”

Liệt Hỏa Kinh Thương hơi ngừng cước bộ một chút, con người sâu thẳm, thanh âm lãnh liệt mà bá đạo, “Nữ nhân của ta, ta đương nhiên sẽ đối xử thật tốt! Dù sinh dù tử, quyết không phụ nàng!”

Nói xong Liệt Hỏa Kinh Thương liền lách mình đi về phương xa, Vụ Ảnh Khuynh Thành cười khổ một tiếng, lập tức nhìn nhìn bằng óc phía sau, thân thể chợt lóe đi theo Liệt Hỏa Kinh Thương.

Rất nhanh, hai người liền đuổi kịp xe ngựa, đoàn người đi về hướng Di Thất đại lục.

Xe ngựa đi hai ngày hai đêm, rốt cục đi tới điểm giao nhau giữa Di Thất đại lục cùng Thương Tà đại lục, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong lúc này liếc nhau, lập tức theo U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương xuống xe ngựa.

Sau khi đi vào Di Thất đại lục, hai người đều là sắc kinh ngạc, thì ra nơi giao nhau giữa Thương Tà đại lục cùng Di Thất đại lục chính là nơi này! Thật sự là làm cho người ta đoán không ra, trách không được thế nhân đều là không biết Di Thất đại lục.

“Biểu ca, biểu tẩu! Các người rốt cục đã trở lại!”, sau khi đoàn người bước vào Di Thất đại lục, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đã chờ sẵn, xem thần sắc trên mặt hai người cũng biết, đã ở đây đợi rất lâu.

“Ừ, chúng ta đã trở lại. Còn có hai người bọn họ cũng theo chúng ta đang trở về”, Liệt Hỏa Kinh Thương đối với hỏa liên túy cùng Mộc Thương Lan gật gật đầu mở miệng nói.

Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc nhau, lập tức đối với Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong gật gật đầu nói, “Theo chúng ta đi đi! Tất cả mọi người đều đang đợi”.

Nói xong Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liền qua ôm Mặc Thần cùng Mặc Hàn trong tay Hàn Mai cùng Đàm Cúc, nhìn bộ dáng hai mỹ nam yêu nghiệt ôm ấp trẻ con, thật đúng là quái dị nói không nên lời, khiến người qua đường liên tiếp quay đầu.

“Ha ha ha, cháu của ta thật sự rất đáng yêu!”, Hỏa Liên Túy nhìn Mặc Hàn thoải bọt bóng trong lòng, tâm tình vô cùng tốt, ngữ khí tràn đầy vui sướng cười ra tiếng.

Nghe vậy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhau, thần nhiên cười lắc lắc đầu.

Mộc Thương Lan nhìn bộ dáng Mặc Thần khốc khốc trong lòng không khỏi mở miệng nói, “Xem tiểu tử này, không cười lại không khóc, sau này nhất định là tính cách quái đản, không phải người dễ chọc đâu!”

Nghe vậy Hỏa Liên Túy thăm dò nhìn nhìn Mặc Thần, vừa xem vừa gật đầu nói, “Quả nhiên là như thế, xem ra ta nhất định phải đối với hai tiểu tử này tốt một chút, bằng không sau này khi dễ ta, ta chắc không chịu nổi!”

Nghĩ như vậy Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan liếc nhau gật gật đầu, nhất định phải đối với hai tiểu tử này tốt chút, núi dựa nhiều, tính tình chắc chắn cũng không tầm thường, tiểu hài tử luôn rất tinh quái!

Hai người nghĩ như vậy, đáng tiếc là trò đùa của hai tiểu tử này, lại làm cho Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan khổ không nói nổi, trò gì mới mẻ dùng để chính người đều lôi hai thúc thúc ra làm vật thí nghiệm...

Sau này, hai người đều cực kỳ hối hận chuyện hôm nay, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Trước mắt mọi người đều trở lại Hỏa gia, chỉ thấy rất nhiều người đã đứng trước cửa Hỏa gia!

Đầu tiên là gia chủ Thủy gia cùng gia chủ Hỏa gia, trên mặt hai người đều mang theo sắc mặt vui mừng, rồi sau đó Hỏa Uyển Hình cùng Thủy Linh Lung, Ma Kiều đều đợi cùng mọi người. . . Có thể nói là người một nhà tất cả đều đến đông đủ.

Khi nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan ôm trong lòng, gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Thủy gia lại vui vẻ ra mặt, nhất thời không để ý một chút hình tượng nào, mỗi người đoạt một đĩa.

“Ha ha ha, đây là tôn tử của ta! Thật sự là rất đáng yêu, vừa thấy liền không giống người thường!”, gia chủ Hỏa gia ôm Mặc Hàn hét lớn, trong thanh âm tràn đầy tự hào cùng vui sướng.

“Đúng vậy, ha ha, tiểu gia hỏa này thật sự là làm cho người ta yêu thích không buông tay a!”, gia chủ Thủy gia ôm Mặc Thần cũng cười lớn.

Hai người người một lời ta một câu, hoàn toàn đem U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương ném ra sau đầu.

Hỏa Uyển Hình, Thủy Linh Lung cùng Ma Kiêu nhìn gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Thủy gia, không khỏi cười lên tiếng, lập tức đi đến bên người U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương, “Tà Nhi, Thương Nhi, có một mỗi không? Nghỉ ngơi trước đi!”

“Mẫu thân, chúng ta không sao, ta mang theo hai bằng hữu đến, hần là Vụ Ảnh Khuynh Thành, còn hần là Mộc Lăng Phong”, U Tà nhìn ý cười trên mặt ba người Hỏa Uyển Hình, lúc này mở miệng giới thiệu.

Nghe vậy Ma Kiêu liền đánh giá hai người, không bao lâu cười ha ha ra tiếng, “Không tồi, ha ha. Nếu đã là bằng hữu, vậy đến Tà tông thôi!”

Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong nghe Ma Kiêu nói, khiêm cung (khiêm tốn + cung kính) ôm quyền đáp, “Tạ bá phụ!”

Ma Kiêu nghe vậy hướng về phía hai người phát phát tay nói, “Nhiều năm như vậy ta cũng không gặp nữ nhi của ta, người đã là bằng hữu của nàng, như vậy tới Di Thất đại lục, ta đương nhiên sẽ chiếu cố các người!”

“Được rồi, được rồi, đi đường xa như vậy, các người đều nên nghỉ ngơi mới đúng, chi bằng như vậy đi, hôm nay trước hết không quay về, ở Hỏa gia ngủ một đêm!”, Hỏa Uyển Hình nhìn mấy người, lúc này cười cười nói.

Nghe vậy U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc nhau gật gật đầu, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong tự nhiên là không có ý kiến gì.

Đoàn người từ giữa trưa ngủ thẳng đến hoàng hôn mới tỉnh lại, vừa tỉnh ngủ liền nghe có người gõ cửa.

“Biểu ca, biểu tẩu, tỉnh chưa? Nên dùng bữa! Gia gia bảo ta gọi các người cùng đến đại đường”, Hỏa Liên Túy ở ngoài nhẹ nhàng gõ gõ cửa, thanh âm vui vẻ, nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nhiều người như vậy cùng nhau ăn cơm, hần tự nhiên là cao hứng.

Nghe vậy thanh âm Liệt Hỏa Kinh Thương lãnh liệt truyền ra, “Được, chúng ta đã biết! Lập tức sẽ tới” .

Khi U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương tới đại đường, mọi người đã đến đông đủ, trước bàn rộng ngồi đầy người, gia chủ Hỏa gia, gia chủ Thủy gia tự nhiên là ngồi ở vị trí chủ vị, trong lòng hai người còn ôm Mặc Thần cùng Mặc Hàn không muốn buông tay, có thể thấy được cỡ nào sủng nịch cùng yêu thích.

Gia chủ Mộc gia lúc này cũng dắt Mộc Thương Lan ngồi trước bàn, trên mặt tràn đầy ý cười nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương.

“Ha ha, Tà Nhi cùng Thương Nhi đến đây, mau tới đây, ngồi ở bên cạnh lão nhân ta!”, gia chủ Hỏa gia nhìn U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương trình diện, lúc này từ ái nói, trong giọng nói tràn đầy mềm nhẹ, sợ dọa đến Mặc Hàn trong lòng.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương sau khi ngồi, Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong mới tìm vị trí ngồi xuống.

Khi dùng bữa, U Tà nhìn gia chủ Thủy gia, gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia không khỏi tò mò nói, “Gia gia, con muốn biết chuyện về lánh đời gia tộc, có thể chứ? Sự phụ vị bằng hữu này của con chính là thiếu chủ Vụ Ảnh gia tộc, nhưng vì bị hãm hại, mới trốn đến Thương Tà đại lục, hần nay đến đây là vì lấy lại thế lực Vụ Ảnh gia!”

Nghe vậy sắc mặt gia chủ Hỏa gia, gia chủ Thủy gia, cùng gia chủ Mộc gia tràn đầy ngưng trọng, đem đứa nhỏ trong tay đưa cho Hàn Mai cùng Đạm Cúc ở phía sau, gia chủ Hỏa gia thở dài thật sâu, “Tà Nhi, gia gia biết con không phải người thường, nếu như qua mười năm nữa, như vậy tất nhiên con có thể cùng lánh đời gia tộc đối kháng, nhưng mà hiện tại...”

Gia chủ Hỏa gia vừa dứt lời, gia chủ Thủy gia liền nói, “Đúng vậy, Tà Nhi, lánh đời gia tộc cũng không đơn giản như các con tưởng tượng, định nghĩa của các con về nó ... Điều vẫn quá nhỏ bé!”

“Lánh đời gia tộc. . . Nước quá sâu, các con còn nhỏ, tuyệt đối không đáng đề cập trong đó!”, sắc mặt gia chủ Mộc gia ngưng trọng, giống như nhớ tới cái gì, ngay cả hai tay đều có chút run run.

Nghe gia chủ Thủy gia, gia chủ Hỏa gia cùng gia chủ Mộc gia nói vậy, đồng tử U Tà đột nhiên co rụt lại, lánh đời gia tộc rốt cuộc là người như thế nào? Làm sao có thể làm cho ba người từng làm gia chủ mười mấy năm kiên kị như thế ?

“Cho dù như thế, Khuynh Thành vẫn muốn nghe một chút về lánh đời gia tộc, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng!”, lúc này Vụ Ảnh Khuynh Thành ngẩng đầu lên nhìn về phía gia chủ Hỏa gia, gia chủ Thủy gia cùng gia chủ Mộc gia, giọng nói tràn đầy kiên định.

Nghe vậy ba người gia chủ Hỏa gia, gia chủ Thủy gia cùng gia chủ Mộc gia liếc mắt nhìn nhau, thở dài lắc đầu.

Gia chủ Hỏa gia lập tức mở miệng, “Thôi vậy, người đã muốn biết, ta đây liền nói cho người, lánh đời gia tộc, hiện nay có tam gia! Ở nơi thần bí nhất Di Thất đại lục! Nam lĩnh Âu Dương gia, tây phong Vụ Ảnh gia, biển bắc... Hoa gia! Tam đại lánh đời gia tộc này, Hoa gia thực lực mạnh mẽ nhất, Âu Dương gia, Vụ Ảnh gia tuyệt đối không dám tranh phong!”

“Đúng vậy, lần trước ở Vân tông người các ngươi chứng kiến, đó là Âu Dương gia, lánh đời gia tộc từng tương trợ tứ đại gia tộc! Âu Dương gia xem như gia tộc yếu nhất trong tam đại ẩn gia, người được sủng ái nhất Âu Dương gia lúc này là Âu Dương Khinh Tư, nữ tử này thủ đoạn tàn nhẫn, thực lực bất phàm, trở thành người nổi bật nhất trong lớp trẻ!”, gia chủ Mộc gia ngay lập tức tiếp lời gia chủ Hỏa gia.

“Vụ Ảnh gia do Vụ Ảnh Đồng làm chủ! Hắn có hai con trai, Vụ Ảnh Mâu cùng Vụ Ảnh Lạc, hai người này tư chất cũng khá bất phàm, tuyệt đối khác với người ngoài chúng ta!”, gia chủ Thủy gia nhìn Vụ Ảnh Khuynh Thành, thanh âm hơi trầm trọng nói.

Khi gia chủ Thủy gia nói xong, gia chủ Hỏa gia lại thở dài tiếp tục nói, “Hai nhà đơn giản nhất các người đã biết, về phần biển bắc hoa gia kia, chúng ta biết cũng không nhiều, gia tộc này cực kỳ thần bí, thậm chí không quan hệ cùng Âu Dương gia và Vụ Ảnh gia, nhưng dù như thế, thực lực vẫn khiến không ít người e sợ!”

Nghe xong, bọn tiểu bối đều cảm thấy tri thức được mở rộng, thì ra trên Di Thất đại lục còn có ẩn gia, hơn nữa thực lực làm cho người ta không thể khinh thường, điều này sao có thể không làm cho người ta ngạc nhiên.

Cũng lúc này trong nam lĩnh Âu Dương gia phát sinh một việc.

“Âu Dương Khinh Tư! Người đừng ý vào thân phận của mình mà luôn khi dễ đệ tử không được sủng ái trong gia tộc! Người có biết người như vậy có bao nhiêu dơ bẩn không? !”, một đạo âm thanh nữ nhi thanh thúy phần nộ vang lên.

Nữ tử ngày ấy từng xuất hiện tại Vân tông, được sủng ái nhất Âu Dương thế giam – Âu Dương Khinh Tư mở miệng nói, “Âu Dương Khinh Thiên! Người đừng xen vào việc của người khác, cẩn thận ta cho người chịu không nổi đấy! Cho dù ta khi dễ nàng thì sao, dám làm bẩn váy ta, không phải là không muốn sống sao!”

“Người! Chẳng qua là một cái váy thôi! Người ra tay với nàng như vậy, nàng sẽ chết! Nói như thế nào nàng cũng là người Âu Dương gia chúng ta, người sao lại có thể hạ độc thủ như thế!”, nữ âm phần nộ này tràn ngập trong hậu viện rách mướp.

Thân ảnh trên người tràn đầy vết máu, bị đánh áu tơi đằm đằm cuộn mình ở một góc không dám nhúc nhích kia, sợ Âu Dương Kinh Tư lại xuống tay với nàng, bộ dáng làm cho người ta đau lòng không thôi.

“Ý của ngươi là ta thực ác độc sao? Âu Dương Kinh Thiển, ngươi ngạc nhiên sao? Loại chuyện này ở trong đại gia tộc như chúng ta mỗi ngày phát sinh bao nhiêu! Người tốt có thể làm bao lâu? Ta không thu thập ngươi đã là nể tình ngươi với ta là cùng cha sinh ra, đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”, hạnh mâu của Âu Dương Kinh Tư hung hăng trừng Âu Dương Kinh Thiển.

“Ngươi! Ngươi không sợ ta đi nói cho phụ thân đại nhân sao?”, có lẽ là quá tức giận, nàng kia mới mở miệng nói.

Nghe vậy con ngươi Âu Dương Kinh Tư trở nên hung ác, sau lại ghen ghét nhìn nữ tử đối diện này, chỉ thấy nàng kia mặt mày như họa, môi nhỏ đỏ hồng, ôn nhu tinh tế nói không nên lời, một thân váy xanh biếc nói không nên lời không linh khinh dật, thật sự là một giai nhân mỹ mạo.

Vốn dĩ Âu Dương Kinh Tư xinh đẹp không thua nàng, chỉ là hơi thở trần tục cũng lộ khí ẩn chứa quanh thân khiến cho vẻ đẹp trên khuôn mặt của nàng bị che khuất, so ra kém Âu Dương Kinh Thiển trước mặt nàng một chút.

Âu Dương Kinh Tư chán ghét Âu Dương Kinh Thiển thực lực kém nàng nhưng lại đẹp hơn nàng. Càng chán ghét hơn chính là quanh thân nàng ta ngưng tụ khí chất tiên linh, vì sao ở cùng nàng ta, nàng luôn không vui như thế, thật sự là người làm cho người ta ghê tởm, nhưng là phụ thân đại nhân lại sủng ái nàng ta. Bất quá cũng chỉ là một nữ nhi tiểu thiếp sinh ra mà thôi, còn vọng tưởng tranh đoạt với con chính thất như nàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!

“Hừ, vậy ngươi liền đi nói cho phụ thân đi, ta một chút cũng không ngại! Để xem phụ thân đại nhân giúp ngươi hay là giúp ta! Đừng quên, nếu hôm nay phụ thân không trừng phạt ta, như vậy nha đầu chết tiệt kia, ta nhất định phải hảo hảo thu thập nàng!”, Âu Dương Kinh Tư nhìn Âu Dương Kinh Thiển tức giận nói, rồi lại lập tức hung tợn nhìn nữ tử cuộn mình ở góc tường thương tích đầy người kia.

Nghe vậy Âu Dương Kinh Thiển mới nhíu mi, nhìn Âu Dương Kinh Tư mặt dày không ai bì nổi mặt, không khỏi thở dài trong lòng, vì sao nàng cùng tỷ tỷ này một chút cũng không giống?

“Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư, cảm ơn ngươi, ta không sao, ngươi đừng quản ta, ngươi trăm ngàn không cần đi nói với gia chủ!”, đúng lúc này nha đầu cuộn mình kia đột nhiên đứng dậy nói với Âu Dương Kinh Thiển, thanh âm tràn đầy lo lắng.

Âu Dương Kinh Tư chính là người danh chính ngôn thuận nhất Âu Dương gia được chọn làm thiếu chủ, nhưng Âu Dương Kinh Thiển cũng không kém, nếu bởi vì nàng mà lớn chuyện, vậy thật là không đáng!

Nghe vậy Âu Dương Kinh Thiển nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói với nàng kia, “Như vậy đi, ngươi theo ta hồi biệt viện của ta bồi thuốc”, nói xong liền cũng không chút bận tâm nâng nàng kia đi về viện của mình, từ đầu tới đuôi cũng không liếc mắt nhìn Âu Dương Kinh Tư một cái.

Âu Dương Kinh Tư nhìn bóng dáng Âu Dương Kinh Thiển, không khỏi cười lạnh ra tiếng, bất quá chỉ là thứ nữ mà thôi, còn tưởng mình là phượng hoàng, giả thiện lương cái gì chứ! Hừ.

Lập tức xoay người đi về phía viện của mình, đi tới liền thấy được hoa mai kia mờ mịt trong tuyết lớn, suy nghĩ không khỏi phiêu chuyển đến chuyện lúc đó ở Vân tông, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Liệt Hỏa Kinh Thương kia, bá khí lãnh liệt tựa như thần...

Khuôn mặt vốn kiêu hoành ương ngạnh, âm ngoan thủ lạt có vẻ tiểu nữ nhân rất nhiều, thị nữ phía sau nàng nhìn thấy vậy không khỏi quá sợ hãi.

Một phương khác, một nhà U Tà ăn cơm vừa làm cho người ta vui lại vừa làm cho người ta trầm trọng, sau khi ăn xong tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, cũng muốn nghĩ cách làm thế nào đấu với ẩn gia.

Mặc Thần cùng Mặc Hàn bị Hỏa Uyển Hình cùng Thủy Linh Lung ôm đi, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương trở về phòng, sắc mặt hai người đều có chút ngưng trọng, vốn tưởng rằng ẩn gia bất quá là thế lực một phương có vẻ hơi lớn thôi, thật không ngờ trong đó còn có nhiều ẩn tình như vậy.

“Được rồi Tà Nhi, không nên nghĩ nhiều, mặc kệ như thế nào, đều có ta ở đây”, Liệt Hỏa Kinh Thương suy nghĩ một lát sau khôi phục sắc mặt, nhìn U Tà nhú lại mày liễu không khỏi từ tính ôn nhu nói.

Nghe vậy U Tà mới buông mày liễu, gọi lên khoe môi cười với Liệt Hỏa Kinh Thương, những nghĩ tới cái gì đó, “Đúng rồi Thương, Vụ Ảnh Vô Danh tiền bối để lại cho chàng là cái gì vậy? Chàng có xem chưa?”

Liệt Hỏa Kinh Thương lúc này mới nhớ tới túi gấm trong lòng mình, liền lấy ra đặt ở trong tay U Tà, “Là cái này, Vụ Ảnh Khuynh Thành nói, năm đó Vụ Ảnh Vô Danh tiền bối giao cho hắc cái túi gấm này” .

Nhìn túi gấm trong tay, U Tà cởi bỏ dây thừng, chỉ thấy trong túi gấm để tấm da dê!

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn tấm da dê, không biết vì sao tâm tình nói không rõ là cảm giác gì, U Tà đem tấm da dê lấy ra, sau khi trải ra mặt trên chỉ viết tám chữ! Mà tám chữ này trong đó có một chữ “Về”, giờ phút này còn đặt trong vòng tay ngọc lưu ly của U Tà!

Nhìn tám chữ trên tấm da dê kia, đồng tử U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đều hung hăng co rụt, mà tâm U Tà lại không ức chế được bang bang đập mạnh, có lẽ người khác xem không hiểu, nhưng mà nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, sao có thể không biết!

Bí mật xuyên qua thời không, để vương đế hậu của Trinh Thiên đế quốc, bí bất bảo thực đồ!

107. Q.iii – Chương 13 – Hoàn

Chương 13: Bí mật bất thực đồ, hai năm vụt qua.

Edit: Bạch

Beta: Vy Nhi

Chỉ thấy trên tấm da dê viết tám chữ là: tiên hồn trở về, dùng chết để đi!

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn tám chữ trên tấm da dê kia đồng tử không khỏi co rụt lại, thanh âm run run mà lạnh liệt nói, “Tà Nhi, tiên hồn trở về dùng chết để đi, những lời này rốt cuộc là sao?”

Dứt lời một lát U Tà mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, ngữ khí cũng có chút run run mắt bình tĩnh nói, “Nếu muốn trở về Trung Quốc, như vậy nhất định phải có chấp niệm, khi sắp chết linh hồn sẽ trở về!”

Nghe vậy bàn tay Liệt Hỏa Kinh Thương nắm lại, trong con người tràn đầy không dám tin, trên đời này đúng là thật sự có chuyện làm người ta khó tin như vậy? Một khoảng không khác!

“Thương, chuyện này chúng ta khoan nói với người khác, tuy rằng ta đoán là như thế, nhưng rốt cuộc sự thật như thế nào ta còn chưa xác định, tin tức bí bảo bất thực đồ hiện thế ai cũng không thể nói!”, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương.

Nếu bị người có tâm biết bí mật thật sự của bí bảo, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng!

“Được, Tà Nhi nàng yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói ra ngoài, tấm da dê này nàng cầm là tốt rồi”, Liệt Hỏa Kinh Thương nhẹ giọng nói với U Tà, Trung Quốc là cố hương U Tà, giờ phút này hắc đương nhiên biết tâm tình nàng không bình tĩnh.

Màn đêm dần dần qua, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nằm ở trên giường, cảm thấy đều có chút trầm trọng.

Một đêm không ngủ, sáng sớm Ma Kiều liền muốn dẫn mọi người về Tà tông.

“Được, nếu vậy chúng ta trở về Tà tông đi”, U Tà ôm Mặc Thần trong lòng, ngữ khí vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước.

“Nữ nhi ngoan, về nơi gọi là biệt thự của con đi!”, Ma Kiêu nhìn U Tà nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy chờ mong cùng tò mò. Nữ nhi nhà mình lúc ấy thần thần bí bí muốn ma công dựng biệt thự, hẳn quả nhiên là phi thường tò mò.

Mộc Thương Lan đang cùng Hỏa Liên Túy đấu vô mồm nghe được hai chữ “biệt thự”, nhất thời thân thể nhảy dựng, trực tiếp ném Hỏa Liên Túy qua một bên, nhìn U Tà chớp chớp mắt to màu tím, ngữ khí tràn đầy không dám tin nói, “Biệt thự? Thật sự có biệt thự?”

Nghe vậy Ma Kiêu nhú mày, “Mộc tiểu tử, người cũng biết biệt thự? Vì sao ta chưa từng nghe qua?”

“Đúng vậy, ta cũng chưa từng nghe qua, biệt thự là cái gì?”, Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình liếc nhau, trăm miệng một lời hỏi.

“Ai nha các người không hiểu! Biệt thự này là đại học vấn, nếu ở trong này dựng được biệt thự, khẳng định sẽ truyền lưu muôn đời!”, hai trông mắt Mộc Thương Lan tỏa ánh sáng nhìn U Tà, trong giọng nói tràn đầy cao hứng cùng kích động, hẳn vì sao không nghĩ dựng biệt thự nhỉ, như vậy Hỏa Liên Túy khẳng định sẽ hâm mộ không thôi, ha ha ha!

“Vậy. . . Tẩu tử à, coi như chúng ta đến từ cùng một nơi, sau khi dựng xong biệt thự cho ta một phòng được không?”, Mộc Thương Lan mở miệng, giọng nói tràn đầy ý tứ lấy lòng.

Hỏa Liên Túy vừa nghe, lập tức không vui, vội vàng chạy tới nói, “Biểu tẩu đừng nghe hắn, muốn lưu cũng là lưu cho ta một gian mới đúng!”

“Cái gì! Người biết biệt thự là cái gì sao? Ngu ngốc. Không biết mà còn ở trong này nói nhảm cái gì?”, Mộc Thương Lan vừa nghe, nhất thời oa oa kêu to.

“Hừ, không biết thì sao, không biết ta cũng muốn ở! Thế nào? không phục?”, Hỏa Liên Túy không cam lòng yếu thế, hai người lập tức người một lời ta một câu mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn hai người này thủy hỏa bất dung như thế, không khỏi lắc lắc đầu.

U Tà lúc này quay đầu nhìn Thủy Linh Lung cùng Hỏa Uyển Hình nói, “Mẫu thân, hai người không cần tò mò, trong biệt thự ta đều đã sắp xếp ổn thỏa, đến lúc đó người một nhà chúng ta đều có thể ở, hai người các người cũng không cần âm ỷ, phòng đều có”.

Nghe vậy, hai oan gia Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan mới hừ một tiếng đình chỉ tranh cãi âm ỉ, hai người lập tức đều nịnh nọt chạy đến bên người U Tà muốn nói lời cảm tạ, ai ngờ bị Liệt Hỏa Kinh Thương chặn.

“Các người, yên tĩnh chút đi”, nghe thanh âm lãnh liệt của đại ca nhà mình, hai người đều rụt cổ, thật sự là không biết U Tà tẩu tử như thế nào có năng lực lớn như vậy cả ngày cùng người phát ra lãnh khí này ở cùng một chỗ, cũng không cảm thấy lạ.

Đoàn người khởi hành về Tà tông, trên đường tất cả mọi người nói nói cười cười, không khí không hề áp lực như tối hôm qua.

Thần sắc Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng không còn lạnh băng, mà nhẹ nhàng ôn hòa, tối hôm qua hẳn nghĩ lại chuyện ẩn gia, đột nhiên cảm thấy mình mới đến Di Thất đại lục, căn bản là vô lực cùng ẩn gia tranh đấu.

Nên hiểu biết Di Thất đại lục một chút đạx, dực tốc bất đạt, Vụ Ảnh Khuynh Thành vô cùng kiên nhẫn, không muốn ra tay liền không ra tay, nếu muốn ra tay vậy muốn một kích tất thắng!

Mặc Thần cùng Mặc Hàn ánh mắt tròn xoe lóng lánh, quan sát nơi ở mới, tựa hồ cảm thấy rất mới mẻ, mà Mộc Lăng Phong cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành lần đầu đi vào Tà tông, nhìn tòa thành thật lớn kia không khỏi âm thầm tán thưởng, Tà tông này không hổ là nơi thần bí nhất Di Thất đại lục, tổng đàn cũng bất phàm như vậy.

Liếc mắt một cái khiến người ta cảm thấy khí thế bàng bạc, U Tà nhìn nhìn Mộc Lăng Phong cùng Vụ Ảnh Khuynh Thành nói, “Các người mấy ngày nay liền ở đây đi, không cần lo lắng!”

Nghe vậy Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong liếc nhau, “Cảm ơn người!”

U Tà thần nhiên gật gật đầu, đem Mặc Thần trong lòng giao cho Đạm Cúc, rồi lại nói với Liệt Hỏa Kinh Thương, “Hay là chúng ta đi xem biệt thự dựng như thế nào đi!”

“Được”, Liệt Hỏa Kinh Thương lên tiếng trả lời rồi cũng theo U Tà đi ra sau núi, mà Vụ Ảnh Khuynh Thành cùng Mộc Lăng Phong do dự một chút cũng đi theo, hai người cũng thập phần tò mò biệt thự rốt cuộc là vật gì.

Chỉ một lát bốn người đã tới sau núi, chỉ thấy vật trên mảnh đất kia đã có chút hình hài của biệt thự, U Tà không khỏi tán thưởng gật gật đầu, thật sự là không ngờ tới, ở thời đại này thật sự có nhân tài như vậy, trí tuệ cổ nhân quả thật không thể khinh thường.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn nét mặt tán thưởng không thôi của U Tà không khỏi gọi lên khoe môi, con người xanh biếc lại có thêm vài điểm lo lắng, lúc này hẳn thật là một chút cũng không giống Chiến thần Nhiếp Chính Vương ở Thương Tà đại lục oai phong một cõi.

Tối hôm qua nhìn tám chữ trên bí bảo kia nổi lòng hấn vắn chưa từng thả lỏng, U Tà đến từ Trung Quốc, nhiều năm như vậy luôn luôn sống tại Trung Quốc, nếu thật sự tìm được phương pháp trở về Trung Quốc, phá giải bí bảo, vậy nàng có thể sẽ trở lại Trung Quốc không? Điểm này đến nay hẳn còn lo lắng, nhưng hẳn chắc chắn bất kể nàng đi đâu hẳn đều sẽ đi theo.

U Tà tuy rằng đưa lưng về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, nhưng lại có thể tinh tường cảm nhận được nỗi niềm cố chấp cùng kiên định của hắn.

Chạng vạng bốn người mới trở lại tòa thành dùng bữa, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương nhíu chặt mày kiếm, có chút suy nghĩ sâu xa.

Sau bữa tối, Mặc Hàn cùng Mặc Thần được Đạm Cúc và Hàn Mai ôm đi, U Tà nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương lo lắng như vậy không khỏi mở miệng nói, “Thương, chàng còn đang suy nghĩ chuyện bí bảo kia sao?”

Nghe vậy thân thể Liệt Hỏa Kinh Thương run một chút, nhìn U Tà, nhẹ giọng nói, “Không có, ta không nghĩ. Ta chỉ nghĩ chuyện ẩn gia thôi, không biết Vụ Ảnh Khuynh Thành nên làm gì mới có thể lấy lại Vụ Ảnh gia.”

Nghe vậy U Tà liền càng thêm xác định, nam nhân này có vấn đề. Liệt Hỏa Kinh Thương là người thế nào? Sẽ đi để ý thế lực ẩn gia hoặc là chuyện khác sao? Sẽ không. Sẽ lo lắng Vụ Ảnh Khuynh Thành nên làm cái gì bây giờ sao? Sẽ không.

“Thương, chàng không thể che dấu tâm tư ở trước mặt ta được đâu, có phải chàng đang nghĩ nếu như phá giải bí bảo ta sẽ làm thế nào hay không?”, U Tà bưng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lập tức nâng mày nhìn về phía Liệt Hỏa Kinh Thương, giọng nói tràn đầy trêu chọc.

Nghe vậy Liệt Hỏa Kinh Thương sững sốt, lập tức cười khổ, vì đã do dự, làm sao có một chút bộ dạng sát phạt quyết đoán lúc trước, đúng là sợ mất nàng.

U Tà thấy Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không mở miệng, mà là rõ ràng thấy con người kia lóe sáng.

Lập tức ngồi xuống bên cạnh Liệt Hỏa Kinh Thương, nhẹ giọng nói, “Thương, đi tới phiên đại lục này quả thật là chuyện ta không mong muốn, nhưng vòng tay ngọc lưu ly đã dẫn dắt ta cho nên ta cũng không để ý, vốn nghĩ sẽ ở Thương Tà đại lục im lặng sống cả đời, ta chưa từng nghĩ sẽ gả cho chàng, sau lại phát sinh bao nhiêu thị phi như vậy, chàng đi vào lòng ta, hiện tại chúng ta đã có Mặc Thần cùng Mặc Hàn, ta có thể nói với chàng rằng, vô luận bí mật của bí bảo là cái gì, ta cũng sẽ không rời xa chàng” .

Nghe được U Tà nói, cảm nhận được hai tay nắm chặt tay mình, lưng Liệt Hỏa Kinh Thương cứng đờ, nhìn U Tà, “Tà Nhi, cho dù thế nào, chúng ta cũng không tách ra! Về sau dù lại phải đối mặt nguy hiểm như thế nào, khốn cảnh ra sao, nàng đều có ta” .

Nghe Liệt Hỏa Kinh Thương gần từng tiếng, U Tà khép hờ hai tròng mắt, tựa vào lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, trong lòng nhất thời hiện lên vô số hình ảnh, đều là từng cùng Liệt Hỏa Kinh Thương vượt qua, đây là tình yêu, vượt qua bao sóng gió, mãi không chia lìa.

Hai người gắt gao ôm nhau trong gió tuyết bay tán loạn, cho đến rất nhiều năm sau, hai người nhớ tới đêm này cũng vẫn luôn cảm thấy bình yên như vậy.

Trong nháy mắt, thời gian hai năm nhanh chóng trôi qua, mọi thứ đều đã thay đổi.

Một nữ tử quần áo ngân y đứng ở bên hồ, nhìn đại tuyết bay xuống, gương mặt càng thêm xinh đẹp kia không khỏi gọi lên một chút cười khê, bông tuyết dừng ở trên mái tóc bạc của nàng, bông nhiên hai tiểu thân ảnh đỏ rực lúu rúu đánh vỡ khung cảnh tuyệt mỹ.

Lúc này một đạo thanh âm từ tính mà lại ôn nhu vang lên, “Tà Nhi”, lập tức một chiếc áo lông cừu được choàng trên vai U Tà, U Tà lập tức quay đầu nhìn nam nhân đi tới bên cạnh nàng, mày kiếm thẳng hướng thái dương, dung nhan tuấn mỹ càng thêm thúy, nhếch môi, con ngươi xanh biếc vẫn thâm tình nhìn mình.

Ngay khi U Tà muốn mở miệng, hai đạo thanh âm thanh thúy non nớt vang lên, “Mẫu thân, phụ thân, ông bà ngoại muốn hai người trở về ăn cơm!”

(Bạch: Dự là cái bí bảo kia để cho 2 anh Mộc vs anh Hỏa dùng)), Klq nhưng công việc trong bộ này của tại hạ đã kết thúc, bai bai and see u later =]]]]]]))

Chương kết : Hân yêu nàng, yêu sâu đậm.

Edit: Diệp Y Giai

Beta: Vy Nhi

Nghe tiếng hô trăm miệng một lời, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy ý cười.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai bé trai phấn điều ngọc mài đứng ở trước biệt thự, hai vóc người giống nhau như đúc, nếu không phải vô cùng quen thuộc bọn chúng, chỉ sợ thật đúng là không nhận ra.

Một người sắc mặt lãnh ngạo, quanh thân tràn ngập khí tức cương quyết bất tuân, Liệt Hỏa Mặc Hàn.

Một người khỏe miệng mang theo ý cười, nhưng trong đôi ngươi dị sắc lấp lánh nhiều loại ánh sáng lại không thể khinh thường, Liệt Hỏa Mặc Thần.

U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cất bước đi về phía hai đứa nhỏ, nhìn thấy mẫu thân mỹ mạo cùng phụ thân tuấn mỹ nhà mình, vẻ mặt của hai bánh bao nhỏ giấy lát đều mang theo ý vị làm nũng.

“Phụ thân, mẫu thân, bà ngoại nói có thư truyền cho hai người”, Mặc Thần ghé vào đầu vai Liệt Hỏa Kinh Thương, thanh âm bập bẹ nói.

U Tà nghe được thanh âm của Mặc Thần liền nhú mày, lập tức khôi phục hồ hững, đưa tay ôm lấy Mặc Hàn đi vào trong biệt thự.

“Thương Nhi, Tà Nhi, đây là thư của đứa bé Khuynh Thành kia truyền đến”, Vào biệt thự Thủy Linh Lung liền đem thư cầm trong tay đưa cho Liệt Hỏa Kinh Thương, lập tức dắt Liệt Hỏa Mặc Thần cùng Liệt Hỏa Mặc Hàn rời khỏi đại sảnh biệt thự.

Liệt Hỏa Kinh Thương mở thư ra, trên thư thanh lãnh phiêu dương viết một câu: “Ngày sau, tiệc cập kê của Âu Dương Khinh Tư, động!”

U Tà thản nhiên đảo qua những lời này, màu hổ phách trong mắt xẹt qua một tia sáng, nhưng lập tức lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Hai năm qua, trải qua sắp xếp cùng an bài chu đáo chặt chẽ, Vụ Ảnh Khuynh Thành dẫn theo một vài cấp dưới trung thành đã thuận lợi tiến vào gia tộc lãnh đời Vụ Ảnh gia. Vì bài trừ phiên toái, Vụ Ảnh Khuynh Thành đổi tên là Khuynh Thành.

Vụ Ảnh Khuynh Thành trí tuệ không thấp, ngăn ngừa hai năm cũng đã khiến một vài nhân vật cấp nguyên lão của gia tộc Vụ Ảnh nhìn hân với cặp mắt khác xưa, như vậy cũng thuận tiện cho hân đem thể lực của mình chậm rãi thâm nhập vào bên trong gia tộc Vụ Ảnh, chỉ cần chậm rãi ẩn núp, chờ đợi một cơ hội thiên thời địa lợi nhân hoà, động tứ cơ cướp lấy Vụ Ảnh gia!

Đợi sau khi nắm trọn Vụ Ảnh gia vào trong tay, Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng chân chính có cơ hội trừng oan cho Vụ Ảnh Vô Danh. Tân tân khổ khổ ẩn núp hai năm, nay cơ hội thiên thời địa lợi nhân hoà cũng rốt cuộc đã tới.

Đại tiểu thư dòng chính của Âu Dương gia lánh đời – Âu Dương Kinh Tư sắp tổ chức lễ cập kê, mời lánh đời Hoa gia và lánh đời Vụ Ảnh gia cùng tới tham gia đại lễ cập kê, về phần Biễn Bắc Hoa gia có thể có mặt hay không thì không biết. Mà Vụ Ảnh Khuynh Thành vừa khéo là một trong những nhân vật quan trọng lưu giữ Vụ Ảnh sơn trang, cho nên cơ hội này hẳn tất nhiên phải nắm chắc chặt chẽ.

Mà cùng lưu giữ ở Tây Phong Vụ Ảnh sơn trang, chính là một trong những con trai của đương nhiệm gia chủ Vụ Ảnh Vụ Ảnh Động – Vụ Ảnh Mâu và hai nhân vật cấp trưởng lão có tư chất thâm sâu.

Trong đầu U Tà đột nhiên xẹt qua khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp lại mang theo cao ngạo, vẫn còn nhớ đến lúc ấy nàng ta hết sức liêu lĩnh ham muốn nam nhân của nàng.

Nghĩ như vậy, U Tà liền đem ánh mắt đặt ở trên người Liệt Hỏa Kinh Thương, người nam nhân bên cạnh này, từ lúc nàng bắt đầu đi vào thế giới này đã luôn làm bạn ở bên cạnh nàng, mà tình yêu vốn là sinh tử tương tùy cũng dần dần trở nên nồng đậm, tựa hồ càng sâu càng say lòng người, giờ khắc này không có từ nào có thể miêu tả tình cảm càng thêm khắc cốt ghi tâm của hai người.

“Thương, chàng nói lần hành động này sẽ thuận lợi hoàn thành không?”, Thanh âm của U Tà mang theo một tia mờ ảo, như muốn vũ hóa thăng tiên bất cứ lúc nào.

Liệt Hỏa Kinh Thương nhìn ái thê bên cạnh, trong lòng căng thẳng, cảm giác này đã xuất hiện rất nhiều lần, từ hai năm trước đã biết bí mật của mặt bảo bát chân, ở chỗ sâu trong đáy lòng hẳn luôn tồn tại một tai hoạ ngầm.

Hắn không biết nếu như Tà Nhi của mình thực sự rời khỏi thế giới này, về lại nơi tên là Hoa Hạ kia, vậy hẳn phải làm gì bây giờ? Mặc Thần cùng Mặc Hàn lại càng phải làm sao? Vấn đề này hẳn chỉ cần nghĩ tới đã cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế rồi.

Vươn tay gắt gao ôm chặt U Tà vào lòng, môi mỏng mím lại, một lát sau mới mở miệng: “Yên tâm, lần này chúng ta hiệp trợ Vụ Ảnh Khuynh Thành, tất nhiên là sẽ thành công, nàng không cần nghĩ nhiều.”

Nghe thanh âm trầm thấp đầy từ tính ở bên tai, U Tà cảm thấy trong lòng có từng đợt dòng nước ấm đánh úp lại, không biết vì cái gì, cứ mỗi lần tâm tình nàng bất ổn, chỉ cần nghe được thanh âm của người nam nhân trước mặt này, nàng liền gặp cảm thấy vô cùng an tâm.

“Biểu ca, biểu tẩu?! Nghe nói Vụ Ảnh Khuynh Thành truyền tin về? Có phải sắp bắt đầu hành động rồi không?!”

Ngay lúc U Tà cảm thán trong lòng, một đạo thanh âm mị hoặc cao thấp khó phân vang lên.

Nghe được thanh âm của Hỏa Liễn Túy, trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần của Liệt Hỏa Kinh Thương hiện lên một luồng ý vị cổ quái, ngược với biểu tình rét lạnh như băng của hắn. U Tà nhìn thấy biểu tình của Liệt Hỏa Kinh Thương liền biết suy nghĩ trong lòng hắn, kỳ thật với nàng mà nói, chuyện của Hỏa Liễn Túy cũng không phải khó chấp nhận đến như vậy.

Nửa năm trước, ái muội giữa Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan bởi vì một lần say rượu mà châm đốt lên.

Ngày đó Mặc Thần muốn đem đạn dược mới nghiên cứu chế tạo ra đưa cho Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan thử xem, cho nên vội vàng chạy đi tìm hai người, đương nhiên cũng có Mặc Hàn đi theo.

Kỳ thật trong lòng U Tà cũng kinh ngạc, bởi vì nàng cho tới bây giờ không nghĩ đến hai tiểu bao tử mà mình sinh này lại có thiên phú mạnh đối với vũ khí hạt nhân hiện đại hoá như vậy. Hơn nữa bọn nhỏ căn bản là thiên tài trong thiên tài, mới tròn một tuổi đã biết đi đường mở miệng nói chuyện, nếu không phải là không có căn cứ, U Tà cũng hoài nghi hai tiểu bao tử từ trong bụng mình chạy ra này có phải xuyên qua hay không.

Tuy rằng hai đứa nhỏ biết chế tác những thứ này có lực sát thương cường đại, nhưng chúng cũng không dám tùy ý sử dụng, bởi vì Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà đã nghiêm khắc ngăn cấm, nếu trên thế giới

này xuất hiện bom đạn, như vậy sẽ trở nên càng không thể vãn hồi. U Tà tuy rằng không tính là người tốt, nhưng cũng không muốn giết hại người vô tội, thứ này vừa xuất thế, như vậy cả Di Thất đại lục thậm chí Thương Tà đại lục đều sẽ biến thành địa ngục nhân gian.

Mà ngày đó thứ Mặc Thần và Mặc Hàn cùng nhau chế tạo đúng là có lực sát thương cường hãn vô cùng đủ để so với bom hy-đrô, nhưng lúc đang tìm đến Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan thì lại bắt gặp một hình ảnh hết sức xấu hổ.

Nếu hai nam nhân thân thể trần trụi nằm cùng một chỗ thì sẽ có chuyện gì phát sinh? Mặc Thần cùng Mặc Hàn tuy rằng ngày thường vô cùng thiên tài, nhưng đối với loại chuyện này thật đúng là dốt đặc cán mai, mà kết quả không rõ là cái gì? Kết quả tất nhiên chính là không ngại học hỏi, thế cho nên lúc Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan tỉnh lại, tình cảm đi ngược thế tục, hậu thế không dung này của hai người cũng nhiệt náo đến mức mọi người đều biết.

Mà khi Ma Kiều cùng Thủy Linh Lung sắc mặt xấu hổ muốn nghiệm chứng chuyện tình của hai tiểu bối thì hai người này lại bất ngờ không phản bác. Trên thế giới này, nam nhân cùng nam nhân mền nhau là việc khiến người ta khó có thể chấp nhận, nhưng ở Trung Quốc, đồng tính luyện ái rất phổ biến.

Nếu như hai người này sống ở Trung Quốc hẳn là sẽ có kết quả tốt, một người mỹ mao như yêu, một người anh tuấn như thần, nói không chừng còn sẽ có người thiệt tình chúc phúc hai người. Mộc Thương Lan từ Trung Quốc thế kỷ hai mươi mốt, xuyên qua mà đến, năng lực tiếp nhận đối với loại tình yêu đi ngược luân thường này cũng là tương đối mạnh, nhưng chỉ sợ hấn cho tới bây giờ cũng không ngờ tới khi đến nơi đại lục xa lạ này sẽ yêu thương một người nam nhân.

Vừa nghĩ, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đã sóng vai đi vào biệt thự, hai người này từ sau khi tình cảm lưu luyến bị vạch trần liên Tiêu Bất Ly Mạnh Mạnh Bất Ly Tiêu, “Biểu ca, trong thư rốt cuộc viết những chuyện gì?! Có phải sắp bắt đầu hành động rồi không?”

Tuy rằng Hỏa Liên Túy cũng biết tình cảm của mình và Mộc Thương Lan sẽ không có kết quả, nhưng cho dù vậy hấn cũng muốn được thân nhân chúc phúc, mỗi lần chứng kiến cái loại biểu tình cổ quái này của bọn họ thì hấn cũng nhịn không được đau đớn trong lòng, sắc mặt ảm đạm.

Cho dù cường đại như biểu ca, đối với loại tình cảm này vẫn còn có chút khó có thể chấp nhận. Cũng phải, nếu như là dĩ vãng, hấn biết hai nam nhân mà mình quen thuộc đột nhiên nảy sinh tình cảm như vậy, chỉ sợ phản ứng của hấn sẽ càng thêm cổ quái.

Mộc Thương Lan nhìn thấy biểu tình của Hỏa Liên Túy trong lòng cũng không chịu nổi, mà Liệt Hỏa Kinh Thương rất nhanh đã khôi phục khuôn mặt khối băng, nhẹ gật gật đầu, biểu tình U Tà vẫn thanh lãnh như trước, thản nhiên mở miệng chuyển dời suy nghĩ của Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan đến trên thư Vụ Ảnh Khuynh Thành: “Trên thư nói, sắp bắt đầu hành động rồi, thời gian định là ngày tới, các người chuẩn bị thật tốt đi.”

Hỏa Liên Túy nghe vậy tiêu tán vẻ đau đớn trên mặt, cả người như được sống lại, lúc này lớn tiếng hét lên: “Thật tốt quá! Biểu ca biểu tẩu, hai người không biết đâu, mấy ngày này ta đều không đi ra ngoài, sắp chết ngạt rồi! Lần này chúng ta phải đối nghịch với gia tộc lãnh đời, trong lòng thật sự là sướng khoái khó nói lên lời, đúng lúc có thể thi triển gân cốt một phen! Ha ha!”

“Còn không phải sao, đã lâu chưa động thủ rồi, cũng không biết xương cốt có không quen hay không đây!”, Có thể là bởi vì đoạn tình cảm khó nói này, Mộc Thương Lan so với hai năm trước ngược lại thành thực hơn rất nhiều.

“Túy thúc thúc, Lan thúc thúc! Ta cùng ca ca lại mới nghiên cứu chế tạo ra một thứ, hai người có muốn tới nhìn xem không?”, Đúng lúc này, một đạo thanh âm nãi thanh nãi khí từ từ bay tới bên tai Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan.

Thân thể hai người đều chợt cứng đờ, có trời mới biết mấy ngày nay bọn họ là trôi qua như thế nào, đôi thúc thúc bọn hấn đây không may chính là vật thí nghiệm cho hai tiểu ác ma, những ngày qua phải gọi là bi thảm cùng thê thảm. Sau khi tổng kết những ngày này, hai người cho ra một kết luận: “Rời xa ác ma, quý trọng sinh mệnh!”

Từ khi hai người này trưởng thành, hai người bọn họ phong lưu phóng khoáng anh tuấn tiêu sái nhưng thời thiếu niên lang cơ hồ đều là trôi qua ở trên giường, đương nhiên, cùng với bọn họ còn có thuốc chữa thương đẳng chất phiêu hương đầy trời.

Lúc gần tối, U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương liền mang theo tinh anh liên quan đi đến chỗ bí cảnh của gia tộc lánh đời trước, mà Mặc Thần cùng Mặc Hàn thì cười Thanh Loan theo sát ở bên người cha mẹ, lý do là bọn chúng chưa từng rời cha mẹ quá xa như vậy, nếu không đi theo hai người bọn chúng sẽ lo lắng.

Hai người Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà lập tức đỡ khóc đỡ cười mang theo chúng, đối với an toàn của bọn nhỏ, hai người Liệt Hỏa Kinh Thương dù một chút cũng không lo lắng, theo lời Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan mà nói, hai bánh bao này chính là hai tiểu ác ma không hơn không kém, chỉ có bọn chúng khi dễ người khác, nào có người khác dám khi dễ chúng chứ?! Nếu như thật sự có, vậy hai người Hỏa Liên Túy thật sự sẽ phục sát đất mà quỳ bái.

Ngày Ấu Dương Kinh Tinh Tư cập kê, đoàn người Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà rốt cục đã tới bí cảnh của gia tộc lánh đời, bởi vì có Vụ Ảnh Khuynh Thành tiếp ứng, cho nên căn bản không phí công phu gì liền đi vào.

Cả bí cảnh đều có vẻ náo nhiệt đến cực điểm, mà người đi đường cũng l tục hướng tới một chỗ tiến đến, nói vậy nơi đó chính là nơi của Ấu Dương thế gia, Nam Lĩnh.

Đám người U Tà chẳng quan tâm nhiều, cũng không đến Vụ Ảnh sơn trang, mà là chậm rãi đi về hướng Ấu Dương gia! Một ngày này việc mà Liệt Hỏa Kinh Thương, U Tà cùng Mộc Lăng Phong cần phải làm là ngăn cản người tiến đến Vụ Ảnh gia tham gia tiệc cập kê, còn Vụ Ảnh Khuynh Thành, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan cần phải làm là nhanh chóng thu thập toàn bộ thế lực mà gia tộc Vụ Ảnh lưu giữ, nhanh chóng bắt được lệnh gia chủ!

Cho nên những tinh anh mà Ma Kiêu huấn luyện ra đều do Hỏa Liên Túy cùng Mộc Tĩnh Lan đưa đi sơn trang Vụ Ảnh, dù sao người của Vụ Ảnh gia đến tham gia đại lễ cập kê của Ấu Dương Kinh Tinh Tư sẽ không nhiều hơn số người lưu giữ ở bản gia.

Lúc đoàn người U Tà chạy tới Nam Lĩnh Ấu Dương gia thì mặt trời vừa vặn leo lên trên đỉnh đầu.

Cả Nam Lĩnh đều trầm tĩnh trong một mảnh vui sướng, trên mặt những người tham gia tiệc cập kê cũng đều lộ vẻ chúc mừng không che vào đâu được.

Mà sau khi tiến vào Ấu Dương gia, U Tà liền cùng Liệt Hỏa Kinh Thương tuyển một vị trí không hề nổi bật ngồi xuống. Sau khi đại lễ bắt đầu, Ấu Dương Kinh Tinh Tư một bộ hồng trang hoa lệ đi tới từ đường, cuối cùng là Ấu Dương gia chủ – Ấu Dương Vô Địch buộc tóc cài trâm cho cháu gái của mình, bởi vậy có thể thấy được địa vị của Ấu Dương Kinh Tinh Tư ở Ấu Dương gia này không có người nào trong đám đồng lứa có thể so sánh.

Buổi lễ cập kê kết thúc, đầu tiên còn có người của Vụ Ảnh gia tộc tiến lên chúc mừng, mà người của Hoa gia cũng không có đến.

Đúng lúc này, Ấu Dương Kinh Tinh Tư đột nhiên thấy được Liệt Hỏa Kinh Thương ẩn ở trong đám người, về phần U Tà nàng ta lại giống như nhìn cũng chưa từng nhìn tới.

Thấy được Liệt Hỏa Kinh Thương, Ấu Dương Kinh Tinh Tư liền giống như một con ong mật thấy hoa, cả người cũng không đi để ý người của Vụ Ảnh gia trước mặt. Kỳ thật Ấu Dương gia chủ – Ấu Dương Vô Địch muốn thông gia cùng với Vụ Ảnh gia, ngày sau cháu gái Ấu Dương Kinh Tinh Tư của mình tất nhiên sẽ là gia chủ của Ấu Dương gia, chọn một đích tử của Vụ Ảnh gia ở rể cũng không phải là việc khó gì.

Mà Vụ Ảnh Lạc trước mặt này rất được lòng ông ta, chính là còn không đợi ông ta nói ra ý nghĩ này, tự cháu gái thế nhưng trực tiếp bỏ qua đám người liên quan của Vụ Ảnh gia, hướng về phía đám người đi tới, biểu tình trên mặt chính là vui sướng cùng kiêu ngạo.

U Tà chỉ thần nhiên nâng mắt nhìn thoáng qua trang dung tinh xảo khéo léo của Ấu Dương Kinh Tinh Tư trước mặt, lập tức tiếp tục cúi đầu uống trà, Ấu Dương gia này không hổ là gia tộc lánh đời, nước trà thật đúng là không phải tốt bình thường.

Mà Liệt Hỏa Kinh Thương lại càng không cần phải nói, thỉnh thoảng lấy một quả nho đưa đến bên miệng U Tà, biểu hiện từ đầu đến đuôi đều là một bộ dạng cưng chiều thê tử không chừng mực, nhưng cũng bởi vì như vậy, trong lòng Âu Dương Kinh Tư mới càng thêm ghen tị. Dựa vào cái gì mà nam nhân tốt như vậy không phải thuộc về nàng ta? Nàng ta chính là Đại tiểu thư dòng chính được cưng chiều nhất Âu Dương gia, ngày sau còn có thể là gia chủ của Âu Dương gia!

“Hừ, bổn tiểu thư cũng biết là ngươi sẽ đến! Chỉ cần ngươi lập tức bỏ nữ nhân này, ta sẽ cho ngươi ở rể Âu Dương gia ta!”, Giờ phút này Âu Dương Kinh Tư thoáng chốc như bị tấy não, chỉ để lại một tin tức, đó chính là người nam nhân nàng ta trúng ý thật sự đến Âu Dương gia ở đại lễ cập kê của nàng ta, tin tức này như vậy là đủ rồi!

Mà Âu Dương Kinh Tư vừa dứt lời, mọi người toàn trường tới tham gia đại lễ cập kê đều hít một hơi lạnh, Âu Dương Đại tiểu thư này thật đúng là cởi mở, lại có thể ở loại tình huống này cầu ái với một người nam nhân?!

Nhìn nhìn lại người nam nhân kia, một đầu tóc phiêu dật như tơ lụa, mày kiếm mười phần dã tính dài đến tận tóc mai, dưới đôi mắt màu xanh biếc thâm thúy là sống mũi thon cao, môi mỏng đỏ thắm như sắp nở ra máu gấc gạo mím thành một đường, khuôn mặt hoàn mỹ làm cho người ta tìm không ra một chỗ thiếu hụt, hần cứ lảng lạng ngồi ở chỗ kia, toàn thân đều tản ra một cỗ khí phách để vương hoàn toàn tự nhiên.

Chẳng thể trách, người nam nhân này vừa nhìn đã biết không phải vật trong ao, Âu Dương Đại tiểu thư có thể buông thả diện theo đuổi cũng không phải không thể nào nói nổi như vậy, có điều một người nữ tử thì ít nhất cũng phải tỏ ra rụt rè một chút, càng huống chi bọn hần nhìn thấy gì?

Nam tử khí phách tùy ý lại có thể đang vật nho? Sau đó đem quả nho đưa vào trong miệng nữ tử ngồi ở bên cạnh hần?!

Hô... Nhìn nữ tử bên người nam nhân kia, quần áo ngân y tao nhã vô hạn, mái tóc bạc dài đến mắt cá chân tùy ý xõa ở sau người, trên cái trán trắng ngần có một nốt chu sa yêu dã, mày đen dài mảnh, vừa dài vừa dày giống như bàn chải nhỏ, một đôi mắt màu hổ phách lôi cuốn như thủy tinh hoa mỹ, trong mắt tản ra thần sắc không rõ, ánh mắt lạnh băng cao ngạo như không có tiêu cự, đáy mắt thâm sâu tràn đầy bình tĩnh cùng lãnh mạc, cũng chỉ khi nhìn về hướng nam nhân bên người thì đáy mắt mới xẹt qua một tia thâm tình.

Khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ làm cho người ta nhìn không được dừng lại ánh mắt, thế nhưng khi Liệt Hỏa Kinh Thương cảm thấy có thật nhiều sinh vật không rõ đem ánh mắt đặt ở trên người ái thê hần, thì quanh thân hần liền tản mát ra khí thế lãnh liệt như hàn băng, con ngươi màu xanh biếc chỉ tùy ý quét mắt một vòng ở trong đám người, nhất thời ánh mắt mọi người đều nhanh chóng rời khỏi trên người U Tà.

Hai người này thực sự quá xứng đôi, ở giữa nơi thế tục phàm trần này lại có chút xa lạ, giống như hai người bọn họ là loại người trời sinh nên đứng trên đỉnh quan sát thiên hạ, như hiện tại ngồi ở trong đám người, tuy rằng sẽ không che lấp tao nhã của bọn họ, nhưng trong lòng mỗi người đều dâng lên một ý niệm trong đầu: Chỗ này quả thực là làm dơ bẩn hai người bọn họ.

May mà Âu Dương Vô Địch không biết suy nghĩ trong lòng mọi người, bằng không chắc chắn sẽ giận dữ. Nam Linh Âu Dương gia của ông ta chính là tráng lệ đường hoàng tràn đầy khí thế, tuy rằng đáy lòng ông ta cũng hiểu được hai người trước mắt này thật sự là không giống phàm nhân, nhưng cũng không thể vì vậy mà miệt thị Âu Dương gia bọn họ.

Đối với ánh mắt của cháu gái mình, Âu Dương Vô Địch lúc này lại cảm thấy vô cùng tốt.

Nam tử lảng lạng ngồi ở chỗ kia, cho dù thân phận bình thường cũng đủ để xứng đôi với cháu gái mà Âu Dương Vô Địch ông sủng ái nhất, gia chủ Âu Dương gia sau này! Hần so với con cháu gia tộc Vụ Ảnh thật sự là ưu tú hơn mấy cấp bậc không dứt, ông ta đồng ý của hôn sự này!

Nói thật, quả nhiên, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, cháu gái thích làm b cao ngạo lâu bầu như Khổng Tước hoa, ngay cả Gia Gia cũng thích đem suy nghĩ của mình an bài trên thân người khác, một bộ tự diễn tự nói thật là làm cho người ta chán ghét.

Nhưng mà U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đối với ý nghĩ trong lòng của những người trước mắt này không có một tia hứng thú, việc nàng cần phải làm là ngồi ở chỗ này ngăn cản gia chủ Vụ Ảnh tính cả các

tin anh của Vụ Ảnh gia mà hấn mang theo.

Chỉ cần bọn hấn không rời khỏi tầm mắt của mình, tùy bọn hấn làm cái gì, nàng uống chút trà ăn vài quả nho là được rồi.

Liệt Hỏa Kinh Thương cũng nghĩ như vậy, chỉ cần người của Vụ Ảnh gia không rời khỏi Âu Dương gia, muốn làm cái gì đều được. Mà việc hấn cần phải làm là hầu hạ ái tề mình, lúc uống trà thì bưng chén, lúc ăn nho thì lột vỏ.

Kỳ thật có đôi khi ngẫm lại cảm thấy hết thảy đều giống như ở trong lơ đãng mà phát sinh biến hóa, năm đó, hấn đường đường là Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người của Phong Mâu quốc, bởi vì một hồi tứ hôn của Ô Long mà tìm được hạnh phúc chung thân của mình. Vốn không có chút hứng thú nào đối đế vị, nhưng vì cho thiên hạ mình yêu thương một không gian có thể cần rở, hấn lấy đi đế vị.

Trong tim hấn không có thiên hạ muôn dân, không có dân chúng Lê Minh, có cũng chỉ là một Túc Mặc U Tà.

Sau những thị phi phi, ân ân oán oán, toàn bộ cũng không còn trọng yếu nữa.

Không có ai biết, khi hấn trở về, nhìn thấy thiên hạ một đầu tóc bạc tuyệt mỹ khuynh thành, thì trong lòng là loại rung động gì, có một người có thể vì người mà tóc đen thành tuyết, người còn cái gì mà thấy chưa thỏa mãn nữa đây?

Đầu tóc bạc kia giống như một cái vòng thật lớn, hung hăng bóp chặt linh hồn cùng cuộc đời của hấn.

Hấn muốn làm chẳng qua cũng chỉ là việc mà một người nam nhân bình thường đều sẽ làm, sủng ái một nữ nhân, một nữ nhân hấn yêu tận xương tủy. Hấn nguyện ý dốc hết thiên hạ để nhận lấy nụ cười của nàng, cái gì mà hồng nhan họa thủy, khuynh quốc yêu nghiệt, chẳng qua đều là lý do dùng để chỉ tình yêu sâu đậm mà thôi. Hấn yêu nàng, yêu sâu đậm.

Nhìn thấy người trong lòng ngay cả một ánh mắt cũng không nguyện ỉnh, sắc mặt Âu Dương Kinh Tư nhất thời một hồi đen một hồi hồng.

Bên kia, sau khi Mộc Lăng Phong đi theo Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà vào Âu Dương gia liền tự mình rời khỏi, dù sao hấn đi theo hai người này cũng không được để ý tới, còn không bằng bản thân đi tìm chút việc vui.

Mộc Lăng Phong lắc lư đi tới hậu viện Âu Dương gia, bởi vì hôm nay là đại lễ cập kê của Đại tiểu thư dòng chính mà Âu Dương gia sủng ái nhất, cho nên không ít nữ quyến hậu viện cũng đều đi đến Từ Đường, cả hậu viện Âu Dương gia vắng lặng đến đáng sợ.

Đúng lúc này, một dáng người nhẹ nhàng như thiên sứ xuất hiện trong tầm nhìn của Mộc Lăng Phong.

Chỉ thấy người nọ sắc mặt thanh tú, toàn thân đều tản ra chung linh mẫn tú trong suốt, nàng thân mặc một bộ váy màu lục đi qua đi lại giữa mấy nha hoàn ăn mặc thô sơ bị thương bên cạnh, tỉ mỉ bôi thuốc mỡ trong tay lên trên cánh tay bị thương của nha hoàn.

Thỉnh thoảng còn khẽ mở môi son an ủi vài câu, thực sự là một nha đầu thiện lương.

Mộc Lăng Phong nhìn thấy liền không tự giác cười ra tiếng, Âu Dương Kinh Thiển nghe được tiếng cười đây từ tính xa lạ thì động tác bị kiềm hãm, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới gốc cây dâm bụt có một người nam tử đang đứng.

Hấn thân mặc y sam màu xanh, nắng gắt xuyên thấu qua chạc cây, loang lổ chiếu nghiêng trên người hấn, nhẹ vẩy lên một vầng sáng màu vàng. Ngũ quan nam tử tuấn lãng như đao khắc, cả người dùng cụm từ “Tiêu sái bất phàm” miêu tả vô cùng tinh tế.

Lúc Âu Dương Kinh Thiển phục hồi tinh thần lại cũng nhin không được đồ mặt, nàng lại có thể ngắm nhìn người nam tử này đến ngây dại, thật sự là dọa người.

Nghĩ như vậy, Âu Dương Kinh Thiển đứng dậy đi về hướng Mộc Lăng Phong, nơi này là hậu viện Âu Dương gia, người lạ đến nơi đây kết quả không cần nói cũng biết, có điều cũng may hôm nay là ngày đại tỷ

cập kê, cho nên nàng cũng không lo lắng, nhưng cũng vẫn phải nhắc nhở hần một câu, bằng không đến lúc đó bị xử trí, lương tâm nàng cũng sẽ bất an.

Mộc Lăng Phong ngơ ngác nhìn nhân nhi đi về phía chính mình, trái tim chợt thỉnh thoảng nháy lên không theo tiết tấu.

Âu Dương Kinh Thiển rốt cục đi tới trước mặt Mộc Lăng Phong, đôi thu đồng linh động nhìn hần.

“Ta là Âu Dương Kinh Thiển, ngươi tên gì?”

“Chào cô nương, ta tên là Mộc Lăng Phong.”

(*Vy Nhi: hahaha...Vậy là Phong ca cũng gặp được tình yêu sét đánh của đời mình rồi nha...)

Mà từ đường bên kia, Âu Dương Kinh Tư tức giận, thế nhưng lúc nàng ta còn chưa phát tác, dị biến đã nổi lên!

Một vật thể khổng lồ to lớn đột nhiên từ trên đỉnh đầu mọi người gào thét mà đến, làm tất cả mọi người hoảng sợ ngẩn đầu, một con loan diểu màu xanh thật lớn bay lượn giữa không trung, lông đuôi xanh đậm hoa mỹ, vóc dáng hoàn mỹ, đều hiển lộ rõ tư thế ngạo nghễ của nó.

Nhưng mà đó cũng không phải điều hấp dẫn chú ý của người ta nhất, khiến ọi người cảm thấy kinh ngạc cùng rung động chính là, loan diểu màu xanh thật lớn kia lại để cho hai đứa nhỏ phần điều ngọc mài nằm úp sấp phía trên, chúng giống như tiên đồng từ trên trời phải xuống dưới, đẹp đến không chân thật.

Hai đứa bé này rõ ràng tinh thuần giống như thiên sứ, nhưng ánh mắt một hồ phách một xanh lục của chúng lại lóe ra tia sáng của ác ma, hai loại tốt cùng tụ tập trên người hai bánh bao, lại lộ vẻ tự nhiên đến vậy.

“Ca ca, có một nữ tử xấu trùng ý phụ thân chúng ta! Ắ muốn cướp phụ thân đi, khiến chúng ta thành đứa nhỏ không có cha thương!” Mặc Thần chớp đôi mắt thủy tinh dị sắc, giọng nói tuy rằng non nớt bập bẹ, nhưng vẫn truyền vào trong tai mọi người bên dưới.

Trong lúc nhất thời nữ nhân ở đây đều tràn ra tình thương của mẹ dùng ánh mắt khiển trách nhìn Âu Dương Kinh Tư, nhìn xem, người ta còn có một đôi bé con đáng yêu như vậy, người xem người là một cô nương vừa mới cập kê, sao cũng dám ở trước công chúng mở miệng nói vậy chứ? Thể diện Âu Dương gia đều bị người làm ất hết rồi, ai, sau này chọn vợ cũng không thể chọn nữ nhân của Âu Dương gia.

Mà Mặc Hàn sắc mặt lãnh đạm như khối băng nhỏ, hiển nhiên là một phiên bản thu nhỏ của Liệt Hỏa Kinh Thương.

Tuy rằng nó không thích nói chuyện với người lạ, nhưng dưới loại tình huống bảo vệ quyền lợi mẫu thân nhà mình lúc này, nó có thể buông tha bất luận tiết tháo gì: “Đệ đệ yên tâm, đệ nhìn bác gái này, khuôn mặt không đẹp như mẫu thân, dáng người không chuẩn như mẫu thân, khí chất càng không xuất chúng bằng mẫu thân, người theo đuổi lại càng liên tục không ngừng. Đệ nói nữ nhân này còn có chỗ nào đáng khen? Yên tâm đi, phụ thân chắc chắn sẽ không trùng ý ả đâu!”

“Đúng ha, nhưng mà ca ca, ca nói là cái gì khiến cho nữ nhân xấu này tự tin đến vậy? Ắ sao lại dám chạy đến cướp phụ thân trước mặt mẫu thân chứ? Nếu đệ là ả ta thì đệ đã tự ti muốn chết”, Mặc Thần nói xong lời này còn biểu hiện ra một bộ dáng nghi hoặc, làm cho người ta cũng đều đi suy tư vấn đề này.

“Ai, đệ đệ không biết, con người nha, đáng buồn nhất chính là rõ ràng là cử hành, lại cứ thích giả bộ thành hành lá!”, Thoáng chốc, Mặc Hàn cũng không lép vế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng hiện ra biểu tình vô cùng đau đớn.

Vốn U Tà đang lẳng lặng uống trà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương đang lột vỏ nho đến thuận tay, nghe thấy đối thoại huynh một lời đệ một câu của hai bánh bao thì khóe miệng khóe mắt cũng nhin không được đều co rút.

Tất cả mọi người ở đây đều suy nghĩ theo Mặc Thần cùng Mặc Hàn, hai thằng bé nói cái gì, người ở nơi này đều nghĩ cái đó.

Trên khuôn mặt kiều diễm của Âu Dương Kinh Tư tràn đầy biểu tình phẫn nộ cùng ghen ghét, “Hai tiểu tử thói chết tiệt các ngươi! Lăn xuống đây cho bồn cô nương! Hôm nay nếu không chinh các ngươi một phen thật tốt, thì các ngươi không biết được lợi hại của Âu Dương gia ta!”

Bất chợt nhìn thấy hai bánh bao, Âu Dương Kinh Tư chỉ cảm thấy trong lòng ghen ghét đến khó thở, vì cái gì?! Vì cái gì mà thời gian gần hai năm con của bọn họ đã lớn đến như vậy chứ? Dựa vào cái gì không phải là Âu Dương Kinh Tư nâng sinh con cho hắn trước?!

Tay Liệt Hỏa Kinh Thương vốn đang bóc vỏ thì dừng lại, trong đôi mắt màu xanh biếc hiện lên một đạo tàn khốc, lập tức quả nho trong tay bay khỏi lòng bàn tay. Chỉ là một quả nho bình thường, lại hung hãn khảm vào trong da thịt giữa cổ họng của Âu Dương Kinh Tư.

Một chút sức vừa phải không vào không ra, trình độ này đủ khiến nàng ta không chết được nhưng cũng làm cho nàng ta chập chờn khổ sở.

Sắc mặt Âu Dương Vô Định cứng đờ, trên đại lễ cấp kê của cháu gái nhà mình lại có người dám động thủ, đây quả thực là đã tát vào mặt của Âu Dương gia bọn họ! Hai người lạ mặt này tuy rằng khí chất bất phàm, nhưng nhất định không phải người của gia tộc lánh đời!

Bước nhanh đi đến trước mặt Âu Dương Kinh Tư, vội vàng phân phó người đem Âu Dương Kinh Tư sắc mặt đã trắng đến đỏ bừng đưa đi tìm y, nét mặt già nua hé ra vẻ lạnh lùng nhìn Liệt Hỏa Kinh Thương cùng Tức Mặc U Tà. “Hừ, hai vị, hôm nay là đại lễ cấp kê của gia chủ tương lai Âu Dương Kinh Tư của Âu Dương gia ta, nếu các ngươi tới tham gia, nên cho Âu Dương gia chúng ta một chút mặt mũi! Hay là, các ngươi hôm nay tới chính là tìm Âu Dương gia chúng ta gây phiền toái?!”

Âu Dương Vô Định vốn đem thân phận của Âu Dương Kinh Tư đến cao nhất, hành động mới rồi của Liệt Hỏa Kinh Thương chính là đã tát mặt đương gia tương lai của Âu Dương gia bọn họ, thậm chí còn làm mất thể diện của Nam Linh Âu Dương gia ông ta ở trước mặt nhiều người như vậy!

Nói đến lời cuối cùng ngữ khí lại càng bạo ngược hơn, trên khuôn mặt tràn đầy âm lãnh tiếp tục mở miệng nói, “Hôm nay nếu hai vị không cho Âu Dương gia chúng ta một kiến giải, thì đừng mong rời khỏi đây!”

Nói xong, hơi thở trên dưới toàn thân tăng vọt, nháy mắt đánh về hướng Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà.

Nội lực kia khiến ọi người chung quanh hô hấp khó khăn, phóng tới nơi Liệt Hỏa Kinh Thương cùng U Tà lại giống như đá chìm đáy biển, không dậy nổi một gợn sóng. Nét mặt già nua của Âu Dương Vô Định biến đổi, lập tức trong lòng nhanh chóng suy tư, chẳng lẽ ông ta đã đoán sai? Hai người trước mặt này kỳ thực là người của Bắc Hải Hoa gia thần bí?!

Nghĩ đến đây sắc mặt của Âu Dương Vô Định biến đổi lớn, khuôn mặt vốn đang lệ khí tràn ngập giờ phút này lại thành tái nhợt.

Bắc Hải Hoa gia là gia tộc có thân phận gì? Âu Dương gia cùng người ta căn bản chính là không nằm trên một đường thẳng! Bởi vì các thế hệ Tế Tự của Bắc Hải Hoa gia đều có được năng lực cực đại hủy thiên diệt địa, dời núi lấp biển.

Cái loại năng lực siêu cấp vượt ra ngoài thể tục phạm nhân này căn bản không phải loại thân phạm xác tục của bọn họ là có thể đối kháng, nhưng lánh đời Hoa gia lại cũng khác biệt với người bình thường, rõ ràng có lực lượng cường đại, lại không có chút hứng thú nào với việc thống nhất đại lục Di Thất, có điều cũng may mà như thế, bằng không đại lục Di Thất này làm sao còn có địa phương của Nam Linh Âu Dương gia cùng Tây Phong Vụ Ảnh Gia bọn họ chứ?

“Chẳng lẽ... nhị vị chính là người của Bắc Hải Hoa gia?!”

Lời nói của Âu Dương Vô Định giống như một đạo kinh lôi, chấn vang ở bên tai mỗi người nơi này.

Lánh đời Hoa gia ở trong bí cảnh này có địa vị gì? Căn bản không cần nhiều lời! Chỉ cần Hoa gia người ta vừa ra tay, những người liên quan như bọn họ đây sẽ trực tiếp chôn vùi ở trong thiên địa, đừng tưởng rằng đây là đang nói đùa. Một màn bí cảnh trong bản danh sách ghi chép nhiều năm trước về toàn bộ lớn nhỏ của gia tộc tổ tiên, chính là vì bình tĩnh mọi người, cho dù là tự sát, cũng quyết không thể đi trên chọc

người của Bắc Hải Hoa gia. Bởi vì nếu như chọc giận bọn họ, vậy không chỉ là máu chảy thành sông thôi đâu.

Thử hỏi, một gia tộc bị tàn sát đầm máu trong vòng một đêm đáng sợ? Hay là một gia tộc vô cùng lớn tính cả lâu vũ phòng ốc của tộc nhân biến mất trong vòng một đêm đáng sợ hơn? Không biết mới là đáng sợ nhất. Ai có thể ở trong vòng một đêm đem tòa nhà khổng lồ như vậy dời đi hoặc tiêu diệt chứ? Không có người nào, có thể làm ra loại sự tình này chỉ sợ cũng chỉ có thần!

Nhưng loại chuyện này nhiều năm trước cũng phát sinh qua! Bởi vì đại gia tộc Lánh Đồi từng có Tứ gia, Văn gia từng tồn tại không hề kém cõi hơn Âu Dương gia cùng Vụ Ảnh Gia, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém!

Chính là một gia tộc như vậy, lại bởi vì một con cháu dòng chính ra ngoài trêu chọc Thánh nữ Hoa gia, buổi đêm cùng ngày hôm ấy lãnh địa Văn gia biến mất không thấy, trên mảnh đất trống trải thật lớn kia chỉ để lại một lệnh bài, trên lệnh bài chỉ khắc một chữ: Hoa! Từ đó về sau Bắc Hải Hoa gia liền trở nên thần bí không người nào dám chạm đến.

Hiện giờ có hai khuôn mặt lạ xuất hiện ở nơi này có khả năng là người của Hoa gia! Nghĩ đến đây Âu Dương Vô Định liền hận không thể vả ỳnh một cái tát, chủ yếu là mới rồi ông ta bị lửa giận ăn mòn, cho nên không nghĩ đến một tầng này.

U Tà nhẹ nhàng buông chén, con ngươi màu hổ phách thần nhiên đánh giá biểu tình của mọi người ở đây.

Kinh hồn, hoảng sợ, luống cuống, chúng nhân bí cảnh tài trí hơn người trong mắt người thế tục giờ phút này lại có thể lộ ra vẻ mặt như thế, rất giống như chuột thấy mèo, xem ra nàng đã xem thường Bắc Hải Hoa gia này rồi.

Lúc mọi người ở đây tâm trạng bất định, Tây Phong ở Vụ Ảnh sơn trang cách Nam Linh ngàn dặm xa xôi đang phát sinh một hồi biến đổi lớn, thay đổi vận mệnh của Vụ Ảnh sơn trang.

“Khuyên Thành! Người có biết người đang làm gì không?! Người lại dám thừa lúc gia chủ cùng các trưởng lão ra khỏi Âu Dương gia để làm ra chuyện đại nghịch bất đạo bức này!”, Một đạo thanh âm bén nhọn trầm trọng đột nhiên vang vọng khắp sơn trang Vụ Ảnh.

Giờ phút này Vụ Ảnh Gia bị phân ra làm hai, hai phe nhân mã giương cung bạt kiếm đối nghịch nhau. Mà nam tử ngạo nghễ băng lãnh như tuyết kia sắc mặt lại không chút thay đổi nào, nhìn khuôn mặt tràn đầy kinh hoàng hoảng sợ trước mắt của Vụ Ảnh Mâu cùng hai trưởng lão, khóe miệng Vụ Ảnh Khuyên Thành cong lên một ý cười trào phúng.

Giờ phút này trong thân thể bọn họ trùng Phệ Hồn tán mà hấn nghiên cứu chế tạo, căn bản sống không đến lúc mặt trời lặn, về phần những tinh anh của gia tộc Vụ Ảnh đang ẩn núp, trong mắt hấn chẳng qua cũng chỉ là con kiến mà thôi, không còn ba trụ cột này chống đỡ, hấn muốn nhìn xem những tên gọi là tinh anh kia có thể kiên trì bao lâu!

“Các người có biết ta tên là gì không?”, Thanh âm của Vụ Ảnh Khuyên Thành giống như từ trên núi băng chảy thẳng xuống hồ tuyết, lạnh lẽo nhưng cũng trầm thấp dễ nghe.

“Người... Người còn có thể tên là gì?! Không phải là Khuyên Thành sao?!”, Vụ Ảnh Mâu nhìn thấy sắc mặt tuyệt sắc của Vụ Ảnh Khuyên Thành không còn lạnh băng, hung hăng nuốt một ngụm khí, tay ở sau lưng run rẩy mãnh liệt.

Từ khi người nam nhân này đi vào Vụ Ảnh sơn trang, hấn đã hiểu rõ thủ đoạn của hấn ta, rõ ràng cao quý xuất trần giống như trích tiên trên trời, nhưng thủ đoạn tàn nhẫn tàn bạo làm cho da đầu người ta run lên. Hấn ta từng tự mình ngũ mã phanh thây một trưởng lão, đối mặt với huyết tinh không có một tia biến hóa trên sắc mặt, lúc ấy hấn lại còn khen ngợi hấn ta làm đúng, hiện giờ nghĩ đến thật là khiến cho người ta không rét mà run.

“Tên của ta là... Vụ Ảnh Khuyên Thành, ta nghĩ sự phụ của ta hấn là rất quen thuộc với các người mới đúng, sự phụ của ta tên là Vụ Ảnh Vô Danh, không biết các người có còn nhớ rõ?” Vụ Ảnh Khuyên Thành giờ phút này hoàn toàn không có vẻ mặt khẩn trương, nhàn nhã giống như đang nói chuyện phiếm với mọi người vậy.

Nghe tới cái tên “Vụ Ảnh Vô Danh” này thì khuôn mặt hai trưởng lão khá lớn tuổi kia đột nhiên ngẩn ngơ, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thiếu... Thiếu chủ!”

Mà Vụ Ảnh Mâu đối với cái tên Vụ Ảnh Vô Danh này lại không có bao nhiêu ấn tượng, khi hắn bắt đầu có trí nhớ, thì thiếu chủ Vụ Ảnh sơn trang chính là cha hắn, Vụ Ảnh Động. Nhưng giờ phút này nghe thấy hai trưởng lão bên người thì thảo tự nói thì Vụ Ảnh Mâu cũng đang nhớ lại thân ảnh đã phủ bụi nhiều năm trong trí nhớ kia, đại bá bị đuổi ra khỏi sơn trang, thiếu chủ Vụ Ảnh tài năng vô cùng kia!

“Trí nhớ cũng không tệ lắm, chỉ là ta tưởng đối muốn biết chuyện năm đó, không biết các ngươi có bằng lòng nói ra hay không?”, Từ lời nói của Vụ Ảnh Khuynh Thành mang theo một cỗ thương lượng, nhưng trong giọng nói lại xen lẫn hàn ý dày đặc khắc vào cốt tủy, kiên định không cho phản bác.

Mà giờ khắc này hai trưởng lão dường như biết nội tình kia sắc mặt đều có chút dờ dẩn, Vụ Ảnh Mâu lại không quản nhiều như vậy, lập tức lớn tiếng mở miệng hét lên: “Vụ Ảnh Khuynh Thành! Ngươi cũng đã họ Vụ Ảnh, vậy ngươi càng nên thả ta ra, chúng ta là người một nhà, ta cầu xin ngươi, buông tha ta đi!”

Cảm thụ được thống khổ khi linh hồn bị cắn nuốt, người được chọn làm Thiếu chủ của Vụ Ảnh gia thế nhưng trở nên nhu nhược như vậy, điều này làm cho đệ tử gia tộc chung quanh vốn không có bao nhiêu tin tưởng lại càng thêm chủ định, giờ phút này trong lòng mọi người đều bị chôn xuống bóng ma.

“Chúng ta đến thật đúng lúc, vừa vặn nghe thấy một tiếng cầu cứu khóc lóc nữ non tình diệu tuyệt luân, chắc chắn, loại nhu nhược này chẳng lẽ chính là một trong hai nhi tử thiên tài theo lời lão đầu tử của Vụ Ảnh gia lúc trước từng nói? Vậy cũng quá mù rồi!! Quả thực là khiến ta mở rộng tầm mắt!” Dứt lời, thân ảnh xinh đẹp cao thấp khó phân của Hỏa Liên Túy xuất hiện ở bên người Vụ Ảnh Khuynh Thành, nhìn thấy hai quân đối chọi, trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy không thú vị.

“Đúng vậy, Khuynh Thành đại ca, ngươi đừng nói hai người chúng ta đến là vì đối phó một bang kiến nhỏ như vậy! Thật vất vả chạy đến thế nhưng gặp phải đều là loại mặt hàng này? Lánh đời gia tộc cũng không gì hơn thế này thôi!”, Nhìn thấy nhóm người đệ tử gia tộc Vụ Ảnh sắc mặt ảm đạm né tránh cùng ba già trẻ lung lay sắp đổ trước mặt này, ai, đối phó một bang tử toàn nhân sĩ tàn yếu như vậy, hắn không hạ thủ được đâu! Phải biết rằng, trừ bỏ chuyện của Hỏa Liên Túy, Mộc Thương Lan hắn cũng là thiếu niên rất có tiết tháo!

Vụ Ảnh Khuynh Thành nhìn hai người một xướng một hát, khuôn mặt lạnh lùng như tuyết thoáng hòa tan, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bọn họ trong hai năm qua, cho nên đối với vấn đề tình cảm của hai người này hắn lại không rõ ràng lắm, bằng không cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt băng lãnh như trích tiên của Vụ Ảnh Khuynh Thành xuất hiện biểu tình rạn nứt thì sẽ thú vị bậc nào.

“Ngươi! Các ngươi là ai?! Sao dám tự tiện xông vào Vụ Ảnh sơn trang ta? Chẳng lẽ các ngươi không muốn sống nữa?!” Thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện hai nam tử tuấn mỹ, sắc mặt Vụ Ảnh Mâu trầm xuống, hơn nữa những lời hạ thấp hắn mà bọn họ nói, dù là Phật cũng sẽ bị ghen ra ba phần tức giận.

Nghĩ tới Vụ Ảnh Mâu hắn, đường đường là người được chọn làm gia chủ kế nhiệm của gia tộc Vụ Ảnh, hiện giờ lại trở nên sa sút như vậy, mở miệng khẩn cầu một ngoại nhân của Vụ Ảnh Gia, đây quả thực là sỉ nhục, nhưng mà hắn lại không có cách nào, bởi vì hắn còn có tương lai gấm vóc tươi đẹp, hắn không muốn chết! Hắn còn muốn phong phong quang quang nghênh thú đủ loại mỹ nhân, còn muốn hưởng thụ quyền lợi tối cao khi trở thành gia chủ của gia tộc Vụ Ảnh!

Hai trưởng lão của Vụ Ảnh Gia nhìn thấy Vụ Ảnh Mâu nhu nhược nằm sấp không có một chút bộ dáng khí độ, nhìn lại Vụ Ảnh Khuynh Thành một tư thái giống như trích tiên, trong lòng có thờ dài hồi hận cũng có ghen ngào cùng sấm hối, nếu như năm đó bọn họ không nghe lời thật thành nói dối lại nổi giáo cho giặc, thì gia tộc Vụ Ảnh hà tất đi đến bước này?!

“Năm đó, Thiếu chủ là nhân vật nổi bật nhất trong toàn bộ lánh đời gia tộc, rất được lão gia chủ yêu thích, thiên vị người con trai này đến trình độ khiến người khác giận sôi, có thân phận Thiếu chủ cao quý, có vị hôn thê thanh mai trúc mã, có hết thảy mọi thứ mà người khác có dùng cả đời cũng không thể với tới, nhưng mà một tú vu lâm phong tất tởm chi(1).”

Không chú ý loại khí thế cùng hoàn cảnh giương cung bạt kiếm nơi đây, một trưởng lão mở miệng chậm rãi kể về một đoạn tân bí khó coi năm đó của năm đó Vụ Ảnh Gia, trong đôi mắt đục lại lộ vẻ khôn khéo của

lão giờ phút này tràn đầy suy sụp cùng hoài niệm.

Một vị trưởng lão khác liếc nhìn ông bạn già bên người một cái, nét mặt già nua biểu lộ một chút ý cười, lập tức tiếp tục mở miệng nói, “Thiếu chủ bị gia chủ đương thời ghen tị, cho nên bị kịch cũng theo đó bắt đầu. Vị hôn thê thanh mai trúc mã bị sơn tặc làm bẩn, cuối cùng nhảy núi tự sát mà chết, sau bị gia chủ đương thời ba phen mấy bận thiết kế đối nghịch lão gia chủ, rốt cục, Thiếu chủ vị bị phế, do đó bị đuổi khỏi bí cảnh thậm chí Di Thất đại lục.”

Vụ Ảnh Khuynh Thành ở một bên lẳng lặng đứng, hơi thở lạnh như băng trên người càng lúc càng nồng nặc, tay ẩn ở trong ống áo hung hăng nắm chặt thành quyền. Một ngày làm sư cả đời làm cha, sư phụ của hắn là người thiện lương như vậy, người cứu tánh mạng của mình, không nghĩ tới cả đời lại trở trêu mà buồn phiền đến thế.

Một vài tình anh liên quan của Vụ Ảnh gia nghe hai vị trưởng lão tự thuật, từng kiện binh khí trong tay rút xuống mặt đất, không ngờ trong gia tộc mà bọn họ vẫn luôn lấy làm tự hào thể nhưng lại phát sinh chuyện dơ bẩn như vậy. Đó là Thiếu chủ đó! Ngay cả ca ca ruột của mình mà gia chủ cũng có thể hãm hại còn nói gì đến chuyện nhân từ? Hắn ta sẽ chỉ khiến Vụ Ảnh gia trở nên tan rã, gia chủ mà ngay cả nhân phẩm cũng không có thì dựa vào cái gì để bọn họ cống hiến?!

Không thể không nói, những nam nhi không tiếp xúc thế tục này đều có một trái tim tinh thuần nhiệt huyết chính nghĩa.

Vụ Ảnh Mâu cũng ở một bên ngây ngốc nghe đối thoại của hai trưởng lão, cảm thụ được hơi thở lạnh băng trên người Vụ Ảnh Khuynh Thành, cả người hắn giống như bị đặt ở trong hầm băng, ngay cả máu cũng sắp khô kiệt.

Không được! Hắn nhất định phải còn sống!

Nghĩ như vậy, đồng tử Vụ Ảnh Mâu rõ ràng trở nên cứng cõi lạnh lùng, có đôi khi cho dù là một loại chấp niệm ác độc cũng đủ để nâng lên một tia cơ hội sống sót.

Mạnh mẽ lấy ra một quả pháo tín hiệu, lập tức dùng thế không kịp che tai trộm chuông đem pháo tín hiệu phóng bay ra ngoài. Mà ba người Vụ Ảnh Khuynh Thành, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan lại giống như xem thẳng hể nhìn Vụ Ảnh Mâu vùng vẫy giãy chết.

Pháo tín hiệu không ngoài dự liệu nổ bung trên bầu trời, mà mọi người ở Nam Lĩnh gia tộc Âu Dương phía xa đều sửng sốt. Trong đó Vụ Ảnh Động phản ứng lớn nhất, bởi vì pháo tín hiệu kia là ông ta cho Vụ Ảnh Mâu, hơn nữa để cho hắn mang theo bên người, nếu có một ngày ông ta đi vắng mà hắn gặp nguy hiểm tánh mạng thì có thể thả pháo tín hiệu ra, ông ta tất nhiên sẽ nhanh chóng đuổi tới.

Hiện giờ pháo tín hiệu sáng lạn kia lại làm cho lòng ông ta “lộp bộp” một tiếng, bởi vì Vụ Ảnh Mâu giờ phút này đang ở Tây Phong – Vụ Ảnh sơn trang, ai dám chạy đến Vụ Ảnh sơn trang đi giết hại Vụ Ảnh Mâu? Đây rõ ràng không phù hợp thực tế, cho nên ông ta dự đoán, là bên trong Vụ Ảnh gia xuất hiện vấn đề! Ý nghĩ này quả thực khiến cho ông ta nghiêng rằng muốn nứt ra.

Lập tức cũng bắt chấp nhiều, hướng về phía Âu Dương Vô Định ôm quyền nói: “Âu Dương thúc phụ, Vụ Ảnh sơn trang ta xảy ra chút việc cần ta đi giải quyết, cho nên diệt nhi đi trước một bước!”

Âu Dương Vô Định tự nhiên cũng nhìn thấy pháo tín hiệu kia, cũng không biết đối mặt hai nhân vật như thần hạ phàm cùng với hai đứa bé vừa xướng vừa hát cười thanh loan lượn vòng trên không như thế nào, chỉ có thể gật gật đầu, “Hiền chất mau trở về đi!”

Song khi Vụ Ảnh Động sắp bước ra khỏi đại môn của gia tộc Âu Dương thì một đạo khí tên kiêu diễm như máu liên vừng vàng cầm ở nơi cách chân ông ta không quá một phân, Vụ Ảnh Động nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng, nếu như vừa rồi ông ta tiếp tục tiến về phía trước một bước, thì khí tên này không ngoài ý muốn sẽ phế đi chân của ông ta. Khi ông ta phản nộ quay đầu thì vừa hay nhìn thấy bộ dáng ngân y nữ tử kia tay cầm huyết cung hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng.

Vốn đang muốn tức giận chất vấn, nhưng đột nhiên nhớ tới hai người này có thể là người của Bắc Hải Hoa gia thì cổ lửa giận đang sinh sôi kia bị nghẹn ở giữa cổ họng, “Vị cô nương này! Tại hạ là gia chủ Vụ Ảnh gia – Vụ Ảnh Động, không biết vì sao cô nương muốn ngăn đường ta?!”

Nghe được lời nói của Vụ Ảnh Động, U Tà chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ ngẩn ra trong thoáng chốc, nhưng thanh âm vẫn thanh lãnh như cũ, “À... Hôm nay, đại môn Âu Dương gia chỉ cho phép vào, không cho phép ra!”

Liệt Hỏa Kinh Thương thấy U Tà ngẩn ra trong thoáng chốc, lập tức nhin không được vươn tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của U Tà, tay áo vung lên, đại môn của Âu Dương gia liền “Ầm” một tiếng đóng lại.

Nhìn đại môn đóng chặt khiến tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, nhưng lập tức mỗi người đều gắt gao nghẹn thở không dám phản bác, trước đùng nói hai người này có phải là người của Bắc Hải Hoa gia, chỉ nói bản lĩnh nội lực của hai người này không biết cao hơn bọn họ mấy cấp bậc.

Có ai là không muốn mạng chứ? Ai cũng muốn.

Nhưng Vụ Ảnh Động giờ phút này trong lòng lại có nghẹn khuất nói không ra lời, gia tộc bên kia đã có chuyện gì xảy ra, còn có thể là tai ương diệt tộc, nếu như ông ta không quay về thì tất cả đều xong rồi. Chính là cổ tình lúc này lại có hai môn thần chấn ở trong này, làm cho người ta tức giận nhất chính là tài nghệ không bằng người.

Mà bên kia, Vụ Ảnh Mâu chờ đợi hồi lâu cũng không thấy có người trở về thì trong lòng chợt lạnh, lại nhìn thấy trên mặt Hỏa Liễn Túy cùng Mộc Thương Lan hiện lên ý cười trào phúng thì tâm thần chấn động, những người trước mắt này dám giống trống khua chiêng giá không sơn trang Vụ Ảnh như vậy, vậy bọn họ tất nhiên cũng có con bài chưa lật! Giờ phút này phụ thân của hắn còn chưa trở lại thì chỉ có thể nói rõ một vấn đề: Vụ Ảnh Động bị người ngăn ở Nam Lĩnh Âu Dương gia!

Giờ khắc này trong lòng Vụ Ảnh Mâu tràn đầy tuyệt vọng, từ lúc nghe xong lời kể của hai trưởng lão thì hắn đã biết, Vụ Ảnh Khuynh Thành nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Nghĩ đến đây, đáy mắt không hề có tiêu cự của Vụ Ảnh Mâu đột nhiên xuất hiện lệ khí cùng điên cuồng, nếu hắn phải chết, như vậy hắn dù chết, cũng phải kéo theo một người làm bạn!

Dường như vì có cổ chấp niệm điên cuồng này, Vụ Ảnh Mâu vốn xui lơ trên mặt đất, toàn thân đau đớn phảng phất đã có khí lực, mãnh liệt nhào người qua túm chặt lấy Hỏa Liễn Túy có khoảng cách gần hắn nhất, lập tức không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội suy nghĩ, toàn thân tĩnh mạch nghịch lưu, nội lực tất cả đều tụ tập ở trong đan điền.

Chỉ trong khoảnh khắc, thân thể Vụ Ảnh Mâu giống như là bị vọt khí, đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần, “Ha ha ha, ta dù chết cũng không cho các người sống dễ chịu!” Cùng với tiếng cười tàn nhẫn, Hỏa Liễn Túy cũng đại ra trong chốc lát, nhưng trước mặt người muốn tự bạo, hết thảy phạm lực đều là uổng phí.

Lúc này khuôn mặt như trích tiên của Vụ Ảnh Khuynh Thành cũng mất bình tĩnh, hét lớn: “Mau, mau tránh ra, hắn ta muốn tự bạo!”

Nhưng Mộc Thương Lan giống như không nghe thấy, cả người điên cuồng, dùng một loại vượt qua tốc độ bình thường đi tới bên người Hỏa Liễn Túy, bàn tay to có khớp xương rõ ràng nắm thật chặt tay của Hỏa Liễn Túy.

“Túy, đừng sợ, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người.”

Thấy Mộc Thương Lan đột nhiên vọt tới bên cạnh mình, Hỏa Liễn Túy giống như bị gõ một gậy, nơi cổ họng như bị nhét bông, khô khốc khiến cho hắn gần như sắp rơi lệ. Sau đó nước mắt cũng quả thật chảy ra, đều nói nam nhi có lệ không dễ rơi, chính là chưa tới lúc thương tâm mà thôi.

Nhìn nước mắt của Hỏa Liễn Túy, trên khuôn mặt anh tuấn của Mộc Thương Lan hiện lên một luồng ý cười, lập tức ở trong ánh mắt đại ra chấn động của mọi người đem môi son ấn trên môi mỏng của Hỏa Liễn Túy.

Mái tóc hai người giữa dòng khí sắp tự bạo của Vụ Ảnh Mâu quấn quanh vào nhau, gắn bó dây dưa, rõ ràng là một mảnh kiều diễm tuyệt mỹ lại khiến lòng người tan vỡ.

Nhìn hai hình ảnh tuyệt sắc kia tiêu tán ở trong không khí, tâm tình mọi người giờ phút này không thể nghi ngờ đều là rung động, đoạn tuyệt sinh tử đi theo tình yêu, cũng không cảm thấy khó chấp nhận, mà giống như bị khảm vào linh hồn.

Trên đời có bao nhiêu tình nhân sẽ nói ra một câu: “Không tách không rời, sống chết có nhau!”

Cũng có bao nhiêu người có thể chân chính làm được mấy chữ này? Hết thấy từ ngữ hoa lệ chẳng qua đều là lý luận suông, nhưng khi một màn kia thật sự xuất hiện ở trước mắt thì đáy lòng mọi người mới cảm nhận được đó là rung động cùng cảm động bậc nào.

Huyết nhục phiêu phiêu tán tán tung bay đầy trời, như vì tình yêu duy mỹ này mà cảm ơn.

Nhưng đúng lúc này, dị biến lại nổi lên!

Một nam nhân thân mặc trường bào trắng xuất hiện ở giữa không trung, hần lẳng lẳng đứng thẳng, lại làm cho người ta cảm thấy giống như tiên nhân hạ trần.

Vẻ đẹp như trích tiên của Vụ Ảnh Khuynh Thành là lạnh băng, mà nam tử thân mặc áo bào trắng ở giữa không trung này, mà vẻ trích tiên của hắn là hờ hững, đúng vậy, là hờ hững siêu phàm thoát tục, cả người hắn như bị che ở trong một tầng sương mù, rõ ràng gần trong gang tấc mà lại như ở phía xa chân trời.

Thân hình mờ ảo đó làm cho người ta nhìn không được quỳ xuống đất cúng bái, chỉ thấy hắn vươn tay ngọc hoàn mỹ nhẹ nhàng nắm lấy giữa không trung, giống như có đồ vật gì đó bị hắn nắm ở trong tay, lúc mọi người phục hồi tinh thần lại thì không trung đã không còn thân ảnh mờ ảo như tiên kia nữa, hết thấy giống như một giấc mộng.

Nhưng Vụ Ảnh Khuynh Thành thấy rõ, đây tuyệt không phải một giấc mộng! Hơn nữa hắn xác định người vừa mới xuất hiện kia là vị Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan mà đến!

Nghĩ đến đây trái tim Vụ Ảnh Khuynh Thành không nhịn được nhảy lên một trận kịch liệt, Hỏa Liên Túy cùng Mộc Thương Lan sẽ không có việc gì... Có phải không?

Sau khi Vụ Ảnh Khuynh Thành truyền đến tin tức, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương liền lập tức biến mất ở Âu Dương gia, mà Vụ Ảnh Động thấy hai môn thần biến mất, nhất thời dẫn dắt người của Vụ Ảnh gia nhanh chóng chạy tới Tây Phong ở Vụ Ảnh sơn trang, chỉ hy vọng tất cả vẫn còn kíp.

Về phần Mộc Lăng Phong, U Tà cùng Liệt Hỏa Kinh Thương cũng không lo lắng, trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu người của Âu Dương gia còn dám động đến hắn, vậy thì chỉ có thể nói rõ người của Âu Dương gia không có đầu óc. Nhưng có thể vững vàng làm một trong tam đại gia tộc của lãnh đời gia tộc, bọn họ không cảm thấy Âu Dương Vô Định là một người không có đầu óc, đương nhiên, trừ lúc thỉnh thoảng thích tự làm mình vui ra.

Song khi ông ta mang theo mọi người trở lại Vụ Ảnh sơn trang, nhìn thấy hình ảnh máu tươi tứ tung trên mặt đất cùng ánh mắt phẫn nộ của các tinh anh trong gia tộc thì Vụ Ảnh Động hiểu được, hết thấy đều đã chậm... như hạt bụi rơi xuống đất!

Vụ Ảnh Khuynh Thành trở thành đương nhiệm gia chủ của Vụ Ảnh gia, mà Vụ Ảnh Động cùng với tay sai của hắn tất cả đều bị diệt sát tại chỗ, loại người lòng muông dạ thú như bọn hắn không xứng sống trên đời.

Tây Phong Vụ Ảnh gia từ nay về sau đổi chủ, mà tên của Vụ Ảnh Vô Danh cũng được khắc vào trong tổ phủ.

Lần này hành động hết sức thuận lợi, duy nhất khiến người ta cảm thấy bị thương cùng đáng tiếc cũng chỉ có đôi thân ảnh duy mỹ đó, bọn hắn giải thích về tình yêu, bọn hắn dùng tánh mạng của mình nói ọi người, tình yêu không giới hạn giới tính! Chỉ cần yêu nhau, yêu đủ để cảm thiên động địa, phá vỡ hết thấy gian nan hiểm trở.

“Phụ thân, mẫu thân, Túy thúc thúc cùng Lan thúc thúc thật sự sẽ vĩnh viễn hạnh phúc ở cùng một chỗ sao?”, Mặc Hàn cùng Mặc Thần ghé vào đầu vai Liệt Hỏa Kinh Thương và U Tà, trăm miệng một lời hỏi, trong thanh âm bập bẹ có hi vọng có bị thương cũng có chúc phúc.

U Tà và Liệt Hỏa Kinh Thương không mở miệng, chỉ lẳng lẳng nhìn về phương xa, tựa hồ nơi đó có hai nam tử yêu nghiệt yêu nhau chân thành sống hạnh phúc cùng một chỗ.

Năm năm sau.

Trên đoạn nhai không biết tên, một đôi nam nữ lẳng lẳng đứng vững, gió thổi qua, cuộn lên mái tóc hai người khiến chúng bay tán loạn, tóc đen cùng tơ bạc dây dưa quấn quanh tạo ra một bức họa duy mỹ tinh diệu tuyệt luân.

“Thương, chàng nói năm đó lần đầu tiên chàng nhìn thấy ta thì trong lòng suy nghĩ cái gì?”, U Tà tư thế nữ nhi, nghịch ngợm chớp chớp đôi mắt màu hổ phách trong suốt, thanh âm thanh thúy như chuông bạc mang theo một tia chờ mong.

“Ha ha, Tà Nhi, năm đó chúng ta cùng nhau cứu một đứa bé ở bách hoa hội đèn lồng của Nguyệt Thần quốc, nàng quần áo ngân y, tổ sa che mặt, khí chất xuất trần, trong trẻo lạnh lùng thanh nhã làm cho người ta không dám khinh nhờn, nhưng lúc đó trong lòng ta suy nghĩ, nếu như cô nương này chưa từng dùng ánh mắt lãnh đạm thâm sâu nhìn ta thì tốt rồi, cũng không biết đôi con ngươi sáng như ngọc của nàng xuất hiện xinh đẹp cùng ngượng ngùng thì sẽ có loại tình cảnh gì”, Trong thanh âm từ tính trầm thấp của Liệt Hỏa Kinh Thương như dẫn theo ma lực, trong đôi mắt màu xanh biếc mang theo một tia hoài niệm.

“Thì ra khi đó chàng đã không chân thật rồi!”, Trong giọng nói của U Tà mang theo một tia sáng tỏ cùng vui vẻ nhàn nhạt.

“Sao có thể, ta đối với nàng cho tới bây giờ đều là dùng tấm lòng chân thật”, Liệt Hỏa Kinh Thương vươn tay gắt gao ôm U Tà vào lòng, dung nhan lạnh băng tuấn mỹ mang theo thần sắc ôn nhu, giống như muốn người ta chìm vào trong con ngươi màu xanh biếc thâm tình như biển kia.

U Tà khẽ tựa vào trong lòng Liệt Hỏa Kinh Thương, trong đôi mắt đẹp tràn ngập hạnh phúc cùng cảm kích.

“Thương, ta bỗng nhiên cảm ơn trời cao đã đưa ta đến thế giới này, cảm tạ nó để cho ta gặp được chàng. Liệt Hỏa Kinh Thương, Ma U Tà ta yêu chàng, rất yêu rất yêu.”

Liệt Hỏa Kinh Thương nghe vậy rũ mắt đem môi ấn lên nốt chu sa như hoa tường vi trên trán U Tà, ngữ khí thâm trầm mà yên tĩnh, như tiếng nước chảy róc rách trong núi, mang theo thâm tình che khuất bầu trời: “Ma U Tà, Liệt Hỏa Kinh Thương ta cũng yêu nàng, yêu sâu đậm.”

Dứt lời, hai người cũng không mở miệng nữa.

Một tay Liệt Hỏa Kinh Thương ôm chặt U Tà, một tay ôn nhu vuốt ve phần bụng hơi gồ lên của nàng, môi mỏng khẽ cong, cả đời này có thể có được nàng, là may mắn của hắn.

Từ nay về sau hắn chỉ nguyện cùng nàng vẽ lông mày mỗi ngày, cả đời một thế một đôi người.

(1) Một tú vu lâm phong tất tồi chi (): câu này trong Luận vận mệnh của Lý Khang thời Tam Quốc. Từ “tú” ở đây ý nói xuất chúng, nổi bật, từ “tồi” là bề gãy, tiêu diệt hết. Ý nói cây cao to trong rừng sẽ là cây đón gió trước tiên, dùng để chỉ người hiền tài, xuất chúng thường hay bị đổ kị.

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-y-ma-phi-cua-nhiep-chinh-vuong>